

HERMED FØLGER en renskrift af de rådsreferater, som blev optaget på bånd fra rådsmøderne fra 1974 helt til Martinus' bortgang i 1981.

Baggrunden for denne renskrift er, at den til rådighed værende renskrift – vist nok udarbejdet af rådsmedlem Henning Laug – er layoutet på en måde, der gør den vanskelig at læse. En anden grund er, at de til rådighed værende OCR-programmer ikke har været i stand til at læse teksten fuldt ud, hvorfor der ikke med fuldt udbytte kan søges i den.

Som det vil ses, mangler der sider i den kopi, vi fik fra Rolf. Måske dukker nogle af de manglende sider op hos Rolf, men måske har Rolf ikke fået alle siderne.

Det er også påfaldende, at for visse datoers vedkommende er referaterne meget korte, hvorfor det må antages, at ikke alt er nedskrevet. Det vil derfor være yderst relevant at få de oprindelige båndoptagelser til rådighed, når den dag kommer, hvor det nuværende råd bliver tvunget til at åbne sine arkiver.

Jeg vil bede jer om at gøre mig opmærksom på fejl i min renskrift og samtidig minde jer om, at dette ikke er en ny "original". Den skal læses i sammenhæng med den "oprindelige" kopi, vi fik fra Rolf og som er den eneste, vi indtil nu har til rådighed.

Dette er således den første af forhåbentlig senere reviderede og fejlrettede versioner.

- Første version: 27. maj 2018
- Anden version: 26. juni 2018
- Tredje version: 18. juni 2020

I "**Anden version**" er der foretaget følgende rettelser:

1976: Under datoen 10. februar er indføjet siderne 4-5-6-7, som nu er dukket op

1979: Rettelser vedr. 10. oktober og dato "7. marts" korrigeret til "27. marts". En manglende side 2 på 27. marts er tilføjet.

I "**Tredje version**" er der sket følgende:

Der er indføjet nogle indledningssider, bl.a. med en oversigt over samtlige sider. Herudfra kan konstateres, at der stadig mangler 16 sider fra et møde 23. april 1974.

Heldigvis er der dukket 7 yderligere sider op fra et møde 10. marts 1981. Herudover er foretaget nogle få yderligere rettelser.

Hilsen

Søren Ingemann Larsen

Bånd-referater.

Alle båndoptagelser fra vore møder med Martinus er nu afskrevet. For at du kan sikre dig, at du har dem alle, følger her en fortegnelse over de 69 møder, hvor båndoptageren for kortere eller længere tid har været i funktion. De forefindes på 47 bånd. I fortegnelsen er sideantal angivet i parentes.

1974: 22/1 (31), 5/2 (~~20~~³⁷), 26/3 (12), 23/4 (16), 30/4 (35), 21/5 (26),
20/7 (23), 27/8 (32), 25/9 (22), 12/11 (15), 10/12 (13), 5/3 (~~20~~)

1975: 4/3 (13), 5/8 (16), 23/9 (11), 18/11 (7), 16/12 (14)

1976: 10/2 (7), 2/3 (5), 30/3 (1), 20/4 (2), 15/6 (2), 3/8 (13),
7/9 (11), 9/11 (8)

1977: 8/3 (5), 12/4 (4), 7/6 (5), 9/7 (5), 9/8 (1), 20/9 (8), 29/11 (7)

1978: 3/1 (8), 31/1 (5), 7/3 (2), 4/4 (8), 25/4 (5), 23/5 (7), 8/8 (2)
12/9 (2), 10/10 (5), 14/11 (4)

1979: 9/1 (1), 13/2 (4), 6/3 (13), 27/3 (5), 22/5 (2), 3/7 (1),
7/8 (4), 4/9 (7), 10/10 (1), 27/11 (5)

1980: 8/1 (4), 29/1 (7), 26/2 (6), 13/5 (5), 24/6 (5), 5/8 (12),

9/9 (17), 16/9 (7), 30/9 (1), 14/10 (3), 18/11 (12), 25/11 (1), 16/12 (4)

1981: 6/1 (14), 27/1 (5), 10/2 (7), 24/2 (16)

Et index over de forskellige områder, der er behandlet, følger snarest.

Afskrivningen af alle disse bånd er foretaget, for at vi kan skrive den bog om strukturen, som Martinus har ønsket. Ud over strukturproblemer indeholder ^{den} mange andre interessante udtalelser, og derfor er index'et blevet mere omfattende end nødvendigt for struktur-redogørelsen, - men når vi nu alligevel var i gang med at registrere, kunne vi lige så godt tage det hele med, eftersom det muligvis kan få interesse i anden forbindelse.

Angivelsen i index af det sted, hvor et emne er berørt, betyder ikke, at det kun behandles i de nærmeste linier. Det kan ofte fortsætte, -- undertiden på flere sider.

Som det nok fremgår af teksten, er ^{teksten} ~~den~~ ~~ikke~~ nedskrevet direkte som det er sagt. Derfor er der ofte tilløb til sætninger, som ikke er fuldført.

Undertiden - men sjældent - er ordene så utydelige, at man ikke kan høre dem klart, hvilket angives i parentes. I parentes er også sine steder angivet en forklarende tilføjelse, som ikke er nævnt på båndet.

Der er forskellige fejl i materialet, hvoraf nogle er let forståelige, medens andre nok er grovere.

Uanset de anførte side-tal begynder hvert møde med side 1, og derfor skal følgende side-angivelser ændres, idet det er de ændrede side-

angivelser, der er benyttet i index.

27/11-79 siderne 5 - 8 rettes til 2 - 5

7/8-79 -- 3 - 5 - - 2 - 4

6/1-81 Der er to side 2. Derfor er siderne fra 2 - 13 rettet én frem til fra 3 - 14

29/1-80 siderne 5 - 10 rettes til 2 - 7

13/5-80 siden mærket 7 skal være side 1 og siderne 1 - 4 ændres til 2 - 5

Øvrige rettelser:

22- 1-74	side 25	linie 39	fire	læs	frie
5- 3-74	- 15	- 60	arbejdsdragt	-	arbejdskraft
21- 5-74	- 19	- 21	fokketinget	-	folketinget
20- 7-74	- 6	- 44	M	-	H
25- 9-74	- 13	- 53	kan gå	-	kan de gå
25- 9-74	- 17	- 15	skole på	-	skole, - ikke på
25- 9-74	- 21	- 51	der indeholdt	-	der er indeholdt
18-11-75	- 3	- 13	vind	-	vin
3- 8-76	- 9	- 28	nåne	-	låne
23- 5-78	- 1	- 20-21	Der skal stå:	Gør man det, så sker der	
			det, - og gør man det, så sker der det.		
14-11-78	- 3	- 24	folg ^d	læs	fond
6- 3-79	- 6	- 46	levede	-	lavede
22- 5-79	- 1	- 10	stand	-	stang
7- 8-79	- 3	- 52	viste	-	viser
27-11-79	- 5	- 32	det	-	dit
9- 9-80	- 8	- 34	ved stof (?)	-	ved det ord,
25-11-80	- 1	- 21	dygtig	-	dejlig
16-12-80	- 2	- 2	over	-	ved
6- 1-81	- 2	- 23	vi	-	så
10- 2-81	- 3	- 43	kalsuler	-	klausuler

... og måske flere.

Til sidst: hvad gør vi ved båndene?

10.11.82 (H)

Index til afskrevne båndoptagelser af rådsmøder 22/1-74 - 24/2-81

<u>Abort</u>	23- 9-75	4	7	<u>Atomkraft. (fortsat.)</u>	26- 2-80	4	22
	29-11-77	7	4		26- 2-80	4	39
	29-11-77	7	54		5- 8-80	5	11
<u>Abraham</u>	21- 5-74	13	52		16- 9-80	5	4
	31- 1-78	4	3		18-11-80	6	28
<u>Adam</u>	12- 4-77	1	54		18-11-80	9	18
	9- 7-77	1	8		24- 2-81	5	33
	3- 1-78	1	12	<u>Automatskrift</u>	23- 4-74	5	43
	6- 3-79	10	41		20- 7-74	3	42
	27- 3-79	4	44	<u>Bastue Christensen</u>	5- 8-75	1	48
	18-11-80	3	50	<u>Begrebsdannelse,</u>			
<u>afsporing</u>	29.11.77	1	56	se Hypnose			
	10- 2-81	7	47	<u>Bentzen, Finn</u>	23- 4-74	10	53
-- ,ved stoffer.	3- 8-76	12	16		12-11-74	1	29
	31- 1-78	3	18		10-12-74	1	1
	24- 2-81	9	28		7- 9-76	8	24
<u>Aftenskole</u>	25- 4-78	2	37		7- 6-77	5	35
	6- 3-79	3	53		24- 6-80	5	28
	9- 9-80	2	47		24- 6-80	5	48
	16- 9-80	2	41	<u>Bessant, Anni</u>	24- 2-81	14	1
<u>Alaska</u>	12- 4-77	1	26	<u>Bestyrelsen, se rådet</u>			
	3- 1-78	3	3	<u>Besættelse</u>	20- 7-74	1	1
	31- 1-78	4	28		20- 7-74	7	26
<u>Alviden</u>	5- 8-80	10	55	<u>Bevidsthed</u>	18-11-75	5	33
<u>Analyser</u>	9- 9-80	8	29		25- 4-78	1	56
<u>Annoncer</u>	7- 9-76	5	33		6- 3-79	7	48
	9- 9-80	1	5		27- 3-79	4	40
	9- 9-80	3	53	overbevidsthed	5- 2-74	23	11
<u>Antikrist, Hitler</u>	20- 9-77	4	38	<u>Bevidsthed, primær</u>			
<u>Arbejdsløshed</u>	9- 7-77	3	29	se Gud.			
<u>A-stof</u>	29-11-77	6	1	<u>Bevægelse</u>	12- 4-77	2	40
<u>Astrallegeme</u>	26- 3-74	4	5		20- 9-77	1	6
<u>Atlantis</u>	14-10-80	1	37		31- 1-78	1	1
<u>Atomkraft</u>	5- 2-74	3	41		27- 3-79	3	10
	5- 2-74	3	26		5- 8-80	3	55
	21- 5-74	14	14		18-11-80	8	45
	27- 8-74	32	22		24- 2-81	6	36
	18.11-75	3	35	vibrationer..	29- 1-80	5	43
	23- 9-75	3	17		29- 1-80	6	19
	7- 9-76	9	42	<u>Biblen</u>	21- 5-74	13	45
	9-11-76	6	6	<u>Bisættelse</u>	23- 4-74	5	52
	12- 4-77	1	44		24- 6-80	5	16
	12- 4-77	2	31	<u>Borgen, se Forlag.</u>			
	9- 7-77	5	3	<u>Brevskole, se Bruus-Jensen</u>			
	3- 1-78	3	58	<u>Brinkfort</u>	29-11-77	2	9
	31- 1-78	4	15				
	4- 4-78	4	48				
	13- 2-79	3	41				
	22- 5-79	2	6				
	7- 8-79	1	3				
	7- 8-79	2	46				
	7- 8-79	3	6				
	7- 8-79	4	7				
	26- 2-80	1	1				

<u>Bruus-Jensen, Per...</u>	20- 7-74	7	57	<u>Cayce.....</u>	10- 2-76	1	18
	27- 8-74	1	1		10- 2-76	6	13
	27- 8-74	10	57	<u>Christensen. H.</u>			
	27- 8-74	23	49	<u>Haslund..</u>	27-11-79	5	2
	27- 8-74	25	1	<u>Clairvoyance.....</u>	29-11-77	5	57
	27- 8-74	29	17	<u>Copyright.....</u>	5- 2-74	11	32
	27- 8-74	30	8		5- 2-74	14	19
	27- 8-74	30	52		12-11-74	8	23
	12-11-74	4	41		31- 1-78	1	57
	12-11-74	5	11		6- 1-81	5	20
	4- 3-75	7	34	<u>oversætterens..</u>	12-11-74	14	16
	16-12-75	9	35				
	3- 8-76	9	4				
	8- 3-77	1	30				
	4- 9-79	1	4				
	4- 9-79	2	47				
brevskolen	27- 8-74	23	43				
	27- 8-74	25	18				
	8- 3-77	1	34				
	9- 9-80	9	14				
<u>Buch, Tage.....</u>	26- 3-74	5	47				
	26- 3-74	2	23				
	23- 4-74	2	22				
	30- 4-74	13	41				
<u>Byggefond, se økonomi</u>							
<u>Bøger.....</u>							
format	12-11-74	13	58				
	23- 9-75	6	28				
	2- 3-76	3	39				
	2- 3-76	4	48				
smudsomslag	12-11-74	9	24				
	12-11-74	11	40				
bind....	23- 9-75	6	33				
priser..	5- 2-74	16	55				
salg v. foredrag.	12-11-74	9	16				
udlån af bøger..	6- 3-79	3	22				
udgiv. i udland.	12-11-74	11	12				
	2- 3-76	5	22				
Udgivelse	22- 1-74	4	49				
	5- 2-74	11	27				
	5- 2-74	16	19				
	5- 2-74	23	28				
	5- 2-74	36	11				
	5- 3-74	2	29				
	5- 3-74	2	52				
	12-11-74	14	37				
	4- 9-79	2	47				
pocket-book	5- 2-74	17	1				
forkortet udgave	22- 1-74	30	5				
børnebøger	22- 1-74	30	12				
<u>Bøn.....</u>	22- 1-74	7	10				
	5- 2-74	29	21				
	5- 2-74	31	44				
	18-11-75	2	54				
	10- 2-76	1	49				
<u>Båndoptagelser.....</u>	26- 3-74	8	29				
	26- 3-74	11	56				
	25- 9-74	18	9				
	27-11-79	1	18				

Lemokrati

se medarbejder

Len Hellige Ånd.....	10-12-74	11	1
	5- 8-75	1	3
	5- 8-75	15	6
	10- 2-76	2	44
	3- 8-76	10	22
	20- 9-77	4	5
	20- 9-77	8	11
	8- 8-78	1	50
	12- 9-78	1	7
	8- 1-80	1	56
	29- 1-80	2	60
	29- 1-80	3	5
	5- 8-80	7	52
	5- 8-80	11	17
	18-11-80	8	26
talsmanden...	9- 9-80	13	60
	9- 9-80	16	53
	24- 2-81	5	56

Det tredje Testamente (se også Livets Bog)

(som bekendt var det først meningen at Let 3. Testam. skulle være en bog for sig, her benævnt som introduktions- eller præsentationsbogen, og anført før den nugældende betegnelse)

	22- 1-74	13	27
	22- 1-74	31	26
	5- 2-74	15	57
	5- 2-74	17	18
	5- 2-74	21	2
	5- 2-74	26	31
	5- 2-74	28	14
	5- 3-74	2	60
	26- 3-74	1	13
	26- 3-74	12	40
	23- 4-74	3	40
	23- 4-74	4	11
	23- 4-74	4	56
	23- 4-74	7	34
	30- 4-74	30	12
	30- 4-74	33	6
	21- 5-74	12	14
	20- 7-74	20	60
	27- 8-74	28	55
	27- 8-74	30	26
	10-12-74	9	33
	10-12-74	10	22
	10-12-74	10	33
	4- 3-75	2	55
	4- 3-75	11	47
	5- 8-75	12	2
	5- 8-75	13	16
	23- 9-75	5	39
	23- 9-75	6	7
	23- 9-75	7	14
	16-12-75	1	1
	16-12-75	8	46
	16-12-75	10	60
	10- 2-76	4	7
	2- 3-76	1	45
	2- 3-76	4	39
	15- 6-76	1	29
	7- 9-76	5	8
	7- 9-76	6	9

Det Tredie Testam.	8- 3-77	1	50
(fortsat)	8- 3-77	5	37
	20- 9-77	1	1
	20- 9-77	5	14
	29-11-77	3	28
	3- 1-78	2	12
	3- 1-78	4	13
	3- 1-78	5	25
	31- 1-78	3	46
	4- 4-78	5	45
	25- 4-78	2	43
	25- 4-78	5	28
	10-10-78	2	23
	13- 2-79	3	6
	13- 2-79	4	48
	6- 3-79	4	49
	6- 3-79	7	32
	6- 3-79	7	52
	6- 3-79	12	21
	7- 8-79	2	2
	27-11-79	2	20
	27-11-79	4	38
hele værket	5- 8-75	1	9
	5- 8-75	13	13
	5- 8-75	15	5
	6- 3-79	11	15
	27- 3-79	2	58
	4- 9-79	2	33
	29- 1-80	1	30
	29- 1-80	3	2
	9- 9-80	13	60
	6- 1-81	4	34
udgivelse af	23- 4-74	7	41
	18-11-80	1	1
	18-11-80	2	27
	18-11-80	8	13
	6- 1-81	4	29
for- og bagside	10- 2-81	2	15
	18-11-80	2	54
bog om ordfor- klaring	24- 2-81	2	39
	5- 2-74	18	8
	5- 2-74	19	14
	5- 2-74	23	15
Djævlebevidsthed.....	12- 4-77	2	30
	9- 7-77	4	1
	20- 9-77	4	20
	29-11-77	7	26
	3- 1-78	2	19
	3- 1-78	3	11
	3- 1-78	4	28
	31- 1-78	4	43
	4- 4-78	4	9
	8- 8-78	1	3
	12- 9-78	1	7
	6- 3-79	6	56
	27-11-79	4	5
	29- 1-80	5	33
	26- 2-80	4	12
	18-11-80	4	40
	18-11-80	11	58
Dobbeltpolethed.....	30- 4-74	30	60

<u>Dommedag</u>	27- 8-74	31	26
	4- 3-75	13	10
	23- 9-75	3	9
	10- 2-76	3	1
	3- 8-76	11	30
	9- 7-77	3	3
	29-11-77	6	53
	3- 1-78	4	1
	3- 1-78	6	32
	31- 1-78	4	58
	7- 3-78	1	5
	4- 4-78	4	50
	4- 4-78	5	52
	25- 4-78	1	1
	23- 5-78	1	1
	13- 2-79	2	35
	6- 3-79	7	21
	6- 3-79	10	11
	27- 3-79	1	38
	27- 3-79	3	40
	7- 8-79	4	1
	4- 9-79	2	23
	27-11-79	2	28
	27-11-79	5	7
	8- 1-80	3	15
	29- 1-80	3	30
	29- 1-80	4	37
	26- 2-80	5	32
	5- 8-80	5	30
	5- 8-80	7	31
	9- 9-80	6	29
	9- 9-80	16	56
	16- 9-80	4	33
	16- 9-80	4	59
	16- 9-80	5	31
	16- 9-80	6	28
	16- 9-80	7	14
	18-11-80	3	34
	18-11-80	8	16
	18-11-80	9	41
	16-12-80	1	17
	16-12-80	2	37
	24- 2-81	4	21
	24- 2-81	6	45
<u>Dragsdahl</u>	26- 3-74	8	1
	5- 8-75	6	40
<u>Dyreriget</u>	23- 9-75	2	15
	9-11-76	8	32
	12- 4-77	1	37
	20- 9-77	4	21
	29-11-77	7	18
	3- 1-78	3	12
	27- 3-79	1	25
	27-11-79	2	40
	29- 1-80	4	54
	8- 1-80	3	28
	5- 8-80	4	12
	14-10-80	2	1
	18-11-80	3	58
	10- 2-81	7	12
	24- 2-81	3	1
	24- 2-81	4	38
<u>Døden</u>	22- 1-74	4	28

(se også fødsel 1 & 2)

<u>Døden (fortsat)</u>	4- 3-75	11	7
	18-11-75	3	45
	9- 7-77	2	57
	16- 9-80	6	45
som illusion	4- 4-78	2	53
<u>Einstein</u>	21- 5-74	13	10
<u>Ekström, Bertil</u>	30- 4-74	1	36
	12-11-74	15	18
<u>Elevforedrag, se</u> undervisning , (prøveforedrag)			
<u>Energi, ny</u>	30- 4-74	35	34
	7- 9-76	10	5
<u>Engelbrecht</u>	4- 9-79	1	25
	10-10-78	3	34
	14-11-78	2	6
	14-11-78	4	22
	9- 9-80	5	49
	9- 9-80	9	32
	27- 1-81	4	11
<u>Engelsk afd.</u> se medarbejdergruppe			
<u>Engelsk, bøger på</u> se bøger.			
<u>Esperanto</u> se medarbejdergruppe Esp.			
<u>Fagforening</u>	21- 5-74	9	53
	21- 5-74	16	49
	21- 5-74	21	1
	25- 9-74	9	33
<u>Festskrift</u>	26- 3-74	7	15
	9- 9-80	5	48
<u>Finansiering, se Økonomi</u>			
<u>Flag</u>	22- 1-74	23	50
	22- 1-74	29	21
vimpel	22- 1-74	24	3
	5- 2-74	24	32
<u>FN</u>	23- 9-75	4	24
	12- 4-77	3	29
<u>Fodterapi</u>	20- 7-74	5	44
<u>Foredragsholder se(lærer i sagen) undervis</u>			
<u>Foredrag, se undervisning</u>			
<u>Forening</u>	23- 9-75	4	60
(se også medlem-	9-11-76	1	7
skab.)	31- 1-78	1	52
	31- 1-78	2	37
	24- 6-80	4	13
<u>Forgården</u>	9-11-76	5	36
	26- 2-80	4	50
	16- 9-80	6	48
	5- 8-80	8	28

Forlag.....Borgen.	23- 4-74	5	15
	5- 8-75	14	25
	23- 9-75	6	35
	2- 3-76	1	48
	29- 1-80	1	1
	29- 1-80	2	13
	30- 9-80	1	26
	14-10-80	1	1
	18-11-80	1	1
	18-11-80	8	7
	6- 1-81	6	41
	24- 2-81	2	50
Hälsan	15- 8-75	15	59
	18-11-80	2	7
Robert Larsson	23- 4-74	4	42
Udenlandsk	5- 8-75	15	55

Forskningsgruppe, se medarbejdere

Forretningsprincip, se økonomi

Forsvar/ Angreb.....	12- 4-77	3	59
	9- 7-77	1	1
	9- 7-77	3	42
	3- 1-78	3	50
	3- 1-78	4	4
	4- 4-78	4	8
	4- 4-78	5	29
	25- 4-78	1	43
	8- 8-78	2	15
	12- 9-78	1	3
	13- 2-79	1	31
	13- 2-79	3	1
	6- 3-79	6	6
	6- 3-79	8	50
	6- 3-79	9	46
	27- 3-79	1	55
	27- 3-79	3	19
	27- 3-79	3	37
	27- 3-79	4	32
	7- 8-79	3	44
	26- 2-80	4	10
	9- 9-80	6	36
	18-11-80	8	55
	24- 2-81	5	3
	24- 2-81	6	25
Forsvarsprincip..	26- 2-80	5	47

Forsynets styrelse, se Åndelig plan

Forurening.....	23- 9-75	1	19
Fotokopier.....	6- 3-79	1	1
	66-3-79	2	27
	6- 3-79	5	9
	6- 3-79	12	41

Frederiksen, G.....	6- 3-79	1	45
	27-11-79	1	3
	13- 5-80	1	20
	13- 5-80	2	20
	24- 6-80	1	1
	24- 6-80	3	9
	9- 9-80	1	14
	9- 9-80	4	29
	9- 9-80	7	43
	9- 9-80	10	34
	9- 9-80	11	7
	9- 9-80	11	36
	9- 9-80	12	39
	9- 9-80	16	35
	16- 9-80	1	3
	16- 9-80	2	7
	18- 9-80	3	16
	27- 1-81	3	37

Fyrrebakken, se Sam

Fængsler og Straf

Fængsler.....	9- 7-77	1	57
	29- 1-80	4	16
	26- 2-80	5	58
	5- 8-80	7	61
	16- 9-80	3	60
	18-11-80	8	58
	16-12-80	1	9
	24- 2-81	7	7
Straf.....	9- 7-77	4	24
	13- 2-79	1	4
	6- 3-79	11	29
	27- 3-79	1	49
	27-11-79	5	36
	16-12-75	8	51
	29- 1-80	4	10
	26- 2-80	5	33
	9- 9-80	6	10
	24- 2-81	7	24

Fødsel 1 og 2.....	4- 3-75	11	8
Fødselshjælp.....	18-11-75	4	9

<u>Gaver (se også indsamling)</u>		
	18-11-75	1 34
	10-10-78	1 1
	14-11-78	1 1
	14-11-78	3 26
	9- 9-80	12 57
gavebrev	7- 6-77	4 11
skattefrihed	25- 9-74	3 21
	25- 9-74	4 34
	12-11-74	3 5
arveafgift	25- 9-74	4 49
fra udlandet	12-11-74	13 21
<u>Geller, Uri</u>	5- 2-74	1 1
	5- 2-74	26 59
	5- 2-74	33 44
	5- 2-74	34 31
	26- 3-74	3 44
	23- 4-74	6 2
	30- 4-74	31 14
	21- 5-74	12 38
	21- 5-74	14 22
	27- 8-74	29 34
	27- 8-74	31 33
	10-12-74	12 40
	18-11-75	2 53
	18-11-75	3 15
	10- 2-76	1 39
	10- 2-76	3 38
	10- 2-76	5 58
	9-11-76	5 60
	12- 4-77	1 3
	9- 7-77	3 7
	9- 7-77	5 6
	3- 1-78	3 2
	4- 4-78	3 2
	24- 2-81	9 17
	24- 2-81	10 8
<u>Gentsch</u>	23- 4-74	4 33
<u>Gerard</u>	26- 3-74	7 33
<u>GKF. (Grundejerforen)</u>	16-12-75	12 56
	16-12-75	13 43
<u>Gruppearbejde, se medarbejdere</u>		

<u>Gud, Analyse af</u>	5- 8-75	3 8
	7- 8-79	1 27
's bevidsthed....	23- 9-75	2 50
	9- 7-77	2 45
	3- 1-78	1 8
	3- 1-78	1 60
	3- 1-78	3 45
	27-11-79	2 59
	9- 9-80	14 24
	16-12-80	3 41
	24- 2-81	2 57
	24- 2-81	8 18
Primær bevidsthedlo-	2-76	1 25
	9- 7-77	5 15
	4- 4-78	3 10
	4- 4-78	4 17
	4- 4-78	5 36
	4- 4-78	6 26
	25- 4-78	5 9
	8- 8-78	1 38
	6- 3-79	8 8
	27- 3-79	2 45
	7- 8-79	1 30
	27-11-79	2 60
	8- 1-80	2 49
	29- 1-80	6 35
	5- 8-80	8 50
	5- 8-80	10 55
	5- 8-80	11 10
	9- 9-80	14 13
	18-11-80	6 39
	18-11-80	11 54
	18-11-80	12 2
	10- 2-81	6 34
	24- 2-81	1 52
	24- 2-81	3 40
	24- 2-81	4 11
	24- 2-81	6 39
	24- 2-81	8 25
<u>Guds Ånd</u>	22- 1-74	7 4
<u>Guds Vilje</u>	22- 1-74	26 38
<u>Gudsbegrebet</u>	22- 1-74	26 38
<u>Gudsfrygt</u>	10- 2-76	4 46
<u>Guldglorie</u>	4- 4-78	2 29
	27-11-79	3 6
	29- 1-80	6 5
	5- 8-80	3 36
	9- 9-80	14 29
	24- 2-81	3 39

<u>Hannemann</u>	22- 1-74	25	48
	26- 3-74	5	22
	30- 3-76	1	3
	3- 1-78	4	12
	14-11-78	1	51
	9- 9-80	5	35
	9- 9-80	8	9
	9- 9-80	9	40
<u>Hansen, Eigil</u>	18-11-75	6	57
	2- 3-76	2	38
	9- 8-77	1	27
<u>Hansen, Børge</u>	23- 4-74	12	23
	27- 8-74	4	26
	25- 9-74	6	17
<u>Heide</u>	26- 3-74	8	54
<u>Healing</u>	20- 7-74	1	41
	20- 7-74	6	34
<u>Helhedsgruppe, se medarbejdere</u>			
<u>Himmeriges Rige, se Gud (primær bevidsthed 29-1-80)</u>			
<u>Hitler</u>	20- 9-77	4	38
	31- 1-78	4	58
hitlerisme	3- 1-78	4	3
<u>Hjerne, kosmisk</u> ...	3- 8-76	10	36
	3- 8-76	12	15
<u>Hjorth, Johannes</u> ...	30- 4-74	2	56
	30- 4-74	5	40
<u>Homoseksualitet, se Seksualisme</u>			
<u>Humanitet</u>	9-11-76	6	12
	12- 4-77	4	5
	9- 7-77	1	33
	20- 9-77	4	49
	20- 9-77	8	20
	29-11-77	7	33
	3- 1-78	4	18
	31- 1-78	4	45
	4- 4-78	1	17
	4- 4-78	7	20
	8- 8-78	1	14
	13- 2-79	4	29
	6- 3-79	10	3
	6- 3-79	12	8
	7- 8-79	3	58
	5- 8-80	6	19
	9- 9-80	5	21
	9- 9-80	13	35
	14-10-80	2	6
Første	14-10-80	1	41
<u>Hypnose</u>	5- 2-74	35	27
	29-11-77	2	2
begrebsdannelse	29-11-77	2	13
<u>Hälsans Förlag, se Forlag</u>			
<u>Højskole</u>	10-10-78	2	58
	14-11-78	3	16
	24- 6-80	1	23

<u>Immateriel</u>	9- 9-80	8	33
<u>Index</u>	29- 1-80	2	37
	26- 3-74	12	36
<u>Indsamling, jul</u>	16-12-75	4	24
<u>Informationsgruppe, se medarbejdere</u>			
<u>International verdens-</u>			
rigelig	6- 3-79	6	32
	7- 8-79	3	62
	26- 2-80	4	1
<u>Introduktionsbogen, se Det tredje Testamente</u>			
<u>Intuitiv erkendelse</u> .	4- 4-78	1	5
<u>Isenstein</u>	10- 2-76	5	53
<u>Jacobsen, Niels O.</u>	5- 3-74	19	31
	26- 3-74	6	50
	12-11-74	10	32
	12-11-74	10	53
<u>Jeg'et</u>	12- 4-77	1	56
	12- 4-77	2	39
	20- 9-77	1	11
	3- 1-78	1	15
	6- 3-79	7	54
	27- 3-79	3	10
	27- 3-79	4	8
	9- 9-80	6	14
	9- 9-80	8	32
	16- 9-80	2	2
	18-11-80	5	33
	18-11-80	8	49
	24- 2-81	3	5
	24- 2-81	6	21
<u>Jorden</u>			
kosmisk fødsel..	10- 2-76	6	24
	10- 2-76	3	27
	3- 8-76	11	25
	13- 2-79	2	19
	26- 2-80	3	55
beskyttelse af	21- 5-74	14	38
Historie.....	22- 1-74	7	53
Udvikling	21- 5-74	20	25
<u>Juleindsamling, se Indsamling.</u>			

<u>karma</u>	16-12-75	8	13
	10- 2-76	4	23
	9-11-76	4	48
	9- 7-77	1	44
	9- 7-77	3	28
	8- 8-78	2	25
	27- 3-79	3	22
	27- 3-79	4	5
	8- 1-80	3	23
	26- 2-80	4	30
	5- 8-80	7	42
	16- 9-80	6	7
	18-11-80	11	16
	16-12-80	2	41
karma-overskud..	4- 4-78	3	50
	9- 9-80	16	5
jordens karma...	10- 2-76	6	26
	9- 7-77	5	27
jødernes karma..	5- 8-80	7	34
mini-karma.....	23- 9-75	1	47
	10- 2-76	3	15
stor-karma.....	23- 4-74	7	7
	30- 4-74	30	45
	23- 9-75	1	1
<u>kaukasus</u>	23- 9-75	3	58
	26- 2-80	3	50
	10- 2-81	3	11
<u>kliker</u>	13- 5-80	3	1
<u>Klintsøgaard</u>	22- 1-74	12	32
	23- 4-74	5	32
	10-12-74	1	35
	16-12-75	12	13
	20- 4-76	1	60
	15- 6-76	2	1
	15- 6-76	2	28
	10-10-78	4	54
<u>Kommunisme</u>	23- 4-74	10	27
	30- 4-74	25	32
	21- 5-74	22	48
	21- 5-74	24	28
	10-12-74	5	33
	16-12-75	6	51
<u>Konflikt</u> , se medarbejdere			
<u>Kontrakt</u> , se medarbejdere			
<u>kontrastprincippet</u> .	22- 1-74	27	11
<u>korsfæstelsen</u> ..	9- 7-77	4	11
	3- 1-78	3	53
	8- 8-78	1	26
	8- 8-78	2	4
	13- 2-79	1	44
	6- 3-79	9	21
	6- 3-79	11	4
	27- 3-79	4	59
	27- 3-79	5	6
	29- 1-80	5	19
	5- 8-80	6	39

<u>Kosmisk bevidsthed</u> ..	22- 1-74	8	12
	23- 9-75	2	38
	10- 2-76	1	1
	31- 1-78	3	3
	31- 1-78	4	38
	5- 8-80	10	9
Første	18-11-75	2	51
	10- 2-76	1	26
Super	5- 8-80	8	60
<u>Kosmiske Glimt</u>	5- 2-74	29	14
	23- 9-75	1	56
	23- 9-75	2	7
	10- 2-76	2	48
	3- 8-76	10	39
	9-11-76	1	56
	31- 1-78	3	27
<u>Kosmisk hjerne</u>	23- 9-75	1	57
<u>Kosmiske impulser</u> ...	16-12-75	11	31
	10- 2-76	3	25
	9-11-76	5	58
	9-11-76	6	7
	12- 4-77	1	2
	12- 4-77	4	13
	29-11-77	6	47
	31- 1-78	5	7
ny..	10-12-74..	10	39
<u>Kosmos</u> , mikro/makro.	23- 9-75	3	19
<u>Kosmos</u>	22- 1-74	1	39
	22- 1-74	18	2
	5- 2-74	36	45
	30- 4-74	24	36
	20- 7-74	13	5
	27- 8-74	22	58
	25- 9-74	5	9
	25- 9-74	22	24
	12-11-74	4	46
	5- 8-75	4	58
	5- 8-75	6	42
	2- 3-76	1	10
	7- 6-77	1	7
artikler	5- 2-74	2	16
	23- 9-75	11	5
	20- 9-77	1	49
	31- 1-78	1	18
Martinus artikl	26- 3-74	8	58
navnet..	12-11-74	3	45
	12-11-74	6	36
	12-11-74	7	55
	12-11-74	8	50
	10-12-74	1	58
forsendelse	12-11-74	2	37
indregistrering.	5- 8-75	4	9
udland.....	10-12-74	2	10
tysk.....	23- 9-75	9	24
<u>Krishna Murti</u>	24- 2-81	14	2

<u>Kristendom</u>	22- 1-74	14	7
	5- 2-74	16	7
	23- 4-74	5	1
	30- 4-74	30	33
	27- 8-74	19	52
	10-12-74	12	15
	5- 8-75	16	10
	23- 9-75	2	55
	16-12-75	2	51
	16-12-75	14	8
	7- 9-76	5	29
	20- 9-77	8	21
	13- 2-79	3	25
	4- 4-78	7	27
	8- 1-80	3	8
	26- 2-80	4	7
	26- 2-80	6	10
de første kristne..	3- 1-78	4	38
<u>Kristi Genkomst</u>	5- 8-75	16	7
	10- 2-76	3	46
	7- 9-76	5	11
	4- 4-76	6	50
	23- 5-78	1	23
	13- 2-79	2	6
	6- 3-79	10	12
	6- 3-79	7	17
	27- 3-79	4	27
	7- 8-79	2	14
	27-11-79	4	49
	8- 1-80	1	1
	29- 1-80	3	7
	29- 1-80	3	33
	5- 8-80	12	7
Livets Bog som	20- 9-77	8	6
<u>Kristus</u>	10-12-74	12	22
	5- 8-75	1	1
	23- 9-75	6	15
	18-11-75	3	2
	16-12-75	8	49
	16-12-75	14	15
	10- 2-76	1	21
	10- 2-76	1	56
	3- 8-76	10	17
	3- 8-76	10	57
	9- 7-77	2	40
	9- 7-77	4	11
	3- 1-78	6	46
	7- 8-79	3	57
	27-11-79	2	52
	26- 2-80	5	40
	5- 8-80	6	30
	9- 9-80	12	2
	16- 9-80	4	26
	18-11-80	8	29
	18-11-80	12	6
	10- 2-81	6	47
	24- 2-81	6	45
's mission	7- 8-79	3	21
<u>kristusbegivenheden</u> .	6- 3-79	12	27
<u>kristusbevidsthed</u> ...	9- 7-77	2	39
	8- 1-80	3	34
	29- 1-80	5	8
	5- 8-80	8	42

<u>Kristusepoke</u>	20- 9-77	4	4
	3- 8-76	10	17
<u>Kristusprincippet</u> ...	9-11-76	4	54
	9- 7-77	1	28
	29- 1-80	3	12
	24- 6-80	2	36
	5- 8-80	7	2
	18-11-80	8	53
	18-11-80	7	54
	24- 2-81	3	10
<u>Kristusvæsener</u>	22- 1-74	12	17
	9-11-76	6	60
	3- 1-78	1	32
	4- 4-78	3	12
	13- 2-79	4	17
	6- 3-79	11	44
	27-11-79	4	17
	29- 1-80	5	54
	29- 1-80	6	10
	5- 8-80	6	41
	5- 8-80	10	6
	9- 9-80	14	9
	16- 9-80	5	34
	18-11-80	6	55
	18-11-80	11	39
	16-12-80	3	1
	24- 2-81	3	27
	24- 2-81	4	34
	24- 2-81	5	11
	24- 2-81	6	38
	24- 2-81	8	26
<u>Kritik</u>	27- 8-74	14	30
	27- 8-74	15	8
	25- 9-74	14	8
<u>Krogh, Arne</u>	26- 3-74	6	1
<u>Kultur, ny</u>	5- 3-74	2	24
	5- 3-74	14	6
	8- 1-80	3	56
	29- 1-80	4	39
	26- 2-80	3	55
	26- 2-80	5	54
	24- 6-80	2	31
	9- 9-80	6	46
	9- 9-80	14	10
ny moral....	21- 5-74	9	58
	21- 5-74	11	39
	21- 5-74	20	22
	27- 8-74	15	45
<u>Kulturskifte</u>	5- 2-74	3	13
	6- 3-79	12	28
	27- 3-79	1	1
	7- 8-79	3	40
<u>Kærlighed, seksuel</u> ..	9-11-76	7	18
næstekærlighed...	20- 9-77	3	21
alkærlighed.....	23- 4-74	7	16
	30- 4-74	31	36
	23- 9-75	2	49
	7- 9-76	5	22
	9-11-76	7	15
	20- 9-77	2	24

<u>Landsy, Steen</u>	27-11-79	1	1
	8- 1-80	1	8
	9- 9-80	1	14
	9- 9-80	2	6
	9- 9-80	10	38
	9- 9-80	15	27
	16- 9-80	2	53
	16- 9-80	3	20
<u>Larsson, Erik G.</u>	10-12-74	1	9
	18-11-75	4	46
	16-12-75	9	35
	16-12-75	12	15
	20- 9-77	7	40
	13- 5-80	1	4
	13- 5-80	4	3
	24- 2-81	15	50
<u>Levevej, se</u> medarbejder			
<u>Lidelser</u>	26- 2-80	4	50
nødvendighed af	4- 4-78	3	8
<u>Livets Bog, se også</u>	Det tredje Testament		
	22- 1-74	21	60
	16-12-75	2	57
	10- 2-76	3	41
	15- 6-76	1	3
	20- 9-77	8	18
	31- 1-78	2	48
	5- 8-80	2	4
	6- 1-81	1	37
4. kapitel..	31- 1-78	5	3
	24- 6-80	2	3
	16- 9-80	4	15
	16- 9-80	4	42
	16- 9-80	6	44
	18-11-80	12	15
	16-12-80	2	7
	16-12-80	3	23
	24- 2-81	6	13
citater af.....	6- 3-79	3	14
prolog til.....	26- 2-80	1	12
	5- 8-80	12	1
	9- 9-80	4	10
	9- 9-80	6	49
epilog til	5- 8-75	10	45
	9- 9-80	6	50
	30- 9-80	1	1
bind 1.....	5- 8-75	9	42
kritik af.....	9- 9-80	13	8
format.....	5- 2-74	23	36
	5- 8-75	13	54
udseende.....	5- 2-74	23	38
navnet.....	12-11-74	6	41
oversættelse af.	22- 1-74	22	3
	5- 2-74	18	59
<u>Livsoplevelse</u>	4- 4-78	2	35
<u>Logik, verdensaltets</u>	7- 3-78	1	43
<u>Loven, sagens</u>	22- 1-74	4	36
	31- 1-78	2	6
	9- 8-77	1	1
	24- 6-80	4	9
	27- 1-81	2	17
formålsparagraf	22- 1-74	4	1

<u>Lys, som fysisk</u> materiale..	21- 5-74	12	29
<u>Lærere i sagen, se</u>	undervisning		
<u>Løn, se</u>	medarbejdere		
<u>Løv, Bernhard</u>	24- 2-81	11	47
<u>Magi</u>	22- 1-74	7	12
	5- 2-74	31	44
	5- 2-74	2	65
	30- 4-74	31	36
	24- 2-81	11	43
<u>Manuskripter, uafsluttet, se</u>	Martinus		
<u>Martinus</u>	22- 1-74	7	15
	22- 1-74	10	41
	5- 2-74	29	45
	5- 3-74	19	30
	26- 3-74	1	15
	26- 3-74	1	60
	23- 4-74	2	1
	23- 4-74	6	50
	23- 4-74	7	26
	30- 4-74	2	18
	30- 4-74	4	29
	30- 4-74	17	29
	30- 4-74	21	5
	21- 5-74	21	6
	21- 5-74	21	24
	20- 7-74	5	1
	20- 7-74	10	46
	20- 7-74	19	56
	20- 7-74	21	5
	27- 8-74	1	1
	27- 8-74	19	42
	27- 8-74	25	8
	27- 8-74	28	44
	27- 8-74	30	3
	25- 9-74	2	15
	25- 9-74	12	15
	12-11-74	1	1
	12-11-74	6	23
	12-11-74	7	44
	10-12-74	4	53
	10-12-74	5	9
	10-12-74	6	8
	10-12-74	8	30
	10-12-74	9	32
	10-12-74	11	9
	4- 3-75	1	15
	4- 3-75	7	39
	4- 3-75	12	23
	5- 8-75	1	25
	5- 8-75	5	50
	5- 8-75	9	10
	5- 8-75	16	24
	18-11-75	1	16
	18-11-75	2	5
	18-11-75	4	35
	18-11-75	5	6
	18-11-75	5	53

Martinus.....	16-12-75	7	35
	16-12-75	10	52
	16-12-75	11	22
	10- 2-76	2	10
	10- 2-76	2	37
	10- 2-76	3	52
	3- 8-76	8	7
	3- 8-76	8	48
	3- 8-76	11	6
	7- 9-76	5	13
	7- 9-76	10	58
	9-11-76	2	4
	8- 3-77	2	48
	9- 7-77	4	29
	20- 9-77	3	51
	29-11-77	3	46
	29-11-77	4	14
	3- 1-78	2	55
	3- 1-78	7	3
	3- 1-78	7	31
	13- 2-79	4	48
	6- 3-79	2	22
	7- 8-79	2	22
	7- 8-79	3	42
	27-11-79	3	52
	29- 1-80	2	53
	26- 2-80	3	19
	26- 2-80	3	46
	26- 2-80	5	42
	13- 5-80	1	3
	13- 5-80	3	33
	13- 5-80	3	59
	13- 5-80	4	35
	5- 8-80	10	25
	5- 8-80	11	47
	9- 9-80	3	58
	9- 9-80	13	47
	18-11-80	7	3
	18-11-80	9	49
	18-11-80	12	30
	16-12-80	4	1
	6- 1-81	1	1
	6- 1-81	1	38
	10- 2-81	6	4
Erindringer.....	22- 1-74	23	12
	22- 1-74	24	6
	22- 1-74	28	51
	26- 3-74	1	1
	23- 4-74	8	39
	21- 5-74	1	6
	27- 8-74	22	10
	23- 9-75	3	48
	23- 9-75	6	47
	23- 9-75	11	35
	18-11-75	6	11
	10- 2-76	6	28
	9- 7-77	2	8
	9- 7-77	5	30
	29-11-77	1	1
	29-11-77	3	2
	7- 3-78	1	23
	7- 8-79	4	21
	4- 9-79	3	15
	26- 2-80	5	28
	14-10-80	1	16
	9-11-76	6	34

Martinus	erindringer...	25-11-80	1	1
		18-11-80	10	14
		27- 1-81	1	11
		24- 2-81	9	40
		24- 2-81	11	46
	store fødsel...	4- 4-78	2	27
		4- 4-78	7	5
		27-11-79	3	6
	Mission.....	27- 8-74	30	16
		5- 8-75	11	35
		18-11-75	4	22
		7- 8-79	3	27
		29- 1-80	3	44
		9- 9-80	12	50
		16- 9-80	1	18
	Forfatterskab..	7- 9-76	10	28
		4- 9-79	1	28
		7- 8-79	3	15
	Rettelser.....	22- 1-74	22	55
		7- 9-76	10	28
	uafsluttet arb.	22- 1-74	30	58
		27- 8-74	29	45
		27- 8-74	31	9
		5- 8-80	2	14
	Første artikel.	21- 5-74	8	31
	Artik. om månen	30- 4-74	3	40
	båndopt. af fored.	26- 3-74	8	29
	kursusforedrag	26- 3-74	9	57
	do. Winthers			
	renskrift	26- 3-74	10	3
	Foredrag i afskrif	26- 3-74	9	12
	Rådgivning.....	13- 5-80	3	18
	Radio-foredrag...	29- 1-80	1	21
		29- 1-80	3	40
		29- 1-80	4	49
		29- 1-80	7	1
		26- 2-80	1	30
		9- 9-80	7	5
	Efterfølger.....	5- 3-74	7	2
	Testamente.....	9- 8-77	1	15
		3- 1-78	7	38
	Efter døden.....	27- 8-74	20	34
		18-11-75	5	31
		3- 8-76	12	8
		9- 9-80	11	29
		9- 9-80	11	55
	Mindedag.....	16-12-75	4	23
	Buste.....	25- 4-78	4	25
	Souvenir.....	22- 1-74	22	28
	Fotos	22- 1-74	22	57
	Korrespondence...	30- 4-74	3	17
		10-12-74	10	1
	Japanrejsen.....	26- 2-80	2	43
	Indienrejsen.....	24- 2-81	15	4
		24- 2-81	15	57
	Islandrejsen.....	29-11-77	5	41
	Foredrag, steno-			
	graferede	5- 8-75	12	56

Martinus Center.....		3-	8-76	8	15
		7-	9-76	9	8
		7-	6-77	5	23
		25-	4-78	3	7
		10-	2-81	2	21
navnet		22-	1-74	13	37
		22-	1-74	18	29
		22-	1-74	21	5
		22-	1-74	21	32
		5-	2-74	10	31
skolen		22-	1-74	13	19
		5-	2-74	32	36
		5-	2-74	32	50
		5-	2-74	35	48
		5-	3-74	2	32
		5-	3-74	7	17
		23-	4-74	5	28
		30-	4-74	21	9
		20-	7-74	21	21
		25-	9-74	14	58
		10-	12-74	4	10
		10-	12-74	9	29
		4-	3-75	3	34
		4-	3-75	5	40
		5-	8-75	4	52
		15-	6-76	2	12
		3-	8-76	11	55
		9-	11-76	4	43
		24-	6-80	1	23
		9-	9-80	2	36
		9-	9-80	8	5
		9-	9-80	15	42
		16-	9-80	2	40
studiegrupper..		20-	7-74	1	51
		20-	7-74	3	5
		20-	7-74	6	38
ordstyrer i		20-	7-74	2	35
		3-	8-76	2	48
		3-	8-76	5	40
byggeri		5-	2-74	32	55
		5-	3-74	3	4
		23-	9-75	6	58
		23-	9-75	7	55
		30-	3-76	1	5
		20-	4-76	1	6
		15-	6-76	1	12
		15-	6-76	2	44
		25-	4-78	4	8
		12-	9-78	1	18
		10-	10-78	5	22
		9-	1-79	1	1
medarbejdere....		22-	5-79	1	4
løn til medarb..		4-	3-75	6	38
sæsonarbejde.....		12-	11-74	5	3
udlejning.....		5-	8-75	6	12
program for		5-	8-75	6	44
spørgetime.....		3-	8-76	2	15
		3-	8-76	7	2
samtalegrupper....		3-	8-76	1	1
bog-udlån.....		6-	3-79	3	32
forskning.....		5-	2-74	4	27
		5-	2-74	33	33
		5-	2-74	34	16

Martinus Center , fortsat			
fremmed arrangem...	4-	3-75	9 27
	5-	8-75	2 24
	5-	8-75	7 10
	7-	6-77	3 57
købmandshandelen..	25-	9-74	5 37
	12-	11-74	1 57
vendelbo.....	30-	4-74	1 1
underholdning...	23-	4-74	14 32
	3-	8-76	5 24
Internation. center			
	5-	2-74	33 2
	21-	5-74	11 60
	25-	9-74	14 58
	23-	9-75	7 39
forhold til udlandet			
	22-	1-74	18 34
	22-	1-74	20 1
	12-	11-74	15 1
fremtid.....	30-	4-74	33 8
forhold mellem Institut og center			
	4-	3-75	10 55

Martinus Institut...	22- 1-74	15	49
navnet.....	5- 2-74	10	8
	9- 9-80	14	49
selvejende inst..	18-11-75	7	12
verdensorganisat.	5- 2-74	10	1
udlandet.....	12-11-74	12	32
foredragssal.....	7- 9-76	1	1
kælderlokale.....	7- 9-76	1	42
modtagelsesværelse	7- 9-76	1	29
mindestue.....	30- 4-74	33	37
<u>Martinus Institut</u>			
Stiftelsen Sverige	22- 1-74	19	5
	22- 1-74	20	47
<u>Materialisation.....</u>			
	22- 1-74	7	13
	22- 1-74	7	43
	5- 2-74	2	41
	5- 2-74	33	47
	5- 2-74	34	10
	23- 4-74	7	1
	30- 4-74	31	29
	21- 5-74	13	25
	10-12-74	12	3
	10-12-74	12	39
	18-11-75	3	42
	18-11-75	4	19
	10- 2-76	1	29
	10- 2-76	2	21
	10- 2-76	5	30
	29-11-77	5	60
	29-11-77	6	28
	29-11-77	6	42
	7- 3-78	2	11
	16- 9-80	4	16
	14-10-80	1	58
	18-11-80	12	19
	16-12-80	2	8
	16-12-80	3	6
dematerialisation.	5- 2-74	1	26
<u>Materialister.....</u>			
	20- 9-77	4	52
	29-11-77	7	32
	8- 8-78	1	1
<u>Mausoleum.....</u>			
	25- 4-78	4	43
	4- 9-79	3	19
	10-10-79	1	1
	8- 1-80	2	5
	14-10-80	1	27

<u>Medarbejdere, se også nærkontakt</u>			
og over-underordnet			
	22- 1-74	6	3
	22- 1-74	8	41
	22- 1-74	10	55
	5- 3-74	4	3
	5- 3-74	8	2
	30- 4-74	8	52
	30- 4-74	18	18
	30- 4-74	24	4
	21- 5-74	10	4
	20- 7-74	11	31
	20- 7-74	12	7
	27- 8-74	14	10
	4- 3-75	3	7
	23- 9-75	9	15
	18-11-75	1	29
	16-12-75	4	18
	16-12-75	7	5
	16-12-75	11	18
	16-12-75	11	35
	2- 3-76	1	1
	3- 8-76	8	5
	9-11-76	3	42
	8- 3-77	1	3
	8- 3-77	3	59
	8- 3-77	4	60
	9- 8-77	1	31
	20- 9-77	6	26
	20- 9-77	7	5
	6- 3-79	5	2
	22- 5-79	1	4
	7- 8-79	1	34
	7- 8-79	4	14
	4- 9-79	1	1
	26- 2-80	1	49
	13- 5-80	1	32
	13- 5-80	2	15
	24- 6-80	3	58
	9- 9-80	5	8
	9- 9-80	10	21
	9- 9-80	11	22
	9- 9-80	12	19
	9- 9-80	15	59
nye medlemmer....	30- 4-74	1	33
	30- 4-74	2	25
	30- 4-74	16	18
	27- 8-74	17	6
	27- 8-74	20	7
	25- 9-74	13	55
	12-11-74	4	54
	10-12-74	3	16
	4- 3-75	8	21
optagelse af..	5- 3-74	5	4
	30- 4-74	6	27
undervisning af.	10-12-74	9	27
	4- 3-75	4	26
holdning.....	21- 5-74	20	38
	27- 8-74	16	1
	27- 8-74	19	25
	27- 8-74	20	1
	25- 9-74	19	20
	25- 9-74	20	20
	10-12-74	3	54
	10-12-74	5	49
	10-12-74	8	54
	4- 3-75	5	30
	4- 3-75	5	46

Medarbejdere, fortsat

ansvar.....	25- 9-74	20	9
	10-12-74	4	17
	10-12-74	6	18
samarbejde...	5- 2-74	8	51
	5- 3-74	1	18
	23- 4-74	10	2
	27- 8-74	18	42
	10-12-74	5	32
	7- 9-76	6	20
	24- 6-80	1	38
medarb-demokrati	5- 3-74	10	28
	21- 5-74	18	37
undervisning af.	5- 3-74	6	50
	4- 3-75	8	3
arbejdstid.....	27- 8-74	13	16
levevej.....	9- 9-80	1	39
	9- 9-80	2	29
	9- 9-80	2	40
	9- 9-80	7	21
løn.....	22- 1-74	3	1
	22- 1-74	9	47
	5- 2-74	13	18
	5- 3-74	3	48
	5- 3-74	5	48
	5- 3-74	7	40
	21- 5-74	16	47
	20- 7-74	13	21
	27- 8-74	10	61
	25- 9-74	14	21
	4- 3-75	5	27
	4- 3-75	8	8
	4- 3-75	9	56
	16-12-75	4	7
	16-12-75	11	9
	2- 3-76	1	33
	27-11-79	5	29
konflikt.....	5- 3-74	14	26
	5- 3-74	16	57
	25- 9-74	13	21
	4- 3-75	4	32
	4- 3-75	10	43
kontrakter.....	5- 3-74	4	44
	21- 5-74	18	59
	20- 7-74	12	48
	4- 3-75	5	12
	4- 3-75	6	16
	4- 3-75	7	4
afstemning.....	5- 3-74	16	33
medarbejdergrupper	5- 3-74	11	31
	5- 3-74	14	44
	30- 4-74	34	30
	25- 9-74	9	5
	12-11-74	4A	31
	10-12-74	6	18
	10-12-74	8	1
	4- 3-75	1	41
	16-12-75	5	48
	7- 9-76	7	11
	9- 8-77	1	40
	23- 5-78	2	58
optagelse i grup.	5- 3-74	11	36
	23- 4-74	1	14
	23- 4-74	7	54
	12-11-74	4A	15
sekretærfunktion.	5- 3-74	11	52

Medarbejdere, fortsat

torsdagsmøde....	5- 2-74	9	43
	23- 4-74	1	10
	23- 4-74	7	47
	23- 4-74	8	32
	23- 4-74	8	55
	23- 4-74	10	2
	30- 4-74	1	32
	30- 4-74	1	56
	30- 4-74	2	32
	30- 4-74	3	4
	30- 4-74	5	11
	30- 4-74	6	15
	30- 4-74	10	49
	30- 4-74	13	29
	30- 4-74	17	16
	30- 4-74	19	47
	30- 4-74	21	28
	27- 8-74	14	3
	27- 8-74	15	5
	27- 8-74	17	48
	25- 9-74	8	14
	25- 9-74	8	34
	25- 9-74	19	52
	12-11-74	4A	41
helhedsgruppe...	30- 4-74	34	44
undervisningsgrup.	5- 2-74	25	19
	5- 2-74	27	41
	26- 3-74	7	21
	30- 4-74	5	41
	30- 4-74	19	7
	27- 8-74	3	58
	27- 8-74	24	41
	25- 9-74	21	34
redaktionsgruppe..	5- 2-74	22	32
	26- 3-74	8	10
	26- 3-74	9	20
	30- 4-74	19	2
	25- 9-74	8	10
	25- 9-74	11	29
	25- 9-74	21	34
	12-11-74	4	51
	5- 8-75	12	41
informationsgruppe	30- 4-74	22	13
	27- 8-74	26	9
	27- 8-74	26	22
	5- 8-74	6	52
engelsk-gruppe...	23- 4-74	2	23
	30- 4-74	13	43
	2- 3-76	4	32
	2- 3-76	5	22
esperanto-gruppe..	30- 4-74	13	47
	30- 4-74	28	47
forsknings-gruppe.	30- 4-74	19	17
særlige forhold...	20- 9-77	6	56
	23- 5-78	1	34
	22- 5-79	1	4
rådet/medarbejdere..	23- 4-74	8	50
	30- 4-74	18	47
	21- 5-74	14	54
	16-12-75	9	61

<u>Meditation</u>	5- 2-74	28	52
	23- 4-74	15	40
	20- 7-74	3	57
	4- 3-75	1	4
	29-11-77	2	1
	31- 1-78	3	22
tankekoncentration	5- 2-74	31	1
<u>Medlemskab</u>	2- 3-76	2	1
(se også forening)	3- 8-76	9	55
	9-11-76	4	10
	9- 8-77	1	3
	9- 8-77	1	29
	20- 9-77	3	4
	20- 9-77	4	10
	20- 9-77	7	54
	5- 8-80	1	5
<u>Menneskeheden i vor</u>			
tid.	10-12-74	11	22
<u>Menneskets skabelse</u>	10-12-74	12	25
	16-12-75	8	22
	7- 9-76	6	5
	12- 4-77	1	48
	9- 7-77	1	10
	3- 1-78	1	48
udvikling	18-11-75	5	36
primitivitet..	10- 2-76	2	57
<u>M-Fonden</u>	9-11-76	1	31
	10-10-78	1	3
	14-11-78	1	1
<u>Mikro-kloder</u>	27-11-79	2	13
<u>Mirakler</u> (se også ^{Magi})	23- 4-74	5	57
	23- 4-74	7	27
	27- 8-74	31	25
	5- 8-75	11	57
	18-11-75	3	11
	3- 8-76	11	11
	9-11-76	6	1
	16-12-80	3	9
<u>Misundelse</u>	9- 7-77	2	4
<u>Moral</u> , ny. se Kultur, ny			
<u>Mosesbegivenheden</u> ..	22- 1-74	14	9
	31- 1-78	4	23
	13- 2-79	1	10
	6- 3-79	8	27
	6- 3-79	12	26
	27- 3-79	3	4
	7- 8-79	1	1
	7- 8-79	3	53
	5- 8-80	6	61
	24- 2-81	5	23
Moseloven.....	29-11-77	7	3
Moseskulturen...	5- 2-74	30	56
<u>Musik</u>	23- 4-74	15	24
<u>Mystik</u>	29-11-77	5	17
	29-11-77	5	42
	29-11-77	6	39

<u>Møller, Mogens</u>	26- 3-74	9	17
	26- 3-74	12	29
	21- 5-74	6	59
	20- 7-74	11	53
	12-11-74	4A	48
	20- 9-77	7	7
	20- 9-77	7	19
	13- 5-80	3	47
	13- 5-80	4	29
	24- 6-80	2	16
	16- 9-80	2	43
<u>Mørket</u>	16-12-75	14	17
	9-11-76	6	15
	9-11-76	8	27
	12- 4-77	1	37
	29-11-77	3	36
	29-11-77	7	16
	9- 7-77	1	5
	3- 1-78	2	10
	3- 1-78	3	38
	23- 5-78	1	18
	29- 1-80	5	40
	26- 2-80	4	16
	5- 8-80	11	15
	18-11-80	4	25
	18-11-80	7	26
	27- 1-81	1	1
	24- 2-81	1	47
	24- 2-81	2	59
	24- 2-81	8	57
	24- 2-81	9	45
som visdom....	3- 1-78	2	34
<u>Månen, Martinus'</u>			
analyse over	30- 4-74	4	31
månelanding....	30- 4-74	3	40
	30- 4-74	4	5
	21- 5-74	12	7
<u>Naturkatastrofer</u> ..	23- 9-75	3	41
<u>Nedfrysning af</u>			
mennesker...	21. 5.74	12	24
<u>Nibelvang, Lasse</u> ..	26- 3-74	2	1
	27- 8-74	21	54
	5- 8-75	9	11
	5- 8-75	10	14
	18-11-80	10	39
	24- 2-81	14	35
<u>Nikodemus</u>	24- 2-81	5	53
<u>Nostradamus</u>	23- 9-75	4	26
	18-11-75	3	39
	3- 8-76	12	38
	3- 1-78	6	53
	31- 1-78	2	52
	27-11-79	4	61
	16- 9-80	7	23
<u>Nærkontakt</u>	9- 9-80	2	4
	9- 9-80	5	4
	9- 9-80	11	16

<u>Over- underordnet</u>	23- 4-74	10	39
	30- 4-74	15	44
	30- 4-74	27	22
	21- 5-74	10	31
	21- 5-74	11	13
	27- 8-74	17	25
	27- 8-74	18	18
	27- 8-74	18	42
	9-74	9	21
	25- 9-74	15	54
	25- 9-74	16	59
	25- 9-74	19	60
	25- 9-74	20	24
	10-12-74	2	23
	10-12-74	4	21
	10-12-74	5	24
	10-12-74	6	28
	10-12-74	10	51
	4- 3-75	11	1
	18-11-75	1	57
	18-11-75	2	36
	16-12-75	6	21
	16-12-75	7	32
	16-12-75	8	61
	16-12-75	9	56
	16-12-75	10	15
<u>Ordstyrer, se undervisning</u>			
<u>Oversættelse.....</u>	22- 1-74	4	54
	5- 2-74	13	43
	5- 2-74	17	50
	5- 2-74	19	54
	5- 2-74	16	29
	5- 3-74	2	29
	23- 4-74	3	19
	30- 4-74	29	1
	21- 5-74	5	31
	27- 8-74	4	57
	27- 8-74	8	50
	12-11-74	13	49
	12-11-74	14	37
	5- 8-75	15	57
	2- 3-76	2	48
	3- 7-79	1	5
	18-11-80	2	41
	6- 1-81	5	24
	6- 1-81	6	56
engelsk.....	26- 3-74	9	42
	26- 3-74	12	14
	23- 9-75	5	5
chekisk.....	27- 8-74	4	57

<u>Palæstinenserne.....</u>	7- 3-78	1	51
<u>Parapsykologi.....</u>	29-11-77	5	19
<u>Parringsakten se seksualisme</u>			
<u>Pensionisternes sam-</u>			
<u>virke</u>	25- 4-78	3	8
<u>Perspektivprincippet</u>	18-11-80	6	14
<u>Plagiat.....</u>	5- 8-75	1	55
<u>Planteriget.....</u>	5- 8-80	9	37
	9- 9-80	16	24
<u>Politik.....</u>	10-12-74	7	6
	3- 1-78	5	43
politikere.....	3- 1-78	1	61
<u>Presseomtale og Presse,</u>			
<u>se Sagens PR.</u>			
<u>Polprincippet se seksualisme</u>			
<u>Primær bevidsthed, se Gud</u>			
<u>Profeter, falske....</u>	7- 3-78	2	24
<u>Præsentationsbogen, se</u>			
<u>Det tredje Testamente</u>			
<u>Psykisk impuls.....</u>	27- 3-79	1	42
<u>Psykologi.....</u>	20- 9-77	2	3
<u>Pyramiden.....</u>	5- 2-74	12	44
	21- 5-74	14	15
	29-11-77	5	30
	14-10-80	1	39
kheops.....	4- 4-78	1	15
model-----	4- 4-78	1	40

Fagnarok, se Dommedag

Redaktionsgruppe, se
medarbejdere

Regnskab, se økonomi

<u>Reinkarnation</u>	21- 5-74	13	21
	4- 3-75	12	3
	18-11-75	4	16
	9-11-76	5	5
	9- 7-77	1	39
	20- 9-77	3	32
	29-11-77	7	45
	6- 3-79	8	25
	9- 9-80	3	1
	18-11-80	5	23
	24- 2-81	5	46
<u>Retssager</u>	22- 1-74	16	38
	5- 3-74	5	37

Revisor, se økonomi

<u>Rossen</u> , Svend Åge..	26- 3-74	5	14
	30- 4-74	3	14
	12-11-74	5	22
	15- 6-76	2	19
	3- 8-76	6	33
	7- 9-76	6	27
	6- 3-79	3	14
	9- 9-80	1	14
	9- 9-80	2	18
	9- 9-80	4	28
	9- 9-80	5	24
	9- 9-80	7	17
	9- 9-80	8	51
	9- 9-80	10	13
	9- 9-80	11	51
	9- 9-80	15	36
	16- 9-80	1	2
	16- 9-80	2	6
	16- 9-80	3	39

Rumrejser..... 21- 5-74 12 7

<u>Russerne</u>	9- 7-77	2	30
	9- 7-77	3	8
	9- 7-77	5	7
	3- 1-78	5	32
	27- 1-81	4	38

<u>Rådet</u>	22- 1-74	11	49
navnet.....	16-12-75	4	60
	26- 2-80	3	31
medlemmer..	22- 1-74	5	42
antal medlemmer..	16-12-75	3	51
	4- 4-78	6	10
	6- 1-81	2	58
	6- 1-81	3	34
	6- 1-81	7	32
udlænding...	26- 2-80	3	44
sammensætning....	5- 3-74	10	54
	30- 4-74	15	35
	10-12-74	7	38
	14-10-80	2	26
	14-10-80	3	12
	18-11-80	10	1
	6- 1-81	1	55
	27- 1-81	2	1
	10- 2-81	1	1
	10- 2-81	4	10

Rådet, fortsat

formand.....	5- 3-74	12	7
	30- 4-74	15	35
	25- 9-74	18	20
	20- 9-77	5	48
	20- 9-77	6	34
	4- 4-78	8	2
	26- 2-80	2	1
	14-10-80	2	52
	6- 1-81	2	48
	6- 1-81	3	1
	6- 1-81	7	61
	27- 1-81	1	54
	10- 2-81	3	57
	10- 2-81	4	41
	10- 2-81	6	19
arbejdsfordeling.	22- 1-74	1	24
	22- 1-74	3	54
valg.....	5- 3-74	19	50
	30- 4-74	1	26
	16-12-75	3	18
	16-12-75	3	50
	16-12-75	5	31
udskiftning...	5- 3-74	10	25
	5- 3-74	10	47
	5- 3-74	13	27
	30- 4-74	25	14
	30- 4-74	26	5
	30- 4-74	30	19
	30- 4-74	32	1
	30- 4-74	34	6
	21- 5-74	8	48
	21- 5-74	15	12
	21- 5-74	20	43
	21- 5-74	21	29
	21- 5-74	24	24
	21- 5-74	25	44
	21- 5-74	26	19
	27- 8-74	18	25
	25- 9-74	18	14
	25- 9-74	18	39
	25- 9-74	20	61
	18-11-75	1	46
	16-12-75	3	18
	16-12-75	5	31
	16-12-75	9	17
	20- 9-77	5	35
	4- 4-78	7	41
	6- 1-81	9	26
	6- 1-81	13	51
	27- 1-81	5	4
	10- 2-81	4	33
prøvedlem....	22- 1-74	8	57
	16-12-75	3	37
	16-12-75	5	17
	26- 2-80	1	38
	24- 6-80	5	38
	14-10-80	2	13
	14-10-80	3	22
	6- 1-81	2	10
	6- 1-81	2	23
	6- 1-81	9	7
	24- 2-81	1	1
's holdning....	5- 2-74	33	119
	5- 3-74	5	26
	5- 3-74	10	5
	21- 5-74	16	26

<u>Rådet, fortsat</u>			
,s holdning...	16-12-75	8	60
	5- 8-80	1	36
	14-10-80	2	38
,s ansvar	5- 3-74	2	9
	30- 4-74	10	60
	21- 5-74	10	58
	21- 5-74	21	41
	20- 7-74	18	38
	27- 8-74	17	20
	27- 8-74	18	9
	27- 8-74	19	1
	25- 9-74	16	4
	25- 9-74	19	11
	25- 9-74	20	18
	10-12-74	7	55
	10-12-74	8	6
	4- 3-75	10	50
	18-11-75	2	30
	16-12-75	3	17
	16-12-75	4	32
	16-12-75	6	58
	16-12-75	10	38
	9-11-76	1	10
	8- 3-77	3	55
	20- 9-77	8	37
	3- 1-78	7	17
	4- 4-78	8	7
	6- 3-79	5	29
	4- 9-79	2	18
	26- 2-80	2	19
	24- 6-80	5	31
	9- 9-80	2	11
	9- 9-80	6	3
	9- 9-80	7	57
	9- 9-80	12	54
	9- 9-80	16	31
	6- 1-81	2	18
	6- 1-81	4	12
	6- 1-81	4	36
	6- 1-81	9	41
Enhed.....	10-12-74	5	10
	16-12-75	6	9
	16-12-75	9	28
	26- 2-80	1	29
afstemning....	20- 9-77	6	1
forhold til			
medarbejdere	5- 3-74	1	18
	23- 4-74	8	49
	30- 4-74	10	49
	30- 4-74	18	46
	21- 5-74	10	22
	21- 5-74	14	51
	21- 5-74	22	34
	10-12-74	6	28
nærkontakt.....	9- 9-80	5	9
vogter af sagen.	25- 9-74	20	18
	25- 9-74	20	43
påtaleret/-pligt	6- 1-81	5	10
demokrati.....	21- 5-74	24	5
ulønnet.....	22- 1-74	2	47
	26- 2-80	3	38
protokol.....	2- 3-76	2	20
,s stikordregist	26- 3-74	12	53
nuværende råd...	27- 8-74	19	42
	25- 9-74	19	25

<u>Rådet, fortsat</u>			
nuværende råd			
udskiftning	26- 2-80	3	31
samarb. med			
Martinus	30- 4-74	1	30
	18-11-80	9	58
overgangsbestemmelser			
	21- 5-74	10	53
	10- 2-81	5	11
<u>Rådgivning, se samtalerapi</u>			

Sadat.....	3- 1-78	6	41
<u>Sagen,</u> forsynets			
manifestation	5- 3-74	3	10
sagens mission	5- 3-74	19	46
's fundament	25- 9-74	13	44
's fødsel	22- 1-74	13	28
's begyndelse	22- 1-74	10	35
's uafhængigh.	9-11-76	4	32
's administrat.	4- 3-75	2	45
's ledelse	10-12-74	8	42
	5- 8-80	1	1
's autoritet.	25- 9-74	14	4
	4- 3-75	4	46
's holdning..	22- 1-74	17	19
	22- 1-74	19	51
	22- 1-74	28	36
	5- 2-74	25	35
	5- 2-74	27	33
	5- 2-74	32	11
	5- 2-74	36	23
	5- 3-74	19	22
	5- 3-74	20	6
	30- 4-74	12	1
	30- 4-74	15	11
	30- 4-74	29	40
	30- 4-74	32	44
	27- 8-74	25	30
	25- 9-74	11	16
	25- 9-74	19	33
	25- 9-74	21	27
	12-11-74	2	21
	12-11-74	4A	33
	10-12-74	7	24
	4- 3-75	3	43
	4- 3-75	5	59
	4- 3-75	7	54
	4- 3-75	8	9
	4- 3-75	8	53
	4- 3-75	10	9
	23- 9-75	11	7
	2- 3-76	1	2
	7- 9-76	7	49
	7- 9-76	8	34
	20- 9-77	7	3
	31- 1-78	1	35
	9- 9-80	5	57
's økonomi..	5- 2-74	11	57
's støtte...	23- 9-75	3	3
ændelig støtte.	22- 1-74	10	15
	22- 1-74	12	21
's udbredelse	22- 1-74	29	50
	23- 9-75	7	44
	16-12-75	4	47
	3- 8-76	11	47
	3- 8-76	12	24
	7- 9-76	4	56
	25- 4-78	2	25
	27- 3-79	5	24
's omdømme..	31- 1-78	2	16
's PR.....	5- 2-74	28	16
	3- 8-76	13	14
	9- 9-80	4	16
	9- 9-80	7	2

<u>Sagen,</u> fortsat			
forhold til ud-			
landet..	22- 1-74	4	19
	22- 1-74	29	26
	5- 2-74	10	45
	5- 2-74	16	32
	27- 8-74	8	50
	12-11-74	13	1
	12-11-74	15	1
's tiltrækning.	9- 9-80	8	1
	9- 9-80	8	49
	9- 9-80	10	30
's fremtid.....	22- 1-74	9	20
	5- 2-74	12	21
	5- 2-74	13	31
	5- 2-74	15	19
	5- 2-74	26	40
	5- 3-74	2	48
	23- 4-74	5	34
	30- 4-74	15	3
	30- 4-74	35	4
	20- 7-74	5	5
	20- 7-74	6	28
	20- 7-74	20	51
	27- 8-74	16	9
	10-12-74	4	15
	5- 8-75	5	8
	23- 9-75	9	9
	2- 3-76	1	28
	9-11-76	4	43
	8- 3-77	4	5
	20- 9-77	7	1
	31- 1-78	1	42
	7- 8-79	2	8
	9- 9-80	13	6
	9- 9-80	14	5
	9- 9-80	15	10
	16- 9-80	4	35
	16- 9-80	7	19
<u>Salighedsriget.....</u>	5- 8-80	9	17
	5- 8-80	10	21
<u>Sam.....</u>	3- 8-76	13	5
	7- 9-76	6	21
fyrrebakken	25- 9-74	2	25
	7- 9-76	8	94
	7- 9-76	19	12
<u>Samarbejdet, se medarbejdere</u>			
<u>Saxe, Ben.....</u>	26- 3-74	5	57
	12-11-74	5	52
	16-12-75	3	7
	6- 1-81	6	26

<u>Seksualisme,</u>			
som intuition.	22- 1-74	6	48
som vellyst...	22- 1-74	7	29
	20- 9-77	2	40
i parringsakt.	22- 1-74	6	55
dyrisk.....	23- 9-75	2	17
homoseksualitet	3- 7-79	1	1
frigivelse af..	26- 5-74	12	41
seksual-celle.	23- 9-75	2	12
polforvandling	10-12-74	12	26
	23- 9-75	2	39
	4- 4-78	5	3
	16-12-80	1	25
	27- 1-81	3	51
	27- 1-81	4	25
dobbeltpolethed	20- 9-77	4	11
	4- 4-78	2	9
<u>Sekundær bevidsthed</u>	13- 2-79	3	50
	4- 4-78	2	36
	10- 2-81	7	43
<u>Simonsen, Jørgen...</u>	9-9-80	10	53
<u>Skabelsesberetning.</u>	22- 1-74	27	49
<u>Skandinavien.....</u>	23- 9-75	4	44
	10- 2-76	3	16
<u>Skattefrihed.....</u>	23- 4-74	11	33
<u>Skyttsengel.....</u>	5- 8-75	4	1
<u>Skøbne.....</u>	21- 5-74	22	1
<u>Skærsild.....</u>	16- 9-80	7	3
<u>Souvenirs, se Martinus</u>			
<u>Spiral og -kredsløb</u>	30- 4-74	4	19
	5- 8-75	11	45
	5- 8-75	12	10
	3- 8-76	10	46
	12- 4-77	2	17
	4- 4-78	1	60
	27- 3-79	2	18
	26- 2-80	5	2
	24- 6-80	2	53
	5- 8-80	2	30
	16- 9-80	1	57
	18-11-80	5	48
	10- 2-81	7	25
	24- 2-81	8	6
<u>Spørgetimer, se undervisning</u>			
<u>Statsstøtte, se økonomi</u>			
<u>Steiner, Rudolf.....</u>	30- 4-74	4	40
	16- 9-80	5	43
	24- 2-81	11	38
<u>Stidsen, Marinus...</u>	10-10-78	1	1
	10-10-78	3	48
	9- 9-80	9	46
	30- 9-80	1	23
	25-11-80	1	16
<u>Stormagterne.....</u>	12- 4-77	3	24
	3- 1-78	5	37
<u>Straf, se Fængsler</u>			
<u>Strube.....</u>	5- 8-75	14	48

<u>Symboler, farverne..</u>	4- 4-78	1	1
uden forklaring...	27- 8-74	28	12
	27- 8-74	29	9
	27- 8-74	29	51
over samarbejdet..	22- 1-74	5	7
	5- 3-74	1	1
	29-11-77	4	10
	23- 5-78	7	31
kopiering af.....	12-11-74	8	35
til udstilling....	12-11-74	10	33
	12-11-74	11	37
stor størrelse....	12-11-74	10	35
dekormationsmateriall	12-11-74	10	27
<u>Symbolbogen.....</u>	26- 3-74	1	12
	6- 3-79	12	32
	27-11-79	4	41
	9- 9-80	3	32
	30- 9-80	1	2
	18-11-80	8	24
	6- 1-81	1	8
symbolbog 4.....	5- 2-74	21	50
	26- 3-74	12	44
	27- 8-74	30	22
	10-12-74	10	23
	5- 8-75	12	1
	29-11-77	4	6
	3- 1-78	5	26
	29- 1-80	1	1
	29- 1-80	2	28
	29- 1-80	7	7
bind 4, 5 og 6..	27- 8-74	28	52
	10-12-74	10	26
fællesbind..1....	5- 8-75	14	7
<u>Syndsforgladelse.....</u>	16-12-75	7	58
	10- 2-76	4	29
<u>Sørensen, Inge.....</u>	26- 3-74	4	52
	26- 3-74	9	3
	25- 9-74	10	38
<u>Skilsmisse.....</u>	20- 9-77	7	10
	20- 9-77	7	26
	13- 5-80	3	17
<u>Svangerskabsforebyggelse</u>			
	27- 1-81	4	47

<u>Tankekraft.....</u>	10-12-74	12	55
	10-12-74	13	6
	23- 9-75	3	34
	24- 2-81	2	10
<u>Telekinese.....</u>	5- 2-74	34	35
	24- 2-81	2	3
	24- 2-81	9	18
<u>Teosofi.....</u>	27-11-79	4	56
<u>Thorell.....</u>	23- 9-75	5	18
	23- 9-75	6	20
	18-11-75	2	12
	16-12-75	3	1
	2- 3-76	1	49
	2- 3-76	2	50
	2- 3-76	5	34
<u>Tilgivelse.....</u>	24- 2-81	6	60
<u>Torsdagsmøde, se Medarbejdere</u>			
<u>Tusindårsriget.....</u>	23- 9-75	4	21
<u>Tyngdeenergi.....</u>	5- 2-74	18	15

Udgivelse af bøger, se bøger.

<u>Udlandet</u>	22- 1-74	15	39
	22- 1-74	16	33
	22- 1-74	21	1
	23- 9-75	9	49
	9- 9-80	5	11
	9- 9-80	14	43

udenlandske forlag, se Forlag

Udlån, se bøger

<u>Udvikling</u>	6- 3-79	6	20
	27-11-79	2	1
	27-11-79	3	29
	27-11-79	3	56
	26- 2-80	6	15
	9- 9-80	16	3

<u>Udviklingsbaner</u>	5- 8-80	9	61
	5- 8-80	10	41
	5- 8-80	11	35

<u>UFO</u>	22- 1-74	10	16
	5- 2-74	3	25
	30- 4-74	4	10
	21- 5-74	13	27
	21- 5-74	14	18
	27- 8-74	31	34
	18-11-75	2	53
	18-11-75	3	34
	10- 2-76	3	37
	10- 2-76	5	6
	15- 6-76	1	1
	7- 9-76	9	40
	12- 4-77	1	18
	29-11-77	5	24
	3- 1-78	3	1
	31- 1-78	4	4
	4- 4-78	6	17
	6- 3-79	8	40
	7- 8-79	3	50
	18-11-80	7	19
	24- 2-81	5	40
	24- 2-81	10	7

Undervisning, se også Studiekreds

og Martinus Center skole

	5- 2-74	13	11
	26- 3-74	4	29
	23- 9-75	9	18
	20- 9-77	6	25
	9- 9-80	2	54
	9- 9-80	3	41
	9- 9-80	4	1
	9- 9-80	16	44
skole...	9-11-76	1	9
	9-11-76	1	38
	9-11-76	3	23
foredrag...	20- 9-77	1	30
	7- 9-76	3	36
	7- 9-76	4	14
	20- 9-77	2	12
	24- 6-80	2	26
	5- 8-80	1	48
	9- 9-80	1	1
	9- 9-80	12	30
	16- 9-80	2	46
	16-12-80	4	7

Undervisning, fortsat

foredrag, frit			
at holde	24- 6-80	1	13
	9- 9-80	7	59
prøveforedrag.	22- 1-74	13	1
	27- 8-74	20	42
	27- 8-74	22	18
	27- 8-74	23	29
lærer i sagen.	5- 3-74	3	42
	5- 3-74	7	32
	9-11-76	3	38
	3- 1-78	7	19
	24- 6-80	3	32
	9- 9-80	2	33
	9- 9-80	3	6
	9- 9-80	8	7
	9- 9-80	15	42
	16- 9-80	3	49
læreres undervisning			
foredragsholder	5- 2-74	27	42
	22- 1-74	11	16
	22- 1-74	12	52
	22- 1-74	29	34
	26- 3-74	7	58
	30- 4-74	29	38
	3- 8-76	1	38
	3- 8-76	7	53
	5- 8-80	1	14
	9- 9-80	16	28
autoriserede			
foredragsholder	26- 3-74	4	30
afregning med			
foredragsholder	27- 8-74	12	27
emne for foredr.	9-11-76	5	24
	9- 9-80	3	25
week-end kurser....	7- 6-77	1	1
	6- 3-79	5	9
børneskole.....	5- 3-74	3	14
	5- 4-74	6	15
	5- 4-74	7	34
<u>Urbegæret</u>	6- 3-79	10	47
<u>U.S.A.</u>	9- 7-77	2	28
	9- 7-77	3	45
	7- 3-78	1	55

<u>Vašek, Josef</u>	27- 8-74	4	54
<u>Week-end kurser, se undervisning</u>			
<u>Vegetarisme</u>	21- 5-74	1	35
	6- 3-79	1	51
<u>Vellyst se seksualisme</u>			
<u>Venskab</u>	21- 5-74	23	25
	3- 8-76	10	8
	7- 9-76	8	39
	9-11-76	3	12
	20- 9-77	2	54
	26- 2-80	2	31
	13- 5-80	2	55
	9- 9-80	10	53
	9- 9-80	12	16
	16- 9-80	1	38
	9- 9-80	11	1
<u>Verden, verdensaltet</u>	16- 9-80	1	53
	18-11-80	5	43
	18-11-80	6	5
<u>ændelig</u>	21- 5-74	12	31
	21- 5-74	12	60
	4- 3-75	12	9
	23- 9-75	2	59
	23- 9-75	3	31
	10- 2-76	5	34
	9-11-76	5	15
	9-11-76	6	57
	9-11-76	7	31
	26- 2-80	4	51
	18-11-80	12	23
	24- 2-81	10	40
<u>fysisk</u>	9-11-76	5	12
	26- 2-80	4	53
	26- 2-80	5	23
	9- 9-80	6	23
<u>Verdensbilledet</u>	9-11-76	1	49
	9-11-76	4	41
	5- 8-80	3	7
<u>nyt</u> ---	29-11-77	3	36
<u>Verdensepoke, ny</u>	21- 5-74	21	5
	3- 8-76	10	12
	7- 9-76	5	27
	9- 7-77	2	24
	20- 9-77	3	10
	5- 8-80	8	17

<u>Verdensgenløsning</u> ..	5- 2-74	3	16
	18-11-75	5	16
	3- 8-76	11	24
<u>princippet</u> ...	3- 8-76	10	56
	24- 6-80	2	35
	5- 8-80	8	57
<u>Verdensimpuls</u>	16-12-75	11	29
<u>nye</u>	23- 4-74	6	5
	10-12-74	10	39
	10- 2-76	4	57
<u>tredie</u> ...	27- 8-74	31	31
<u>Verdenskultur, ny</u>	22- 1-74	10	7
	5- 2-74	17	23
	5- 3-74	8	38
	5- 3-74	9	39
	23- 4-74	15	37
	27- 8-74	19	51
	25- 9-74	13	36
	10-12-74	6	57
	10-12-74	11	60
	16-12-75	4	39
	16-12-75	13	1
	16-12-75	13	47
	10- 2-76	7	34
	12- 4-77	3	16
	29-11-77	6	43
	29-11-77	6	60
	3- 1-78	6	27
	6- 3-79	5	44
	6- 3-79	7	37
	29- 1-80	4	2
	9- 9-80	6	6
	16- 9-80	2	49
	16- 9-80	4	23
	16-12-80	1	1
	16-12-80	1	33
	24- 2-81	1	1
	24- 2-81	1	44
<u>fremtidsstaten</u> ..	5- 2-74	1	57
	16-12-80	2	57
<u>Verdenslitteratur</u> ..	9-11-76	1	61
<u>Verdenslogiken</u>	22- 1-74	5	35
<u>Verdenspoliti</u>	23- 9-75	4	32
<u>Verdensregering</u>	16- 9-80	6	14
<u>Westerlund, Sigge</u> ..	26- 3-74	6	35
<u>Vibrationer, se bevægelse</u>			
<u>Videnskab, vor tids</u>	30- 4-74	4	14
	27- 8-74	31	35
	29-11-77	5	17
	12- 4-77	2	56
	20- 9-77	1	3
	25- 4-78	2	11
	10-10-78	3	40
	14-11-78	2	7
	14-11-78	4	17
	6- 3-79	2	17
	6- 3-79	7	43
	27- 3-79	1	10
	27- 3-79	2	29
	7- 8-79	1	13

Videnskab, fortsat			
vor tids.....	5- 8-80	9	54
	9- 9-80	3	55
	9- 9-80	5	22
	9- 9-80	6	12
	18-11-80	4	3
fremtidens...	5- 2-74	34	7
	30- 4-74	33	45
	30- 4-74	35	30
	10-12-74	10	59
	4- 3-75	11	30
	7- 9-76	5	21
	19-11-76	3	4
	20- 9-77	4	5
	29-11-77	6	41
	3- 1-78	7	23
	4- 4-78	7	1
	8- 8-78	1	57
	12- 9-78	1	8
	13- 2-79	2	38
	27- 3-79	3	16
	29- 1-80	4	14
	26- 2-80	4	28
	26- 2-80	6	11
	24- 6-80	2	45
	24- 6-80	4	10
	5- 8-80	7	59
	5- 8-80	12	17
	9- 9-80	16	54
	18-11-80	7	38
	18-11-80	8	28
	18-11-80	8	42
	24- 2-81	3	15
	24- 2-81	6	30
Vilje, fri.....	22- 1-74	25	39
Winther, K.....	26- 3-74	8	28
	26- 3-74	10	3
Væremåde.....	25- 9-74	1	52

Zajagan.....	29- 1-80	2	49
Zinglersen, se Sam			
Øjets oprindelse...	21- 5-74	1	5
Økonomi.....	5- 2-74	22	43
	5- 2-74	35	53
	12-11-74	13	22
	16-12-75	11	5
	2- 3-76	1	12
	15- 6-76	1	26
	15- 6-76	1	55
	3- 8-76	13	23
	7- 9-76	9	14
	9-11-76	1	19
	12- 4-77	3	33
	9- 7-77	3	15
	9- 8-77	1	53
	7- 3-78	2	37
	16- 9-80	6	1
budget....	20- 7-74	13	6
	25- 9-74	9	8
	12-11-74	1	30
	12-11-74	2	50
byggefond..	2- 3-76	2	8
	9-11-76	1	27
	9- 8-77	1	56
	25- 4-78	3	19
finansiering	12- 9-78	1	18
forretningsprincip	5- 3-74	9	37
regnskab....	24- 6-80	5	30
statsstøtte.	3- 8-76	13	1
pengesystemet...	3- 1-78	5	57
revisor.....	5- 2-74	4	53
	24- 6-80	5	30
Åndelig plan.....	27- 8-74	10	5
	4- 4-78	5	59
	4- 4-78	6	42
	8- 1-80	2	36
	8- 1-80	3	46
	26- 2-80	5	7
	24- 2-81	9	50
forsynets styrelse	27- 3-79	3	51
overgang til....	5- 8-75	3	55
se også Verden, åndelig.			

[22. januar 1974 – side 1:]

Spørgsmål til Martinus ved bestyrelsesmødet 22/1-74.

1. Hvordan skal vi forholde os overfor foredragsholdere, der arbejder i sagens tjeneste, såfremt de giver udtryk for noget, som strider imod analyserne?
2. Hvad bør Kosmos Ferieby hedde, når vi tænker på den funktion, som stedet vil få i fremtiden? "Martinus Center" --?
3. Må instituttets navn beskyttes, eller må udenlandske feriebyer, højskoler eller centre uden tilladelse bruge navnet Martinus i forbindelse med navnet på deres virksomhed?
4. Må vort flag anvendes overalt uden tilladelse?
5. Må vi sørge for beskyttelse af flaget, således at det ikke kan anvendes med vilkårlige ændringer til andre formål?

Er vor indstilling til følgende rigtig:

6. Dette, at vi sørger for, at Martinus' bøger ikke laves om eller nye ting føjes til, retter sig udelukkende mod de forlag, der trykker vore bøger - ligegyldigt på hvilket sprog -, hvorimod vi ikke vil modsætte os "pop-udgaver". Vi vil afvise forslag til os om det og anmodninger om tilladelse til at fremstille dem, - men kommer det til retssag, vil vi ikke føre det.
7. Hvordan skal vi forholde os overfor eventuelle manuskripter til bøger og symboler, der ikke er gjort færdige?

Ib: Nå, skal vi have båndoptager på.

H: Det kan vi lige så godt.

Ib: Ja, ja. Men det er da også i orden. Se, her i denne cirkel har jeg tegnet, - eller skrevet, hvem der nu er medlem af bestyrelsen. Der er for det første dig selv, og så er der Aage, Tage og Henning og Torben og mig. Og ud for hver af dem har jeg skrevet, hvilke arbejdsområder de hver især skulle være repræsenteret i. Aage i information og undervisning osv. -

M: Jeg synes, det er da et dejligt fremskridt, der er lavet der.

Ib: Så kan vi jo fortælle andre medarbejdere, hvem det er, man skal henvende sig til, hvis man har nogle spørgsmål indenfor disse områder. Og det betyder også ... hvis vi kan blive enige med dig om det der, - og det vil vi jo også godt lige drøfte med dig - så betyder det, at en del af de spørgsmål, der er på dagsordenen idag, og som Bentzen er kommet med, at dem kan vi meget hurtigt klare ved at henvise dem til behandling af den pågældende. Medmindre, at det er påkrævet i forhold til spørgsmålet. Bertil

kommer for eks. og spørger om et forsidebillede til Kosmos. Om det er et, vi kan købe. Det koster vist 300 kr.

M: Nej det gør det ikke. Det koster ikke 300, Det koster ... vist 200. Per Bruus købte det jo inde ved Politiken, og hvis det skal til forside, så koster det 200 og noget ... 270 eller hvor meget det var. Men når det ikke er til forside, så er det knapt så dyrt. Men Tage er ikke blevet spurgt. Han købte ved Berlingske Tidende. Han er ikke blevet spurgt. Men det er jo klart ... derfor har han fået det billigt.

[22. januar 1974 – side 2:]

H: Nå nej, han er ikke blevet spurgt, om det er til forside eller ej.

M: Det går jo ikke. En dag så bliver det jo opdaget.

Torben: Det skal han passe på med, for det kan blive meget dyrt.

M: Ja det kan det netop blive. Men det har vi også bremset med det samme.

Ib: Rent bortset fra, at vi naturligvis skal køre sådan noget regulært.

M: Ja, vi må endelig ikke lave noget fup. Men Tage har jo ikke været klar over det. De har ikke spurgt ham ad. Men da Per nu skulle have et billede, så spørger de ham, om det skal være til forside. Så koster det så meget, og det må vi jo give. Og så er der et uendeligt udvalg af billeder. Der kan man altid få billeder, der kan bruges.

Ib: Men hvis vi nu kan være enige om, at sådan noget som information og undervisning er det Aage Hvolby, som er bestyrelsens repræsentant overfor det område. Så betyder det, at den slags ting må man henvende sig til Aage om. Og hvis han finder, at det overskrider hans kompetence at tage stilling til sagen, så må han jo komme til bestyrelsen med det.

M: Ja ja. Sådan synes jeg, det er dejligt. Jo, det er da udmærket at have det i orden. Man må jo have sine sager i hver sin skuffe. Ja, det synes jeg, var meget godt.

Ib: Hvad mener du om, at vi gør det sådan?

M: Jeg synes, det er udmærket. For det kan jo ikke hjælpe, at de render til jer allesammen.

Ib: Og hvis man så er utilfreds med behandlingen hos den ene, så må man jo gå til de andre.

M: Ja, men der skulle jo ikke blive så meget at være utilfreds med. Vi må jo følge det lovmæssigt og ikke lave fup. Nej, det er klart.

Ib: Kan nogen andre have nogle kommentarer til det her, efter at vi har snakket sammen. For er det sådan, at vi er helt enige om det der?

Aage: Ja. Jeg ville godt stille et spørgsmål. Nu er det her nogle bestyrelsesmedlemmer,

der er ansvarlige for hvert af de pågældende områder. Men når man tænker på en voldsom vækst af sagen gennem tiden, så kunne jeg da forestille mig, at på et eller andet tidspunkt bliver det at have ansvar for nogle af de områder et arbejde, der lægger beslag på så stor en del af tiden, at det måske løber ud der, at man bliver nødt til at aflønne nogen, der har ansvaret for de områder.

M: Jo. Det er jo klart.

Ib: Dermed mener du ikke at aflønne nogen af bestyrelsesmedlemmerne, - men medarbejdere.

Aage: Næh, men spørgsmålet er, om man skal holde fast ved det grundprincip, at bestyrelsesmedlemmer altid skal være ulønnede.

Ib: Indtil videre mener jeg, at vi skal gøre det ... af hensyn til offentligheden. På længere sigt kan det godt laves om.

M: Bestyrelsen skal jo være ulønnet, for ellers kan vi jo ikke få gaver skattefri.

Ib: Efter min opfattelse er det på nuværende tidspunkt nødvendigt, - eller i hvert fald i høj grad ønskeligt, at vi fastholder det princip, at bestyrelsesmedlemmer kan ikke være lønnede medarbejdere ved instituttet. Det kan jo godt være sådan i fremtiden.

Aage: Hvis vi lægger det fast nu, er det vanskeligt at lægge det om senere.

Ib: Nej. Det er det sådan set ikke.

M: Man behøver da ikke at lave det evigt. Endnu vil det jo være

[22. januar 1974 – side 3:]

den bedste ordning. Sagen kan jo endnu ikke betale sine medarbejdere for det arbejde, de skal gøre for den. Men det er jo rigtig nok som Hvolby siger, -- der kommer jo engang. Så bliver der jo masser af arbejde.

Aage: Jeg forestiller mig bare, at på et eller andet senere tidspunkt, så behøver det, at man får løn, ikke at være ensbetydende med, at man ikke kan være medlem af bestyrelsen.

M: Nej, - når sagen bliver sådan, at den er økonomisk uafhængig, det regner jeg med, den gør, - så har den jo lov til ...

Ib: Så spiller det ingen rolle længere. Det er kun i forhold til offentlige midler, det har interesse.

M: Men hvis vi skal betale skat af vore gaver nu, så har vi jo ikke meget ud af indtægterne, - eller indsamlingerne, vi får.

T: Når det system bliver gennemført, at man får ensartede lønninger, så vil det heller ikke få den betydning.

Torben: Så er vi ude over, at bestyrelsen i kraft af sin stilling kan sidde og bevilge sig selv lønninger.

M: Så er sagen sin egen herre. Jeg mener, indtil sagen er økonomisk uafhængig, - skal det være...

Ib: Så er der ikke nogle problemer i det. Og jeg mener, at selvom vi skriver i statutterne på nuværende tidspunkt, at man

skal være ulønnet, hvis man skal være medlem af bestyrelsen, så er der jo ikke noget ivejen for, at man kan lave det om senere. Bestyrelsen her vil jo kunne ændre statutterne når som helst. Det eneste, de bare ikke kan ændre, er formålsparagraffen. Den er jo låst fast.

M: Der kan ændres i administrationen, men der kan jo ikke ændres i de virkelige ... i de kosmiske betingelser.

Aage: Der kan jo godt senere komme nogle diskussioner om, hvorvidt nogle af disse statutter er foranderlige eller ej. Nogen kan hævde, at når Martinus har givet udtryk for det sådan og sådan ... altså kan det ikke ændres.

M: Man kan ikke godt lave det sådan idag, at det i fremtiden ikke er til at ændre. Det må være sådan, at der i fremtiden kan ændres noget. Udviklingen laver jo alting om. Jeg tror, man er nødt til at have det sådan, at det kan ændres, - til en vis grad.

Ib: I de nuværende statutter står der, at formålsparagraffen kan ikke indskrænkes. Så den er for evigt låst fast på, at den kan ikke indskrænkes.

M: Nej, det kan den jo ikke. Det, det er beregnet til, det kan jo ikke laves om - at man siger: Nåh ja, pyt med det ... Det gælder ikke mere. Det kan man ikke lave. Det er da i al fald ikke mit ønske. Heller ikke forsynets, - så det bliver ikke ...

Ib: Men der er ikke noget i vejen for - i princippet - at man kan lave om på f. eks. reglerne om, hvor mange medlemmer der skal være i bestyrelsen, hvordan bestyrelsen skal vælges, eller om det skal være lønnet eller ulønnet, - det kan også laves om.

M: Sådan noget, - det må kunne laves om. Sådanne ting må kunne ændres. For livet er jo ikke stadig det samme.

Torben: Man kan heller ikke idag sidde og forudse alle ting.

M: Det kan man ikke. Det er det, vi ser sommetider -- store hindringer -- at menneskene sætter statutter på deres ejendomme ... Vi måtte f.eks. ikke lave bogtrykkeri i kælderen. Men det fik vi jo så, takket være Eigil Hansen. Det er sådanne døde mennesker, der skal bestemme. Men jeg mener, sådanne manuelle ting, som er nyttige, skal man kunne lave om, — så det passer med tiden. Der kan godt være noget, der var godt for 50 år siden, men som idag er helt tåbeligt, - fordi der er en paragraf, der siger det.

Ib: Men man må kunne forudse på nuværende tidspunkt, at det kan være nyttigt på noget tidspunkt at indskrænke instituttets

[22. januar 1974 – side 4:]

instituttets formålsparagraf.

M: Nej. Dem må man ikke røre.

Aage: Man må ikke lave en sekt, man må ikke indføre love, hvorefter man skal betale månedskontingent.

M: Nej, det må der ikke være.

Ib: Det er også meningen, at det skal stå i bestemmelserne.

Aage: Det må så være ufravigeligt.

Ib: Ja, ja. Det skal stå der.

M: Ja, disse ting... der må aldrig komme det, at ... det må altid være sådan, at de møder op, og de vil gerne hjælpe til. Og, naturligvis, når sagen får råd, så betaler den for arbejdet. Men det må være frivilligt. De skal ikke kunne komme og forlange - og lave strejker. Og alt det der. Så kan de bare gå. For jeg regner med, at modstand mod det manuelle arbejde er det samme som modstand mod litteraturen. En mand kan jo læse litteraturen - og noget synes han mægtig godt om. Så er der noget, han ikke kan lide. Men så kan han jo lade være at læse det. Og sådan er det, hvis de finder noget arbejde, de ikke kan lide, - jamen så kan de jo gå. Vi kan ikke have, at andre kommer ind udefra og kommanderer... En ting, som er een gang bestemt. Altså, de der ting om sagens struktur, - den må ikke på nogen måde ændres. Dens formål er at være en videnskab, - en vejledning for menneskeheden, - og bliver menneskeheden vejledning. Når jeg læser moderne bøger, så begynder jeg jo at se, hvordan de begynder at bekræfte en hel del af den åndelige verden, - af det jeg har sagt. Jeg har jo sagt, at i den åndelige verden er der ikke nogen afstand. Og nu begynder de at komme frem med, ... uden tid og rum osv. Og nu skal jeg senere hen runde mine analyser... jeg skal skrive "efter døden" - jeg skal jo skrive meget mere om døden endnu. Og så kan man jo rigtig vise de andre dimensioner. Døden er ikke ... eksisterer jo ikke. Foreløbig har jeg skrevet det sådan ... på den måde, at det er ved døden... men de tror, de kan lave det. Videnskaben har fundet ud af noget, og så tror de ... at pludselig kan de hæve sig op over lysets hastighed. Det kan de godt... men det gør vi, når vi dør, så er vi over lysets hastighed ... ud over afstande.

Ib: Men... har du flere spørgsmål i den forbindelse. Når vi er enige om hovedprincipperne her, så kommer vi jo til at diskutere, hvordan statutterne endeligt skal være. Vi har jo tidligere været i gang med at lave lovene.

H: Nej, men der kommer naturligvis et led ind imellem den situation, vi har idag, og så

den, som vi taler om, der vil kunne opstå, når bestyrelsesmedlemmer får den ligeløn, som andre har ... den situation, hvor grupperne får deres ansvarsområde. Men de skal selvfølgelig referere frem til bestyrelsen. Og så er der jo ikke så meget arbejde i bestyrelsen, som vi forestiller os i øjeblikket, hvor der ikke er nogen leder af de forskellige grupper.

M: Nej. Det er det, jeg mener. Det arbejde, det må ... Verden har jo en institution ... jeg mener bogtrykkerier. Der mener jeg, at vi skal benytte dem. For skal vi til at trykke bøger til hele verden ... på alle sprog ... det vil ikke være godt. Jeg mener ... lad os nu sige, at bogen slår vældigt an, ja så vil flere forlag råbe om at få den. Og så er det ... det får de også på visse betingelser ... Men vi skal jo have hånd i hanke med oversættelserne. For det er jo ikke ligemeget, hvordan de bliver oversat. Og der er det jeg mener, at det vil være en mægtig lettelse for os. Skulle vi til at trykke alle de bøger, så skulle vi have vældige bygninger og en hel masse ... og det må vi hellere være fri for. Vi skal bare beskæftige os med det højintellektuelle, - det åndelige ... det kosmiske.

[22. januar 1974 – side 5:]

Ib: Skulle vi så ikke gå dette her igennem, for her har vi faktisk skrevet op disse forskellige ting.

Aage: Jeg ved ikke, om vi ikke skulle få nogle kommentarer til dette her allerførst, - hvis vi kunne få en kort gennemgang af symbolet, så mener jeg, vi vil få mere ud af at stille vore spørgsmål bagefter.

M: Ja, symbolet er jo meget, meget enkelt... som alle symbolerne er. Alt det her, det er litteraturen. Det er det åndelige, det der skal forsvares. Og det er symboliseret naturligtvis som Guddommen og de højeste energier. Altså, intuitionsenergi, det er den, der bærer det hele. Hele den kosmiske bevidsthed, - den bærer også forplantningen ... det er også den, der er i det seksuelle. Og dette her ... det er bestyrelsen, altså denne gullige ring. Og den har en glorie ... så at sige. Den skal være intellektualiseret følelse, hvilket vil sige, at der må være både intelligens og følelse. Det vil altså sige, at det skal være en særlig slags mennesker. Vi kan ikke tage en eller anden stabejs, der er rasende hidsig og tosset hvert øjeblik. Sådant en kan vi jo ikke have i bestyrelsen. Men der er det, jeg mener, - det bliver jo prøvet ... efterhånden. Men ... ellers er der ikke så meget at bemærke. Men bestyrelsen skal jo så ... det er det, vi sidder og ordner, hvad bestyrelsen skal. Det skal bare være i kontakt med kærligheden. Når jeg har lavet de to ting, - altså følelse og intelligens ... Kærlighed er jo i virkeligheden kun intellektualiseret følelse. Ja, for en logisk følelse, den er jo kærlig. Jah ... man kan godt lave logisk følelse, der er tosset, - men så er det ikke kærlighed. Men den kan godt være logisk. Man kan sige: en mand arbejder hen på at slå en anden ihjel, - eller også vil han måske tage et pengeskab. Så kan han lave en kolossal logisk tankerække. Og den kan være vældig logisk. Men hvad er det for en følelse, han har ... altså denne følelse han ordner ... - den er jo dræbende. Han vil røve noget, og der kommer hans logik i konflikt med

verdenslogikken. Den logik hjalp ham måske til at tage pengeskabet, og han var heldig. Han blev måske ikke opdaget. Men så en anden dag ... så kommer hans karma i konflikt med verdenslogikken, og det skal den netop gøre. Den skal gå op i verdenslogikken. Og så får han sin karma. Det kan godt være, han kan skjule det i dette liv, men han kan ikke undgå det. Men ... det er jo ikke den slags logik, vi skal bruge. Vi skal bruge den slags, der kommer tilbage med kærlighed og velsignelse. Men når jeg har lavet det sådan ... det ser måske indviklet ud ... Det er ikke så indviklet. Det er kun at ... Hovedprincippet er, at det skal betinge, at vi har virkelig nogle ordentlige mennesker i bestyrelsen ... virkeligt fremragende ..., at vi ikke tager den første den bedste, som i den grad ... det er det, jeg mener, man også skal søge ud. Derfor har jeg lavet det sådan, at det skal være sådanne mennesker. Så kommer jo mellemrummet imellem bestyrelsen og så ... arbejdet. Nu var vi jo inde på, at alt det med grupper ... men det her kunne jo også være forlagene. Men det er altså alle dem, der er medarbejdere, - nogle der kommer frit, og de kan gå frit, og de er ikke bundne ved nogen kontrakter. De er kun bundet ved, om de vil være med på denne måde.

Aage: Kan det også være nogen, der er interesseret, der læser dine ting. Eller er det nogen, der laver et praktisk arbejde, disse mennesker i den ydre ring.

M: Ja, jeg mener jo... nåh ja. Jeres arbejde er jo noget af de her ting, alligevel. Altså bestyrelsen ... det arbejde kommer jo frem her, det der skal laves. Nu er der jo en masse grupper, for det var jo efter dengang... men det er jo ikke forkert alligevel. For der bliver jo mange, mange forlag verden over. Så kan vi, jo

[22. januar 1974 – side 6:]

overføre det til forlagene.

Og ... det er sat op i grundenergiernes rækkefølge. Det var, fordi - indenfor sagen ... Sagen har selvfølgelig en del medarbejdere, der bliver selvfølgelig en del medarbejdere. Og så er der det, altså, deres konflikt ... Det er bedre at have konflikten direkte inde på deres bevidsthed, - pege på deres bevidsthed, end det er, at han er dum, og han er egoistisk, og han er ditten, og han er datten. Det er meget bedre at sige, at hans grundenergier er forkert sat sammen. og der er det, jeg viser, hvor der er ballade. De skal ligge i den rækkefølge: instinkt, tyngde, følelse, intelligens ... og så skal man vise det på den måde ... Men det kan også lade sig gøre med forlagene. De kan jo også komme i konflikt med de der ting. - For det her med det personlige... Det der, - det er jo kosmisk, at sige... lad os nu sige, der er to mennesker. Den ene bliver lynende gal. Han har smadret et eller andet, - eller slået den anden. Så kan man sige: Se nu på grundenergiene. For at være ordentlig, så skal dine grundenergier ligge i den rækkefølge. Men du har sat din tyngdeenergi op der, hvor din intelligens og højere følelse skulle være. Ikke sandt. Det kan man vise manden.

Altså ... man skal have større billeder. Jeg har også lavet sådan, at man kan vise større billeder, - og i en bog kan man jo også vise det i større billeder. Det er det, jeg mener -

ved undervisning ... Jeg mener alle dem, der kommer og vil være med, - som siger: Kan vi ikke lave noget. Vi vil gerne være med. Jo, det kan de da udmærket. Det vil vi da meget gerne ha'. Men de ved jo ikke, hvordan ... de kender jo ikke til, hvordan vi er indstillet. De kender noget til det. Måske tror de, det er en sekt, - måske tror de, vi har nogle love... Så er det, at der skal være en undervisning. De skal gennemgå et lille kursus, - eller have nogle timers vejledning i ... der må laves sådan en brochure eller en lille ... Så får de at vide, hvordan det hele er lagt an.

Ib: Ja, hvordan samarbejdet skal foregå.

M: Ja. Og så må de også regne med, at der herinde ikke er nogen, der er højere eller lavere. Alt arbejde er lig det samme arbejde. Hver har jo ... det er efter evner. At én har højere evner, - det har han jo ikke ret til at være vigtig af. Det får de andre jo også engang.

Her har vi også ... med medarbejderne, her har vi også følelse ... men den er ringe her. Det betyder det seksuelle forhold. Det er ikke den intuition, vi har her. Den intuition er den, der giver kosmisk bevidsthed. Men den intuition, det er den, der beforder forplantningen i dyr og planter, og over det hele. Og den forgår jo efterhånden. Den går jo over til - nu når menneskeligt ægteskab og alt det ophører, - så bliver den jo ... over det hele ... til kosmisk bevidsthed. Det er det, jeg kalder den højeste ild.

Ib: Hvad betyder så det, at den ring er der.

M: Ja det betyder, det er jo altså intuitionen. Det betyder det seksuelle liv. Det seksuelle liv er jo intuition. Man kan måske sige, det er instinkt, - ja dyrene finder på det. Men ikke følelsen, ikke vellystfornemmelsen — det er ikke instinkt. Det er selve Guddommen. Og det er den, der driver alle vegne. Den driver ægteskaberne, den driver dyrene til at leve, den driver alle til at leve. Hvordan skulle tiger og løve, der slås og æder hinanden, - hvordan skulle de kunne leve ... Det ville være et evigt mørke, hvis ikke de havde parringsakten. Men de kan ikke have kærlighed. For den kan kun udøves gennem mange, mange liv. Derfor er det, at der er lavet det med forelskelse og hormonprocessen. Der kan man lave den kunstige sympati, som binder de to sammen. Derfor var det, Gud måtte lave, - som der står, - han måtte skabe Eva. Det var ikke godt for Adam at være alene. Men det var nu planten, der

[22. januar 1974 – side 7:]

blev dobbeltpolet.

Aage: Er det udtryk for en kraft, der holder sammen på hele Sagens struktur?

M: Ja. Det er Guds ånd. Biblen begynder også med: Guds ånd svævede over vandene. Men hvad er Guds ånd. Der er vist aldrig nogen, der har sagt, at det var det seksuelle. Mange ville korse sig.

Aage: Skal vi forstå det således, at hele Sagens struktur er en del af Guds ånd?

M: Ja, det er det. Og derfor er det også, at jo mere man bliver udviklet, des mere kommer man ind på den kraft, der kaldes bøn. Den er jo nu så ringeagtet. De tror, det er noget naivt sludder. Men det er den højeste magi, der eksisterer. Det er den, de kosmiske væsener kan materialisere og dematerialisere sig ved. Og det er jo et mægtigt stort område. Men jeg har jo ikke vist så meget af det. Jeg skal jo ikke lave mirakler. Det var det, jeg var kommet til, hvis jeg får lov at leve længe nok. Så kommer analyserne senere der i de kapitler.

Aage: Men det var så ikke den samme blå farve her og her. Hvis vi nu sammenligner med hovedsymbolet, så er det jo den samme hvide farve, vi har bagved, - så har vi bare lagt det andet hen over.

M: Det er jo lidt vanskeligt med alle disse symboler, - at få dem nøjagtigt ens. Men det er jo det... altså, selv det for dem at lave den blå farve. Og den orange for tyngden. Men det er rigtig nok, at det kan afvige. Farvefotografierne kan give misvisende farver. Da jeg håndkolorerede dem, var det bedre. Men det kan man jo ikke med de små billeder der. Men det er det samme. Det er den samme kraft. Det er Guds ånd. Men her er den ikke bevidst. Her beforder den bare ... den giver dem bare en lille bitte dråbe vellystfølelse. Derfor var det, jeg sagde i sommer det her med dråbeflasken. Ja, for det med samlejet ... de kan ikke tåle mere. Men det kosmiske menneske, når det bliver fri, det har det hele tiden. Og de udstråler det til hinanden. Der er kønsorganer jo rudimenter. Men der når de frem til, at bare de ser på hinanden, tænker på hinanden, rører ved hinanden, så har de denne guddommelige ånd omkring sig. Det er jo noget, det jordiske menneske dårligt nok kan tænke sig. Det lyder jo fantastisk. Men det er altså rigtigt. Og der er der ikke noget med at binde sig til et menneske. Det er lige meget, hvem man møder, - man er hjemme med dem. Man er ikke fremmed for nogen. Det er allesammen samlet ... det er det, de skal blive til senere. Det håber jeg også, at jeg kommer til at skrive noget mere om. Jeg har ikke skrevet så meget om den færdige menneskehed. Jeg har nok skrevet det manuelle. Men der kommer jo en tid, hvor de lever med materialisation og dematerialisation, og det er jo det, de er begyndt at spore, at der er væsener fra sådan en tilværelse, der har været på jorden. Nu skriver de moderne forfattere jo ... som nu Abraham, der ser Vorherre komme. Hvad er det for en, Vorherre. Og Ezekiel ser jo en mand i en vogn ... og - ja der er mange steder i biblen, hvor man får ... og det kan ikke være andet ... også det med Sodoma og Gomorra, - at de kommer og kan ødelægge. Det er ikke en naturbegivenhed i sig selv. Der kommer så meget frem nu, som man slet ikke havde tænkt sig. Men jeg har jo godtnok været klar over, at jorden har været til meget, meget længere ... eller, den nuværende menneskehed er slet ikke den første. Den er slet ikke begyndt her. Vi er ikke begyndt her. Vi er kommet ind her, da jorden kunne modtage os, - eller menneskene nu, ja. Før var der mennesker her, der var nået frem til det stadium, hvor de ikke kunne fortsætte. De var kommet frem til det stadium, som jordens menneskehed nu har. Og så måtte de fortsætte (et andet sted). Kloden kunne ikke give de mennesker de forhold, som den nu giver menneskene. Man kan måske

sige ... det her oliekrise, og hvad det hedder

[22. januar 1974 – side 8:]

alt det her ... atomenergi. I forhold til vore mikrovæsener har vi jo et kæmpeliv. Og i forhold til os har kloden jo et kæmpeliv. Så den kan ikke have de samme mennesker hele ... og vi kan jo ikke have de mikrovæsener, vi havde, da vi var unge. De mikrokosmos.

H: Men i symbolet kan man måske tale om, at det repræsenterer en overgang fra den form og så frem til den rene form, man har her.

M: Ja. Det er også, som jeg siger ... at grupperne kan også betyde ... betegnelsen Kosmisk Bevidsthed. Ja, det er sådan, der skal arbejdes ... der er de færdige, og der er de endnu ikke færdige. Og der er også angivet intelligens og følelse. Og når det ligger rigtigt, så er det jo fuldkomne mennesker. De repræsenterer det fuldkomne samarbejde. Der skal ikke være noget med en højere klasse. Det må der endelig ikke være. Det er med at finde ud af, hvordan vi skal lave det til at være, - så det bliver lige. Det må vi gøre på en eller anden måde. Men det må jo også stå i den struktur, vi laver, - den undervisning vi laver. De må jo ligefrem have en undervisning ... læres op til, hvordan de skal være, - ligegyldigt hvor de fungerer. Det er moralen ... der, hvor de ligger ... og der ligger grundenergiene jo rigtigt.

Aage: Kunne vi ikke få gentaget forklaringen på de fire ringe, vi har her.

M: Jo, det er den fuldkomne intelligens det grønne, og den fuldkomne følelse. Og tilsammen danner den fuldkomne intelligens og følelse kærlighed. Altså kærligheden er jo, når den skal være i handling, så må den jo være intellektuel. Og være intellektuel - det er ikke det, at den ødelægger. Men det er det, at den bygger op, velsigner og skaber kærlighed.

Aage: Men så kommer den grønne jo igen her. Er der ikke noget om, at det på en eller anden måde har noget at gøre med, at din sag skal være videnskabeligt præget, - at det i høj grad er sådan, at bestyrelsens aktivitet udadtil i høj grad skal være intelligenspræget?

M: Jo. Det kan ikke undgå at ... for det grønne er jo netop udtryk for videnskab. Det er rigtig nok, - det er det udtryk for. I virkeligheden så er der jo ikke den... men her må man jo lave et mærke for at markere bestyrelsen. Men de må jo være dus. Der kan ikke være titler. Og der skal ikke være dekorationer. Nej, hvad skal man med det?

H: Eller ringe.

M: Ja - de må da godt gå med ringe. For det er da uskyldigt, hvis en kvinde eller mand gerne vil have det. Men hvis det skal betyde, at den mand er noget særligt ... Når man nu ser de her kongelige personer, hvoraf mange jo er meget dumme, - de har en række medaljer. Hvad i alverden har de dem for. De er meget dummere end måske en dygtig

skoledreng - en student. Nej — den højeste dekoration, vi kan have, er vor venlighed over for næsten.

Ib: Men i og med, at det bliver akcepteret, og det er en holdning, som bliver almindelig, så bliver der jo heller ikke forlenet nogen højere værdighed med f.eks. at være medlem af bestyrelsen. For der er ingen, der vil taksere det til at være sådan. Og hvis der ikke er nogle af medlemmerne i bestyrelsen, der føler det sådan, så vil det problem jo være løst.

M: Ja, og det kan heller ikke føles, fordi ... enhver kan jo komme i bestyrelsen, når man opdager, at vedkommende er rar. Det skal ... som jeg sagde før - være et fremragende, kærligt menneske. Og når de er fire år i bestyrelsen, så lærer de jo hinanden at kende. I kender jo hinanden. I skal jo selv engang begynde at

[22. januar 1974 – side 9 MANGLER:]

[22. januar 1974 – side 10:]

Den kan han læse, eller også kan han komme til nogle timers undervisning. Det synes jeg, de alle må have, inden de begynder -- når er det først rigtigt. Så må de have den undervisning, at sådan er det her, og de er fuldstændig frie. De er ikke bundet ved noget. De går ganske frivilligt hen og arbejder her. Ligesom de kunne tænke sig at gå hen og hjælpe deres nabo med et eller andet arbejde. Sådan går de hen og hjælper verdenskulturen nu, - den ny verdenskultur, - den går de hen og arbejder med. Det skal ikke være det, at de skal hen og tjene penge for at lave det.

Aage: Men det kan også være andet end penge.

M: Ja, det kan også være ros og alt det her ... men det skal det ikke være. Hvis en mand begynder at gøre indvendinger, så ved man ... så er der noget galt. Så er der noget, han vil have opfyldt, som vi ikke skal opfylde. Selvfølgelig, - det koster noget. Men vi står ikke alene. Vi har masser af åndelige væsener bag os. Og det er slet ikke umuligt, at de flyvende tallerkner også er med i vores arbejde. Det er jeg snart ved at tro, at de er. De kan ikke lande her. Det er verden alt for ond til. De ville blive fængslet. Ja, de kunne selvfølgelig sagtens smutte væk, men det har de jo ingen glæde af.

Aage: Det vi har set på symbolet indtil nu, det er nogle medarbejdere, der laver et praktisk arbejde af en eller anden art. Men en væsentlig del af din sag, det er jo også de mennesker, der er interesseret og som køber og læser bøger og tidsskrifter og andre ting. Skal de have nogen indflydelse på noget som helst?

M: Nej. Der er ingen, der kan være ... enten de læser bøger aldrig så meget ... så er de medarbejdere på den måde. Men er frie. De er ikke bundet ved nogen kontrakt. De er ikke stemplet, at de hører til mig ... at de hører til os. Det har de ikke noget stempel på.

Aage: Men de skal ikke have indflydelse på nogen som helst beslutninger. Man kunne jo tænke sig, at de skulle være med til at vælge nogle personer eller have indflydelse

på, hvordan ting foregår.

M: Nu kan vi jo se, hvordan det er begyndt med mig. Det er jo begyndt med mig. Og det begyndte jo med, at jeg fik disse store oplysninger, og min bevidsthed kunne analysere ud alt, hvad jeg rettede den ind på. Og jeg blev hurtigt klar over, at det skulle bruges til en ny verdenskultur. Og så gav jeg mig i lag med at lave analyserne, og jeg har aldrig nogensinde afvejet fra analyserne. Jeg kunne jo have lavet analyser, der ville gøre mig fuldstændig berømt for længe siden, - hvis jeg ikke havde fulgt sandheden. Det kunne jeg sagtens have lavet. Jeg kunne lave fabelagtige analyser, - der var helt tossede, altså. Men menneskene ville have gået på den. Jeg har fulgt ... ja, hvis det var rigdom, så var jeg jo blevet millionær. Jeg kunne nemt være blevet millionær med den begavelse. Men ... intet ... kun tingene skal frem. Om jeg fik løn eller ikke løn, - det var lige meget". Jeg har ... det var ikke lige meget ... Jeg skulle jo have det, jeg skulle leve af. Og det fik jeg. Selvom det var småt dengang. Jeg måtte ud og købe brugt tøj, - jeg havde jo ikke råd ... Og mine apparater ... Det første lysbilledapparat var købt hos en marskandiser, - for 35 kr. Men jeg fik det, så jeg kunne lave det ... Og der var noget ... noget for sig selv ... Det var hele tiden sagen ... Men det vil lette noget. Når først der bliver så mange indenfor sagen ... altså, den behøver ikke at tage mennesker, der er langt fra at være moden til det. Det behøver den ikke. Jeg mener, den vil komme til hurtigt i de kommende år at vække opmærksomhed, at mange vil gå over til ... ja hvad har de at dyrke nu ... alt det her krig og og drab, mafiaen ... hele verden er jo helt forfærdelig. Og ingen religion, ikke nogetsomhelst. Og de savner det jo. Menne-

[22. januar 1974 – side 11:]

skene er jo ude alle vegne. ... der må komme noget, der må komme noget, siger de. Så ... Vi kommer ikke til at mangle de rigtige medarbejdere. Vi behøver ikke at tage mennesker, der ikke er modne. Vi må endelig sørge for, at de er modne. Hvad vil det sige, at de er modne? - Det må jo være mennesker, som naturligvis ikke drikker, og ikke skejer ud, - og mennesker der forlængst har begyndt at føle, at de ikke kan dræbe dyrene og sådan noget. Sådanne mennesker lægger man jo mærke til. Men det er jo ikke det, at vi skal forlange det af dem. Men vi lægger mærke til, hvordan ... Og så er det jo, at de kommer til at læse vor struktur, og hvad det er, vi er ved at lave, - at det er en ny verdenskultur, som alle skal ind under. Og inden for os er disse ting så gældende ... begyndt at være gældende. Hver laver sit arbejde. Men vi kan jo ikke lave det sådan med det samme, men vi har jo hele optegnelserne, skrifterne og analyserne af det.

H: Det første spørgsmål, der er her, ligger helt op ad det, som du taler om nu. Der står: Hvordan skal vi forholde os overfor foredragsholdere, der arbejder i sagens tjeneste, såfremt de giver udtryk for noget, som strider imod analyserne.

M: Ja, det må de ikke. Der er ikke tale ... der kan ikke være noget ... (utydeligt, lyder som afbakning) ... Det SKAL være som analyserne.

H: Men hvordan skal vi forholde os. Er vi nødt til at sige til sådan en mand ...

M: Nåh ja. Så kommer vi jo ind på ... der er jo masser, der kan begynde at holde foredrag, og efterabe os. Men det kan vi ikke røre ved.

Ib: Nej, men indenfor instituttets rammer ...?

M: Ja, der skal det ikke foregå. Der må vi have det rent. Men er der nogen i Amerika eller Australien eller Tyskland, der begynder at lave noget lignende ... men det kan aldrig blive det ... Men hvis de laver det samme, så vil de jo smelte sammen med os.

H: Men hvis det nu er én inden for sagens arbejde, som siger, at det har Martinus sagt på den måde, men jeg mener nu, det burde forstås lidt anderledes.

M: Ja, men det bliver der ingen diskussion om. Men det har vi diskuteret ud, inden vi er færdige, ikke sandt. Selvfølgelig, der kan jo komme - det kan man ikke udelukke - mennesker med gode kærlige idéer. Dem skal man da ikke lukke ude. Hvis man kan se, at de virkelig er kærlige. Det er jo ikke sådan, at ingen andre ikke må have lov at sige ... det er jo klart.

H: Nej, men jeg forestiller mig, at hvis han siger noget, og man så foreholder ham, at det er imod analyserne, - det er imod det, Martinus har sagt, - hvis det så er en meget intelligent mand, som vil sige at "jamen, det har du ikke forstået rigtigt. Martinus mener i virkeligheden sådan og sådan".

M: Men det kan man ikke tage til følge. Altså, verden må bøje sig for de mennesker, der af Gud er indsat. Jeg vil sige det sådan: For mig er I af Gud indsat, og bestyrelsen skal være så at sige af forsynet indsat. At der kommer en fremmed mand og siger, det er galt, og det er ikke rigtigt ... Hvis der var kommet en mand og havde sagt til Moses: Du skal ikke tage dig af det at føre dem ud af Ægypten. Tror I, han ville have bøjet sig for det. Nej, - vi skal heller ikke bøje os. Vi har fået den mission. Og der er ingen andre, og vi har ingen konkurrenter. Der er ingen, der har analyser, der er højere. Det har de ikke.

Ib: Det vil sige, det må vi tage stilling til i et sådant tilfælde. Og det ville vi være nødt til at gøre.

M: Ja. . . hvilket -

H: Altså, hvis det nu er, at en foredragsholder giver udtryk for

[22. januar 1974 – side 12:]

noget, som er imod analyserne, altså én, som er ansat ved instituttet, så - ligesåvel som vi er nødt til at forsvare litteraturen, - at der ikke bliver lavet om på den, - så vil vi også overfor den mand være nødt til at give tilkende, at han har udtrykt sig forkert, og at han må afstå fra det, ellers må han holde op med at arbejde her.

M: Hvis han nu er begyndt at tale om en hel masse andre ting, som jeg er helt imod. Så måtte vi standse ham. Man må i det mindste få den mand til at forstå tingene ret, -

man må forklare ham, at det ikke er rigtigt. Hvis han fortsætter, så må han lære at forstå det der.

H: Ja, hvis han vil fortsætte.

M: Ja.

Aage: Men kunne vi så ikke komme i den situation, - måske om fyrre år - at vi ikke har en eneste foredragsholder?

M: Nej, det behøver du ikke være bange for.

[noget mander – muligvis båndskift]

M: ... af væsener, - af en hel masse indviede væsener, der står bag ved det hele, - og som også bestemmer politikken ... og meget af det, der foregår, - og som også står bagved mig. Og de skal nok sørge for, at vi får de rigtige ... Det kan jeg se med mig selv. Altså hele tiden er der blevet våget over mig. Jeg kan for eksempel sige engang, at jeg af forsynet blev gjort opmærksom på noget, jeg havde glemt. Der kom en dame. Hun havde fået nogle penge. Det var 10.000 kr. Om vi ikke havde brug for at låne dem. For hun skulle have dem anbragt. Så snakkede jeg med (?) om det. Nej, det syntes vi ikke rigtig, at vi havde i øjeblikket. Men så gik der nogle dage, inden vi fik svaret. Så kom der en meddelelse om, at vi havde en veksler på 10.000 kr. Hvis nu vi havde sagt nej ... og hvorfor kommer den sådan lige... Og sådan har det været mange gange. Hvis jeg skrev det op, så ville folk sige, at det er løgn. Jeg har så mange beviser for, at det er logisk. Derfor er jeg aldrig bange. Det var også særlig dengang, vi skulle have Klintsøgård. Så siger de: Det er jo tosset. Hvor skal De få de penge fra. Og der var dengang en overbetjent Øregård, - han var lige ved at gå sin vej og tro, at det var svindel. Men jeg følte, at det skal vi gøre. Og det så jo også meget tosset ud, og vi tabte mange penge. Men pengene kom, og de kom fra mennesker, der ikke behøvede at miste noget som helst for den støtte, de gav sagen. Og vi fik bygget hønsehusene om til pavilloner osv. Vi havde ikke haft noget som helst af det idag, hvis vi ikke havde købt Klintsøgård. Så havde vi kun haft de huse, som vi nu har solgt til andre mennesker. Vi havde ikke engang haft Rosenberg. Vi havde haft en 10-15 store huse, eller hvor meget det er. Men nu har vi en masse jord. Og konjunkturerne gik jo opad. Og det, der var galt for os, var hovedbygningen. Den var der 8.000 kr. skat på, såvidt jeg husker. Men vi kunne jo ikke få det ind på en måned. Vi kunne kun få den belagt i juli måned. Og med vegetarrestaurant. Og vi måtte også lave animalske retter. Men så kom dr. Ankerby og købte hovedbygningen. 32.000.-. Så var vi jo hjulpet der. Og så efterhånden dannede det sig til. Så har vi jo kunnet sælge byggegrunde, vi har solgt huse. Så ... det blev en god forretning.

Aage: Men det vi så skal holde fast ved i forbindelse med det problem, det må så være, at de, der holder foredrag i sagens

centrum, de skal have en slags autorisation fra bestyrelsen.

M: Ja. Dem, der er indenfor centrum, - de må jo være rigtige. Alle de, der begynder at holde foredrag ude ... på egen hånd, dem kan vi jo ikke ... dem kan vi ikke tage os af ... så blev der bare krig over det hele.

Aage: Så vi kan ikke tillade alle og enhver bare at komme og holde

[22. januar 1974 – side 13:]

foredrag i dine analyser her.

M: Jeg mener ... de må her bestå en prøve. Derfor er det også, jeg siger til Inge S... Hun er jo så syg for at komme til at holde foredrag her i salen. Jamen du kan jo holde et foredrag for os her på instituttet, alene os. "Nej, det kan hun ikke, det vil hun ikke". Men når du ikke tør holde foredrag for os, så kan du da ikke regne med at kunne holde foredrag for en større forsamling. Jeg ved jo ikke, hvad du kan. Jeg har jo aldrig hørt dig holde foredrag. Men jeg ved jo næsten, hvad du ved, og hvad du ikke ved ... Hun kunne da holde et foredrag her for os, så kunne vi se, om hun kunne bruges. Men med det hun kan, da laver hun alligevel noget. Hun har da nogle mennesker, der er glade for de foredrag. Men det har gavnet hende selv. Hun er blevet meget bedre selv, fordi hun arbejder så meget med analyserne. Det virker på hende selv. Hun er mere medgørlig nu. Nej, indenfor sagen., der må vi jo ... de, der arbejder ... de, der er autoriseret af os ... autoriseret, det er de jo, for så vidt de er inde i sagen her ... de må være rigtige. Men de vil jo heller aldrig finde på at komme med noget galt. De vil jo heller aldrig finde på at komme med noget galt. De vil jo snakke med ... For der bliver jo en højskole ... der bliver jo et universitet, eller hvad kalder man det ... Det bliver der jo. Og derfra vil de få uddannelse. Det er det, vi skal stile efter på Klint. Det er deroppe, vi skal have det. Og det er også det, det er beregnet til. Og vi kan også se ... det kan ikke vare så mange år. For husene kan jo ikke blive ved med ... de træhuse kan jo ikke blive ved så længe. Vi skal jo til at lave nogen forandring. Men der er det, at jeg håber på, at det Tredie Testamente kommer til at skabe den videre fødsel. Sagen er jo ikke født endnu. Man kan først sige, den er født, når den kommer ud til offentligheden, - både til journalister og ... både til dem, der kan lide det, og til dem, der ikke kan lide det, og til myndigheder ... Så er den født. Men den skal nok blive taget imod. Der skal nok være mange, der er glade for det. Alene alt det, der er kommet frem, så man skulle tro, det blev tosset ... homoseksualitet og ægteskabets degeneration ... Ork. Der er ligefrem lovprisninger. Jeg får breve ...

Ib: Vi kan måske gå videre med de spørgsmål, du har.

H: Ja. Der er et spørgsmål, der ligger op til det sidste, du har talt om. Hvad bør Kosmos Ferieby hedde, når vi tænker på den funktion, som stedet vil få i fremtiden? Hvor det altså vil være en højskole?

M: Ja. Da skal det jo ikke hedde Kosmos Ferieby.

H: Vi har talt noget om navnet "Martinus Center". For man kan jo ikke forestille sig

andet, - det mener jeg da - at dit navn ikke kan undgå at blive knyttet til det og dit arbejde. Med den indstilling folk har til sådanne ting, så vil de knytte et navn på ...

M: Og det vil også være ligesom en garanti, når det har det navn.

Torben: Forstår du. Grunden til, at vi berører det, er - at du er jo selv inde på, at bygningerne er ved at være så gamle, - så det kan jo ikke vare så længe, og du er jo også inde på, at din tid måske er begrænset. Derfor vil vi gerne have dig med nu, når vi begynder at snakke de her ting og have dig med til at afgøre sådanne navne og det der.

M: Jo. Men det er jeg også selv indstillet på. Vi kan jo ikke blive ved ... Men derimod bliver det jo en læreanstalt eller sådan noget. Og så kan vi jo finde på et navn til det.

H: For selv om folk måske i dag ville stejle over, at det hedder Martinus Åndsvidenskabelige Center. En skønne dag vil der ikke ligge noget mærkeligt i det ord.

M: Jeg synes heller ikke, det skal hedde Martinus Åndsvidenskabe-

[22. januar 1974 – side 14:]

lige... For i virkeligheden er det jo ikke min. Det er jo en evig realitet. Åndsvidenskab er jo noget evigt ... Jeg har jo bare begyndt at opleve det, eller ... det er ikke noget, jeg i den grad har fundet på - eller sådan ... hvis det var en opfindelse, jeg havde lavet. Men det er jo ikke en opfindelse, - det er jo noget, der eksisterer. Kristus havde begyndt med det. Og det er fortsættelsen af hans. Altså, det skal i sig selv hedde kristendommen. Jeg mener altså, at den ny verdensepoke - det er kristendommen. Det er kristendommen, der kommer frem og afløser Mosesepoken.

Aage: Men mener du, at dit navn skal indgå i det, som Kosmos Ferieby kommer til at hedde?

M: Jah ... det har jeg jo ikke tænkt på. Jeg har ikke tænkt så meget på mig selv. Og personen er jo så ligegyldig sådan set. Og derfor er det også lavet så viseligt, at jeg kan forsvinde, når tingene bliver givet til verden. For ellers kommer de jo rendende. Så vil de jo bestorme mig.

Torben: Men, det er nærmest det, forstår du, at hvis man i dag snakker med mennesker, så er det, at det at de hører navnet "Martinus", - det siger dem noget, om det du har sagt. For dem er det ikke nogen person. - Nåh. Det er ham Martinus ... Det er mere et begreb, og det er derfor, vi spørger dig om ... Folk vil jo opleve feriebyen som - når den hedder noget med Martinus - som en definition på ... nåh ja, det var ham, der skrev det og det ...

M: Ja. Den kan jo godt hedde noget med Martinus Læreanstalt - eller hvordan ... eller noget i den retning.

Aage: Eller Martinus Universitet. Kunne du forestille dig det?

H: Eller højskole måske.

M: Det vil det jo blive engang.

Ib: Vi kan ikke begynde at kalde det universitet på et tidspunkt, hvor universitet er noget andet.

M: Så vil de jo sige, at jeg er hovmodig. Men det bliver den jo af sig selv. For efterhånden ... videnskaben vil jo også modne.

Videnskabsmændene bliver jo ikke ved med at være de materialister, de er idag. De bliver jo også modne. Vi ser jo Einstein og Bohr og de, der begynder der at blive religiøse.

H: Jeg tror ikke, vi vil kunne give den det navn, som det skal have gennem århundreder. Jeg tror, vi skal give den det navn, som taler til de mennesker, der lever idag. Og når der så er gået et hundrede år, eller hvad ved jeg, så vil man nok finde på at give et mere rammende navn til den tid.

M: Ja.. Jeg mener, kan man ikke godt kalde det Martinus læreanstalt eller højskole?

Torben: Fordi så har vi jo definitionen ... når det er noget med Martinus, så siger folk: Nåh ja, det er ham der.

M: Jo. For nu er der så mange, der kender navnet, men de kender ikke rigtig, hvad er det for noget.

Torben: Men det vil jo alligevel blive kendt som Martinus lære.

M: Ja. Det bliver det jo. Og så vil de opdage, - dem der får bøgerne - nåh, der er en skole der, - der er en læreanstalt.

Aage: Jeg ville personlig synes, det var vældig rart, hvis vi havde ordet international med i navnet. F.eks. Martinus internationale center eller Martinus internationale højskole. For med det samme at gøre det klart, at der godt i mange århundreder kan komme nogle nationale højskoler.

M: Det er også rigtig nok. Man kan udmærket kalde det Martinus internationale læreanstalt eller skole eller højskole.

H: Man kan enten tage det i selve navnet, eller også kan man tage det i en undertitel.

Torben: Selve navnet skal ikke være så langt.

[22. januar 1974 – side 15:]

M: Det med og ... det tager jo tid ... Men der vil snart begynde ... For der vil snart komme ... Vi er jo allerede ... Når først det bliver sådan, at de kan komme og få undervisning, så vil der begynde at komme elever ... udefra.

Ib: Men det er væsentligt på nuværende tidspunkt at fastslå, at det kan godt have et navn, hvori ordet Martinus indgår.

M: Ja, foreløbig kan det jo ... (utydeligt) ... Martinus navnet -

H: Så kan vi jo tænke over det allesammen og prøve at finde frem til et navn.

Torben: Jeg havde heller ikke tænkt, at vi skulle gøre det i aften, men hvis du ville spekulere på det. Vi vil gerne have din afgørelse med i det der. For det er jo meget vigtigt.

M: Jo. Men det er også udmærket, at vi kommer frem til det.

Aage: Kunne man forestille sig, at Kosmos ferieby kommer til at hedde "Martinus internationale institut", og denne bygning her kom til at hedde noget andet.

M: Det kunne man måske godt. Institut. Hvad dækker institut?

Aage: Det er sådan set et videnskabeligt begreb. Der er mange videnskabelige organisationer, hvor man driver undervisning og forskning, som hedder institut.

Ib: Et institut er en del af et universitet.

Torben: Det er et meget godt udtryk jo.

M: Ja. Det var egentlig meget godt, hvis ---

H: Men mon ikke vi skulle tænke nærmere over det.

M: Jo. Men det er godt nok at prøve ... Martinus internationale institut for kosmologi ... Det er heller ikke så godt.

H: Det må ikke være for langt.

M: Ja. Det er for lang en titel.

Aage: Man kunne sådan set godt sige, at Kosmos Ferieby var "Martinus Internationale Institut". Og "Martinus Institut" altså den bygning vi sidder i nu, det kunne så være "Dansk Martinus Institut".

Ib: Jamen, hvorfor skulle man egentlig skelne.

Torben: Det internationale giver jo sig selv. Det er kun os. Det siger en masse om os, hvis vi begynder at skelne mellem de ting. Folk vil jo komme alligevel. Og de kommer ikke, fordi vi begynder at kalde det internationalt. De vil komme, når de begynder at læse tingene.

Aage: Jo. Men det kunne jo være vældig praktisk, hvis man rundt omkring i andre lande havde nogle navne, som lignede det, der var internationalt, så længe vi overhovedet har noget, der hedder nationer eller andre inddelinger af lande. "Internationalt Martinus institut", "Fransk Martinus institut", "Hollandsk Martinus Institut".

Ib: Men der er vi sådan set hende i et andet spørgsmål, som jeg har skrevet op her. Når vi har et institut her, der hedder Martinus Institut, kan der så blive institutter i andre lande, der også hedder Martinus Institut.

M: Det synes jeg ikke. Jeg synes ikke, vi skal have mere end et institut. Men jeg synes jo godt ... selvfølgelig må vi have kontorer.

Ib: Jamen jeg tænker på, om andre mennesker skal have lov til at lave et Martinus institut. Lad os nu sige, at nogle i Frankrig giver sig til at lave en virksomhed ...

M: Men kan man ikke ... Vi kan da få eneret på navnet, - kan man ikke?

H: Jo så længe dit navn indgår i det, så mener jeg, vi kan. Og derfor er det også en fordel, når vi taler om, hvad feriebyen skal hedde, at dit navn indgår deri.

M: Og det vil jo afværge ... Der er jo nogen, der kan finde på

[22. januar 1974 – side 16:]

at lave et Martinus Institut, og så er det noget helt andet.

Ib: Ja. Hvis vi kommer frem til den holdning, at der skal helst ikke være noget, der hedder Martinus Institut andre steder på jorden end netop her ...

M: Det mener jeg ikke, at der skal.

Ib: Så har det ingen hensigt at kalde det internationalt eller nationalt. Så har det kun hensigt at kalde det Martinus Institut.

M: Det mener jeg også. Jeg mener ikke, vi skal have institutter i andre lande. Vi skal have ... vi skal muligvis have kontorer eller forbindelser.

Ib: Så kunne spørgsmålet jo være, hvis hovedvirksomheden bliver henlagt til Klint, og hvor bygningen her nærmest bliver et museum, så kunne det måske godt hedde "Martinus Institut. Og så er der kun et Martinus Institut her på jorden. Det bliver i Klint, og så er den sag færdig.

Torben: Fordi Institut opleves idag nemlig af mange mennesker som - sådan set - et universitetsbegreb. Instituttet for slaviske sprog f.eks. Det er en underafdeling ved universitetet.

H: Men i virkeligheden skulle vi nok have en jurist til at gennemarbejde disse problemer, så vi kan sikre os, at vi kan beskytte navnet.

M: Ja, men det skal vi da have. Nogen kan efterabe instituttet, - uden at bruge analyserne.

Ib: Jeg tror ikke på, at vi på juridisk basis kan beskytte betegnelsen Martinus Institut, sådan ud over hele jorden.

Torben: Ja for det var det, jeg ville spørge dig om. Som jeg ser vores problem ... nu er vi så optaget af at snakke om penge og sådan noget, for det er jo et produkt af vores tid, - men du har jo selv skrevet en bog, der hedder "Den længst levende afgud", og der siger du jo netop det med selvdyrkelsen, dvs. magtbegæret, det er det sidste, sådan set, mennesket når til. Og derfor ser jeg vores problem som det største, det er, at nogle vil tage af dine ting og gøre det til deres eget. Men det vil sige, hvis der er én i Frankrig f.eks., der har en bygning, og som har pengene. Så kalder han det "Fransk Martinus Institut". Skal vi så lægge sag an mod ham, hvis han gør det?

M: Nej, vi skal ikke lægge sag. Nej, det behøver vi ikke.

Ib: Men det, der sådan set er væsentligt, det er også, hvilken holdning vi skal have til det. Fordi folk vil jo komme til os og spørge, hvad mening vi har ... Så må vi gøre det gældende.

M: Vi har jo lov til i vor publikation at erklære, at det hører ikke under ... det er ikke noget, der er tilknyttet os.

Ib: Og kommer folk og spørger os om det, så må vi fraråde dem at gøre det, fordi der skal kun være eet, der hedder Martinus Institut.

M: Ja.

Torben: Jeg mener, vi skal ikke ligge og bekrige disse mennesker.

M: Nej. Det skal vi ikke. Derfor er det, jeg mener, - vi skal ikke til at lave retssager. Så kommer vi jo ingen vegne. Så er vi ikke det endelige.

Torben: For jeg mener, de vil afsløre sig selv, de mennesker.

M: De ved jo ikke, at de stjæler. For der vil jo komme mange ... så vil de sige: jamen hvad er det. Det er jo slet ikke sådan som Martinus ... Der vil jo komme mennesker, der kender mit. Husk på, i fremtiden kan menneskene jo med lethed rejse over hele verden. Og de kan ikke sådan lave noget, der ikke ... det opdages jo hurtigt. Men det er rigtig nok. Der vil altid være en eller anden, der tænker: Nå der ligger penge i det ... Han kalder det det navn og sådan noget.

[22. januar 1974 – side 17:]

Torben: Ikke alene med penge. Men der bliver jo det der behov for at beundres af andre mennesker ... glorien og alt det der.

M: Jo, men det er ... vi kan jo ikke ... vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os.

Aage: Men hvis vi nu tænker os, at der er kun een ting, der hedder Martinus Institut, - eventuelt indtil videre noget, der hedder "Martinus Institut Klint", "Martinus Institut København" — ville der så være noget til hinder for, at vi kunne bakke op, at der var

noget, der hedder "Fransk Martinus Center" -

M: Jeg synes ikke, at vi skal have, ja, jeg ved ikke ...

Torben: Martinus, du sagde engang noget med, at vi skulle have det her i Danmark, og så skulle vi ellers sælge bogrettighederne til udenlandske forlag. Og de skulle så trykke dem mod afgifter.

M: Ja. Det er også det, jeg mener.

Torben: Og så skal de i udlandet selv oprette, hvad de vil.

M: Nej. - Det er det forkerte. Det var vi jo først inde på, om vi skal have institutter. Men det bliver jo alt for indviklet og meget kludder og kamp. Det kan man ikke have. Nej, lad folk gøre, som de vil. Men vi gør bare det, vi skal. Og vi holder, hvad vi lover. At der så vil blive efterligninger, - det dør af sig selv.

Torben: Jo. Men det er ikke bare efterligningerne. Er det ikke sådan, at vi skal koncentrere vores anstrengelser om det, vi har i Danmark. Og så sælge bogrettighederne til forlag, der trykker og udgiver dem.

M: Jo, jo.

Torben: Men hvis der så i udlandet vil oprettes institutter, så skal folk selv gøre det i udlandet. Det er ikke os her, der skal oprette institutter.

M: Nej, det skal vi ikke. For vi har kun den opgave. Vi har fået tingene, og vi laver det her, som det skal være. Vi er en kerne, der skal vokse. Alt det andet, - dét bliver ukrudt.

H: Men man kan vel godt forestille sig, at ligesom der er personer her i landet, der læser dine ting og inspireres af det ... Jeg kunne tænke mig, at hvis jeg levede i Frankrig og læste dine ting, at jeg ville blive så glad for det, at jeg tænkte: Jeg kan ikke tage til Danmark hvert år. Vi må hernede i Frankrig lave et sted, hvor de, der er interesseret, kan læse og ...

M: Her vil jo komme ... de vil jo komme her, for de skal jo have undervisning i tingene. De kan jo ikke lave sådan noget uden at have lærer.

Ib: Nej. Men men lad os så sige, at nu har de været her og fået undervisning, - og så kommer de tilbage til Frankrig. Nu vil de lave noget praktisk nede i Frankrig. Så vil det være naturligt at tænke: Jamen nu laver vi et Martinus-Center her i Frankrig, - altså, de mennesker dernede.

M: Ja, og noget af det må være vores.

Ib: Jeg mener, det skal være dem, der gør det. Det skal ikke være os.

Torben: Altså grunden til, at vi spørger dig, fordi det er meget vigtigt for os at vide ... for ikke at snakke forbi hinanden ... - du var igang med noget Ib.

Ib: Jeg vil egentlig foreslå, at vi lige springer over til det papir, som vi blev enige på vores møde. Og gå dem igennem fra den ene ende til den anden. Og så starter vi sådan set med hovedspørgsmålene.

H: Ja. Vi har i virkeligheden fået besvaret de tre første spørgsmål. Og jeg er bange for, at vi ikke når at få besvaret de andre, hvis vi begynder der.

Aage: Må jeg godt sige een ting, der har forbindelse med det foregå-

[22. januar 1974 – side 18:]

ende. Nu har vi talt om bøger. Vi har jo også i øjeblikket en vigtig aktivitet, tidsskriftet "Kosmos". Det skal jo også på en eller anden måde sendes ud over hele verden fremover. Spørgsmålet er så, om det er noget, der skal udgives af Martinus Institut, eller om alle og enhver kan udgive sådan et tidsskrift over hele verden, sådan at vi får indtægter af bøger, men ikke af tidsskrifter.

M: Jo. Jeg mener også, at vi skal udgive vore egne tidsskrifter. Jeg mener ikke, at andre skal lave det. Det må udgå fra vort center. Hvis andre skal skrive Kosmos, - hvad skriver de så i det blad?

Aage: Hvis vi nu har nogle dygtige forfattere i Frankrig og i Tyskland, som skriver nogle artikler ...

M: Men jeg har ikke noget imod, at de sender artikler, men vi må da se, hvad det er.

Torben. Men det vil sige, at de skal sende artikler til Danmark. Eller hvad?

M: Jo, det er ... jeg mener, altså, vi skal ikke være alt for bange. Vi kunne jo få et overarbejde så ganske skrækkeligt, hvis vi bliver så ømfindtlige. Lad dem da bare skrive. Vi skal nok overvinde det hele. Husk på, det er det største lys. Det er ligemeget, hvad de laver. De kan ikke lyse op så højt. De kan lyse for nogle svagt seende mennesker. Der kan de lyse. Men vores, - det vil lyse. vi har det højeste. For det er næstekærlighed. De skal lære at elske sin næste som sig selv.

Ib: Skal vi ikke gå videre i de spørgsmål?

H: Vi har i virkeligheden fået besvaret det, der var nr. 2 spørgsmål: Må instituttets navn beskyttes eller må udenlandske feriebyer, højskoler eller centre uden tilladelse bruge navnet Martinus i forbindelse med navnet på deres virksomhed?

Ib: Det mener jeg ikke, at vi har fået besvaret.

H: Ja, jeg har forstået det således, at de må godt oprette sådanne steder, men ikke med betegnelsen Martinus Center. Martinus Center, det er dette sted her ...

M: Var det i udlandet, mener du? (Ja) Ja, jeg mener, vi kan ikke beherske, hvad der vil

opstå at sådan ... yngel, rundt omkring. Det skal vi ikke være bange for. Vi skal bare holde vort eget ægte. Så vokser det. For de andre ting, - det opdages jo hurtigt. Og husk på. Der er jo ikke de afstande i fremtiden, der er nu. Vi ser jo idag, hvordan vi har nyhederne hver morgen fra hele verden. Og verden vil hurtigt blive klar over, hvad vi underviser i hos os.

Aage: Men Martinus. Hvis der nu er nogle kærlige mennesker i Frankrig, som har været oppe på Klint og lært en masse om dine analyser. Så skriver de til bestyrelsen: må vi lave et kontor i Frankrig og kalde det for Fransk Martinus Center. Hvad skal vi så svare?

M: Jamen, der er et forlag i Frankrig, der udgiver bøgerne på fransk. Og så kan de læse det.

Ib: Men det kan være et undervisningscenter. Mennesker, der er interesseret i at holde foredrag osv.

M: Men når vi skal til at lave det, så er det jo filialer.

Ib: Nej, vi skal ikke lave det.

M: Men det bliver jo en slags filialer af os.

Torben: Men der kan godt være nogle mennesker ... Nu Frankrig, der er 50 millioner mennesker, og de har jo også - nogle imellem dem - behov for at høre foredrag. Så kommer der lærere fra Klint ned og holder foredrag, f.eks .

M: Ja, men jeg har ikke noget imod, at de laver en slags skole. Det kan vi heller ikke forbyde dem. Men er det virkelig sådan, at de er interesseret i vort arbejde - og det er det, der er grundlaget - ja så vil de jo sørge for at holde det mægtig i kontakt med

[22. januar 1974 – side 19:]

os, og de vil søge at få lærere, der kender det, måske lærere fra os, og bøgerne bliver jo oversat.

Ib: Men er det så ønskeligt, at de kalder det Martinus Center eller noget andet, hvori navnet Martinus indgår? Vi har to eksempler allerede. Det ene er Martinus Stiftelsen i Sverige, og det andet er Martinus Arbejdsgruppe i Holland.

M: Jamen det er jo meget, — jeg mener, det kommer vi til at lave om.

Tage: Men betyder det noget. Hvis det er mennesker, for hvem det virkelig betyder noget — med virkelig interesse — så skal vi i virkeligheden efter vores formålsparagraf stimulere de mennesker så meget som muligt.

M: Ja, det, skal vi da.

Ib: Jo, jo. Men vi kan da stimulere dem til at kalde det noget andet. Og det er sådan set det, vi diskuterer.

Torben: Må jeg komme med noget ... Det vil være meget vanskeligt ikke at give dem tilladelse til at kalde det Martinus Institut. Det betyder nemlig ikke, at hovedcentret flytter til Frankrig. Det betyder faktisk bare, at de holder foredrag om dine ting for de mennesker, der ikke kan komme til Klint.

M: Men nu skal du høre. Der er et eksempel i Antroposofien, Steinerskolen ...

Torben: Ja, og der er det, jeg mener. Man kunne bare sige til dem: I må kalde det Martinus Institut Frankrig under forudsætning af, at I underkaster jer revision af jeres undervisningsprogrammer.

Ib: Så er vi ved at stile efter en verdensorganisation, som vi een gang har opgivet.

Torben: Vi skal ikke etablere det. Men det er bare det, at hvis de skal have lov at kalde det Martinus-navnet på deres Institut, - så skal de have en autorisation fra Danmark.

Ib: Det er ikke til at administrere.

M: Der er det ved det, at jo flere vi har af sådanne institutter verden over, desto flere bliver der til at lave det forkerte. De skal nok lave noget galt nogle af dem. Nogle er alt for ærgerrige og blander andre ting i det ... og laver falske drømme, - nogle vil have spiritisme ind, nogle vil have teosofi ind, og det er jo ikke det, jeg regner med.

Aage: Men så kunne man sige, at man kalder det fransk Martinus Center på betingelse af, at man ikke har nogle love eller vedtægter, der er i strid med Martinus analyser.

M: Ja. Det må det jo ikke være.

Torben: Det er en form for autorisation. Det vil sige, at de skriver hertil og spørger om de ting. Og så beder vi dem om at sende os deres undervisningsprogram, osv.

Ib: Men tænk alligevel, hvis vi får sådanne henvendelser fra 150 steder ...

M: Hvad sker der, hvis vi lader dem gøre det?

Ib: Ingenting.

M: Jeg mener. Kan vi ikke være revnende ligeglade med det?

Tage: Vi har problemet inde på livet i lille format. Vi har Inge S.- Det er faktisk det samme problem - bare i lille format. Hun vil gerne have lov til at opsætte et opslag nede på vores tavle, at hun holder de og de foredrag. Og hun vil gerne have, at vi annoncerer i Kosmos, at hun har studiekredse. Og der er vi begyndt at lave kontrol. Vi siger, det vil vi ikke have.

M: Nej, sådan kan vi ikke have det nu. Men når vi først begynder at få det rigtige ... når vi får salen fyldt osv., så er jo problemet, - skal vi ikke koncentrere os om selve kernen. Vi er jo kernen, der er plantet, og den skal nok selv ... sætte sine afdelinger ... at der opstår en masse ukrudtsplanter ved siden af, der

[22. januar 1974 – side 20:]

kommer til at lugte noget ligesådan ...

Torben: Men Martinus. Det er ikke det. For det er klart nok. Det forstår jeg godt. Men det, jeg vil spørge dig om, hvad gør vi ved disse kærlige mennesker, som har været på Klint ... Vi siger, der ligger en skole i Klint. Og de siger, at det budskab er så godt, så det må vi gøre noget for at udbrede. Nogle franske. Det, der så er interessant, det er, at de skriver herop og siger til os, at de har samlet en masse penge ind. Nu har vi bygget en bygning, hvor vi kan undervise nogle mennesker. Må vi have lov at kalde det Fransk Martinus Institut.

M: Og jeg mener jo også, at hvis de virkelig er kærlige, og de virkelig elsker sagen, så vil de jo ikke gøre det anonymt. Så vil de jo i den grad kontakte os.

Torben: Det er nemlig det. De skriver hertil og spørger, - så kan jeg jo ikke lade være med at svare på brevet.

M: Men det mener jeg da også, at vi skal. Men der er andre, der slet ikke har den kærlighed. Og så er det, jeg mener, - skal vi røre ved dem ...

Aage: Jeg tror, vi har et kærneproblem her. Det er nemlig, om vi skal føre kontrol eller ej. Og jeg kunne forestille mig, at vi undlod at føre kontrol på den måde, at hvis nogen spørger os, om de må have lov at kalde et kontor i Frankrig for fransk Martinus Center, så kan vi sige, at det har vi ikke noget imod, men vi henstiller, at de efterlever de regler for medarbejderskab - og efter de love og regler, som vi har i vore vedtægter. Men det er ikke en betingelse, - vi henstiller ...

M: Ja. Vi henstiller til dem, men vi sagsøger dem ikke, selvom de laver ... Men når de kommer og siger, at de vil meget gerne lave et Martinus Center i Frankrig eller Sveits, eller hvor det nu er. Når de kommer og siger sådan noget, så siger vi: Ja, det må I da meget gerne, når det bare er i kontakt ... når det bare er vore ting, de gerne vil fortælle, - så har vi ikke noget imod det. Og hvis de så laver noget ... og det viser sig, at de laver noget forkert -- det kan vi ikke begynde at ... det dør af sig selv. Forsynet lader det dø af sig selv. Se nu forsynet med pornoen ... lader det dø af sig selv. Forsynet begynder jo ikke at bremse op et eller andet ... det må udleves. De må også udleve dette at være imod vores arbejde ... Og lade det vise sig, at det kan ikke betale sig. Det er noget skidt tilsidst. Så derfor tror jeg, at vi skal ikke have noget som helst med at forfølge.

Ib: Nej, nej. Men det kunne selvfølgelig være lidt mildere. For når de nu skriver til os, så kunne vi jo skrive til dem, at det ville vi sådan set ikke så gerne, at de gjorde, - altså kaldte det Martinus Center i Frankrig. -

M: Ja. Det synes jeg jo ikke gør noget, - for det støtter jo ... ja, det ved jeg jo ikke.

Tage: Hvis nu ... Martinusstiftelsen i Sverige. Har de spurgt her nede i forvejen?

M: Jo, det har de jo snakket noget om, - men det var jo i sagens begyndelse, hvor man ikke ved rigtig ... Nu er vi anderledes koncentreret på det. Men noget skulle de jo kalde det. Og foreløbig kan de jo også kalde det sådan. Alting kan jo få navneforandring.

Ib: Man kan godt forestille sig ... hvis nu de ikke skulle kalde det Martinusstiftelsen eller Center eller noget andet, -- noget andet med navnet Martinus, - hvad skulle de næsten så?

Torben: De vil ikke kalde det andet.

Ib: Det er næsten håbløst at foreslå dem noget andet, synes jeg. Hvis vi siger til dem: Det må I ikke. Så ville de sige til os, hvad søren skal vi så finde på? Og så må vi sige til dem, at det er ikke nemt at kalde det noget andet.

[22. januar 1974 – side 21:]

M: Men nu stiftelse ... er det ikke mere sådan noget med ophold for mennesker?

Ib: Det er det nok ikke i Sverige.

H: Vi kommer tilbage til det, som vi også nævnte før. Vi kan ikke undgå, at dit navn knyttes til, og det synes jeg også er udmærket, for det giver et fingerpeg om, hvad det drejer sig om.

M: Men det må det også gerne, synes jeg. Jo, de kender det jo kun under det navn.

Ib: Men så er vi også tilbage i det spørgsmål, som Aage rejste. Skal det her hedde Martinus internationale institut, - for nu kommer det pludselig til at hedde Martinus Institut over hele jorden... alle vide vegne.

Aage: Center ...

Ib: Det kan man ikke kende forskel på ... center eller institut, - det er for mig underordnet. Det, der er væsentligt, er, om det hedder noget med Martinus eller ikke gør.

M: Et center betyder vel det samme, - sådan en koncentration - en kerne.

Ib: Så er vi tilbage i samme spørgsmål. Spørgsmålet er, om vi ikke i første omgang skal diskutere, hvad der kan foregå, og hvad der ikke kan foregå. Og så komme tilbage til

Torben: Så kan du jo ... hvis du endelig begynder at grave i det, så kan du ikke forbyde nogen i Bremen at kalde det Martinus Sande Institut, Bremen Deutschland ... Der vil jo ikke være tvivl om for folk, at det udgår fra Danmark.

M: Navnet vil jo blive kendt over hele verden.

Torben: Uanset hvad de kalder det institutterne med Martinus rundt omkring, så vil der ikke være tvivl inde i hovedet på folk, at det stammer fra Danmark ... Dem der begynder at interessere sig for tingene.

Aage: Det er meget vigtigt, at vi har et navn, som virkelig står fast, for det får vi brug for i forbindelse med alle bøgerne. Der kommer til at stå: udgivet af Martinus Institut, copyright Martinus Institut, efter aftale med Martinus Institut osv. Og der må så ikke være tvivl om, hvem det så er.

M: Men når nu sådan et institut skal betyde ... det skal være udtryk for et verdenscenter. Det er jo hovedsagen.

H: Jeg tror rent personligt, at Martinus Center er bedre, men det er netop de ting, som vi skulle overveje, og som vi skulle prøve at komme med nogle forslag om.

M: Ja, det er om at få det rigtige.

Tage: Man kan heller ikke kalde det for hovedcentret, for det forudsætter, at der er nogle undercentre.

M: Nå ja, - hovedcenter.

Torben: Hvis de i Japan kalder det for hovedcentret også - skal vi så kalde det for hoved-hoved-centret her.

Ib: Overhoved-centret (dette sidste foranledigede en del snak i munden på hinanden og grinen)

M: Nej. Så anerkender vi jo alle de andre. Men vi skal nok finde på noget. Institut er selvfølgelig vældig godt. Martinus Institut, eller internationale ... Men det er alting næsten nu.

Aage: Skal instituttet her have et dansk navn eller et internationalt navn?

M: Jeg ved ikke. Jeg har aldrig tænkt, at det skulle hedde andet.

Aage: Men jeg tænkte på, om vi fra starten skulle kalde det noget på Esperanto.

Torben: Hedder det ikke næsten det samme på alle sprog?

Ib: Nej, det gør det ikke. Det gør det på de europæiske sprog.

M: Jeg ønskede ... det har jeg altid ønsket, - at Livets Bog skal

[22. januar 1974 – side 22:]

hedde Livets Bog på alle sprog. Og jeg ved ikke - hvad vil de kalde den på engelsk?

H: Jeg har ikke set det. Kalder de det Livets Bog i engelsk... ?

Ib: Jo, jo, det gør de da. For det er jo fastslået for mange år siden, at den skal hedde Livets Bog på alle sprog.

M: Ja, det havde jeg fra begyndelsen, at det skulle den hedde, - det var intuitivt oplevet.

Ib: I alle de oversættelser, der er lavet på Esperanto, står "Livets Bog" på dansk... det har vi aftalt.

M: Ja, - det er godt. Vi må heller ikke lave noget navn, at det bliver ligesom... noget helligt. Det behøver ikke at være skreget ud, at det er helligt. For det er det i sig selv. Nej, der skal slet ikke være noget med ceremonier eller uniformer eller medaljer eller noget. Det mener jeg ikke, der skal. Teosofferne og sådan nogle, de har jo sådan nogle kraver på, og så står de jo efter rang og sådan noget. Vi skal ikke have sådan noget.

Aage: Og vi skal ikke have sådanne små emblemer, - ligesom man er medlem af forskellige klubber.

M: Nej, det skal vi ikke have.

Ib: Ja, så ville man straks skille sig ud fra andre.

M: Ja. Det er det samme, som man laver en grøft imellem os. Ja, dem og os. Det er det samme, som hvis vi lavede en sekt, - så er det dem og os. Så er vi de hellige.

Aage: Hvis man ser på centre og trossamfund, så har de jo allesammen en hel masse ting, man kan købe, ting man kan hænge på sig.

M: Ja. Navnlig katolikkerne.

Aage: Og sådanne ting skal vi holde os væk fra.

M: Jeg håber ikke, der skal laves en hel masse billeder og figurer.

H: Nej - som souvenir.

Torben: Vi må ikke lave dig i gips med en glorie.

M: Nej, nej. Nej, glorien, det er det I læser.

Ib: H.C. Andersen ... Af ham har man jo f.eks. sådanne små gipsbuster, som man kan have stående. Det kalder man jo ikke på samme måde sekterisk.

Torben: Yogierne siger jo noget af det samme. De siger, at hvis man har billeder af deres guru på deres værelser, så giver det en bestemt stemning.

M: Ja. Moses forbød jo al billed ... Det kan jeg jo godt forstå. Han forstod jo godt, at Gud kan ikke laves i billeder. Han forstod jo godt, at Gud er det treenige princip ... han forstod jo godt, at man kan ikke lave uendeligheden i billede. For alt, hvad man laver i billede, bliver jo kun et stykke af Gud. Noget begrænset. Ja, man kan ikke lave billeder af Gud, af uendeligheden. Ja, man kan sige X ...

Ib: Det er der ikke så meget ved at have på væggen.

M: Men vi skal jo huske på, at tidligere gjaldt det jo om, at få lavet en autoritet. For masserne kunne jo ikke selv. De havde jo ingen viden selv. Moses måtte jo gøres til en

vældig autoritet. Og den dag idag er religionen jo vældig agtet ... Man behøver kun at se filmen, der viste dronningen af Englands kroning. Da sad jeg netop og tænkte på alle de her ærkebiskopper - eller hvad de nu var — de var jo i dragter så elegante ... så drabelige ... de virkede jo helt kæmpemæssige ved siden af den lille dame der ... Og jeg tænkte også: Hvis de var i blå jakkesæt, - så havde de ikke den autoritet. Nu står de i alt det der glimrende ... så får de en autoritet, som de slet ikke har.

Torben: Men, Martinus, det er noget, vi vil komme ud for, det vi berører her. For der er ingen tvivl om, efterhånden som det breder sig, så vil der være mange mennesker, der spørger, om ikke de kan købe et fotografi af dig. Ville du have noget imod det?

[22. januar 1974 – side 23:]

M: Joh - Det synes jeg ikke, kan gøre noget. For der er mange, der siger, at det hjælper, bare de kikker på mit billede. Men der er jo taget så mange forfærdelige billeder. Så må vi jo have et ordentligt billede.

Torben: Men kunne man få dig til at sige, at de og de billeder vil jeg gå med til bliver solgt.

M: Ja, jeg kan da vælge det billede, jeg ønsker, der skal bruges. For der skal ikke være en masse billeder. Der er alle de ti tusinder fra feriebyen ... og fra talerstolen, hvor jeg står og gaber og ser forfærdelig ud.

Tage: Jeg har et billede fra du var dreng.

M: Nå, har du det ... Ja, jeg mangler et. Jeg var 11 år på det, du har ... Jeg var jo lille af min alder, så jeg ser ikke ret stor ud. Jeg blev fotograferet, da jeg var syv år, men det har jeg aldrig fundet. Da jeg var hjemme engang, var jeg inde hos fotograferne. Og hende, der fotograferede mig, da jeg var syv år ... det var mange år senere, jeg var der. Det var længe efter, jeg var begyndt med de åndelige ting ... Hun havde forlængst solgt sin forretning. Men den anden fotograf, som havde fotograferet mig, da jeg var elleve år, hans enke levede. Og hun havde fortsat forretningen. Og da jeg kunne sige, hvornår det var, - hvilket år det var, så fandt hun det, og så fik jeg hende til at lave billedet.

Ib: Det kan jo godt være, det andet dukker op alligevel.

M: Ja. Det er mærkeligt nok. Men dengang - jeg var syv år, og det var altså i 97... Det er nogle år siden.

Torben: Men det vil altså sige, at du vil gå med til, at vi sælger et autoriseret - et af dig autoriseret billede. Må vi sælge andre ting af dig, f.eks. gipsbuster eller sådan noget?

M: Jah ... det kan vi jo tænke lidt over. Jeg ved ikke ... for det bliver jo en dyrkelse. Jeg tror ... bliver det ikke en dyrkelse?

Torben: Vil du holde dig til det med fotografiet?

M: Jeg synes nok, vi kan have et fotografi. Der er nok mange, der vil tænke, hvordan mon han så ud. Det er ikke for det ... et fotografi støtter dem nok ikke så meget, - men det er jo heller ikke det, det drejer sig om.

Tage: I gamle dage var der bag i Logik et billede af dig.

M: Ja. Vi har jo en serie billeder, vi fik lavet ... Jeg har en hel masse liggende. Vi sendte ud med julekosmos engang, kan jeg huske.

Ib: Men det kunne vi notere os og så komme tilbage til det ved en senere lejlighed.

M: Ja. Det tror jeg, vi skal ... Jeg vil meget nødig have, at det bliver anledning til en dyrkelse. Det bliver så busten af Martinus, - og busten og busten... og så bliver det mode.

H: Ja. Det er der ingen, der bryder sig om. Vi kunne have sådan en hel souvenirforretning hernede.

M: Ja (ha, ha) .. og så kunne vi også sige, at sagen skulle have eneret på det - (ha, ha).

Tage: Så kommer flaget.

M: Ja, flaget. Det er bestemt til at gælde hele verden. Det skal ikke laves om. Det har grundenergiene, og det har det hele.

Ib: Så det må enhver benytte?

M: Jah... enhver benytte det. Hvad har de brug for at benytte det til ...

H: Nej, det er nærmest det, at man kan forestille sig - i lighed med det, vi talte om før, — at man i udlandet kunne lave et Martinus center, ligesom man nu har i Sverig ...

M: Jo, Jeg mener. Sagen må selvfølgelig have det. Men det skal de nok have tilladelse til, - at bruge det.

[22. januar 1974 – side 24:]

H: Men heri ligger der faktisk det, som vi talte om tidligere, at hvis nogle mennesker henvender sig - nu tager vi Frankrig igen som eksempel - og siger, at nu har de lavet en bygning, og vil gerne undervise der i Martinus Kosmologi ...

[nyt bånd]

M: ... en dame, som tog imod mig, og jeg forklarede det så for hende. Ja, - men jeg kunne komme til at tale med departementchefen. Og så kom jeg til at tale med ham, - en meget dejlig mand. Og han så flaget. Så sagde han: Ja. Vi giver i almindelighed ikke nogen ret til at flage med andet end dannebrog ... Hvad så med alle de flag, der er nede i gaderne og i forretningerne og alle de steder ... Nåh ja. Vi er ikke gået ind for det ... Det vil altså sige, at jeg skulle hellere have ladet være med at søge om det ... "Nej, det er da meget godt. Nu skal jeg nok gøre, hvad jeg kan for Dem". Så kom det ...

Jeg har beviset liggende, at vi har lov til at flage med det. Og hvis politiet kom, så kunne jeg bare vise dem det bevis. Men det gælder altså for Kosmos Ferieby. Jeg ved ikke, om det gælder andre steder. Jeg ved ikke, om vi måtte begynde at flage med det her. Men, - det er jo et forretningsflag. Og han sagde så, "De må være opmærksom på, at der skal stå bogstaver på". Og det var vi jo også inde på. Der skulle stå Livets Bogs Bureau. LBB. Og det var jo glimrende, for da tyskerne kom, så fløj flyverne ned og undersøgte flaget. Og da de så, at der var bogstaver, så har de nok tænkt: Nåh, det er bare et forretningsflag. Han sagde, at det var fordi, det ikke måtte forveksles med et militærflag. Det skal de jo gøre honnør for.

Aage: Skal vi have afgifter af flag?

M: Vi kan jo sælge flag, ligesom vi sælger bøger. Der er jo mange, der gerne vil have det. Men derinde, hvor de lavede det, - de ville ikke lave det mere. Der var en mand, der lavede dem ... men det var nogle forfærdelig grimme nogle. Han var ellers med på det, - ham på Nørrevold. Så skulle man tage 200. Det er jo klart, at man skal tage nogle stykker. Og det kunne vi godt. Der er mange, der har spurgt efter dem. Men så ... den mand, der plejede at lave dem, han ville ikke lave dem. Men det kan vi jo sagtens få lavet. Der er mange, der gerne vil have dem ... Og det synes jeg jo ikke, der er noget galt i. Som et bordflag.

Ib: Så er vi også derhenne, at det kan vi ikke lægge nogen begrænsning på i virkeligheden. For selvom vi formelt kunne gøre det, i praksis kunne vi ikke gøre det ...

M: Der synes jeg, at vi må stole på det forsyn, som vi gør alt muligt for at tjene. Og så behøver vi ikke at være bange. Og vi skal heller ikke være alt for voldsomme til at ...

Ib: ... til at sætte os på tingene.

H: Fordi de hejser flaget, er det jo ikke ensbetydende med, at det er engle, der bor der.

M: Men det kommer jo senere. Husk på, det bliver en verdenskultur. Og så vil det sikkert afløse det FN-flag, man har. Det siger jo ikke så meget. Det her, det siger jo ... jeg var nogle dage om det, - jeg tænkte... Ih, hvordan skal jeg nu ... Så kom det lige på én gang. Og det er lavet meget pænt, med grundenergiene og ...

Aage: Så er der en anden ting, der gik i fisk, Martinus, som jeg selv har arbejdet en del med i sin tid. Det er spørgsmålet om en vimpel. Der har været temmelig meget snak om en vimpel. Og der har også været nogle forslag til det. Når vejret er dårligt, så kan man flage med en vimpel.

M: Ja, det er nemlig det, - det er så dyrt af flage. Det er rigtigt. Det havde vi også engang i begyndelsen, for flaget blev jo ødelagt. Vi har meget storm. Og det er jo uld, - og det trævler

[22. januar 1974 – side 25:]

op. Flaget er meget dyrt. Sidste gang, vi købte det, da kostede det over ... over .. tusinde kroner. Og nu er det jo meget dyrere igen.

Aage: Vi har ikke nogen vimpel, som du har sagt god for.

M: Vi havde engang én ... én, der stod Kosmos på, tror jeg. Men det kunne vi da lave. Det kunne da være dejligt. Det var egentlig meget godt om sommeren, for det andet er jo dyrt.

H: Men det bruges jo også kun om ...

M: Ja ... det er også, fordi det er så dyrt. Det var jo rart, om vi kunne flage hver dag.

Aage: Og det skal være en højskole hele året, - ikke blot om sommeren.

M: Men så er det også nødt til at være en vimpel. Og så skulle vimplen jo bære det navn.

Aage: Altså, - en vimpel skal være meget simpel, ellers kan man ikke se, at den er karakteristisk. Der kan ikke stå Martinus Center eller noget lignende på en vimpel. Det kan ingen se.

M: Der må da være stjernen i det mindste. Eller hvad? Skal der ingenting være på den?

Aage: Der kan være grundenergiernes farve, og ikke andet.

M: Det gør det straks meget dyrt,. Hvis det var dannebrog, så var det billigt. For det laver de jo i masser.

Aage: Så kan det bare være intuitionens farve, - og ikke andet.

M: Jah ... det var det også ... Jeg tror nok, det var blå, det vi havde. Så har vi jo nogen gange købt en dansk vimpel. De er ikke så dyre. Men det siger jo ingenting.

Aage: Jo ... det siger, at det er nationalt. Og det er det jo netop ikke. Det var derfor, snakken om vimpel startede, for der var mange, der syntes, hvad er det for noget underligt pjat, at vi har et dansk flag i Kosmos ferieby.

M: Ja, man kunne høre det helt op til husene ... der var nogle, der kom forbi og snakkede om ... jeg ved ikke, hvad det var, de sagde .. Det var Gerner Larsson, der hørte det ... Der stod LBB på flaget, og så troede de, det var LAB ... "Nå ... det er det der LAB ... spildsamlerne".

Ib: Hvis du en dag får inspiration til at tegne sådan en vimpel.

M: Ja, det kunne jeg da godt. Jeg skal til at tegne alligevel, for jeg skal jo tegne det store symbol til det færdige menneske. Og så har jeg tænkt mig at tegne symbolet over den fire [frie] vilje, - for det lader jo til, at ingen kan forstå det. Men ved at tegne det, så kan man jo vise det på et øjeblik.

Ib: Kan du så ikke tegne en vimpel samtidig.

M: Det er også det, jeg mener. Der er så meget, der skal slæbes frem. Farver og sådan noget.

Aage: Men det er jo svært at kontrollere disse her foredragsholdere, når der slet ikke er nogen, der har forstået den frie vilje rigtigt.

M: Ja. Det er også rigtigt. Hannemann har jo skrevet... ja, jeg har jo forklaret den frie vilje ... og forklaret meget godt, synes jeg. Men så ... vi havde den her fødselsdagsfest., så blev der diskussion mellem Winter og Hannemann ... Jo ... og så kan de ikke forstå det. Så har Hannemann skrevet en artikel, som heller ikke gjorde nogen klogere. Det synes jeg ikke. Men det er så mærkeligt, for ... de kan slet ikke se, hvad der hører ind under vilje. De kan ikke se, hvad et levende væsen har af vilje i forhold til hele kosmos. Og så tror de, at vi er automater, - robotter. Vi er nødt til at udløse virkninger, som igen er årsag til virkninger, - og så er der jo ikke andet end årsag og virkning, årsag og virkning. Men der er da noget, der styrer årsag og virkning.

Ib: Det er da også svært for mig at forstå, det må jeg indrømme.

[22. januar 1974 – side 26:]

M: Nu skal du bare se her. Nu skal jeg vise dig noget.

Aage: Det drejer sig om Guds vilje.

M; Ja. Guds vilje. I kender jo symbolet. (Alle: ja).

M: Se ... Udviklingen går fra mineralriget, gennem planteriget til dyreriget, menneskeriget og videre, og den går den vej. Nå ... Det er altså Guds vilje. Men vi kan godt gå lidt tilbage. Vi kan jo godt gå imod denne vilje. Vi kan godt slå ihjel, vi kan lyve og bedrage, og vi kan gøre en hel masse. Det kan lade sig gøre, - men, det er rigtig nok ... Karmaen, - vi får virkningen af vor egen karma, og det gør så, at vi bringes til at gå den rigtige vej ... Men det er altså at gå imod Guds vilje. Men de andre regner så meget med dette, at man ikke kan flytte solen, og man ikke kan det ... Det kan ikke høre ind under os. Det har ikke noget med vores vilje at gøre. Men her kan vi se ... Jorden følger hele kredsløbet rundt, - og så i højere spiraler. Den vilje er der ikke noget som helst, der kan gå imod. Den er vi underkastet. Heldigvis, altså. Men, hvis vi nu var blot og bart underkastet den, så havde vi jo slet ikke evne til at gøre noget i modsætning til det, - og så kunne vi slet ingenting lære. Nu kan vi gøre det modsatte, - lave det mørke ... opleve mørket. Så kan vi konstatere Guds vilje ... igennem mørket. Det er det, der sker. Og derfor er det ... den frie vilje er til, for at man kan gøre det onde.

Aage: Men er det ikke Guds vilje, at vi gør det forkerte?

M: Jo. Som helhed. Det var jo det ... men så er det ingen vilje. Så er det lig X. Så går det op. Hvis vi tager Guds vilje ... det var det, Rolf kunne ikke fatte ... "Altsammen er Guds

vilje", sagde han. Ja ... når man siger det sådan. Så er der ikke nogen vilje ... Så er der ingen vilje ... Men, - der må være noget, der viser, at der er en vilje. Og det er det, at der er noget, man kan gå imod ... Og det kan man altså. Det må da være en kendsgerning, - navnlig for dem, der kender mine ting, - at når man lyver og bedrager, så går man imod naturen, - så går man den forkerte vej ... altså, når man er kommet hertil, hvor vi er ... Så kan man gå imod Guds vilje ... Det er da vores vilje ...

H: Det sjove ved det er, at det er en forudsætning for at kunne gå med Guds vilje.

M: Ja, det er det. Jamen det er den måde Gud vil ... Ja, man kan ikke sige, det er Guds vilje, fordi ... det er jo en evig realitet. Det er jo ikke noget, der er lavet ved forudgående tænkning. Det skal jeg også forklare noget nærmere. Man siger: Gud skabte ... Gud skabte ... Det er jo evige forvandlinger. Men ... det er jo så enkelt. Det kan I nok se. Det er jo så enkelt det der. Altså ... Vi er nødt til at vokse. Vi gør erfaringer hver dag, og vi bliver beriget med de erfaringer. Og vi står altså ... Det er også det, der er kundskabens træ ... "Gør du godt, så kan du se frit op. Gør du ondt, så ligger synden for døren". Det vil sige ... vi kan altså gøre ... Vi kan en lille kort tid gå imod Guds vilje. Men det er rigtig nok. Facitet bliver Guds vilje. Men det er det, der gør, at vi bliver fuldkomne. Det var da ikke godt, hvis vi blev ved ... hvor havnede vi så henne, hvis vi blev ved ... hvis vi ikke blev vendt om. Hvor havnede de henne, narkomaner og alle de her, der ødelægger sig ... Hvor ville de havne henne, hvis ikke karmaen førte dem tilbage. Men det viser ... de kan bruge deres vilje. Det er altså DERES vilje. Man kan se to viljer. Fogedgaard skrev også en lang remse, — at alt var jo Guds vilje, ... det kunne han ikke forstå. Men det er da så nemt at se, at vi kan gå imod Guds vilje. Det kan vi altså ved at gøre det modsatte. Ethvert intelligent menneske må da forstå, at det er ikke meningen, at vi skal vokse den anden vej, — at vi skal gå nedad. Det kan menne-

[22. januar 1974 – side 27:]

skene gøre et stykke tid, — da kan de arbejde sig nedad, — ved utugt og alt muligt ... forkert levevis, osv. ... men de bliver ført tilbage. De kan ikke gå imod guddommen sådan ... Men det betyder ikke, at vi er robotter. Med det stykke fri vilje, vi har, kan vi opleve kolossale ting. Så vi bliver mættet. Og vi råber efter at komme den anden vej.

Aage: I stort perspektiv så er vi vel robotter.

M: ... nej ... det er vi jo ikke ... jah ...

Aage: Det er jo kontrastprincippet, der fungerer. Det kan ikke være anderledes.

M: Kontrastprincippet. Ja ... men der skal nogen til at se kontrastprincippet. Vi kan aldrig udslette jeg'et. Det er også det, moderne forfattere har lidt vanskeligt ved ... det med jeg'et. Men det kan jo ikke hjælpe noget. Det er ikke bare en kæde af årsag og virkninger. Der er jo logiske ... Vi ser de mange mentale processer. Og de viser jo livsegenskaber ved det levende væsen. Hele universet er jo bygget på logik. Vi kan jo se ... hvis vi nu iagttager naturens skabelse, hvad naturen laver færdigt, - det er altid til

glæde og velsignelse. Men naturen har jo en masse ting, der ikke er færdige. Rovdyrene er ikke færdige, - menneskene er ikke færdige ... alle de mange andre ting, der ikke er færdige. Derfor virker de nemlig ufærdige. Men der, hvor vi ser det færdigt, -- vore øjne - de er da gode ... er de ikke geniale. Vor lugtesans ... de tusinder af funktioner vi har, som virker genialt, hvis vi ikke ødelægger dem. Og måden det er bygget op ... Vi har øjne, hvor de har udsigt. De sidder ikke bare på vore røvballer ... Ja, og næsen sidder ikke nede ved kloakken. Der er nok, der viser, at der er logik i det.

Ib: Nu er vi vist kommet til theen.

Aage: Med hensyn til symbolet over den frie vilje ... en af vore foredragsholdere der anskueliggør det som en labyrint. Han siger, at nu er vi kommet ind i en labyrint, og det er Guds vilje, at vi skal ud af labyrinten i den anden ende. Men vi kan hele tiden gå fejl. Og når vi går fejl, så støder vi på en væg, og bliver nødt til at gå tilbage. Der er kun een udgang, - den rigtige. Kan man ikke bruge en labyrint som symbol på den frie vilje?

M: Ja — det er ikke så godt i billedet, — men han har sådan set ret. Man kan ikke blive ved med at gå den vej ... Vi kan jo ikke gå tilbage i udviklingen. Jeg kan ikke i udvikling gå tilbage til en abe og fra aben ned til et eller andet dyr eller til en blomst. Den vej kan jeg ikke udvikle mig.

Aage: Man støder på en væg.

Ib: Nej, man kan ikke frigøre sig fra de erfaringer, man har fået.

M: Det kan man ikke. En ting, der er sket, kan ikke være usket.

Aage: Når man så kommer tilbage fra den blindgyde, man har været i, så kan man se, at der har man været før, - og så skal man den anden vej .

M: Ja det er jo det ... hele problemet er jo det, at vi har evne til at kunne gå imod Guds vilje. Ellers kunne vi ikke udvikle os. Det var jo det spørgsmål, der kom frem ... der med Eva og slangen. Slangen siger: er det rigtigt, at I ikke må spise af havens træer. "Ja, vi må frit spise af alle havens træer. Men det træ, der står midt i haven, - kundskabens træ på godt og ondt, - det må vi ikke røre. Spiser vi deraf, - så dør vi". Så siger slangen: "Nej, I skal da ikke dø døden. - Det var altså den rigtige død, hvor intet bliver ... "Næh" ... siger slangen, "Når I spiser af det træ, så får I evne til at kende forskel på godt og ondt, - ligesom Gud selv". Og det var jo det, de skulle ... Naturligvis skal vi ikke begynde at sige: du skal hen og slå ihjel, - det skal folk nok finde på af sig selv. Men det skal jo ske. Men, han sagde jo også

[22. januar 1974 – side 28:]

til Kain - som der står i biblen - Gud sagde til Kain, da han havde dræbt Abel: "Gør du godt, så kan du se frit op. Gør du ondt, så ligger synden for døren" ... Det vil sige, at gør han godt, så kan han være glad, Men gør han ondt, så har han karma og lidelser og mørke. Så deri ligger ... der er det også bekendt, at han har vilje. Kain har fri vilje. Men

de tror jo, at ved fri vilje ... den er jo begrænset et sted. Den er nødt til at være begrænset, for at man ikke skal tilintetgøre sig selv. Den er nødt til at være der. Men der er det ... de skelner ikke mellem det. Så er det, de siger, at vi har ikke fri vilje. Det er Guds vilje det hele. Det er rigtig nok, - men sådan noget sludder kan vi jo ikke sige. Man kan sige, det hele er Guds vilje, - så er der jo ikke noget. Så bliver det lig X. For hvis vi gør - at det gode og det onde balancerer ...

Ib: Det er også vores vilje, når man sådan kommer helt til bunds i det. Guds vilje er også vores vilje bagved vores nuværende tilværelse.

M: Ja, han har lige så godt brug for os, som vi har brug for ham. Og han lærer jo også. Hans bevidsthed går jo igennem os.

Aage: Men når du nu taler om X, så har du blandt andet gjort det i forbindelse med nogle analyser af tankedril og illusioner, hvor du giver udtryk for, at vi må skelne mellem en timelig og en evig analyse. Der kunne man måske så sige, at fri vilje har vi i den timelige analyse ...

M: Nå ja,

Aage: For ellers var der ingen grund til at snakke om livsoplevelse. Når kontrasterne først begynder at gå op, - så har vi den evige analyse.

M: Nej, det er rigtig nok. Man kan måske finde bedre ... Nu skal man jo huske, hvor lille et ordforråd jeg havde, da jeg skrev. Så jeg måtte jo bruge de udtryk, jeg kunne. Det er rigtig nok, - man kan godt skrive timelig — en timelig vilje. Vi har ikke en evig ... ja, vi kan godt kalde den "evig", for den kommer jo igen og igen. Men jeg tror nok, at det er bedst at det er bedst at lade det stå, som det står.

(til the)

Aage: Det er jo sådan, at når man skriver artikler i Kosmos og andre steder, så siger man "du" til læseren. Der står jo tit ... nu skal De ikke være foruroliget, kære læser. Kan man ikke sige du til folk?

M: Jo, jeg har også så tit tænkt, at ... Jeg tror ikke, at jeg ved foredrag har sagt du til folk ... På den anden side er der jo så mange forskellige slags mennesker. Og for nogle forekommer vel det, at man siger du ... de tror vel, at det er helt uopdragent.

Tage: Ikke idag.

Aage: Vi skal jo være model.

M: Ja, jeg ser jo i fjernsynet, at de siger du.

Aage: Og der er mange forretninger, firmaer, benzinstationer med store skilte: Kom ind og få din bil fyldt op ...

M: Ja, men det kan vi da også udmærket gøre.

Aage: Men det er da i orden, at vi skriver du til læseren.

M: Ja, men så lad dem blive fornærmet, der bliver fornærmet.

M: Den læge, jeg har i Thisted, han er så ualmindelig sød og rar. Men han har en moder, der lige er det modsatte. Nu lægen ... han siger - væk med den overlægetitel, - vi må være dus. I hjemmet er de dus, og pigen siger du. Så skulle pigen rede op til hans moder en dag. Lægen hedder Poul. Og så omtaler pigen lægen med navnet Poul. "Er det min søn, overlægen, De siger Poul til". Ja, det var det ... pigen kom jo til at græde. Sikke en forfærdelig ... Tænk at have sådan en bevidsthed.

Aage: Der er nogle, der er opdraget med det. Jeg har været ude for nogle skrækkelige eksempler ... i min kones familie. Nogle var op-

[22. januar 1974 – side 29:]

draget til, at de måtte ikke sige du til nogen som helst voksne. Jeg har været ude for en, som ringer op og siger; "Goddag, det er dyrlæge Gormsen. Jeg vil gerne tale med Deres kone" - i stedet for at sige: "Daw, det er Kirsten, må jeg tale med Inge Lise" ...

M: Er der ikke også ægtepar, der siger De til hinanden, - det synes jeg, at jeg har hørt.

Ib: Ja, - og på landet har det ofte været sådan, at konen omtalte sin mand som Petersen eller Nielsen.

Aage: Jeg har en kollega, som fremhæver meget strengt, at hans børn aldrig må sige du til ham. Han skal altid omtales i tredje person: "Vil far gøre det" osv. (blandet snak)

M: ... siger I sådan navn til hinanden i Sverige. "Ja, det siger vi til de gamle" - Nåh...

T: Vores gamle kasserer, som er afgang, han ringede hjem en dag. Og så var det rengøringsdamen, der tog telefonen. Så siger han: "Er det fru" ... "Ja, det er fru, som gør rent hos Deres kone, De taler med".

M: Når man nu gennem årene møder så mange mennesker, så kan jeg ikke huske, om jeg er dus eller des med dem ...

H: Mens vi snakkede om flaget derinde, så var der et andet problem i forbindelse dermed. Man kunne tænke sig, at der er nogen, der ville tage det og føje noget til eller sådan noget.

M: Men det skal man ikke. Det må man lade være, som det er.

Aage: Jeg synes, der ligger et vanskeligt problem med hensyn til forholdet mellem dette her internationale institut og så danskerne. Skal danskerne være tilknyttet det internationale institut, eller skal danskerne have lov til at lave, hvad de synes.

M: Ja, sagens medlemmer er jo ikke just bare danskere.

Aage: Kan man have et Danmarks-kontor, ligesom man kan have et Frankrigs-kontor?

M: Her har vi jo centret. Kan der være brug for andet?

Aage: Jo, men nu har vi talt om autorisation af foredragsholdere. Hvis en mand holder foredrag om Martinus analyser i Århus, skal vi så blande os i det.

Ib: Nej.

M: Hvis en fremmed gør det?

Aage: Ja, eller Inge Sørensen.

M: Nej. Det skal vi ikke blande os i. Nej, det må vi være glad ved ... når de gør det med god vilje, jo. At de så siger noget forkert, - det skal nok rette sig.

Aage: Samtidig med, at vi er et internationalt center, skal vi også være et dansk center på en eller anden måde.

Ib: Nej, ikke nødvendigvis.

Aage: Vi udgiver Kosmos på dansk f.eks.

Ib: Det går vi over til at udgive på andre sprog.

Aage: I princippet kunne vi udgive det på Esperanto.

Ib: Det gør vi i øvrigt.

Aage: Ja, men det oversættes dog ikke fra esperanto til dansk.

M: Men instituttet har jo en dansk afdeling. En dansk ved siden af instituttet, - det tror jeg ikke.

H: Jeg tror også, det kom udmærket til udtryk i den skitse, som Ib lavede, hvor de forskellige funktioner er knyttet til dette institut her, hvad enten det nu er dansk eller internationalt. Og når det er noget, der vedrører oversættelse, - internationale forhold, så skal man henvende sig til den afdeling, som det hører under.

Aage: Men udlandet kunne godt være Jylland.

[22. januar 1974 – side 30:]

H: Der var et spørgsmål til, som vi lige så godt kan nævne her: Dette, at vi sørger for, at Martinus' bøger ikke laves om eller nye ting føjes til, retter sig udelukkende mod de forlag, der trykker vore bøger - ligegyldigt på hvilke sprog - hvorimod vi ikke vil modsætte os "popudgaver". Vi vil afvise sådanne forslag om at lave disse ...

M: Pragtudgaver?

H: Nej ... nogle som f.eks. siger: det er alt for indviklet det her, - nu laver jeg det kortere og nemmere.

M: Nej, det kan vi ikke ...

Aage: Jeg vil godt komme med et eksempel, som jeg har tænkt på. Jeg har flere gange oplevet, at børn kan være interesseret i at få noget at vide om Martinus' analyser. Og jeg synes da, at det kunne være vældig godt, hvis man havde en bog, hvor nogle af de vigtigste ting i dine analyser blev forklaret på sådan en måde, at børn kunne forstå dem.

M: Jo, det er da også rigtigt.

Aage: Ville der være noget til hinder for, at vi tog initiativ til, at der blev lavet en bog, der var forståelig for børn mellem f.eks. otte og femten år? - Og så copyrightede den.

M: Ja, det er også rigtigt. Eller hvis andre finder på at lave en børnebog, man kan akceptere. Det gør jo ikke noget.

Ib: Hvis der var en, der var tilstrækkelig talentfuld til at lave en sådan. Men så er det jo også den pågældende, der er forfatter.

T: Erik har jo skrevet nogle små sammentræk. Den lille røde, han lavede. Det er jo sådan en ...

Aage: Men jeg tænker på en med en masse billeder i. Ligesom man har de her bøger med "Hvordan Mor". Hvis vi nu kan få - for at nævne et eksempel - Svend Åge Rossen, der er pædagog, til at komme med et forslag til, hvordan man kan forklare dine analyser for børn. Og hvis vi synes det var godt, så kunne vi da godt sige, at den bog tager vi ind under vore vinger.

M: Eller også, hvis en anden virkelig god forfatter finder på at lave en bog. Der er jo også ... der vil jo også komme forfattere, der vil skrive noget, -- senere hen.

Ib: Ja, hvis H.C. Andersen kom igen.

M: Ja. F.eks. Jeg gad vide, -- han må da være kommet for længe siden. Hvad mon han er ... Man kan ikke rigtig se nogen person, der -- han behøver jo heller ikke at ligne sig selv fra fortiden. Det var jo i 75, - så det er hundrede år siden, han døde.

T: Der kom i sin tid én her til foredrag. Hvad var det, han hed?

H: Ja, jeg tænkte lige på ham. Han døde af tuberkulose.

Ib: En, som mente, at han var H.C. Andersen (Ja)

M: Ja, det var jo ham ... ork ja. Han mente også, at han var Hakon Jarl. Han var helt tosset med det der. Hvad var det, han hed?

Gedde: Det er, som Mogens Møller meget rigtig siger. Man møder sjældent nogle, der har været landstrygere.

M: Ja ... der er ingen, der har været kloakrensere eller sådan noget, - eller koner, der har været vaskekoner. Nej, de har været noget stort allesammen. Det går tilbage for

dem. De skulle hellere tie stille med det. Jo, det er ejendommeligt, hvad de kan finde på at sige, spiritisterne ... når de nu har fået noget at vide om, at man har levet flere liv, - så er der nogle ... ork jo så kan de huske flere liv. Der er en ... hun kan huske, at da hun var to år, da vidste hun, at jorden var rund ... Det er hende, der oversætter til tysk. Hun fortæller jo ... hun er heldig i al ting. Hun laver et godt arbejde for os. Men hun har et mærkværdigt held med alting.

H: Der var endnu en ting, som vi har talt om: Det er, hvordan vi skal forholde os med de manuskripter, som du måtte have liggende ...

[22. januar 1974 – side 31:]

manuskripter til bøger eller symboler, der ikke er blevet færdige. Hvis det er, at der ligger sådanne.

M: Nåh ja ... der ikke er færdige. Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave dem færdige. Men jeg håber, at jeg får dem færdige.

Ib: Må vi udgive dem i ufuldstændig form?

M: Ja ... hvis man kan finde ud af, hvad jeg ... ja ... hvis jeg skulle dø ...

Ib: Men lad os nu sige, at du aldrig fik gjort fjerde del af symbolbogen færdig ...

M: Men der er ikke så meget tilbage.

Ib: Nej, nej, men så kunne man jo udgive den, uden at det var med, som...

M: Men der er alligevel nogle symboler, der skal forklares. men dem ... der må man regne med, at der er nogle, der kan forklare dem. Så må de jo lave en forklaring på egen hånd. Det kunne så være en nødhjælp i stedet for ... men, hvis det skulle vise sig ... jeg ved ikke hvem, der kunne lave en afpudsning. Hvis jeg nogenlunde i forvejen får at vide, at nu har jeg ikke så langt tilbage, så vil jeg da lave nogle forberedelser til, at det kan blive lavet i orden.

Aage: Kunne man ikke tænke sig, at vi, der nu har talt dette medarbejdersymbol igennem, at sådan kunne man tage alle de symboler, du ikke rigtig har fået gjort noget ved, og snakke dem lidt igennem.

M: Jo. Nu skal jeg jo bare lige have det tredie testamente færdigt, så er jeg jo igang med symbolerne igen, og så kan vi jo tale om dem. Det er altid nemt at tale om ting, når man skriver om det. Sådan var det også i sin tid, da jeg skrev artikler, de små bøger, de blev egentlig til, medens jeg skrev de store artikler. Så var man mægtig optaget af det. Så kunne man tage noget af det og bruge til foredrag, og ...

Aage: Men tror du, at du får fred til at lave symboler, hvis det bliver en succes med det tredie testamente.

M: Symbolerne er lavet.

Aage: Jamen du får da ikke tid til at forklare dem, hvis det bliver en succes med det tredje testamente.

M: Jo, det gør jeg. For det må andre ... de kommer ikke til at tale med mig. Nej, - det kan da ikke hjælpe noget. Det må de finde sig i.

H: Det må også blive en del af vort arbejde, at ...

M: Ja, der kan jo blive disse såkaldte pressekonferencer. Selvfølgelig ... Jeg er da ikke bange for at tale med dem. Men det kan ikke blive lige straks. Først må det være lidt indgroet, at de ikke tror, det er det rene vanvid. Men det er da det mest fornuftige ... For når man læser de moderne bøger, der kommer, så er det vel nok forfærdelige tanker, de får.

[5. februar 1974 – side 1:]

(Om Urt Geller)

M: En lille pige i Brønshøj kunne også ... hun er ni år. Hun prøvede det, og så blev gafflen blød som smør. Ekstrabladet blev overbevist. Hun havde jo ingen mulighed for at lave svindel. De opdagede, at hun kunne. Så blev gafflen fuldstændig leddeløs. Jo, jeg tror, der er mange, der har det. Det vidner jo godt nok i retningen af, at vi skal til at kunne materialisere og dematerialisere. Han havde jo også en beretning om professoren, der havde glemt sin fotografitaske hjemme i Amerika. Så var de nede i Sinai ørken, og der beklagede han sig over, at han fik sand i apparatet. Så tænkte den unge mand på apparatet, og så lå det der den næste morgen på hans seng. Han siger også, at han tør næsten ikke fortælle, hvad han har oplevet sammen med ... (utydeligt). Men mange skræpper jo også op om, at det er humbug, og det er fup. Det ved de jo ikke noget om.

Aage: Når der findes så stærke kræfter, hvor voldsomt kan mennesker så påvirke hinanden.

M: Ja, se, det bliver jo bremset. For som han også siger, at det virker ikke, når han bruger det til at gøre fortræd eller til at skaffe sig en fordel. Han har jo prøvet med roulette og sådan noget. Når han legede med det selv, så kan han sige hver gang, hvad det bliver. Men når det gælder noget, så kan han ikke sige noget. Man må jo regne med, at han er under kontrol. Det er ikke tiden endnu til at få det frem. Tænk hvor skrækkelige ting, de kunne lave. Hvis et menneske havde den magt.

Ib: Tænk hvis Nixon havde det.

M: Ja ... Uh ... Ja, så dematerialiserede han alt sit materiale.

H: Men de mennesker, der skal repræsentere en videnskabelig indstilling til det, - de skyder det blot væk og siger, at det er ikke muligt.

M: I Amerika har de jo store kapaciteter, — men de er jo på en måde bange ... Men de

indrømmer dog, at de kan ikke forklare det. Og de indrømmer også, at der er ikke mulighed for svindel.

H: Det er der jo mange, der siger, at det er.

M: Ja, de siger, at gaflen har været påvirket. Men han kommer jo ikke selv med gaflerne. Dem kommer de andre jo med.

Aage: Har du set ham på fjernsynet?

M: Ja, og det var også lurvet af de to videnskabsmænd, der skulle kontrollere ham i fjernsynet. De lavede fup, så han ikke kunne sætte uret frem.

Aage: Nå. De havde sat en masse ting i klemme.

M: Ja. Han sagde selv "Jeg kan ikke. For der er en modstand i den". Men så satte de et andet program frem på fjernsynet. Så havde de været sammen med ham, - og der var de blevet overbevist. Og så erkendte de, at de havde lavet fup. Men det synes jeg, var mærkeligt. Det er da underligt ... man skulle da tro, at de var interesseret i at få set, hvad det var. Nej, han siger, at han kan ikke bruge det i egoistiske øjemed.

Aage: Og heller ikke, hvis der er nogle, der sidder og tænker stærkt imod.

M: Jamen det kommer an på, hvor stærke de er. Er de stærkere end ham, så kan han jo ikke. Og hvis der mangler et hjul i uret, så kan han jo heller ikke få det til at gå.

Ib: Så skulle han materialisere det også.

M: Ja, han kunne jo ikke vide, hvordan det hjul skulle være. Det kan jo ikke komme af ingenting. De kan få ting til at opløses. Det er akkurat som radioen. Vi kan jo ikke høre en stemme, der ikke bliver talt ind. Og det er det, som jeg har sagt, at i den kommende verdensstat, når den bliver topudviklet, så skal de ikke sende med flyvemaskine, lastbil eller tog. Så går det på den måde. Så sender de alt, som var det fjernsyn. Det bliver opløst i bølgelængder. Anni Bessant, den teosofiske præsident,

[5. februar 1974 – side 2:]

skrev jo, at flere gange fik hun breve ned i sit skød fra disse mestre. Så det er en kraft, ved hvilken det kan lade sig gøre. Men jeg mener, at det (med Uri G.) var absolut korrekt. Han så meget ærlig ud. Han har haft det, fra han var meget lille. Jeg ved ikke, hvor gammel han var. Han rendte og legede, - så rendte han ind i en have, som de ellers var bange for at gå ind i. Og der så han et lyn. Da han kom ud, var der ikke noget lyn. Der var klar himmel. Der har da ikke været noget lyn. Fra den tid kunne han lave ... Jah ... det er tit, der her på jorden udløses kræfter, - og han er kommet ind i sådan et. Men det er jo sjovt med den lille pige, - at hun kunne også.

Aage: Er det nu rigtigt. Er det ikke bare noget forældrene siger, at hun kan?

M: Jamen Ekstrabladet var jo til stede, - såvidt jeg forstår. Ekstrabladet var jo først

meget skeptiske.

Aage: Jeg bad Tage om at skrive noget om det, fordi der blev ved med at stå noget om det i aviserne. Og jeg faldt tilfældigvis over et stykke i Ekstrabladet, hvor der stod, at nu var de istand til at afsløre det som fuldstændig svindel. De havde været i kontakt med personer, der ved hjælp af kemikalier og andre ting kunne lave de samme numre. Men han kan jo lave det uden tøj på.

M: Ja ... han er jo under så kolossal kontrol, har været nøgen og alt muligt. Og han er undersøgt af store videnskabsmænd og store institutter i Amerika. Han er undersøgt så kolossalt godt. Og der er jo én, der siger, at han tør slet ikke sige, hvad han har oplevet sammen med ham, fordi folk ville ikke tro det. Han har jo livvagt.

T: Han har måttet flygte fra England. De har truet ham på livet derovre. Han skulle optræde i en by i England. Men det gjorde han ikke. Han måtte flygte derfra.

M: Ja. De tror - disse her flyvesabotører - de tror, han er Israels hemmelige våben. De tror, han kan bøje deres kanoner, så de ikke rammer.

H: Så de skyder den anden vej.

M: Det er alligevel trist. Det kan han selvfølgelig slet ikke. Det er ikke som dem, der kunne løfte blokkene nede ved pyramiderne. De kunne naturligvis let bøje kanonmundinger. Men sådanne kræfter har han jo ikke. Nej, det er kun sådan udbrud, der ...

T: Men det er vel noget, der er under opbygning?

M: Ja, efterhånden som moralen hos menneskene ... Det er jo det, der skal ophæve fødslen, - altså det, at man skal fødes af kvinder. Det er jo det, at man kan blive materialiseret. Og når man kan det, så kan man også materialisere tingene.

Aage: De her blokke i pyramiderne, - de er altså flyttet ved tankekraft?

M: Ja. Det er ved tankekraft. Det er ved magi.

Aage: Ja, men er de også skåret til ved magi?

M: Nej, - de har haft håndværkere til en hel del. Det er nok begrænset, hvor meget de kan bringe disse kræfter ind på fysisk plan. Men i al fald - de store kræfter ... disse blokke vejer jo op til 12 tons, nogle af dem. Og så op i den højde.

Aage: De kan godt være savet til, før de blev løftet op.

M: Det tror jeg. Arbejdere har, tror jeg, lavet dem til. De er jo hugget ud i klippen. Man kan se det i bjergene, hvor de ... Og der er jo lavet en model. Han, der har lavet pyramiden, har jo lavet en model af en af gangene ... for at se, hvordan det kunne tage sig ud. Det må han jo have gjort.

Aage: Kunne han ikke lige, så godt have lavet det i eet stykke, pyramiden?

M: Ja, det ved jeg ikke. Det har han nok ikke kunnet.

Aage: Jamen ved magi.

[5. februar 1974 – side 3:]

M: Ja. Men - jeg tror, der er grænser ... at der er visse love for det også.

T: Men det er jo fantastisk. Stenene ligger jo så tæt, at man ikke kan få et knivsblad ind mellem dem.

M: Nej. Den cement er ligesom silke, - så tyndt et lag. Når stenene går i stykker, så er det ved siden af de steder, hvor der er cement.

Ib: Men hvis det er håndværkere, der har lavet blokkene, savet eller hugget dem ud af klipperne, og dannet dem til, så har det jo også været et håndværk, der har stået på et meget højt stade.

M: Det har den også gjort. Det må man regne med. Man må regne med, at de har været meget langt fremme, - men på en anden måde. Men den kultur kunne så ikke fortsætte på jorden. Og nu er det også det ... jeg regner snarest med, at selve befolkningen på jorden var ikke nær fremme. Men DE er kommet for at give dem kultur og for at hjælpe dem.

H: Nogle fødselshjælpere.

M: Ja, fødselshjælpere. For jeg regner med, at pyramiden og sfinksen og alt det der er bygget som det allerførste, da det religiøse kom ind i verden, - altså sfinksen med dyrekrop og menneskehoved. De har vidst, at mennesket var et dyr, der er på vej til ... til at det skal blive menneske. Og derfor har de sat dette så at sige varige minde.

[nyt bånd ??]

M: Og jeg mener, at de flyvende tallerkener er nogle, der skal hjælpe jorden i den kommende tid, når der bliver krig. Det er muligt, at de skal forhindre atombomberne i at sprænges. Ja, tror jeg, - for hvis de kan sætte dem igang, -- hvis en mand bliver tosset og giver ordre til, at de skal fyres af ... så går hele verden jo i brand. Og man ser dem alle vegne, hvor de har deres militære ... og de er altså matchet på denne måde. Det er vel samme kraft. De standser jo biler på vejene. Hele bydele har de jo kunnet slukke ... både lys og maskiner og alting.

H: Så er det ligesom det er makroindividet, der tiltrækker sådan en energi, der skal beskytte. For du har tidligere sagt, at det er ikke de enkelte individer, der bestemmer den ødelæggelse, som kan finde sted ved atombomber. Det bestemmer makroindividet selv over ...

M: Jah ... man må jo forstå, at da det jo er sygdom i makroindividet, så må man forstå,

at det i den grad vil bekæmpe det. Og derfor kan jeg heller ikke lide det med atomværker. Det skal man ikke lave. Det bliver heller ikke fremtiden. Det er alt for skrækkelig farligt. Og så al det affald. Det bliver jo sygdom. Det er jo sygdom i jordens organisme. Men det er jo noget af den kraft, de skal have, — men den kan de jo ikke få, før de er modne til det.

Ib: Mon ikke vi skal tage fat på dagens tekst, - på vores problemer.

M: Ja. Vi skal igang med den nye verden.

Ib: Vi fik ikke sidste gang skrevet noget i protokollen om denne arbejdsfordeling eller bestyrelsens arbejdsgang. — Det er den runde der. Den synes jeg, vi skal gå igennem og blive enige om, om den skal være sådan, eller om den skal være anderledes. Det vil være godt at få disse forskellige arbejdsopgaver fordelt endeligt, sådan at også andre medarbejdere her i huset ved, hvem af bestyrelsens, medlemmer de kan henvende sig til om bestemte problemer.

M: Det er netop godt.

Ib: Og det må så den enkelte kunne afgøre, medmindre han eller andre mener, at det er noget, den samlede bestyrelse skal tage

[5. februar 1974 – side 4:]

stilling til.

M: Ja, det kan jo være noget, der drejer sig om større økonomiske forhold og sådan noget.

Ib: Ja, men det er nødt til at være sådan, for at få tingene til at fungere. At den enkelte i det daglige kan tage stilling til ting, der kommer, og kun ...

M: Jo, selvfølgelig er det rigtigt, at det må gøres meget klart. For det er jo på en måde hjertet i ... hjerne og hjerte i organismen.

Ib: Skal vi ikke lige løbe det igennem. Vi kan starte med at se, hvad Aage har af arbejdsopgaver i forhold til den øvrige del af huset: Foredrag, studiekredse, skolevirksomhed og redaktion af kosmos. Presseforhold, informationsmateriale og annoncering. Det vil sige, - det er information og undervisning i det hele taget. Og der står så de der, - det er underpunkter. Der kan selvfølgelig være andre ting, der hører til ...men så er området jo karakteriseret. Og hvis jeg har forstået vore samtaler rigtigt, så er Aage indforstået med, at det er sådan.

Aage: Ja.

M: Men det er jo fint, ja.

Ib: Og hvis også Martinus er det så ... er det hermed vedtaget.

M: Jo. Det er jeg. Det er et godt symbol. Var det dig (H), der har lavet det.

H: Nej. Det er Ib.

Ib: Jeg har jo bare taget det fra dit (Martinus')

M: Nåh ja. Det er mægtig godt.

Aage: Vi har også aftalt, at hvis der kunne komme noget med forskning - det tror vi ikke, der kommer så meget af foreløbig, - men hvis der skulle komme noget, så hører det sammen med undervisning.

Ib: Jo. Det synes jeg nok, at der kan. For nu f.eks. den bisættelsesgruppe, vi har lavet. Der kan man ...

M: Der Har vi noget, vi skal have løst.

Ib: Det er i al fald begyndelsen til det. Det hører hjemme indenfor sådan et område også.

H: Vi kunne skrive forskning, information og undervisning.

Ib: Jaaa — det synes jeg sådan set ikke, fordi ... Så vil jeg hellere skrive det neden under redaktionen af kosmos, - hvis man endelig vil. Det kunne vi da godt gøre.

Aage: Nu har jeg heftet mig ved, at du har forenklet det her, på sådan en måde, at alle de ting, vi i første omgang talte om, der hørte med, er dækket af ord, der står der. Men der synes jeg netop, at ord som forskning faldt udenfor her.

Ib: Vi tager det med. Så vil vi skrive ordet forskning hernede.

M: Det er mægtig fint.

Ib: Så er vi færdige med det område. Så er det klart, hvilke arbejdsopgaver Aage har påtaget sig. Så kan vi gå over til forvaltning og sekretariat. Det skulle så være Tage Edeling. Og hertil hører økonomisk forvaltning, kontoret, bogholderi og kasse, ekspedition, indkøb, kulturfond, fakturering, ejendomsadministration, arkiv. De karakteriserer området, synes jeg.

H: Synes du, der er noget, der mangler, Tage.

T: Nej.

M: Revision. Hører det ikke også med der, - eller det behøver måske ikke at stå der.

Ib: Er det ikke sådan, at revisoren er ansat af bestyrelsen direkte? Det kan ikke være en underafdeling i forvaltningsafdelingen, vel?

M: Nej, jeg mener heller ikke afdelingen der.

Ib: Nej, men heller ikke ... i virkeligheden heller ikke en ting, der hører ind under

forvaltningen.

T: Nej.

[5. februar 1974 – side 5:]

M: Han skal jo kunne være med i det alt sammen.

Ib: Ja, men se - revisoren er bestyrelsens redskab, kan man sige. Ikke forvaltningsafdelingens. Han skal jo revidere forvaltningsafdelingen blandt andet.

M: Jo, det er rigtig nok.

Ib: Så derfor kan man nok sige, at revisoren hører til den samlede bestyrelses opgave.

M: Ja. Det er fint, ja.

Aage: Kan jeg lige få gentaget, hvad der dækker sig bag ordet "økonomi" til forskel fra alle de andre ting, der har noget med økonomi at gøre. F.eks. priser, salgsarbejde og sådan noget.

Ib: Ja, økonomisk forvaltning ville jeg sige. Det kunne man godt skrive i stedet for. Administration af økonomi.

H: Tilrettelæggelse af bogholderi og sådan noget?

Ib: Opstilling af budgetter, f.eks. Det må være én af tingene. Regnskaber er en anden ting, ikke? - Betaling af skatter og afgifter - og alt, hvad der hører til.

Aage: (til Tage) Jeg håber, du har åbent i aften.

Ib: Man kan kun få udbetalinger, såfremt man stiller med behørigt attesterede bilag ... Skal der en nærmere præcisering til af dette spørgsmål, økonomi.

M: Det dækker vel det hele.

T: Nej, det gør det sådan set ikke.

M: Hvis der nu står økonomisk forvaltning, - er det bedre?

H: Jeg tror, at det er tilstrækkeligt, at der står "økonomi", for det hører hovedsageligt hjemme her. Og hvis det er omtalt andre steder. -

Ib: Ja, så hører det bare ikke hjemme der.

H: F.eks., hvis vi tager salgs- og forsorgsarbejde, som Torben har, priser og salgsarbejde, og der kommer selvfølgelig noget økonomi ind der, men det er den specielle side af økonomien, som vedrører fastsættelse af priser, og hvordan salgsarbejdet skal tilrettelægges.

Ib: Nu har vi i al fald præciseret, hvad det er. Skulle man så senere komme i tvivl, så kan man jo gå tilbage til båndet. Har du noget at tilføje til det, Tage, eller mener du, at

det dækker nogenlunde?

T: Ja. Det er jo sådan set Grethe, der administrerer det.

Ib: Ja, ja. Det er rigtig nok. Men det, der er tale om nu, det er hvem af bestyrelsens repræsentanter i forhold til specielle arbejdsopgaver.

H: Og når der står ejendomsadministration, så er det også det, vi også tidligere har været inde på, at holde øje med ...

Ib: Ja, anvendelse af lokaler etc.

M: Når nu der står kontoret. Hvad betyder det, og økonomi og bogholderi og alt det der, er det ikke under kontoret.

Ib: Jo det er det. Kontoret, - det er noget, vi ved idag, hvad er. Det er sådan et begreb idag. Hvis vi skulle have begyndt forfra og ikke havde haft det. Så ville man ikke skrive ordet "kontor". Så ville man blot skrive bogholderi, kasse og ekspedition og indkøb.

M; Jo, det er godt nok, at det står der.

Ib: Jeg synes bare, at i dag definerer det en speciel funktion.

Aage: Det er også, fordi medarbejdere er på kontoret.

M: Ja, ja,

Ib: Men det gælder jo sådan set ... Vi har jo ikke skrevet noget om personale i forhold til information og undervisning. Men det ligger sådan set i funktionen. De mennesker, der er beskæftiget i sådan et område, de har en speciel relation til det. Hvis vi går over til Torben Gedde. Det er salg og forsyng. Priser har vi tidligere været inde på i detalier. Priser og salgs-

[5. februar 1974 – side 6:]

arbejde, det er det område, Torben skal beskæftige sig med.

T: Det er jo også noget, han foretager sig sammen med revisoren.

Ib: Det gælder jo alle arbejdsområderne. Man foretager det sammen med revisoren og andre medarbejdere i den udstrækning, som det er nødvendigt. Det må man så enten selv finde ud af, eller også definere det klarere senere.

Aage: Og hvordan er så grænsen mellem salgsarbejdet, annoncering og fakturering.

H: Det er næppe nogen grænse, men et samarbejde.

Ib: Det er ikke nogen grænse, som vi har fastsat på nuværende tidspunkt. Jeg mener, at der ud af dette her kan komme en række definitioner på grænser. Det har vi bare ikke gjort på nuværende tidspunkt, og det er formentlig også noget, som skal komme op efterhånden, som problemerne opstår.

Aage: Ja, men skal han yde en indsats for, at der bliver solgt flest muligt af instituttets bøger?

Ib: Ja, det vil jeg da mene... eller jeg vil ikke sige, at han personligt måske skal gøre det, men der kunne være nogle andre medarbejdere, som skulle gøre det. Og hvis de har nogle problemer, så måtte de henvende sig til ham. Hvis han synes, at der skal tages nogle initiativer ud over det, der bliver gjort, så må han sætte sig i forbindelse med nogle, der gør det. Sådan mener jeg, det skal fungere.

M: Det er da også rimeligt, at der bliver brug for medhjælpere til forskellige ting.

Ib: Ja.. Jo, Jeg vil mene, når nu der holdes foredrag her på instituttet f.eks., så må det være Torbens opgave at interessere sig for, om det salgsarbejde, der foregår til foredragene, foregår på den måde, som det skal foregå på, - eller det må være hans opgave at sikre sig, at der er nogle andre, der interesserer sig for det og gør noget ved det. Og hvis der overhovedet ikke er nogen, der sørger for, at der bliver solgt bøger til foredragene, så må han jo tage initiativ til, at nogen gør noget ved det.

M: Der var hun jo dygtig, fru Sørensen. Men man kan ikke give hende nogen magt. Det kan hun ikke styre.

Ib: Ud over det pris- og salgsarbejde så er der det dér forsorgsproblem.

M: Ja, hvad er det?

Ib: Se, du har jo i mange år taget dig af ulykkelige mennesker, der kom til instituttet. Og det er det, der er ment med det dér. Nu er det jo ikke sådan, at vi skal gå rundt og støve dem op og så tage dem under behandling.

M: Kan han ... er han kvalificeret til sådan at kunne ... vi averterer jo heller ikke med det.

Ib: Det er jo ikke noget, man lige javer hen og gør, men jeg har bare tidligere forudset, at der må være sådan en organisation på instituttet.

M: Det kommer der også. Da jeg holdt foredrag i sin tid med de mange tilhørere, så havde man jo en masse ... ih, der var jo år, hvor der var over 300 mennesker. Jeg har jo én nu, men han er lige så slem som hundrede andre mennesker. Han ... (utydeligt) (måske: truer mig på livet det ene øjeblik). Og den næste dag ringer han mig op og beder mig undskylde.

H: Jeg har en fornemmelse af, at det er et område, som virkelig interesserer Torben meget.

M: Nå, er det det. Og han tager også undervisning i ... hvad er det for noget.

[5. februar 1974 – side 7:]

H: Psykologi.

Ib: Ja, han interesserer sig meget for det. Han har jo arbejdet i arbejdsformidlingen i mange år, og taget sig af en masse af disse problemer.

M: Man må jo tage dem, som man kan se, kan arbejde med det.

Ib: Det er et område, der interesserer ham meget. Og der skal jo være en af os, hvor dette område hører hjemme. Det betyder ikke, at man selv skal lave arbejdet, vel. Men opstår der problemer på det område, så er det den, man skal henvende sig til.

M: Men han er jo ikke i bestyrelsen.

H: Jo, det er Torben Gedde.

M: Nå ja, jeg tager jo fejl. Nej, jeg tænkte på ham, Torben Schaffer. Jeg kunne ikke rigtig få det til at passe med ham. Nå, Gedde, nå så er det klart. Så er jeg med på det.

Ib: Jeg undrede mig også over, at du studsede over det. Men det betyder jo ikke nødvendigvis, at han selv skal tale med de ulykkelige mennesker. Der skal være én, der interesserer sig for området.

M: Der kan jo komme nogen ind i sagen, som er dygtige til det. Så kan han jo anvende dem.

Ib: Der kan jo opstå et samarbejde der, mellem den funktion og undervisningsafdelingen. For man kunne jo godt forestille sig, at nogle af de mennesker, der underviser, også tager sig af den slags problemer. Der må være et samspil der. Og det vil jo sige, at de mennesker, der arbejder i f.eks. undervisningsafdelingen, kan jo godt samtidig arbejde i forsorgsafdelingen, eller hvad man nu vil kalde det. De kan for den sags skyld også godt arbejde med oversættelse. De kan jo optræde forskellige steder.

M: Det kan vi jo gøre engang. For engang bliver der nok et kontor, der er åbent hele dagen for dem.

Ib: Ja, på samme måde som man nu har i Nikolaj kirke, hvortil folk kan ringe hele døgnet rundt.

M: Det tror jeg, at jeg skal have ham til, ham fyren. Han ringer til mig klokken halv tre om natten og klokken halv fire, og jeg siger - De kan da ikke ringe her om natten.

H: Kan du ikke tage stikket ud, når du går i seng?

M: Jo, det må jeg også gøre. For han har respekteret det ... nu da jeg sagde ... hvis han så gør det alligevel, så tager jeg stikket ud.

Ib: Men det må jo blive en ret så væsentlig funktion i instituttets virksomhed - senere, synes jeg.

M: Ja, det er jo klart. Det må vi have. For når vi fremtræder med den virkelige moral, så

er det jo klart, så må vi også kunne tale med de mennesker, der er kommet i konflikt, - mer eller mindre. Det er noget, der skal vokse jo.

Ib: Og det er i hvert fald et spørgsmål, som Torben Gedde interesserer sig levende for. Dette her er Torben indforstået med og stærkt interesseret i. Men så springer vi over til Henning. Det er Kosmos ferieby. Drift og vedligeholdelse af Kosmos ferieby og anvende af lokaler og ejendomme, udlejning, forholdet til grundejerne og underholdningsprogram. Så er det defineret i store træk. Så kan der selvfølgelig blive nogle mere detaljerede grænser, som man må finde ud af. F.eks. samspillet mellem det øvrige salgsarbejde, - for udlejning er jo også salgsarbejde. Men udlejning er jo også mere, det er også ...

M: Er det ikke Gedde, der har det med kommunen. Det har han stadigvæk og aftaler med de gamle og alt det der.

Ib: Men der vil jeg sådan set sige, at der må være nogle grads-

[5. februar 1974 – side 8:]

forskelle. Salgsarbejde, det kan være ting, som man nu tager op til forhandling i kommunerne. Men udlejning er jo også en form for salgsarbejde, men det kan være kommet ned på et rutinemæssigt plan, hvor der ikke er nogen grund til, at en salgsfunktion direkte tager sig af det. Det foregår jo her på kontoret. Og derfor, - der må være nogle glidende overgange. Det er ikke enten eller.

M: Det må vi jo også regne med vil vokse og fortsætte, for når vi bliver en skole, og vi modtager elever rundt om fra, så bliver der også tale om ... det er jo ikke sådan, at vi bliver ved med at bygge sommerhuse. Jeg mener, at vi slet ikke skal bygge træhuse mere.

Ib: Sådanne detaljerede grænser, - de må jo fastlægges efterhånden. De kan ændres fra tid til anden.

M: Vi kan jo kun gøre det så godt, vi kan ... anlægge grunden til det. Og så er det noget, der kan vokse. Så efterhånden, så kommer der erfaringer, og så kan man ændre det ind efter det.

Ib: Har du noget at tilføje til det, Henning?

H: Nej, det har jeg ikke. Jeg synes, det dækker det.

Ib: Så kan vi gå over til mig. Oversættelse, produktion og udlandsforhold, det var så det, der blev tilbage. Altså oversættelsesopgaver. Produktion, altså sådan noget som trykning af bøger, og det er udlandsforhold. Og oversættere og kontrol af og registrering af oversættelser. Trykkeri, bogbinderi og foto og film og bånd, og hvad der hører til der, det er jo produktionsafdelingen. Yderligere er der sprogafdelingerne, dvs. engelsk-afdeling og tysk-afdeling. Sådanne nogle skal jo også have et sted at holde sig til.

Og øvrige udlandsforhold, - kontrakter med forlag.

M: Ja, det vil vi jo få en del med at gøre.

Ib: Ja, og det implicerer jo også salgs- og prisspørgsmål. Men det kan jo ikke være ...

H: Nej, det kan ikke være sådan, at de skal henvende sig med den ene ting til Torben og så med det andet til ...

Ib: Nej, det kan det ikke være. Og det var jo mere rimeligt, at den slags ting samledes i denne her specielle funktion og ikke i salgsfunktionen. Ja, for salgsfunktionen vil jeg mene i sådanne tilfælde som dette her, er en funktion, som man herfra må rådføre sig med, - prisspørgsmål og kontraktforhold og sådan noget lignende. Og det vil man selvfølgelig også gøre med forvaltningsafdelingen. Det er indlysende. Og det samspil må jo være. Det er ikke sådan, at vi kan lave fuldstændig skarpe grænser og sige ...

M: Jeg mener også, - i visse situationer må bestyrelsesmedlemmerne jo tale sammen.

H: Det var faktisk lige det, Ib sagde ...

M: Ja, det var også det, jeg tænkte og også gerne lige ville have rede på. For det kan jo ikke hjælpe, at I ikke vil have med hinanden at gøre.

Ib: Det er derfor, den der linie er lavet punkteret. For det er jo ikke meningen, at det skal være adskilt, når man kommer herind. Det er mere de rutinemæssige ting, man kan afgøre uden at rådføre sig med andre.

M: Men så er det, jeg mener, at man skal ikke sige; Det kommer ikke dig ved. Det hører under mig. Det er den slags, vi skal have væk.

Ib: Tværtimod. Det skal være et udpræget samarbejde. Så hvis vi er enige om det ...

M: Så synes jeg, at der er lavet et mægtig godt fundament.

H: Jeg kan ikke se, at der skulle være områder, vi har glemt.

M: Det kan jeg heller ikke se. Men det kan vi jo altid føje ind. For vi behøver jo ikke at lave det endelige, - det færdige. For der kommer jo også andre erfaringer. Og der bliver også noget der,

[5. februar 1974 – side 9:]

med forbindelsen til medarbejderne.

Ib: Det kommer vi til. Det er så det næste, det er senere spørgsmål. Så kommer nogle helt andre aspekter ind i sagen. Men det, at vi kan få fastlagt dette her, det er jo et skridt på vejen.

M: Ja, man må jo først lægge grundstenen.

Ib: Jo, der kan være en ting ... det hører måske hen under forvaltning. Sådan noget som

juridisk bistand.

H: Nåh ja. Men det kan vel være forskellige.

Ib: Ja. Det kan nemlig være forskellige.

M: Og der må man jo stå frit. Hvis det endelig er, at vi kommer ud ... det skulle vi jo ikke så gerne komme ud for.

T: Det er vel sådan, at juridisk bistand, det må være ligesom revisoren.

Ib: Jo, det har det tidligere været.

M: Sagen skulle jo nødig komme ud i retssager og den slags ting.

T: Nej. Men der kan være andre ting. Arvesager, hvor man skal have juridisk bistand. Der er det bestyrelsens redskab ligesom revisoren.

Ib: I virkeligheden kan man forestille sig en advokat ansat i instituttets virksomhed engang med tiden.

H: Ligesom revisoren.

Ib: Nej. Revisoren vil ikke være ansat.

M: Nej . Det må han ikke være. Så kan han være partisk.

Ib: Men en jurist kan godt være ansat. Han kunne godt være ansat i forvaltningsafdelingen, for det er der, han formentlig har sine største opgaver.

M: Jo. Han har så den opgave at være opmærksom på, at vi aldrig kommer i konflikt med nogen.

Ib: Ja. Netop. Der kan være arvesager, ejendomsforhold osv. Men jeg har ikke ment, at der var nogen grund til at skrive det her. Så hvis vi er enige om det, så synes jeg, at vi skal tage originalen til dette hier, og så skrive på den, at vi har vedtaget, at det skal være sådan. Sådan at vi har et originaldokument, - til protokollen. Det eneste, vi skulle skrive på, var forskning.

M: Ja, det virker helt dejligt, helt enkelt. Ja. For det er sådan ... jeg har altid følt, at vi svæver lidt ud i luften, når vi ikke har fået lavet noget. Og det er også rart for jer andre, hvis jeg skulle falde væk. Det vil være rart at have noget. Nu bygger vi jo op, - stadigvæk.

Ib: Bestyrelsesmøde nr. 166 (alle skriver under).

Aage: Hvordan informerer vi om det? - På et tordagsmøde?

Ib: Ja, på torsdagsmøderne er der jo et referat af, hvad der er sket eller en redegørelse for det, og der må det jo naturligt komme op. Men udover det kan der jo være en række ting, som vi også skal gøre rede for, efterhånden som de bliver vedtaget. Så er

det vel rimeligt at komme med en samlet redegørelse. Der vil være en lang række ting, som vi jo kommer til at give en samlet redegørelse for til medarbejderne. Det kommer jo til at være en skriftlig redegørelse. Ja, skal vi tage det skrift, som vi lavede og drøftede det med Martinus og se, hvad vi så kan komme frem til. Vi har taget nogle af de hovedpunkter op, som vi drøftede på forrige bestyrelsesmøde. Dem har vi drøftet i et "minimøde". Nu skal vi så enten have det konfirmeret eller have det rettet. I punkt et har vi skrevet: Fra sagens center skal der kun opbygges dette ene Martinus Institut.

M: Ja. Det mener jeg også. Det må kunne bygges op, så det kan være tilstrækkeligt.

Ib: Vi skal ikke lave nogen verdensorganisation.

[5. februar 1974 – side 10:]

M: Nej, ikke på den måde der. Det, der bliver en verdensorganisation, er jo tankerne, der skal brede sig til menneskene. Det er ikke os, der skal lave en stor gangstol, - noget de skal skrives ind under. Det er en mentalitet, der skal vokse.

Aage: Men Martinus Institut kan altså godt være Kosmos Ferieby?

Ib: Ja, Kosmos Ferieby hører jo til dette Martinus Institut - på samme måde, som det gør på nuværende tidspunkt.

M: Institut er jo sådan en fællesbetegnelse for forskellige afdelinger.

H: Vi talte netop om navnet sidste gang, og vi har ikke slået helt fast, hvordan det skal være. Men vi var enige om, at institut var en udmærket betegnelse, og selvom vi kalder det Martinus Institut, så kunne det jo godt have den undertitel, som karakteriserer stedet oppe i Klint, og det som karakteriserer stedet herinde. For når vi nu tidligere talte om denne funktion, som kan komme, — hvor folk kan komme og få en eller anden form for social hjælp, sådan kunne der være mange andre funktioner, som kommer til, så det på et eller andet tidspunkt ikke kan rummes i denne bygning her, men skal være et andet sted her i København, og så må den jo have en betegnelse, som karakteriserer stedet.

M: Det bliver jo en afdeling af Martinus Institut.

Ib: Hvis man ser på andre afdelinger ... man kan se på handelsvirksomheder eller på sociale virksomheder ... mødrehjælpen f.eks. Ja: de hedder mødrehjælpen over hele landet, - de har vel en hundrede kontorer eller sådan noget lignende. Olieselskabet har kontorer over hele landet. Det hedder BP overalt i landet. Og på samme måde kunne det hedde Martinus Institut både her i København og i Klint ...

M: Ja, - og institut er jo neutralt. Der kan jo være, hvad det skal være ind under.

Ib: Så det kan godt være, at løsningen på dette navnespørgsmål bliver, at der senere ikke er noget, der hedder Kosmos Ferieby, men at det hedder Martinus Institut.

M: Ja. Det er en afdeling. Men navnet Kosmos Ferieby vil sikkert gå ud med tiden.

Ib: Ja, det kan være, at det er det, der kommer til at hedde Martinus Institut.

M: Ja, det bliver jo deroppe. Hovedcentret bliver jo deroppe, - engang med tiden.

Ib: Så kommer det til at hedde Martinus Institut og ikke noget andet. Og så kommer det her til at hedde Martinus Institut, København. Men det synes jeg, vi skal tage op ved en senere lejlighed. Det er trods alt et mindre spørgsmål. Men, altså det, at der fra sagens center kun skal opbygges eet Martinus Institut, det er jo et hovedspørgsmål.

M: Ja, det synes jeg. Men det hindrer jo ikke dette, at det har kontorer rundt om i verden.

H: Det er en udmærket betegnelse, du bruger der, - at kalde det for kontorer. For det skal ikke være sådan, at vi opretter ligefrem filialer rundt omkring.

M: Nej, det synes jeg ikke. Det at oprette filialer, det rummer så mange muligheder for at komme i disharmoni. Vi skal lave det så enkelt, at vi ikke kommer ind i disharmonier. Så skal vi lave institutter, og de skal have månedsløn fra os og alt det der. Så bliver der spektakler, for så bliver der nogle mennesker, der ikke kan være i kontakt med det. Vi har eet institut, og det har sine kontorer rundt om, hvor det er nødvendigt.

H: Det passer også ind i dit symbol. Hvis vi tager instituttet i centret og kontakter udad til kontorer.

M: Ja, det gør det også.

Ib: Men så kan vi måske gå over til punkt to.

[5. februar 1974 – side 11:]

H: Inden vi går over til punkt to, vil jeg gerne sige, at når vi nu remser det op sådan med punkt et, to, tre ... så kunne der være brug for en del kommentarer til sådan et punkt et, som ...

Ib: Det kan da godt være. Jeg har bare taget det op her, som en videreførelse af de drøftelser, vi tidligere har haft, og så er der ikke spor i vejen for, at vi bagefter kan gå hen og lave et dokument, som er mere detailleret og som er udbygget med de bemærkninger, som Martinus er kommet med her og de ting, vi ellers har drøftet.

H: Ja, jeg synes det er godt at vi, hvis vi har hovedprincipperne samlet, at vi så har kommentarerne dertil ...

Ib: Ja. De vil stå på båndet.

H: Ja. De vil stå der. Men der er sikkert mange af de ting, der er så vigtige, at de burde refereres.

Ib: Det kan der sagtens være. Men det vil vi have mulighed for at tage op bagefter ved

at gå båndet igennem igen.

Aage: Det var også sådan set det, vi indledte med, at vi uddyber det for at sikre os, at vi har forstået det rigtigt.

Ib: Kan vi så gå over til punkt to? (jo) Der i punkt to står, at forholdet til anden virksomhed på området skal kun bindes kontraktligt i spørgsmål om udgivelse af Martinus' litteratur. Altså, andre, der vil arbejde med åndelige spørgsmål, - det må de gøre, som det passer dem.

M: Ja ... Vi har jo ingen ...

Ib: Det eneste, de skal være bundet af, det er udgivelsen af litteraturen, - det kan kun ske efter kontrakt.

M: Ja. Benyttelsen af vores litteratur. Den må vi have retten til, - der må vi passe på retten til vort. For ellers ved man aldrig, hvor det havner henne altsammen.

Aage: Så vil jeg da godt spørge, hvordan kan vi sikre os vores ret på det område?

Ib: Det kan vi efter min opfattelse kun sikre os ved, at der er angivet en copyright i bøgerne, som tilhører instituttet. Andet kan vi ikke gøre.

M: Ja. Og så tror jeg, der bliver en anden faktor, - at vi kan sælge dem billigt, - billigere end alle andre.

Aage: Jeg ville jo håbe på, at faktoren, det var kvaliteten, sådan at hvis man vil have den bedste kvalitet, så skulle man have det her. For det her med copyright, - det udløber jo efter 50 år, så der ...

M: Kan det ikke fornyes så?

Aage: Nej, nej. Det vil sige om otte år, så udløber det for bind I, så kan alle og enhver trykke den. Hvor skal vi så have vore indtægter fra. Ja om 50 år, Martinus, så kan vi ikke få en øre ind på Livets Bog. Og det duer ikke ... om 75 år så ... Så jeg synes, det er skidt, at vi skal basere vore indtægter helt og holdent på noget, vi i løbet af kort tid ikke har nogen indflydelse på.

M: Ja, vi har jo ... jeg tror ikke, der er nogen, der kan konkurrere med os. Selvom de nu kan trykke ...

Ib: Jeg mener ikke, at har nogle muligheder, selvom vi gerne ville have det.

H: Hvad er det, Aage kunne forestille sig, at der kunne stilles i stedet.

Ib: Altså, - enhver har lov til at trykke H.C. Andersens litteratur idag. Der er ingen, der kan have patent på det.

H: Nej, men hvad er det, Aage forestiller sig?

Aage: Jeg ser bare, at dette her må ikke blive nogen forening eller lignende. Man kan ikke få faste kontingenter, - man har vanskelighed ved at få nogle faste indtægter. Så det skal altså være gaver. Og så skal det, i den udstrækning man kan få det, være nogle aftaler med forlag. Jeg tror da, at når alle de copyrighter er udlø-

[5. februar 1974 – side 12:]

bet, så er det svært at få sådanne aftaler med forlag. Hvorfor skal de binde sig til at give os et bestemt beløb pr. bog, binde sig til højst at trykke så og så mange, - når de fuldstændig frit kan lade være med at give os noget og trykke lige så mange, de har lyst til.

H: Men hvad mener du så, at der skal gøres i stedet.

Aage: Jeg sidder ikke med noget konkret forslag. Jeg er bare ked af, at det er det eneste, vi sådan set rigtig har at hælde vores hoved til.

M: Ja ... selvfølgelig mener jeg, at vi naturligvis skal have betaling for bøgerne. Det skal vi da.

H: Men der er det så, at der bliver sagt, at når der er gået 50 år ...

M: Nå ja ... men så er der jo så mange muligheder for undervisning, - udbredelse af sagen alligevel.

H: Den eneste måde, man kunne sikre, ville være, hvis instituttet havde sit eget bogtrykkeri, og at man holdt både kvalitet og pris, på sådan et niveau, at der ikke lå en konkurrence deri fra de andre --

M: Jo, men det er jo også en ting, som kan ændres. Instituttet er jo ikke bundet til at skulle være absolut evigt ... som viser det i dag. Men i dag vil det nok være klogest med forlagene. Me det kan jo komme dertil ... så kan det jo godt være, det vil være klogest, at vi selv trykker bøgerne. Men da vil sagen sikkert også være så verdensomspændende, at det ikke betyder noget.

Ib: Det er vanskeligt at se, hvordan de ting kommer til at udvikle sig, fordi det er jo de store forlag i dag, der har hele distributionssystemet, og det er sådan set det, der spiller en virkelig rolle.

M: Ja. Nu ser vi, hvordan de gør med benzinen og olien, - de store firmaer.

Ib: Det vil være et enormt arbejde at bygge et verdensomfattende distributionssystem op, - og salgssystem op.

M: Jo, men det tror jeg ikke, at vi ... det er ikke så meget det, som det er folks interesse. Der bliver interesse for at købe tingene, og det går ind i skoler og biblioteker, og det bliver jo anerkendt som noget, de skal kunne. Det bliver jo ikke som en anden forfatters bøger, der kan sejle rundt for sig selv. Jeg mener, at det vil blive akcepteret

af alle lande efterhånden, - som noget, de skal bruge. Autoriserede bøger, der skal bruges. Og på den måde, så tror jeg, der vil være ... og jeg mener, at instituttet har til den tid mange skoler, - måske over hele verden. Jeg tror ikke, man skal være bange for økonomien. Det er rigtig nok, hvis man nu baserer det på bøger, så kan der jo komme det der, som du siger, at de har lov til at trykke. Men ... jeg mener ... de originale bøger, - det må man jo kalde dem, der kommer direkte fra instituttet. De vil da sikkert gå bedre.

H: Ja, det vil de sikkert herhjemme. Og så må det formodentlig også via de kontrakter, vi får med de forskellige ...

M: Det er jo det, så skal vi også kunne trykke dem ... Teosofferne har jo det, at de kan trykke bøgerne på alle sprog, - eller i al fald på engelsk og ... fransk, og ...

Ib: Det kunne vi jo også godt lægge an på.

M: Og der er det, jeg mener ... med den årrække, der går, --- jeg mener, at sagen bliver meget velhavende. Og forsynet er jo bagved ... vi skal huske på, - der er ingen konkurrenter på de felter. Der er ingen, der kan komme højere end kærligheden. Det er en videnskab om kærligheden. Den er ganske vist ikke så populær i øjeblikket. Men de får mere og mere brug for den.

Aage: Men når du nu siger, at sagen bliver velhavende, har du så nogen fornemmelse af, om det skal være ved salg af bøger, eller om

[5. februar 1974 – side 13:]

det skal være ved gaver eller ved andre midler?

M: Nej., jeg mener ikke, at det sådan bliver ved med at være ... ja, selvfølgelig får man også gaver. Det får jo alt det, der er velset. Men jeg mener ikke, at sagen behøver at leve ved gaver. Det skal vi jo i øjeblikket. Da er vi nødt til det. Men som Forsynet har hjulpet os hele vejen igennem, - lige fra ingenting og stadig hjælper os frem ... hvorfor skulle det ikke blive ved med at gøre det? - Nu er det det, at vi er sat til ... og skal være med til ... og det er jo rigtig nok, at vi drøfter de ting, der kan være af betydning. For det første har vi jo det, at vi har den bedste undervisning ... den har vi i al fald.

Ib: Og det vil jo nok for en meget stor del være i tilknytning til undervisningen, at litteraturen vil blive solgt.

M: Ja. Jeg mener også, at lærere og undervisere og alle de der autoriteter fra vores institut, vil selvfølgelig blive foretrukket.

H: Man kunne også tænke sig, at der er nogen, der kan se det ideelle i hele vores arbejdsstruktur, - det med ligeløn og det, at folk kan lide at arbejde under disse forhold her, så kunne man måske også tænke sig, at der ville være en bogtrykker, der sagde, at jeg vil hellere stille mit maskineri til disposition for at lave det på den måde.

M: Jo, for efterhånden bliver de jo allesammen interesseret. Med udviklingen bliver de jo interesseret i de samme ting. I dag - i de tider vi har nu, da må alle tjene penge for at klare sig, betale skat og alt det der. Men vi må jo huske på, at når vi kommer langt frem i tiden, så bliver det helt anderledes.

Ib: Det kan jo godt være, at denne litteratur ikke bliver genstand for erhvervsmæssig interesse på samme måde, som alle andre ting bliver det.

M: Nej, jeg mener, at det er en videnskab. Og det er en videnskab, som alle må lære i skolerne. Det vil blive indført i alle skoler. Så der vil ikke være noget med, at sagen skal dø af armod. Og vi får jo også en kolossal karma, fordi vi gør ikke andet end at få folk til at blive bedre. Jeg har jo allerede fået en masse mennesker til at lade være med at spise kød. Og fået en hel masse til at se helt anderledes på deres næste. Her i sagen får jeg jo alt det, jeg skal bruge. Folk bliver glade, og jeg får alle de kærlige breve, og vi har mulighed for at kunne bygge videre nu. Den får jo større og større kraft og viden. Så vi skal huske på, at vi har så mange elementer, som de andre ikke har.

Ib: Vi har en anden faktor, som formentlig kommer til at spille en rolle. Og det ligger i selve oversættelsen. Det vil jo ikke være muligt for nogen udenforstående bare at gå hen og oversætte bøgerne af forretningsmæssige interesser. For det ville de jo ikke være kvalificeret til, medmindre de er stærkt interesseret i foretagendet.

Foretagender, der tager sig af disse her ting på rent forretningsmæssig basis, løber en vældig risiko for at lave noget arbejde, som slet ikke er af den standard, der er nødvendig. Og derfor vil forlagene på en eller anden måde være i et afhængighedsforhold til instituttets virksomhed på oversættelsesområdet.

M: Ja - det vil de blive, jo.

Ib: Og der ligger måske en faktor, som vil spille en rolle.

Aage: Der vil være ligesom en hel masse souvenir, som (utydeligt), men der er nogle originaler. Og det, at der står i en bog, trykt på Martinus Institut eller oversættelsen godkendt af ...

Ib: Ja, ja ... jeg tænker nemlig på autoriserede oversættelser.

Aage: Det er en kvalitetetsbetegnelse, der bevirker, at folk vil give mere for sådan en bog. For jeg tror ikke på, at vi kan komme til at trykke dem billigere end andre forlag foreløbig.

[5. februar 1974 – side 14:]

Ib: Hvis vi lader en bog oversætte til spansk, så vil den oversættelse være beskyttet af den copyright, som vi trykker i bogen. Men vi kan ikke derved forhindre en anden virksomhed i at gå hen og oversætte bogen i en parallel japansk oversættelse og udgive den. Vi kan ikke tage en copyright på japansk, sådan at ingen kan lave bøgerne på japansk, hvis copyrighten er udløbet i Danmark.

Aage: Kan vi tage copyright, selvom det er et andet forlag, der trykker oversættelsen.

Ib: Ja. Det kan vi. Så kan vi lave en kontrakt med forlaget om, at de kan få lov til at trykke så og så mange eksemplarer og sælge dem indenfor det tidsrum, - eller sådan noget. Og så skal forholdet tages op påny til behandling. Og det er det, vi har gjort på Island. Det islandske forlag har fået tilladelse til at trykke ... jeg kan ikke huske, om det var 2000 eksemplarer af symbolbogen, første del.

M: Var det ikke 1200?

Ib: Jo. Det er muligt, at det var 1200.

[nyt bånd]

Ib: Det ligger helt klart. Men det forhindrer jo ikke nogen - i det øjeblik den danske copyright er udløbet, i at gå hen og lave en ny oversættelse og udgive den. Det kan de uden videre.

T: Skal der ikke også sidde sådan en cirkel med et C indeni?

Ib: Jo, jo.

T: Det er der ikke på.

Ib: Nej, det mener jeg ikke er nødvendigt. Det er ikke absolut nødvendigt.

M: Men jeg mener ikke, det bliver vanskeligt, til den tid vil der være en sådan stab af mennesker, der er hjemme i det der ... der er hjemme i litteraturen.

Ib: Men for nu lige at tale om copyrighten een gang til. Du sagde, at om otte år er copyrighten på Livets Bog udløbet. Det er kun på første bind, ikke? (Jo). Jeg kan ikke rigtig forestille mig, at noget forretningsmæssigt foretagende vover sig ud i en udgivelse af første bind ...

M: Er det ikke efter forfatterens død. Det var det jo engang.

Ib: Jo, det mener jeg forresten også.

M: Det er ikke efter den første bog. Det er efter hans død. Jeg har aldrig hørt andet. For ellers blev det jo noget mærkeligt noget. Så kunne de jo tage forfatterens bøger, mens han skal leve af dem.

Ib: Ja. Han kan jo have lavet den, da han var 20 år gammel.

M: Han har lavet første bind og er i gang med andet ... og så er der nogen, der har taget den, første bind.

Ib: Men hvis nu det er sådan, at den udløber 50 år efter, at copyrighten er taget, og den kun gælder i 50 år, så kan jeg jo ikke rigtig forestille mig, at et forretningsmæssigt foretagende vil være interesseret i at udgive første bind, og så går der 30 år, inden de

kan udgive det sidste.

Aage: Du mener, at det er efter forfatterens død?

Ib: Jeg mener, det er efter forfatterens død. Men hvis det nu skulle være det andet, så er det alligevel ... hvornår var det, du lavede syvende bind af Livets Bog? Det er ikke så mange år siden. Det er ti år siden eller sådan noget lignende - så er der 40 år til. Så er der 30 år imellem. Og jeg kan ikke tro, der er ingen, der vil give sig til at udgive første bind af Livets Bog, hvis der er 30 år tilbage.

M: Men der er jo det ved det, at til den tid er der store fortalere, - masser af tilhængere i mange lande. Og instituttet er vokset også og har stor magt, og kan også give det. Og så er ... hvis andre vil lave snylter! og efterabe og udgive... jeg tror

[5. februar 1974 – side 15:]

ikke, det betyder andet end reklame for os. For vi står med en autoritet, som ikke kan rokkes til den tid.

Ib: Men ellers kan man lige gå hen og telefonere til Politikens oplysning og få det checket med det samme.

M: Nå ja. Det kan man vist godt.

Aage: Jeg synes, det er et væsentligt punkt, når vi skal have hovedparten af vore indtægter derfra.

M: Det er det. Men jeg har aldrig hørt andet end, at det var 50 år efter forfatterens død.

Ib: Nej, men det tror jeg, at det er. Men, altså, under alle omstændigheder ... hvis det er 50 år efter forfatterens død, så er det mere end 50 år, der er tilbage. Og hvis det er 50 år efter copyrightens ikrafttræden, så er det noget med 40 år, til copyrighten udløber for sidste bind. Og indtil da, dvs. i de næste 30 år er der beskyttelse under alle omstændigheder.

M: Men jeg kan ikke se, at noget andet kan få et sådant forspring og en sådan autoritet, et sådant fodfæste, som vi får. Nogen, der skulle begynde langt senere ... de kan da ikke få et sådant fodfæste. Til den tid har vi et verdensomspændende fodfæste. Og der er da ingen, der går hen og køber en dårlig kvalitet, når der er ... når den bliver anerkendt af hele verden og måske også af videnskaben til den tid.

Ib: Jeg tror, bolværket ligger i autorisation af oversættelserne. Der er ingen, der tør udgive noget, hvis ikke de kan få det autoriseret fra instituttet ...

M: Men kan vi ikke få ...

Ib: Det er kun et kvalitetsspørgsmål.

M : Man kan ikke få det forbudt, at andre oversætter?

Ib: Nej. Det kan man ikke. Hvis copyrighten er udløbet 50 år efter din død, så kan hvem som helst på jorden gå hen og trykke og udgive dine værker.

M: Men det gør jo ikke noget. Jeg mener, der er ikke nogen, der kan få et sådant fodfæste, et sådant forspring og få byttet ud ... og blive kendt af så mange mennesker, som instituttet selv. At der så er en eller anden fusk, der tror, at han ... det bliver sat til side. For hele litteraturen her hos os ...

Ib: De mest fremragende mennesker, der interesserer sig for tingene, de vil jo samles her.

M: Ja, det vil de da.

Aage: Jo, men hvis man nu tænker sig, at Esperanto bliver et verdenssprog, og at alle dine bøger ligger oversat til Esperanto om 30 år f.eks., så om 80 år - vi siger om 80 år - så kan alle jordens mennesker tale Esperanto, - på et eller andet tidspunkt vil de kunne det - så kan de allesammen læse den bedste udgave af dem allesammen. På et eller andet tidspunkt, kan jeg forestille mig, bliver der ikke nogen kvalitetsforskel heller. Så læser de det på Esperanto.

T: Men hvis alle mennesker kommer til at læse Esperanto om 80 år, så har vi jo også opnået det, vi gerne ville.

Ib: Ja, og så kan man arbejde på stadigvæk at ... (utydl.) oversættelser.

M: Ja. Og vi er stadigvæk hovedcentret. Vi skal jo være det fundamentale, det originale sted. Jeg kan ikke tro, at nogen ... hvem i alverden skulle kunne hæve sig op ... der er jo ingen, der har et sådant forspring. Rent bortset fra det, som man også kan tillægge forsynet. Vi har nu alle de her år, der kan sætte det i gang. Vi har en så kolossal ... Jeg er sikker på ... med Det tredje Testamente, - det er jo lige akkurat det, de hungre kolossalt efter. Og jeg er sikker på, at vi far et kolossalt fodfæste, - masser af mennesker. Jeg har jo ... Alle de, der hidtil har læst, og jeg er

[5. februar 1974 – side 16:]

kommet i berøring med, de siger, at det er kolossalt logisk det, De skriver. Og jeg må sige, at jeg har jo aldrig fået nogen virkelig grim kritik af det. Jeg tror virkelig, at ... når nu menneskene prøver alt det, der kommer endnu af lidelser, alt det, der er endnu tilbage, så får de en bog, hvor der står en helt lysende tilværelse, som ... og det er i kontakt med det, de engang har lært som kristendom. Her ser de det helt anderledes. Vi behøver ikke at være bange for, at vi bliver skubbet ud. Men det er rigtigt nok ... de ting kan opstå, men vi har ingen konkurrenter.

Ib: Det bliver nok kun småting.

M: Ja, jeg mener, det er jo fupmagere og sådan nogle. Men efter vor litteratur er de jo

ikke medlem ... Vi skal huske på, at det er jo ikke blot det, vi skaber af litteratur, men vi skaber en mentalitet, som bliver fremtidens mentalitet. Og så skal man huske på, at den kommer da til at virke. Så det bliver meget, meget svært for andre at begynde at ville lave en "Livets Bog". Ja, ... har de lov til at kalde den sådan ... det har de måske? ... Det gør heller ikke noget. Me det vil være åbenlyst for alle, at det er bare en efterligning, at det er surrogat.

Ib: Skal vi sige mere om punkt to. Der står, at forholdet til anden virksomhed på området, - altså på det åndelige område, skal kun bindes kontraktligt i spørgsmål om udgivelsen af Martinus' litteratur. Det er det eneste bånd, vi skal lægge på folk, der vil beskæftige sig med tingene. Det er kun dem, der vil udgive litteraturen, vi skal have kontrakt med. De andre må gøre, hvad de vil.

M: Ja. De kan læse, og de kan lade være. Vi har ikke noget medlemskab, og vi har ikke noget med ... Men vi må lave det, at vi sikrer udgivelsen. Og oversættelser skal vi også have øje med. Der må jo være et skelet i det, - det kan ikke være sådan en blød masse.

Ib: Men så kan vi måske fortsætte i punkt tre, hvor der står, at alt arbejde i udlandet og i Danmark uden for instituttets rammer må de deltagende parter udføre efter egen bestemmelse uden anden indblanding fra instituttets side end en eventuel ønsket rådgivning og anden assistance. Det vil sige, at andre mennesker rundt omkring på jorden må lave undervisning lige så tosset, de vil. Det vil vi ikke forhindre dem i.

M: Ja, altså, vi kan jo ikke rende rundt og kritisere. Så får vi igen spektakler og ballade. Vi skal bare udgive bøgerne. Den virkning de vil have, - den må ske. Det kan ikke hjælpe, at vi begynder at rende hen til en mand, der bliver gal over det, og prøver at få ham til at se ... det skal vi ikke gøre. Og der opstår måske en sekt ... de kalder sig Martinus-laget (eller Martinus-sagen). Lad dem bare gøre det. Alle vil jo blive så kendt med, hvad der er den virkelige ... den virkelige ... de ting vil gå så voldsomt igennem ... om 50 år så er det næsten ... ja, altså, det ... alle vil kende det. Se nu så mange, der kender mit navn allerede, uden at det har været særligt ... Jeg har hverken været i pressen eller radioen.

H: Hvis de laver sådan en sekt, så afslører de jo sig selv. For så har de jo ikke forstået dig.

M: Nej. - Men der er det, jeg mener. ... nu skaber vi en hel masse forståelse for mennesker, - og det er jo dem, der vil forsvare det, og de vil bringe det ... Og der er ingen, der vil få lyst til at prøve på at tjene penge på det ... For det er også min mening, at bøgerne skal være så billige, som det overhovedet kan lade sig gøre. Der skal ikke tjenes penge på det. Selvfølgelig skal det gå rundt.

[5. februar 1974 – side 17:]

Aage: Men du ser da nødtigt, at det kommer som det, man kalder pocketbooks. Sådanne små billige bøger, man kan gå med i inderlommen. Sådan nogle ser du ikke så

gerne, at det bliver, vel?

M: Jo. Vi kan da lave sådan nogle også, - eller lade lave. Der er jo nogen, der godt vil have det sådan, at de kan have det med på en rejse. De store bøger kan de jo ikke godt have med på rejser.

Aage: Men du vil da gerne have, at de har sådan hvidt omslag og stjernen udenpå ...

M: Jo, men det kan det vel godt blive med små bøger.

Ib: Men det er i øvrigt også nogle ting, som vi må diskutere senere. Det er mindre ting, som vi nødtigt skal tage op ...

M: Ja. Tiden vil vise det. Da er tiden jo anderledes. Nu er menneskene fremmed for det. Det er de ikke til den tid, - længere fremme. Vi må selvfølgelig regne med, at der er mange ting, vi kommer til at ændre, efterhånden som udviklingen skrider frem. Nu er det om at gøre, at vi får det til at passe ind i det, der er meget vigtigt i øjeblikket. Og der må jeg så sige, at Det tredje Testamente er umådelig passende. Der er ingen af de andre bøger, der sådan vil være passende at udgive. Men Det tredje Testamente bliver lige til at ... så det kan jeg se, at det vil være meget, meget godt. Og det med forlæggerne og alt det der ... Vi skaber jo hele den nye kultur. Vi skaber jo ikke en religion. Men vi skaber ... det får også med forlag med forretninger at gøre. Hele vores struktur går ind i forretninger, - ind i moralen, alle vegne. Så det laver en voldsom ændring. Vi kan ikke bedømme det helt frit i dag. Altså hvis vi vurderer det, som det er i dag, - så bliver det ikke rigtigt. Der må ske nogle ændringer. Og al den svindel der nu er med at snyde og tage andres arbejde og alt det ... det vil også forsvinde. Der kommer jo voldsomt strenge tider, - og krige og sådan noget, der kommer inden så længe. Det skal nok hjælpe på det.

Ib: Men det vil sige, at du er også enig i det, der står der i punkt tre.

M: Ja.

Ib: Punkt fire vedrører oversættelser.

M: Jeg skulle lige se, hvad der stod, - i punkt tre.

Ib læser det op igen. Det fastslås, at der udelukkende er tale om instituttets arbejde.

M: Jo. I det hele taget ... det der med frihed. Det er det, de er det, de er så glade for, - at der ikke skal være indmeldelser, at der ikke skal være sekter. Jeg mener, at det bliver så populært ... Det vil være meget svært at lave noget magen til, for der vil være fup i det. Når det afviger fra mit, så begynder der at være fup i det.

Ib: Så får det ingen succes. Så kommer vi til et spørgsmål, der hedder oversættelser. Og det er også en væsentlig ting.

M: Det er jo meget vigtigt, for det kan jo vildlede ...

Ib: Instituttet skal sikre, at der kun udgives i betryggende kontrolleret eller på anden måde sikret god kvalitet. Fortrinsvis af professionelle oversættere. Det kan vi godt være enige om.

M: Jo, jo.

Ib: Så har jeg sat nogle underpunkter på.

M: Vi kan ikke have en masse fuskere til at oversætte.

Ib: Det kan vi ikke have. Og derfor står der i næste punkt, underpunkt A,: Oversætteren skal kunne akceptere Martinus tanker og være indstillet på uden forbehold at oversætte indholdet så rigtige som muligt. I mulig udstrækning holdes kontakt med instituttets oversættelsesgruppe. Altså dermed forestiller jeg mig, at hvis en forlægger kommer med en oversætter i Frankrig. De vil ger-

[5. februar 1974 – side 18:]

ne have en kontrakt på at udgive Livets Bog på fransk. Lad os forudsætte det. Og de siger: Vi har en oversætter her, - han skal oversætte disse ting. Så må vi jo have kontakt med den mand og drøfte tingene igennem med ham og undersøge hans synspunkter og sikre os, at han virkelig vil være i stand til at oversætte dine ting - uden forbehold. At han ikke kommer og vil lægge sine egne tanker ind i det.

M: Så er der jo også det ... jeg tror, det ville være godt, hvis vi kunne lave en ordbog, der nærmere kunne fortolke de ting - de ord, som jeg har skabt ... der nærmere kunne vise ... Som nu i første bind, der begyndte jeg jo selv at lave en ordbog. Men for oversættere vil det være af meget stor betydning, hvis der til de vanskelige punkter virkelig var ... Nu har jeg lige måttet lave en ændring ved tyngdeenergien ... Ikke ved navnet, det er samme navn, det skal den hedde. Men Gerard og Willy kunne ikke oversætte det til hollandsk. Så har jeg ... så har jeg ændret lidt i symbolbogen, så nu kan de se, hvordan ... For tyngdeenergien har med det at gøre, - altså det med at ...

Ib: Det almindelige begreb -

M: ... at det falder ... det er det, de ikke kan. De tror det er, at det er den ... det ER også den ... men det er i den højeste instans ... I sin renkultur er det jo ilden ... Og så er der kulden og den proces. Det har jeg så lavet ... Nu tror jeg, de kan oversætte det. Det drejer sig om nogle få linjer. Det skal vi så have rettet i de andre manuskripter.

Ib: Det kunne jeg godt lide at se, fordi der har vi samme problem jo.

M: Jamen det skal du nok få at se. Jeg skal nok finde det derinde. Men vi skal vel gå videre her.

Ib: Ja. Se det jeg forestiller mig er, at sådan en oversætter skal vi have fat i. Vi skal snakke med ham. Vi skal gennemgå tingene og gennemdrøfte tvivlsspørgsmål med ham.

M: Der er det, jeg tænker, at når det kan blive så vanskeligt med dem, - det med tyngdeenergien ... Jeg vil nok indrømme, at det har altid været svært, ... med tyngdeenergien. Men jeg havde det intuitivt, at det VAR tyngdeenergien, og det SKAL være tyngdeenergien. Så må jeg jo finde ud af, hvordan kan tyngdeenergien have med det at gøre. Og det har jeg også analyseret ud. Men så er det ... der står jo stof i analyserne der ved tyngdeenergi ... og så tænkte jeg ... tyngde, hvordan kan de forstå det. Men så har jeg skrevet, at det er ikke blot den kraft ...

Ib: Men derfor er det - efter min opfattelse - nødt til at have det samme navn, og så må man herfra give det en udvidet betydning.

M: Jo ... navnet kan ikke ændres, fordi de er ubestemte. De kan ikke ændres.

H: Men nu er det det, at det undertiden også har betegnelsen eksplosionsenergi, og det er lidt ejendommeligt for folk at forestille sig, at det har både denne bindende og den udadgående kraft.

M: Det er en kraft. Tyngdeenergien hører ind ... al kraft er i familie. Det er jo i familie alt sammen. Det at vi falder ned, - denne tiltræknings- og frastødningskraft mellem kloder og planeter osv., det hører jo med. Og der er det i sin højeste udfoldelse, - eller makroudfoldelse. Men nu har jeg gjort rede for det.

Aage: Så kan man sikre sig en oversættelse ved, at man siger, at det skal på alle sprog hedde det samme som den energi, der får en kugle til at falde til jorden.

Ib: Jeg er ikke sikker på, at man kan gøre det så firkantet - i virkeligheden.

M: Jeg har sagt, at Livets Bog skal hedde det på alle sprog. Men grundenergiene, der kan man godt ... ja, intelligens er det ikke

[5. februar 1974 – side 19:]

intelligens på alle sprog? Og instinkt. Der er vist ikke megen forskel i oversættelse på de der. Dem må man selvfølgelig oversætte.

Ib: Når man kommer frem til sådan et spørgsmål som "anelse", så opstår vanskelighederne. Fordi - anelse eksisterer ikke på engelsk. Heller ikke på fransk. Og på engelsk har de kun eet udtryk for erfaring og oplevelse. De kender ikke forskel på oplevelse og erfaring, som vi gør.

M: Det er underligt. Men det er ikke, fordi jeg tror, at der er så mange ...

Ib: Der er en hel række spørgsmål, som virkelig er vanskelige rent sprogligt.

M: Og der er det, jeg mener, at det vil også være godt, hvis vi kunne lave en lille redegørelse ved disse vanskeligheder, - der hvor jeg har måttet lave ... at man så kunne forklare dem lidt nærmere. Det var jo min plan at fortsætte med at lave sådan en bog, - en ordbog. Men det måtte jeg holde op med. Den kan vi lave senere.

Ib: Det må være undervisningsafdelingens sag at ordne sådan noget.

H: Men det som Aage siger der. Jeg synes, at man kan forestille sig, at der på ethvert sprog må være et udtryk for den energi, som vi i almindelighed kalder tyngdeenergi, altså det, der bevirker, at noget kan falde.

M: Jo, det er bedst, det hedder tyngdeenergi, fordi det er den anden grundenergi.

H: Men når det er det, så må man også på de forskellige sprog anvende den betegnelse, som er for tyngdeenergi.

M: Det må man gøre. Men jeg kan godt se, at de kan ikke oversætte det, med mindre det kan forklares lidt nærmere. Så gik jeg i gang med det. Det varede nogle dage, - for det er ikke så let at lave en analyse om, man har arbejdet med ... fuldstændigt. Men så fik jeg lavet det sådan ..., at nu regner jeg med, at nu kan de nemt. Og så kom jeg til at tænke på: Ja - det var nok godt, hvis man kunne lave noget lignende, med de mange vanskelige steder. Så var man mere sikker på ... For det er jo rigtig nok... Jeg har været ude for det mange gange. Tyngdeenergi, siger de, - de har ikke kunnet forstå det. Men jeg følte jo dengang, at det SKAL hedde tyngdeenergi. Og jeg så det jo nemt. For jeg så jo hele kraftfeltet. Nu har jeg så lavet det sådan, at de kan se det.

Ib: Men der er en lang række spørgsmål, som virkelig er vanskelige rent sprogligt.

M: Men det er jo om at gøre, at nogen kan finde dem frem ved lejlighed.

Ib: Det må vi jo selvfølgelig.

Aage: Der findes også forskellige forbilleder for det. Man har jo f.eks. på engelsk det, der hedder "The Oxford Dictionary". Den indeholder en lang række svære ord, som bliver forklaret på engelsk.

M: Ja. Det kan måske være meget gavnligt også.

Aage: Sådan at man rigtig får dem præciseret. Og tilsvarende har man også et værk på amerikansk.

H: Så vi får en "Kosmos Dictionary".

Ib: Ja, det skal vi også have.

Aage: Der er også en masse illustrationer i.

Ib: Men de har ikke disse begreber, som er vanskelige her. Men derfor mener jeg også, at når der er én, der skal til at oversætte, så må vi have fat i ham her og have gennemdrøftet de ting, han skal oversætte og sikre os, at han for det første har en rigtig indstilling, - en uforbeholden indstilling til af oversætte tingene så rigtigt som muligt, uanset hvad han selv måtte mene.

[5. februar 1974 – side 20:]

M: Det har du ret i. Når nu man for eks. tænker sig andet bind, - det andet bind, jeg har lavet om på, når nu man tænker sig, at den skal oversættes, så må han jo have en forklaring.

H: Men mener du så, at hvis man står overfor sådan en oversætter, og han siger: Ja - det kan jeg skam godt oversætte alt det der, men jeg synes, at det er noget værre hø, der står.

Ib: Ham kan man ikke bruge til oversætter.

H: Det må man altså sige til det forlag, at vi kan ikke bruge den mand.

Ib: Ja, selvfølgelig.

M: Man må betinge sig, at vi må være med i oversættelsen. For det er jo helt originalt.

Ib: Der står i indledningen her til punkt fire, at instituttet skal sikre, at der kun udgives i betryggende kontrollerede eller på anden måde sikret god kvalitet.

M: Ja, det er klart.

Ib: Og så detalierer vi mere ud., vi skal sikre os, at oversætteren har den rigtige indstilling, at han vil være indstillet på at oversætte tingene så rigtigt som muligt efter det, som står i bøgerne, og så skal vi sikre os, at han har de sproglige kvalifikationer.

M: Man må også sikre sig, at man får lov at læse korrektur på det.

Ib: Ja, ja. Naturligvis. Det har jeg skrevet her nedenunder.

Punkt B: kontrol på oversætterens sproglige kvalifikationer eller af oversættelsens sproglige kvalitet.

Punkt C: Kontrol for overensstemmelse med originalen. I den udstrækning vi kan opfylde dette her, da bliver oversættelserne rigtige og gode.

M: Ja, det gør de. Jo, det er rigtigt.

Ib: Og det er jo klart, at når vi så laver en kontrakt med et forlag, så skal der jo stå i den kontrakt, at vi vil forbeholde os at godkende oversætteren. Og såfremt vi ikke kan godkende oversætteren, så kan forlaget ikke få kontrakt på udgivelsen.

M: Men forlæggeren vil også ...

Ib: Det er jo klart. De vil ikke være interesseret i at udgive noget, som ikke er godkendt herfra.

M: Nej., de vil da blive interesseret i, at det bliver rigtigt oversat.

Ib: Det er jo en økonomisk risiko for dem at udgive noget, som ikke er godkendt herfra. Og de kan da godt se, at de mennesker, der skal købe bøgerne, er nogle, som på en

eller anden måde, i hvert fald for en meget stor del af dem, har forbindelse med instituttets undervisning. Og det er jo klart, hvis vi gennem undervisningen fortæller folk, at den og den oversættelse skal de ikke købe, for den er ikke i orden. Hvis der er nogen, der har et klart blik for det, så er det forlagene. Så i og med vi siger det der, så mener jeg, at vi har hold på den side af ...

M: Men når vi skal have nye oplag, så kan de jo, så kan de rettelser jo indgå.

Ib: Ja, ja. Det kan vi gøre. Så hvis vi er enige om det, at det er sådan, at det skal foregå med oversættelser, så mener jeg, at vi er kommet et skridt på vejen.

M: Det synes jeg, at det er vi nødt til at sikre os.

Ib: Så vil jeg godt drage et spørgsmål frem i den forbindelse. Og det er, at der har af og til her indenfor instituttets rammer fra medarbejderes side været rejst det spørgsmål, at vi kunne godt udgive bøgerne i foreløbige oversættelser. Det vil jeg godt lige tage op og diskutere med dig, fordi ... nu f. eks. engelskafdelingen er meget interesseret i at få udgivelser på engelsk. Og der ligger jo nogle oversættelser, hvis kvalitet jeg ikke er sik-

[5. februar 1974 – side 21:]

ker på.

M: Men hvis nu ... må jeg lige afbryde lidt ... Hvis nu ... Jeg regner jo stærkt med at få tredje testamente færdigt her til sommer, og så kan man vel regne med, at den udgives til næste år. Hvis det så skulle give vældig interesse ... så har vi jo ikke brug for de oversættelser, af de ... primitive ...

H: Nåh, du mener, så vil der hurtigt komme tilbud om oversættelse fra ...

M: Ja, jeg mener, så vil andre forlag også have den. Og hvis de nu sidder og laver en hel del oversættelser og laver billige udgaver, - det kan jo risikere at blive overflødig. Med mindre det kan sælges øjeblikkeligt.

Ib: Men nu f.eks ... der er udgivet bøger, som Anna Ørnsholt har oversat, og de duer jo oprigtig talt ikke.

M: De duer ikke. De er indisk præget.

Ib: Og der er forståelsesfejl i lange baner.

H: Men de vil forsvinde efterhånden.

Ib: Ja, men det jeg godt lige ville tage frem her, det er ...

M: Er de brugt, er hendes oversættelser brugt.

Ib: Ja, ja.

Aage: De har Instituttets navn . Der står Martinus Institut i dem. Så de har det officielle

stempel.

M: Men hvad er det for bøger. Det er da ikke Livets Bog?

Ib: Jo, bind I, på engelsk.

M: Ja. Hun var jo ikke alene. Hun havde jo også en indfødt til at hjælpe sig. Men alligevel. Mine ting er jo vanskelige for dem. Og man kan sige, at hun har været for længe ... hun var jo dansker ... og det skal jo helst være indfødte.

Ib: Spørgsmålet er sådan set, om vi skal så langt hen, at såfremt vi ikke kan sikre de ting, som vi nu lige har talt om. Så skal der ikke udgives.

M: Nej, det skal de ikke. Men der bliver heller ikke vanskeligheder med det. Hvis det bliver en god salgsvare, så der der ikke den ting, et forlag ikke vil gøre.

Ib: Nej, nej. Men der kan jo være, -- indtil man kommer så vidt, at forlag kommer til at udgive dem, så kan der være en lang række interesserede og amatører rundt omkring i forskellige lande, som gerne vil både oversætte og udgive selv.

M: Ja, men jeg tror, at det skal man ikke. Sådanne amatører ... hvad bliver det for oversættelser. De kan måske ikke engang deres eget sprog rigtigt. Der er da mange danske, der ikke kan skrive ordentligt.

H: Det vil altså sige, at vi skal hellere afvente det tidspunkt, hvor din bog Det tredje Testamente, kommer ud ...?

M: Jah, er de igang med noget, så lad dem da endelig gøre det. For man kan da ikke sige til dem, at de skal pludselig standse. Og det afhænger jo også af ... men det er jo foreløbig det, at jeg føler ... og jeg regner jo med at få den færdig, altså Det tredje Testamente. Og så kommer jo fjerde bind hurtigt derefter. Og så er der fire symbolbøger, der kan vække mægtig opsigt. Og så er der jo også Livets Bøger. Det er der jo i al fald på dansk. Men så er det jo, at vi skal have med oversætterne at gøre.

(Der drikkes the)

T: Der blev jo rejst et spørgsmål om oversættelse på sidste torsdagsmøde.

Ib: Det er derfor, vi tager det op.

H: Ja, jeg ved, at Tage har haft fat i Allan Johnson, som han talte om der, og Allan Johnson er indstillet på at oversætte.

M: Hvem er det?

H: Det er en englænder. Han har været her et par gange. Det er en esperantist.

[5. februar 1974 – side 22:]

M: Ja, der er så mange, der vil oversætte. Jeg er ikke så glad for disse oversættere. Nu

ved jeg ikke - Vasek - han har jo oversat en hel masse.

Ib: Ja, ja. Det er også et ...

H: Jeg har et brev her fra ham.

M: Duer det?

Ib: Ja, det ved jeg ikke. Det kan jeg ikke vide.

M: Er det fra esperanto, han har oversat det?

Ib: Nej, fra dansk.

H: Han har skrevet til mig om det, og jeg har svaret ham, at vi kan ikke autorisere en oversættelse, medmindre vi ved, hvad det er, der er oversat. Og han har så svaret mig igen, hvor han er lidt utilfreds med den besvarelse, og siger, at han må nok skrive direkte til dig om det. Og det har jeg så svaret ham, at ...

M: Vi kan da ikke vide, hvordan han ... det at man oversætter kræver jo, at man er skriftekspert.

(alle snakker)

H: Nu er det jo sådan i østlandene, at det skal igennem særlige kontorer for at få tilladelse til at oversætte.

M: Det kan han jo ikke. For han kan jo ikke vise det frem.

H: Ja, han kan godt vise det frem, men så skal han have en erklæring herfra, at han har lov til at oversætte, og det er i og for sig det, han beder om at få. Det næste er så, at de ser indholdet, og så skal de træffe bestemmelse om, hvorvidt de vil give tilladelse til det.

M: Det er meget, at de har den moral, at han skal have tilladelse herfra ... Russerne hugger jo, hvad de kan.

(alle snakker)

Aage: Nu var jeg ikke klogere, end at det her var vedtaget sidste gang. Så jeg må bekende, at jeg har i mellemtiden etableret en redaktionsgruppe for Kosmos.

H: Det hører jo ind under dit ansvarsområde, så det kan ikke være bedre.

Aage: Nej, nej. Men jeg har altså allerede gjort det. Og vi synes, det rigtige vil være, - det har jeg selv givet udtryk for over for gruppen - at gruppen havde et rådighedsbeløb til de udgifter, man ville forudse skulle komme i årets løb. Vi vil gerne have, at Kosmos var så god som muligt med billedmateriale osv. Så vi har funderet over, hvad vi skal bruge af penge til billeder, tegninger til evt. forfatterhonorar til køb af vigtige tidsskrifter og sådan noget, vi gerne vil tage stof fra og lignende. Og vi er nået frem til,

at det vil være ønskværdigt, om denne indtægtsgivende gruppe kunne disponere over 3000 kr. på årsbudget. Og nu spørger vi, om vi kan få lov til det. -- Det er ikke noget krav. Det er ikke sikkert, at vi vil bruge dem. Det er en ramme, hvor vi synes, at det var rimeligt, at vi, uden at spørge bestyrelsen, kunne disponere over det beløb, som vi nu bliver enige om.

Ib: Tingene kan jo ikke arbejde, hvis man ikke har nogle penge. I øjeblikket vil jeg sige, at der foreligger et eller andet udefineret rådighedsbeløb. I praksis gør der jo. For det er jo klart, - der disponeres hver dag på instituttet, - og det er der ingen, der spørger om. De føler sig frem, om det nu ligger inden for det, man plejer at gøre, og gør det det, så disponerer man.

Ib: Men det var også kedeligt, hvis vi begyndte at rette på bøgerne.

M: Nej, det synes jeg heller ikke. Nej, det er ikke så godt. Jeg vil helst selv rette.

[5. februar 1974 – side 23:]

Ib: Visse steder f.eks. er der faldet et "ikke" ud.

M: Nå ja. Sådan noget er jo tosset. Så er det jo det modsatte. Ja. Det er rigtig nok.

Ib: Men når man går det hele igennem, så er der vel en hundred stykker af den slags små nogle.

H: Nå ja. Det ved du bedre, for det har du jo beskæftiget dig med. Jeg har kun set den ene.

M: Jeg tror ikke, der er så mange meningsforstyrrende fejl. Men der kan godt mangle et ord og sådan noget.

Aage: Der står adskillige steder, hvad overbevidstheden er lig med. Du kan godt skrive et sted, at overbevidstheden er lig med $X 1$, og så kan du skrive et andet sted, at overbevidstheden er $X 1 + X 2$.

M: Ja, det kunne man godt lave, jo. Det er det, jeg mener, der skulle laves sådan en ekstra ordbog, hvor det forklares ...

Aage: Men sådanne steder som det jeg nævner her - de findes.

H: Det er det, Aage siger, at somme tider benævner du overbevidstheden som $X 1$ og sommetider som $X 1 + X 2$.

M: Nåh ja. Sådan ja. Ja, det er jo klart, at de hører sammen. De kan jo ikke skilles ad. Men nogen kan måske nok misforstå det. Hvis jeg nævner $X 1$, så er det overbevidstheden. Hvis jeg nævner $X 2$, så er det overbevidstheden osv. Jeg ved ikke ... Man var jo så optaget af analyserne, så det gik lidt ud over sproget.

Ib: Men det er et spørgsmål, som vi vil komme tilbage til.

M: Men det vil naturligvis være godt, hvis sådan noget bliver rettet.

Ib: Så kan vi gå videre og prøve at gøre det stykke papir færdigt, som vi er igang med. Vi blev færdige med det dér vedrørende oversættelser. Så følger: Udgivelser vil i fremtiden ske fortrinsvis gennem kommercielle forlag, med hvem der oprettes kontrakt og med de islandske kontrakter som forbillede. Heri skal der være bestemmelser om udgivelsernes format og udseende. Jeg mener ikke, at vi skal diskutere nu, hvordan de skal se ud, men bare lige sige ...

M: Mon forlagene ikke selv vil bestemme det?

Ib: Jeg har skrevet det her, for at vi skulle diskutere det.

M: Nåh. Ja, ja. Jeg mener, Livets Bog skal have sit format. For nu efterhånden er det ikke ... engang var det jo ... slog de jo kors, når de så Livets Bog. Det var jo hende der ... det var jo tegn på naivitet og dumhed. Men nu begynder folk jo at tro, at der er højere magter til.

Ib: Men vi kunne jo godt sådan set sige, at der skal stå noget om formater og udseende. Så kunne der for den sags skyld godt stå, at det måtte forlaget selv bestemme.

M: Ja., men ... jeg synes ikke, at Livets Bog skal være i alle mulige slags udgaver. Det må være det samme navn over hele verden. Det har jeg intuitivt. Det kan alle mennesker lære at sige.

Ib: Så kan jeg komme tilbage med en nærmere ... med en række spørgsmål vedrørende det der problem. For hvis vi bare kan sige, at det skal bare være sådan, så skal jeg komme tilbage til det.

Aage: Hvis man nu køber det nye testamente hos en boghandler, så kan man selv bestemme, hvor tykke de skal være, hvor høje de skal være, om de skal være blå eller hvide eller grønne, og hvor meget de skal koste. Der er alverdens priser, og der er masser af udgaver at vælge imellem.

M: Men det er vel nok noget, der har udviklet sig efterhånden. Og sådan vil det vel også udvikle sig efterhånden her. Jeg mener ikke, vi lige med det samme kan lave alle mulige slags. Vi skal bare sørge for at få de originale ting ud. Så senere kan det jo altid diskuteres, hvordan vi kan lave om på det.

Ib: Men det er også det, jeg mener. Vi skal have dine synspunkter

[5. februar 1974 – side 24:]

på det der.

M: Men jeg mener, det skal helst være på hvidt bind og guld. Men det hvide bind skal

være noget, der ikke let bliver ... noget, der kan gøres rent.

Aage: Hvorfor gælder det kun Livets Bog. Hvad med symbolbøgerne og alle de små bøger?

M: Jo. Det må godt gælde dem også.

Aage: Men det gør det jo ikke.

M: Nej. Det gør det ikke ... Jeg har aldrig sådan ... Det er vel også det, at det har været vanskeligt at få det gjort. Det har jo ikke været så let at få det lavet altsammen. Og det var heller ikke så let med det hvide bind. I begyndelsen ... de første bind af Livets Bog blev jo snavset. Dem kan man ikke vaske. Det havde jo ikke disse glatte bind straks. Men på den anden side gør det jo ikke noget. Det gør ikke noget, om de små bøger er grønne, blå eller ... eller hver bog kunne have sin farve. Er det ikke det, de har?

Ib: Jo. Vi har gjort det, at vi har taget de første ti bøger. Og så har vi sat en farverække op. Og så har vi taget de næste ti og givet dem samme farverække, for ikke til sin tid at få 50 bøger, der var fuldstændig ens bortset fra titlen. Men jeg synes, vi skal tage det op til diskussion, men ikke idag, for det er for detaljeret.

M: Ja. Det kan vi gøre.

Ib: Men det vil sige, at der skal stå ... der skal være nogle bestemmelser om formater og udseende. Der skal stå et eller andet. Vi skal have behandlet det spørgsmål, - det væsentligste i det.

H: Men kan vi så ikke standse ved det punkt i dag. Nu er vi lige ved kl. 9, og der er lige en ting, jeg gerne vil ...

M: Vi skal også have drøftet symbolerne.

Ib: Ja. Det skal vi netop - og statutter.

H: Der var en ting, vi talte om sidste gang, og jeg må måske lige nævne det. Det var dette her med flag og vimpel. Og jeg har tænkt mig, at man eventuelt kunne lave en vimpel (viser en skitse). Den har denne form. Og hvor man anbragte dette symbol et stykke inde på, og så ellers lod vimplen have en violet farve.

M: Men det kunne man godt.

H: Jeg har prøvet at måle op, hvor lang sådan en vimpel er. Der står, at længden er ca. halvdelen af den stang, man anvender. Og den, jeg målte op efter en tegning, var 2.40 meter. Og i forhold hertil er bredden 12 cm her og 3,8 i den anden ende. Og så skulle symbolet anbringes i forhold til det indenfor den første del ...

M: Og da det er een farve, så bliver det ikke så vanskeligt ... så bliver det ikke så dyrt at lave.

H: Symbolet kan enten trykkes på eller applikeres på ...

M: Ja. For hvis det er noget med farver, så er det jo så dyrt.

Aage: Kunne det ikke bare være hvidt. Og male noget på det. Det er jo svært at se noget på sådan en vimpel.

Ib: Jeg ville lige gøre opmærksom på, at der findes jo vimpler i forskellige former. Der findes den meget lange og meget smalle, som du har der. Og så findes der også een, som er højere og kortere.

H: Ja. Det kender jeg nærmere inden for reklameområdet. Er det noget, du har set brugt indenfor sådanne ... Men det er der ikke spor i vejen for. Det kan man gøre.

Ib: Ja. Det er det, jeg mener, for så kunne det der symbol komme op i en størrelse, så man kunne se det.

H: Jeg tror, det vil være relativt billigt, at lave. For når man tænker på, at det er en, der skal anvendes til daglig og bliver udsat for meget slid ...

[5. februar 1974 – side 25:]

M: Ja. Det er ikke så dyrt. Det må blive meget billigt. For det er jo bare en skabelon eller sådan noget, der skal bruges.

Ib: Det var lige ved, at den kunne laves i alle grundenergiernes farver. Jeg mener: en rød, en orange, en gul osv.

M: Nej det tror jeg ikke, vi skal. Så tror de, vi flager for krigen, når vi flager med tyngdeenergien.

H: Nej. Han var ude på fantasiens overdrev.

Ib: En violet vimpel synes jeg, var rigtig.

M: Ja, violet kan jo godt bruges. Jeg synes også at blå ... det er intuitionens. Det kunne man også bruge. Mon violet ikke bliver sort, - mørk i gråvej. Ja, det ville være dejligt med en blå.

Aage: Men hvad så en hvid? - Alle dine bøger er hvide.

Ib: Det kan ikke være hvidt det hele her i verden.

Aage: Hvorfor ikke. Det er billigere at lave sådan en hvid stjerne på en hvid baggrund (ha, ha siges der)

H: Er du alvorlig.

Aage: Jah - det er jeg ... sådan set.

M: Det var nærmest til Livets Bog, jeg fik den intuition.

[båndskift]

Aage: Nej, altså, de der underviser indenfor sagen, er ved at danne en gruppe. Eller rettere sagt - den har jo været der hele tiden - men den har ikke haft en konkret politik at køre efter.

Ib: Man kan jo godt spørge sig selv, hvilken politik skal den have, hvilket initiativ skal den lægge i arbejdet.

M: Ja, man må jo spørge sig, hvad er meningen med undervisningsgruppen ... hvad foregår der?

Ib: Vi mener sådan set ikke andet, end de mennesker, der beskæftiger sig med undervisning, og som er interesseret i at beskæftige sig med undervisning. De er jo i en naturlig gruppe, om jeg så må sige. Men udover det mener vi ikke noget særligt med det. Men man kan spørge sig selv, hvor meget var det ønskeligt, at sådan en gruppe tog af initiativ for at få skabt mere interesse. Der er jo ikke nogen voldsom stor interesse for instituttets undervisningsarbejde, - her på instituttet. Hvorimod der kommer masser af mennesker til Mogens Møllers foredrag i Stockholm.

Aage: Du har givet udtryk for, at det var ikke ønskværdigt, at der kom alt for megen aktivitet i sagen på nuværende tidspunkt. Den skal ligesom frigives først.

M: Nej ... det er rigtig nok.

Ib: Og så var det sådan set rart at have en fornemmelse for, i hvor høj grad - er tingene frigivet. Altså, i hvor høj grad kan det lykkes på nuværende tidspunkt at gøre noget ved den, - ved at skabe interesse udenfor. I og med du siger, at sagen er ikke rigtig er født endnu, så må der også ligge en begrænset mulighed for at skabe interesse for den.

M: Men jeg mener, - det er jo det ... det vokser jo ... sådan set efter automatik. Og det her vil også blive automatisk. Vi har jo både averteret og prøvet på forskellig måde at få nogen til at komme til foredragene. Selvfølgelig bliver det anderledes, når sagen bliver kendt ... så er det klart ... så bliver der skole. Men det vil jo begynde her på instituttet. Men i øjeblikket ... hvordan vil I bære jer ad med at danne en slags undervisning i øjeblikket ... hvordan var det ...

Aage: F.eks. i Sverige ... der er man meget aktiv med hensyn til at annoncere, sætte opslag op alle mulige steder, for at få folk til at komme og for at få dem til at fortælle det til andre. Man er virkelig aktiv der.

M: Men vi har også tit haft noget sat op ...

Ib: Det bliver bare ikke til noget. Det kunne jo tyde på, at tingene ikke er frigivet, - her på instituttet i hvert fald – sådan

[5. februar 1974 – side 26:]

sådan at man kan forvente, at der kommer noget ud af det, ligegyldigt, hvad man foretager sig.

M: Jeg mener ikke, at vi er i kontakt med forsynet ved at lave en voldsom energi med at ... de kommer ikke. Vi kan jo se det. Det er standset op. Nu er der store forberedelser til, når det hele kommer frem ... så må man regne med, at der er store forberedelser på det åndelige plan.

Ib: Men så er det også meget rigtigt, at Aage spørger efter, hvor meget er det egentlig ønskeligt, at vi laver på undervisningsområdet. Er det sådan, at det må vi forvente, at det kommer der ikke rigtig noget ud af på nuværende tidspunkt.

M: Jeg mener ikke, at det hjælper noget, at vi sætter plakater op. Vi har også haft annoncer i avisen. Det hjælper ikke.

Aage: Ja, men siden vi gjorde det, er der jo sket en betydelig ændring i samfundet. Der er absolut en voksende interesse for åndelige ting.

M: Det er der.

Ib: Men det har ikke rigtig udkrystalliseret sig i interessen her på instituttet.

Aage: Nej, men vi har jo ikke gjort noget for at fange offentlighedens interesse.

M: Der er også en ting til. Sålænge dette hus i mange menneskers bevidsthed står som et spiritisthus ... det var det jo i mange år, - så kommer de ikke her. Det viste sig jo, da jeg holdt foredrag ude i byen, så kom der masser af mennesker.

Ib: Jo. Men så kommer vi måske bare til den konklusion, at så skal vi arrangere nogle foredrag ude i byen.

Aage: Det mener jeg også.

M: Jeg tror ikke, det hjælper nu. Nu er det forår, - nu er det den tid, hvor ... Er der noget, så skal vi se i løbet af sommeren ... der skal vi se, hvad vi kan gøre for (utydeligt: noget med "få min bog".) Men nu er jeg jo forsinket, fordi jeg har haft det her ... men nu synes kræfterne at være kommet tilbage, og så kan jeg få det færdigt. Det tredje Testamente. Så er det, jeg mener ... så kan man begynde at virke i centrum, og jeg er klar over, at den vil give meget ... gevinst (utydeligt ... skal vi ikke holde foredrag mere. Da holder vi foredrag i??)

Ib: Konklusionen af det er, at det skal sådan holdes svævende på et (?) aktivitetsniveau på nuværende tidspunkt.

M: Det går altsammen efter forsynets vilje. Det er altsammen beregnet. Jeg er klar over ... at det altsammen var lagt til rette, før jeg blev født. Det er fuldstændig klarlagt. så det bekymrer mig ikke, selv om jeg bliver forsinket nogle dage eller ... Sagen er i den

bedste harmoni med forsynet. At der kommer meget tilslutning ovre i Sverige, det er jo meget rimeligt. Fordi ... nu er det jo vågnet derovre. Men her er det jo gammelt. Når man tænker på alle de hundreder, ja tusinder af mennesker, der har været til mine foredrag, - år tilbage. Nu er de selvfølgelig gamle, og den nye generation er jo ikke rigtig kommet til endnu. Og så er der jo det ved det, at vi har til huse i et bestemt hus. De regner med, at det er en sekt. Og hvis vi holder foredrag her, så vil de sige: Nåh. Det er sekten Martinus eller sådan noget. men vi skal ikke have det frem ... med "sekten Martinus". Jeg mener, - når det kommer frem, og hvis bladene skriver ... de skriver både ondt og godt, så bliver der interesse. Og så averterer vi ... foredragene i den store foredragssal -- på Borups Højskole --- eller hvor det nu ...

Ib: Så bliver der lige så stor interesse for instituttets virksomhed, som der nu er for Uri Gellers bøjen gafler.

M: Ja. Den viden kan de jo få her ... at menneskene kommer til at

[5. februar 1974 – side 27:]

sende deres sager — ikke med maskiner eller tog eller noget, men det går ad materialisationen. Han har jo fremskaffet en taske fra Amerika.

Ib: Hvad har han?

M: Jo. Han var med en professor i Sinai Ørkenen. Professoren var så ked af, at der kom sand i hans fotoapparat. Han havde glemt sin taske i Amerika. Så tænkte Uri på det, og næste morgen så lå tasken fra Amerika på hans seng. Nu skal han prøve at få noget, der er glemt på månen ...

Ib: Tror du, han kan det.

M: Jah ... det ved jeg ikke. Hvis han har kræfter nok, så kan han. Men om han har så mange kræfter, det ved jeg jo ikke.

Aage: Vi skulle have ham som bogsælger.

Ib: Kan du ikke knytte ham til undervisningsafdelingen. Han søger jo en eller anden opgave, har jeg læst. Så synes jeg ikke, han skulle bruge sin tid til at bøje gafler.

M: Han sagde jo efter den her store succes ... han var jo ikke klar over det med Berlingske Tidende ... eller BT ... da han fik at vide efter (?) ... da ringede telefonerne jo. Så sagde han: Nu skal I ikke tro, at jeg er en ny Jesus.

Aage: Vi kunne jo godt udsende små orienteringsbrochurer til personer som ham.

H: Det kan jeg ikke lide, det princip. Det er der mange, der har benyttet sig af. De støder på en eller anden forfatter, som de finder udtrykker sig ganske glimrende i tråd med dette her. (til Martinus). Det, vi taler om, er dette her, at når nogen støder på en eller anden forfatter, som udtrykker sig på en sådan måde, at de mener, at han må

interessere sig for dit arbejde, og så sender de har et eller andet ... en af dine bøger ...

M: Nej, det skal vi ikke ind på ... Der var nogle, der sendte til (Ford?) ... men man skal ikke tro ... De første bliver de sidste. Han ville også være filosof. Og man skal ikke sende det til sådan nogle.

Aage: Når man tænker på de aktiviteter, som Ib har udfoldet med hensyn til Esperanto, så kan man da se, at man kan få nogle ting fremmet ved at gå til nogle indflydelsesrige personer.

M: Ja ... Jo, jo.

Ib: Det gælder muligvis ikke en hvilken som helst ting. Det er ikke sikkert, at det gælder for dette her. Det har jeg fornemmelsen af, at det gør det nok ikke.

Aage: Med hensyn til undervisning kunne man så tænke sig, at det egentlig var vigtigere, at undervisningsgruppen arbejdede på at uddanne nogle flere, så der om en 10-15 år var en stab, der virkelig var kvalificeret til at undervise i dine analyser, både grundlæggende og måske lidt mere. At det var det vigtigste.

Ib: Det kunne jeg godt forestille mig.

M: Jah., man kunne lave undervisning for unge mennesker, som kunne tænke sig - måske senere - at undervise her.

H: Jeg har det indtryk, at det er det, de gør om lørdagen. Det var det, der var hensigten med de sammenkomster, man har om lørdagen.

(blandet snak)

H: Vi havde det jo i gamle dage hernede i kælderen. Det var - dengang Mogens begyndte, - og Svend Åge også i og for sig. Bare der kommer en enkelt ud af det. Så er det jo ikke forgæves. Jeg kunne da tænke mig ... jeg var der sidste år ... der var en af dem, Ole hed han, som bor henne i kollektivet hos Tune og de andre -- Jeg tror, han var god.

M: Erik havde også nogle foredrag, hvor de fik lov til at prøve at holde foredrag.

[5. februar 1974 – side 28:]

H: Ja. Der startede Mogens.

M: Men jeg har en indre følelse af, at det hjælper ikke.

T. Gedde: Det er så svært for os andre at akceptere. Det, at tingene kommer først, når de skal komme.

M: Ja. Det kommer, når det skal. Alting er jo udtænkt.

(Alle snakker)

T: Det er jo sådan ... Nu talte jeg med Finn idag, han sagde, at nu er mulighederne for ... det er nogle investeringsplaner, man har talt med ham om tidligere ... de er der nu, og jeg er meget spændt på at se regnskabet.

Ib: Det er vel ikke sådan, at det er svært for os at acceptere men det kan være svært at finde ud af, hvor ligger de områder, hvor vi kan arbejde med ... hvad skal vi sige ... kontakt.

M: Ja. Hvis man tænker sig billedet af, at Det tredje Testamente vil vække opsigt, meget opsigt, så bliver problemet jo det, hvordan skal vi tage imod den opsigt. Og så er det jo ... det er jo rigtig nok, som I siger ... det var jo rart nok, hvis der var nogle mennesker, der var forberedt på det. Der kommer jo journalister og sådan nogle ... at der er nogle, der kan tale med dem. Derfor var det udmærket, at man måske dannede en slags gruppe for nogle prominente inden for sagen, der rigtig kunne ... der var inde i de store analyser.

Aage: Optræde i TV.

M: Ja, for eksempel. Ja, for jeg gør det ikke.

Aage: Men hvis der nu kom en interesse, når Det tredje Testamente kom ud, så fik du jo ikke ro til at skrive fjerde og femte bind af symbolbogen.

M: Jo. Det gør jeg. Mig får de ikke adgang til. Men derfor er det, der skal være nogle. Jeg skal have ... mine repræsentanter må være så langt fremme, at de kan erstatte mig overfor pressen. Og det finder vi ud af, -- hvem der særlig har lyst og evner til det der. Hvad kan man kalde ham ... sådan en "udenrigsminister", (stor latter).

Ib: Det kan være, vi skal indføre den titel.

Torben: Eller generaldirektør (megen grinen).

Ib: Men endelig var der det at sige til det ... Lad os nu sige, at der ikke var en sådan gruppe af mennesker, som virkelig var tilstrækkeligt inde i tingene den dag, der bliver officiel interesse.

M: Så står vi ikke så godt.

Ib: Så står vi ikke så godt, men det vil jo ikke være mere end et par år.

M: Men det kan også være for længe.

Ib: Ja ... all right ... men hvis man nu ser sagen i et meget langt perspektiv, ikke sandt, så kan to år jo ikke spille så stor en rolle, når det endelig skal være. Det er jo en lille periode, vi taler om, når det kommer til stykket.

M: Nej ... to år er jo ikke så meget i begyndelsen af livet. Men man må huske på, at der alligevel er en vældig masse intelligente mennesker, der er åndeligt interesseret, men det, der bydes dem, det kan man slet ikke tilfredsstilles ved. Så kommer de her ... nu

den anden aften, da var der det her ... meditation. Jeg sad og lyttede til det. Nej, tænkte jeg, sådan noget de skal sidde og rode med ... og tænke helt dybt ind i bevidstheden. Det er højst skadeligt. Og de vinder ikke noget ved det. Der ER kun een vej, og det er at se at komme væk fra alt det, der er ondt og grimt ... Men de tror, at de kan tænke sig op i himlen. Jeg har ikke noget imod det, som har med kroppen at gøre, som gymnastik og åndedræt ... der kan være visse yogaøvelser ... Men de her fra Indien ... der er jo meget overtro der.

[5. februar 1974 – side 29:]

Aage: Så Martinus, - det der med transcendentale meditation, det er jo en metode, som der i princippet ikke er knyttet nogen filosofi til. Det er en teknik til at lære folk at slappe af. Og det er jo en teknik, du kan. Du siger, du kan når som helst slappe af. Hvad vi andre ikke rigtig kan. Og hvordan lærer vi det? - Du har sagt, at man kun må meditere på nogle ganske få emner.

M: Nåh ja ... dermed mener jeg jo ... alt det med at meditere, jeg mener, at de søger at tænke på ... høje tanker ... tænker sig op i guddommelige tanker og sfærer, - så kan de virkelig komme i en vibration, -- på bølgelængde med de der ... i et øjeblik ... Så slår det ned. Og så har de ikke noget at have det i. Deres hjerne og alting er slet ikke udviklet. Nu bliver I jo trænet. Og alle dem, der læser Livets bøger og mine analyser. Det er jo kosmisk. De bliver jo trænet i alt det der. Når I får kosmiske glimt ... så breder det sig naturligt. I føler straks, hvad det er, I oplever. Men mennesker, der slet ikke har spor idé om det ... de føler denne vældige magt. Det giver en stor kraft. Nogle bilder sig ind, at de er Kristus. De har en vældig magt, - så tror de, at de er Kristus eller noget andet stort. Men ... jeg mener, - der er en meditation, og det er bøn. Bøn er jo noget, folk kommer til at lære, at det ikke er den naivitet, som de tror. Bønnen er indbygget i os allesammen. Men den er ganske rigtig lagt latent her i materialismens tid. De skal jo faktisk lære at leve ... at se, hvordan det virker uden bøn. De må lære at se, hvordan man ikke kan leve uden bøn. Det kommer de jo til allesammen ... Den er jo indbygget i fuglenes skrig og dyrenes skrig, når de er i livsfare. Og hvad er det ... de ved jo ikke, at der er en Gud. Men de har en automatfunktion, der går i gang. Og det er en klokke, der ringer. Det er alarm. Det er primitivt. Nu er det jo det for dyrenes vedkommende, der gavner det ikke så meget på det fysiske plan, fordi deres egne artsfæller render gerne deres vej. Men det gavner på det åndelige plan. Så er der sat store kræfter i gang, for at disse dyr hurtigt kommer på normal basis inde på det åndelige plan. At de hurtigt kommer til bevidsthed. Og så render de rundt der ... så lang tid, det har ... og det samme er jo tilfældet med mennesker også ... der er jo soldater, der skal skyde, og så bliver de selv skudt, - og så bliver de ved at rende alligevel.

Aage: Ja, når du nu siger meditation på bøn, er det så meditation på de tanker, du har givet udtryk for i bønnens mysterium?

M: Ja ... Der mener jeg ... man må tænke på Gud. Altså, Gud er jo ikke, hvad de tror.

Det er - så at sige ... det er et ord, der efterhånden har fået en kolossal magt, fordi alle mennesker har rettet bevidstheden ind på det. Og da jeg begyndte at skrive mine kosmiske analyser, da var det mange gang, jeg mærkede, at der var onde magter, der ville hen og (evt. hindre) ... jeg mærkede det ... Så tænkte jeg på Gud, og så var det, ligesom de var væk ... væk ... Og det er det samme også nu. Hvis jeg mærker et eller andet ... (utydeligt). Mit eget liv foregår på den måde, at jeg mediterer ... hver aften, inden jeg skal i seng, så mediterer jeg ... det vil sige, så gennemgår jeg ... hvad er der sket i dette døgn, hvad har jeg lavet, har jeg været i kontakt med min mission, og hvordan har de andre ... det gennemgår jeg altid, inden jeg går i seng. Og så er det ligesom en samtale med Gud. Og så beder jeg om, at jeg stadigvæk må gøre det rigtige, - og jeg beder også om, at vi må lave strukturen - fuldstændig, så den er rigtig, - og det er den slags bønner, som man får hørt. Det kan jo godt ske foruden ... Men det er jo klart, at det letter jo, når der bliver holdt kontakt. For vi er jo under megen kontrol. Det er vi skam meget. Og så ... når jeg så har gennemgået alt det dér,

[5. februar 1974 – side 30:]

ja så ... så ... kommer jeg til, hvis jeg har nogle ønsker ... f.eks. nu har jeg lidt ... jeg kunne ikke opdage, hvad det var ... jeg troede, det var maven ... men det er ikke noget bestemt sted ... det giver nogle jav og så er det bare nerverne. Nu har jeg talt med lægen, og nu er det i god bedring. Så han mente også, at vi skulle hellere se tiden an. For det var meningen, at jeg skulle tage der ned ... tage til Thisted. Men han siger, næh, jeg kender Dem fra alle undersøgelserne, nej, - det er ikke Digitalis, for Deres blodprøve viste, at De med lethed kan tåle Digitalis. Jeg troede til at begynde med, at det var maven, at det var noget, jeg ikke kunne tåle. Men jeg tror snarere, at jeg har fået noget kulde og træk.

H: Det indstiller du dig også på. Det er din mikroverden, du indstiller dig på.

M: Ja, ja ... Jeg beder også om, at jeg må finde på at gøre det rigtige der. For rigtig at hjælpe til. Det kommer altid ud som en tankerække. Ja, ja så må jeg sige, så slutter jeg med ...

Aage: Er det for at hjælpe den mikroverden?

M: Ja, ja. Jah, jeg kærtegner den også. Det hjælper mægtig meget, at man kærtegner de syge steder. Nu kan man se ham her, der kan brække gaffler. Hvorfor skulle man ikke også sende gode tanker. Og disciplene helbredte også ved at lægge hånd på. Det hjælper også meget. Det er ikke altid, at det hjælper sådan øjeblikkelig. Vi må jo også vide, - vi har jo karma. Det er ikke sådan, at som ved et mirakel, så er det væk. Men jeg må jo så sige, at jeg er i god bedring. Det var meget slemt en overgang. Og så når jeg har gennemgået det der, så slutter jeg med fadervor, for jeg synes, det er den mest geniale bøn. Der er godtnok noget, man synes, der ... at jeg ikke behøver ... men jeg ... jeg slutter med den.

Aage: Gør du det også hver morgen?

M: Nej, det gør jeg ikke. Man behøver ikke at plage Vorherre sådan (megen moro). Efter det så føjer jeg også en tak for oplevelsen af den bevidsthed. Det sker hver aften, inden jeg går i seng. Og så beder jeg mange gange om dagen. Jeg beder, når I nu skal komme, at vi må gøre det rigtige, og vi får de rigtige idéer. Og hvis mennesker kommer og skal tale med mig, så beder jeg også om, at jeg nu må få sagt det rigtige. Og jeg må sige, - gentagne gange er der virkelig sket det, at pludselig kan jeg sige til nogle mennesker, at skal gøre det der, for der vil ske det og det. Det kom pludselig. Det er sket nogle gange. Det er ikke noget, jeg kan gøre med det samme, sådan når jeg vil. Men det er sket, når jeg har talt med et ulykkeligt menneske ... jeg beder om at få hjælp. Og de har så haft den skæbne, at de skulle have hjælpen. Så på den måde, så lever jeg så at sige med forsynet hele tiden. Man, mange gang om dagen kan man sige, at jeg beder, - men det er jo sådan tankerne, der ... Kristus siger jo også, at man skal altid bede og ikke bliver træt. Han har gjort det samme. han har været i samme situation. Og det vil alle ... Når først man opdager, hvor stærk en kraft, man har ved den forbindelse med forsynet, så kan man slet ikke undvære det.

Torben: men der er en ting, jeg vil spørge dig om. Der er jo flere ting. Den ene ting er meditationen. Men den anden ting, som plager mange mennesker i dag, - det er deres tanker. De har meget svært ved at styre deres tanker.

M: Jo, forstår du ... men det er ikke så sært, når en kultur er ved at gå under. De er jo resultater af Moses-kulturen, som nu degenererer. Og de oplysninger, de får, og den verden, de ser omkring sig, og den moral, der gør sig gældende ... folk kan jo ikke få ordentlige tanker.

Torben: Men det jeg tænkte på, det er, at der er én form, - det

[5. februar 1974 – side 31:]

er meditationsformen. Men så er der en anden form, som også yogierne bruger. Det er det, de kalder tankekoncentration, hvor man ikke tænker på Gud eller noget, men hvor man f.eks. sidder og kigger på en ting og så prøver- på at udelukke alle andre tanker, og det er for at træne dem ...

M: Jo. Det må man jo sige, at det kan jo kun være godt. For der er mennesker også ... Jeg har somme tider spurgt: Beder De ikke til Gud. "Nej, når jeg beder Fadervor, - så kommer der en masse andre tanker ... Jeg kan ikke koncentrere mig". Der har vi jo ... mennesker burde koncentrere sig.

Torben: Der er mange, der har dårlige nerver. Det er, fordi det kører jo imellem hinanden i hovedet på dem.

M: Jo det er også rigtigt. Men det har jeg jo ikke. Når jeg koncentrerer mig på en ting, så kan de godt skyde en kanon af.

Torben: Men så kan det ikke være forkert, at man lærer de mennesker at ...

M: Nej, det er ikke forkert. Jeg er heller ikke imod alt, hvad der hedder yoga. For jeg må jo sige, at jeg har ikke sat mig ind i alt det der. Men når det bruges som et middel til en genvej ... til kosmisk bevidsthed ...

Torben: Men det her at lære dem at fastholde tanken om et punkt.

M: Men det er udmærket. For det er om at gøre, at man kan koncentrere sig. De mennesker, der ikke kan koncentrere sig, de kan jo dårligt læse en bog, - alting spredt sig ud for dem. Det er om at gøre, at man kan koncentrere sig. Jeg må jo også koncentrere mig kolossalt for at holde alt det sammen, - mine analyser og alt sådan noget. Men det har jeg meget, meget let ved.

Torben: Men det vil sige, at da vil du ikke have noget imod, hvis man i feriebyen f.eks. underviste, - som et bifag, eller sådan noget, - i den slags ting.

M: Nej, øvelse i tankekoncentration. Det vil jeg da ikke have noget imod. Øvelse kun i tankekoncentration, - kun det ene.

Torben: Før de kan læse dine bøger, er de jo nødt til at kunne koncentrere sig.

M: Men der er de jo nødt til at have et kursus, ja. Der er mange ... de har ikke så megen koncentrationsevne, at de kan læse mine bøger. Så det mener jeg, - det må også blive et fag i vores skole. Det eneste jeg siger, jeg har imod meditation, - det, der har berørt mig ... det er dem, der skal skyde genvej. De tror, de kan skyde genvej og få kosmisk bevidsthed, så de kan springe over de mange liv.

Ib: Så er vi også ude for andre ønsker end blot personlig udvikling, - så er det jo ønsket om at dominere andre.

M: Jo, jo. Bønnen er den største magi, der findes. Den er i virkeligheden magiens fundament. Man kan også lave sort magi. Hvis et menneske, - et ondt menneske, beder om, at der skal ske en ulykke for ham eller hende der, - så er der virkelig nogen, der kan gøre det. Der er altid mørke væsener også. Så kan man virkelig stimulere nogen til ... og så får man jo også selv ...

Aage: Hvordan er det, når nu folk bander. De siger fanden ta' mig - og krafted'me. Har det nogen karmisk virkning. Man udtrykker jo et ønske. Hvis det nu var rigtigt, at man ønskede det.

M: Jah ... hvis et menneske hele sit liv går og siger "krafted'me", så kan det jo ikke være modvirkende mod kræft.

Aage: Men hvis de nu ikke tænker det.

M: Nej, i almindelighed betragter jeg ikke det at bande som noget forfærdeligt. Det er jo noget plumbt i sproget, - en uvane i sproget. Den anden aften hørte jeg nogle børn i

fjernsynet, nej, sikken et sprog. Han er røvkedelig og skide dum, (stort genkendende grin)

[5. februar 1974 – side 32:]

H: Jamen han var det måske ...

M: Man kan rigtig se, at det kommer ned altsammen.

(slut på the. Vi går ind i stuen igen)

Aage: Altså, skal vi drøfte det her, og føre det til protokol nu, så vil jeg da godt knytte nogle kommentarer til det.

H: Til det med ligeløn.

Aage: Ja.

H: Men det kan vi da gøre, hvis der ikke er andet.

Ib: Jeg synes sådan set, at vi skal gøre det der færdigt, fordi -- som vi talte om sidste gang, så skal vi nok komme med et oplæg til en politik indenfor de forskellige områder. Politik er her bare en holdning, en principiel indstilling til tingene.

H: Overfor medarbejdere.

M: Ja, for alle.

Ib: Ja, i det hele taget. Og det synes jeg nok, at det spørgsmål om aflønning sådan set hører hjemme under en række af de problemer, som man må formode Tage Edeling kommer og skal have nogle principielle afgørelser for.

H: Så gemmer vi det, til vi kommer dertil.

Ib: Jeg vil sådan set være glad for, at vi kan komme det der igennem, for så vil jeg sætte mig hen og skrive det lidt mere nuanceret, sådan at vi kan få fastslået, at tingene skal være sådan.

Aage: Jeg mener, at der ligger en lang række problemer i forbindelse med samme løn. Tage har også talt om, om man kan have et vilkårligt antal arbejdstimer på en uge. Kan man have syv dage à 16 timer ... Vi venter, undskyld.

M: Jo, men det der. Det er jo noget, jeg mener man ... syv eller seksten ... det må man jo snakke om.

Ib: Her skal vi tage principielle afgørelser, ikke detaljerede.

M: Jeg mener ikke, man skal lave en klippefast ... selvfølgelig er der ingen, der skal overanstreges.

H: Nåh nej, men jeg tror, det er godt at have sådan en enhed ...

M: Det er rart, at der er en struktur, et - hvad skal man sige - et skelet, det er bygget på.

Ib: Ja vi kom til punkt seks. Og det, vi taler om, det er de store organisatoriske spørgsmål, - altså de principielle spørgsmål. Og her står, at undervisningen skal vi kun organisere inden for instituttets egne rammer. Og deri ligger, at vi skal ikke til at lave filialer rundt omkring i verden.

M: Nej, det skal vi ikke lave. Det må vokse ud. Vi er jo ikke en forretning, der skal vokse op og blive stor, men vi er en moral, der skal gennemsyre alle mennesker. Men en forretning skal gennemsyre alle mennesker med fortjeneste. Men vi er en ny ... en guddommelig mentalitet, som vi skal indplante i menneskeheden. Det er egentlig den dybeste analyse af det. Vi skal indplante kosmisk mentalitet i menneskene. Og det er så vores praktiske måde, at vi netop afskaffer alt det her meget ukosmiske, som menneskene endnu slås med.

Ib: Men der skal oprettes en skole, en international skole i Klint, hvor enhver kan deltage.

M: Ja, der må vi naturligvis ... allerførst begynder det her på instituttet her. For det kan ikke sådan begynde eksplosionsagtigt. Det tror jeg ikke. Men på den anden side, så synes jeg nok, at man kan se, at vi skal ikke til at bygge træhuse igen. Vi kan lige så godt begynde på så småt at tænke på huse, der skal bruges i fremtiden. De andre lader vi så stå, så længe vi er nødt til det. Men når vi nu begynder, så begynder vi med noget, der skal passe på fremtiden, - noget der er holdbart.

Aage: Vil det sige, at vi så deroppe med tiden skal undervise på en

[5. februar 1974 – side 33:]

lang række sprog.

M: Ja. For jeg mener. Der bliver det internationale center. Det bliver ikke her i København. Det ville være alt for upraktisk. Men i Klint vil det blive en by. Når vi nu ser, inden der officielt er gjort noget for det, så er der tusinder af mennesker, der kender det. Og det har bredt sig uden nogen særlig reklame. Så må man regne med, når det kommer i alle aviser og blade, - for det skal det nok komme - både på den ene og den anden måde - så bliver der mange interesserede. For menneskene bliver jo sådan mættet af at være uden moral og af fejlagtige tanker, mangel på sjælelige holdepunkter.

Aage: Men når vi nu har aktiviteterne i udlandet frit, så vil det sige, at de mennesker, der kan de andre sprog, de tilegner sig dine analyser og holder foredrag om dem i områder, som vi ikke øver indflydelse på. Hvordan finder vi ud af, hvilke personer fra disse forskellige lande, der kan holde foredrag i centret?

M: Det tror jeg ikke, at vi skal være så bange for. For vi må jo huske på, at vi skal altid

komme tilbage til, at det er ikke os alene. Vi har det, vi kan forstå, og det vi kan se, og det vi med vore fysiske ... men vi har jo store åndelige kræfter bagved, der forhindrer det, hvis vi ... og sætter det i gang, det vi skal. Og det er jo også ...

Ib: Og sætter andre ting i gang udenfor os.

M: Ja, for det er jo klart, at forsynet kan jo ikke tænke sig, at hele verden skal regeres herfra. Det må vokse op ligesom plantelivet og dyrelivet ... Det - husk på - det er jo en menneskehed, der ikke har lavet nogen moralske love ... Vi gør alting af vor egen fri vilje, -- altså i virkeligheden skal det være sådan.

H: Ja, det skal det blive.

M: Ja. Vi må have nogle regler, for ellers kan vi jo ikke styre folk. Men det er i den retning, det skal gå.

Aage: Nu har vi også talt om noget, der ligger lidt op ad undervisningen, nemlig forskning. Og det er da oplagt, at instituttet, at centret kan tage skridt til, at der sker nogen forskning rundt omkring, der har noget med dine analyser at gøre. Men kan vi også lave det selv? - Kunne du forestille dig, at man i sagens centrum rent faktisk bedriver nogen forskning af en slags.

M: Jo. Hvis vi inden for sagen får virkelige videnskabsmænd, som - du har jo lavet meget forskning - og andre, som har fået uddannelse, - det får vi jo inden for sagen ... vi får jo både professorer og mange andre, der bliver interesseret. Jeg mener, den ædle videnskab og de ædle videnskabsmænd, - de vil komme til os.

Aage: Hvis nu vi tager sådan nogle parapsykologiske emner. Nu har vi Uri Geller med tankeoverføring osv. Kunne vi lave sådan noget forskning deroppe ... engang med tiden?

M: Ja. Jeg kunne da godt skrive en analyse om Uri Geller. Men det føler jeg, det skal jeg jo ikke. Jeg har jo påpeget, at materialisation vil komme, og at man vil kunne sende ting fra det ene sted ... og at man vil høre op med at sende med tog og jernbane. Mennesker, der er nået op i rang af engle ... eller hvad skal man kalde det ... færdige mennesker, skal jo ikke ligge og rode på den måde. Men de er ikke færdige med det fysiske plan. Men de kan gå ind på det åndelige plan og ind på det fysiske plan, alt efter behag. Han siger jo også, at han har prøvet det en to tre gange, Geller. Ja, han har prøvet det tre gange. Men han tør ikke. Han tror ikke ... han er ikke sikker på sig selv. Og det er jo ikke så godt, hvis han ikke kommer tilbage igen.

Ib: Nej, for så er han jo død.

M: Ja, så er han på det åndelige plan. Så er han bare ikke på det

[5. februar 1974 – side 34:]

fysiske plan. Andet sker der jo ikke. Men man skal være temmelig sikker. Nu er det jo

det, at det er en kolossal lynproces. Ja, for der er jo ingenting med afstand. Det er jo hinsides lysets hastighed, og der begynder så en ny verden. Og der er der ingen tid eller rum.

H: Jeg kan heller ikke forestille mig andet, end at alle, der har interesse inden for et eller andet videnskabeligt felt, og som interesserer sig for dit arbejde, vil omsætte det i deres arbejde. Og de, der føler sig inspireret til en skønne dag at beskæftige sig med de områder, som ligger indenfor dette at inkarnere på en ny måde ...

M: Ja. Den videnskab vil jo beskæftige sig med udvikling af alt det, som kan gavne udviklingen hen i retningen af materialisation og den tilværelse ... altså i det hele taget, - hele den rigtige menneskeverden.

Ib: Jeg vil da også sige, at forskning og udvikling godt vil kunne foregå inden for instituttets rammer.

M: Men det vil den også komme til. For vi må jo huske på, at vi lukker jo ikke noget ude. Vi er noget, der vokser ud i verden. Vi har ikke lov til at indtage den stilling, at vi er en sekt. Men vi lader det være åbent. De kan komme ind og være med, og de kan gå ud og lade være. De kan komme og blive gale på det, og de kan gå ud og blive god igen ... og komme tilbage igen.

Aage: Men altså, vi kan undervise, som Torben har været inde på, i ting, der dels kan belyse åndelige problemer og dels helt generelt bruges til større forståelse af dine analyser.

M: Det vil få de største læremestre, fordi ... det vil ikke få de materielle ... det vil få de åndelige, - altså dem, der er nået frem, sådanne som Einstein og Bohr. De var jo på vej til at forstå, at der er højere magter til. Og det er sådanne videnskabsmænd ... og nu kommer Geller, og begynder at gøre dem opmærksom på, at der virkelig er sådan en magt. Det er sådan noget, der er med til at støtte os. Der kommer sikkert meget mere endnu. Men nu kan de jo se, menneskene her ... Han er oppe i Göteborg, men hernede går urene i gang. Det er næsten som en radioudsendelse. Det er en vældig magt. Men det er jo ikke andet end den astrale magt. Og vi har den jo også, men vi bruger den ikke. Nu kan vi jo nok ikke løfte det bord (banker i bordet). Men hvis vi havde et lidt lettere og lagde hænderne på, - så ville det kunne komme til at bevæge sig. Så kunne vi måske løfte det op. Men dette her er for tungt.

Ib: Skal vi ikke prøve det en dag.

M: Nåh ... det kan vi da godt. For jeg har ikke sådan et lille bord. Det skal gerne være et lille rundt bord, der ikke vejer noget. Det var det Julius og de der gjorde. Jo, det er jo en kraft. I Rusland er der en kvinde, der kan få ting til at flytte sig. Men det er jo ingenting ved siden af Geller. Russerne er jo helt betaget. Hun er berømt over hele Rusland og er under forskning hele tiden. Hun kan få tændstikker til at flytte sig lidt. Så er hendes hjerte også oppe i 200 slag i minuttet, og så skal hun hvile et par timer. Men

for ham var det ikke så slemt, - noget udmattet var han jo. Men ikke så meget. Han er en ung mand. Han er meget tiltalende. Jeg synes, at man får en meget dejlig tro på ham, fordi han ser så ... og jeg synes jo også ... det her med, at han siger, at nu må I ikke tro, at jeg er en ny Jesus. Nej, I har det allesammen. Den er i jer allesammen. Men ved mig er der noget, der gør, at det kan udløse det. Men så spørger de ham videre ... ja, men det kommer i en bog. Der står nærmere oplysning, han holder ikke af at fortælle. Det er naturligvis fagligt. Det sælger

[5. februar 1974 – side 35:]

bogen. Og det kan også godt være, at han ikke skal fortælle alt. Tænk hvis mennesker får evne til at lave den kraft. Men sikke en ravage de kunne lave.

H: Ja det er godt, der er bremses på.

M: Ja. Men han siger også, at han er under kontrol. Han kan ikke foretage det til egen fordel. Han har jo prøvet med ... jeg ved ikke, om det var roulet eller terninger ... han kan godt få terningerne til at vise gevinst hver gang, når det ikke er alvor. Men når det er alvor, så ... så virker det ikke. Og det er da godt. For det er jeg også klar over. Men det er lige sådan med mig. Jeg kan ikke bruge min kosmiske bevidsthed til min egen person. Det kan jeg ikke.

H: Det vil du heller ikke.

M: Nej, det vil jeg ikke. Jeg er heller ikke interesseret. Og det ville også skade. For ... hvis jeg siger, at jeg er den og den, der levede dengang. Åhhh ... folk ville sige, at jeg er indbildsk.

Ib: Så er der nogle, der ville falde på maven, og der er andre, der ville gøre det modsatte.

Aage: Der var for nogle få dage siden i Berlingske nogle oplysninger om drømme, hvor de havde forsøgt at vække mennesker på det tidspunkt, hvor de drømte, og spurgte dem, om de drømte, og hvad de drømte. Der mener man at have konstateret, at der er grænser for, hvad folk kan drømme. Det er ligesom om, der er ting, de ikke kan få sig selv til at begå i drømme. Man kan ikke komme under sådan et vist moralsk niveau, og det kan man heller ikke i drømme.

M: Det er det samme som med hypnose. Det hedder sig - og det mener jeg er rigtigt - at man kan ikke under en hypnose få et menneske til at lave en forbrydelse, som det ikke ville begå i vågen tilstand. Men det, der ligger under, - det kan man få det til. Men husk på, - der er alligevel ... det trin, man står på, - det er beskyttet.

Torben: Men det er det farlige ved hypnose, at man kan omskrive ting. Man kan sige til nogen, der er i hypnose: Når du vågner, så spiller du med i et skuespil, og så ser du, at der på bordet ligger en pistol, og det er selvfølgelig en attrap, og den tager du og skyder vedkommende, der kommer ind af døren. Men det kan du roligt gøre, for det er

jo et skuespil, du deltager i.

M: Kan man få ham til det?

Torben: Jo. Man kan omskrive det. De er ikke klar over, at de slår vedkommende ihjel. Men man kan sige til dem, at du spiller med i et skuespil. Det er det, der er det farlige i hypnose.

M: Vi havde jo én her i Danmark, der blev dømt for, at han skulle have hypnotiseret en anden til at ... men det er jo aldrig blevet ordentlig opklaret. Han påstår jo selv, at det har han ikke.

Aage: Så har vi punkt 6 C. Vi har lige lidt mere om undervisning, som Ib ville have.

Ib: Ja. Vi kunne måske også lige slå fast, at instituttet kan sende undervisere til andre skoler og virksomheder i alle lande. Altså ... Vi forudsætter, at der er en skole i Klint.

M: Jo. Instituttet kan selvfølgelig sende lærere ud til alle ... hvis der er uddannede lærere. Det ville da kun være godt.

Ib: Det hører sådan set hjemmeovre i det regi, vi talte om hos dig, Tage. Men jeg synes da godt, at vi alligevel kan slå fast her, at instituttets økonomi skal sikres blandt andet gennem indtægter ved salg af litteraturen gennem fremmede forlag og gn. indtægter fra instituttets egen virksomhed.

M: Jo, jo. Ved_bøgerne og sådan noget.

Ib: Ja, ja.

Aage: Hvad med gaver. Kan det ikke gå hen og blive det vigtigste?

[5. februar 1974 – side 36:]

M: Selvfølgelig må instituttet godt give gaver.

Ib: Men det er lidt vanskeligt at skrive her, at instituttets økonomi skal sikres gennem gaver.

M: Det skal ikke sikres.

Ib: Nej, det kan vi ikke så godt skrive. Men det, vi skal lægge an på, det er udgivelsen af litteraturen. Det er det, der skal være instituttets hovedindtægtskilde fremover.

M: Jo. - men det med gaverne. Det tror jeg ikke, man skal nævne. Det kommer af sig selv. Det må folk gøre, som de føler. sådan noget skal man ikke nævne.

T: Kan man forestille sig, at instituttet selv oprettede sit eget bogtrykkeri.

Ib: Ja, men det mener jeg, hører til instituttets øvrige virksomhed.

M: Et bogtrykkeri, - ja, som sit eget private?

T: Nej ... at man lavede et bogtrykkeri udenfor instituttet, som foruden at lave instituttets egne bøger, også lavede bøger for andre foretagender.

M: Nåh ... du mener for forlagene ... Jeg mener, vi må overlade til forlagene ... jeg mener ikke, at instituttet skal besvære sig med alt det med bøger. Sikke en masse personale ... og så meget andet.

Ib: Vi skal ikke drive erhvervsvirksomhed.

M: Nej, det er om at gøre, at vi kan holde den så ren ... holde atmosfæren så ren som muligt. Og det kan vi ved ikke at have alt for mange slags primitive ... jeg mener ikke nedsættende, men alligevel primitive arbejder af forskellig art.

Ib: I virkeligheden burde vi måske nok føje til her, at instituttet skal ikke have til formål at drive almindelig erhvervsvirksomhed. Der har jo været tendenser til det. Der blev jo taget initiativ til at lave H.C. Andersen-Eventyr-figurer i stor stil.

M: Jo ... det var jo også en fejltagelse. Og det gik jo altså ikke.

Ib: Nej, men det er meget godt at slå det fast.

M: Det kostede os mange penge. Det var jo ... hele salen blev brækket ned. Det var jo de her H.C. Andersen-skilderier. Jeg blev jo ved med at stritte imod. Men ... "Ja, de ville støtte os disse mennesker, og det vil give så og så mange penge" og uh - ha. Så langt om længe, så ... Nåh ja. Men det var det rene humbug. Vi skal ikke have sådan noget. Og jo mindre vi har af forretning, jo renere kan vi holde det. For os gælder det meget om, at vi kan være i kontakt med analyserne, - på de flest mulige felter.

H: Der er det så godt at indføre det med lige timeløn, - så udelukker det spekulation.

M: Ja, så bliver det timeløn, - og så er det ligemeget ...

(alm. snak)

T: -- om vi skal efterhånden oversætte Kosmos, så det udgår herfra som instituttets blad til hele verden på mange sprog.

M: Det er meget muligt, at vi laver et stort verdensblad. Det kunne jeg godt tænke mig. Som nu vi tænker os "Det Bedste". Sådan kunne jeg godt tænke mig, at vi kommer til at udgive et ...

Ib: Vi er jo i virkeligheden i gang med det princip. For det svenske Kosmos er jo en parallel til det danske. Det er ikke så omfattende. Vi laver jo et tilsvarende på Esperanto, og på tysk også, ikke sandt?

M: Nu skal vi jo også tænke på, at senere - når vi kommer i forbindelse med mange flere intellektuelle mennesker, så får vi jo mange flere til at skrive, og videnskabsmænd, der kan skrive, så vi får lavet et stort blad.

Torben: Det betyder meget for mennesker, når man starter på at interessere sig for dine ting. Fordi man får det ligesom i lidt

[5. februar 1974 – side 37:]

fordøjet tilstand, og så glider man ind i dine bøger via disse ting. Det er ligesom en introduktion til dine tanker ... en form for kontakt.

M: Ja, det er rigtig nok. Men det vil det også blive, for der er det, vi skal have ... alle dem, der kommer og vil have noget at vide om sagen, - de kan deltage i det her kursus, der bliver for alle ... dem, der vil arbejde her, de får jo et kursus i, hvad det går ud på ... Så bliver de informeret. Det, der er ulykken -- eller hvad jeg skal sige ... det, der er generende i øjeblikket, det er det, at mange er glade for sagen, -- men de ved ikke, hvad de skal kalde det overfor ... hvis nogen spørger dem. Ja, jeg synes, at vi skal nok få lavet det godt. jeg føler mægtig god medvind fra den åndelige side.

Ib: Nu begynder det også at skride.

M: Ja, ja. Men nu er tiden inde. Jeg regner jo ikke med, at jeg skal være Methusalem.

Ib: Der er også langt til 900 år.

M: Ja. Det må have været en anden sol, der var på himlen dengang.

[5. marts 1974 – side 1:]

Ib: Vi har tidligere talt om, at du ville gennemgå symbolet ud fra selve samarbejdssynspunktet, og sidste gang, vi talte om det, sagde du, at da var du ikke rigtig forberedt på det.

M: Nåh nej. Men vi har egentlig fulgt principperne meget nøje. Og symbolet er ikke så indviklet, som det måske kan se ud til. Vi har jo fulgt det meget, så langt vi er kommet. Og når vi skal lave en oplysning, som de skal have, når de tiltræder og vil gerne være med, så må den oplysning ... så må vi have næsten det hele færdigt, - alle de vigtige punkter. Ellers bliver den oplysning jo ikke fuldkommen.

Ib: Vi kan ikke lave den, før vi er færdige med drøftelserne.

M: Nej, det er det, jeg mener, man kan jo ikke lave den oplysning som noget af det første, - det må være noget af det sidste. Men vi har jo allerede drøftet mange ting.

Ib: Vi skulle måske tale om symbolet i forhold til samarbejdsspørgsmålene, som vi aftalte på et eller andet tidspunkt.

M: Ja. Det kan vi jo godt. Vi har jo drøftet, hvordan bestyrelsen skal være. Der bliver noget at drøfte, hvordan forholdet mellem bestyrelsen og medarbejderne skal være.

Ib: Ja. Det er der, vi er kommet til. Er det noget, vi kan gøre med det samme, eller er det noget, du vil forberede dig på?

M: Nej... det snakker vi om. For jeg mener, - det skal jo ikke være noget ... noget indviklet noget. Det skal det jo ikke. Jo mere indviklet vi gør det, jo vanskeligere bliver det at få det gennemført.

Ib: Så kan vi måske tage symbolet med det samme.

M: Det kan vi godt. Det står lige her ved siden af. Det er jo det med ... hvordan vi nu kan lave det mellem bestyrelsen og ... det skulle jo ikke gerne være noget med overklasse og den slags. Det er jo det, at vi skal have fjernet alt det, der kan skabe skævheder og alt det der.

Ib: Ingen overklasse.

M: Nej - så er der heller ingen underklasse. Det, det drejer sig om, - det ligger jo her. Altså bestyrelsen, det er denne gule eller gulbrune eller, hvad skal vi kalde den farve. Og når der er lavet en intelligenslinie og en følelseslinie, så skal det betyde, at det er den højeste form for humanitet. Det skal det styres efter. Så er det jo, hvor langt vi kan komme med den humanitet i vore dage, -- vi kan jo ikke lave. det virkelige kærlighedsrige sådan lige med det samme. Det kan vi ikke. Så ... det vi skal drøfte, det er jo så, hvordan kan vi lave forbindelsen mellem bestyrelsen og medarbejderne. Det skal jo ske på den måde, at det skal følge grundanalyserne. Jeg har symboliseret det som disharmonier, ved at de ikke ligger i rækkefølge. Jeg synes, det er bedre, når man skal tale om sådan en uoverensstemmelse, - så er det bedre, at man ikke skal sige, at det er egoisme og det er jalousi, og det er det og det. Nej, man kan sige, at disse grundenergier ... din tyngdeenergi ... når man kommer ind på at tale om det på den måde ... det lyder måske mærkeligt, men ...

Ib: Det er en mere afslappet analyseform.

M: Ja. Det virker jo ikke sådan ... Siger man. Det er egoistisk at lave det sådan ... Når man bare holder på, at det (utydeligt) tyngdeenergi ... at det er ikke efter naturen. Det er det, jeg mener, at man kan få arbejdet en form frem, så ... altså ... det er derfor, det er lavet ... Ja, oprindeligt så var det, fordi vi troede, at der var så mange grupper. Men det skal vi jo ikke have. Men derfor er det alligevel nyttigt ... fordi det skal fortælle den fuldkommenhed, som det skal bygges efter. Det skal jo bygges efter det, at der et sted ikke er alt for voldsom intelligens og ingen følelse. Et andet sted er det bare instinkt og el-

[5. marts 1974 – side 2:]

lers ingen (system?) i noget af det. Det vil det jo blive, hvis ikke man har grundenergiene i deres rækkefølge. Og derfor er det, jeg mener ... alle uoverensstemmelser ... uoverensstemmelser hos os skal jo ikke på nogen måde skabe bitterhed eller irritation. Alt det skal vi se at lave sådan, at vi kan undgå det. Så ingen bliver fornærmet. Det er jo ikke let ... men vi kan jo lave det. Vi kan jo gøre det, så det er lettere. Men så er der jo det ved det ... hvad forskel er der så på bestyrelsen og

medarbejderne. Medarbejderne skal jo også have en vis ... frihed. Men medarbejderne kan jo ikke have ... der skal jo være et overhoved. Og der er det, jeg mener, at bestyrelsen er et overhoved.

Ib: Men ikke nogen overklasse.

M: Det er ikke nogen overklasse. Men derfor er det alligevel ... vort hoved er jo heller ikke sådan en overklasse. Det er jo et organ ligesom de andre organer, selvom det er et fornemt organ. Hvadenten det er et "dataorgan" eller en almindelig pumpe ... De kan være lige nødvendige. Derfor skal man ikke overvurdere, - tilbede det ene og undervurdere det andet. Det er det, man gør i det daglige liv. Og selvom hovedet nok har en større opgave, så må man ikke lade sig friste til at hæve det op med krone, juveler, smykker og sager. Det er det, man skal til livs.

Ib: Det er al den prestige, man skal have væk.

M: Det skal man have væk, ja. Vi skal jo huske på, at det er ikke en forretning i sig selv. Det er en kultur. Vi danner en kultur. Og så er vi med i den kultur. Denne kultur har sine principper, - opfylder hele kristendommen, - så at sige. Kristendommen er jo ikke en religion. Den er en videnskab, - som vi nu har lavet det ... så er den en videnskab. Så er der jo det, - hvordan bliver vores administration. Ja, der var det jo, at jeg er kommet ind på, at vi skal ikke selv trykke bøgerne. Det kommer sikkert til at gå ud til forlagene. Hvad bliver der så at lave, - for bestyrelsen og administrationen. Der bliver jo det at danne skole. Vi skal bygge skole, og skabe undervisning, - skabe lærere. Ja, og selvfølgelig har vi magten over bøgernes udgivelse, og vi skal også kontrollere oversættelserne. Det bliver jo de ting, som de skal lave.

Ib: Men man kan vel også forestille sig, at det bliver en kombination af udgivelse af bøger her på instituttet og udgivelse af bøger på fremmede forlag. For det er jo ikke sikkert, at udviklingen kommer til at gå så hurtigt, at vi uden videre kan få al ting udgivet på et forlag.

M: Nej, - det kommer den ikke til.

Ib: Det kommer den ikke til, så vi må nok regne med, at der skal være en udgivelsesvirksomhed her.

M: Det kan vi jo bedst se, når det kommer i gang.

Ib: Ja, ja. Jeg mener også blot, at vi skal ikke så gerne binde os til, at det skal være på forlag, hvis ...

M: Nåh, nej ... vi skal da altid have det sådan, at vi står frit. Det er jo kun foreløbige ideer, vi kan spekulere med, for at se, hvordan ... Selvfølgelig skal vi ikke binde os frem i tiden ... så vi står og ikke kan lave det om. For det kan jo godt være, at vi ønsker at lave om på tingene. Men det er jo også kun et forlag ad gangen. Og det bliver jo også på vore betingelser. For et forlag kan jo ikke få evig ret over det. Men det er jo sin sag

... det, vi så skal tale om, det er dem, der her på instituttet skal lave tingene. Så er det, hvordan vi kan lave den organisation ... sammen med bestyrelsen. Der bliver jo så de forskellige virksomheder ... kontorarbejde, læreruddannelse og ... skole vil det jo blive senere hen. Men ... ja, der kan godt begynde at blive undervisning ... Lad os nu sige, at Det tredje Testamente vækker megen opsigt, så

[5. marts 1974 – side 3:]

kan man måske begynde at lave skole her på instituttet, - sådan i det små. Det kan godt være, at der er mange, der vil godt ... så man kan begynde at lave det til en skole. Og så skal vi begynde at indstille os på, hvordan vi kan lave det om i Klint, for træhusene kan jo ikke vare evindeligt. Det kan jo ikke betale sig, at vi bygger nye træhuse.

Ib: Det skal laves ordentligt.

M: Ja ... så langt vi kan komme, må det laves ordentligt. Så må det nøjes med at være det, vi kan nå. Men der er det ... vi kommer til at nå det, der skal nås. I denne sag er vi jo ikke alene. Det er jo et forsynets manifestation. Så det må vi regne med.

H: Jeg kan også tænke mig, at efterhånden som der kommer flere interesserede til, så er der mange forældre, som gerne vil have deres børn i en skole, hvor der undervises af nogen, som har indsigt i kosmologien. Det tænkte vi, da vores børn var i den alder.

M: Jo. Det har vi snakket tit om. Og vi havde også engang i begyndelsen noget her. Men det var Inger Gårde ... det kunne hun jo ikke klare. Der var en hel del børn her, der fik nogen undervisning. Men når nu der bliver mange mennesker, så bliver der også mennesker, der vil have, at deres børn skal lære det. Der bliver meget, som vi efterhånden kommer til at lave, - som vi i dag måske ikke tænker så meget på.

Aage: Er det noget, der minder om folkekirkens søndagsskole?

Ib: Nej, nærmere "lille-skoler" ... på samme måde som forskellige grupper ... Steiner-skole ...

M: Jeg mener, vi må bort fra dette her ... søndagsskole. Det må ikke have det præg. Det må have et almindeligt normalt præg. Alt, hvad der smager af religiøs aura, det skal man væk fra. Og det bliver jo guddommeligt alligevel. For det er jo en højere videnskab.

Aage: Men det, der er tale om, er det, at i stedet for, at børnene går i en almindelig skole, hvor de lærer at regne og skrive, - så kommer de på instituttets skole og lærer at regne og skrive, kan det være rigtigt?

M: Ja. Det kan komme engang. Antroposofferne har jo sådanne skoler. De har vist en i Hellerup, tror jeg. Og det mener jeg, at det kommer vi også ud for at lave, - senere hen. Men vi må jo regne med, at det tager sin tid. Det vi særlig må interessere os for, - det

er jo begyndelsen.

H: Og disse lærere bliver også en slags medarbejdere, som må sætte sig ind i kosmologien.

M: Ja, men det skal også være frivilligt. De skal ikke ansættes. Vi skal ikke have det med ansættelse og kontrakter og sådan.

T: Hvis man laver en rigtig skole med alle fag, så er man nødt til at have fastansatte lærere.

H: Man kunne godt tænke sig den mulighed, at man kunne lave sådan en skole, hvor lærerne var indstillet på at følge de principper, som man har her, og også følge dem med hensyn til ligelønprincippet. Navnlig når man kommer dertil, at ligelønnen virkelig skal dække, hvad der går til at bo, til at klæde sig, til at holde ferie for osv. - får regnet det prisgrundlag ud, som svarer til det, der i kapitel 4 er betegnet som arbejdskvittering.

M: Ja, Vi skal jo faktisk frem til at udregne, hvor meget koster hele situationen. Hvor mange der skal arbejde, hvor meget der skal betales. Det er man jo nødt til at betale med penge til at begynde med. Sådan må vi begynde princippet. Det må være den samme timeløn for alle.

T: Ja, for hvis der skal være en højskole i Klint, så er man nødt til at have en fast lærerstab. Der kommer jo mange andre fag ind på sådan en højskole.

[5. marts 1974 – side 4:]

M: Ja. Det er jo det ... så længe menneskene ikke er mere udviklet ... men det er jo det ved det. Det er jo ikke meningen, at det skal blive ved på den måde. Det skal være på den måde, at de arbejder uden kontrakter, - uden disse bånd. For så er de jo endnu en slags mennesker, der skal gå i gangstol, -- at man alligevel skal have dem spændt i særlige bøjler for at de kan lave det ... for at de kan lave det, så skal de have de og de svømmebælter på og sådan noget. Det er jo det, vi skal bort fra. Men foreløbig må vi naturligvis begynde med det. Ja ... jeg ved ikke ... i det små kan vi jo nok begynde med det. Det er jo det, vi skal ind på. Ellers er det bare en fortsættelse af det andet. Det skal det ikke være. Så må det lade være med at vokse så meget.

Torben: Vil det sige, at du mener, at folk er tilknyttet højskolen så længe de føler, at de har noget at give.

M: Ja. Jeg mener, at har de lyst til at studere, må det også være på betingelser: - kan vi være med her. Der kræves ingen kontrakter, -- ikke noget. Men her er strukturen, - her er, hvad det drejer sig om. Og er man glad for at opfylde de betingelser, så er man jo meget ... og er man ikke det, så kan man jo lade være. Derfor er man alligevel knyttet til sagen. Man kan ikke rende fra det her. Det er hellige ting, som vil komme til at beherske verden. Man kan rende fra det et stykke tid. Man ser allerede nu, at dem, der

er gået fra, - de kommer tilbage. Man kan jo ikke gå bort fra sandheden. Har man een gang lært, at to til to er fire, så kan man ikke falde for, at to til to er syvogtyve. Men det er rigtig nok. Der skal snakkes en del om det. Vi skal bare finde frem til, hvordan det kan lade sig gøre.

T: For sådan som forholdene er i øjeblikket, da har man en lovgivning, som fastsætter visse regler for funktionærer.

M: Ja. Det er rigtig nok. Men hvis vi går ind i det på den måde, så er det kun, at vi laver en ny slags forretningsaffære. Det det her drejer sig om, det er jo kun at få de mennesker, der virkelig er interesseret, og som virkelig vil leve sådan, - at det er blevet deres liv at opfylde det. Og ikke de mennesker, der er med, bare fordi det er en mode eller det er moderne.

T: Nej, nej. Jeg mener også, at i det øjeblik økonomien var dertil, så ville forholdene være betydeligt bedre end dem, som loven sikrer folk. Altså de mennesker, som er her, de vil blive behandlet fuldstændig som mennesker på højt niveau, uden at de skal have en beskyttelse i en lov.

M: Vi skal ikke have ... (et sådan lovsystem) ... de kan bare gå ... for dette at binde nogen, når de er i disharmoni eller er vrede på det, - sure og gnavne på tingene, og vi så alligevel beholder dem kun ved hjælp af kontrakter ... Det kan vi ikke. Men sådan er der en masse mennesker idag, der kun er bundet ved kontrakter. Men de er slet ikke glade ved det, de har med at gøre. Det er jo ikke nogen ide. Er det frivilligt ... selvfølgelig, vi må jo også garantere ... sagen må sørge for, at de får deres penge for det og det ... altså uden kontrakter. De skal holde deres uden kontrakter.

H: Det er et felt, som det vil være vældig godt at få belyst nærmere, altså det, at nogen satte sig ned og fandt ud af, hvad vil der kræves idag, hvis man skulle have en ligeløn ... en timeløn, som måtte være tilfredsstillende for folk, der arbejdede sådan et sted som her. Og jeg kunne tænke mig, at man kunne gøre det på den måde, at man kunne skrive en artikel om det i Kosmos, - og opfordrede folk til at tænke problemet igennem og komme med et forslag.

M: Ja - det er jo rimeligt, at det skal skrives. Men det, der skal skrives, det er jo det, vi skal finde på. Og når vi har fun-

[5. marts 1974 – side 5:]

det på det, så er det jo dejligt, at der bliver skrevet en artikel. For det skal det jo. Ellers er der ingen, der har overblik over det.

Torben: Nu siger du det med kontrakter, - og jeg forstår godt, hvad du mener. Men nu behøver man jo ikke at anskue en kontrakt altid som noget negativt noget. Det kan godt være en erindring om noget, man blev enige om, da man indgik i ... Altså, jeg mener, mennesker kan godt rage sig uklar med hinanden, - ikke fordi de vil huske

forkert, men fordi de husker forkert. Er det derfor helt forkert, hvis man ... lad os nu tænke os, at der er én, der starter som lærer ... at man så skriver på et stykke papir, at nu starter du fra den og den dato. Er det helt forkert, hvis man skriver sådan et eller andet?

M: Nej ... man må selvfølgelig have ... selvfølgelig må det være skrevet, hvad man har lovet, og hvad man ikke har lovet osv. Det må stå skrevet. Men ... vil man ikke holde det, så må man gå. Ikke det her med retssager.

Torben: Nej, men du sagde det blot så absolut. Det er derfor, jeg spørger dig. Det kan være svært, hvis et kontor skal fastlægge en undervisning ... Ligesådan kan man risikere, at nogle mennesker bliver sure, fordi de husker forkert.

M: Jo, - men det er jo det ved det.. Her er der ikke andet, end hvad de selv lover, - går med til at love ... og hvad vi lover. Og det skal man holde ... uden kontrakter. Ja, for der kan være ting, der er nødt til at være bindende, men alt det, der ikke behøver at være ... jeg mener, at vi skal være så højt ... jeg mener heller ikke, at bestyrelsen behøver at være bundet ved kontrakter osv. I er jo fuldstændig frie. I er jo heller ikke nu bundet ved noget som helst. Så jeg mener, - det er det, der skal fortsætte.

Ib: Jeg har opfattet det sådan, at når du siger, at der skal ikke være nogen kontrakter, så mener du dermed, at der skal ikke være nogen kontrakt, som vi vil henholde folk til ved hjælp af retssager. Det er ikke et spørgsmål, om man skriver på et stykke papir eller ikke skriver på et stykke papir det, man er blevet enige om, for det er en naturlig ting. Men hvis det er sådan, at de ikke vil være med længere, ja, så kan de bare have lov til at gå. Så vil vi ikke holde dem fast ved hjælp af retssager.

M: Nej, det er godt nok, at man skriver ned det, man bliver enige om. Det er man jo nødt til. Men det behøver ikke at betyde, at så er der retsforfølgelse, hvis man ikke holder det. Vi skal jo bort fra disse retsforfølgelser.

H: Man kan tænke sig en mand, der gerne vil undervise. Og han siger, at det vil jeg meget gerne, men for at jeg skal kunne gøre det, så er det nødvendigt, at jeg har et vist antal timer om året. Så kan I sige mig, at jeg kan få lov til at arbejde i den tid ... ikke sandt? Og hvis det er et minimumskrav, så må man kunne udfylde det på et stykke papir.

M: Der er jo det ved det, at hvis han ikke kan leve af det, så må han tage arbejde et andet sted. Og kan vi give så meget, at han kan leve af det, så gør vi det jo.

Torben: Jeg vil godt følge det op, det Henning sagde der. Nu har vi jo folk, der testamenterer ... nej, ikke så meget dem, men mere dem, der giver os gaver. Så giver de et eller andet, og så bliver de sure på det hele, og så kommer de med alle mulige andre påstande. Og derfor kan det jo ikke være forkert, når enten folk giver gaver eller de stiller deres arbejdskraft gratis til rådighed, at man siger, nåh ja tak, det vil vi godt have, det der, men vil De lige skrive under her. Ikke for at retsforfølge dem, men

nærmest for, at når de til sin lid bliver sure på os og rejser, så kan man sige til dem: Nå, men I skrev under på de og de betingelser ... at det var frivilligt osv. osv. ... Det kan da heller ikke være forkert.

[5. marts 1974 – side 6:]

M: Nej... det kan jo siges at være nødvendigt til at begynde med. Det er jo det, at man skal jo arbejde sig hen til at være så udviklet og så humane, at det man siger, det er lov.

Torben: Men jeg tænker på overgangssituationerne, hvor der vil være mange, der vil være ...

M: Jo. Det er jo klart. Man må regne med en overgang. Men nu for eksempel studehandlereovre i Jylland på markeder. Der er et håndslag et håndslag.

Aage: Men det bliver også afgjort med det samme. De penge, man skal have, de kommer jo ikke et år efter - det bliver ordnet samme dag.

Ib: Men der er mange andre ting, der finder sted på samme måde, hvor man ikke skriver på et stykke papir, men hvor man i den grad føler sig bundet af en etik, som man er enig om i hele befolkningen, sådan at har man sagt det, så er det lige så godt som ...

M: Det bliver noget af vores skoleundervisning. Det bliver et fag i skolen, at undervise dem i, at man må holde sine løfter. Man må vænne sig til ikke at have kontrakter. Det bliver også et fag i skolen. Ellers kommer vi aldrig ... skal vi blive ved med at have, at vi ikke kan stole på hinanden.... Der kommer ingen højere end os. Derfor skal vi sørge for, at vi laver det højeste, - så må det vokse langsomt. For jo mere vi fordrer, jo færre bliver der til at forstå det. Men så er der jo det ved det ... de er ikke tvunget til det. De kan jo stadigvæk have arbejde uden for. Foreløbigt kan det være deres hobby.

Aage: Nu har vi talt om nogle små skoler, hvor man kan lære at regne og skrive og andre ting. Og nu er det jo sådan, at Instituttet skal jo kun styre ting, der er i sagens centrum. Ting i andre lande og ting i Danmark skal man sådan set ikke styre. Så man kunne jo godt forestille sig, at der kom en række "lilleskoler" af forskellig art, men at sagens center ikke var ansvarlig for den måde, de bliver drevet på.

M: Nej. Det kan vi jo heller ikke. Men de har jo bare det stempel på sig ... altså, at de ikke er medlemmer. Hvis nu ... lad os sige, at nogen i et andet land laver noget, og de skal efterabe os ... men han laver noget helt andet. Så hører han ikke til os. Så er det uægte.

H: Men det vil også hurtigt vise sig i sådan en skole. For hvis forældrene opdager det, så vil de enten tage deres børn ud eller sørge for, at der kommer en ny lærer. For der er så meget i den undervisning, der ligger helt op ad din lære. Men det kan også afvige fra almindelig skoleundervisning ved, at man tager helt andre principper ind i

forståelse af historie af samfundsforhold af dette her, at man skal holde, hvad man har lovet.

T: Man lærer børn i dag i skolen, at man skal holde, hvad man lover. Men de har blot ikke nogen viden om, hvorfor de skal gøre det. Men dette her danner grundlaget, hermed kan man forklare dem, hvorfor de skal gøre det.

M: Ja. Det er derfor, de skal have undervisning, når de kommer og siger, at de har lyst til at være med - og hvordan og hvorledes. Ja, så er det, jeg mener, at de får ikke blot en brochure eller en bog. Men der skal være undervisningstimer i væremåden her inden for sagen. Så de ikke bagefter kan sige: Ja, det vidste vi ikke. Det må være fuldstændig klart. De må tage en slags prøve, måske ... at man kan vide, at de kan huske det, - at de kender det. Vi skal undgå alt det der ... Som nu antroposofisk selskab, der lå i retssag med fru Steiner. Jeg har en vældig stor retssag liggende. Jeg ved ikke, hvem der har sendt mig den. Hun siger, at hun har retten til at udgive hans bøger. Men selskabet siger, at det har de ret til. Og hun siger, at hun har ret til at være hans efterfølger. Men der er en lægefrue dernede, som siger, at hun har ret til at være hans efterfølger.

[5. marts 1974 – side 7:]

H: Vi er glade for, at du ikke er gift.

M: Nåh ja ... der skal ikke komme nogen og sige, at de skal være min efterfølger. Efterfølgere - det må være alle I andre. Der kan ikke være sådan en enkelt person. Nej, altså, vi må regne med -- i det små til at begynde med. Men det er om at gøre at få de rigtige principper. Hvor meget vi kan få opfyldt af dem, det må vi jo sådan efterhånden sådan ... Men, man må have den rigtige lagt an. Og der er det jo så, det der skal laves, det er jo så, hvordan vi kan arbejde sammen på rent løftemæssig ... altså ikke kontraktmæssigt og alt det der.

Tage: Skal man have kontrakt, så er det udelukkende for at sikre sig mod retsforfølgelse, ikke for at retsforfølge.

Torben: Det er det, jeg tænker på. At ikke folk skal komme bagefter og påstå alle mulige ting. At vi har lokket dem til sådan og sådan noget.

Aage: Se, nu er der blevet talt om denne her Lilleskole i aften. Og jeg forestiller mig, at vi får et undervisningscentrum i Danmark, hvor man kan komme og få undervisning i dine analyser — komme fra hele verden. Men jeg mener ikke, at man i det centrum skal have en Lilleskole, hvor børn kan lære at regne og skrive. Alle disse Lilleskoler må være nogle, som interesserede rundt om kan oprette og drive og have deres eget besvær med administrationsmæssigt, men ikke i sagens centrum. Det er ikke noget, vi skal have besvær med.

M: Det er nemlig rigtigt. Det vigtigste for os er ikke det, at opdrage børnene. Det er at

få fat i de voksne, som har evne til at modtage den opdragelse, som vi netop kan undervise.

Aage: Ja, og vi kan give dem inspiration til at gå ud, hvor de bor, i Danmark eller i udlandet og oprette Lilleskoler.

M: Ja, Det er det, jeg mener, at vi skal være hovedskolen. I Klint skal hovedskolen være, - centret. Det med børnene, det må komme senere. Foreløbig er det med at få udviklet mennesker, der kan fatte det, og der kan skrive og der kan tale om det, og som kan være lærere.

Ib: Men dermed er det ikke sagt, at der ikke skal kunne oprettes sådanne skoler for børn.

M: Ja, selvfølgelig. Hvis der er mennesker, der vil gøre det. Så skal de have lov til det. Så siger vi ikke: Nej, det vil vi ikke have. Der kan jo være mennesker, der gerne vil lave sådanne skoler. Men desto bedre er det, jo. Så hjælper det jo os.

Aage: Der har været talt en lille smule om ligeløn. Og det interesserer mig at vide, hvordan vi bør gribe det an i årene fremover. Vi har kørt et system indtil nu, hvor de, der er ansat på Instituttet, får en lavere timeløn end de kunne få, hvis de arbejdede et andet sted i samfundet. Og man kan så tænke sig, at den faste timeløn, som alle medarbejdere på Instituttet skal have, uanset om de underviser, eller om de trykker, eller hvad de gør, at det er en meget lav timeløn. Men man kan også forestille sig, at det er en så høj timeløn, som en vis gruppe i samfundet får, og som er høj nok til, at man kan leve af den, af den alene - selvom man har familie. Og at man så bare har det forskelligt for medarbejderne, sådan at nogen får løn to dage om ugen, og så arbejder de som frivillig arbejdskraft tre dage om ugen, og andre får for alle fem dage, hvis det er nødvendigt for dem. Sådan, at hvis man nu tænkte sig situationen med Grethe og Else, der i øjeblikket får samme månedsløn, men ikke har lige mange timer, at så kan man sige, at de får samme timeløn, men Else arbejder frivilligt den overskydende tid.

M: Det er også det, der bliver nødvendigt. Det hele kommer jo også til at dreje sig om, hvor meget økonomi vi har, - hvor meget

[5. marts 1974 – side 8:]

meget, vi kan præstere. Og hvor stor lysten er hos mennesker til at være med. Hvor lidt de kan gå for ... hvor meget de skal tjene ved siden af, - for at eksistere. Der må jo ligge det i det ... har de lyst til det ... forstår de tingene og vil være med til at danne kulturen. Så vil de jo også være med til ikke at kræve ... at for at være med, så skal vi have så og så meget. Ja, det kan de ikke få hos os, men så må de tjene det manglende uden for. Vi kan hele tiden se, hvor meget vi kan give. Der kan komme den dag, da sagen er umådelig rig. Så er det jo ikke noget problem. Men det kan sagen jo ikke til at begynde med.

Aage: Men, Martinus, skal vi give dem en lav løn, eller skal de have en lige så høj løn, som de kan få andetsteds i samfundet, — som denne standardtimeløn. Og så trække på, at de arbejder gratis et vist antal dage eller timer om ugen.

M: Ja ... det der med lønnen. Det er jo et lidt vanskeligt spørgsmål ... Så bliver vi afhængige af fagforeninger og ... Jeg mener, vi må kunne ... vor egen bestyrelse og vore egne medarbejdere må kunne blive enige om en lønstruktur. Vi har vort eget lønsystem, at vi ikke skal være afhængig af nogen fagforening ude ... vi må jo være afhængig af konjunkturerne.

Ib: Men der kan vel ikke være nogen tvivl om, at i det øjeblik Instituttet har råd til det, så må de mennesker, der arbejder her, have den løn som de skal have for at eksistere på samme måde som folk udenfor Instituttet.

M: Jo, det er jo klart. Vi er ikke interesseret i at underbyde dem. Men jeg mener, når vi starter sådan noget, som vi gør nu. Vi kan jo ikke give nogen stor løn nu. Men vi skal lave strukturen, således som den skal blive efterhånden. Og det kan jo også være, at sagen vokser så stærkt, at det ikke varer længe, inden vi kan være på højde med det, der betales.

Torben: I overgangssituationen er det et farligt spørgsmål, fordi der vil være nogle, der følelsesmæssigt tilknytter sig. Og de bliver sure på os. Og der er det nemlig et angrebepunkt. For de siger: Se hvordan de udnytter mennesker. De giver dem lavere løn, end man kan få på arbejdsmarkedet.

M: Ja. Men nu skal vi jo huske på. Det hele er absolut frivilligt. De har hele arbejdsmarkedet uden for. Der kan de tjene deres føde. Her danner der sig en verdenskultur. Vil de være med til at skabe den ... ligesom man kan sige: Vil I være med til at skabe et hus? Vi må regne med, at det er ikke sådan, at de skal skabe sig en levevej, foreløbig. Det er mere dette: Vil I være med til at skabe en ny ... en virkelig væremåde, - en virkelig kultur. Og der er det så, at vi gennem analyserne, gennem brochurer og ... at vi må undervise dem. Hvis vi skal garantere en arbejdsmagt, så bliver vi jo en forretning. Så bliver vi jo lige sådan ... så bliver der også nødt til at være over- og underklasse, så bliver der nogle, der skal se efter den, om han er doven, og de er dovne ... vi skal jo have mennesker, der allesammen er med. De arbejder for dem selv ... ligesom de er enige om at bygge. Vi er enige om at bygge en verdenskultur op, — at opfylde denne verdenskultur, som naturen selv er i gang med at lave. Og vi er enige om at bygge den op. Og det kan vi gøre på de og de betingelser foreløbig. Så kan betingelserne blive bedre efterhånden. Men vi kan ikke begynde at garantere ... så de ikke behøver at arbejde ude. Men dem der kan, dem, som har lyst og vilje ... som nu I andre. I har jo arbejde ved siden af. Og jeg mener, dem, der virkelig holder af det, de vil jo gerne også ... de kan måske kun give en time ... de kan måske give to timer ... men vi modtager det jo gerne.

Aage: Jeg tænkte på, at hvis sagen ikke har råd til at lønne nogle medarbejdere, så kan

man ansætte dem, som er villige til at arbej-

[5. marts 1974 – side 9:]

de mest frivilligt. Og hvis man så tænker sig, at vi mangler en dame nede på kontoret. Så siger vi: Vi giver en høj timeløn. Og så siger den ene dame: Jamen jeg kan klare mig ved at få løn een dag, og så arbejder jeg gratis de andre dage. Og så kommer der en anden dame og siger: Ja, jeg er nødt til at få løn alle fem dage. Jeg kan slet ikke arbejde gratis. Så kan man ansætte den ene, og det er så helt klart på frivilligt grundlag.

M: Men jeg mener, - det er den slags ting, vi kan sige nej til. De kan ikke komme her og forlange, at de kan ikke arbejde gratis, og så er der mange andre, der arbejder gratis. Vi må se at finde dem, der har den interesse, at de meget gerne vil ofre noget for det. Selvfølgelig kan vi ikke forlange, at vi skal have det gratis. Men vi kan heller ikke garantere dem ... der er jo arbejde udenfor. Der er jo ingen, der forhindrer dem i at tage arbejde udenfor. Og der er ingen, der siger, at I skal være her så mange timer. Måske vil I være en halv time her hver dag ... eller måske to timer hver dag ... eller et par gange om ugen. Vil I ofre det? Sådan kan man da begynde.

H: Det er netop det, der trækker folk til. Det er interessen for det, det at yde noget, frem for at tjene noget.

M: Ja, det skal ikke være høj løn, der trækker. Det skal være interessen ... for at skabe. - Og ... det er rigtig nok ... men der findes jo mennesker, for hvem interessen er lige så stor, som penge er for mange andre mennesker. Og det er jo dem, vi skal begynde med.

T: I Jylland var der nogle, der slog sig sammen og lavede et blad, - et søndagsblad, tror jeg. Og de betaler 40 kr. i timen til alle. Den dame, der kommer og gør rent om morgenen, hun får 40 kr. i timen, og redaktionschefen får også 40 kr. i timen. Det er den samme løn for allesammen.

M: Hvor får de pengene fra?

T: De udgiver en avis.

M: Nå, men giver den så meget, at den kan betale.

T: Det regner de med, at det kan svare sig. Den er altså lige startet, men på det princip, at de får samme løn pr. time, - alle sammen.

M: Men det er jo også udmærket. Det er jo et almindeligt forretningsprincip. Er der en, der ikke passer sit arbejde, så væk med ham eller hende. Vi skal lægge mærke til, hvad er det, vi skaber. Vi skaber en verdenskultur. Det er ikke en ny sekt. Vi skaber altså en struktur, ved hvilken vi træner os op til at være i kontakt med naturens love ... hovedsagelig i vor væremåde til hinanden ... mennesker, - og dyr naturligvis. Og så kommer naturligvis også det med levemåde og alt det der. Derfor må vi regne med, at

de mennesker vi får fat i, det er ikke vilde fagforeningsfolk og vilde politikere. Det må allesammen være mennesker, der i den grad vil være med. Og vi har jo også til opgave igennem vores foredrag og skrifter at opflamme dem til at være med. Men jeg mener, - det økonomiske spørgsmål ... det kan vi jo ikke undvære ... verden udenfor ... foreløbig ... Vi kan ikke sige: Kom bare herind. Vi kan give jer løn. Men vi kan vokse til det. Hele menneskeheden skal jo ind i det. Den skal jo tage hele menneskeheden ... men det kan den jo kun, efterhånden som de er villige til at ofre sig på de betingelser. De er villige til at yde ... måske så og så meget gratis, hvis det er nødvendigt. Sådan nogle som: ... det er sgu da ikke nødvendigt. Jeg skal ikke have noget af at lave det eller det ... Sådan nogle kan vi da ikke bruge. Men det er det, vi må spekulere på ... det er jo den vej, vi så vidt muligt må gå. Det er jo slet ikke udelukket, at det giver penge. Vi har jo noget at sælge, -- som der ikke er nogen konkurrence til. Det tør jeg nok sige. Så ... økonomisk skal vi nok ... men det er om at finde de mennesker ...

[5. marts 1974 – side 10:]

og om at få lagt strukturen sådan, at den rammer de mennesker, der får lyst til at komme her. Og derved bliver vi jo også ens på bestyrelsesmøderne, - fordi vi arbejder på samme måde allesammen. Der er ikke nogen, der kan blive onde på bestyrelsen. Hver har jo sit, og hver arbejder under samme betingelser. De arbejder, fordi de har lyst. De har lyst til at være med ... Det er deres eget ... værk --

H: Der er nok en del som synes, at det bestyrelsen laver, det kan laves bedre.

M: Ja. Men det behøver vi ikke at bryde os om. For vi ved, at vi opfylder de kosmiske betingelser. Så kan man blæse på, hvad de andre siger. Der er altid mange, der har hundreder af råd. Man kan jo bare se, når man fejler en ting, så får man så mange råd ... man skal tage det, og man skal tage det ... Den, der bygger efter hver mands råd, hans hus kommer skævt til at stå. Vi skal nok få det ... Vi skal bare have planen lavet. Den skal have skelet.

Ib: Derfor tror jeg også, vi skal drøfte en ting i forbindelse med valg af bestyrelsen.

M: Jo, jo. Det er jo klart. Vi må drøfte det, der er færdigt her hos bestyrelsen, og så kan vi begynde at bringe det videre ... hvordan arbejdet skal laves med medarbejdere ...

Ib: Nu har vi i de senere år været sådan igennem alle yderpunkter ... også her hvordan strukturen skulle være. Vi har også været inde på, hvordan bestyrelsen skulle vælges. I øjeblikket står vi vel ved, at bestyrelsen skal supplere sig selv. Jeg kan huske, at du engang har været ude med et synspunkt om, at i almindelig forstand kunne man ikke have en demokratisk struktur ... altså ikke på den måde, at man ... at det var medarbejderne, der valgte bestyrelsen. For man skulle ikke hen i den situation, at en gruppe medarbejdere kunne afsætte bestyrelsen og dermed bringe instituttets virksomhed til ophør.

M: Nej. Det er jo det, man ikke kan ... det er det, man kan i regeringer idag. Idag kan

man afsætte en regering, selvom den er meget god, måske. Ja, jeg mener alt det politiske. Det er forfærdeligt, synes jeg. Men det er nødt til at være sådan. Men vi skal jo ikke have det på den måde. Bestyrelsen er jo inde i situationen. Det er jo dem, der er inde i det hele. Og bestyrelsen lærer jo at kende de forskellige medarbejdere. Så bestyrelsen bliver jo kvalificeret til at finde ud af, hvem der er egnet til at blive medlem af bestyrelsen. Og så er der problemet med, om man kan sige, at de andre, medarbejderne, skal have en stemme med. Det ved jeg ikke, om man kan ... det er sådan noget, man kan ... men jeg mener, bestyrelsen kan supplere sig ... og når nu det er lavet sådan, at der er fire år til hvert medlem, og et af de år skal de være formand. Det har vi jo talt om. Ellers kan een mand sidde og arbejde sig op, - han kan komme på afveje. Han kan blive afsporet ... ved, at han kan vinde en masse mennesker og få en magt, der ikke er heldig, - som ikke er helt i kontakt med tingene. Der er mange mennesker, der bliver anderledes, når de får magt.

Torben: Det her med, at bestyrelsesmedlemmerne skal sidde i fire år, - hvornår vil det starte?

M: Ja ... vi er jo i færd med at lave det. Foreløbig så mangler der jo ikke bestyrelsesmedlemmer, undtagen I rendte fra mig allesammen, (almindelig benægtelse af det). Jeg mener, sagen er godt sikret ved jer. Så kan vi altid se, hvornår en af jer vil holde op, - eller hvordan. Jeg mener jo ikke, at de fire år skal træde i kraft endnu. Nej, nej — det er da ikke det, jeg mener. Jeg vil da nødig se, at I begynder at gå jeres

[5. marts 1974 – side 11:]

vej. Jeg håber da, at vi kan holde sammen, så vi får lavet det hele færdigt. Så kan jeg bedre dø roligt.

Aage: Men det er vel heller ikke meningen, at når man har en frist på for eksempel fire år, at man så skal gå ud.

M: Nej, hvis der er harmoni, og de øvrige ønsker at beholde ... at vælge ham igen. Så skal der være adgang til det.

Torben: Men man er på valg hver 4. år.

M: Ja. De fire år gælder. Men så kommer det an på. Skal vi så have en ny, eller skal vi beholde ham? - Det skal bestyrelsen så afgøre. Så kan han blive en periode til .. osv.

T: Der vil altså blive to på valg et år.

H: Nåh ja, hvis der er fem.

M: Det er nok bedst med ulige. Er det bedst? Eller kan der være syv. Det ved jeg, ikke.

Ib: Altså ... foreløbig står der i lovene, at der skal være mindst fem. Der står ikke noget om en øvre grænse. For den sags skyld kunne der godt være syv medlemmer i

bestyrelsen. Ellers skal vi bare vedtage noget andet,

M: Ja. Det skal vi jo så. Men problemet er så, om det er bedre, at der er syv. Om ikke det er for mange kokke.

Ib: Jo. Men derfor står der også kun, at der skal være mindst fem. Men det åbner jo en mulighed for at have flere. Men det åbner ikke en mulighed for kun at have tre.

M: Nej. Det er noget, bestyrelsen efterhånden retter. Sagen kan jo også blive så stor, at fem ikke er nok. Det må bestyrelsen så arbejde sig frem til.

Aage: Jeg synes ikke, at vi har fået noget klart svar på, om bestyrelsen skal være helt selvsupplerende, eller om der skal være nogle repræsentanter fra medarbejderne ... Så jeg vil godt prøve at gå ind på et andet gruppeproblem også. Nu kommer der en række medarbejdergrupper på Instituttet. Vi har f.eks. en undervisningsgruppe og en redaktionsgruppe, og der kan komme en Kosmos-ferieby-gruppe osv. Kan man tillade sig i alle disse grupper at sige, at det er så vigtigt, at de, der arbejder i en gruppe, virkelig ønsker at arbejde sammen ... at en forudsætning for, at en gruppe får et nyt medlem er, at alle, der er i gruppen, går ind for det nye medlem. Sådant, at hvis bare der er een i gruppen, der ikke ønsker det nye medlem, så kan man ikke komme ind.

M: Nej, nej. Det synes jeg ikke. Det har jeg ikke tænkt mig. Men nu taler vi jo om bestyrelsesgruppen.

Aage: Men jeg siger, at man kan godt overføre det på alle andre grupper, fordi det kunne sikre, at alle i en gruppe har ønsket om at arbejde sammen.

M: Ja, det kan man måske nok føre ind i det ... men der kan man jo ikke regne med fire eller fem. Der kan man måske regne med tolv eller seksten. Hvordan så med dem? - De kan jo ikke være formand. Der må jo også være nogle, der er ledere, formænd eller hvad skal man sige ... i sådan en gruppe ... Lad os nu sige, der er 10 medlemmer. De skal da ikke allesammen rende hen og snakke med bestyrelsen. Der må være en, der er repræsentant for gruppen.

Aage: Det kan være en sekretær.

M: Nåh ja. Gruppen kan have en sekretær.

Aage: Man behøver ikke en formand.

M: Nej, jeg mener heller ikke, at der skal være en formand, for så render vi rundt i formænd ...

Torben: Nej, - men ... der er ikke nogen, der skal være mere end andre. Det er vi klar over. Og man kan kalde det, hvad man vil. Men det er altså en god gammel regel med en gruppe, der arbejder sammen, at det er meget rart, at der er een -- det kan man gøre på skift ... een der siger: Nu har vi snakket om det ... Hvem gør så det. For ellers finder man ud af, når gruppen rejser sig og

[5. marts 1974 – side 12:]

går ud af døren, så ligger der noget tilbage på gulvet. Så tror alle sammen, at en anden tog det. Så det er meget godt, at have en eller anden ledelsesfunktion ... men den kan jo gå på skift.

M: Ja. Man kan måske godt sige, at ... lad os nu sige, at der er ti mennesker i en gruppe ... man kan måske godt sige, at de skal skifte job.

Torben: Du var jo inde på det. Du sagde, der skal være en formand i bestyrelsen, og det skal skifte ... gå på skift. Men så kunne man bruge det samme princip i grupperne.

M: Ja. Det kan man også. Så bliver arbejdet også ligeligt fordelt. Så kan de ikke sige: Ja vi skal have lavet det overarbejde. De der ... de har det meget nemmere.

Ib: Jeg tror, at man efterhånden vil komme frem til at føle, at det at påtage sig ledelsesfunktionerne, hører med til det hårde arbejde. Idag er det sådan, at man betragter det som en art kongeværdighed ... det er den gamle opfattelse. Jeg er overbevist om, at en skønne dag vil man have byttet helt om på det der. Fordi så vil man føle, at det at man skal sørge for, at tingene fungerer, og at de andre gør, hvad de skal, - det er en ubehagelig funktion. Så jeg tror, at problematikken stammer fra, at vi stadigvæk ser det i lyset af det gamle system.

M: Jeg tror, at vi skal lave det med at skifte. For så kan de ikke sige om bestyrelsen ... Ja, de sidder deroppe, - de kan vælge sig selv. Men de andre kan også vælge ... de forskellige arbejder ... det kan skifte. Altså ... lad os nu sige ... nu er der måske to mennesker ... De mener, de har et strengt job. Men så må de jo vide, at det varer kun en tid. Så skal to andre have det. Og det kommer rundt til det hele. Så kan vi ikke gøre det bedre.

Aage: Nu kan man jo godt forestille sig, at der er nogen i en gruppe, der er bedre til at være formand end andre. Og der er nogen andre, der slet ikke har lyst til det. Man kunne også forestille sig - det vil jeg da gerne bringe på bane - nemlig, at man har et valgsystem, hvor ... lad os nu bare sige, det var i bestyrelsen, at vi skulle vælge formand for det næste år. Så spørger vi ikke om, hvem der har lyst til at være det, eller hvem der var det sidste gang. Vi skriver allesammen ned på en seddel, hvem af os vi synes, det skulle være. Og den, der så har fået flest stemmer, han er det, uanset om han selv synes, at han er egnet, eller han har lyst eller ej ... Han er det. Basta.

Ib: Er det ikke et rigoristisk system. For man kan jo godt træffe en i en gruppe, som absolut ikke vil, — som vil føle sig højst ubehagelig tilpas ved at være det.

Aage: Men hvorfor skal han undslå sig for det hårde arbejde?

T: Er det et hårdt arbejde?

Ib: Det er ikke spørgsmålet om, om arbejdet er hårdt eller ikke hårdt. Det er spørgsmålet om, hvilke evner man har til at lave det. Hvis man skal spille klaver, og ikke

kan, så vil man synes, det er et hårdt arbejde at blive sat til det alligevel.

Aage: Men man kunne godt tænke sig, at det tre år i træk var den samme formand.

Torben: Nej, men altså, nej ... Det må være sådan, at han, der er formand, han ikke er på valg næste gang, de vælger. Han går ligesom ned i bunden igen. Fordi ellers så har vi den fare, som vi har snakket om, at det bliver et populariceringsræs. Og det vil sige, at han, der er god til at popularicere — og det vil sige, at det gør han, fordi han har magtbegæret — han bliver så valgt igen. Og han er i virkeligheden den, der er dårligst egnet. For dem, der skal have magten, er dem, der ikke ønsker det.

M: Dem, der ønsker magten, er de dårligste.

T: Men jeg vil nok sige, at det vil jo være påkrævet, hvis man

[5. marts 1974 – side 13:]

har fem mand, og de fire af dem spiller godt på klaver, og man så valgte ham den femte til at gøre det. Det vil jo være ...

M: Men jeg mener jo også, at de må skifte. Og der skal vi jo igen huske på, at de er med til selv at bestemme, om de vil med eller ikke. Vil de ikke ... ja, så vil de ikke. Vi kan jo ikke ... men jeg mener, de er med på at skifte. På den måde får alle det samme arbejde.

T: Jeg synes, at det er de menneskelige egenskaber hos hver især, man skal lægge vægt på. Og jeg vil da sige, at selvom det er sådan, at selvom der sidder et menneske i en bestyrelse eller en gruppe, som virkelig har talent for at kunne lede sådan en gruppe, så de får noget fornuftigt ud af det, så vil det være fuldstændig meningsløst at gå det menneske forbi.

M: Men så vil jeg også tro, at de mennesker, der kommer til at eksistere, er så udviklede og så fornuftige.

T: Det vil slet ikke være nødvendigt, at det skal gå på tur. Jeg mener ... det er jo slet ikke sikkert, at han vil misbruge det. Og hvis han ville misbruge det, ja så kan man blive af med ham.

Torben: Jeg er ikke enig med dig. For der kan godt være mennesker, som er så beskedne ... som aldrig maser sig frem i forgrunden, og som har nogle glimrende evner, hvis bare de fik chancen til det.

T: Det er også det, jeg siger. Det er de menneskelige egenskaber, vi skal have fat i. Det er dem, man skal vurdere.

Torben: Jo, jo. Det er også rigtigt. Men det kan godt være, man siger: Nåh, ham der. Han er nok ikke så god til det. Så vil man blive ved med at vælge en eller anden, som mere råber op.

M: Men hvis nu systemet er lavet automatisk. Jeg mener ikke, at der skal være snak om han vil det eller det. Det skifter automatisk. Så er det, man kommer til at se på personen ... Kan han lave det der. Hvis han nu f.eks. siger, - jeg kan ikke godt påtage mig det. Ja, så er der nok en anden, der godt vil. Man må også kunne være lidt elastisk. Hvis det ikke er automatisk anlagt, så kan man ikke sige, at det er retfærdigt ... så bliver det efter snak. Men når det er automatisk, — sådan er loven ... Så er der kun det ved det, at hvis manden synes, at han ikke kan klare det ... ja, så skal han have lov til at lave noget andet.

(megen blandet snak)

Aage: Jeg ved ikke, hvem der skal lytte til det bånd bagefter. Vi har nok snakket fem ad gangen.

M: Jo. Men jeg tror, at vi husker, hvad vi har snakket om.

Aage: Jeg synes, det er et fundamentalt og meget vigtigt problem: nemlig: er det vigtigst, at det fungerer så godt som muligt, eller at det fungerer så demokratisk som muligt. Når man nu siger, at det skal gå på skift, så kommer der altså nogle perioder, hvor det ikke er særlig effektivt.

M: Jeg mener, at det skal nok gå på skift. Men vi må jo se, hvad er det for en person, der nu skal have det, - eller hvem er det, der nu skal have den post. Hvis man på forhånd kan se, at det kan han ikke klare, - eller han selv siger, at det kan han ikke klare, - så skulle det være mærkeligt, om ikke en af de andre kan tage posten. Det skal ikke være sådan, at han skal gøre det enten han kan eller ej. Det må være automatisk i loven, at de alle skal skifte. Så er det, som du også siger, vi må se på de menneskelige egenskaber — bagved denne automatik. Hvor meget de kan opfylde. Og der mener jeg, at man også på en kærlig måde må kunne lave om på det. Hvis én siger: det kan jeg ikke påtage mig ... det kan jeg ikke klare. Ja, så spørger vi nogle andre, - da de jo alligevel skal ... nogen skal jo ...

Ib: Men det er heller ikke så vanskeligt at klare problemet, hvis man kommer ud for én, som ikke kan klare det, og som selv kan se

[5. marts 1974 – side 14:]

det. Man får mere problemet, hvis. det er nogen, som ikke kan klare det, og som ikke kan se det.

M: Ja, det er jo rigtig nok. Nu tror jeg, at vi skal huske på ... inden for det samfund, som vi kommer til at danne, — det kan man ikke rigtig sammenligne med forholdene ude i livet. Herinde er de jo på grund af deres moral. De er jo inde her, fordi de vil med til at lave kultur. Men det er de jo ikke ude i en forretning. Der er de ude og ... det vil jeg ikke gøre ... og der er de jo ligeglade med moral og sådan noget. Her må de vide, hvad de er med til at lave. Og vi er med til at hjælpe til, så godt vi kan. Og det betyder jo

ikke, at vi tvinger folk til at lave arbejde, de ikke har evne til.

Torben: Det er også det, jeg mener. Hvis der var én, som skulle blive gruppeleder, og som ikke havde så store evner, så var det jo ikke så meget sket ved det, for der vil de andre jo støtte ham. Man sidder jo ikke og griner af manden, som man ville gøre i et privat foretagende.

M: Nej. Og der er jo også det, at hvis de kommer med surhed og bitterhed og gnavenhed ... så er de jo imod hele strukturen. Det er jo det, de skal opdrages til at vide, at de er. Så må man snakke om det, -- hvis det er, at de bliver misfornøjede. Så kan det jo laves om.

H: Nej, men det kommer vi sikkert også til, - det problem, som også skal finde en løsning på en eller anden måde, nemlig de vanskeligheder, der kan opstå, og som skal finde en løsning eller afgørelse. Og der er det, at du tidligere har talt om, at man er nødt til at lave en domshistorie.

M: Ja, det er vi nødt til. For det kan jo godt være, at man ikke kan påvise, at de ikke har ret. Og så er man jo nødt til at lade det undersøge af andre -- af uvildige -- og hvis de så mener, at de lider uret, jamen så er de jo udenfor. De er jo ikke bundet ved nogen kontrakt. De er med her ... ikke for at tjene en stor løn eller nogen andre ting ... eller berømmelse. De er med her, fordi det passer med deres samvittighed. Det er det, jeg mener. De mennesker, - de vil blive glade. Er der andre, der kommer med, og som bliver misfornøjede, - ja, de går jo ud igen. Vi må jo regne med, at der vil være mennesker, der går ud. Det vil der gøre, jo.

H: Jeg tror nok, at det forhold med denne domsfunktion, at den skal vi have trukket ud af det, som vi tidligere talte om, så at vi kan få det behandlet.

M: Ja, det skal vi have med. Vi skal jo vide, hvordan, vi skal arbejde i sådanne situationer. For de vil jo opstå. Det er jo ikke færdige mennesker.

Aage: Jeg vil godt tage et konkret problem. Hvis vi nu har en gruppe her, Martinus, og den har nogle medlemmer. Og så kommer der en person og siger: Jeg vil gerne arbejde med i den gruppe. Så er der nogle i gruppen, der synes, at det er da skønt, så de vil gerne have ham med. Og så er der nogle andre, der ikke har lyst til at have ham med, fordi de siger, at han er ikke til at arbejde sammen med. Hvordan finder man så ud af, om vedkommende skal ind i gruppen eller ej?

M: Ja, men der må man foreholde dem: Er det menneskekærligt. Hører det med til opfyldelsen af loven her indenfor, - at man begynder at være imod en sådan ... Folk må virkelig til anderledes at binde sig til deres løfter og deres ord. Og ikke til kritik af andre.

T: Nu er der dannet en redaktionsgruppe. Og så kommer Inge S. og siger: Jeg vil være med, for det er meget naturligt, at jeg er med i den gruppe.

[5. marts 1974 – side 15:]

M: Jamen, så må man sige: Vil du gøre det ... (banker i bordet) Så kan det ikke hjælpe noget, at hun siger, at hun kan ikke arbejde sammen med Bertil.

H: Hun må være klar over, hvilke vilkår hun skal arbejde under. Og kan hun ikke det, så må det jo være rimeligt, at hun ...

M: Og det kan jo heller ikke hjælpe noget, at Bertil siger sådan og sådan. Det må indprentes kolossalt, - næsten hypnotisk må de indprentes ... og komme bort fra de principper. Det store er at arbejde sammen og få uoverensstemmelser væk, - og at man får harmoni mellem sig.

Ib: Men så har vi alligevel - sådan set - et problem. For når vi nu ser på denne redaktionsgruppe, hvor Bertil i øjeblikket er med i, og hvor Inge S. ikke er med i. Lad os så bare sige, at man bringer det spørgsmål på bane, om Inge S. også skal med. F.eks. fordi hun selv kom og sagde, at hun synes, at hun skal med. Og så bringer man det frem på et gruppemøde, og så siger Bertil: At hvis Inge S. skal være her, så kan jeg ikke være her. Og så føjer han til: Jeg ville meget gerne, men jeg kan bare ikke. Så jeg foreslår, at jeg trækker mig ud.

M: Men så må han jo gå. De har fuldstændig fri vilje. Det er det, ; de skal have. De skal ikke være bundet ved nogle bånd. Hvis han synes, at han hellere vil gå ud, - eller hun synes, at hun hellere vil gå ud. Jamen ... så er det jo der, de skal være.

Aage: Men det kan være, at der er flere, der går.

M: Men det gør da ikke noget.

Ib: Så kunne man spørge sig, om hun skal ind, hvis nu det medfører, at flere andre går ud.

M: Men så skal de også gå ud. Jeg mener ikke, at vi på nogen måde skal tvinge ... hvis andre ville tvinge os, ved at de går ... derfor er det, at jeg siger, at vi skal ikke være alt for afhængig af dem. Mange har jo deres arbejde udenfor. Vi får vores arbejde gjort alligevel, - det vi skal have lavet.

Ib: Men nu kunne det jo godt være på frivillig basis begge dele. Det kunne godt være frivilligt arbejde begge dele. Og vi kender jo Inge S. og ved, at hun notorisk er vanskelig at arbejde sammen med. Og man kunne godt forestille sig, at hun ville komme og sige: Jeg føler, at det er naturligt, at jeg er medlem af denne redaktionsgruppe, for nu har jeg hørt, at I har lavet sådan en. Så jeg foreslår, at jeg også kommer ind i den. Det tilfælde kunne vi godt komme ud for.

M: Ja. Hun kan jo ikke forstå, at hun ikke er i bestyrelsen.

T: Man kunne også forestille sig, at hun sagde: Nu er jeg begyndt at undervise, så jeg hører naturligt hjemme i undervisningsgruppen.

M: Ork. Det har hun sagt for længe siden.

Ib: Hun er blevet afvist. Og vi taler sådan set om, hvorvidt man kan afvise.

M: Ja. Det vil sige ... Jeg har jo sagt til hende: Du kan godt komme til at tale her på talerstolen. Så må du lave en prøve for os. Du må holde et foredrag for os, du kender her. "Nej, det vil jeg ikke. Jeg kan kun tale, når jeg har publikum på". Jamen, jeg har aldrig hørt dig tale, - jeg ved jo ikke, hvad du kan. Men dem, vi sætter på talerstolen her i salen, dem regner folk med, at vi garanterer for ... det de siger. Men jeg kan jo ikke garantere for Inge S ... Jeg ved jo ikke, hvad hun ved. Det har jeg sagt til hende.

Aage: Med hensyn til undervisning, da fremgår det af det forslag, der foreligger for en politik for undervisningsgruppen i øjeblikket. Så det synes jeg ikke, er så godt et eksempel som redaktionsgruppen. Altså, der kommer én, der gerne vil ind i redaktionsgruppen. Skal han så ind, fordi han gerne vil, - uanset om der er brug for ens arbejdsdragt [rettes til: arbejdskraft], eller om man kan arbejde sammen med vedkommende.

[5. marts 1974 – side 16:]

M: Det er da noget, bestyrelsen eller sagen selv må bestemme. En mand kommer ikke selv og bestemmer, hvad han vil være. Han kan jo sige, at han vil gerne det eller det. Så kan man jo se ...

T: Jeg vil næsten sige, at det må være gruppen, der bestemmer det.

Ib: Det er det spørgsmål, som Aage rejste. Bør det så være sådan, at det skal være en eenstemmig beslutning i gruppen?

M: Det synes jeg ikke. Der kan jo være nogle, der slet ikke kender manden ... Man har jo lov at prøve manden. Egner han sig ikke, så kan han jo gå ud igen.

H: Jeg tror, det er lidt for teoretisk, hvis vi siger, at der kommer en mand og siger: Jeg vil gerne være med i redaktionsgruppen. Nej, - der kommer en mand, som siger: Jeg kan det og det. Kan jeg arbejde i den gruppe. Og hvis det er noget arbejde, man kan bruge, så siger man jatak. Og så kommer han i gang. Men hvis han bare kommer, fordi han gerne vil være med ... uden at kunne noget, - så har man ikke brug for ham der.

M: Jeg mener, - sagen må stå suverænt. Kommer der en mand og siger: Jeg vil gerne være med i det der. Ja ... men så må De sætte Dem ind i dette her. Ønsker De en høj moral ... forstår De, hvad det er, vi laver her ... Og så må han have brochuren og læse, hvordan det er her og eventuelt have noget undervisning ... også engang med tiden kan man tage timer ... Og er han så indstillet på det. Så ved han jo, at her skal man ikke begynde at råbe op ... og kritisere ... og ditten og datten. Hvis man er med i det ... så er man "medlem" ... og hvis man laver kritik og ikke synes om det, - så er man ikke medlem, - så kan man lige så godt gå udenfor.

Aage: Så prøver vi at formulere det på en anden måde. Hvis vi nu har en gruppe, så må det rigtige være, at man arbejder hen mod at forklare sig så grundigt, at man bliver enige om tingene, altså at man opnår eenstemmighed. Alle går ind for det samme. Men hvis der nu bliver ved med at være uenighed i en gruppe ... for at tage noget simpelt, så kan der være uenighed om - om et hus skal males rødt eller grønt ... så kan man sige, at så må man stemme om det, og så må det være flertallets beslutning, der er gældende.

M: Jo. Men vi stemmer også om det, som vi ikke kan komme overens om på anden måde. Der har vi jo det med at stemme. Men ... det med fremmede mennesker, der kommer og vil være med, - der skal sagen have lov til at tage hvem som helst. Om de så duer eller ikke duer, - det må jo afhænge af dem selv. Kan de ikke opfylde betingelserne, — ja så er de ikke med længere.

Aage: Jo. Men så kunne man også tænke sig, at man har en arbejdsgruppe, og der kommer en, der vil gerne ind i den gruppe. Og der er fire i gruppen, der synes, at han skal ind. Og der er to, der synes, at han ikke skal ind. Så skal han ind, fordi de fleste synes, at han skal ind.

M: Nej, det mener jeg ikke. Så må man finde en anden gruppe, hvor han kan arbejde, synes jeg. Så kan der være en gruppe for ham, hvor man ikke kender ham, eller hvor man ikke ... Så kan vi jo få meget mas ... for folk er jo ikke menneskekærlige endnu. Er der en eller anden, de har hørt lidt sladder om ... eller en eller anden, der mener, at ham vil vi ikke have med ...

H: Men så er vi jo også henne i et konfliktområde, som må afgøres et sted.

M: Vi må jo lære manden at kende, der kommer og vil være med. Og så er det, jeg mener, han kan jo ikke uden videre sættes ind imellem. Og når han har gennemgået det kursus, han skal, så skal de være pligtig til at tage imod ham. Og hvis det så viser sig, at han er kværlant, - så skal det ved dom vises ...

Ib: Så er det udmærket at tage tilfældet Inge S., fordi hende kender vi jo. Hvis nu hun kommer og ville være medlem af denne redaktionsgruppe ...

[5. marts 1974 – side 17:]

M: Nu skal vi jo huske på, at vi i øjeblikket ... vi er jo ikke andet end et lille foster. Vi har slet ikke de betingelser og muligheder, som når vi får lavet systemet. Så står vi med en helt anden magt. Og så er det en magt, vi må holde ... sådanne ting vi skal holde ... ellers synker det jo sammen. Men nu er det jo sådan, at hun er blevet gammel i gårde, - derfor er hun så fræk. Så fræk kan vi ikke regne med, at fremmede mennesker kommer og bliver.

Aage: Men, Martinus. Vi har nogle ting nu, som vi har snakket om, og som ikke passer sammen. Jeg startede sådan set med at sige, at man kunne sikre sig, at der ikke

kommer nogen konflikter af betydning og nogen disharmoni i en arbejdsgruppe, hvis alle i en gruppe har ønsket at arbejde sammen. Og hvis der kommer en ny og alle i gruppen er enige om, at han skal ind, - så er det godt, for så har de ønsket det allesammen. Men hvis der er nogen, der ikke ønsker det, så har vi lagt op til splid, siger du, som tingene er i øjeblikket.

M: Ja. Men hvorfor ønsker de det ikke. Det er jo uretfærdigt. Det kan vi da ikke akceptere.

Aage: Jo. Men du siger, at hvis de ikke ønsker det, så bør den person gå ind i en anden gruppe, for at der ikke skal komme splid og uoverensstemmelser.

M: Nå ja. Dermed mener jeg jo, at vi skal søge at harmonisere det ud. Men jeg kan ikke tænke mig ... altså, et menneske der gennemgår denne struktur og vil være med, at så skal det ligefrem være nogle, der er fjender ude fra livet ... ude ... der er fjender, - og - ikke kan sammen.

Ib: Sagen er jo også egentlig også den, at selvom man skal tilstræbe en meget høj grad af harmoni i en arbejdsgruppe, så er det jo sådan, at hvis der kommer nogen og tilbyder deres arbejdskraft til en arbejdsgruppe, så skal det være meget graverende vanskeligheder, der klæber ved den pågældende, for at den øvrige del af arbejdsgruppen ikke gerne tager den pågældende ind og alligevel påtager sig måske et vist besvær i samarbejdet, for dog at få mere arbejdskraft, - for det er man interesseret i for at få udviklet sagen.

M: Vi skal jo efterligne livet selv. Livet lukker jo ikke nogen ude. I livet får de jo lov til at gå ind og lave, hvad de vil. Vi skal jo også på en måde ligne ... så vidt muligt ... men nu er vi jo på et langt højere plan, end livet omkring os nu er. Men vi er jo på livets højeste plan. Og der skal vi jo ikke have de samme betingelser, som man har hernede ... hvor folk ... lad os nu sige, at her kommer en mand. Han vil gerne være med. Så er der en i gruppen, der opdager, at han horer med hans kone, - ja så er det klart ... han kan ikke have ham ... hvis det er sådan noget, der gør sig gældende ... Når der kommer sådan et nyt medlem, så er det jo klart, så må man jo se alle de ting, der hænger ved det, - og hvad det vil bevirke, ved at føje ham til. Men på den anden side mener jeg ikke, at vi på forhånd siger: Nej, vi kan ikke have dig med. Han skal have lov at prøve. Han skal af egen kraft gå ud.

H: Vi kan ikke lave sådanne firkantede regler, som siger, hvad vi skal gøre i hver enkelt situation. Men vi skal være smidige overfor de tilfælde der foreligger og sørge for, at de, der ønsker at arbejde, får de bedst mulige betingelser.

M: Den ordinære betingelse må være, at alle kan være med. Men så er der det ved det, - kan alle fylde det op. De må få at vide, at de kan kun være med i samme grad, som de opfylder betingelserne. Når de ikke opfylder betingelserne, så er de jo ikke med hos os. For der er ikke nogen kontrakt. Der er ikke noget med at melde ud og

melde ind.

[5. marts 1974 – side 18:]

Torben: Det er også retfærdigt.

M: Ja. Det er det da.

T: Nu er det jo levende. Sådanne grupper de danner sig jo efter ganske bestemte regler, og jeg vil sige, at hvis der kommer disharmoni i sådan en gruppe, - så ... så er det jo skæbneelementer, som virker.

M: Ja, så er det skæbneelementer, men så skal vi huske på, at hos os, ... der er det undervisning. Ude i livet tænker de ikke på det. Skæbne er undervisning.

T: Ja. For nu ser vi f.eks. den gruppe, der lægger breve sammen. Det er helt nye mennesker hele tiden. Og de arbejder udmærket sammen. Vi hører aldrig noget til dem. Det går så ...

M: Ja ... men jeg mener. Vi kan ikke nægte nogen at være med. Men vi kan forlange, at de skal sætte sig ind i, hvad det er, de vil være med til. Og det er, at de skal have undervisning. Dels ved en brochure, og dels ved, at vi kan give dem en undervisning ... Så ved de også, hvordan de skal te sig i en gruppe. Hvordan loven er i en gruppe, og de ved, hvordan det er med bestyrelsen ... Så ved de det hele. Og så er det, jeg mener, de er med ikke for at tjene penge og løn ... stor løn ... De er med, fordi det er et moralsk spørgsmål hos dem.

Aage: Ja, men vil det sige, at hvis man har en gruppe, og man har behov for en ny medarbejder. Og så kommer der en ny medarbejder og siger: Det arbejde der, - det vil jeg gerne være med til. Så får man den plads. Du siger, at man kan ikke nægte nogen at være medlem af en gruppe.

M: Nej, det er ikke gruppen, jeg mener. Jeg mener selve strukturen, hvor han skal have plads i strukturen. Det er det, vi skal ... om han skal være i den gruppe der, eller han ikke skal være der ... vi må jo se, hvor vi skal placere ham under de mindst mulige ubehagelige ... Vi skal ikke tage hensyn til, at der er en mand, der ikke kan lide ham.

Aage: Men hvis vi nu tænker os, at der slet ikke er nogen i gruppen, der kan lide ham.

M: Ja. Så er det jo klart ...

Aage: Men du siger, at man skal ikke kunne nægte nogen at være medlem af en gruppe.

M: Nej, det er ikke gruppen ... Det er den her ... sagen her.

Ib: Vi skal have diskuteret det her, for at komme ind til sagens kerne.

M: Når han har gennemgået det samme, som de andre har gennemgået - og lovet det

samme som de andre har ... så skal vi jo se, om han kan. Den mand der råber op om der inde, at han vil ikke det og ikke det ... Det kan jo være sladder og pladder. Vi må jo se ... for så må den mand jo gå. Det kan være, at det er bedre, at han går. ... Man må jo være en god taber.

Aage: Men alle love og retningslinier, de er da i princippet firkantede. Altså. Det skal være klar tale på en eller anden måde.

T: Jo. Men den klare tale består i en moral tale. Den skal bestå i at påvise, hvad det er, man skal gøre, og hvad man ikke skal gøre. Ikke som et krav, men som en påvisning af ...

M: Altså vor sag her er at opfylde kærlighedsloven. Det er ikke det at lave et eller andet materielt arbejde. Det hører jo til, for det skal vi jo. Det er vi nødt til. Men vort fag her ... vor livsgerning ... vor mission er, at få så vidt muligt os selv og også alle andre til at tilgive hinanden og til at leve harmonisk sammen. Og det kan man gøre i sådan en struktur, og det er jo det, der er meningen med det. Det er det, den nye verdensimpuls vil støtte os med.

[5. marts 1974 – side 19:]

Ib: Men vanskelighederne opstår jo der, hvor man skal udføre arbejdet sammen. Hvis man kun skal sidde og tage solbad sammen ... der er der ingen vanskeligheder, for der har man ingen konfliktmuligheder, men vanskelighederne består i selve arbejdet (H: Jo, hvis man sidder og skygger for en anden)

M: Vanskelighederne de står der, hvor en mand måske har en vældig tilbøjelighed til at sladre. Det varer jo ikke længe, så generer det jo ... eller andre tilbøjeligheder. Det er disse tilbøjeligheder, som det er vores fag at få væk fra menneskene, - at lave et samfund, hvor man hele tiden arbejder, - hvor det er faget, at få alt det ud af menneskebevidstheden. Det er egentlig det, der er meningen. At vi så er nødsaget til at have noget arbejde ved siden af osv., men efterhånden vil der blive mange mennesker, der opdager ... der vil være mange, der slutter sig til. Det tror jeg.

Aage: Men er der overhovedet indenfor sagen nogen personer, der skal vælges til noget som helst ved afstemning?

M: Ja ... nu drøfter vi jo tingene. Hvordan det skal være. Så må vi bagefter drøfte, hvordan skal vi nu stille det op. Vi har jo først drøftet her, hvordan de forskellige principper skal være. Så må vi jo bagefter se, hvordan vi skal begynde ... men det kan vi jo ikke, før vi får noget af litteraturen ... før vi kommer sammen med offentligheden. Vi kan sagtens lave noget privat ... hvad ved vi om det. Når vi møder offentligheden, hvad jeg tror, vi gør ... jeg føler, at vi gør i stor stil, når min bog kommer ud, - så møder vi en masse mennesker, der vil være med os ... også mange, der måske vil være imod os ... men ikke så mange, fordi alle vegne får jeg at vide, at det er vældig logisk ... at de er virkelig glade for mig ... Jeg har aldrig følt noget ufordelagtigt. Selv astrologerne

kommer jo nu med spådomme. Jeg fik et brev idag ...

Torben: Så du, at du var nævnt på forsiden af Politiken?

M: Jo. Jeg får jo sendt ... jo det var ham Niels Oluf Jacobsen. Det er vist første gang, Politiken .. de nævner jo ellers ikke ... Jo. Jeg er jo nævnt mange gange .. Også i fjernsynet, har jeg været nævnt. Navnet ... det er sådan en offentlig hemmelighed. Mange kender navnet, men de ved ikke rigtig, hvordan ... Jeg mødte jo Tolinius, - præsten deroppe i Klint - nede ved stranden: "De har mange venner, Martinus", sagde han, "og de taler pænt om Dem.- Ja, det er lige meget, hvor man kommer, så møder man Deres navn" -

M: Skal vi ikke drikke the ... men det er dejligt, at vi får drøftet det. Jeg er jo interesseret i, at vi får det lavet så godt som muligt.

Aage: Vi har snakket om en masse ting. Men vi har ikke rigtig fundet ud af, hvordan de skal være.

M: Nej, men ser du, det kommer jo også ud af snakken. Så skal vi jo sortere tingene.

M: Det er en mission, vi har. Det er ikke en forretning, men det er en kulturskabelse. Uden at være en sekt og uden at være noget som helst ... en opfyldelse af lovene.

Aage: Du siger, at de forskellige medarbejdergrupper ikke må vælge et medlem til bestyrelsen. Man kunne tænke sig, at medarbejderne valgte et eller to af medlemmerne til bestyrelsen. Eller er vi mindre demokratiske end det øvrige samfund.

M: Jeg mener, at grupperne kan jo have en repræsentant, som var med i bestyrelsen. Det ved jeg ikke ...

Torben: Vi har jo tidligere diskuteret det med en valgsituation til bestyrelsen, og man blev enige om, at den bedste ting var det, at bestyrelsen var selvsupplerende, for ellers kommer man ud i et eller andet popularitetsræs med folk, som kan indebære så mange negative ting.

[5. marts 1974 – side 20:]

Aage: Det kunne man forestille sig for alle de andre grupper også, og det er netop det, vi hører, at man i en gruppe må finde sig i, at der kommer nogle uheldige ting frem.

Torben: Jo. Men nu er det noget andet med bestyrelsen. For det er sådan set centret eller hjertet i ...

M: Vi skal også huske på, at det, som er pengespørgsmål og lønspørgsmålet i alle andre ting, - det er moralspørgsmål hos os. Det er det, vi lever for. Det er det, vi arbejder med. Det er at opfylde moralspørgsmål. Hvem kan opfylde dem mest. Hvem er dygtigst til at finde sig i en fornærmelse. - Hvem bliver aldrig fornærmet. Det er jo en

opdragelse hele vejen indenfor sagen. Og på den måde skal det brede sig til alle mennesker. Derfor må der ikke være nogen mur omkring ... der må ikke være nogen begrænsninger ... ikke nogen sekt eller navn ... det er en videnskab, som vi søger at opfylde. Men det kan jo også være farligt, hvis man lader et flertal få alt for megen magt på en bestyrelse. Den kan jo smide en bestyrelse af. Selvom den er aldrig så god. Det er ligesom hele kroppen kan smide hovedet væk ... hvad er kroppen så bevendt?

Aage: Det er jo sådan, at ude i de private firmaer idag, der vælger medarbejderne bestyrelsesmedlemmer.

M: Jo, men jeg mener også, at vi må finde på noget ... Vi er jo fælles, selvom det er bestyrelse, og de er her eller der. Så er vi jo fælles. Vi laver jo hver sit arbejde. Og indenfor grupperne er der jo også nogen, der får det med at dirigere. Men det, at man dirigerer, skal jo ikke betyde, at så er man en adelsmand ... greve eller baron ...

[30. marts 1974 – side 1:]

Aage: Vi har siddet og snakket om den interesse, vi i bestyrelsen har vist for at få en bog om dit liv og arbejde, Martinus, sådan at du selv kunne godkende det, i stedet for at der var nogle, der skrev det på et senere tidspunkt, — og måske skrev noget, der var galt. Og der har vi nu forstået på dig, at dels er det vigtigt, at vi ikke får nogen persondyrkelse, men at vi kun interesserer os for analyserne og den hellige ånd, og dels har du også givet klart udtryk for, at du anser det for vigtigere, at du bruger din tid på de analyser, som du ikke har fortalt om endnu, fremfor at bruge tid på at fortælle om dit eget liv.

M: Jo. Det synes jeg. Der er nogle symboler, der ikke er forklaret endnu. Jeg har koloreret dem, som skal i det fjerde bind. Og det skal også skrives færdigt. Og Det tredje Testamente skal også skrives færdigt. Og i min alder kan man jo ikke vide, hvor hurtigt man ... man ældes jo hurtigt i den alder ... i de år, end man gør, når man er yngre. Men det er ikke fordi ... jeg har jo ... som lægen siger efter de her undersøgelser, - jeg er umådelig sund og frisk. Så det her, der nu er kommet ... det er selvfølgelig klart, når man tager noget, der er gift ... når jeg er kommet til at tage piller, der er så skadelige ... det må han have at vide ... det må han vide overfor andre mennesker. Han sagde ikke noget ... han burde jo sige: Nu prøv De, hvordan ... om De kan tåle det. Det burde han have sagt. Han siger: Nej, De må endelig tage dem, siger han ... Digitalispillerne. Så tænker man ... Nåh, ja. Så begynder man at få de her mærkelige stik og jag, - ligesom en svie. Og så tænkte jeg, - måske er det maven. Men det gjorde ikke noget med kosten. Så tror man, det er det ene og det andet. Men der var ikke noget bestemt organ. Så sagde jeg det til ham ... jeg ringede ... Ja, - det måtte være musklerne. Nåh ja ... så tænkte jeg, at så har jeg måske fået noget træk. Men det er det ikke. Så var det, jeg kom til at tale med Birthe. Nej, - du må endelig ikke holde op med digitalis. Det holdt jeg op med en halv snes dage. Men da kunne jeg godt mærke, at så blev jeg noget mere forpustet. Men pulsen var normal nok, - Men den ville måske

blive stærkere, hvis jeg ikke tog dem.

Aage: Men hvis vi lige holder fast ved det med bogen, - så har du ikke noget imod, at nogen skriver en bog om dig.

M: Nej, ikke når jeg selv må få lov at se den, - se, hvad de skriver.

Aage: Men du vil også gerne være fri for at bruge tid på at se, hvad andre skriver.

M: Jo, men jeg kan jo hurtigt læse noget.

Aage: Hvis nogen kunne skrive en bog om dig uden at snakke ret meget med dig, så ville du godt kigge den igennem og se, om det så rigtigt ud.

M: Jo. For der kunne være ting ... jeg har jo set, når andre skriver noget, så er der altid noget galt med et eller andet. Så jeg ville gerne have, at det bliver rigtigt.

Aage: Nu har du også talt om, at du eventuelt kunne sidde helt alene og fortælle lidt om dig selv.

M: Ja. Jeg tænkte på ... det kunne jeg da gøre, for det ville være ligesom afslappende, når jeg nu har skrevet. Så var det næsten som en afslapning at sætte den igang, og så kunne man ... men det er også svært at tale om sig selv.

H: Ja, - der skal nok helst være nogen til stede.

Aage: Jo, men så kunne man tænke sig ... (utydeligt), og skrive, hvad der kom ned.

M: Ja. De virkelige datoer, dem har jeg skrevet op. Man kan se alle vegne, hvor jeg har været. Så ... hvis nogle ville gå det efter i sømmene, så kunne de se ... Nu er de selvfølgelig døde mange af dem. Men de ville jo kunne bevidne, at jeg slet ikke havde nogen viden

[30. marts 1974 – side 2:]

dengang. Og Nibelvang har jo også skrevet noget. Det var jo ham, der først så det.

H: Men jeg synes godt, man måtte sige, at hvis én skulle gå i gang med den opgave, så foreligger der allerede nu noget. Dels det, der er skrevet i små hefter og forskellige steder i Kosmos og sådanne steder, og dels det, der er på bånd hos Sam. Så hvis man skulle gå i gang med den opgave, så kunne man først gå det materiale igennem og så prøve at samle det på en sådan måde, at ... ja, og forelægge det for dig, så du kunne komme til at se, hvordan det kom til at se ud.

Aage: Man kan også sige, at der er nogen, der lever endnu og som har kendt dig og din sag i mange år, og som egentlig kunne fortælle en hel masse ting om dig.

M: Jo. Det er der jo. Men det er vist ikke mange, for de dør jo rask væk.

Aage: Du overlever dem allesammen.

M: Ja. Det er jeg næsten lige ved at tro.

Aage: Hvis vi nu tænker os, at vi bad en eller anden om at skrive sådan en bog uden at bruge noget af din tid, - hvem kunne du så godkende til det.

M: Ja. Hvem kan man tænke sig.

H: Ja, man skulle nærmest foreslå nogle. Jeg kunne tænke mig, at Tage Buch kunne skrive noget.

M: Ja ... Det ville jeg egentlig også gerne. Men så måtte han jo lettes lidt for sit engelsk.

Aage: Ja, men bruger han ikke en del af din tid alligevel til at snakke med dig?

M: Jo. Vi snakker jo meget. Men det er jo ikke just sådan bundet i emnet til mig. Men jeg har jo tit ved samværet kommet ind på ... men det har altid været de sjove ting i mit liv.

Aage: Men hvad siger du til det. Kunne vi forestille os, at vi fik Tage til det?

M: Ja. Det har jeg da ikke noget imod, hvis han vil. Han vil selvfølgelig være meget ærlig. Han kender jo meget til mig. Og jeg er jo meget tit sammen med dem. Så han har jo lejlighed til at spørge vældig meget.

H: Ja, og han er god til at skrive.

M: Ja. Han kan nok skrive.

Aage: Jeg synes sådan set, at det er noget, der henhører under informationsområdet, at informere om dit liv. Så ... du vil ikke have noget imod, at jeg snakkede med Tage om det?

M: Det har jeg da ikke spor imod.

Aage: Hvem kunne du ellers forestille dig. Hvordan ville det være med Svend Åge Rossen, f.eks.?

M: Nej. Ja, Rossen er sød og flink, og han har jo skrevet de mest kærlige ting, — tror jeg nok, at man kan regne med ... men ... der er jo også det ved det, at den må jo heller ikke overdrives ... Der skal ikke pyntes for meget på det. Jeg tror nok, at den nemmeste måde for mig ville være Tage, - da jeg så tit er der alligevel. Så er der ikke spildt så meget tid.

H: Men det er jo rigtigt, at så må han aflastes på anden måde, for han er jo ikke selv ...

M: Ja. Hvis han kan få nogen til at hjælpe sig. Nu er der jo en kvinde, hende Sara Mortensen, der hjælper ham noget, tror jeg.

Aage: Vi har jo også Saxe. Saxe tager sig jo af arrangementet af engelskugen på Klint. Så det er jo ikke Tage, der tager det alt sammen.

M: Nej, men det har også meget at sige, hvordan man er i humør ... Det er ikke lige meget, hvem man er sammen med. Det er ikke for det. Jeg er da meget glad for Saxe. Han er da meget, meget sød,

[30. marts 1974 – side 3:]

men... men jeg tror ikke, jeg er glad for, hvis han skal til at skrive.

Aage: Nej, - jeg siger, at han aflaster Tage med det engelske. Jeg foreslår ikke, at han skulle skrive en bog om det.

M: Jeg tror heller ikke, at han har tid til det. Men det har meget at sige, hvis jeg skal sige noget ... det skal være en person, der ikke tynger ned.

Aage: Tage er sådan set et godt forslag.

M: Nu er jeg så vant til ... Jeg er jo kommet så meget i hjemmet der.

Aage: Hvor længe har du kendt Tage?

M: Ja ... jeg har da kendt ham, før han boede hos jer. Jeg har kendt ham fra før han blev gift. Det må være lige så længe som dig (H).

H: Ja. Det var i 1937, at vi første gang hørte Gerner Larsson. Allerede i 38 eller 39 har han været herovre.

Aage: Det vil sige, at der er ikke nogen, der har kendt dig længere end Tage, og som er egnet til det?

M: Næh ... jeg kan ikke tænke på nogen, der har så langt et liv. Hvis de har kendt mig i mine unge dage, - så er de jo gamle nu.

H: Der er sådan en som Peter Zacho, men han kan ikke skrive det.

M: Han kan ikke skrive. Han er vældig ... Jeg tror, det vil live Tage op. Det ville være den nemmeste måde for mig. Han kan jo sagtens skrive noget. Og det kan jo altid rettes op senere. Jeg tror det vil være den bedste måde.

Aage: For hvis han er positivt stemt, vil jeg meget gerne være med til at lave en disposition sammen med ham.

H: Jeg kan såmænd ikke foreslå andre.

M: Jamen jeg kan ikke selv tænke mig andre. Han har jo kendt sagen i alle disse år og været med på Klintsøgård. Så ham har jeg været sammen med i mange år. Jeg tror nok, det bliver det bedste med ham. Og da jeg så tit kommer der, så har han jo så let ved at få noget at vide.

H: Det bliver nok vanskeligst at begrænse det.

M: Ja, men det må vi jo gøre. Det kender jeg. Jeg har vanskeligt ved at begrænse mit.

Jeg har jo ti gange så meget stof, som det, jeg giver ud. Ih ... hvor jeg somme tider må skære fra, skære fra, skære fra ...

Aage: Hvis man ellers kan huske, så kunne man jo bruge et helt liv til at fortælle om sit liv. Man oplever jo tit tingene hurtigere, end man kan nå at fortælle dem. Tanken er hurtigere end munden.

M: Ja. Hvis det var på det åndelige plan, så kunne det gå hurtigt. Ja — det er det med Uri — jeg kan kun se, at ... de ved jo ikke, hvad det er. Videnskaben ved jo ikke, hvad det er. Men det er i virkeligheden kun det, at hans åndelige legeme er for stort. Altså ... vores åndelige legeme har jo et område, der skal passe med det fysiske. Det må ikke gå ud over det fysiske. Men han kan bruge sit åndelige legeme ud over det fysiske. Han kan gætte, hvad du tænker. Schlüntz's datter kom jo op på scenen, - der var to tavler. Han fik jo en tavle for sig og kunne ikke se hendes. Hun skrev Helsingø. Det varede ikke længe, så sagde han Helsingø ... Så tegnede hun et bord. Men det klarede han ikke så godt. Han lavede bordpladen, men han fik benene til at gå den forkerte vej. Han sagde også i forvejen: Jeg ved ikke, hvordan det kan lykkes. Nøglerne bøjede sig, og urene kom til at gå.

Aage: Så han er god nok.

M: Ja. Det er ægte. Det er jeg klar over. Han siger også, at han bruger en trediedel af sit liv til videnskaben, og resten af tiden vil han så rejse, - indtil han ved ... Han siger: Jeg ved ikke, hvad livet vil med mig, - og jeg tør ikke sådan give mig

[30. marts 1974 – side 4:]

til at helbrede, når jeg ikke ved, hvad det er, siger han. Men det behøver han nu ikke at være bange for, synes jeg. Men det er tydeligt, at han har sådanne voldsomme muskler. Men det er der jo mange, der vil få efterhånden. Men det eneste der er der, det er hans astrallegeme, der har evne til at slå ud. Og så kan han høre med det. Og så må man jo også regne med, at det er ikke alle, der er lige gode medier. Han tager jo hvem som helst, der kommer derop. Men de er ikke for at komme derop. Men han fik jo nogen op. Fru Schlüntz's datter - hun er meget sød - Pia, hedder hun. Hun kom jo op. Jeg må sige, at det var meget nydeligt at se ham. Han var ikke spor nervøs. Han var scenevant. Jo ... Han skal til Japan, og han skal flere steder ... og til videnskaben. Han siger, at der er en videnskabsmand, der har undersøgt ham sammen med (?). Han skriver en bog. Når den kommer ud, så bliver der revolution i videnskaben.

H: Jeg så, - det var vist sidste søndag - der var en videnskabsmand, der skrev meget negativt om dem.

M: Jamen det gør de jo.

H: Og man kan godt tænke sig, - som du sagde før, - at når der er nogen, der er meget skeptiske overfor det, så er det vanskeligt at føre igennem.

M: Så møder det modstand. Nej, de der skal være medium ... for husk på, de skal jo tænke. Hvis han skal gætte noget, der står her, så kan det ikke nytte, at mediet er imod ham, — og slet ikke vil tænke på det. Nej, de skal skam være med. Men han siger, at den bog, som en videnskabsmand skriver nu, og som udkommer i april, — at så bliver der stort spektakel imellem videnskaben. En mægtig strid, - en revolution. Jo, for hvis det bliver kendt, så ...

.....

Aage: Jeg nævnte med hensyn til foredragsholdere, at vi regner med, at det i fremtiden bliver på den måde, at for at holde foredrag i sagens centrum, så skal man enten være inviteret, eller også skal man være autoriseret.

M: Ja, ja.

Aage: Og hvis man er autoriseret, så har man lov til at sige, at jeg er f.eks. Peter Madsen, Martinus Institut. Så man optræder officielt på instituttets vegne.

Ib: Så repræsenterer man instituttet.

Aage: Og så har man gennemgået nogle prøver, - man har skrevet et par artikler, - man har holdt et par foredrag for undervisningsgruppe og bestyrelse. Men indtil det, så mener vi, at det rigtige må være, at du siger god for, hvem kan uden videre holde foredrag.

M: Jo. Sålænge jeg lever, så vil jeg gerne.

Aage: Altså i sagens centrum, - på Mariendalsvej og i Kosmos Ferieby. Og der må jo være to typer af mennesker. Der må være mennesker, der kan fortælle om - ja ikke alt - men om alle sider i åndsvidenskaben, og så er der nogle, der kun kan fortælle om nogle få sider, og som undlader at fortælle om de sider, de ikke ved noget om. Så spørgsmålet er, hvilke personer vil du sige, at det er helt i orden, at de holder foredrag i sagens centrum.

M: Ja, det må jo først og fremmest være personer, man er klar over er hjemme i tingene. Men det er jo ikke let ... Nu sådan en som fru Sørensen, - hun påstår, at hun er hjemme i det. Jeg er da godt klar over, at det er hun da ikke. Men hun holder jo foredrag ... men det er jo naive mennesker, hun taler til. Og jeg vil ikke have hende her i salen, fordi her er man nødt til at ...

Ib: Hun er med andre ord ikke autoriseret?

[30. marts 1974 – side 5:]

M: Nej. Jeg sagde til hende ... og det blev hun jo gal over, eller rettere sagt var, - for nu tager hun det bedre. "Du kan udmærket. Du kan holde en prøve for os her på instituttet, - os alene". "Nej. Jeg kan kun holde foredrag, når jeg har publikum på", siger hun.

Aage: Det er da udmærket, at hun holder nogle foredrag. Så kan folk bagefter komme og høre de autoriserede. Men hun skaber absolut problemer. Det ved jeg også fra Mogens ... han bliver konfronteret med en masse udtalelser, som ikke passer.

M: Jeg mener ikke, at hun skal holde offentlige foredrag. Jeg ved jo ikke ... hun kan jo ikke svare på spørgsmål. Hun er ikke meget hjemme i det alligevel. Men hun er jo vildt begejstret. Det er sådan nogle private mennesker, hun har med at gøre.

Aage: Jeg har skrevet en liste op her med nogle navne. Altså, Sv. Åge Rossen.

M: Ja. Ham kan vi regne med.

Aage: Ja, ikke sandt? - ham kan vi godt betragte som autoriseret. Og Mogens.

M: Ja, ja. Naturligvis. Han har haft mægtig tilslutning i Tyskland.

Ja. Det har været glimrende dernede. Der var mange mennesker til foredragene.

Aage: Hvad med Hannemann?

M: Ja ... han er ikke så god ---

Aage: Vil det sige, at du synes om Hannemann, at han godt kan komme og holde nogle foredrag på invitation, men han må ikke optræde og sige: Her kommer Hannemann, Martinus Institut?

M: Ja. Det er ikke nemt. Husk på, han har jo lavet en fond ... og været med fra begyndelsen. Man kan ikke lige sige til ham, at han kan ikke holde foredrag. Professor Bohr holdt jo også dårlige foredrag. Nej ... Men han er vist ikke meget for at holde foredrag. Det tror jeg ikke. Men altså ... nej, jeg synes ikke ... man kan ikke ligefrem nægte ham at holde foredrag. Kan man det?

Aage: Nej, altså de prøver vi forestiller os, - dem kunne han jo nok bestå.

M: Ja ... Der ved min fødselsdag ... det var noget forfærdelig noget, han havde brygget sammen der. Men han indrømmede jo også ... "De må endelig sige til". Det vil altså sige, at så skulle jeg have sprunget op, og ...

H: Men han er jo sommetider inviteret til Klint for at holde tale som gæst.

M: Jo. Der kan jo være nogle, der sådan er vore gæster, eller hvad skal vi sige.

H: Skal vi ikke kalde ham gæstetaler?

Aage: Jo, fast gæstetaler.

M: Nå ja. Der er ingen fare for, at han tager ud og fortæller, at han ... nej ...

Aage: Så er der Tage Buch.

M: Ja. Han er jo heller ikke af de bedste talere, men ... han kan jo godt.

Aage: Så kan vi godt betragte ham som autoriseret.

M: Jo. Det må vi gøre.

Ib: Der ligger jo også i det der autorisation, at det skal være mennesker, som selv er i stand til at bedømme, hvor meget de ved, og hvor meget, de ikke ved, og som så holder sig til det, de ved.

M: Ja. Jo, man kan ikke lukke sådan en mand ude som Tage Buch. Selvom de måske ikke er allerbedst til det.

Aage: Ben Saxe.

M: Ja. Ham må vi jo regne med.

Aage: Og Ib.

M: Ja ... Bestyrelsen kan begynde at holde foredrag (megen grinen).

[30. marts 1974 – side 6:]

Aage: Og Arne Krogh.

M: Jo. Arne Krogh. Han kan godt. Han har jo holdt mange med lysbilleder. Hvordan kan det være ... Vi har ingen filmsforedrag mere? - Er han ude at rejse ...

Aage: Der var en i undervisningsgruppen, som skulle kontakte ham. Jeg tror, det var Svend Åge. Så det gør de noget ved. Og så er der Per.

M: Ja. Ham må vi naturligvis anerkende.

Aage: Så står Henning og jeg også på denne her liste.

M: Ja, ja. Men det er da klart.

H: Ja, det er kun i nød. Jo det er i sådan noget som i Esperantogrupper. For der er der kun Ib og mig, - så det er kun inden for et begrænset område.

M: Jo. Men I, som er med i arbejdet, - I kender jo ... selvom I ikke ligefrem kan holde foredrag uden at behøve at læse om det ... I kender sagen så meget ... Men, altså, selvfølgelig må I have adgang.

Aage: Ib siger det jo på den måde, at det er meget muligt, at vi ikke kan holde foredrag om alle sider af dine analyser, men vi ved jo nogenlunde, hvad vi ved, og hvad vi ikke ved.

M: Men det er der jo heller ingen, der skal fortælle om andet end det, de ved. De kan jo holde sig fra det, de ikke ved.

Ib: Hvis de kan det, - så er det også i orden. Men vanskeligheden ... der er nogle mennesker, der har den vanskelighed, at de tror, de ved en hel masse, som de faktisk

ikke ved.

M: Ja, - de skal netop tale om alt det, de ikke ved. Gerner Larsson skulle altid tale om det seksuelle mysterium ...

H: Jo., det var jo også et stort problem for ham.

Aage: Vi regner med, at de personer, vi nu har talt om - og vi tager også Henning og mig med — hvis vi skulle overleve dig, -- og det er der jo ikke nogen af os, der ved endnu, - men hvis det skulle ske, så skulle vi nok kunne klare sådan en prøve.

M: Jo. Det behøver jeg ikke at høre. Jeg regner ikke med at høre jer holde foredrag.

Aage: Sigge Westerlund?

M: Ja. Han er vistnok ikke en af de allerbedste. Men han kan vist godt. Han gør et stort arbejde.

Ib: Det er mit indtryk, at han har en udmærket indsigt i tingene, men han er ikke nogen god taler. Men han gør det jo også på en anden måde. Han holder jo disse her lysbilledforedrag.

M: Jo. Men sådan en mand må vi også acceptere.

Aage: Det vil sige, at det er i orden, at han rejser rundt i Sverige og siger: Her kommer Sigge Westerlund, Martinus Institut, og holder foredrag.

M: Jo, når han engang bliver pensioneret, så kan det godt være. Jo, for han er jo så kærlig. Og han vil jo gøre alt muligt for at sige de rigtige ting. Det er ikke en mand, man behøver at være bange for. At en mand ikke er rasende dygtig, - det gør ikke så meget, når bare man føler, at det, de siger, det er ...

Aage: Den sidste, jeg har stående her på listen, det er Niels Olof Jacobsen.

M: Ja, ham ved vi jo ikke, hvordan ... men han kan sikkert også. Han kan nok holde foredrag.

Ib: Ja, det har jeg tillid til i hvert fald.

M: Jo. Jeg tror også, han har sympati for mit arbejde. Han er bare ikke så åbenlys.

Aage: Men han er meget hengiven overfor dit arbejde og dine analyser.

M: Ja. Det er han. Vi skal jo have indtægten af den danske udgave.

[30. marts 1974 – side 7:]

Aage: Han skriver jo forskellige bøger og giver interviews, og han nævner alle steder dit navn og dine analyser.

M: Jo. Jeg mener også, han er meget god. Hans bog er også oversat til tysk.

Aage: Men det vil sige, - alle de personer, som jeg har nævnt indtil nu, - de må gerne optræde. Der har du tillid til, at de ikke siger noget forkert.

M: Nej det vil de ikke gøre.

Aage: Så siger vi om Hannemann, at han er altid velkommen til at komme og tale.

M: Jo. Det er klart. Jo, vi skal somme tider bruge ham til fødselsdagen. Han holdt skam en tale engang., til min 70-års dag ... i teltet. Den var fantastisk. Han snakkede om, at jeg var jo ikke som de andre. Det lavede han godt.

Aage: Han prøvede også dengang ... også i festskriftet, at finde ud af, hvad var det for nye ting, du kom med sammenlignet med andre.

M: Jo. Han kan godt. Nu kan man ikke regne med fødselsdagen, for da var han ikke sådan forberedt, tror jeg. Og så, at han kom ind på et emne, som han ikke er så hjemme i.

Aage: Men er det ikke noget, vi bør notere i referatet.

H: Hører det ikke hjemme i undervisningsgruppen.

Aage: Nå du mener, at jeg kan meddele det i undervisningsgruppen.

Ib: Ja, det må være i orden.

Aage: Så vi noterer i undervisningsgruppens referat, at de og de er autoriserede. Er der nogen, vi har glemt?

M: Ja. Jeg sidder også og tænker på, om der er nogen, vi har glemt, for det er jo synd. Men det ved jeg ikke, om vi har.

H: Men den kan altid suppleres.

M: Ja, det kan vi altid supplere.

Ib: Der kan godt være nogle, der er glemt.

H: Der er muligvis flere i Sverige end netop de to der.

Ib: Det kan man forestille sig. Jo ... der kan godt være tale om ... nu ved jeg ikke, hvad du siger til sådan en som Gerard?

M: Nå Gerard ... Jo, han kan godt holde foredrag, - det tror jeg godt. Han holdt da et engang, og det var meget godt.

Aage: Skal vi tage Gerard med ... Hvad med Dunnewold.

M: Nåh ... Dunnewold ... Jo ... han gør det jo alligevel.

Ib: Og fru Dunnewold?

Aage: Man kan sige, at de holder foredrag om dine analyser. Spørgsmålet er, om de må sige, at de gør det officielt på Instituttets vegne.

M: Nåh ... nej, det tror jeg ikke. De gør det på deres egne vegne.

Aage: Når vi nu taler om Gerard, så er det meningen, at hvis Gerard har en annonce eller et opslag, så må han skrive Gerard, Martinus Institut, holder foredrag om reinkarnation den og den dag.

M: Men hvis han gør det, så må han jo være hjemme i reinkarnationen.

Ib: Spørgsmålet er, om du har tillid til, at han er det, hvis han skriver det.

M: Nåh ja ... men det tror jeg ikke, at han vil begynde at gøre. Det er ikke let med sådan noget. Jeg tror, det er noget, man skal snakke med dem om.

Aage: Jo, men i fremtiden bliver det sådan, at i sagens centrum f.eks. i Klint, der vil der så være nogle, der fortæller om dine analyser på hollandsk og på tysk og på engelsk ... så dem, vi autoriserer, de vil i vid udstrækning komme her til og holde foredrag, så vi virkelig kan følge med og se, at det er rigtig nok. Nu er det jo ikke en bestandig ting. Man kan godt miste sådan en autorisation igen, hvis man står op og siger noget, der er i modstrid med dine analyser og holder fast ved det.

[30. marts 1974 – side 8:]

M: Ja, som nu Dragsdahl f.eks. Han stod jo op og fortalte ... hvad var det ... jo, det var noget med hash. Det var der ikke noget galt i ... det var da forfærdeligt at stå og sige sådan noget vrøvl. Ham tror jeg ikke, at vi sådan uden videre skal ... for vi ved ikke, hvad han kan finde på at sige.

Ib: Nej, men vi kan også godt lade det være nok foreløbig med det her. Hvis der så er andre, så kan undervisningsgruppen overveje, om der skulle være nogle, der burde være derpå. Fik vi så Gerard på listen, eller fik vi ikke ham på?

M: Vi må sætte ham med. Han gør et stort arbejde, og skal han holde foredrag, så må vi jo snakke med ham.

Ib: Men holder han ikke foredrag?

M: Han holder vist foredrag i Tyskland.

H: Det er ikke sikkert, at han siger, at han kommer fra Martinus Institut.

Ib: Det vil jeg da tro, han gør.

M: Han holdt et foredrag engang. Det var skam meget godt.

Aage: Men der regner jeg med, at undervisningsgruppen kommer og foreslår, at hvis man er autoriseret, og man holder foredrag om dine analyser, så skal man fortælle, at man gør det på Martinus Instituts vegne. Ellers har det ingen mening.

M: Nej. Det er da rigtig nok.

Aage: Det er både en ret og en pligt ... Jeg ville godt tale om, hvilken status brevsolen har. Men er det bedst, at vi gør det på et mellemliggende møde.

Ib: Ja. Det vil jeg tro, vi skal starte med der. Jeg har også nogle ting, som skal bringes på bane her. Den ene ting, jeg har, er et forslag fra Hans Vinter [“Winther” - står der i afskriften, men i Knud Højgaards “Begivenhedsoversigten” figurerer der en “Hans Vinter, så jeg tillader mig at ændre stavemåden til ‘Vinter’ /søren ingemann], om at han skriver dine store kurser fra bånd af og giver dem en ganske let bearbejdning. Han har den opfattelse, at man kan gengive dine foredrag i en form, der ligger meget tættere på din egen form, end man normalt ville gøre. Og jeg har en prøve med her, som han har lavet på noget, og jeg synes, det er ganske fremragende, det han har lavet.

Aage: Måtte jeg lige få at vide, - hvad er det for kurser?

M: Ja ... jeg holdt jo et stort kursus for nogle år siden.

Aage: Hvor mange år er det siden?

M: Ja., det er jo mange år siden.

Ib: Det er mange år siden. Det er dem, det aldrig har været muligt at få Inge Sørensen til at skrive, ikke?

M: Jo. Hun har skrevet dem af. Ja ... hun har skrevet dem af i tre eksemplarer. Gerner Larsson fik et, og jeg ... der er nok et af dem i mine papirer.

Ib: Vil det sige, at alt, hvad du har holdt af foredrag, er skrevet af?

M: Nej, men det kursus.

Ib: Nå ja, det kursus. Men der er også nogle andre, ikke?

M: Ja. Det er der jo.

Aage: Men er det tyve, femogtyve eller tredive år ...

M: Nej. Det var jo her på instituttet.

H: Det er ikke over tyve år siden.

Ib: Jeg ved ikke helt, hvad det er for materiale. Men jeg ved, at Martinus holdt nogle store kurser engang imellem.

M: Jo. Det gjorde jeg, og det blev taget på bånd. Det var vist ingeniør Heide.

Ib: Dem var Vinter med til at optage.

M: Nå, var han det? De havde jo lamper og sager sat op.

Ib: Ja, - det var de to. Og Vinter synes, iøvrigt, at de foredrag af Martinus, der kommer i Kosmos ... at det burde angives - dels, hvornår de blev holdt, og dels hvem det er, der har bearbejdet dem.

[30. marts 1974 – side 9:]

M: Nåh ... det er ikke så godt. For de har jo været i flere gange.

Aage: Jeg har snakket med Inge Sørensen om det. For jeg var bange for, at nogle af dem kom fra bånd uden videre, men hun siger, at med undtagelse af eet, som hun selv har bearbejdet, så er det alt sammen noget, hun tager fra gamle Kosmos og renskriver. Og jeg har en aftale med Tage om ... og det er han i gang med i øjeblikket ... at han gennemgår alle Kosmos fra de oprindeligt udkom, så vi kan få lavet en oversigt over, hvad du har skrevet af artikler i årenes løb, og hvor mange af dem vi har fået ud i form af småbøger. Så vi kan lave en publikationsplan.

M: Hun kan stadig komme med foredrag. Jeg ved ikke, hvordan hun kan blive ved med det. Men jeg læser dem jo igennem. Så de er altså godkendt af mig.

Aage: Kan du genkende dem.

M: Jo, jo. De kan ikke lave meget om ved dem. Så ser jeg det med det samme. Mogens Møller var dygtig til det. Men jeg mener ikke, at han har lavet dem allesammen. Men der er jo det, — et foredrag er jo ikke egnet til at skrive direkte af. Det skal jo bearbejdes.

Aage: Kan vi ikke overlade det til redaktionsgruppen at gøre noget ved det problem?

H: Hvad så med det, der er lavet der?

Ib: Ja, det vil jeg godt, at vi diskuterer, - men det behøver ikke være lige nu.

H: Men er det ikke sådan, at Martinus først skal se det.

Ib: Jo, men ikke før vi har diskuteret det.

Aage: Det var jo vigtigt, at Vinter fik at se det, som Inge har skrevet, hvis det kan lette ham. Du siger, at Inge S. har skrevet det?

Ib: Det, der er problemet i første omgang, er jo, om vi vil have Vinter til at gøre det.

M: Men det vil jeg gerne have lov til at ... at jeg ikke skal svare på det lige på stående fod. Men jeg vil gerne tænke nærmere over de der ting, og jeg vil også gerne høre båndene. De siger jo, at de skal spilles engang imellem, - ellers duer de ikke, - men de har aldrig været spillet siden dengang. Men jeg tror ikke, der er noget i vejen med dem.

Aage: Det lyder som et fint tilbud.

Ib: Ja. Jeg er nemlig overbevist om ... Vinter er jo en fabelagtig dygtig stilist.

M: Men det er bare det, at de ikke skal ligge der i tredive år hos ham. Han har jo så meget oversættelse, som de ligger med.

Ib: Ja ... Nu skal jeg sige dig noget. Med hensyn til disse oversættelser, - der siger Vinter, at han mangler en englænder, som har interesse for analyserne, for at lave de oversættelser. Han kan ikke gøre dem færdige selv.

M: Jamen han har jo den gamle der.

Ib: Ja, men han er død. Han har nået at oversætte hele Livets Bog, og jeg tror også, han har nået at oversætte symbolbogen.

M: Hvad var det, han hed? - McCallum, ja. Nå, han er død.

Ib: Men er vi ved det punkt nu. Nå, men så vil jeg tage materialet frem ... Kursusforedrag den 13. oktober 1955. Se, han har prøvet et her. Jeg må tilstå, jeg ved ikke, hvor han har det fra.

H: Det blev sagt før, at han optog det sammen med Heide.

M: Nej, Heide ... hvad var det, han hed ...

H: Men så er det nok muligt, at han har båndet fra dengang.

Ib: Ja. Det er nok tænkeligt. Men altså, han har jo ikke disse kursusforedrag i bånd.

Aage: Det lyder, som om det skal være et par småbøger.

Ib: Det kan da godt være, at det skal det ... Nå, ja. Det skal de jo ende med at blive. Jeg tror nok, at hvis jeg skulle have

[30. marts 1974 – side 10:]

lavet det, så ville jeg have lavet en lille smule mere om på det, end han har gjort. Men det skriver han også til mig her. Han skriver: "Hermed en første smagsprøve på den af mig foreslåede renskrivning af båndoptagelserne af Martinus foredrag. Jeg har arbejdet en del frem og tilbage med den typografiske udformning i mer eller mindre radikal form. I øjeblikket er jeg måske gået lidt for langt med hensyn til replikstil. Men så kan man vel se mine intentioner. Teksten er helt identisk med det talte foredrag, bortset fra enkelte direkte fortællelser, som jeg har udeladt."

M: Det er jo det, den ikke skal være. Den skal ikke lige være en kopi af sådan, som jeg har sagt det. Man kan jo se her ... jeg er ikke sådan tilfreds med ... jeg ville jo slet ikke skrive sådan, hvis jeg skulle skrive det. Det talte er noget helt andet. Men når man skriver, så har man tid til at ... når man holder foredrag, så kan man stå og sige noget, og så kan man rette det og sige, nå nej ... og sådan og sådan. Det mærker man jo ikke, men ...

Aage: Det er jo også sådan, at når du skriver noget, så ser du det igennem mange

gange. Når du taler, så kan du ikke se det igennem.

M: Nej, så er det sagt. Selvom man også siger ... laver det om, så ser det også sært ud, når det bliver skrevet.

Ib: Han skriver videre her: "Det er min fornemmelse, at Martinus meget koncise og prægnante talestil virker meget stærk i den direkte gengivene form uden redaktionel finpudsning til skriftsprog. Og jeg tror, det for mange vil virke mere intenst og levende med en højere indlæringsgrad." - Og han synes, det kunne være morsomt at lave et forsøg med et helt komplet foredrag, for at man kan få indtryk af helhedsvirkningen. Nu kan man sige, at Vinter er meget, (en) meget fin stilist. Jeg kender ikke nogen, der når ham til knæene sådan i det almindelige liv. Alle vegne er han anerkendt som en fin stilist.

M: Han er også god til at holde foredrag.

Ib: Det er han også. Så jeg er ikke utilbøjelig til at tro ...

H: Hvad tror du så, han vil sige, når han hører, at Martinus mener, at det er for direkte ...

M: Nu skal jeg jo ikke ... nu har jeg jo ikke ...

Ib: Altså, hvis det er Martinus endelige mening, så vil Vinter sige: Nå, men det er all right, så lader vi være.

M: Nej, men jeg vil godt have lov til at beholde det lidt.

Ib: Men så kan man selvfølgelig lade være med at lave det i den der talestil. Jeg er overbevist om, at Vinter vil være interesseret i at lave dette her stykke arbejde nøjagtigt efter de direktiver, som Martinus eventuelt vil give.

M: Jo ... Men jeg kan ikke sidde her og læse det nu ... Jeg vil gerne have lov til at sidde og læse det alene.

H: Det er bare nogle almindelige principper om det. Hvis det er for meget talesprog, så skal det pudses om.

Ib: Det kunne Vinter sagtens gøre.

Aage: Spørgsmålet er, - skal der overhovedet være nogen som helst typografisk variation. Kan det ikke bare være løbende tekst?

Ib: Jo. Men så skal man lave mere om på talen. Altså ... jo mere variation man kan lave i typografien, jo tættere kan man holde sig ved talestilen. For i nogle af de ting, man ellers ville skrive om, for bedre at forstå dem, dem kan man godt forstå, når man nu spatierer f.eks ... Når man laver et ord, der er spatieret, så er der tryk på det.

Aage: Det er ikke, fordi Vinter synes, det er vigtigt. Det er, fordi Martinus har udtalt sig

...

Ib: Det er, fordi Martinus har lagt tryk på det. Nej, det er skam ikke, fordi han sidder der og siger, at nu synes han, at der skal tryk på det ord der. Det har han kun gjort, når Martinus har sagt

[30. marts 1974 – side 11:]

det med virkelig eftertryk. Jeg har læst det igennem. Det var meningen, at jeg, inden jeg kom her, ville have læst det igennem igen, og så have lavet de ændringer på det, som jeg synes, var nødvendige, for at man ikke var generet af talestilen. Men, altså, Vinter skriver her, at han er måske nok gået for vidt i at gengive talestilen.

M: Måske kunne jeg rette lidt på det der, hvor jeg synes ...

H: Det er næsten synd, Martinus, hvis du skal spille tid på sådan noget. Kunne man ikke anmode ham om at komme med et nyt forslag, hvor han prøver at lave det i en lidt anden stil?

Ib: Jo, det tror jeg nemlig er rigtigt, for hvis du læser det igennem, Martinus, og du så kommer og siger: Nej, det er alligevel for meget talestil, så vil Vinter sætte sig hen og lave det om, og så lave det i mere skriftsprog. Og så vil han komme med det igen og sige, vil du godt læse det igennem en gang til. Og hvis du så synes, at nu er det i orden, så er det tilstrækkeligt direktiv til Vinter til at lave alt, hvad der ellers er skrevet ...

M: Det skal vi så holde os til.

Aage: Men nu har vi jo så meget, som er skriftstil. Og jeg synes egentlig, at det er vældig spændende, at man kan sidde og læse dig ... og så kan man høre dig for sit indre øre.

Ib: Ja. Og du har ret i, at det er helt anderledes levende, end når man læser skriftsprog.

Aage: Jeg synes umiddelbart, at hvis det endelig skal være, så skal det ligge ganske tæt op ad det talte.

M: Men så kan det jo være, at det er meget godt.

Ib: Jeg mener oven i købet, at det er fabelagtig godt det, han har lavet der. Men nu kan man have mange forskellige personlige opfattelser ...

Aage: Hvis vi ikke skulle tage imod gode og kærlige gaver, hvad skulle vi så tage imod?

Ib: Nåh ... men Inge S. kunne også komme og sige, at hun har lavet et eller andet, - eller en anden ... det skal alligevel være ... Hvis nu man f.eks. læser dette afsnit her: "Vi skal hele tiden tænke ... hele tiden skal vi tænke over det. Træffe beslutninger ... bestemme hvad vi skal gøre ... tænke over, om det er rigtigt eller forkert ... det der ... eller der". Sådan har du jo talt.

H: Men skal vi ikke sige, at Martinus læser det igennem, og så tager vi det op senere, — eller så kommer du senere og giver udtryk for -

M: Ja. Jeg synes, det vil være meget godt., for han er jo dygtig

Aage: Jeg synes, det er en strålende ide.

Ib: Jeg synes, det er en fabelagtig god ide. Hvis det virkelig kan laves, så ...

[nyt bånd ??]

Ib: ... hvor du læser det igennem to eller tre gange, hvor han kommer med et nyt forslag, hver gang du har haft noget at kritisere ved det ... så er han kørt ind, og så kan han lave resten ... så kan han lave det hele, - alt det, du har talt på bånd i fuldstændig samme stil hele vejen igennem.

(alle snakker).

Ib: Jeg vil gætte på, at han ved en vis lejlighed har haft en båndoptager med og optaget et enkelt foredrag eller sådan noget lignende. Han har skam ikke kopi af alle de bånd der.

Aage: Nej, for vi er ved sammen med Svend Åge at finde ud af, hvad der egentlig foreligger på bånd ... det har han brug for at vide.

Ib: I det øjeblik vi bliver enige om, at han skal lave det der

[30. marts 1974 – side 12:]

så har han brug for at låne båndene. Og så kan jeg foranledige, at alle disse bånd bliver kørt over på diktafon, sådan at det er praktisk at skrive dem af. For det er jo ikke til at lave på en almindelig båndoptager. Jeg synes, at hvis ellers det er en form, som Martinus kan være tilfreds med, så er det virkelig et gedigent tilbud.

M: Det er et fint tilbud. Det er naturligvis meget bedre end det, hun har skrevet, fru Sørensen, - og hun har vistnok skrevet det sådan omtrent, som jeg har talt det. Og det kan man ikke byde nogen. Det mærkes, - når man taler, så er det helt anderledes. Men der står jo meget stof. Der er jo mange foredrag.

Ib: Vinter vil være henrykt for at lave det der. Og med hensyn til de oversættelser der. Så er det sådan, at han siger, hvis der virkelig skal laves gedigne engelske oversættelser, så skal vi vente, til vi finder en englænder, der er sprogligt begavet, og som er stærkt interesseret i dine analyser, og som vil lære sig tilstrækkeligt dansk til, at man virkelig kan få en kontakt i gang. Og indtil Vinter finder sådan en, så er han ikke indstillet på at gøre noget ved de oversættelser. Han er ikke interesseret i at gøre noget ved det, hvis det ikke kan blive virkelig kvalitet.

H: Men det er altså oversat hele Livets Bog. -

Ib: Ork ja. Han har en meter reol i manuskripter, som McCallum har lavet. Det har kostet ham 100.000 at lave det der, - personligt. Han har selv betalt det. (der fordeles papir).

Ib: Jeg har tit tænkt med lidt bekymring på den bearbejdning, der skulle ske af alle de ting, du har talt på bånd.

M: Ja. Men der er han jo en af de bedste.

Aage: Mogens gør det jo meget omhyggeligt, men dem, der læser det, de siger: Ja, det er rigtigt, hvad der står, men det er ikke Martinus. Det er pludselig blevet en anden måde at skrive sætningerne på.

Ib: Det har Vinter en helt anden fornemmelse for, sådan noget.

Aage: Jeg synes da absolut, at det er godt, at vi har forskellige ting, der har hver deres særpræg (blandet snak) - Om Aages arbejde med index - han mangler to - de tykkeste ...

M: Men det er en vældig lettelse for dem, der vil læse senere hen. Jeg kan jo heller ikke selv finde de ting, jeg vil ... jeg kan ikke huske, hvor jeg skrev det eller det.

Aage: Men nu f.eks. det, du var ved at skrive om i Det tredje Testamente, - om disse seksuelle problemer osv. ... det har du jo skrevet om en masse andre steder. Men man opdager det først rigtigt, når man hører, hvor tydeligt du siger det nu. Du har f.eks. skrevet om det i bind fire.

M: Ja, jeg har godt skrevet om det. Men da var det ikke frigivet sådan.

Aage: Men du har skrevet, at man skulle udvikle sig til at kærtegn, det var ikke noget, man bare brugte kønsorganer til. Det skulle man bruge hele organismen til.

M: Ja. Alkærligheden har jo altid været hovedpointet. Hvad er alkærligheden. Det er den, der skal forklares igennem de seksuelle analyser.

(Åge fremkommer med stikordsregister til protokollen. Det besluttet at kopiere det til medlemmerne og til Grethe).

M: Jo. Det vil jeg gerne have et eksemplar af. Så har man et overblik.

Aage: Og når det så bliver udsendt, så vil jeg godt have at vide af jer, om I synes, det er en passende form, for jeg vil føre det à jour engang imellem. Det er de første 162 møder. (Aage forklarer det nærmere).

[30. april 1974 – side 1:]

(om arvesagen "Vendelbo")

M: Nå, men han kunne godt huske noget om det.

H: Ja. Det kunne han. Og han kunne også godt huske, at det var overdraget, medens Maren Eriksen endnu levede, og det synes jeg, må være væsentligt, for så er der møbler og ting og sager deri.

M: Hun har aldrig nogensinde tænkt sig at møblerne skulle ud ... det ville hun så have lavet dengang. Så ville hun have krævet, at møblerne ikke skulle følge med, - men det har hun jo ikke krævet.

H: Det vil være mærkeligt, hvis sagføreren på sine klienters vegne vil rejse sag på det. Men vi må først have detaillerne.

M: Ja. De laver jo stort nummer ud af det. Det er jo klart, at fru Gabs ville have de fine møbler og porcelæn ud af huset dengang hun døde - dengang Maren Eriksen døde. Men hun lejede derimod huset med inventar og det hele. Hun vidste udmærket ... Hun boede sammen med søsteren. Hun vidste godt, at vi skulle have det hele.

H: Man kan så tænke sig, at dengang Maren Eriksen døde, så var huset overdraget til os. Så kunne man tænke sig, at man opfattede det sådan, at løsøret tilhørte M.E., men så måtte det fremgå af den dødsboopgørelse, som var på det tidspunkt.

M: Ja. Det må der være.

H: Ja. Det må vi have fat i.

T: Du (Aage) har en hel bunke.

Aage: Ja det har jeg, så hvis der ikke er noget presserende, så har jeg noget, jeg gerne ville have, at vi beskæftigede os med.

Ib: Vi har selvfølgelig en hel lang række principielle spørgsmål, som vi skal have drøftet. Vi har bl.a. været inde på nogle gange, hvordan vi i fremtiden skal vælge bestyrelsen. Det er et af de grundliggende spørgsmål, men du siger, at du har også en række spørgsmål?

Aage: Ja. De er også principielle, - og derudover så er de også aktuelle. Det, jeg gerne vil tage op, er tre ting. Det ene er samarbejdet mellem dig, Martinus, og vi andre i bestyrelsen. Det andet er samarbejdet mellem bestyrelsen og torsdagsgruppen, og det tredje er: hvordan får vi fat i nye medarbejdere, - hvilke betingelser skal være opfyldt, for at en person kan få lov til at arbejde med i sagen. Hvis jeg lige må ridse baggrunden op, - så har jeg i tidens løb fået en række meget kærlige og venlige breve fra Bertil. Og så har jeg fået et, der ikke er af helt samme karakter. Og det har jeg snakket igennem med Ib og med Martinus og Bertil, og derefter har jeg fået et par meget kærlige breve igen. Men det, som står som en problematik i det brev, som Bertil sendte til mig med en kritisk tone, og som primært var rettet mod mig selv, det var, at han mente ikke, at jeg var tilstrækkelig lydhør overfor det, Martinus sagde. Og der nævnte han tre eksempler. Men han har blandt andet sagt, at du har sagt til ham ... "Jeg mener sådan og sådan, men de vil ikke høre på mig i bestyrelsen".

M: Det har jeg da aldrig sagt, - at I ikke vil høre på mig.

Aage: Nej, men det har han altså sagt, at du har sagt.

M: Jeg kan ikke pege på noget, at I ikke har hørt på mig. Hvornår er det sket?

H: Nej, det er helt forkert.

Aage: Nej, men problemet, som jeg godt vil tage op nu, det er: Når vi snakker med dig, - hvornår skal vi holde op med at argumentere for en ting, - altså prøve på at komme med vore synspunkter for at finde ud af, hvad du rigtig mener ... Og for nu at nævne de ting, som Bertil reagerede på, så var der først et problem, om Annelise Mønniche skulle med i torsdagsgruppen eller ej. Det foreslog Svend Åge dengang. Han ønskede, at vi tog det problem op, om hun skulle være med i torsdagsgruppen eller ej. Og der har jeg

[30. april 1974 – side 2]

blandet mig i det på den måde, at jeg har syntes, at vi på en eller anden måde skulle formulere nogle kriterier for, hvad der skal til for at blive optaget i torsdagsgruppen.

M: Nu er der det, at jeg bryder mig ikke om, at hun skal med til torsdagsmøderne. Hun er meget energisk ... med ting, hun ikke behøver. Hun ville sørge for, at jeg skulle blive på Klint. Det var sundere for mig, og det skulle Birthe sørge for, at jeg ikke skulle herind. Og hvis der skulle være en husbestyrerinde, så ville hun da gerne være værtinde her i huset. Mennesker, der er så voldsomt aggressive, bryder jeg mig ikke om at have nær på livet.

Aage: Nej, Men der er netop et eksempel. Der kunne man sige, at i samme øjeblik du antyder det, så skulle vi lægge øret til og sige, ja, så er den sag afgjort. Der har jeg så gjort det, at jeg har forsøgt at sige, at for at man kan være med i torsdagsgruppen, så skal man være interesseret i dine analyser, og man skal have arbejdet så og så lang tid med dem. Altså, jeg har forsøgt at stille noget op, som man kan bruge til at afgøre sådan en sag med.

M: Men vi kan få en farlig masse i torsdagsgruppen. Jeg mener, er det ikke rigtigt, at det er mennesker, vi lærer at kende, og som laver et stykke arbejde et stykke tid for os ... nu foreløbig da. Det synes jeg, er bedre. Hvis de kun har været her et par uger, og så kommer og giver deres besyv med ... det forstyrrer jo bare de andre, som har været her meget længere, og som kan komme med bedre forslag. Jeg er selvfølgelig glad ved de mennesker, der hjælper til, og jeg er også glad ved fru Mønniche. Hun er dygtig. Jeg har set hendes tegninger. Hun er jo meget dygtig ... men det er bare det, at jeg er jo bange for, at der skal blive for meget gnideri mellem medarbejderne. Det har vi set så meget af.

Ib: Det er heller ikke uden grund, - at du er bange for det ...

M: Nej, det er det, jeg mener. Får vi en, der er meget aggressiv, og så er der en anden der ... derfor mener jeg, at vi skal være forsigtige med dem, vi får ind i torsdagsgruppen. Vi må se, hvordan de kan samarbejde udenfor gruppen.

H: Det var også det synspunkt, vi havde tidligere, da vi talte om, hvem der skal være i den gruppe, og da slog vi fast: Der er disse mennesker, som vi var på det tidspunkt, og at vi ikke ville foretage en forøgelse, førend vi fandt frem til, hvordan gruppen skulle supplere sig. Og så har vi tidligere været inde på, at først på det tidspunkt, når vi har disse grupper rundt omkring, så vil det være rimeligt, at disse grupper er repræsenteret ved en enkelt person, - eller måske to ... jeg ved ikke, hvordan ... for til den tid, så kan de meddelelser, der kommer til torsdagsgruppen og den udveksling der er, - den vil så gå videre til de forskellige grupper, og dermed fungerer organismen.

M: Ja, jeg mener ... de mennesker, der lærer sagen at kende, og som får lyst til at være med i arbejdet ... som nu ungdommen her i påsken og i foråret ... jeg synes, det er udmærket. Men jeg synes ikke, at vi så med det samme skal sige, at så skal de med i torsdagsgruppen. Lad dem arbejde et stykke tid, så vi kan lære dem at kende. Og deraf kan vi se, hvem vi helst skal have. At vi ikke får nogen ind, der bliver kværlanter og alt det der. Og derfor er det også, at jeg siger, at når nu sagen bliver rigtig ... rigtig fast, så skal vi have lavet den brochure eller en bog, hvor de kan se, hvordan vore regler er ... hvordan vore konflikter ordnes. Det må laves altsammen, - det som vi har talt om ... og som jeg også har regnet med på symbolet. Jeg blev lidt forskrækket, for pludselig hører jeg, at en mand skal ind ... en sekretær, - han hedder Hjort, og han skal med til torsdagsmøderne... Derfor blev jeg lidt forvirret. Jeg bryder mig ikke om at komme ned og se fremmede folk, som jeg ikke kender. Når jeg skal være sammen med nogen, så skal det være de mennesker, som jeg kender, og som kender sagen. Ikke

[30. april 1974 – side 3:]

de helt fremmede. De må komme senere, -- efterhånden.

Aage: Hvis jeg lige må nævne de andre ting. Altså, med hensyn til Annelise Mønniche, der mente Bertil så, at jeg havde forsøgt at presse hende ind i torsdagsgruppen mod dit ønske. Og jeg kan kun sige dertil, at jeg har aldrig nogensinde foreslået hende som medlem. Det fremgår også af referaterne. Jeg har heller aldrig ønsket, at hun skulle blive medlem. Men jeg har argumenteret for, at vi fik en eller anden definition, som man kunne bruge til at løse sådan et problem. Og nu er jeg godt klar over, at det endte med, at vi slog fast, at torsdagsgruppen har en sammensætning, der udelukkende er historisk betinget. Man kan ikke sætte sig ned og komme med en fornuftig definition på, hvem er medlem af gruppen, og det må vi lade hvile, indtil vi har gjort noget mere ved strukturen.

M: Jo, for det var også det med Rossen. Der kommer to mennesker, og de vil have noget arbejde her ... og eventuelt i haven eller hvad det nu var ... Og det er jo også meget godt. Men der var jo ikke noget. De havde fået besked på, at der var ikke noget.

Så skriver den ene personligt til mig. Det er jo ingen grund til, at han skal ulejlige mig med ... at han havde søgt her ... og når han nu skrev til mig, så kunne jeg godt sørge for, at han fik arbejdet. Det befatter jeg mig jo ikke med. Så derfor svarede jeg ikke noget, for jeg har ikke tid. Han havde jo fået et svar en gang. Så var det, Rossen kom den aften ... og så var det, at det skulle hedde sig, ja ... Martinus kunne ikke få tid til at svare på alle de breve ... så det var rart, hvis de fik en kort meddelelse ... Jeg svarer på dem, som er værdige til at få et svar ... dem, som kommer med virkelige spørgsmål. Men der kommer en masse breve med noget sludder og vrøvl, - som jeg jo ikke kan sidde ... det der med astrologi og alt det ... det kan jeg ikke sidde og spille min tid med. Der var en ung mand, der skrev, at nu kunne han holde vejret i fem minutter, - men kan De ikke fortælle mig, hvordan jeg skal lære at holde det i 10 minutter. Det behøver han da ikke. Der kommer engang, så kan han holde det i flere år ... så ham svarer jeg ikke. Jeg mener ikke, at vi skal holde en sekretær, eller at jeg skal sinke mit arbejde med at svare på sådan noget. Jeg kunne simpelthen ikke nå det. Jeg har hele sække fulde af sådanne breve. Men så var det, at Rossen kom med det. Og det er jo meget godt, men der er ingen grund til at lave det. For jeg skal nok skrive til dem ... til de mennesker, der virkelig har ... vil have noget at vide af mig. Jeg har lige fået brev fra en, der henviser til, at jeg har sagt, at man ikke kan komme på månen ... Nu laver jeg en hel artikel, så det kan komme ud af verden - og vise, hvad meningen er.

Aage: At de tager jordens betingelser med til månen.

M: Ja. De tager udsnit af jorden med. De har aldrig nogensinde været i månen. De har jordens ilt, jordens luft, jordens vand, jordens føde, jordens klæder, jordens stof, - og det er hermetisk indelukket i noget. Ikke engang med fødderne har de rørt ved månens jord. Så jeg har ret til at sige, at de kan ikke leve på månen. Men så er det, de siger: Nu er det en kendsgerning, at de kan vandre på månen. Ja, det kan de godt, men de er inde i et stykke af jorden. Hvis jeg skulle lave kosmiske analyser med så skødesløst ... så blev det jo galt med det hele. -

Aage: Det hænger nok sammen med et gammelt referat af en eller anden slags.

M: Ja, men husk på, det er ikke det eneste. Der har været flere svar, hvor jeg har sagt ... jeg har sagt ... det fundamentale i det, jeg har sagt er, at jeg tror godt, at man kan få materielle ting til månen. Men man kan ikke leve på månen. Og så er det blevet refereret, at det siger Martinus, at det kan man godt ... og det hører jeg mange gange, at jeg skal have sagt ved mine foredrag ... ja, til at begynde med blev jeg meget chokeret, når jeg hørte, hvad jeg skulle ha-

[30. april 1974 – side 4:]

ve sagt. Men det har jeg lært at tage lidt roligt på. Men nu er der det med månen ... Jeg synes, at de må have en klar rede på, at de nok kan sige, at mennesket har været på månen - det er jo det almengældende. Men jeg synes, de må have rede på, at det er ikke rigtig reelt. Man kan ikke sige, at det er en kosmisk analyse. For de HAR ikke været

på månen. De har aldrig været ude af jordens atmosfære. Og det kommer de heller ikke til, førend de kan gå ud af lysets hastighed. Der kommer engang, — det får de også at vide af titlen ... der kommer engang, at de vil overvinde lysets hastighed.- Og det er det, der sker, når man dør. Så er der ingen tid og rum ... så er der ingen afstand. Og det er det, jeg regner med, at de flyvende tallerkner kan. De kan passere lysets hastighed. Lige så snart de passerer lysets hastighed, så er de åndelige. Lige så snart de er inde på vor side af lysets hastighed, så er de materielle. Og derfor kan de øjeblikkelig forsvinde. Nu kan man godt se, at videnskaben søger ... de snakker om tid og begynder at sige sådan og sådan ... Der kan man mærke, at de er kommet frem til at begynde at forstå ... men det, de siger, det er jo akkurat de betingelser, der er på det åndelige plan. Men de vil jo ikke have noget åndeligt plan ... Men det med månen ... det hører jo med ... jeg har jo materiale til det, klodespiral ... jeg har jo vist menneskespiralen. Og dengang jeg lavede den, så var jeg også inde på klodespiralen, og jeg tænkte, at hvis jeg også skulle lave den, så kom jeg jo ikke længere. Og så tænkte jeg, at det kom menneskene aldrig til at spørge efter. Men det kom de til at spørge efter. Så derfor har jeg også lavet tegninger og det hele ... hvis jeg bare bliver gammel nok ... så får ... 18 spiraler i stedet for syv. Så der er noget at fortælle. Og de er jo anderledes. Klodespiralerne er jo anderledes, selvom de i princippet er de samme. De skal også have næring. Men de har den fordel, at de har en meget stor procent åndelig tilværelse, og en meget lille fysisk tilværelse. Forøvrigt var de allerførste analyser, jeg foretog efter min åndelige fødsel, - det var månen. Jeg kastede mig over månen. Og der lavede jeg også symboler osv., og der så jeg, at månen var en gammel planet. Den har for milliarder af år siden været en beboet verden. Og så er den efterhånden uddød, kommet til at sejle i verdensrummet og er kommet ind i vort system, før der var mennesker, — før der faktisk var liv på jorden. Og den har jo været medvirkende i jordens skabelse. Men den er jo et lig.

H: Men den er sådan et mineralelement i jordens organisme.

M: Ja. Den har jo indvirkninger på planter, dyr og mennesker. Rudolf Steiner var jo inde på, hvornår man skulle lægge plantefrø ved måneskin. Og vilde mennesker har jo haft noget med deres fester ved måne ... månen har jo stor indflydelse ... der er ebbe og flod. Og jeg mener også ... men det siger videnskaben jo nej til ... jeg har lagt mærke til lige fra min barndom, at når der var tiltagende måne om vinteren, så havde vi meget ofte klar frost og tørt vejr, men når det var aftagende måne, så var det meget ofte regnvejr, -- det gør det også om sommeren. Men selvfølgelig er der undtagelser. Det kan der være. Men læg bare mærke til det ... når det er regnvejr, og det er måneskin om aftenen, så bliver det tørvejr om aftenen, men så bliver det regnvejr igen den næste dag.

H: Ja. Jeg kender nogle, der lægger deres ferie efter det.

M: Ja. Og hvorfor skulle månen ikke have indflydelse på luften ... når den har på vandet. Så kan jeg ikke forstå, hvorfor skulle den ikke have indflydelse på vejret. Der

kom jo nogle vældig fine billeder, fotografier af månen. Det var flodlejer. Og der skrev de så, ja, der er nok flodlejer på månen, men det kan jo ikke passe, for der er ingen vand på månen ... Nej, men det har der været for milliarder af år siden. Der var virkelig flodlejer.

Aage: Ja, det er jo en mumie. Der kan jo også godt have været vand i en menneskemumie engang. Det ved vi jo, at der har været.

[30. april 1974 – side 5:]

M: Ja. Det er i højeste grad en mumie. Så derfor må vi jo sige, at sådan et månelig ... et lig, det er jo egentlig ikke sådan ... i klodespiralen er et lig jo ... hvis ikke andet sker, så er det jo prisgivet ådselædere, og så er det, jeg siger, at der er ikke nogen grund til at tro, at hvis der ikke sker noget andet med himmellegemer, så bliver de også udsat for ådselædere. Det bliver menneskene på månen ... de bliver en slags ådselædere. Ja, men det, de kan lave med månen ... ja, de kan ikke lave andet end ... måske noget militærisk ... støttepunkter for astronomisk forskning. Men det er altsammen noget, der er udenfor den virkelige guddommelige plan.

H: For at komme tilbage til det med torsdagsgruppen ... en konsekvens af det, vi talte om, må blive, at de, der skal lede grupperne, og som altså skal repræsentere grupperne i torsdagsmøderne, det må være sådanne mennesker, som man kan forhandle med, og som i torsdagsgruppen kan virke på lige fod med de andre.

M: Nu er der jo det ved det, at de fleste af dem, der er beskæftiget i sagen, - de er jo gamle i gårde. Sålænge sagen er så lille, så kan grupperne nok finde ud af at arbejde sammen. Men det kan de selvfølgelig ikke, når sagen bliver i større stil. Så ...

Ib: Konsekvensen af dette er, at der skal ikke flere ind i torsdagsgruppen, medmindre det er nogen, vi kender godt i forvejen, og vi har snakket om det her og er enige om det.

M: Ja, hvis der viser sig dygtige mennesker, og man mærker, at de virkelig er meget interesseret i sagen, så er vi da glade ved at få dem ind. Og de er fredelige.

Aage: Det synes jeg er klart nok med torsdagsgruppen. Nu tænker jeg også på medarbejdere, der arbejder med på andre områder. Men jeg vil godt lige nævne to andre ting. Og når jeg har nævnt de to, så vil jeg gerne nævne nogle synspunkter, som Bertil har givet udtryk for med hensyn til torsdagsgruppen. Den anden ting det var det informationsmøde, der var tale om, som havde det formål, at vi var åbne overfor dem, der var interesseret i sagen og som samtidig skulle forsøge at skaffe nogle nye medarbejdere, - nogle der var villige til at hjælpe med. Og der syntes Bertil, at vi var lidt langsomme til at finde ud af, at du ikke ønskede din sag fremmet.

M: Jo det gør jeg da rigtignok. Selvfølgelig gør jeg da det ...

Aage: Nåh jo, men ikke at vi gør ret meget for det.

M: Nej, ikke at vi råber og slår på stortromme ... så får vi alt for mange falske mennesker ind.

Aage: Men så lige for at sige, hvordan denne sag med Johannes Hjorth forholder sig, så har vi en undervisningsgruppe. Og i den sidder Mogens, Svend Åge, Per, Tage og jeg. Og der var en af disse lærerkræfter, som syntes, at det var rart, om man havde en fast mand, der kunne aflaste lærerne. Han skulle lave de her programmer, som bliver sendt ud. Program for efterårssæsonen, et program for forårssæsonen og et foreløbigt program for højsæsonen og et endeligt program for højsæsonen. Fordi der er en hel del skrive- og koordineringsarbejde på det felt. Og det synes de andre lærerkræfter og jeg for så vidt var udmærket. Og så imellem møderne er der en, der foreslår Johannes Hjorth, fordi ham kender de godt ... det var i det her tilfælde Svend Åge, der kender ham fra de her lørdagsaktiviteter. Og så siger jeg, at det må vi så tage op på næste undervisningsgruppemøde. Og alle synes, at det er en udmærket ide, man vil gerne have Hjorth til, - hvis han ellers vil, - til at lave de her programmer, kontakte lærerne og spørge dem om hvilken periode, de kan holde foredrag, og hvad vil de kalde dem osv.

M: Er det sådan et mægtigt arbejde at lave disse programmer?

H: Ja, der sker jo alligevel en aflastning af de andre, så at de kan hellige sig de opgaver, som de er i færd med.

[30. april 1974 – side 6:]

Ib: Jeg kan da lige skyde ind, at jeg har prøvet at lave det engang. Det er et stykke arbejde at lave det. Det er forbundet med en masse telefonopringninger, samtaler snak frem og tilbage -- det er det faktisk.

Aage: Vi har siddet allerede en to tre aftener for at planlægge højsæsonen i feriebyen, og det er vi ikke engang helt færdige med nu. Det er et stykke arbejde. Jeg kan sådan set kun sige, at manden er slet ikke spurgt, - men det var et forslag fra en lærerkraft, og alle i undervisningsgruppen ønsker det og er enige om, at vi gerne vil have den mand til det.

T: Hvad er der så i vejen for det?

Aage: Det ene er torsdagsgruppen ... det har vi snakket om nu. Men det andet problem er så, at Bertil overfor mig har givet udtryk for, for det første, at han anser torsdagsgruppen for at være sagens højeste instans - i den forstand, at du har givet udtryk for, at vi skal alle være lige værdige. Bestyrelsesmedlemmerne skal ikke have større indflydelse end andre.

M: Der skal jo ikke være klasseforskel.

Ib: Det, at vi ikke skal have klasseforskelle, er jo ikke ensbetydende med, at alle skal have samme indflydelse. Det er en umulighed.

M: Nej. Der er jo en bestyrelse, og vi kan jo ikke slette en bestyrelse. Der skal jo være et hoved på en mand.

Ib: Ja, men efter min opfattelse blander man de to ting sammen.

Aage: Ja. Men hvis jeg lige må følge den sag op, som jeg er igang med. Altså ... Bertil giver udtryk for, at når bestyrelsen er med i torsdagsgruppen, og bestyrelsesmedlemmerne ikke skal have større indflydelse end de andre, så må den sag om Hjorth skal være med i undervisningsgruppen eller ej - og være ansvarlig for at skrive de der papirer ... det må afgøres ved afstemning i torsdagsgruppen. Og ved den afstemning skal der lægges stor vægt på, om manden besidder de fornødne menneskelige kvalifikationer til at lave det arbejde. Han giver også udtryk for, at hvis en mand vil påtage sig det ansvar at holde haven omkring instituttet hele året, så skal han kun have lov til det, hvis torsdagsgruppen godkender hans menneskelige kvalifikationer. Og nu har vi jo haft nogle skrivelser i Kosmos, hvor vi har efterlyst medarbejdere, og spørgsmålet er så, om vi skal stille sådan en række betingelser for, at en mand kan få lov til at hjælpe med.

M: Nej ... hvis en tilbød det, hvorfor skulle han så ikke have lov til det. Det kan jeg ikke se. Men derfor behøver han måske ikke at være i torsdagsgruppen.

H: Men det har der vel heller ikke været tale om, - at Hjorth skal med i torsdagsgruppen.

Aage: Jo. Jeg må beklage, at jeg har taget det op, forstået på den måde, at man vedtog på sidste torsdagsmøde, at når vi holder disse møder, så skal en repræsentant for hver gruppe redegøre for, hvad der er sket i gruppen, og da tænkte jeg, at f.eks. i undervisningsgruppen ville det måske være Hjorth, der vidste mest om sådanne programmer, for han sad og skrev dem, og han havde trukket i de kontakter, og så bragte jeg på bane, om sådan en mand skulle være med i torsdagsgruppen. Det fik jeg en voldsom reaktion på, og det har jeg taget til efterretning. Jeg anerkender helt det historiske der. Det betragter jeg sådan set som afsluttet.

M: Men hvad kender vi til Hjorth?

H: Nej. Det er også en misforståelse. Det indrømmer Aage også.

Aage: Jeg skal nok lade være at foreslå ham i torsdagsgruppen. Jeg kan også se, at torsdagsgruppen kan gå hen og blive et problem senere hen, hvis vi ikke har fået det puttet rigtig ind i samarbejdsforholdene. For det, jeg ser som et problem nu ...

M: Det er jo ikke let at sige til en mand, at han må gå ud af kred-

[30. april 1974 – side 7:]

sen, - vi vil ikke have ham med.

Ib: Torsdagsgruppen bør man holde så lille som muligt efter min mening, indtil man har

set, hvordan strukturen skal være.

M: Ja. Det er også rigtigt. Det var derfor jeg mente, at det ikke må vokse for stærkt. For hvis den vokser for stærkt, så bliver det svært at ... for den rigtige struktur er jo ikke færdig.

Aage: Men altså mit problem., jeg vil godt vende tilbage til nogle andre, men hvis vi nu tager f.eks. Hjorth, så er mit problem det, ... når undervisningsgruppen ønsker en mand til det arbejde, og de er allesammen enige om at foreslå en bestemt mand. Er der så noget til hinder for, at undervisningsgruppen spørger manden, om han vil. Eller skal man først henvende sig til torsdagsgruppen og spørge, om de har noget imod, at man kontakter den mand og spørger, om han vil?

M: Men har vi ikke nogen anden indenfor sagen?

H: Jo. Men hvis vi nu tager det her som princip ...

M: Jo. Men så er det jo en fremmed mand, de spørger.

H: Ja, men se. Vi har været inde på det problem før. Og jeg tror nok, at vi også blev enige om, hvordan det skulle være, idet vi sagde, - vi stillede problemet sådan op ... vi sagde, hvis undervisningsgruppen fik en henvendelse f.eks. fra Inge S. - om hun kunne få lov til at arbejde der, så var vi enige om principielt at sige ja, men Inge S. måtte ikke selv bestemme, hvilket arbejde hun skal lave. Hun må lave det, som undervisningsgruppen afgør, at hun skal lave. Og hvis hun kan lave det arbejde tilfredsstillende, så er det ligegyldigt, om det er Inge S. eller hvem det i øvrigt er, så må vedkommende være velkommen i den gruppe, hvor arbejdet skal gøres. Det er noget, gruppen selv bestemmer, hvordan man udvider sit arbejdsområde, og hvem de tager ind. Jeg kan huske, at vi stillede os sådan overfor det, at principielt ville vi ikke sige nej til nogen. Alle, som oprigtigt ønsker at hjælpe og at støtte arbejdet her, de skal være velkommen.

M: Jo, det er da også rigtig nok, - hvis der er noget arbejde til dem. Og nu i vinter, hvor der kun har været et foredrag -- det er jo småt med foredragene. Og de foredrag deroppe i den måned. Er det så mange foredrag, at det kan volde så meget ... at man skal - have en mand til at besørge det? - Kan hver ikke føje sit program ind, - så det bliver samlet. Ja, det ved jeg ikke.

Aage: Det kan også være andre ting. Lad os sige, det er en mand, der påtager sig at passe haven omkring huset her. Skal vi så stille en masse betingelser?

M: Det ved man mere, hvad er.

Aage: Skal vi ikke være glade for, at der kommer nogle og vil hjælpe til uden at skulle have betaling for det?

M: Jo ... men det ved vi jo heller ikke, om han vil. Ved man det?

T: Nej, nej. Han er slet ikke spurgt.

H: Det er kun et eksempel, vi stiller op.

M: Men hvis manden bliver spurgt ... Har han ikke noget at bestille ellers.

Aage: Jo, altså den mand, vi taler om her, han har arbejdet med i den gruppe om lørdagen.

M; Men den har jo ikke været så længe.

Aage: Det har været to sæsoner. Der har han altså været med. Og det, der karakteriserer ham, det er, at han er meget omhyggelig med det, han laver. Han er vældig god til at lave noget, der er system i.

M: Han har været Jehovas vidne. Så det vil være ejendommeligt, hvis han kan vende sig ind til vores. Og fru Hjorth har jeg jo kendt nogle år, - hun er også lidt vidtløftig. Der kom en indisk sanggruppe her til København. De var i indiske dragter. Med det samme så troede hun, at hun havde været gift med ham i et tidligere liv, - med ham lederen af gruppen. Hun kom og spurgte mig ...

[30. april 1974 – side 8:]

og hun søgte ham op osv., osv., - Det tyder på en lidt mærkelig mentalitet. Derfor er det, jeg mener, hvad ... og hvor skal han sidde og lave det. Skal han sidde her på instituttet?

Aage: Det skal han sidde og lave derhjemme. Jeg havde også med her for nogle dage siden. Altså han skal her ... foreløbig program for højsæsonen i Klint. Han skal sørge for, at det bliver lavet. Og her er en oversigt over foredragene i foråret. Hvad for nogle holder Mogens, hvad for nogle holder Per ... Svend Åge ... Saxe. De står altså her. Det er nogle ting, som der er et vist arbejde forbundet med. Og lærerkræfterne vil gerne kunne hellige sig forberedelserne til foredragene. Så de synes, det ville være rart, om der var en, der ville lave det her for dem.

M: Ja. Men jeg har da ikke noget imod det, men ... jeg er bare forsigtig. For hvis det var, at der var mennesker, som vi havde kendt længere og som bedre ... som vi bedre kunne bruge, så synes jeg ikke, at vi skal tage en vildt fremmed mand.

Ib: Det er det, der er problemet. Det er manden, der er problemet.

Aage: Nåh jo. Men jeg tænker først og fremmest på, hvordan griber man tingene an i en gruppe?

M: Ja. Der mener jeg det samme må gøre sig gældende også i et andet tilfælde. Først og fremmest må det ... hvis vi kan ... så må det være mennesker, vi kender, og som har kærlighed til sagen osv. Det kan godt være, at han har det, men vi kender ikke manden sådan. Det tror jeg ikke, at der er nogen, der gør, — og hvis han er unøjagtig ...

Ib: Du kender heller ikke manden.

Aage: Jo jeg gør. Mogens og Svend Åge har været sammen med ham masser af de her lørdage. Og Tage har jo også. Og de kender ham bedst, og de har givet udtryk for, at de vil meget gerne have ham til det, fordi han er så omhyggelig med alle de ting, han laver.

M: Når nu de kommer og spørger ham, vil han så lave det gratis?

Aage: Det ved vi ikke. Problemet er nu, hvor mange ting skal være opfyldt, før man kan tillade sig at spørge en mand om det.

M: Jeg mener det her med ... om vi skal til at give penge for at de tre mennesker kan holde foredrag.

Aage: Han skal ikke have noget for det. Hvis han skal have noget for det, så er det helt oplagt, at det skal han ikke lave.

Ib: Så skal han ikke lave det overhovedet. Der er slet ikke tale om lønnet arbejde.

Aage: Vi formoder, at han vil gerne tjene sagen med det, hvis vi spørger ham om det.

M: Ja, ja. Når der er så meget ønske om at få ham, så vil jeg ikke sætte mig imod. Og hvis det kan gavne dem så meget, så er det da udmærket, - så skal vi da bare gøre det.

Aage: Jamen Martinus. Det er ikke for at få tvunget den afgørelse igennem. Spørgsmålet er bare, hvordan griber vi sådan en ting an. Det er en række af Instituttets lærerkræfter. De ønsker, at en mand laver det her, sådan at de kan koncentrere sig om deres foredrag. Og hvis de nu kan finde en mand, er det så nødvendigt, at man skal prøve den mand på en eller anden måde, - at du skal godkende ham, og at torsdagsgruppen skal godkende ham?

M: Men det er jo gået sådan hidtil med alle andre medarbejdere. Der er vi jo ikke sådan begyndt i forvejen at stille en mand op osv ... der er de jo kommet af sig selv. Alle dem, der er blevet medarbejdere.

Ib: Vi skal have fastsat et glide-princip.

H: Nu er det jo ikke nemt for folk rundt omkring ... og det var også derfor, at jeg skrev det stykke i sin tid i Kosmos, om at folk var velkommen til at skrive hertil, hvis det var, at de følte, at de gerne ville gøre et stykke arbejde. Det er jo ikke nemt for

[30. april 1974 – side 9:]

folk at vide, at der netop er brug for en til at lave det der stykke arbejde, Og der forestiller jeg mig, at hvis en gruppe synes: Vi har brug for en til at lave det der stykke arbejde, - er der nogen vi kender, som vil gøre det gratis, og som er så interesserede i arbejdet ... at de vil kunne gøre det arbejde uden at stille nogen som helst krav i nogen retning, så synes jeg, at man principielt skulle sige ja til sådan nogen og så lade det

køre så længe det viser sig, at de kan lave det arbejde ...

M: Så er det også godt, at han ikke er i torsdagsgruppen, hvis det var, at han ikke ville det ...

H: Nej, det må han ikke komme. -

M: Så prøv bare på det, — prøv bare på at tage manden.

H: Ja, nu er han jo bare et enkelt eksempel.

Aage: Ja, for jeg har ... jeg kommer med nogle andre eksempler lige bagefter, - for at holde fast i princippet. For eks. havde vi i forrige uge ... det var sidste torsdag ... da havde vi et møde, hvor vi sad hernede i kælderen og drøftede igennem, hvordan skal programmet være i de fem uger, der er højsæson på Klint. Hvem skal holde foredrag i hvilke uger, og hvad skal foredragene hedde ... på hvilket tidspunkt af dagen skal de falde, og hvornår skal der være spørgetime. Og det skal altsammen skrives op og sendes ud med Kosmos. Og det betød så, at så skulle han sørge for at få fat i Mogens og Svend Aage og i Tage, Per og mig og sige: Kunne I ikke komme torsdag den og den dato i april, for at vi kan snakke det igennem. Og så skulle han sidde nede i kælderen sammen med os og sørge for, at vi fik skrevet det rent.

M: Jo, men det synes jeg ... det har jeg heller ikke noget imod, når det går på den måde. Så synes jeg ... når de gerne vil have det, og det virkelig er ... jeg kan godt se, at det kan blive et større arbejde med alt det der.

Aage: Og det kommer til at fremgå helt klart senere, at for at være med i en gruppe, så skal man leve op til de medarbejderprincipper, vi beskriver i en pjece. Og derudover så skal man udføre de arbejdsopgaver, der kommer til at stå i politikken for de enkelte grupper.

M: Men nu synes jeg, at vi kan prøve det der.

H: Men nu er det det, at han er ligesom et skoleeksempel. Et eksempel på, hvordan vi skal forholde os, når der er andre, som ...

M: Ja. Der mener jeg, at når vi skal søge en mand, der skal arbejde ... når vi mangler en mand til et bestemt arbejde, så må vi naturligvis se, om vi har nogen selv, der er egnet. Og er det meget magtpåliggende, så må vi se at få en udefra. Men det er jo svært. For de skal jo være interesseret i det kosmiske.

Aage: Jo. Men betyder det, Martinus, at når vi nu ønsker en mand skal lave det her ... skal vi så gå ned i torsdagsgruppen og sige: Vi ønsker en mand, der kan lave det her. Er der nogen af jer, der vil lave det?

M: Nej, så kan vi jo ikke tage ham ud af torsdagsgruppen.

H: Nej, jeg mener, at det må være gruppen selv, der afgør det der. Hvem det er, der

arbejder indenfor den kreds.

M: Ja. De lærere som han skal lave programpunkter for, - de må jo være bestemmende.

Aage: Jo. Det er jo en tjenerfunktion, han skal have i den gruppe, men det medfører jo sådan set, at så kommer repræsentanten fra gruppen til torsdagsgruppen og siger, at undervisningsgruppen har ønsket, at der er en mand, der hjælper dem med det her, og de kunne godt tænke sig Hjorth, og de har spurgt ham, og han er villig til at lave det her arbejde uden at få betaling for det, og derfor arbejder han indtil videre med i undervisningsgruppen. Spørgsmålet er, kan vi komme med sådan noget i torsdagsgruppen, eller

[30. april 1974 – side 10:]

vil torsdagsgruppen synes, at vi handler hen over hovedet på dem på en uforsvarlig måde?

M: Nej, torsdagsgruppen ... dem der er interesseret i det, det er jo disse foredragsholdere, forstår jeg på det, - dem der skal undervise.

H: Så det kommer i og for sig ikke torsdagsgruppen ved andet, end at de bliver orienteret.

M: Disse mennesker (foredragsholderne) kan jo så have et møde med den mand ...

H: ... nu tænker vi ikke specielt på ham, men på en vilkårlig mand, der har vist sig at være så dygtig med årene, at han kan repræsentere gruppen, ja så kan man jo i torsdagsgruppen afgøre, om man vil have ham med, men ikke før.

M: Men der er jo det. De mennesker må jo selv afgøre. De må jo komme, når de kan. Og en anden mand kan jo ikke på forhånd sige, at nu skal han holde foredrag på den dato, og en anden på den dato ... det må de jo selv bestemme.

H: Ja. Det er også rigtigt. Han skal bare koordinere det.

M: Ja. De andre (foredragsholderne) må jo sige, hvornår det skal være. Og så skal han føje det sammen i en helhed. Jo, men det synes jeg kan være udmærket.

Aage: Jeg ved ikke, om vi kan prøve at formulere det. For det, vi har snakket om nu, det peger på, at hvis en gruppe ... hvis en arbejdsgruppes medlemmer er enige om, at der er et bestemt arbejde, man gerne vil have udført, og man ønsker at en bestemt mand laver det, så kan man spørge manden. Og hvis han siger, at det vil han gerne uden at få betaling for det og uden at være med i torsdagsgruppen, så kan man egentlig godt aftale med ham, at han er med i den gruppe for at udføre det arbejde. Og så kan man meddele torsdagsgruppen, at det har man gjort, og at den mand indtil videre arbejder med i den gruppe for at lave det og det arbejde. Og så er det selvfølgelig klart, at en mand, der arbejder med i en gruppe, han skal leve de ting som står, og som kommer til

at stå i medarbejderbrochuren.

T: Må jeg spørge om noget. Hvorfor skal man sige det til torsdagsgruppen? - Det må da være administrationen, kontoret dernede, der skal vide, at den og den gruppe består af den og den. Det kan da aldrig vedkomme torsdagsgruppen. Hvilken beføjelse har den, - hvad er torsdagsgruppen? Er det en anden bestyrelse?

H: Jeg kan godt forstå det sådan, at når torsdagsgruppen skal have det at vide, så er det, fordi vi er så få, som vi er i øjeblikket. Men jeg tænkte netop på før, at når vi bliver mange, og der bliver flere grupper, så vil det ikke interessere den gruppe, som torsdagsgruppen skal udgøre. Så kan det være den ligegyldigt, om der kommer en, to eller tre der. Det, der må være hovedsagen, hvilket arbejde præsteres der der og der - i de forskellige grupper.

M: Ja.

Aage: Det, der er galt i øjeblikket, det er - og det fornemmer jeg, efter først og fremmest, at have talt med Bertil, - at der er forskellige i torsdagsgruppen, der har nogle uldne følelser i forhold til bestyrelsen, fordi de har heftet sig meget ved, at alle skulle have lige indflydelse, og når bestyrelsesmedlemmerne er med i torsdagsgruppen, så må torsdagsgruppen være sagens højeste instans. Og der har været fremført forskellige ting om medarbejderproblemer, som de så dem. F. eks., sidste gang, - da talte både Tage og Grethe - meget om samarbejdsproblemer, som de så dem, men der kommer ikke rigtig noget ud af det. De føler ikke, at de rigtig kan få en drøftelse i gang af sådan nogle ting.

M: Nej, men det er også det, at bestyrelsen skal være sagens ho-

[30. april 1974 – side 11:]

ved. Og bestyrelsen må jo først og fremmest komme med planer. Vi må jo lave planer, og så må vi så se, ved medarbejdermøderne, hvad de siger til de planer. Om de så har noget, der kan rettes ... til fordel for dem også. Bestyrelsen skal jo ikke ... det skal ikke være diktatur.

T: Men hvad har du egentlig tænkt dig med torsdagsgruppen?

M: Ja - der har jeg jo tænkt, at vi kommer sammen og taler sammen om de forskellige ting, som vi plejer.

T: Ligesom vi gør her ...

Ib: Må jeg godt komme med en bemærkning til det der. Se torsdagsgruppen - det er jo rigtig, det er en historisk ting. Og det er jo meningen, at vi her skal komme med en løsning på hele strukturproblemet. Og når den løsning engang foreligger, så vil man derudaf kunne se, hvad der skal ske med den torsdagsgruppe. Indtil da, da er det fortrinsvis et informationsforum.

M: Ja. Det må man sige. Den er jo slet ikke sat op endnu.

Ib: ... informationsforum, som vi har indtil der foreligger en løsning på strukturen. Derfor er det svært at sige sådan helt konkret: hvad er torsdagsgruppen. Det er et overgangsfænomen.

M: Det er derfor, jeg ikke kan sige ... men det skal jo passe med billedet ... Men det er jo det, vi ikke kan, så længe vi ikke er så mange. Så længe vi er så få mennesker, så kan vi ikke få det lavet, så det passer med symbolet.

Ib: Hele den misère kommer sådan set af, at vi begynder på vores arbejde i den gale ende. For nu vil vi til at lave nogle ting, som egentlig forudsætter, at strukturproblemet er løst. Og det er det ikke. Og det er derfor, vi sidder her, og bruger det meste af aftenen på at drøfte nogle problemer, som vi ikke rigtig kan få løst. Og grunden til, at vi ikke kan det er, at strukturproblemet ikke er løst. Vi begynder i virkeligheden i den gale ende.

Aage: Samtidig giver det os nogle erfaringer, som gør, at vi bedre kan lave strukturen. Men, altså, spørgsmålet ... Jeg vil gerne holde fast ved den sag, fordi undervisningsgruppens medlemmer har ønsket det. Er det i orden at jeg, på det grundlag vi nu har siddet og indtalt på bånd, kontakter J. Hjorth og hører, om han overhovedet er villig til at lave det vederlagsfrit, - som tjenerfunktion i den gruppe.

Ib: Det vil jeg godt sige noget om. Vi kan sidde her og blive enige om, at det er i orden, og i og for sig mener jeg, at det burde være i orden, men jeg er overbevist om, at torsdagsgruppen synes noget andet. Og det er yderligere en understregning af, at vi begynder i den gale ende. Vi skaber problemer.

M: Jeg mener, at der er dertil at sige, at de bestemmelser, vi sidder her og bestemmer, - de skal laves om, når vi får tilrettelagt den rigtige struktur. Så er der meget, der skal laves om. Og derfor er det, at jeg er ikke meget for, at vi laver nogle fundamentale, - faste punkter. For så bliver der altid ballade med, at vi skal til at lave dem om. Og så vil de sige: Hvorfor skal vi det ... og det har vi altid kunnet. Men jeg mener ... vi er jo begyndt, — så blev du syg osv. ... Men vi har jo begyndt ... vi begyndte med bestyrelsen, og så er det, vi skal fortsætte videre. Men foreløbig indtil da, — da er det, jeg synes, at vi kan få det til at gå, sådan som vi har tid og har kunnet få det til at gå. Der er da ikke flere ... det er da ikke anderledes, end det har været de andre år. Det synes jeg ikke, det er. Der var Mogens og Rossen ... Per var ikke engang med de andre år. Det kan man måske sige gør det lettere hos os. Men vi kan da godt lave det der med Hjorth, de kan godt lave de ting. Men jeg vil bare gøre bekendt, at vi skal have en struktur, der er på en anden måde. Og når sagen

[30. april 1974 – side 12:]

bliver stor nok... men vi kan ikke regne med noget, så længe der ikke er det store tilløb. For så er det, vi skal have love ... så er det, vi skal have bestemmelser. Nu er sagen ...

kan man sige ... en masse gode venner, der arbejder sammen. Nu er det ikke en stor flok mennesker ... Vi har arbejdet sammen i mange år ... Så er det, jeg mener, at de punkter, der nu laves her, dem ser jeg ikke som noget, der skal være fastslået i den struktur, vi skal lave. Det er derfor, jeg bremser op med det. Men vi kan godt ... bare vi laver det sådan, at vi er helt sikre på, at det skal rettes, når vi kommer til de felter i strukturen.

Ib: Men det kan måske godt være rigtig nok, som du siger, at vi får nogle principielle afgørelser frem på dette her. Det kan være den ene side af sagen, men i og med, at vi nu vedtager ... hvis det er det, vi gør ... at nu kan undervisningsgruppen tage Hjorth ind til en funktion der, så er der en række spændinger og problemer i torsdagsgruppen, som vil blive forøget alene af den kendsgerning, at vi gør sådan. Fordi man føler dernede, at der er nogle problemer, - man kalder det samarbejdsproblemer, - efter min opfattelse er det lige så meget strukturproblemer, som ikke er løst. De bliver bare kaldt noget andet.

M: Jeg mærker jo også, der var modstand. Der var flere, der var imod det.

T: Det de var imod var, at han skulle ind i torsdagsgruppen.

M: Det var også det, jeg var bange for.

Aage: Bertil giver for mig klart udtryk for, at han mener, at Hjorths menneskelige kvalifikationer ikke er gode nok til, at han skal arbejde med i sagen. Han skal ikke lave sådan et arbejde. Det er han ikke menneskeligt god nok til. -

M: Men kender Bertil noget til det? Det ved Bertil da ikke.

Aage: Men jeg synes heller ikke, at vi kan skrive i Kosmos, at vi ønsker at nogen kommer og hjælper med. Og når de så kommer, så siger vi til dem: I er ikke gode nok. -

M: Jo. Man må jo tage dem, der kommer. Det er bare det, at vi skal passe på, at de ikke bliver en slags håndjern på os.

Ib: Men uanset om vi kalder det rimeligt eller ikke rimeligt, så skaber en sådan beslutning forøgede problemer i torsdagsgruppen.

H: Men på et eller andet tidspunkt må torsdagsgruppen ...

Ib: Det er, når vi har lavet strukturen.

M: Kunne vi lave det der arbejde på en anden måde, måske? - Det der programvæsen. Det drejer sig jo hovedsageligt om de der programmer, forstår jeg. Så hvis ikke der skal være flere foredrag end eet om måneden, så synes jeg nok ...

H: Det er rigtig nok. Men det er ikke det alene. Det er et eksempel på, hvordan skal vi forholde os, når der kommer nogen og ...

M: Hvad andet skal han så lave den mand. For så synes jeg, han skulle være med til

noget mere.

H: Hvis jeg må tage et eksempel. Når jeg tænker på Klint i påsken, hvor vi arbejder sammen, og hvor der kommer nogen forskellige steder fra, som kender mer eller mindre til dit arbejde. Og vi siger ja tak til hver og en der kommer. Og vi sætter dem til noget forskelligt arbejde, hvoraf noget er noget meget enkelt. Og hvis der er nogen, der kommer og siger: Nej, det kan jeg ikke lave, det der. Så får man et indtryk af den person og ved, at det er begrænset, hvad man kan sætte sådan en til. Hvorimod ... hvis der er nogen, som vi lige fra begyndelsen kan sætte til at rive blade og køre skidt væk og sådan noget, så kan vi senere prøve, om de kan bruges andre steder ... på den måde kan vi

M: Men det er også det, jeg mener, at man skal lære dem at kende.

H: Ja. Gennem arbejdet. Men det kan vi kun gøre ved at trække dem ind.

[30. april 1974 – side 13:]

M: Vi kan lade dem arbejde foreløbig. Nu kan vi se dem, der kommer og hjælper til deroppe ... og hvis der kommer nogen og laver havearbejde her. Det gør Bertil jo meget fortrinligt. Men altså, det kan han vel ikke blive ved med. Men dem, der kommer og vil hjælpe til, der synes jeg, at vi tager med glæde imod dem. Men vi lover dem ikke ... vi skal ikke love dem noget forpligtende.

Ib: Der er forskel på disse to ting. Det arbejde folk kommer op og laver i feriebyen, det ved enhver, at det er et afsluttet stykke arbejde. Det er ikke noget, som de er bundet til senere, det er ikke noget, som Instituttet er bundet på nogen måde til senere. Det implicerer ikke nogen form for medarbejderproblemer. Men det gør jo rent faktisk dette her.

H: Det er ikke helt rigtigt. Det er mere parallelt end det kunne se ud til. For jeg vil da sige, at hvis man iblandt de mennesker, man møder deroppe, finder nogen som har et særligt talent for at gøre et bestemt stykke arbejde, så vil man til enhver tid få dem til det arbejde, så ville man hente dem, - ikke alene deroppe, men også herhjemme lukrere på deres evne til at lave det og det stykke arbejde. Og jeg vil samtidig for ligesom at understrege det tydeligere sige, at sidste år havde vi jo to mennesker deroppe, som blev kritiseret fra forskellige punkter. Men Birthe forholdt sig dejlig positiv overfor dem. Den ene havde været og var måske endnu på stoffer, - altså stofmisbruger. Den anden, hun var vænnet af med det. Men de arbejdede fint.

M: Jo, men det skal vi jo heller ikke se efter.

H: Nej, man skal endelig tage dem op og så vurdere dels deres arbejde, men også hele deres samarbejde.

M: Det mener jeg også. Foreløbig, så længe vi ikke har lavet denne faste bestemmelse ... Vi har jo ikke lavet nogen fast bestemmelse ... Dem, der er i torsdagsgruppen, det er

alle dem, der nu har været der, — men hvis vi skulle til at sætte alle dem ind, der er deroppe i påsken, så får vi jo en redelighed, og så får vi en diskussion af en anden verden. Den ene vil det ene og den anden vil det andet.

H: Det har været på tale engang, men det er vi gået væk fra. Og vi har ydermere meddelt torsdagsgruppen engang, at møderne var til gensidig orientering. Der var ikke noget afgørende ... men selvfølgelig er det ikke at forstå således, at det kommer som et diktatur herfra. Der kommer planer herfra, og så taler vi om dem, men på et eller andet tidspunkt skal der tages en bestemmelse om det.

M: Jeg tænker på den mand. Kan han lave noget mere end det der. Så var det jo ganske glimrende. Jeg har nemlig noget fra Tage Buch. Han er jo i lange tider ked af, at han er alene. Han føler sig alene med engelskafdelingen her. Og nu fik han det herover, og han ville gerne, hvis der var nogen, der kunne hjælpe til der. Han mener, at der ikke bliver regnet så meget med ham.

Ib: Det er nok et af problemerne, - at han mener det ...

M: Ja, han mener f.eks., at der bliver taget meget hensyn til esperantoafdelingen, og der bliver trykt mange bøger. Det er jo rigtig nok. Men vi har jo også bøger liggende i oversættelse til engelsk.

Ib: Som Esperantoafdelingen har sørget for blev lavet ... ja, nogen af dem, der kom på engelsk. Esperantoafdelingen har for eks. sørget for, at Logik blev oversat og trykt på engelsk.

M: Jeg er heller ikke ude på at kritisere nogen. Jeg har jo bare lovet at snakke ...

H: Jo. Men det er også godt. Og jeg tror, der er noget i den ...

M: Han kan ikke blive ved. For husk på, han har skrevet en masse breve. Og der tror jeg ikke (utydl., lyder som: at der kommer ret mange flere breve, end Tage må gøre til engelsk) ... til de her som-

[30. april 1974 – side 14:]

merhistorier osv, - og han har korresponderet med hele verden.

H: Ja, han gør et meget stort arbejde, men ...

M: Der er en dame, der hjælper ham lidt.

Ib: Jeg ville godt lige sige nogle enkelte ting om det der. Mit indtryk af engelskarbejdet er, at der er nogen vanskeligheder for en række mennesker i samarbejdet med Tage.

M: Det er jeg klar over.

Ib: Det er grunden til, at han ofte kommer i den situation, at han ikke har den hjælp, som han har behov for.

M: Det værste er jo ... det ved jeg med det samme. Jeg ved godt, at det er hans eget sind. Men det er jo alligevel svært.

Ib: Det ved jeg godt, at det er.

M: For det er jo altid ens egen skyld. Jeg kan udmærket godt forliges med folk, hvor jeg har været.

Ib: Det kan jeg også.

M: Der er en masse, som vil gerne hjælpe mig. Men så er der også andre, der føler jeg ... Og Tage har jo det ... jeg ved jo udmærket, at han er meget vanskelig. Og han kan jo også sige grimme ting, når han er lynende gal. Overfor mig var han jo så lynende gal en sommer deroppe i feriebyen. Det drejede sig om et foredrag, - hvem der skulle være i salen deroppe. Og jeg holdt så lidt med Gerner Larsson, - jeg holdt ikke med Tage. Han blev så lynende gal. Jeg ved udmærket, at det er hans egen skyld. Og det har jeg også sagt til ham. Men det forandrer jo ikke ... Han lærer jo også ... og der er det, jeg mener, hvis der kunne tages noget mere ...

H: Ja, for ved du, - denne Hjorth. Jeg kan forstå, at Tage er med i undervisningsgruppen og går ind for Hjorths arbejde. Det vil sige, at Tage kender Hjorth, og når det er tilfældet, og når han arbejder sammen med ham i den gruppe, så er der en mulighed for, at han kunne interessere ham for sit eget arbejde ...

M: Ja. Det kunne være glimrende, hvis denne mand ... hvis der SKAL være en slags sekretærarbejde, at han også af og til kunne give et nap med engelskafdelingen. Og Tage er jo netop med i undervisningsgruppen. Det kunne vi så også ... for jeg mener, når programmet engang er lavet, så må der blive mere tid.

H: Når han er færdig med planen for højsæsonen, så skal han i gang med efterårssæsonen. Han skal altid være så god tid i forvejen, at han er sikker på, at han har de oplysninger, der skal til fra de forskellige foredragsholdere.

M: Mogens har jo selv ordnet sine rejser og alt det der, og det er jo det, der er arbejde med at få bestilt lokaler osv. osv. Det har Mogens altid måttet gøre selv, - også ovre i Sverige.

Ib: Det er da rigtig nok. Det at lave de programmer, det kan jo ikke være een mands fulde fritidsarbejde hele året rundt.

Aage: Nej. Der er bare tale om, at der er en, der skulle tage det til sit hjerte og sørge for det hen ad vejen. Og det er måske kun en time om ugen, han skal bruge på det. Men i øjeblikket bruger han ikke et minut på sagen. Så kunne man begynde med, at han bruger en time om ugen. Og hvis det så viser sig, at han kan arbejde for sagen på den rigtige måde, så kunne han måske hjælpe engelskgruppen.

M: Det er muligt. Jeg kender ham ikke.

Aage: Jeg ved muligvis lidt om ham, men ...

Ib: Men altså., vores drøftelse her viser tydeligt, at vi befinder os midt i et problem, der skaber flere problemer i torsdagsgruppen, og som stadigvæk for mig understreger det forhold, at vi begynder i den gale ende af hele problembehandlingen.

H: Ja. Det kan du nok sige. Men det er netop en af de ting i strukturen, som vi skal have løst.

[30. april 1974 – side 15:]

M: Jo. Det er jo rigtig nok, Men det er svært at begynde i den rigtige ende, så længe vi ikke har ... ikke har noget at begynde med. Når først det vælter ind med mennesker, - hvad jeg tror, vi kommer til at opleve, - så er der noget at tage fat på. Så kan vi både det ene og det andet. Men her er vi kun nogle gode venner ... det skal vi da helst være, jo ... i al fald når det kommer til stykket, så er vi da gode venner, allesammen. Det tror jeg da. Så synes jeg, vi kan ordne det på den bedst mulige måde ... på den måde vi har nu. - Vi kan næsten ikke ordne det på anden måde ... der bliver surhed, - jeg kan se, at nogen er meget følsomme ... og det er jo kedeligt ... kunne man ikke ... man skal ikke snakke så meget om ...

Ib: De her spørgsmål ... de ville have det bedre, hvis de ikke blev behandlet. Det er min fornemmelse. Jo. Alene det, at det bliver lagt på bordet og behandlet gør, at der bliver rejst en hel masse problemer.

M: Der er det, jeg mener, kan man ikke tage så mange andre ind, uden at det bliver skrevet op. Ligesom de andre kommer til anonymt. Kan vi ikke lave det sådan foreløbigt. Det tager jo tid at lave den rigtige struktur. Det er jo en, der er enestående. Der er ikke noget andet, vi kan ligne den efter. Og det kan man så synes, at det er tosset. Men det SKAL laves sådan. Vi er sat til at lave det. Derfor er det, jeg bliver sådan lidt ... stagneret nu, fordi vi laver sådan store bestemmelser. Vi skal bare ikke snakke ... hvis Hjorth var kommet til uden videre, så havde jeg ikke tænkt nærmere over det ... Nå, det er en, der gerne vil hjælpe til ... men nu er der snakket i forvejen. Der er en mand, vi skal have. Han ved ikke noget om det. Ham skal vi se at få ansat ... så bliver det: - skal vi have ham her på kontoret, og skal vi have ham her og der.

Ib: Det er et udtryk for, at vi befinder os i en samarbejds-spændingstilstand. For hvis ikke vi gjorde det, så ville alle tage det afslappet, og det er yderligere et udtryk for, at man føler sig meget usikker med hensyn til, hvordan den struktur kommer til at være. Fordi man føler sig meget utryk ved, om det vil blive et diktatur eller noget andet.

M: Det må det ikke blive. Vi begyndte jo med at lave bestyrelsen.

Ib: Det skal vi tilbage til.

M: Vi begyndte med at bestemme, om det skulle være fem år eller fire år, at der skulle være en ... de skulle skiftes til at være formand. Så langt var vi jo kommet. Og der er

det, jeg mener, kunne vi ikke fortsætte videre, - og så kommer vi længere ned. Og til sidst kommer vi hen der, hvor medarbejderne kommer til. Og så har vi det hele med os, og kan se, hvordan vi kan lave det andet. For det bliver jo også vanskeligt med medarbejderne. Jo, fordi, - der må ikke være noget som helst, der tyder på, at der er en overklasse. Og det må være nødt til, at der er nogle, der leder.

Ib: Man skal blot skelne skarpt mellem overklasse og ledelse. For man skal ikke føle, at ledelse er overklasse.

M: Nej, det skal man ikke føle, og det ...

Ib: Det er det, der er problemet. Så længe man føler, at det er det, hver gang der står ledelse på et eller andet, så ...

M: Derfor er det også, at jeg siger, at vi skal være dus, og vi skal være de samme ... alting må være ens, enten man er i bestyrelsen - eller man er der. Men det, at man er i bestyrelsen, det er jo på grund af, at man er skabt til det, at man har begavelse til det ... Det må det blive, altså.

Aage: Se, Martinus, hvis jeg nu må vende tilbage til det, jeg sagde først, nemlig ... om vi lytter til dig. Nu har du flere gange givet udtryk for betænkelighed ved, at man får sådan en mand til at hjælpe med. Og alligevel ... vi bliver ved med at argumentere og sige, skal vi ikke alligevel, og det har de og de fordele. Lytter vi for lidt til dig.

[30. april 1974 – side 16:]

M: Lytter til mig? - Jeg synes, I lytter meget godt.

Aage: I sådan en sag som denne her. Jo. Men vi bliver ved med at snakke om det. Vi kunne godt sige, at første gang du ...

M: Jeg synes også, at vi er kommet dertil, at jeg minder om, at vi har engang begyndt på at lave den rigtige struktur. Så blev du syg. Og så trådte du til. Men du er jo ny, og vi var jo glade ved, at du tog fat og hjalp os. Men på en måde så kom vi lidt bort fra skabelsen af strukturen, og der er det jeg mener, at vi skal tilbage til den. Og der skal vi så hjælpe hinanden at finde ideer på denne struktur, - hvordan vi kan lave den, så at vi kan undgå, at det får præg af diktatur ... at det ikke bliver ordrer, man giver til menneskene, og de føler ... at de bliver glade ved, at vi kommer til dem og siger ... hvordan vi kan lave det. Og på den måde skal det vokse frem.

Aage: Men der kunne man så tænke sig, - ved de betænkeligheder, som Ib nu også har givet udtryk for, - at så kunne vi anlægge det synspunkt, at så længe strukturen ikke ligger helt færdig, så skal vi ikke tage nogen som helst nye medarbejdere ind til noget som helst, medmindre det er strengt nødvendigt.

M: Nej ... hvis folk kommer og vil arbejde gratis. Hvis de kommer og vil hjælpe til, - det skal vi jo ikke vise tilbage. Hvis nogen kommer og siger, at vi vil meget gerne gøre et

stykke arbejde, - det skal vi ikke ... det vil vi være glade for.

Ib: Det er et spørgsmål om, hvor tæt de mennesker kommer på.

M: Ja. Og vi behøver jo ikke at give dem betingelser. Vi skal ikke love noget. Hvis de kommer, så må de være klar over, at det er af fri vilje. I giver jo jeres af fri vilje. I er ikke med her, fordi I regner med at skulle tjene penge eller noget. I giver hele jeres arbejdskraft, og det er det, at vi skal have dem til allesammen. Det her at vi skal ud og hente dem og spørge, om han vil gøre det eller det. Det er ikke så godt. Men hvis man sådan underhånden kunne snakke med ham, så havde han måske tilbudt det selv.

Aage: Jeg må indrømme, at jeg mente egentlig, at nu var formålet, at vi hver for sig skulle prøve at finde nogle problemer herude, og så komme tilbage og sige, at disse principielle ting, dem ville vi gerne have taget stilling til, og jeg har selv ment, at de blev fremmet bedst, ved at man herude fik en lille gruppe personer, som prøvede at fungere og se, hvad er det for ting, der dukker op. Man skal ud i tingene. Man kan ikke bare sidde i baggrunden og betragte dem og finde ud af de ting.

M: Jeg mener også, at det er godt, at det er sat op der, så har vi noget at holde os til, selvom det på strukturen bliver ... måske noget helt andet. Jeg mener ikke, at der er noget i vejen for at få en mand til at lave det sekretærarbejde. Nu er der bare det der ... der skal ikke snakkes om det.

Ib: Det er for sent nu i det tilfælde.

Aage: Manden er stadigvæk ikke spurgt. Han kunne godt være spurgt, men han er ikke spurgt. Jeg troede slet ikke, at der var noget problem i det, når undervisningsgruppen var enige om det.

M: Nej, men ... jeg må jo sige, at vores arbejde er det vanskeligste i verden. Det er det faktisk. For vi kan ikke tage hensyn til en forretning. Vi kan slet ikke lave de principper. Men foreløbig kan vi jo ikke opfylde dem helt ... men vi må lave strukturen ... og jeg synes også, vi var kommet godt ... og vi kan også sagtens blive ved og komme videre. Men det med arbejdet her, -- så længe sagen er så lille ... det med medarbejderne og alt det der, det skal vi ikke se på. Så laver vi den store sag, nu er det den store sag, vi stadfæster ... Vi skal ikke love de mennesker noget. Hvis de holder af sagen, så

[30. april 1974 – side 17:]

stiller de ingen fordringer. Stiller de store fordringer, - nå men så må de jo gå. -

H: Det var også det, jeg mente med det billede, jeg brugte før, at hvis man starter med at give nogen noget ganske enkelt arbejde, og de ikke synes ... de er for fine til at lave den slags arbejde, og de laver det samvittighedsfuldt og godt, så kan man prøve dem opefter og så kan man se, om de kan bruges.

M: Man skal også tage lidt hensyn til hvad ... hvis nu det er en mand ... hvad skal jeg

sige ... der har fine hænder, - han kan jo ikke godt give sig til at bruge rå ting, - eller en mand, der skal behandle andre folk i ansigtet, kan jo ikke godt komme med nogle drabelige hænder. Der kan altid være noget at arbejde med. Men jeg synes jo, problemet med, at de får en mand til at lave det arbejde, det synes jeg godt vi kan, men jeg synes, at ... jeg synes ikke vi skal (utydeligt) som det andet.

Ib: Se i øjeblikket mener torsdagsgruppen, at den skal have afgørende indflydelse på, hvilke medarbejdere der kommer ind i de enkelte grupper. Og det mener jeg er helt forkert. Men på den anden side set er det en forestilling, som nok er vanskelig at komme til livs, så længe den struktur ikke er lavet.

M: Ja. De skal jo ikke bestemme, hvem der skal til sagen. Der har alle fri adgang. Og så er det jo med, hvad disse mennesker vil gøre indenfor sagen. Nogen vil jo slet ikke gøre noget andet, end at de vil dyrke sagen. Og det må de jo også.

Aage: Ja, men hvis vi sidder her og synes, at det er enkelt, så må vi vel også kunne forklare torsdagsgruppen det.

Ib: Jeg tror ikke på, at vi kan forklare torsdagsgruppen det der, førend vi har strukturen.

M: Se, Hvolby, jeg kom jo dengang ... for jeg regnede med ... nu er jeg blevet så meget forsinket ... jeg var jo klar over, at det hastede med at få lavet den nye struktur. Og så siger jeg til medarbejderne, - hør ... vi må hver gang være med til at skabe den nye kultur, struktur osv. ... Og de var også flittige nok, men der blev så meget, så jeg kunne slet ikke komme frem. Så sagde jeg en dag: Nu laver jeg et symbol, ligesom jeg har lavet over de andre ting. Og det er så det, jeg regner med, at vi såvidt muligt bagved det hele laver den struktur. Men her foran, der må vi se at holde det gående.

Ib: Det er nemlig det rigtige udtryk: Vi skal holde den sag gående, indtil den struktur ligger klar.

M: Ja. Det er det, jeg mener. Men hvis vi trænger til hjælp, så må man tage hjælp ... Hvad siger du?

H: Jeg siger til Ib: Hvor skal vi så tage fat nu? Og så siger han: strukturen. Og det ved jeg godt, men så lad mig sige det sådan: hvor skal vi tage fat i strukturen.

Ib: I bestyrelsen.

Aage: Må jeg ikke godt ... Det er ikke fordi vi skal bruge en hel masse tid på det. Men jeg vil gerne have blottet mit hjerte, fordi de her ting, de ligger mig på sinde. Hvis jeg bare, - et lille øjeblik endnu. Altså jeg har ønsket at gøre noget ved tingene, og forsøgt at formulere en politik og forsøgt at finde nogle mennesker, der var villige til at hjælpe med uden at få noget for det. Og jeg forestiller mig egentlig, at det kunne være et problem at få nogle mennesker til at yde et arbejde uden at få betaling for det. Så jeg troede, at det var ønskværdigt, at man gik ud og gjorde det. Så jeg har altså foreslået

det der i undervisningsgruppen, og vi kan da godt sige, at vi synes, at det burde være helt OK, men det giver nogle samarbejdsproblemer, så derfor prøver vi at få det til at gå uden at spørge den mand, selvom undervisningsgruppen øn-

[30. april 1974 – side 18:]

sker det. Det kan vi sådan set godt gøre. Det vil jeg ikke have noget imod. Men jeg vil godt nævne nogle andre problemer og bekende, hvad jeg har gjort.

M: Nå men du har jo gjort meget. Man kan ikke sige andet end, at du har været kolossalt flittig.

Aage: Men det er muligt, at jeg går for stærkt frem.

Ib: Du får syndsforladelse på forhånd.

M: Nej, men sagen er, vi sagde jo ikke til dig, at vi var fortsat med at lave strukturen. Jeg regnede jo med ... jeg tænkte ikke på, at Ib blev borte så længe.

Aage: Jamen jeg var med et godt stykke tid før Ib blev syg.

M: Nå var du med. Det er også rigtig nok. Men jeg syntes også, at Ib skulle med, og vi håbede jo, han kom snart.

Ib: Nu er jeg her.

M: Ja, nu er han her. Og derfor er det, jeg mener, at nu kan vi godt i baggrunden godt fortsætte det. Men foran ... der må vi tækkes situationen idag, og mingelere det så godt vi kan. Men det er rigtig nok. Selvfølgelig er vi glade ved at få medarbejdere osv. Men når først vi har en struktur, så er vi beskyttet meget mere imod kedelige medarbejdere. Men det er vi ikke idag. Idag kan vi få nogen ind, som ... når der er gået nogen tid, så har vi en værre mas med dem. Det har vi også prøvet.

Ib: Sålænge der ikke er en fast struktur, så vil nye medarbejdere meget nemt risikere at være en belastning for systemet fremfor det modsatte.

M: Ja. Hvis nu vi vænner dem til noget nutids ...

Ib: Jo flere der skal vænnes til noget nyt senere hen, jo vanskeligere ...

M: Jo vanskeligere bliver det at få det vendt om. Det er jo ikke så vanskeligt med dem, der er i dag ... de forstår godt, at der er en bestyrelse, og de er jo indstillet på — som det er nu, er de jo indstillet på at rette sig efter bestyrelsen. Når det skal være ... men det skal først komme senere ... men da skal medarbejderne også have lov til at have indflydelse. Men idag kan vi bedre lade det gå, som vi er vant til ... sådan som de er vant til på en måde. Og vi tager jo også gerne mod alle dem, der kommer og tilbyder arbejde, — om det nu er det ene eller det andet. Men det, som jeg tror laver ballade ... det jeg blev bange for, det er jo det, at jeg hører, der skal ansættes en sekretær, og så hører jeg, det er Hjorth, og så bliver jeg helt forfærdet ... skal jeg nu til at sidde med

mennesker, jeg ikke kender, og man slet ikke ved, hvordan de er. Men det var jo alltsammen ...

Ib: Det var bare ikke rigtigt.

M: Nej. Det var det ikke. Men nu ... det, det gælder om, det er at få det til at gå i dag, og så det andet ... det finder vi ideer til og kommer med ideer til, som vi så kan finde ud af. Og det skal så være sådan, at vi kan lave en bestyrelse og medarbejderforhold, så der ikke er den her store forskel ... så man arbejder som far og søn, eller man arbejder som i en familie, eller søskende eller sådan noget lignende. Det er det, vi skal ind på. Det vi skal ind på ... det er jo hverken en forretning eller sekt eller noget. Men det er kun simpelthen noget ... en åndelig viden ... den rigtige måde at være på, der skal brede sig over hele verden. Det vil ende med, at mange andre begynder at tage fat også.

Ib: Så var det meget rart at starte med at være på den rigtige måde.

T: Ja, at bestyrelsen fulgte det først og fremmest.

M: Ja, det kan man ikke forlange - jo. Husk på: der er tre tusinde år før menneskeheden er færdig, - men vi behøver jo ikke at tage dem, der er sidst færdige.

[30. april 1974 – side 19:]

Aage: Jeg vil gerne have lov at skrifte. Jeg buser på, og det kan være, at jeg går for stærkt til værks. Vi har en redaktionsgruppe for Kosmos ... og jeg har lavet et forslag til dens politik, som vi så har diskuteret i den redaktionsgruppe, og det er endt med, at gruppen er enig om at forelægge bestyrelsen et bestemt forslag. Og det er sendt til bestyrelsen, og jeg håber, at det er OK, at redaktionsgruppen har lavet sådan et forslag. Undervisningsgruppen er i gang med at lave et tilsvarende forslag, der blandt andet skal komme ind på, hvad er autorisation af foredragsholdere. Det ord vil vi nok undgå. Men altså ... hvem skal holde foredrag, og hvem skal ikke ... hvad skal der til for at blive optaget som foredragsholder. Jeg håber, det er i orden, at Undervisningsgruppen kommer med et forslag til bestyrelsen.

M: Det er også noget, vi skal drøfte. Jo.

Aage: For der kommer nogle principielle problemer, og det er der også kommet i forslaget fra redaktionsgruppen. Så forestiller jeg mig, at der skal være en forskningsgruppe, og jeg har lavet et forslag til en politik for forskningsgruppen, og det vil jeg gerne diskutere med nogle mennesker, der har forstand på forskning og som er interesseret i din sag. Så jeg har gennem Ib spurgt Vinter, og det vil han gerne være med til.

M: Hvad skal den gruppe forske?

Aage: Den gruppe skal komme til bestyrelsen og foreslå, hvad sagen kunne forske i.

Den skal ikke beslutte noget. Den skal bare overveje tingene og drøfte dem igennem, og så komme med et forslag, så vi kan se, hvad er der for problemer.

Ib: Jeg kunne da med det samme foreslå, at man giver sig til at forske i de problemer, der er forbundet med ligs opløsning i zinkkister.

M: Ja, ja. Jo sådan noget. Jo det er rigtig nok. Det at starte med at finde ud af, om der er nogen som helst på jorden, der ved noget om det.

Aage: Vi kan også forske i telepati.

M: Jo. Men der er da meget. Det er klart, - det skal sagen også gøre. Men det har jeg selvfølgelig også bestemt ... det gør vi også bestemt ... det hører jo med i strukturen. Derfor er der ikke noget galt i, at du allerede har ...

Aage: Jamen jeg vil bare gerne i aften have at vide, - er det i orden, at jeg sætter mig ned sammen med nogen, der har forstand på forskning og kommer tilbage med et forslag, eller skal det godkendes?

H: Bare du ikke meddeler torsdagsgruppen det.

Aage: Så bliver det meget værre, hvis jeg undlader at orientere dem, når det kommer frem for dagens lys senere.

M: Nej, du har jo også ... vi vil da gerne høre. Det er jo her, vi skal drøfte roden til træet. Og det er da udmærket ... jo mere viden du finder på visse ting, jo bedre er det da. Men det behøver ikke absolut at skulle autoriseres i torsdagsgruppen.

Aage: Men hvis torsdagsgruppen får at vide, at jeg sidder og drøfter det med nogen, så vil de jo reagere på det.

M: Nej, det får de ikke ... du laver ... Vi i bestyrelsen, vi forestiller jo hele gruppen, - vi laver jo gruppen, og du er med til at lave gruppen. Vi behøver ikke at sige ... eller skrive en bog om det, du laver i øjeblikket.

Aage: Nåh nej. Men jeg snakker sammen med nogle mennesker om, hvordan kan man forske i relation til instituttet, og så kommer jeg tilbage med nogle problemer.

M: Jo, men du kan jo bare sige, at vi arbejder netop på at skabe strukturen. Du (utydeligt ord) ikke blot mine kosmiske analyser. Der er jo masser af ting, som jeg ikke kan nå at skabe. Fordi jeg vil jo

[30. april 1974 – side 20:]

holde mig i de store kosmiske analyser. Jeg kan jo ikke gå ned i ... Du, f.eks., du har et stort felt med din kemiske viden og alt det. Der har du et stort felt, og du kan ... der er det slet ikke beregnet, at jeg skulle være. Så skulle jeg jo ... (utydeligt)

Aage: Men altså, hvis der skal laves forskning i forbindelse med Martinus Institut, så

skal det efter min mening være videnskab. Det skal ikke være nogen, der går og fuser med et eller andet. Det skal lægges ind i virkelige rammer, hvor man har hold på kvaliteten, ellers har det ingen mening.

M: Men det mener jeg også. Men du kommer her med det, og du skriver det ned, du opsamler det, og det kommer så frem, når strukturen engang skal laves. Så er det jo allerede lavet ... og bestemt, hvordan det kan fortsætte.

Aage: Men altså, det jeg vil. Jeg vil sætte mig ned med fire, der er interesseret i dine analyser, og som er skolet i forskning, og drøfte igennem med dem, hvilke krav og lignende skal man stille i forbindelse med forskning til kvaliteten, og hvem skal lave det, og hvem skal man samarbejde med. Vi vil komme tilbage til bestyrelsen med et forslag, der indeholder en række principielle problemer.

M: Vi har jo lov at se på det. Vi må jo se på de ting, du kommer til. Der er jo ikke noget galt i ... det, der kommer frem, det kommer jo frem. Men strukturen skal jo så vokse lidt efter lidt. Og det med denne forskning ... det er jo også godt, at man har en vis viden på visse felter, når man skal fortsætte yderligere at skabe strukturen. Da kan det jo være meget godt, at du har samlet en viden der på felter, som vi har meget brug for. Jeg er jo ikke kemiker eller noget. Jeg må jo holde mig til de høje analyser. Jeg KAN gå ned i de der, men det vil jo sinke mit arbejde.

Aage: Det kan være mange andre problemer, men det kan for eksempel være forskning i bisættelsesproblemer. Men det kan også være i telepati og andre ting, som jeg ikke ...

Ib: Det kan også være ernæringsproblemer. Der er mange helt nære ting.

M: Det skal jo netop også være udmærket ... indenfor sagen, at de virkelig kan få en viden om, hvad de skal spise.

Aage: Men altså mit spørgsmål ... ja jeg spørger ... er det i orden fra bestyrelsens side, at jeg kontakter nogen personer og sætter mig ned sammen med dem og drøfter de der ting igennem?

Ib: Det vil jeg godt svare på, det der. Det er i orden, såfremt det ikke skaber nogle problemer i torsdagsgruppen.

M: Ja ... jeg vil også sige. Disse fire mennesker, - de skal jo heller ikke gerne skabe problemer. Du sætter dig ned med fire mennesker, siger du ...

Ib: Hvem er de fire mennesker?

Aage: Det er Vinter, og det er Svend Åge, og jeg har tænkt mig en, der hedder Ole Therkelsen, som er kemiker som jeg selv, og som arbejder ...

M: Hvem er Therkelsen?

Aage: Det er en kemiingeniør ligesom jeg selv, der arbejder med undervisning på universitetet, og som har arbejdet med, og som har vist stor interesse for at forske i nogle ting i forbindelse med dine analyser.

M: Han er også interesseret i mine ting her?

H: Han har gået på lørdagsholdet her. Det er en ung mand midt i tyverne.

Aage: Og måske Per. Jeg er ikke sikker på Per. Det vil jeg spørge på i dag. Men altså, jeg har tænkt mig, at Vinter, Svend Åge - for at få forbindelsen til undervisningen, Ole Therkelsen og jeg selv, at vi skulle bare finde ud af, hvad er der af problemer, og hvad kan vi hitte på af forskningsopgaver for at finde nogle eksempler.

[30. april 1974 – side 21:]

M: Men det synes jeg, er udmærket - ikke? Men altså ... jeg vil gerne have lov at godkende det.

Aage: Jo, men altså. Vi beslutter ikke noget. Vi vil kun komme med forslag ...

M: Jeg er jo ganske vist ikke autoriseret videnskabsmand, men jeg har en evne til at gennemskue tingene. Men jeg synes, det er ganske glimrende. Du gør det og samler en viden, som sagen vil få megen brug for.

H: Jeg tænkte også på, når vi senere skal lave højskolen, så er det rart at have disse muligheder fremme, som man kan tage op.

M: Ja. Det er da klart, alt det bliver skrevet ned og opbevaret.

Aage: Altså jeg må indrømme, at det Ib siger, det kan jeg ikke leve op til, så jeg vil egentlig helst orientere torsdagsgruppen om det og forsøge efter bedste evne at forklare dem det. Jeg kan kun se fordelene ved det. Det går ud på at gavne sagen.

M: Når du nu forklarer noget videnskab, - det kan de vel ikke have så meget imod.

H: Nej, det er den ene side af sagen, og den anden side er, at når de hører, at det er dig, og det er Vinter og de to andre, - så er der heller ikke noget i vejen. Det er jo ikke ensbetydende med, at de rykker ind i torsdagsgruppen. Det har det jo ikke noget med at gøre. Så det kan de ikke have noget imod. Og jeg vil da sige, at hvis vi lægger det frem, og torsdagsgruppen har noget imod det, så er der noget i vejen med torsdagsgruppen.

M: Ja. Men de er jo ikke færdige mennesker ...

Ib: Det er jo heller ikke sådan, at vi overhovedet ikke kan tåle problemer.

M: Vi er heller ikke sådan stillet, at vi slet ikke kan gå videre ... så måtte vi hellere afskaffe torsdagsgruppen.

Aage: Jeg har dristet mig til at spørge de pågældende, og de vil allesammen gerne

hjælpe.

M: Det er da glimrende. Det synes jeg netop, er et godt felt. Og det er også et godt felt for din energi. For du har meget energi, — men vi skal ikke ... vi har ikke så travlt ... hvad kan jeg sige ...

Ib: Vi har endnu ikke så meget at have energien i.

M: Nej ... endnu ikke.

Aage: Altså ... I må bremse mig på passende vis. Men jeg synes, at jeg skal nævne det overfor torsdagsgruppen. For jeg synes ikke, at jeg kan være bekendt, at det kommer for dagens lys på et senere tidspunkt.

M: Ja. Men det kan du også. Men lad os så sige ... hvad kan vi kalde det. Det er jo ikke ligemeget, hvad vi kalder det.

Aage: Jeg ville kalde det en midlertidig forskningsgruppe.

Ib: Ja. Men så er sagen også anderledes.

M: Jeg tror ikke, de tåler ... ja, - de skal jo tåle ...

H: Jo. Det tror jeg, de gør, Martinus. Dels er det en helt ny gruppe, og dels er det fire mennesker de kender.

M: Men mener du så, at de skal møde i torsdagsgruppen?

T: Nej, Det er ikke nogen, der kommer i torsdagsgruppen.

Aage; Hvis man ønsker det, så kan alle møderne foregå hos mig i Holte. Det kan det laves lige så godt der som alle andre steder. Det kunne også foregå hernede i kælderens i det lokale, som vi har lov at sidde i.

M: Jo. Men det synes jeg godt, at vi kan gå med til, - det er en god ide. Og så med hensyn til arbejdet, — der må vi så nogenlunde trave i samme spor endnu.

Aage: Jeg har ikke noget imod, at I ikke tildeler mig syndsforladelse. Men jeg har brug for det på et felt til.

M: Du har ikke brug for nogen syndsforladelse, - for alt det du

[30. april 1974 – side 22:]

har gjort, har været storartet.

Ib: Efter min opfattelse kan der opstå problemer der, hvor vi vil have formaliseret tingene på et tidspunkt, hvor det ikke med sikkerhed kan siges, at de kommer til at passe ind i den struktur, som laves. Og det er torsdagsgruppen sådan set også et udtryk for.

Aage: Så skal man bare præcisere, at det er en midlertidig gruppe, der arbejder her.

Ib: Det er også det, jeg siger, — så er sagen helt anderledes.

M: Vi skal ind og drikke the.

Aage: Skal vi ikke tage det sidste punkt. Så kan vi tage noget helt andet bagefter. Jeg har en bekendelse til. Jeg forestiller mig, at der skal være en informationsgruppe. Sagen har jo ... ja, nu har jeg ikke fået dem med ... men der er sådan en hel stabel pjecer, som sagen sender ud til forskellige interesserede. Og der er også en hel masse skrivelser. Og man kan forestille sig en udstilling og mange andre ting ... brochurer og al mulig andet, der orienterer om, hvad sagen står for. Er de ting up-to-date ... kan vi få nogle flere billeder i ... kan de laves bedre ... osv. Og der har jeg tænkt mig en midlertidig gruppe, der arbejder med de ting. Jeg må bekende, at jeg har spurgt nogle personer, om de uden vederlag vil arbejde med på at kigge på de ting og gøre noget ved det. Jeg har spurgt ... og jeg får kun ja'er ... jeg har spurgt Grethe, om hun udenfor arbejdstid vil være med som kontaktperson til instituttet. Det har hun sagt ja til. Og jeg har spurgt Henning Schmoll, som er vældig god til fotografiske ting, - om han var villig til uden betaling at arbejde med. Det har han sagt ja til. Og så har jeg spurgt en dame, - det har jeg gjort gennem Svend Åge, - en dame, som er med i lørdagsgruppen. Hun hedder Karin Brandt Nielsen. Hun er oprindelig lærerinde og har arbejdet med syge børn. Men nu er hun skolepsykolog. Og hun er redaktør af et personaleblad, - for disse pædagoger, der arbejder med syge børn. Så hun har altså en hel del forstand på redaktionsarbejde og forskellige ting. Hun har studeret en række forskellige verdensbilleder og går nu hundrede procent ind for analyserne. Og der har hun arbejdet med i den gruppe. Hun er meget interesseret i sundhedsspørgsmål og mange andre ting. Hun vil gerne uden betaling arbejde med i informationsproblemer.

M: Der kan jo komme meget ud af det.

Aage: Vi har altså tilladt os at spørge hende, og det har hun altså sagt ja til. Og endelig er jeg blevet kontaktet af Anne-Lise Mønniche, som har sagt til mig, at nu er hendes børn store, og hun har masser af tid, som hun gerne vil bruge til gavn for instituttet. Så hun vil gerne lave noget arbejde for instituttet — udover det hun allerede laver. Og der har jeg spurgt, om der kunne tænkes at være nogle ting i forbindelse med pjecer og brochurer, — og finde materiale frem på biblioteker og sådan noget, som hun ville hjælpe med til. Det har hun sagt ja til.

M: Men det var jo fint så. Det egner hun sig vist godt til.

Aage: Hun kan tegne og sådan noget. Og hun er meget villig. Jeg havde f.eks. et problem i forbindelse med noget, der skulle undersøges på biblioteket. Jeg spurgte, om hun ville lave det. Det har hun sagt ja til, og det er hun i gang med i øjeblikket.

M: Men hun skal ikke med til medarbejdermøderne.

Aage: Nej, det er der ikke nogen af dem, der skal. — Så det har jeg tilladt mig at gøre.

M: Men jeg synes da, det er udmærket. Synes I ikke det er udmærket?

H: Jo, navnlig når jeg tænker på, at vi skulle have ret hurtigt

[30. april 1974 – side 23:]

en ny brochure til feriebyen, og jeg havde meget besvær med at få det sat sammen. Og jeg tænkte, at det er egentlig lidt urimeligt, at en, der ikke rigtig har forstand på det, giver sig i lag med sådan noget. Det bør netop gå hen til nogle, som kender til sådan noget.

M: Ja. Det er da udmærket, at der bliver lavet sådan en ...

Aage: Vi kunne få tegnet feriebyen og sørge for, at tingene bliver beskrevet på den rigtige måde.

H: Vi talte forleden om dette, at Tage skulle holde information oppe i feriebyen, når ugen begynder. Det bliver holdt i solariet. Det ville så være godt, hvis han havde et skema, som viser feriebyen, så han kunne pege på, hvor det forskellige er. Ja, nu sagde han, at han selv ville lave det, men som eksempel på, hvad denne gruppe kunne lave.

Aage: Vi behøver ikke lave det selv. Vi kunne godt kontakte andre og spørge, om de ville lave det.

M: Ja, det ville være dejligt at have en ordentlig brochure ... med billeder.

H: Så du har også syndsforladelse for det.

Aage: Jeg har heller ikke noget imod at tage bøvlet og lægge det frem for torsdagsgruppen, men jeg er ret sikker på, at den vil reagere med blandede følelser.

H: Det kan jeg ikke tro. Der er både Grethe og ...

Ib: Se, hvis vi får lavet det sådan, at alle deltagere i torsdagsgruppen er deltagere i hver ny gruppe, så bliver det svært for dem at lave vrøvl over det.

M: Nej, det der vil de ikke kunne reagere ... det skal jeg nok forklare. Det er en positiv udvikling af hele arbejdet. Det kan de jo slet ikke være med i. Det er en gruppe for sig.

Aage: Ja. Hvis nogen af dem gerne vil være med, så vil vi da gerne have det. Nu har jeg jo tænkt, at jeg vil ikke tage alle medarbejdere rundt omkring, så jeg har spurgt nogle, hvor jeg tænkte, at det ikke generede nogen ret meget.

M: Nogen, der virkelig har evne til at være med.

Ib: Jeg vil da sige, at folk skal være der, hvor de har lyst til at være, uanset om der er andre grupper, der kommer til at mangle medarbejdere ...

M: Det kan ikke betale sig at have folk der, hvor de ikke har lyst til at være med. Derfor

kan det i verdensstaten heller ikke betale sig, at menneskene ikke er i deres hobby. Ja, jeg synes, det er udmærket. Og så må vi se, når det kommer frem på medarbejdermødet. Så kan vi se, om der sker noget. Det hjælper godt, når jeg hjælper til, — når jeg begynder at sige noget, så tier de.

Aage: Så det vil sige, at jeg har fået grønt lys for det hele, undtagen Johannes Hjorth. Det har jeg også fået grønt lys for, men jeg forstår, det er klogt at holde sig fra det.

M: Jeg har ikke noget imod Hjorth. Det var kun det her med ... nu tror jeg ikke, det er godt, at han kommer med ind i medarbejdermødet.

Ib: Det var der heller ikke tale om ... ja, i begyndelsen, men det er aflyst.

M: Så er det, jeg mener, kan man ikke på en eller anden måde få det lavet, dette sekretærarbejde. Eller også lad ham lave det. Han forlanger jo ikke at komme med i medarbejdergruppen. Jeg tror ikke, de har noget imod det.

Ib: Jo. Det er også et problem. Det vil være et problem at tage ham ind i den gruppe på nuværende tidspunkt.

Aage: Jeg kan da for eksempel sige, at Bertil har den indstilling, at Johannes Hjorth — og det gælder også Annelise Mønniche — at deres menneskelige kvalifikationer er for dårlige, så de skal

[30. april 1974 – side 24:]

slet ikke have lov at arbejde med på noget som helst.

M: Men det kan han jo ikke bestemme. Han, der ikke kan beherske sig selv. Han kan ikke være med til at bedømme andre.

Ib: Det er jo endelig heller ikke sådan, at der skal opstilles nogle kriterier, der siger, at man skal have de og de menneskelige kvaliteter for overhovedet at deltage i sagen.

M: Nej. Først og fremmest er det, at de har kærlighed til sagen, - og ikke, at sagen er en vare for noget helt andet.

H: Ja, og ikke sagen for sagens skyld, men for menneskehedens skyld.

M: Ja. Når de har i sig denne lyst til at gøre verden bedre.

Aage: Og hvis man gør noget forkert, fordi man har nogle mangler på et eller andet område. Så skal man bare lære at tage det på den rigtige måde, når man bliver gjort opmærksom på det.

M: Jo. Men det er jo det, vi også er indstillet på. Men det er jo det, når der bliver uoverensstemmelse mellem parterne osv. ... men der skal vi jo bruge det system med grundenergiene. Der siger man ikke, at han er egoistisk eller sladderagtig. Man siger

bare: dine grundenergier er ikke i orden. Det mener jeg, er ikke så fornærmende.

Ib: Jeg sammenligner med en bil. Karburatoren fungerer ikke, som den skal. Så reparerer man den bare.

M: Så kan man sige, - det hjul er gået i stykker, eller det ...

Aage: Jeg beklager, jeg har lagt beslag på så meget tid. Det har været mig magtpåliggende at få de her ting frem ... fordi jeg syntes, at jeg var kommet ud i nogle skrækkelige problemer.

T: Hvad er det der?

Aage: Det er redaktionsgruppens forslag til bestyrelsen. Vi vil gerne vide, hvad bestyrelsen siger til det.

T: Der er ingen tvivl om, at torsdagsgruppen vil gøre vrøvl over det navn der.

M: Det tror jeg også ... Det tror jeg udmærket, vi kan. I al fald er det mit ønske, og det plejer de ikke sådan at gå imod.

T: Nåh nej. Det er ikke det. Det er redaktionsgruppens forslag om Kosmos.

Aage: Vi har jo lavet et forslag til, hvad Kosmos skal bruges til. Hvor det skal udsendes, - hvad der kan stå i det, og hvad der ikke så gerne skal stå i det. Og hvad der slet ikke kan stå i det. Og det er noget, der absolut har været et behov for, og som vil gøre det nemmere at lave et godt Kosmos fremover.

M: Foreløbig kan vi jo ikke så let ... vi har jo ikke så meget stof. Vi skulle bare have meget mere stof.

Aage: Jeg mener, at der absolut kan skaffes stof, når bare der er nogle, der har tid til at gøre noget ved det. Der findes jo stof i verden, der har noget med analyserne at gøre.

M: Ja ... det skulle der jo være, ja.

Ib: Ja, der findes i hvert fald mere, end der kan stå i Kosmos.

Aage: Det vil jeg gerne tage op, når bestyrelsen har tid og synes, at det skal have tilstrækkelig høj prioritet. Men det er efter min mening udtryk for en række principielle problemer på det felt.

M: Ja. Det er jo godt at have et godt blad. Det er jo et talerør.

Aage: Der står f.eks. deri, at Kosmos er et internationalt organ. Det er altså tanken, at

det skal udsendes på mange sprog.

M: Ja. Det skal gælde alle lande.

Aage: Vi foreslår, at det skal hedde det samme i alle lande.

M: Det synes jeg også. Var der ikke nogle, der ville have, at det skulle hedde Kosmo?

T: Jo. Det er gruppens forslag.

[30. april 1974 – side 25:]

M: Men er det bedre.

Ib: Jeg har forstået det sådan, at Kosmos kan man ikke bruge, fordi det er brugt til en række andre ting. Der er bl.a. et tysk tidsskrift, der hedder Kosmos.

M: Ja. Det er der. Der var tyske soldater, der spurgte efter Kosmos her. De havde hørt ...

Ib: Jeg forstår det sådan, at man foreslår, at det skal hedde Kosmo på alle sprog.

M: Men er der ikke noget, der hedder Kosmo.

Ib: Ja, Det ved jeg ikke

Aage: Det passer også godt med, at vi skal have et internationalt sprog.

M: Ja. Det passer godt med ... Nå. Skal vi ikke drikke the?

M: Når en mand vil gå af, så må bestyrelsen i forvejen søge at finde en ny, en afløser. Og bestyrelsen må være så meget bekendt med medarbejderne, at man finder den, der eventuelt kan ... Og så kan medarbejderne også få en stemme med det der ... med en enkelt stemme eller sådan noget.

Ib: Jeg er overbevist om, at medarbejderne i almindelighed vil synes, at det var mere rimeligt, at medarbejderne valgte bestyrelsen.

M: Ja, det vil de jo nok synes. Men de kan jo også være med til det.

Ib: Men der kan jeg huske, at du engang har sagt, at på den måde kan denne her virksomhed ikke være demokratisk, idet en virkelig demokratisk virksomhed kan kun være en, hvor medarbejderne ejer virksomheden og selv kan tage ansvaret for, hvad der måtte ske med den. Du har i den forbindelse sagt, at det kan ikke være sådan, at

en gruppe medarbejdere skal kunne opløse instituttet, f.eks. Der må demokratiet høre op i hvert fald.

M: Altså, jeg mener, her skal ikke være nogen som helst bånd. Er det noget, - så er det kommunisme, - naturligvis ikke den russiske, - men den kommunisme, som virker inde i os, den kommunisme der virker i et ur. Hvert eneste led virker til behag for hvert organ. Alt harmonerer med alt. Sådan skal det være. Men hvis vi skal begynde at lave love for, hvordan man vælger bestyrelsen, ja, så bliver der partier igen.

Ib: Det er nemlig det, der gør.

M: Det skal vi ikke have.

Ib: Men så er spørgsmålet, om vi skal have det delvis.

M: Ja. Hvis vi nu lader en stor masse vælge. Så bliver der nogle, der bliver for det der, og nogen bliver for noget andet. Det bliver et sammensurium ... det synes jeg ikke ... Det må udvikle sig ... ligesom børnene udvikler sig af forældrene. Altså, bestyrelsen er den, der har overblik over medarbejderne, og lærer de forskellige medarbejdere i de forskellige grupper at kende. Der er det, jeg mener, at de (bestyrelsen) må stadig undersøge ... og kunne se, hvor der er et emne, - hvis en skulle være syg og går af, eller hvis en vil gå af. Og så synes jeg, at de skal være der i fire år. Naturligvis skal de kun være der, hvis de har lyst ... og så er det, jeg mener, - hvert enkelt medlem skal være formand. De skal ikke kunne arbejde sig op og få en hel masse magt. Det må være ligeligt for dem alle. Det skal ikke hedde sig, at han der duer ikke, og de der duer ikke. Det er kun ham der, der kan være formand. Sådan skal det ikke være.

Aage: Kunne man tænke sig en kombination, hvor bestyrelsen foreslår medarbejderne nogle nye bestyrelsesmedlemmer, f.eks. tre, hvis man

[30. april 1974 – side 26:]

kun har brug for een. Og så stemmer medarbejderne om, hvem af de tre, de helst vil have?

M: Det kunne man jo godt tænke sig.

Aage: Eller omvendt, at medarbejderne kommer med tre forslag, og så bestemmer bestyrelsen, hvem af de tre, de ønsker.

M: Nej, så bliver bestyrelsen så ...

H: Nej, det må være det første så.

M: Ja.

Aage: Ja, men det er jo en vis form for indflydelse på det.

M: Nej, - jeg mener ... bestyrelsen er jo hovedet. De har ansvaret, sådan set. Og så kan man ikke lade de andre bestemme, hvem der skal være i bestyrelsen. Det må virkelig også være en højere magt, der bestemmer bestyrelsen. Den højere magt, - den mener jeg ... jeg mener, dem der bliver bestyrelsesmedlemmer i sagen, — de bliver valgt af guddommen. Det lyder måske tosset, — men det gør de.

Ib: Det tror jeg, at medarbejderne på nuværende tidspunkt vil føle som en etablering af en overklasse.

M: Nej, man skal jo heller ikke i den grad ...

Ib: Nej, nej. Jeg mener heller ikke, at det skal siges.

M: Det er noget, jeg siger, som forsvar for ... hvorfor jeg nævner det princip. Men det behøver man jo ikke at sige til de andre. Begynder man at sige: Ja ... Gud har valgt mig, så ... ja så bliver de tossede. Nej, her må man mer og mer til at stole på forsynet bagved.

Ib: Jeg tror, det vil være vanskeligt for medarbejderne at forstå det der.

M: Ja, men vi må jo huske på, — hvem er det, der kommer herind. Det er jo ikke Jehovas Vidner, — Det er mennesker, som netop har studeret analyserne. Det må vise sig, at det er deres liv, at det er deres højeste moralbasis.

Aage: Det er da bedre, at nogen kommer fra Jehovas Vidner og bliver interesseret i din sag, end at nogen går den omvendte vej.

M: Det er ikke bedre, at de kommer og skal beherske min sag.

Aage: Jeg mener, det er skrækkeligt, hvis der er nogen, der går ind for din sag, og så går de hen og bliver Jehovas Vidner bagefter.

M: Nej, det kommer de ikke til. Det kan du være overbevist om. Så dør de, inden det sker.

Aage: Det var også nærmest sagt i sjov.

H: Iøvrigt var der en af dem, der kom i Klint i påsken. Han kom fra Sønderborg. Han havde været Jehovavidnemand.

M: Nåh ja. Det er en, der er blevet mægtig begejstret for os.

H: Han er så glad for Inge Sørensen, og jeg synes, det er et dejligt eksempel på at se,

hvordan det virker.

M: Jeg har et brev fra ham. Han ville først ind i antroposofien ... osv. osv. ... så træffer han ... så kommer han til at høre Inge S. Så blev han jo opmærksom på mine analyser, og så ville han gerne have, at hun kom hjem og snakkede med ham og konen. Og så har hun været hjemme og fortalt om mine analyser, og så blev han jo meget begejstret for det. Så skrev han forneden på den ansøgning om indmeldelse i antroposofien, at nu havde han hørt om mig. Så nu troede han, at han hellere måtte opgive antroposofien, for han troede, at der lå noget stort i Martinus analyser, og så spurgte han ham, der skulle modtage den, hvad han mente om det ... Han har ikke svaret ... Han behøvede slet ikke at have sendt brevet, synes jeg.

T: Men jeg synes jo nok ... Nu siger du nok, at hvis man vælger et bestyrelsesmedlem, så er det Guds førelse, der er med i det. På den måde ... det er jo ikke noget, der sker sådan ... det må da omsættes i noget ... (alle snakker). Nu kommer Aage og foreslår, at

[30. april 1974 – side 27:]

hvis nu bestyrelsen siger: her er tre mulige emner. Og så må man overlade til medarbejderne at vælge det rigtige emne. Så må man gå ud fra, at når det er en stor gruppe, der skal vælge, så må det være den rigtige ... Der kommer Forsynet jo også med ind i billedet, går jeg ud fra.

M: Nej, det er jo klart. Jeg mener ikke, at vi sådan skal påberåbe os, at vi er ... at Forsynet har ... Jeg mener, det er en selvfølge, at det er bag denne sag. Ellers havde jeg jo aldrig kunnet lave det, jeg har lavet, hvis ikke han var bagved i al min levetid. Og jeg siger det også kun her, for det er ikke noget, der skal råbes ud til medlemmerne.

T: Nej, nej. Derfor mener jeg også, at selv om man overlader det til medarbejderne at vælge blandt de tre, så må det også blive det ... at Forsynet bestemmer.

M: Så er det jo med, om de kan få luft ... med de tre. At der ikke er en kolossal masse ...

Aage: Jo. For ellers kunne man jo risikere, at medarbejderne valgte et bestyrelsesmedlem, som bestyrelsen vidste noget om, som medarbejderne ikke vidste, og som gjorde det vanskeligt at vælge vedkommende ind i bestyrelsen.

M: Jo. Jeg mener også, at medarbejderne må være med på en eller anden måde, for ellers vil de jo komme med ... nåh ja, det er overklasse, og vi har ikke noget at skulle have sagt. Jeg mener, vi må finde en form, hvor de ikke kan komme og kritisere, men at de også er med ... har et medansvar for bestyrelsen. Det er om at finde ud af, hvordan det kan laves. Og det skal jo helst være sådan, at det ikke laver surhed og gnavenhed. Det skal vi undgå. Det er jo ikke undgået, når man har lavet love, og man har lavet ditten og datten, og hvis vi nu laver stemmeret ... for at medarbejderne skal kunne vælge ... Så bliver der spektakler der. Og så bliver der nogle, der bliver modstandere ligesom politikere. Så er der nogen, der bliver skuffet ... de vil have ham

ind ...

Ib: Så kan man gøre det på en anden måde. Man kan sige, at bestyrelsen vælger et nyt medlem til bestyrelsen, men at det skal godkendes af en eller anden medarbejderforsamling.

Aage: Så kan de forkaste det, lige til de har fået den rigtige mand.

H: Ja, men så kunne man sige, at de højst kunne forkaste det et vist antal gange.

M: Ja, hvis de får ret til det, så kan de jo forkaste det. Så er det jo dem, der vælger. Nej, men jeg mener ...

T: Men der må man da også sige, at det er forsynet, der vælger.

M: Ja, men det er det jo ikke, så råber ...

T: Men det kan jo lige så godt være den forkerte, bestyrelsen havde valgt.

M: Nej, men det skal du ikke tro. Hvis bestyrelsen er ærlig og ... så laver den ikke noget forkert.

T: Men hvis det var den rigtige, så tror jeg heller ikke, at medarbejderne ville forkaste det.

M: Nej, for det bliver et eller andet menneske, der er kærligt, og som er afholdt af mange andre. Det mener jeg, bestyrelsen finder ud af ... at finde sådan et menneske. Det må det være.

T: Så kan jeg ikke forestille mig, at medarbejderne skulle stemme imod.

Ib: Hvis man på forhånd kan sige, at bestyrelsen vælger et menneske, som på forhånd vil være afholdt af en hel masse andre, så kan man sige, at så er det kun ... hvad skal man sige ... ligesom en narresut, at give medarbejderne det, at de også skal være med til at stemme.

M: Nej, der skal laves et eller andet.

Aage: Jeg synes bare, at der er en side af sagen, vi lige skal have

[30. april 1974 – side 28:]

med. Jeg synes, at man må jo så gøre bekendt overfor medarbejderne, at dem der på et vist tidspunkt sidder i bestyrelsen, f.eks. vi i øjeblikket, at vi har ikke nogen særlig magt af den grund. Og så kunne man sige, at ... nu siger du fire år ... at når jeg så har været med i fire år, så skal der vælges et nyt bestyrelsesmedlem i stedet for mig. Og så

siger man til medarbejderne, at Aage Hvolby vil gerne vælges igen, men desuden er der de to andre, man kan vælge imellem. Så udtræder jeg sådan set af bestyrelsen og optræder på lige fod med to andre. Og så stemmer medarbejderne mellem dem, og hvis de ønsker, at jeg skal blive, så får jeg flest stemmer. Men hvis de synes, at nu kunne det være rart med en ny, så er der en anden, der får flere stemmer end mig. Og så sidder vi ikke i nogen særlig magtposition, fordi de kan sådan set - om jeg så må sige - få os ud.

M: Ja ... men det skal ordnes. Man skal jo passe på, at sagen ikke kan begå selvmord.

Ib: Ja ... man skal passe på, at man ikke får en politisering ud af det. Der skal ikke være et politisk spil. Og det er jo vanskeligt at undgå.

M: Nej ... Det er jo det. Men nu skal vi jo huske på, — der bliver ikke den serie af mennesker, som vi ser i fjernsynet vedrørende politik osv. ... Det er mennesker, der i den grad er inde på analyserne. Det bliver jo dem, der er de bedste af dem, og dem der er mest virksomme indenfor sagen. De er dem, der i den grad holder af analyserne. Derfor skulle man ikke få så mange kvaler med den slags mennesker ... sådan som de får ude i livet, hvor det er alle mulige slags mennesker, røvere og ... som man nu ser præsidenten (Nixon). Han holdt en tale i nat ... (lidt snak om Nixonaffæren).

Aage: Hvis man virkelig har en høj moralsk standard, så kan man slet ikke have sådan en stilling, så duer man ikke til det.

M: Nej. Husk på. Han har jo købt sig ind. Han er støttet af millionærer osv. ... så skal han hjælpe dem.

Ib: Han har de kvalifikationer, der skal til for at være præsident for de forenede stater, - det er der ingen tvivl om.

T: Vi kunne jo prøve blandt medarbejderne at stille vort mandat til rådighed, - og høre, om vi virkelig er velegnet til at sidde her efter medarbejdernes mening.

Ib: Det tror jeg ville skabe os vanskeligheder idag ... Hvis vi hver for sig skulle vælges af medarbejderne idag, så er jeg ikke sikker på, at det blev den samme bestyrelse.

M: Ikke?

Aage: Du har jo valgt bestyrelsen i dag, - og der er vel ikke nogen, der vil mene, at du har valgt forkert.

M: Ja, det har jeg ... (utydeligt) ... udover bestyrelsen. Jeg har jo helt eneret over sagen. Det er som det skal være. De har slet ingen magt.

Aage: Jeg tror, de vil have nogle færre esperantister ind.

M: Jeg har ikke noget imod esperantister. Det eneste jeg siger — jeg tror, vi er lidt tidlig på det med esperantismen, men ellers er det mægtig godt.

H: Men det viser sig jo også. Vi kan ikke rigtig holde gang i det, fordi vi er for tidligt ude.

M: Ja, men det vil komme engang, — da er det jo storartet. Og det var jo dejligt, hvis det kom hurtigst muligt.

H: Men hvis vi lagde alt andet til side, og kun gav os i lag med dine analyser i forbindelse med esperanto, så ville vi kunne få en del ud af det. Men vi har ikke tid til det.

Ib: Der ligger også en lang række misforståelser i det der, som jeg ikke rigtig ved, hvad stammer fra. Tage f.eks. forestiller sig,

[30. april 1974 – side 29:]

at vi mener, at alle oversættelser skal gå igennem esperanto. Og det er en fuldstændig vild opfattelse, som han ikke har noget grundlag for at have.

M: (utydeligt) ... det bliver det da ikke i fremtiden.

Ib: Jamen det har der heller aldrig været tale om.

M: Men det har da været nyttigt ... her, for os.

H: På den anden side ... den dag man har et internationalt sprog, så vil der være mange flere, der kan oversætte fra det sprog til deres nationale sprog.

M: Men det bliver Esperanto, jo. Hvad skulle der blive andet. Er der andre sprog, der er længere fremme?

Ib: Nej, det er der ikke.

M: Og der er ikke noget sprog, der er så human. Altså, - man må se på skaberen. Han var jo en kolossal human mand. Man kan næsten se, at han var sat til at gøre det.

Ib: Jeg vil godt komme til næste medarbejdermøde med en redegørelse for de der ting, for at få klarlagt, hvordan disse ting er ... altså vedrørende oversættelse. Eller på et senere møde.

T: Tage har i hvert fald efterlyst, at man ... at nogle af de oversættelser, der findes på tysk og engelsk, at de blev trykt, så man havde noget. For han synes, det er lidt meningsløst, at Mogens holder foredrag i Tyskland uden at have noget.

Ib: Så vil jeg gerne lige pege på en problematik i den forbindelse. Det er, - når vi taler

om det her, så får jeg det bestemte indtryk, at det er din opfattelse, at det med oversættelse, det haster ikke, før vi kan få dem lavet i virkelig god kvalitet.

M: Nåh nej, — Jeg har ikke noget imod, at de laver de der ... så der er nogen, der kan ... men nu nærmer vi os jo. Jeg regner virkelig med at få min bog færdig til sommer. Det gør jeg virkelig. Jeg regner ikke med, at jeg skal få nogle skavanker ... Og bliver den færdig, så kan den jo gå i trykken til vinter, - og så kommer den ud til næste sommer, og når den kommer ud, så er jeg klar over, den VIL vække opsigt, — både med velsignelser og forbandelser. Og så vil vi få meget at gøre. Men ikke med at trykke bøgerne ... men forlagene. Men så får vi jo noget at gøre med ... vi må holde på kontrollen med oversættelserne. Og så er der også det, at vi må danne skole. Så bliver der brug for foredrag i alle byer. Det vil der gøre jo. Så vil de høre om det der ... Så bliver der brug for skoler, uddannede foredragsholdere. Det kommer ... det føler jeg vældigt, at det kommer. Og derfor er det, at jeg holder sådan lidt tilbage, fordi ... ikke sådan at være for langt fremme ... Så kommer det alt sammen.

Ib: Så er der jo nogle, der mener, at man skal gå hurtigere frem, og så tror de, at det er mig, der holder det tilbage.

M: Nåh ... nej, det tror jeg da ikke, der er.

Ib: Jo, jo ... det er helt afgjort.

Aage: Det de mener, det er, at hvis der nu foreligger en oversættelse, - den er ikke særlig god, men det varer længe, før der kommer en virkelig god, at så kan man sende den dårlige ud, indtil der kommer en god.

M: Ja, der er det jeg mener, at det kunne vi have nu, - men det kan vi jo ikke, når forlagene begynder.

T: Det var det, Tage efterlyste på forrige torsdagsmøde. Det var, at de oversættelser, der findes, dem ville han gerne have trykt.

M: Men hvis nu de bliver færdige, til det andet ryger ud.

Aage: Jo, men altså, det man kunne gøre, det var, at man sagde, at det, der ikke er særlig godt, det kan blive midlertidigt på den måde, at det slet ikke bliver trykt, men at det kun bliver duplikeret.

M: Det bliver måske slet ikke trykt. Ja, jeg ved ikke, — hun er jo dygtig, hende den gamle derude ... hvad er det hun hedder —

[30. april 1974 – side 30:]

... ja, Gregersen. Hun har vist oversat mange ting.

Ib: Ja, hun har oversat masser af ting, men til gengæld siger Gentz jo, at de ikke er gode, og hun siger til gengæld, at Gentz' oversættelser ikke er gode. Det er så enkelt, når vi sidder her og taler om det, men det er ikke så nemt, når man kommer til at tale med dem, der har med det at gøre.

M: Nej, det er det ikke.

T: Vi må i hvert fald sige til Tage, at de ting, der ligger, dem har du opfattelsen af, at ...

M: Det har jeg også sagt, - ja, jeg har snakket med ham om det, — at det ikke haster så galt, fordi ... jeg føler altså ... at bliver det tredje testamente færdigt ... og det er så sprængfyldt med sensationsstof, så det kan ikke undgås, at der bliver masser af skrivelser. Nu kan man jo smile ad ...

Ib: Nej, nej ... det er ikke det, jeg smiler ad. Jeg smiler bare af, at Tage ikke har den tålmodighed, og han tror, at det er mig, der holder dem ...

T: Det gav han også udtryk for.

Aage: Men Martinus, hvis vi nu vender tilbage til det her med at vælge bestyrelsen, og vi forestiller os, at nogle medarbejdere skal have indflydelse på det ved at stemme, - hvem kunne du så forestille dig, der havde stemmeret? - Der bliver jo nemt en forening ud af det.

Ib: Der løber man ind i nogle praktiske problemer.

M: Det er det, vi sådan må tænke over. Jeg kan ikke sige det på stående fod.

Ib: Det har jeg tænkt meget over. Jeg kan ikke finde ud af det. Jeg kan ikke finde ud af, efter hvilket synspunkt man skal sige, at folk er medarbejdere, og hvor grænsen går. For det vil være en fuldstændig glidende overgang.

M: Man behøver ikke at sige, at det er medarbejdere. Altså, hvis jeg skal sige det, det virkelig er og bliver, det er ... kristendommen er ikke nogen religion. Den er bare verdensvidenskab. Den vil samle i sig hele verden og den materielle videnskab også, - og det kosmiske. Og den skal ud som en videnskab ... Har man lært, at to og to er fire, det betyder da ikke, at så (utydeligt). Og når man har lært de forskellige dimensioner i verdensaltet, de forskellige planer og tilværelsens grundenergier, at man har lært, at sådan fungerer det, og man ser, at det går op, og det passer med evigheden, så bliver det videnskab, så er det ikke noget med at tro eller tro eller noget. Og så må man vide, at alle mennesker skal hen til denne oplevelse, det bliver bedre og bedre. Nu skal vi jo regne med, at det er ikke alle dem med krig og alt det, - det er dem med storkarmaen. Men der er jo en masse mennesker, der er kommet igennem deres storkarma. Det jeg kalder storkarmaen, det er der, hvor de skal ligge i lang tid med kræft, og de bliver invalider her i livet, bliver blinde, - og der hvor de har meget med smerter, - og dem,

der er med i krigen og dem, der er med til at tortere. De har jo storkarma tilgode. Og de, der virkelig er religiøse, de er jo allerede noget bedre, - kommet noget frem, men den store masse, det mener jeg også er ... Vi kan da ikke finde på at gå ud og myrde et menneske, - så kan vi heller ikke få den skæbne. Og vi kan heller ikke være med til at lave tyveri eller at tage gidsler, — alle de mange ting ... Så er vi fri af storkarmaen. Det har vi fået ud af vores bevidsthed. Så kan vi ikke komme ud i det der ... Og når vi er ude af storkarmaen, så er der humanitet, - så er man kærlige. Og det er også det der gør, at så er det en kærlighed, der ligger hinsides ægteskabet. Så har man det med venskab og det, der bliver til dobbeltpolethed, - altså homoseksualitet, som de siger,

[30. april 1974 – side 31:]

men det er jo ikke det endelige. Det er alkærligheden. Men vi bliver allesammen dobbeltpolede. Det er de jo allerede fra de var i abestadiet, - der begynder dobbeltpoletheden. Men de bliver ikke bevidst i det, før ægteskabet degenererer. Så virker den modsatte pol, - og der dannes to poler. Når manden bliver højt udviklet, så begynder den feminine pol i ham. Så er det, at han tiltrækkes af sit eget køn. Den feminine pol i manden tiltrækker jo ikke kvinden. Og kvindens maskuline pol, når den vokser frem, så tiltrækker den jo kvinden. Derfor tiltrækker de deres eget køn. Men det er kun indtil polerne har nået at blive lige. Så er det jo hverken kvinde eller mand. Så er det alkærlighed. Så er det ikke forelskelse, - der er ikke noget med at skulle have børn. Så begynder materialisationen, og så begynder tankefunktionen, - og det er det, der allerede begynder nu. Alt det psykiske - og alt det, der kommer frem med Uri Geller ... og nu ovre i Indien - har jeg set i et blad, - der stikker de hånden ned i maven og tager kræftknuden ud og smider den i et vaskefad, - og så er der ikke noget sår mere. Det var nogle unge filippinere. Men der er også svindlere. Men der er altså billeder af, hvordan han tager grimme ting ud af ... Det lugter grimt, siger de. Og så er der ikke spor sår. Det dematerialiseres øjeblikkeligt. Det stråler fra hånden og det løser huden op, og så kan han tage det, der ikke passer, - og lukker så. Og menneskene har ikke smerter. Men det kommer til alle mennesker, og det er den kraft, som også Uri har, men der er den ikke så langt fremme. Og der er en kone ovre i Rusland, som de er så begejstret for. Hun kan få ting til at flytte sig ved ... Uri kan få gafler til at bøje sig ...

Aage: Og hvad gjorde Jesus?

M: Han helbredte dem.

Aage: Var det ved brug af materialisation og dematerialisation?

M: Ja. Det kan man godt sige ... spedalskhed, og huden blev ren med det samme. Det kan ikke gøres uden ved materialisation. Man bliver herre over sine tanker, og kan med sin tankekraft bestemme over cellerne. Det bliver den måde, vi skal fødes på. Vi skal ikke fødes af kvinder jo. Når der ikke er kvinder, - så bliver det materialisation. Der bliver en længere tid på jorden, hvor ...

... men hovedsagen er jo næstekærligheden og bevidstheden ... Alt det ... hele den

interesse en mand har, som ikke kommer hans ægteskab ved, - det er hans modsatte pol, der er kilden. Og kvindens interesse udenfor ægteskabet - altså jeg mener åndelige interesser, videnskab osv. ... det er hendes maskuline pol. Derfor er det, vi går i skole. Aber og sådanne, - de kan jo ikke ... men der begynder dobbeltpoletheden. Og der er det, at aben kan begynde at tage en sten og kaste den efter noget eller tage en gren og slå med. Og nu står der i bladene, at der er nogle aber, som de har lært at tale på den måde, at de gør fagter. Og så bruger de fagterne overfor dem selv indbyrdes. Det var Rolf, der havde læst det i et blad ... Menneskene havde lært dem, at nogle fagter betød det, og andre betød det. Pludselig viste det sig, at når de kom sammen indbyrdes, så laver de fagter ... så har de lært sproget. Ja, hvorfor ikke ...

H: Jeg har også læst, at hende, der opholdt sig i Afrika blandt aber, havde konstateret, at de havde en måde at udtrykke sig på indbyrdes.

M: Jo nu må man jo huske på, at de lever i vild tilstand, men jeg er sikker på, at der må være kloder, hvor aber lever i overgangstilstand til mennesker, hvor der er aber, der ligefrem er husdyr eller hvor de er så nær ved mennesker, at de lærer en masse ting. Det er bare ikke her ... De aber vi har, det er degenererede aber, vi er ikke kommet fra dem ...

[30. april 1974 – side 32:]

H: Når man taler om valg, så er vi jo også mest tilbøjelig til at opholde os i. den gamle opfattelsesverden, hvor man har disse modsætningsforhold, politisering osv.

M: Ja, det er jo det, vi får travlt med at luge, så at sige ... alt det, der laver bitterhed mellem menneskene, at vi kan få det af vejen ved samliv. Vi vil få en masse, der bliver gale i hovedet og render deres vej. Men de hører til os alligevel. De kan jo bare gå. Vi skal ikke på nogen måde ... altså, hvis nogen går imod og siger, det er noget tosset noget, og det er noget pip ... Jo. Det må de da gerne tro. Men så er de jo der. Vi eksisterer alligevel. De kommer tilbage igen ... Vi skal allesammen nå den udvikling. Og der vil jeg også sige ... i dag ... vi skal ikke omvende nogen. Vi skal omvende os selv. Og det er egentlig det, vi skal lære de andre. Bare hvert menneske danner sig selv om ... så bliver det bedre ... så er det godt.

Aage: Jeg vil godt nævne en anden udemokratisk metode til bestyrelsesvalg. Hvis nu man tænker sig, at man har nogle medarbejdere, som vi definerer på en eller anden måde. Og så siger man til dem: I skriver på et stykke papir allesammen, hvem I synes, skal i bestyrelsen. Der er ikke nogen, der skal fortælle, om de vil i bestyrelsen eller ej. Der skal slet ikke være nogen kandidater. De skriver bare på et stykke papir, hvem de synes, der skal i bestyrelsen.

M: Og det bliver hemmeligt.

Aage: Ja, hemmeligt. Så afleverer de alle de sedler til en eller anden ... revisor, eller hvem ved jeg ... og så sidder denne sammen med bestyrelsen og kigger på alle de

resultater. Men det bliver ikke offentliggjort, hvad resultatet er. Så bliver bestyrelsen klar over ved at se det, hvad medarbejderne ønsker. Men det er ikke sikkert, at bestyrelsen ønsker den, der har fået flest stemmer, - men man bliver klar over, hvem medarbejderne egentlig ønsker. Og så siger man, at på grund af det afstemningsresultat, så vælger man den eller den. Det er altså udemokratisk, kan jeg godt se, men man ville få noget at vide om, hvad medarbejderne mente.

M: Ja, nu ... det bliver meget nemmere end I tror.

T: Ja, det er det jeg mener ... man forestiller sig, at ... man skal være forsigtig med at lave et system, der er diktatorisk.

M: Ja. Man skal ikke lave systemer. Det skal helst være som bonden i Jylland. Når han har givet håndslag, så er det nok.

T: Men det er jo et system. Altså når man laver en bestyrelse, og vi har en sag ... så er det jo et system.

M: Jo. Det er jo rigtig nok. Vi kan ikke lave noget, der ikke går sammen. Nu siger du system ... men det skal jo ikke være et system, der ødelægger. Det skal være et system, der folder kærlighed ud. Man kan lave et system, der folder det modsatte ud, - hadet. Men vi skal lave et system, der folder kærlighed ud. Man kan lave et system, der laver det modsatte, - had. Men vi skal lave et system, der folder kærlighed ud, - og kun kærlighed. Deri ligger også kunsten.

Ib: Så tror jeg nok man kan sige, at man kan ikke i dag i hvert fald lave nogen form for valgsystem, der gør det.

M: Nej det kan man ikke.

Ib: Og enhver form for valgsystem vil skabe modsætninger.

Aage: Der er også en anden meget kedelig ting ... at det ikke er rart for nogen at få at vide, at de har fået nul stemmer. Vi har lige haft valg til bestyrelsen i fabrikken derude, og der var en, der fik fire stemmer. Det er ikke så mange, når der er næsten syv hundrede, der har lov til at stemme. Og jeg har set ude i vores kommune ved kommunalvalget, at der er nogle, der stiller op, og som

[30. april 1974 – side 33:]

får nul stemmer. De har altså ikke engang stemt på sig selv.

M: Nej ... vi får mægtige impulser. Vi skal nok få impulser, Vi tager det op hver gang, - foruden alt det andet vi skal tale om. Det skal vi gøre, for det er om at gøre, at vi hurtigt får det fremmet. For det var jo rart at være langt fremme til næste år, hvis det er, at bogen kommer ud, - så vi kan tage imod det, der kan komme. Og der er det også

godt, at vi har Kosmos Ferieby. Det bliver nødvendigt at købe jord til også. Det bliver en hel by deroppe med hoteller osv.

Ib: Ja. Vi har jo hele Klintsø.

M: Ja. Det kan vi godt sige. Bare det ikke går som med konen med æggene.

H: Ja. Jeg har også altid forestillet mig, at det er noget de har lånt for en tid, og at vi får det igen.

M: Det ligger jo glimrende. Det var ikke så godt, hvis det var herinde i København. Her har vi jo ingenting. Det herinde kan blive en skole, men altså ... og det var også meningen, at det skulle være noget museum med stuerne.

H: Ja. Det er netop det. Selvom det ikke er udtryk for persondyrkelse, så vil man alligevel bibeholde det.

M: Ja. Der er det, jeg mener, at Klint er så nær ved København, at det spiller ingen rolle. Og den friske luft ved søen og stranden, hvor man kan bade ... så det ligger jo godt.

T: Men hvis vi skal udgive Kosmos på flere sprog, så vil der jo være rigelig brug for sådan en bygning som denne her.

M: Ja. Det kan jo være, at man kan købe mere til her, jo.

Aage: Men det kan jo også flytte til Klint.

Ib: Det kan ske hvor som helst.

M: Jo. Når man ser, hvad menneskene råber efter, så er jeg klar over, at de ... jeg kan jo se på de mennesker, der allerede er ... Vi har jo bøger over hele verden, - både Ceylon, Philippinerne, Canada, Amerika, Australien ... men det er kun private mennesker. Men alligevel ... Det er en slags virus. Og i Sverige går det jo vældig los, siger Mogens. Der er jo mange. Og i Tyskland ... Mogens får jo ny invitation til nyt center hver gang. Sidste gang i Kassel. Nu er der en to-tre steder. Jo der er jo Kassel, og der var jo det sted, han var i Berlin. Der har han været nogle gange. Og så er der det her slot, Schöneck. Der er der også sammenkomst. Det er sådanne kongresser. Og mine bøger, hvad de har deraf, de er solgt. Og de er meget, meget begejstret. Nu skriver Mogens hjem her fra Sverige, - Stockholm, at der var en masse studenter med. Og der er en af dem - en ældre en, der kommer hen til ham og siger til ham — ja, det var ikke en student, men en eller anden videnskabsmand. Han kommer hen og siger, ja ... masser af studenterne er inde på, at Martinus analyser bliver den nye videnskab. Det er da sjovt at høre, de siger det.

Aage: Når du siger videnskab, så tænker jeg, så må det være naturligt, at der også kommer nogen forskning engang.

M: Ja ... hvad skal jeg kalde det ... det er en kendsgerning ... det er da bedre at sige videnskab, fordi det skal forenes med den rette videnskab. Den almindelige videnskab skal jo blive sandhed først. For de kan ikke finde løsningen. Læg mærke til de her moderne forfattere. De kommer hele tiden dertil, hvor de ikke kan finde løsningen. De kommer til mine ting, men dem kender de ikke. Og det har jeg også lagt mærke til mange gange, at de siger: Ih, hvor er Deres logisk, siger de. Og det er også dejligt. Men det er også skrevet sådan, at hvis man har læst Livets Bog een gang, så har man læst den mange gange, - for det er gentaget nogle gange, - de vigtige ting. Når jeg lavede analyserne - så lige med det samme - så kunne jeg se, så ... nu er der spørgsmål, — så vil de spørge om det. Ja, så kunne jeg nøjes med at føje det svar til ... henvise til. Men så kom jeg med analysen

[30. april 1974 – side 34:]

med det samme. Derfor er det, jeg siger, at de har læst den ... (flere gange). Det er ikke, som man læser en rejsebeskrivelse. Det er virkelig et studium. Det er også skrevet ligesom en kunstner, der maler sit billede. Man skriver en kladde. Deri bygger man det hele ... analyserne op over.

Aage: Med hensyn til ... undskyld at jeg vender tilbage til det med valg af bestyrelsen. Kunne man tænke sig, at bestyrelsen bestod f.eks. af seks personer, og de fem supplerede sig selv og var valgt for fire år. Så når de fire år var gået, så skulle den øvrige bestyrelse tage stilling til, om de skulle supplere sig med den samme person igen eller med en anden. Men så er der een person, der bliver valgt af medarbejderne for to år ad gangen eller noget i den stil, - sådan at medarbejderne hele tiden har en repræsentant i bestyrelsen.

M: Ja. Det kan man jo nok have. Men man skal passe på, at det ikke bliver en, der forestiller sig at være en afløser af mig. Det duer jo ikke.

(alle snakker).

Ib: Hvis vi laver det sådan, at der er fem bestyrelsesmedlemmer, der på nuværende betingelser supplerer sig selv, og så een der er valgt af medarbejderne.

M: Ja, Det mener jeg godt, der kan være.

Ib: Men så risikerer man at man får det politiske spil omkring den ene.

M: Nej, men der skal jo lidt til ... for vi skal jo have det her med, at de også skal føle, at de har en vis frihed i visse ting. At de ikke udelukkende er afhængig af bestyrelsen.

H: Men er det ikke noget, som må fastlægges indenfor de forskellige grupper, - den

frihed, som de har.

M: Jo, jeg mener indenfor de forskellige grupper kan de jo selv bestemme, hvordan de vil lave tingene, og så kan de jo også snakke med bestyrelsen. Bestyrelsen skal jo være villig ... hvis det er logisk det, de kommer og vil tale om.

Ib: Hvis det er den rigtige bestyrelse, der bliver valgt, som du siger, det vil blive under en eller anden form, så vil den bestyrelse også have den indsigt til det.

M: Det vil den have. Den vil forstå. Og så må man regne med, at den består af de bedste af de bedste. Det er jo mennesker, der er åndeligt interesseret, - mennesker der er blevet moralske, og som ikke er sprælske, og vil spille en rolle og alt det der.

Aage: Men er det ikke sådan, - det er Tage, der siger dette til mig -, at når strukturen er fastlagt, og det hele kommer til at fungere, at så er der i virkeligheden næsten ikke nogen beslutninger, som bestyrelsen skal træffe. Så vil den her helhedsgruppe, som du har talt om, træffe beslutningerne.

M: Jo, jo. Der er da nok at lave. For det første så varer det da længe. De skal tjene til føden, og de har andet arbejde ude i livet også ... medmindre, - der bliver jo en del, der kan tjene føden i sagen, naturligvis. Men alle tilhængere kan sikkert ikke.

Ib: Det var heller ikke det, spørgsmålet var på.

T: Nej. Det jeg mener, det var altså ... problemet er jo valget til en bestyrelse. Og det jeg mener det var blot, at man simpelthen gjorde det, at man kobede det, der hedder Martinus fond ud for sig selv, og den havde en bestyrelse, som valgte sig selv. Og de skulle bare administrere. Selve Martinus arbejde, analyserne, hele Martinus produktion, det er jo dens ejendom. Den hviler helt i sig selv, og administreres af en bestyrelse. Og så siger man, at alle de grupper, alt det, der hedder produktion, information osv. - det er selvstændige grupper, som arbejder ... ligesom vi siger, at enhver kan få lov til at holde sine foredrag, - det kan vi ikke forbyde.

[30. april 1974 – side 35:]

Derfor mener jeg blot, at bestyrelsen skal udelukkende administrere den formue, den har fået, og så lade alle de andre grupper arbejde helt for sig selv.

M: Der vil jo opstå en masse i andre lande ... af sig selv. Men de får jo bøgerne, og studerer og ser, hvordan vi arbejder her på instituttet. Så vil der fremkomme mange mænd eller kvinder ... de danner så fortsættelse af det altsammen. Engang vil det vokse sammen - altsammen.

H: Det er netop det, det vil. For det skal jo fungere som en organisme. Derfor kan det der ikke være noget helt adskilt.

T: Det er ikke adskilt på anden vis end et hjerte i forhold til den øvrige del af organismen. Hjertet leverer stadigvæk blod til hele organismen for at holde den i live. Og det ville denne bestyrelse også gøre.

M: Men det vil den jo også gøre. For det er jo her, det er centrum. Det er her, de skal lære analyserne. Det er her analyserne er. Alle andre steder er det afskrifter, kopier osv. Her har vi originalerne. Her er centret, og her har man boet, og her er det lavet. Men vi kan ikke regne med ... Vi må regne med, der opstår i Canada, i Australien ... alle vegne. De studerer, hvordan vi laver det her. Måske laver de lidt galt til at begynde med, men de arbejder i den retning, og det kan ikke blive logisk, før det bliver i balance. Balancen er alkærlighed. Sålænge den ikke er der, så er der noget galt. Men de kan ikke arbejde uden, at det er den ... Og dem der nu skal starte ... Det kan også være, det er fanatikere, der begynder og skal starte, men de går jo hurtigt nedenunder og hjem. Vi må jo regne med, at det er ikke noget, der vokser alene herfra. Så vokser der noget der, - eller der ... til sidst breder det sig i alle lande. Og til sidst så vil verden jo være een stat. Og så går det over til at blive ren videnskab for dem allesammen. Det vil det jo gøre længe før. Den vil jo netop betinge, at man bliver een stat. Hvordan skulle man ellers få fødevarer og midler og energi og alt til at slå til. Det kan jo ikke lade sig gøre, uden at man optager en helt anden økonomi. Og så bliver det jo hverken kul eller olie eller alt det skidteri, man skal bruge. Så har man allerede den elektriske ... denne kraft, som man tager fra luften.

Aage: Martinus, vil du ikke gerne have, at vi går?

M: Er klokken så mange? Jo, altså ... jeg skal jo skrive i morgen. Men jeg er da glad ved, at vi snakker om tingene. –

[21. maj 1974 – side 1:]

M: ... jeg fik ikke at vide, hvad planten hed. Det ville være interessant at vide. Dens blade var fulde af linser ...

Aage: Som kunne reagere på lyset?

M: Ja, - og der var også en tekst, hvor der stod, at den kunne registrere lyset ... Selvfølgelig kunne den ikke se, - men man må jo regne med, at det er begyndelsen til ... til linsens skabelse.

H: Men det mener jeg, at alle blade har, for de skal jo orientere sig efter lyset.

M: Nah ja ... men det er jo ikke ved syn. Det er jo en følelserne ... det er ved følelsen.

H: Jo. Men tror du ikke, det er begyndelsen til synet.

M: Jo, ork jo. Linsen er det ældste af de organer, vi har. Det er det ældste materiale. Så man må jo sige, at det er det, der har været til længst. Men der er jo lange tider ... der

ser vi ikke noget til det ... der stod om denne plante, at den kan registrere noget lys, men den kan jo ikke se. Men det minder jo lidt om de facetter, insekterne har. Det er også mærkeligt med insekterne, -- så mange linser de har. Det er da underligt. Men det må jo være praktisk for deres ... på det stadium.

Aage: De har måske et stort synsfelt, så de også kan se bagud.

M: Ja. Det må jo have en betydning, at de har sådan en masse linser. Men alle disse linser må jo alligevel smelte sammen til noget -- billede.

H: Ja. Til et hovedcenter, hvor det hele samles.

M: Ja. For ellers bliver det da helt forvirrende. Det er da galt nok, hvis man ser dobbelt. Det er da værre, hvis man ser tusinddobbel.

H: Men når man tænker på et blad, så har den jo nogle aflange celler, hvor disse grønkorn løber rundt hele tiden. Og de skal netop have lys for at lave denne ...

M: Jo. Men det er jo klart. De linser er jo ikke blevet til på et øjeblik ... Det er jo også noget, der over mange år har dannet sig i planten. Før den tid har de jo også været under udvikling. Men de blev altså til linser ... til øjne.

M: Hvis nogen skal spise kød, så skal de da helst spise kogt kød.

Aage: Men der er nogle, der prøver at bevise, at det er mere sundt at leve som vegetar. Men beviserne er ikke holdbare ... for man kan jo godt leve usundt som vegetar.

M: Der er jo også det ved det, at menneskene står med det ene ben i kødspisning og det andet i vegetarismen, - og man kan jo nok sige, at kødspisningen er det, der har mest fat i dem. Vegetarismen er noget nyt. Så derfor er det nemmere at bevise, at kødspisning ... og det er også rigtig nok, at mange, der begynder at være vegetar ... så kan det godt være, at de ikke føler sig så sunde, som dengang de spiste kød. Jeg kan godt huske, at jeg var lidt træt. Ja. Jeg tog jo et halvt år ... ja, jeg har aldrig spist meget kød, men jeg spiste jo kød ligesom andre. Men så var det jo, at jeg blev klar over, at det måtte jeg holde op med. Og det var jeg glad ved, - for jeg har aldrig rigtig brudt mig om det. Men jeg havde jo aldrig hørt andet, end at man kunne ikke leve uden kød. Så tog jeg et halvt år til det ... det var jo i marts måned, at jeg havde mine oplevelser. Jeg spiste jo i et pensionat, og der var det meget svært, for det var med koteletter. Men jeg fik bare kartofler og sovs, - og sovsen var jo også fyldt med ... men det var jeg ikke klar over dengang. Ja, så fik jeg æg også ... og så fik jeg italiensk salat, -- så jeg blev mæt af det for flere år. Men jeg kan godt huske, at jeg blev lidt træt, men det var da ikke noget at tale om. Jeg regnede med, at det nok var fordi, jeg havde skiftet kost.

Men det kom jeg hurtigt over, - og så nåede vi frem til jul. Da fik jeg det sidste kø, - det var klipfisk.

[21. maj 1974 – side 2:]

Det var noget, der var lavet på svensk måde, - det var ikke det her stive salte ... det var næsten, som det var fersk fisk. Det var det sidste. Så har jeg ikke spist kød siden. Jeg fik engang et sted, jeg kom sammen med en anden. Vi var inviteret og skulle endelig spise med. Nu var jeg vegetar og ville helst være fri. - "De kan godt spise sovsen", sagde han. Ja, - hvis ikke den har haft berøring med stegen. "Nej, det havde den ikke". - Jeg var godt klar over, at hun syntes, at det betød ikke noget, - at det var underligt at være vegetar. Og ganske rigtigt fik jeg også et stykke kød i munden fra sovsen. Da var jeg syg hele natten ... med kvalme. Når man er kommet bort fra det, så kan man ikke lide at røre ved det. Jeg kan også huske, at sommetider, når jeg kørte til Nykøbing, at Gerner Larsson - eller også var det hans kone - der sagde: "Kan du ikke købe lidt kødaffald til hunden". Jo. Det kan jeg da godt. Så jeg gik ind og fik et stykke affald eller noget. Det blev jo pakket ind, - men uh ... jeg kunne ikke lide det, - jeg skulle ud og vaske hænder.

H: Ja. Og lugten inde i forretningen.

M: Ja. Den kunne jeg slet ikke ... da jeg var dreng, da var det en stor plage for mig, - for der kom en gang om ugen noget kød fra et slagteri i Hjørring til Sindal, hvor der var et udsalg. Og så skulle jeg for min plejemor hen og hente kød der. Og nu her om sommeren ... der var jo en skrækkelig lugt, og jeg var lige ved at besvime ... jeg var helt bange for at gå derind, - men jeg lod så døren stå efter mig. "Tag og luk døren", sagde de så. Så var jeg lige ved at besvime, -- jeg syntes, at det hjalp lidt, når døren stod åben. Så kom jeg hjem. "Hvorfor er du så bleg dreng" - "hvad er der i vejen?" - "Jeg kan ikke tåle den lugt i udsalget". "Åh -- du er en værre splejs", sagde hun så. Det kunne hun ikke forstå. Hun var jo en gammel kone, der var vant til slagting og alt det. Og det værste var også den dag ... Vi slagtede jo gerne et får eller en gris eller noget om året der ... Og det lille køkken, vi havde, det flød jo med tarme og alt det ... Det værste var jo dyret, der blev slagtet. Det havde man gået og kælet for. Vi havde også lam, og sommetider skulle sådan et lam have flaske. Så lammet var jo så tamt, og det kom rendende. Så voksede det op og blev ved med at være tamt og blev kælet for ... Så skulle det slagtes. Det gjorde ikke de andre noget. De var også glade ved dyret, men det at slagte det, det var en selvfølge. Jeg rendte ned i marken, - væk fra det hele ... Men så den her lugt ... og så lavede de sortpølse. Det kunne jeg ikke spise. Men det var en storartet ret for dem. Der var engang en aften, jeg gik en tur inde i Frederiksborggade, jeg trak i en automat ... Så havde jeg nær trukket en sort pølse. Så fik jeg øje på det i sidste øjeblik -- så det skulle jeg ikke have noget af. Men man var jo værgeløs. Man kendte jo ikke noget til vegetarisme, - og ... man kunne ikke leve uden kød, - det var umuligt, sagde de. Jeg havde ikke meget appetit til kød, - for jeg tænkte jo på det med dyrene, og så ... men jeg tænkte jo også, at det måtte være sådan, for alle mennesker spiste jo kød. Men så da jeg blev lidt ældre, så hørte jeg om vegetarer ... Ja - det var sådan nogle fanatikere. Men så var det, da jeg fik min åndelige oplevelse, så kommer der en hel udrensning. Så kommer der så mange tanker ... kan du nu gøre

det og det, skal man nu lægge det af ... Jeg havde jo ikke så meget at lægge af, - for jeg røg jo ikke og jeg drak jo ikke spiritus. Men jeg spiste jo kød. Det måtte jeg lægge af. Kaffen skulle jeg nok også have lagt af, men det følte jeg ikke, - det var jeg jo så vant til. Men senere fik jeg en vision ... det var efter at jeg var opereret. Da fik jeg en vældig vision ... Jeg så det mange gange ... og så kom det pludseligt, når jeg lukkede øjnene. Men da tænkte jeg ikke på det, for jeg ser så tit sådan ... billeder. Men så var det søndag eftermiddag ... jeg var alene

[21. maj 1974 – side 3:]

hjemme, og så sad jeg og drak kaffe, og så kom det igen. Og så tænkte jeg, at nu skulle jeg i al fald koncentrere mig på det. Så blev det også meget skarpt. Så kunne jeg se, at det var en svulst. I hvert fald fik jeg fornemmelsen ... den var skåret op ... og derinde i suste Ness-kaffe-pulveret rundt. Så følte jeg, at det var nok en advarsel. Og så sagde jeg til mig selv, hvis det kommer een gang til, så holder jeg op med at drikke kaffe. To dage efter var det der igen. Så har jeg aldrig drukket kaffe siden, og så har jeg heller ikke set billedet. Så det var åbenbart noget, jeg skulle holde op med. Det kan godt være, at kaffen ville have fået kræften til at komme tilbage igen. Men ... det var kun til at begynde med. Nu ... da jeg skulle til Island forrige år, så kan man få the eller kaffe på flyvemaskinen. Jeg havde forlangt the. Så havde hun taget fejl, stewardessen, og jeg tænkte ... mon det er the, den er så mørk, det var da voldsomt med så stærk the. Så tænkte jeg, at det er nok kaffe. Men så syntes jeg ikke, at jeg ville lave mere ... og tænkte, at den ene kop kan du da godt drikke ... den kan da ikke skade. Men da jeg fik en mundfuld ind, så kunne ... så var jeg lige ved at spytte den ud. Jeg syntes, at det smagte så ækelt. Så bad jeg om ... Ah, undskyld, sagde hun ... så fik jeg noget the. Men jeg troede ikke, at det var så galt ... for jeg har jo fået sådan en masse kaffe. Min plejemor drak jo så meget kaffe. Hun blev jo meget gammel, men hendes hjerte blev jo dårligt, og hendes læge forbød hende så at drikke kaffe tilsidst. Det har nok været meget svært for hende. Men jeg fik jo kaffe, dengang jeg lå i vuggen. Ja ... de havde ingen forstand på barnepleje. Jeg blev også meget syg ... og jeg har også haft engelsk syge. Det er derfor, jeg har mistet mine tænder, og jeg var spinkel ... jeg vejede elleve pund, da jeg blev født, - så det var en dreng til en stor kæmpe ... men det behøver jeg jo ikke at blive. Men jeg kom jo over denne sygdom, og så var jeg en meget lille fyr, jeg var meget lille ... men det jeg voksede så ... det voksede jeg, da jeg var en seksten - sytten år.

H: Da var du begyndt på mejeriet.

M: Ja. Jeg begyndte først med at stå i smedelære. De ville have, at jeg skulle være skrædder. Min plejefar kendte en skrædder. Han var også en fin skrædder i byen der. Men jeg kunne ikke tænke mig at sidde på et bord og sy. Ja, først ville de have, at jeg skulle være skomager. De kendte også en skomager. Men det syntes jeg heller ikke, var noget for mig. Jeg ved ikke hvorfor, jeg fik den tossede idé, at jeg gerne ville være smed.

Ib: Var det, fordi du selv ville?

M: Ja. Jeg synes, det var tåbeligt. Ja, det syntes jeg ikke dengang. Men jeg fattede ikke rigtigt, hvordan ... Så kom jeg i smedelære, da jeg var blevet konfirmeret i efteråret. I februar tror jeg, det var, 1905. Men så skulle jeg gå en mils vej frem og tilbage. Det var jo henne på den gård, - Bakkesgård (?). De havde jo smedie til sådan en stor herregård. Og smeden var fynby, - det var forresten meget søde mennesker, men ... når nu jernet var hedt, så slår han med den lille hammer, og jeg skal slå med den store, - og det skal gå stærkt. De første tre slag gik jo, men så begyndte jeg at sagtne ... "Slå hårdt for fanden, slå hårdt" ... men det gik jo galt, - jeg kunne ikke følges med ham. Jeg var ulykkelig, hver gang jeg skulle derhen. Så blev jeg da endelig fri, - og så havde jeg fået nok af at være smed.

H: Hvor lang tid tror du, at du var der?

M: Jeg tror nok, at jeg var der en måneds tid ... jeg ved ikke, om det var to måneder.

Ib: Det kunne også være strengt nok, når man ikke kan slå med hammeren.

[21. maj 1974 – side 4:]

M: Ja ... og så også at skulle gå den lange vej. Men så lavede de en seng, så jeg kunne ligge der om natten. Men det var forfærdeligt. Der var en dyne så tung, - jeg kunne ikke vende mig i sengen. Der var nogle klumper inde i dynen, så det var ganske skrækkeligt.

H: Det er ligesom det er en sandpose.

M: Jeg ved ikke, hvad det var. Jeg kunne faktisk ikke magte at vende mig. Når jeg fik lagt mig på en bestemt måde, - så blev jeg liggende. Jeg var meget ked af det. Men så kom jeg heldigvis fra det. Så kom jeg til vores landpost. Han havde landbrug. Der havde jeg det godt, som var jeg hjemme. Der var jeg med til at malke, luge roer og passe køer og alt det. Så kom jeg derfra til sognefogeden i Sindal. Og der havde jeg det også godt. Han havde jo tredive køer, jeg skulle passe.

H: Ja, og så skulle du lære ham at cykle.

M: Ja. Han havde den trossede ide ... Nu var han oppe i halvfjerdserne. Han havde den trossede ide, at hvert forår så skulle han lære at køre på cykel. Han havde jo altså en cykel. Jeg skulle bare holde bagi. Han kunne godt styre. Han styrede glimrende. Men når han trådte til, så kunne jeg jo ikke følge med. Så måtte jeg jo slippe. Og så kørte han elegant, men når han opdagede, at jeg ikke holdt ved, så røg han ned i grøften. Der var nogle skrænter, og nu var det i maj måned, hvor der var højt græs, - så han blev helt borte i græsset. Og jeg turde næsten ikke komme derhen, for jeg kunne jo ikke lade være med at grine, - det så så sjovt ud ... Og jeg var også bange for, at han var kommet til skade. Men det var han ikke. Vi prøvede på det igen. Men han blev alligevel træt af det, og så gav han mig cyklen tilsidst. Og glad var jeg ... så kunne jeg nemt komme hjem. Det tog jo et kvarter til tyve minutter, men på cykel tog det ikke engang

fem minutter. Jo ... det var mægtig godt. Der var jeg to år. Og så var det senere, jeg kom til mejeriet. Det var det allerbedste. Der var jeg meget glad ved at være, - det er et dejligt arbejde. Og navnlig, da jeg kom til at lave smør. Det syntes jeg var meget fint. Men ... det var også sjovt at passe maskiner. Men nu var det et forfærdelig gammelt mejeri, jeg var på til at begynde med. Mejeriet på Hesselager var det ældste, og deres apparater var forfærdelig skøre. De måtte tættes med karklude. De havde pasteuriseringsapparater, - sådanne runde apparater. Låget skal på, og det skal slutte tæt. Men nu er det jo gammelt, og låget kunne ikke slutte til, og så blev der lagt karklude under låget for at det ... så kunne det ske, at låget røg op en dag, og så røg fløden jo op. Det havde været billigere at få det lavet. Men de var så nærige ... Der var en maskine med en regulator, som skulle lukke op for dampen. Men når den ikke virkede, så gik maskinen næsten i stå. Så kunne det ske, at en rem sprang af, - så rendte maskinen jo løbsk, indtil man kom hen og ... ja, det var ejendommeligt. Fabrikstilsynet kom en eftermiddag, og nu var det jo et lille mejeri. Vi var færdige til middag. Så han fik aldrig set nogle af de skader, der var på maskineriet. Han fik det aldrig at se i gang. Mejeribestyreren skyndte sig ... man skulle jo føre bog over, hvor meget kedlen blev brugt, - hvor mange timer ... Det havde han forsømt, så han fik travlt med at føre ind i bogen, når han så ham nede i gården. Når han så kom op ... "Nå, De har travlt", sagde han så. Men jeg tænkte ... uh, du skulle bare se mejeriet i gang. Kuglerne der ... de virkede ikke. Og det var alt for lille en kedel. Så satte han jo vægt på sikkerhedsventilen. Jeg var virkelig så nervøs hver gang ... det var jeg virkelig, for det var da helt tåbeligt. Og centrifugen var jo gammel. Dengang var de på en stiv aksel. Kuglerne gik 4000 omdrejninger, så hvis der var den mindste tyngde ... så brølte de ... så rendte kusken ud af mejeriet. Så måtte man

[21. maj 1974 – side 5:]

skynde sig at have den standset. Når så endelig man fik den standset, så satte han med en blyant et mærke ind på akselen, så man kunne se, hvor den var sidetung. Og så satte han en fem-øre eller en to-øre på ... og så fik han den i balance. Men det var en farlig måde. Der var jeg også kun et halvt år ... ja, det var det første sted, jeg var. Så var det, at jeg kom over til det andet gamle mejeri. Der var jeg i tre år. Så kom jeg over til et moderne andelsmejeri. Tage kommer (EDB-løbet var kørt i stykker på grund af strejke).

M: Sikke en ballade med strejker. De vinder da ikke noget ved det. Ja. Jeg ved ikke, hvordan det hænger sammen.

T: Det kommer til at koste en masse penge.

Ib: Det gør nok trods alt et vist indtryk på Christiansborg.

M: Ja. Det må det gøre. Jeg har aldrig oplevet en regering, der var så længe om at få orden i sagerne. Det var nok nemmere, hvis der ikke var så mange kokke.

T: Ja, hvis man kunne få en diktator for et stykke tid, så ville der nok kunne ryddes

noget op, men ...

M: Ja. Så hjalp det nok. Det er meget ofte, at det er den slags, der ender med en diktator. Når der ikke kan blive orden i sagerne, så er der en, der tager magten. En klog mand kan jo gøre meget mere end ti tossede. Men ellers er det jo rart at være fri for.

Ib: Man kan godt risikere, at det bliver een tosse, der kommer til at regere. Det er det, der er vanskeligheden ved det.

M: Det er jo nemlig det. For det er jo nærmest kun en, der har lyst til at spille en rolle, - det er gerne sådan en, der får magten. Hvis det var en ærlig og dejlig mand ... men ham giver de jo ikke magten, - frivilligt. Hvis de gjorde det, så ...

Ib: Jeg har et enkelt spørgsmål, som jeg godt ville komme med. Det var Inge S. der kom til mig forleden dag og sagde, at der var noget med en dame, der skulle skrive tyske oversættelser på maskine henne hos hende til trykning. Det havde hun talt med dig om, og du havde sagt, at det ...

M: Hun har snakket noget med mig om det. Men jeg ved ikke ...

Ib: Nej ... hele det oversættelsesspørgsmål er jo noget speget noget. På den ene side har vi talt om, at vi skal have lavet oversættelserne, så de bliver rigtig kontrolleret osv. Og på den anden side er der et naturligt ønske fra engelskafdelingen og tyskskafdelingen om at få noget frem snart. Fordi de har brug for det i deres arbejde ... Mogens Møller har brug for det i sit arbejde i Tyskland, og Tage har brug for det ...

M: Jo. Det er jo nogle dyre rejser derned ... og så at de ikke har noget at læse. Men det er jo ikke sådan at få det lavet i en fart. Men det kan godt være, at vi kunne bruge den dame, måske.

H: Ja, men kan vi ikke høre lidt nærmere om, hvad er det, der sker?

Ib: Det man forestiller sig, - såvidt jeg kan se, - det er at tage nogle af de oversættelser, som fru Gregersen har lavet, og få denne dame til at skrive dem, og så få dem trykt her på instituttet.

M: Men det var måske også en god idé.

Ib: Men det er det, der ligger i det.

M: Det synes jeg kunne være godt til at begynde med, så de i det mindste kunne få lidt at læse.

Ib: Ja, ja, det er rigtigt. Men de oversættelser har vi jo ingen kontrol på. Jeg har snakket med Gentz om hans oversættelser, og jeg har snakket med fru Gregersen om hendes

oversættelser, og de siger hver for sig, at den andens oversættelser ikke er gode nok.

[21. maj 1974 – side 6:]

M: Ja. Der er jo det, at der er ingen, der må rette i deres oversættelser.

H: Det væsentlige må jo være, at det er i overensstemmelse med indholdet. Om det så ikke er så fint sprog, det gør ikke så meget ved sådanne midlertidige udgaver, synes jeg.

M: Nej, når bare de kan få fat i meningen. Og den kan jo godt være synlig, selvom det ikke er en meget fornem oversættelse. Senere kommer der naturligvis andre forhold. Men når der er noget, der ligger færdigt, så synes jeg nok, at det er om at gøre - fordi ...

Ib: Færdig oversat, mener du.

M: Ja, oversat.

Ib: Men der er masser af stof, der er oversat til tysk f.eks.

M: Ja, og nu da han også skal til Bonn. Og de må have noget at læse, for ellers glemmer de det jo ... Og så var det selvfølgelig godt ... så selvom det var lavet lidt primitivt til at begynde med, -- til vi kan få det rigtige arrangeret. Og når vi har det liggende. Det er mere det, - hvad siger de her mennesker, der har oversat. Vil de tolerere, at det bliver kontrolleret.

Ib: Det er sådan noget, der ofte er vanskeligt. Men det kommer jo an på, hvem man har til at kontrollere det. Der er to mennesker, der oversætter ... Såvidt jeg ved, er Gentz begyndt at oversætte igen.

M: Ja. Det har han sagt for længe siden. Han fortsætter jo. Men så er det jo det ... Han sagde engang ... han er jo pensioneret. "Jeg fortsætter med at oversætte Livets Bog". Ja, men det er da udmærket, sagde jeg. Men det betyder da ikke, at han er bundet. Kan det bruges, så er det da udmærket.

T: Man lavede i sin tid nogle små bøger med nogle danske foredrag. Der har ligget noget ...

Ib: Det er meget gammelt.

T: Ja. Det, er meget gammelt. Men jeg tænkte på, at man kunne godt lave noget i den ... maskinskrevet, og så sætte dem ind.

M: Ja, Antroposofferne lavede sådan noget. Jeg så det hos Löw. Jeg tror nok, at de var duplikerede.

T: Men selvom man også trykte dem, så kunne man godt lave sådanne foreløbige oversættelser.

M: Ja. Det var da ikke så dyrt. Det tror jeg også ville være godt.

Ib: Men spørgsmålet er, om vi kan få stabledet sådan et kontrolarbejde på benene, som vi kan få til at fungere. Det havde jo været naturligt, om Gentz gennemså fru Gregersens oversættelser, og at fru Gregersen gennemså Gentz' oversættelser.

M: Jo. Men det er jo bare det, at de ikke tolererer rettelserne. Gentz var med Gerner Larsson og så denne svensker Sven Johansen, som nu er død, nede i Tyskland, og så besøgte de Gentz' familie, og Gerner Larsson benyttede lejligheden til at lade Gentz' familie se Gentz' oversættelse. Og dem, der læste det, sagde: "Det går ikke, han har været for længe i Danmark. Det kan De ikke udgive på tysk". Det siger Gerner Larsson, at de har sagt. Og hvis det er sådan, så er det jo ikke så godt. Men Gentz har jo været længe i Danmark, og det kan godt være, at det er præget af det danske. Men derfor kan det jo godt være, at det kunne bruges til en billig udgave.

H: Jeg synes, jeg har hørt, at Gregersens oversættelser skulle være gode.

M: Hun er tysker.

Ib: Der bliver sagt mange ting om det.

H: Men hvad med Mogens. Kunne Mogens ikke læse det igennem og se, om det var i overensstemmelse med originalen. Når han kan hol-

[21. maj 1974 – side 7:]

de foredrag på tysk.

M: Han har jo lært at kende mange tyske ord, der tangerer ... Så kan han måske nok på grund af det se ...

H: Jeg tror, det kun kunne være en fordel for ham, fordi det styrker ham jo også i den terminologi, som han skal bruge.

M: Jo. Men det kunne vi jo gøre. Det behøver vi jo ikke at fortælle dem. For så bliver de jo nok ... "Vi skal ikke have rettet noget". -

Ib: Det tror jeg nok, at vi er nødt til at fortælle dem alligevel, for der skal jo ... det resulterer jo næsten nødvendigvis i, at der er noget, der skal rettes.

H: Men jeg vil heller ikke tro, at det kan være så vanskeligt at overbevise - hvadenten det er Gentz eller fru Gregersen - om, at noget skal rettes, fordi det ikke er i

overensstemmelse med originalen, fremfor at man skal rette dem på det - rent sproglige.

M: Nej, det kan de jo ikke have noget imod. Hvis man fortæller dem, at det passer ikke med analyserne. Så er de nødt til at rette sig efter det.

H: Ja. Og det er også det, der er det væsentlige.

M: Ja. Det er klart. Ja, det tror jeg nok, ville være en god idé.

Ib: Ja. Det kunne være, at Mogens var en mulighed. Jeg har kikket meget efter nogen til at kontrollere de der ting, og jeg er ikke stødt på nogen, som jeg troede kunne komme godt fra det.

M: Ja nu Mogens. Han har jo vænnet sig meget til tysk. Ja, han holder jo foredrag på tysk. Den side af mit arbejde, som udtrykkes i foredrag, den må han jo kende.

Aage: Det kan han da ikke afse tid til. Han kan måske sidde og lave nogle stikprøver, men han kan da ikke sidde og gennemarbejde det.

Ib: Det tager lang tid at få dem skrevet og trykt også, så ... Det er jo ikke sådan, at han skal se en bog igennem hveranden måned.

M: Det er rigtig nok, at han holder mange foredrag, men ... når man har et foredrag, kan man holde det hele vejen. Når jeg holdt mine foredrag, så det første ... det var lidt alvorligt, men så kunne man spille bold ... Hvis han skulle lave et nyt foredrag til hver by ... Men han laver eet foredrag, så har han til hele rejsen. Det er næsten en tre uger eller en hel måned ... på de store rejser. Der skulle han jo nok kunne sidde og kigge lidt på sådanne manuskripter.

H: Det var i hvert fald værd at spørge ham, om han ikke ville gøre det.

M: Ja. Det synes jeg også.

H: Og jeg tror, at han selv ville være interesseret i det det.

M: Ja. For han kan jo lære noget af det. Ja, for jeg ved ikke hvem ... Vi kender jo ikke rigtig nogen tyskere. Og jeg tror, der bliver meget interesse i Tyskland. Det er der meget, der tyder på, for husk på, hvad de har gået igennem.

H: Og interessen er stor. Jeg talte med Sysse, som havde hørt fra Tage, at der havde været mange til foredraget, og at de satte meget pris på det, Mogens fremførte fremfor de andres bidrag.

M: Jo ... jeg mener, så kommer der bud fra Kassel, om han vil komme der, og så

kommer der bud fra Bonn, om han vil komme der. Det rygtes. Og derfor vil det, selvom vi kun har een ... det vil altid hjælpe noget. For til syvende og sidst er det jo ideerne, selvom de ikke er ikklædt det fine purpur.

Ib: Ja ... jeg tror nok, det ville være en god ide ... ja, det ved jeg ikke, om det er. Det kommer an på, om han har tid til det.

M: Ja. Det kan vi jo spørge ham om. Hvad er det, de har oversat?

Ib: Gregersen har oversat de første tre bind af symbolbøgerne plus en lang række små bøger.

[21. maj 1974 – side 8:]

M: Men det var jo ikke så lidt. Og nede i Tyskland har de vist udgivet første bind af symbolbogen.

Ib: I Tyskland?

M: Det tror jeg nok.

H: Jeg troede, at det var i England.

M: England ... det tror jeg ikke, at der er udgivet noget.

H: Nå. Så kan jeg ikke huske det.

M: Nej. England har vist ikke noget. Men Gerard er jo et voldsomt jern ... og Willy og Lilly (navnet utydeligt) men de kan jo ikke enes om det. For hun har oversat meget.

H: Nå også til tysk eller er det til hollandsk?

M: Nej, det er nok hollandsk. Men hun vil ikke finde sig i de andre ... de vil jo revidere det ... Hun er en ældre lærerinde ... så vil de andre levere det til to unge lærerinder. Hvad forstår de af mit arbejde. Men hun kommer herop til sommer. Så kan man jo snakke med hende.

Ja, det ville være godt. Men så er det, hvad vi skal vælge af det. Symbolbøgerne er lidt store.

Ib: Mon man ikke skulle begynde med sådan en bog som Menneskehedens Skæbne.

M: Dem (symbolbøgerne) tror jeg ikke, vi skal tage, for de kommer nok nærmest på forlagene. Men de mindre bøger, - det ville være godt.

Aage: Menneskehedens Skæbne foreligger på tysk, d Schicksal d Menschheit.

H: Ja. Det er rigtigt. Jeg kan høre det nu. Men der er så mange andre af de bøger, som sikkert ville være udmærket.

M: Ja.

T: Den kom i subscription en overgang i Kosmos, - Menneskehedens Skæbne -- for flere år siden, - på tysk.

M: Jeg tror, det var den, jeg skrev i OM for mange år siden ... da de dannede et blad. En, der hed Hasted, var jo journalist ved Berlingske Tidende, men han havde jo så hørt om mig, og spurgte, om jeg ikke kunne tænke mig at skrive i et blad, - han var ved at starte et blad. Det ville jeg jo godt, og jeg skrev så den store artikel, og det viste sig at være godt, - og jeg var jo på plakatsøjlerne. Da havde jeg ikke begyndt at holde foredrag, men senere ... Men i det blad var der alt muligt ... spiritistisk pladder ... ja, falsknerier og ... uha nej.

Ib: Kommer Bentzen her idag?

T: Nej. For Bentzen ville gerne vente med regnskabet, indtil han havde fået det med gaveafgiften fuldstændig afklaret.

Ib: Har vi andre forhåndsting.

H: Nej.

Ib: Ellers vil jeg foreslå, at vi giver os til at diskutere det her spørgsmål om bestyrelsen.

M: Ja. Det er også udmærket. Så er der jo lejlighed til det ...

Ib: For vi har jo snakket frem og tilbage om f.eks. den måde, man skulle vælge bestyrelsen på. Der har været tale om, at den skulle være selvsupplerende som den ene mulighed, - og der har været tale om, at medarbejderne skulle vælge bestyrelsesmedlemmer. Det er den anden mulighed. Og det er jo sådan, at medarbejdere vil jo ikke være tilfreds med eller ikke synes, det er rigtigt, hvis bestyrelsen skal være selvsupplerende.

M: Nej. Der vil blive noget der ... men ...

Ib: Og hvis det skal være sådan, at den vælges af medarbejderne, så bliver der hele dette her politiske ...

M: Nej, det skal vi ikke have.

Ib: - at der skal være kandidater mv.

M: Det skal vi ikke. Den skal ikke vælges på den måde. Nej.

Ib: Så har der været tale om, at man måske kunne gøre det sådan,

[21. maj 1974 – side 9:]

at bestyrelsen supplerer sig selv, men skal have valgene godkendt af medarbejderne.

M: Nej, det kan jo også blive galt.

Ib: Det kan nemlig også blive galt, for så skal man også have tilhængere til godkendelse af det der.

M: Nu skal man huske på, -- det er rigtig nok ... under andre forhold bliver det til politisk snak ... men det gør det ikke her. For er de misfornøjede kan de jo lade være. Så kan de jo lade være med at have med sagen at gøre. Sagen skal have lov til at bruge sin struktur, som den er indrettet fra åndelig side, og som der hele tiden gerne skulle være lydhør overfor ... hvordan det skal indrettes. Selvfølgelig mener jeg ikke, at medarbejderne skal lukkes ude fra at have noget at sige med valget ... det ønsker jeg jo ikke. Men vi skal ikke begynde at lave det sådan, at de skal have autoritet til at bestemme. Når bestyrelsen har fundet den rigtige kandidat til at afløse den, der skal gå af ... jeg mener ... hvert medlem af bestyrelsen sidder jo i fire år, og kan sidde længere også. Men der mener jeg, at bestyrelsen kan nemt blive kendt med, hvem af medarbejderne ... hvem kan vi tænke os, der kan være afløser. Hvis bestyrelsen finder sådan en og bliver enige om det, så er sådan en kvalificeret til at komme ind. Og på den måde, så har alle jo adgang ... hvis de er kvalificerede. Og hvad skal man så give dem i bestyrelsen ... kan man sige, at de skal have een stemme.

H: Jeg vil næsten tro, at det vil man samtale om, uden at det behøver at komme til en afstemning. For sådan mener jeg, at det altid har været, at man kan samtale om det ... Er der så en, man ikke er sikker på skal være det, ja, så må man tale om en anden, indtil der bliver enighed om det.

M: Ja.

Ib: Nå ... du mener indenfor bestyrelsen. Tænker du på bestyrelsesmedlemmerne i sådan et tilfælde ... eller tænker du på medarbejderne.

M: Nej, jeg tænkte på, at medarbejderne måske kunne have en stemme hver.

H: Nåh ... det var det, du tænkte på.

M: Ja, jeg mener, at så har de adgang til at finde en mand, som de måske kan blive enige om, synes jeg ... eller også skal man måske ikke.

Ib: Så er man jo igen henne i, at så bliver der kandidater og tilhængere og modstandere og sådan.

M: Det skal der ikke være. Det skal vi undgå. Hvordan skal vi så undgå det? - Så kan man kun undgå det ved, at sådan er strukturen ligesom de andre love. Den er sådan, at bestyrelsen skal vælges på den måde.

Ib: Ja, at bestyrelsen supplerer sig selv.

M: Ja.

Ib: Men så er man henne i den situation, at i samfundet rundt omkring, der kommer medarbejderne efterhånden til at vælge repræsentanter ind i bestyrelserne. Det er jo det, der ligger i samfundet idag.

M: Ja. Men det kommer ikke os ved. For bestyrelser osv., - de opløses tilsidst. Det er kun, så længe menneskene er ufærdige, at de er nødt til at have de her fagforeninger, og de er nødt til at have det der ... Vi skal jo ikke have fagforeninger med strejker og alt det ind i vores ... Vi må være et eksempel, jo. Det må vi jo være. Vi må jo huske, at de mennesker, der kommer til os, det er mennesker, der virkelig interesserer sig for det kosmiske ... for en kosmisk moral. Og da vi ikke binder dem ved nogle bånd ... de kan gå igen. De bliver undervist i, hvordan det skal være her. Her skal det være sådan, at bestyrelsen supplerer sig selv, og det

[21. maj 1974 – side 10:]

går på den og den måde ... og de videre ting vi skal vedtage nu efterhånden. Det kommer de til at lære i den bog, og så ved de allerede ... og analyserne er de jo interesserede i. Det kan de jo læse i bøgerne. Men synes de ikke om at være med ... at være medarbejder ... jamen, så kan de jo lade være. Det er ikke dem, der skal til at betinge, hvor moralen i denne sag nu opstår. Den skal ikke dikteres af nogen udefra ... den er allerede skrevet i Livets Bog. Og det skal bestyrelsen være rigtig bevidst i. Og ... det gør jo slet ikke noget, at de går. Vore bøger skal nok blive solgt. Sagen skal nok ... (utydeligt).

Ib: Ja, den bliver jo ikke afhængig af folk på den måde.

M: Nej, men selvfølgelig. Det er jo også rigtig nok ... Det vi skal passe på er jo naturligvis det her ... at de er i stand til så mange ting, som vi ikke kan have. Disse mange ting, som de er vant til, - de giver spektakler jo ude rundt omkring. Det ser vi nu her ved deres kontrakter med arbejdsgiverne, ja, dem bryder de hele tiden ... men det går jo sin gang, og det skal jo gå sådan. Men vores ... de mennesker, der føler, at livet er sådan - at sådan er livet, og sådan skal man leve ... og så vil man gerne være med i det samfund der ... der er ikke noget samfund i den forstand, at det skal stå sådan ... ved navn ... ligesom de andre, og det skal vi undgå. Så nu laver vi det med bestyrelsen. Det er rigtig nok ... der mener jeg, at det kan ikke være bedre, at en sådan mand kommer ind, og han er fire år sammen med de, der allerede er der ... de andre medlemmer, - og de lærer at kende hinanden, og de lærer at kende medarbejderne. Det betyder jo ikke, at bestyrelsen er en slags diktator over medarbejderne. Det er det,

vi skal ind på, når vi nu taler om medarbejderne ... så skal vi ind på, hvor meget frihed ... hvordan kan vi ordne det på den kosmiske måde for dem. For det skal jo ikke være sådan, at de siger ... "Ja, de (bestyrelsen) er overordnede"... Ja, - det er I jo. Men det forandrer jo ikke sagen, at I har en god, dejlig kærlig moral.

H: Men jeg vil minde om en ting, som også har været foreslået, nemlig den, at bestyrelsen i stedet for selv at supplere sig ved en bestemt person, at så siger de, at der er tre bestemte personer, som man kan vælge imellem, og så overlade det til medarbejderne at vælge mellem de tre personer. Altså for at give medarbejderne en medbestemmelse.

M: Men der er det jo ... er det ikke fem bestyrelsesmedlemmer, der er?

H: Jo, fem.

M: Ja ... foreløbig. Jeg ved ikke, om der senere skal være flere. Jeg tror ikke, at det er godt, hvis der er alt for mange. Det behøver der vist ikke at være. For så er det, ligesom de mange kokke.

Ib: Der er skrevet i de gamle love, at der skal være mindst fem. Vi har såvidt jeg husker ikke sat en øvre grænse.

M: Nej, men vi diskuterer det ... vi skaber det i øjeblikket. Jeg synes, at det er den bedste måde. Bestyrelsen er jo ... I er jo en gang valgt her. Og det bliver jo jer ...

Ib: Vi er jo valgt af dig.

M: Ja. Men I bliver jo dem, der sikkert nok kommer til at vælge en ny ... Det bliver nok ikke med det samme, - det håber jeg ikke. Men ellers - så bliver I jo dem, der kommer til at vælge en ny bestyrelse. Derfor er det jo godt, at vi snakker det helt ud.

Ib: Ja. Det er nemlig et kardinalspørgsmål.

M: Ja. Det er det. Det er jo fundamentet. Det er jo bestyrelsen, der garanterer bøgerne - og at det hele skal gå. Men det hele skal jo være noget, man kommer frivilligt til, - og frivilligt

[21. maj 1974 – side 11:]

kan gå fra. Vi skal ikke have noget skænderi. Er der nogle, der begynder at sige: sådan noget ... og sådan og sådan ... så kan de jo bare gå. Når vi laver disse ting efter bøgerne og efter ... så kan vi jo ikke bøje os for, at de andre kommer med noget andet.

Ib: Men jeg tror, det vil blive meget vanskeligt at overbevise de nuværende medarbejdere om, at det vil være rigtigt at bestyrelsen er selvsupplerende.

M: Tror du det?

Ib: Ja, det tror jeg.

M: Det har jeg sagt til dem, - og det synes jeg ikke, at de sådan lagde mærke til ...

Ib: Nåh, hvis du nu siger, at de taler allerede om, at vi er overordnede.

H: Ja. Men det er sådan ... jeg ved ikke, hvorfor ... det er fordi, I har jo nogle gode stillinger. I er jo også sådan en slags overordnede.

Aage: Jamen det kan da ikke undgås, at bestyrelsesmedlemmerne bliver funktionelt overordnede.

M: Nej, men det er heller ikke meningen ... enten en er overordnet eller han er direktør, derfor kan han da godt blive bestyrelsesmedlem, - eller hvis han er arbejdsmand.

Ib: Ja. Selvfølgelig. Det er jo klart.

M: Men det er bare den gamle vane. Nu kan vi jo ikke regne med dem, vi har i øjeblikket. Det bliver jo andre mennesker ... de - bliver jo ikke gamle i gårde. Men husk på, at når der kommer nye mennesker - de bliver jo ærbødige for sagen. Og de får det i forvejen lært, - de kan læse det i bogen. De kan se, at de kan ikke gøre vrøvl. Er de misfornøjede, så kan de jo komme og spørge, om det kan laves om, eller de vil have det anderledes. Så kan bestyrelsen tage stilling til, om det kan lade sig gøre. Hvis man så siger til dem, at det kan ikke lade sig gøre. "Nå, men så går vi". Nå, men så må de da gå ... hvis deres fordringer er alt for ... Hvis ikke vi kommer bort fra det her ... så skal vi stadigvæk holde vore medarbejdere i en spændetrøje. Det er det, alle forretninger gør idag. Ja, det vil altså sige, nu begynder dem i spændetrøjen at sprænge den. Men det er ikke uden kamp og skrig og skrål. Men jeg går ud fra, at de er allesammen interesseret i, at verden skal laves om i den moral. Det er derfor, de er samlet. Det er det, den sag skal lave. Vil de være med til det, så må de jo selv præstere også, at være i kontakt med det liv. Så derfor mener jeg, at det kan udmærket skrives op. Jo, jeg føler jo, at det må være sådan, for det er rigtig nok - det er nemt nok at lave noget med love og ting, og, vær's'go - det skal alle ... men det skal vi jo ikke. Vi skal ikke beskyttes ved love eller noget. Vi har beskyttelsen i, at det bliver lavet rigtigt, - og at hver laver sine ting rigtigt. Den, der ikke laver sine ting rigtigt -- så må vi lade ham gå. Hvis han vil til at lave om på det, så må han jo gå. Den magt må bestyrelsen jo have. Reglerne er jo efter mine analyser, og der gælder det jo, at man skal tilgive, ikke blot syv gange, men halvfjerdsindstyve ... det kan godt være, at det ser svært ud. Men man må i al fald søge at leve noget i den retning ... Det er jo de ting, der bliver vores love. Medens andre har fagforeningslove og sådan noget. Derfor skal vores blive en meget mere blid bevægelse, som vil brede sig til ... da der ikke er medlemskort, ja, så bliver der flere og flere tilhængere. Til sidst gennemsyrrer den hele menneskeheden. Og så begynder de

at lave det samme i Afrika ... nej, nok ikke så meget i Afrika, men Amerika og andre civiliserede lande, - så begynder der at opstå noget lignende. De får bøgerne ... de kommer her og studerer. Vi skal jo huske på, at vi skal have et stort center. Vi skal jo

[21. maj 1974 – side 12:]

have vores universitet eller lærestalt eller sådan noget ved Klint. Og den bliver stor. Det bliver et verdenscenter. Det skal vi arbejde hen på.

Men, - nu må vi se. Jeg tror altså ... Når jeg ser, hvordan menneskene er, så bliver de kolossalt ... Nu har jeg en stor overraskelse. Jeg arbejder i øjeblikket på ... det ulmer stadig med det her jeg har sagt, at man kan ikke komme på månen. Og nu fik jeg et brev fra en eller anden frimærkehandler ovre i Århus. Han er glad for mit arbejde, men han kunne altså ikke forstå det her ... for nu havde de jo været på månen, og han kunne ikke få det til at passe, -- og så tror de, at det hele er galt. Men nu er jeg kommet ind på ... jeg begyndte med bare lige at skrive en lille analyse om det, men nu er der kommet et mægtigt stort materiale, som kommer i Det tredje Testamente. Jeg viser netop det med rumrejserne. Jeg viser hele det, der sker i øjeblikket. Og der er det sjove ved det, at al deres snak om rumrejser til andre kloder og solsystemer, og alt det der ... og at de kan overvinde lysets hastighed ... hele den snak, den viser sig at være længsel efter den åndelige verden. Ja, men der er alle de betingelser. De ved jo ikke, hvordan dette lille korte liv, som højst bliver 90 år ... det kan de ikke få til at passe. Så begynder de at snakke om nedfrysning af mennesker et stykke tid, så de vågner op igen til liv og virke, og så kan de på den måde danne vagthold på rumskibene, og passagererne kan også nedfryses ... de tror, de kan forlænge, - at de kan fjerne alderdommen. De har ikke nogen ide om, hvad der sker, når man dør. Nu er jeg ved at sætte det op ... nu går det lige hen i hovedet på dem, at det de går og snakker om ... at de tænker på den åndelige verden. For den åndelige verden er hinsides lysets hastighed - og det er deri, det hele ligger. Lyset er det højeste fysiske materiale. Hvis man kommer over det ... det gør man jo, når kroppen dør, - så lyser man selv. På den åndelige verden er, der ikke sole ... ja, der er de sole, man kan tænke sig, men det er noget, man laver. Men der lyster materien tanken. Der skal man ikke have arme og ben og skovle og maskiner. Nu her med den nye verdensimpuls, der kom i sommer, -- da kom en masse psykiske bedragerier på overfladen, så det også blev udlevet -- porno og så meget andet. Det skal jo op altsammen, for det skal fuldstændig vises, hvordan det er. Nu kan man se med Uri Geller - han har virkelig ... det er egentlig kun den åndelige evne, der trænger længere frem. Han har sikkert bag sig nogle åndelige væsener, der ... eller også er det spiritisme ... men der kommer så meget frem af de ting ... og det er jo begyndelsen til den nye ... altså det åndelige legeme skal vokse engang frem til at kunne bære et legeme, der kan materialisere og dematerialisere ... Og nu er jeg ved at skrive ... det kommer så også i Det tredje Testamente ... så den sinker mig ikke noget, den artikel. Der kommer noget i artiklen, som viser, at de har aldrig nogensinde været på månen ... Man kan ikke sige, at de har været på månen, for de har jo ikke været andet end i et akvarium. De har været i rumdragt og i rumskib, - og hvis de gik ud af det, så var de døde med det samme. Og ... de kan da ikke være i et rumskib, når det de skal nå er tusinder af lysår borte. Så er der også det, de laver med at skulle ud af tiden ... tiden står stille, - næsten står stille, -- og det er også, hvad der

passer i den åndelige verden. Nu får jeg materialet, så jeg faktisk kan vise dem, at det er faktisk det, de er ude efter.

H: Det er interessant at se, hvordan de problemer, som ligger oppe i tiden, er dukket frem.

M: Ja, man ser, hvordan det er kommet op i dem ... de modnes til den åndelige verden, -- til at tage imod. Det har de jo aldrig

[21. maj 1974 – side 13:]

været før ... Da hørte de blot om den åndelige verden ... ja, det er sådan ... , men der er jo ikke tid og rum i den åndelige verden. -- Der ER tid og rum, men det er jo rent mikroskopisk i forhold til det her. Men alt det de drømmer om,-- det med tiden og det med at forlænge alderdommen ... alle de mange, mange ting, det opfyldes jo netop, hvis de tror på skriften. Så får de lejlighed til at se ... der er bare ikke fortalt så meget om det, men hovedfacittet er jo det ... det er den åndelige verden, de drømmer om. Man kan ikke lave en fysisk verden, hvor man i rumskibe lever mellem stjernerne. Og hvis man nu kunne ... som de siger ... Einstein, - jeg kan godt huske, - Einstein lavede en analyse af tiden, når man er i stærk fart, så ældes man ikke så hurtigt. Men jeg kan huske, at han var ikke klar over det, -- men det er rigtigt, at når man kommer ud i denne hastighed - lysets, - så står tiden næsten stille. Og det vil altså sige, - hvis det skal gå efter deres ønske nu, - at de kan lave rumskibe, der kan fare til Andromedatågen og så videre, og de så kommer tilbage, - at det har måske været ... For jordmennesket har det måske været tusinde år, - men når de kommer tilbage, så er de måske kun blevet et par år ældre. Hvad har de så ud af det. Det bliver helt skørt. Det kan slet ikke ... det kan kun lade sig gøre ved reinkarnation. Der er overgangen til ... det får de så lejlighed til at se, hvordan den er nødvendig, - og hvordan det hele går i opfyldelse ... lige alt det, som de går og drømmer om.

H: Ja, - og ved materialisation.

M: Ja, ja. Det er den eneste måde, de bruger på ... det er materialisation. De flyvende tallerkener ... der er jeg sikker på, - det er ikke en analyse endnu, men mine anelser plejer altid gerne at være rigtige nok. Jeg er klar over, at det kan de materialisere. De har aldrig fløjet den lange vej fra ... hvor de kommer fra. Det har de ikke. Men lige så snart de går under lysets hastighed, så bliver de materialiseret, og så er de nødt til at have apparater at være i, - da de ikke vil lande på jorden. Men de kan jo slå om, - op over lysets hastighed øjeblikkelig, så er de dematerialiserede, - så kan vi ikke se dem mere, - så er de åndelige - så er de på det åndelige plan. Og det gør de jo ... det har man jo læst om, hvordan de kan flygte. Når de bliver forfulgt, så er de væk øjeblikkelig. Og de kan lave de forfærdeligste skarpe sving, som er ganske umuligt at gøre i den fysiske verden. Men jeg er midt i det i øjeblikket.

H: Det er også interessant at forestille sig, at der er sådanne verdener, hvor der er væsener, som er interesseret i at komme og hjælpe i zoner, hvor der er en

overgangstilstand, hvor de kan sætte ind.

M: Jo. Men altså ... biblen viser jo også, at der har været mange. Biblen viser jo, at der har været rumskibe. Hvis man læser om Ezekiel ... han skriver jo om en maskine, der laver et farligt spektakel - og hjulene ... ja, der var hjul, der gik på tværs ... og jeg ved ikke ... Der var så en ung mand ... Han faldt jo ned for ham. Han sagde: Stå op og gå til dit folk og sig, at de skal leve ... leve bedre, eller sådan noget. Der står en meget lang beskrivelse. Og hvem var det, der kom til Abraham? - Det kan ikke være nogle almindelige mennesker, der kom til Abraham, for så siger han da ikke, at det er Vorherre. Han var jo ikke nogen dum mand. Han var jo en fyrste allerede dengang med meget stor ejendom. - Han sagde, at der kom Vorherre og to engle. Og det ser jo også ud til, at de havde magt til at bestemme over Sodoma og Gomorrhas ødelæggelse, - for Abraham beder dem jo om at lade være med at gøre det. Hvis det var en naturkatastrofe, så kan de da ikke lave det. Så ville han da ikke bede dem om det. Men da han tror, det er Vorherre, og han ved, at de kan gøre det, -- hvis der nu var så og

[21. maj 1974 – side 14:]

så mange retfærdige, så skulle han skåne ... men der var ikke det antal, som der skulle til for at skåne byen. Så kom de to engle, som der står ... det var to andre åndelige væsener, - de kom hen til byen. Og indbyggerne var jo meget, meget primitive ... de ville slå dem ihjel. Loth boede jo der, og de besøgte Loth, de skulle redde Loth og hans familie. Så bød han dem indenfor ... de skulle skynde sig at komme så slog de folk med blindhed ... så de kunne redde sig. Og så sagde de til Loth, at de skulle skynde sig, meget hurtigt, - at de ikke måtte se sig tilbage, langt hen bag nogle bjerge. Det var jo det her stærke blink ... Loths sønner ville ikke med. De har holdt med pøblen der. Men døtrene var med og så Loths hustru, - men hun så sig tilbage, og så blev hun dræbt. De siger jo også ved undersøgelser, der er lavet, at det minder om en atomkatastrofe. I biblen er der mange ... det må man altså regne med ... Pyramiderne er også bygget ved væsener fra højere planer. Det er mange væsener, der har været ... hvorfor skulle de ikke også kunne komme nu ... i en lignende situation? - Jeg mener, at de flyvende tallerkner, de kommer jo ikke til menneskene, - sådan set ... for hvad kan det hjælpe ... de kommer, når tiden er inde. Jeg ved ikke, hvad de skal. ... jeg tror, de er med til at beskytte jorden. Nu er der ganske vist kommet en bog af en videnskabsmand, der undersøger Uri Geller ... jeg ved ikke det kan jo laves ved spiritisme og sådan noget ... men jeg ved ikke det kan også være rigtigt. Det skulle jo være, at Uri Geller bliver (?) her ... at han er påvirket af flyvende tallerkner. Det kan da godt være, men det er der ikke spor beviser for ... Han siger, når stemmen taler på bånd, -- men så svinder båndene væk ... så ved man jo ikke, hvad man skal tro. Nå ... men det forandrer ikke min indstilling til de flyvende tallerkner. Jeg tror, at de kan bremse atombomberne. For jeg tror, at der er så mange atombomber parat, så man kunne ødelægge verden idag, - hvis en gal mand kommer til at sætte det igang. Og der tror jeg, at det er det, de passer på ... at vi er under opsigt.

H: At der er en skæbnemæssig beskyttelse for kloden her ...

M: Jo, jo. Det tror jeg. Det er jo sådan noget der ... det er altså noget, man godt kan tage ... Jeg tror, at på den klode i mælkevejssystemet, hvor de her impulser kommer fra ... og jeg mener, at de kan være derfra også. Så jorden er under beskyttelse. Hvorfor skulle jorden ikke også ... jordkloder er jo levende væsener, og de har tankeforbindelse med hinanden. Man kan ikke sige, at de taler, men man kan sige, at de tankeudveksler. Strålerne går gennem rummet. Og hvad sådan en klode siger, ja, det varer måske to hundrede år. Det er jo kosmiske bølger, der går igennem. Det kan være bølger helt ude fra ... mange lysår borte. De har jo opdaget, at der er mange stråler. De har lavet store antenner ... de troede, at det var mennesker, der sendte radioimpulser ud, - men når de er lysår borte, så er det jo masser af år siden, -- fra mennesker, der har levet for tusinder af år siden. Det kan man da ikke ... og det sendes herfra, det vil så vare tusind år, inden de ... men kloderne, - der passer det bedre. Nå, men det var vores bestyrelse. Vi skal jo se at få ... ja, bestyrelsen ... der er ikke så megen vanskelighed med bestyrelsen. Det, vi nu skal behandle, er bestyrelsens forbindelse med medarbejderne, - det forhold der.

Ib: Men er det sådan, at du er sikker på, at bestyrelsen skal være selvsupplerende? - Du har flere gange været inde på, at man måske nok kunne have det sådan, at et af medlemmerne kunne blive valgt af medarbejderne.

M: Ja. Vi har jo ikke sådan stadfæstet det, '- men så godt som, synes jeg jo. Vi kan jo lave om på visse ting. Men jeg synes,

[21. maj 1974 – side 15:]

det er en meget god ide med fem. Vi er fem nu.

Ib: Vi er seks nu. Gedde mangler jo.

M: Men det forandrer vel ikke noget.

Ib: Nej, det gør det ikke. Men jeg tror, der ligger ... jeg føler det sådan - i hvert fald, at der skal en meget indgående forklaring til fra din side, for at de nuværende medarbejdere kan acceptere det.

M: Når der er det, så gør de det også, - det tror jeg. Men det kommer der jo også ... for det er klart ... nu sidder vi og arbejder det ud, - men det skal jo skrives af ... vi skal jo have lavet en ...

Ib: Men jeg tror, at der kan måske være tale om, at man måske synes, at det måske mere er vores mening om sagen, at den skal være selvsupplerende.

M: Nej, det er min mening. Jeg tror nok, at jeg var den første, der kom med det.

Ib: Det ved jeg ikke ... fordi det har jo stået i lovene i mange år -- lang tid før vi kom til. Det kan da godt være, at det er dig, der er kommet med det. Det ved jeg ikke.-

M: Men jeg er i al fald kommet ind på, at det synes jeg ... for skal vi til at have en masse til at vælge, så bliver der politiske

Aage: Men hvis man nu tænker på, at bestyrelsen skal være selvsupplerende, så er det jo vigtigt, at man kan se, at det ikke er en post, man får på livstid, men at man har den i en vis periode, og at man godt kan blive genvalgt. Spørgsmålet er så, om man kan blive genvalgt igen og igen og igen. Om man rent faktisk sidder hele sit liv, eller om man skal sige, at man højst kan blive genvalgt - lad os sige to gange - og så skal man ud en periode, men så kan man sådan set godt blive valgt ind igen.

M: Ja ... det er meget muligt, at det kan være godt ... jo, - jeg mener nok, at man skal kunne vælges to gange, -- så man har otte år. -

Aage: Jamen mener du, at det så skal være højst otte år?

M: Ja. Jeg kan egentlig godt tænke mig, at når der er gået nogle år, at den mand, der har været i bestyrelsen, måske godt kunne vælges igen. Hvis der viser sig vældige kvalifikationer for det.

Aage: Ja, fordi ... hvis han nu er den bedst kvalificerede, så er det måske kedeligt, at man siger, - ja, han kan ikke genvælges. Så vi må altså undvære ham i fire år.

M: I fire år? - ja, jeg tror ikke, vi skal flytte på de punkter, hvornår der skal skiftes.

H: Nej, det skal være fire år.

M: Så kommer det let i uorden -

H: Men spørgsmålet er så, - når de fire år er gået.

M: Ja. Så kan han komme ind ved det næste, næste gang, der skal vælges.

Ib: Så skal han ud i fire år ... og derefter kan han komme ind igen. Ja, ja, - men det gør da heller ikke noget.

M: Ja. Så er han medarbejder de fire år. Ja, bestyrelsesmedlemmerne er jo medarbejdere, når de ikke er i bestyrelsen. På den måde er de jo ikke højere end andre.

T: Hvorfor skal det være fire år?

M: Ja. Jeg tænkte på. Er det ikke en passende ...

Ib: Et eller andet antal år skal det jo være.

T: Jo, men hvis der skal være fem bestyrelsesmedlemmer, så synes jeg, at det var klogere med fem år. Så skiftes der hvert år, i stedet for ved fire ... så er der to, der skal gå på samme tid.

M: Jeg tror også, vi var inde på fire ...

T: Det ene år skal der være to bestyrelsesmedlemmer, der skal skiftes ud.

[21. maj 1974 – side 16:]

H: Nej. Det kan godt deles op, - f.eks. så han er der 10 måneder.

T: Nåh ja - det ene år.

Ib: Man må have hele år. Man kan ikke begynde at dele op i måneder.

Aage: I perioder er der måske kun fire medlemmer. I andre perioder er der måske seks medlemmer. Skal det absolut, - uanset man har en kandidat eller ej, - skal det så være ...

Ib: Der står i lovene - på nuværende tidspunkt i det mindste - at der skal være mindst fem bestyrelsesmedlemmer.

Aage: Men så kan der godt være både seks og syv.

Ib: Ja, ja. Det kan der godt.

M: Men hvad er det bedste?

H: Ja, jeg tror nok, at det er bedst, som vi var inde på før, - at området ikke er for stort.

M: Ja. Det mener jeg også.

H: Det afgørende er vel, om man kan klare

M: Jeg mener, - mennesker med den moral, - de kan styre det hele ... for den sags skyld måske fire også.

Aage: Kan vi sige en lille smule om, hvilke egenskaber skal et bestyrelsesmedlem egentlig have?

M: Ja ... de skal selvfølgelig være meget interesseret i, at denne sag bliver udbredt. De må selvfølgelig også have meget tillid til, at det passer, hvad jeg har sagt.

Ib m.fl.: Ja, det er klart.

M: Ja. Det skal være mennesker, der med deres sjæl virkelig kan føle, at det er rigtigt. Det skal det være.

Ib: Det skal ikke være mennesker med tvivl i sindet om det der.

M: Nej, - så ender det med, at de modarbejder det ... så kommer de med noget ... så skal det være sådan, som de siger ... så mener de, at de har noget, der er bedre. Nej, det må være mennesker, der helt og holdent giver sig ind til det.

Ib: Dyb interesse og en tilsvarende overbevisning. Det må være hovedspørgsmålet.

M: De må absolut være ... jeg mener, de kan ikke komme i bestyrelsen, hvis de ikke har de interesser. Vi tager ikke en fremmed mand. Men vi tager nogen ... og der er det, jeg mener, at bestyrelsen holder øje med, - og kan se, hvem der følger foredragene, hvem der studerer tingene. Det kan jo også være foredragsholdere, - mennesker der viser sig at være dygtige til at få mange mennesker til at komme til og sådan ...

Aage: Ja, altså, - kan det det? Må det godt være en, der er lønnet? - En foredragsholder vil jo meget ofte, hvis han er fast knyttet til sagen, modtage løn.

M: Ja. Der er jo så det problem der. Men der er der det ved det ... jeg vil jo tro at ... jeg vil jo håbe ... jeg mener ikke, at medarbejderne evigt ikke skal være lønnet. Sagen vil nemt komme til at kunne lønne sine medarbejdere. Men naturligvis ... vi har jo ikke det her med fagforeninger, der kan skrue lønninger op og sige, de må ikke det ... så er de ikke med hos os. Først og fremmest må de se, hvad sagen kan, -- og de har også lov til at have en anden stilling. Der er jo ikke den betingelse, at de ikke må have arbejde andre steder, - selvom de er med i bestyrelsen, eller selvom de er medarbejdere. Vi kan jo ikke sådan garantere, at de kan leve af det. Senere kan de nok komme til at leve af det ... dem, som gør arbejdet. Der bliver jo en masse ...

H: Når det kommer dertil, at vi kan realisere en ligeløn, så tror jeg heller ikke, at det kan spille nogen rolle, hvorvidt det er en, der får sin løn her, som også er medlem af bestyrelsen.

Ib: Det har jeg spurgt Vinter om.

[21. maj 1974 – side 17:]

Det mener han noget andet om.

M: Hvad siger han?

Ib: Jeg har spurgt Vinter om, om ikke han mente, at man kunne løse det spørgsmål ved, at bestyrelsesmedlemmerne skal være ulønnede. Altså, - det er forholdet til det offentlige, ikke sandt, om ikke man kunne løse det ved at gennemføre det der princip med standardløn. Det mener han sådan set ikke ...

M: Jeg mener jo ikke, at man kan forlange, at bestyrelsen skal være ulønnet i al evighed. Det bliver store ansvarsfulde stillinger ... senere. Altså, - hvis de skal have ansvaret for andre stillinger, så er det jo ikke nemt. Her er jo så meget ... det kræver så meget af hvert bestyrelsesmedlem her, så ... der er det, jeg mener, at da må de kunne være lønnede. Men det gør jo heller ikke noget, hvis sagen kan.

Aage: Men hvis man har de andre kvalifikationer, at man går varmt ind for sagen, og man ønsker, at den skal være udbredt, så skulle man tro, at det, at man er lønnet, - det viger i baggrunden.

M: Jo. Der kan jo være mennesker, der er så vel stillet, at de siger. Jeg ønsker ingen løn. Det kan der være nogle, der gør. Men der kan også være nogle, der ikke kan lide skade, og som må have løn. Men det er allsammen noget, der bliver en hjertesag for de forskellige, - alt eftersom de synes, de har råd og ikke råd. Og da vil vi andre jo tage stilling ... vi kan jo ikke forlange, at en mand ... han skal jo kunne leve.

Ib: Spørgsmålet om løn og ikke løn er på nuværende tidspunkt et spørgsmål om sagens forhold overfor omverdenen, - skattemyndigheder f.eks. Vi vil sikkert få - det mener vi da i hvert fald - et andet forhold til myndighederne, hvis det var, at der sidder en lønnet bestyrelse, som i virkeligheden kan sidde og bevilge sig selv løn. Det er det, der er problemet.

M: Ja. Der kan jo komme noget der. Så kan det være, at skattevæsenet ikke vil give gratis ...

Ib: Det er nemlig det. Det er sådan noget, man løber ind i. Men det er nok en overgangs ... en periode.

M: Det er også det, jeg mener, at så længe det kan lade sig gøre. Indtil sagen kan lønne, så er de nødt til at have noget ved siden af. Og det er rigtig nok, at hvis bestyrelsen får løn, så vil skattevæsenet nok sige: Nah ja ...

Ib: Ja, det vil de i høj grad sige.

M: Og det vil være et stort tab for os.

Ib: Der er meget større tillid til en bestyrelse, som ikke er lønnet - af det foretagende, som de er bestyrelse for.

M: Ja. Det er der.

Aage: Men hvad med Røde Kors. Er det ulønnet bestyrelse?

M: Nej. De får da nok løn. Det tror jeg.

H: Nej, men det er også en helt anden situation, som ligger længere fremme.

Ib: Vi har jo ikke den samme status i omverdenens bevidsthed, som Røde Kors har.

M: Nej. Det har vi jo ikke.

Aage: Men på længere sigt må den begrænsning da falde væk.

Ib: Jeg tror det her, det er en periode.

M: Det er den første periode ... de første årringer ... måske de første tyve, femogtyve, tredive år eller fyrretyve år ... da vil det ...

Ib: Da vil det givet være en fordel, at bestyrelsen er ulønnet, det tror jeg afgjort. Derefter, - hvor samfundet udvikler sig, og hvor sagen udvikler sig sådan, at den har råd til det ... hvor samfundet måske etablerer nogle andre organer til at have indsigt med sådanne foretagender, som dette her. Da kan man givet komme om ved det der. Og blandt andet vil det selvfølgelig være et stort

[21. maj 1974 – side 18:]

aktiv i den forbindelse, at man har gennemført en standardløn for alle ansatte, sådan at der ikke er nogen forskel på den løn, som et bestyrelsesmedlem får og så den løn, som en havemand får.

M: Det er det, det skal være. For man skal se sådan på det, at det ene arbejde er lige så godt som det andet. Selvom det er et groft arbejde, - det er en skraldemand eller det er kontorarbejde - begge dele er jo ...

Ib: Derfor skal det selvfølgelig være en passus i lovene, som kan laves om.

Aage: Jo, men så længe man holder fast ved, at et bestyrelsesmedlem skal være ulønnet, så må man også se i øjnene, at der er nogle medarbejdere, som ikke har mulighed for at komme i bestyrelsen, og de vil sikkert så også have en mere kritisk indstilling til det end medarbejdere, der har en mulighed for det ... i hvert fald teoretisk.

M: Ja, men nu er der jo det ved det ... kan man ikke ... jeg synes der bliver mer og mer fritid. Arbejdstiden bliver kortere og kortere. Selvom en mand bliver i sin stilling, så tror jeg, at han udmærket kan være i bestyrelsen. I har jo også ... I har da meget arbejde udenfor, og I kommer da flittigt.

Ib: Og så er der endelig det at sige til det, at -- lad os nu sige, at vi ikke havde familie -- som vi allesammen har - men hvis vi kun var os selv, så havde vi ikke behov for mere end halvdagsarbejde ude, og så kunne vi jo sagtens.

M: Det er det, jeg mener ... jeg tror ikke, at lønforhold bliver så dårlige, så jeg tror nok, at de der har lyst og evner, kunne vælges ind i bestyrelsen.

Ib: Jeg tror ikke, at det vil være klogt at komme ud af det forhold, at bestyrelsen skal være ulønnet, i de første mange år. En anden ting er ...

M: Nej, det tror jeg heller ikke. For der har vi en vældig gevinst, for sagen får jo mange gaver ...

Ib: Og vi får mange flere i fremtiden.

M: Og der er jo allerede mange testamenter, Eigil har lavet. Men de vil jo forsvinde, hvis skattevæsenet skal have en stor del af det.

Aage: Men nu lever vi jo i et samfund, - det danske, hvor der er en lov, der siger, at når en virksomhed har en bestemt størrelse, og medarbejderne ønsker det, så har de lov til at få to medlemmer i bestyrelsen.

M: Nå. Er der en lov, der siger det?

T: Ja - for aktieselskaber.

Aage: Det er kun aktieselskaber?

T: Ja.

M: Men vi er ikke noget aktieselskab ... vi fabrikere ikke en vare ... vi kan ikke sammenlignes med en forretning, der har så og så store indtægter. Og vores bestyrelse er frivillige medarbejdere, -- og de er ulønnede.

Ib: Det er rigtig nok, at det er aktieselskaber på nuværende tidspunkt. Men jeg tror, at det bliver for alle mulige andre virksomheder ... efterhånden, - også for andre end aktieselskaber. Det er da sådan indenfor ATV, - der spekulerer man også på, at medarbejdere skal have repræsentanter i bestyrelsen.

M: Det forlanger loven?

Ib: Næh, det gør den kun for aktieselskaber i dag, men det er da et spørgsmål, om ikke det bliver sådan, at ligegyldigt hvor der er en bestyrelse, så skal medarbejdere have en repræsentant i bestyrelsen. Det tror jeg, det bliver.

M: Nu er det jo det, at vores er sådan set løsningen. Selvfølgelig må vi have papir på, hvordan det skal være. Men der er jo ikke kontrakter af nogen slags.

[21. maj 1974 – side 19:]

Ib: Nej, men der skal man også lige sige, at de medarbejdere, der skal vælge medlemmer ind i bestyrelsen, det er lønnede medarbejdere. Der vil aldrig komme en lov, der siger, at disse medarbejdere, der deltager i frivilligt arbejde her, at de skal være med til at vælge medlemmer til bestyrelsen. Såvidt jeg kan skønne, kan der højst komme en lov, der vil sige, at lønnede medarbejdere skal vælge en repræsentant i bestyrelsen.

M: Men nu sådan en virksomhed, der er startet og ... man ser, når folk lægger en klausul på deres hus, - det gælder jo efter deres død. Når jeg nu har bestemt sådan, kan de så omstøde det?

Ib: Folketinget kan faktisk.

M: Når det nu er et testamente?

Ib: Jeg tror, folketinget kan. Det eneste folketinget vil kunne, det er at sige, at lønnede medarbejdere i sådan en virksomhed som denne her, skal i fællesskab kunne vælge f.eks. eet medlem til bestyrelsen. Men det må man jo så bare bøje sig for, hvis lovgivningen siger det.

M: Så må man jo indrette sig på det. Så må vi så være med til at se

Ib: Og så er det alligevel Vorherre, der står bagved, hvis han står over folketinget.

H: Men det er også et mellemstadium, for på et eller andet tidspunkt begynder man også derude at selvsupplere sig ligesom her.

M: Ja. Det er også en ting til, vi må regne med, -- det vil ikke gå stille af. Det vil efterhånden rygtes alle vegne, -- også i regeringer. Og de vil begynde at sige: det er da en ejendommelig måde, de lever på ... Bestyrelsen får ingen løn, -- og medarbejderne har arbejde ved siden af. Jeg mener ... de kan ikke sige, at det er en forretning eller noget, man skal tjene penge på.

Ib: Når man kommer derhen til, at det bliver kendt på den måde, så vil jeg også tro, at betydningen af at bestyrelsesmedlemmerne er ulønnede vil falde betydeligt. For i det øjeblik, at omverdenen får den tillid til sagen, foretagendet her, så vil man heller ikke stille de samme krav.

M: Nej, nej. Det vil de jo ikke, når de ser, at bestyrelsen er ulønnet. Så kan de jo ikke komme udenom, at det er en human bevægelse. Og mange af medarbejderne er også frivillige. Alle dem, der kan ... så er der andre, der er nødt til at tjene penge ved det.

Aage: Skal man stille nogle ønsker med hensyn til, at bestyrelsesmedlemmer skal have særlige moralske eller faglige kvalifikationer?

M: De kvalifikationer, de skal have, - det er naturligvis, at de skal kende analyserne og sådan noget ... og det er jo ingen skade til, at de også er med til. ... der kommer vel bestyrelsesmedlemmer, der kan holde foredrag, -- at de er med til at hjælpe til at ... det er jo ingen betingelse ... for der er jo nogen, der ikke holder af at holde foredrag. Men ligefrem sige, at de skal have studentereksamen, eller de skal have doktorgrad, -- det skal man ikke have for at kunne være moral ... Man er jo født medlem af det. Alle mennesker er født i det her ... nu får de bare at vide, hvad de er født til. Det er det, det er.

Aage: Men nu har vi i øjeblikket en bestyrelse, der består af personer, der har klaret sig så godt i samfundet, at de har en relativ høj løn. Og der er i hvert fald en enkelt medarbejder, der synes, at der er noget forkert ved, at der er nogle, der har en høj løn, skal bestemme, hvad nogle andre skal have i lav løn.

Ib: Men det er sådan set også forkert, hvis det var det, der var formålet.

M: Ja, men

Aage: Ja, men der kan man sige, at så er det fortrinligt, at de personer, der bestemmer det, aldrig har modtaget en øre af sagen.

[21. maj 1974 – side 20:]

M: Jamen vi må jo forstå, at det, der sker nu, -- det er ikke med. Det er den dag, det træder i kraft det nye ... Nu er vi jo ved at lave det nye. At I har arbejde, - at I har jeres stillinger, - det manglede da bare, at I skulle gå fra jeres stillinger, -- nej, nej ... så tosset er det da heller ikke.

Ib: Vi ville sådan set gerne, hvis vi kunne.

M: Jeg ville da vældig gerne ønske, at sagen kunne betale sine medarbejdere. Men alt det der forretningsmæssige, det er noget, mennesker afgør frit med hinanden. Altså sagen og medlemmerne. De taler med hinanden som to personer. Sagen taler ikke til dem som en myndighed, at de skal lystre og sådan og sådan. Den taler med dem ... hvor meget ... hvad skal du have for at leve. Nogen kommer og siger ... Ja, jeg vil da gerne arbejde her, - jeg behøver ikke ... jeg kan lave det gratis. En anden siger: Ja, jeg må have lidt for det ... det må man sådan tale om. Men der skal ikke være sådan at, det er bare om at komme derhen, for der er de godt lønnet. Den er altså helt fri. Nej, den er altså helt fri. Der er jo ikke noget magen til. Hvis vi laver noget, der er magen til, så bliver det en sekt, - og så er det døden. En sekt er altid døende. For den begynder og den kulminerer, og den vil dø. Den er tids- og rumdimensionel, men de her analyser, - denne moral er en evig realitet, og når vi begynder at dyrke den, så vil den begynde at vokse og gøre hele menneskeheden til een stor højt udviklet menneskehed på kloden. Kloden vil blive højt udviklet. Den begynder at rense sig ud nu - også for alle de vilde dyr. Det vil jo blive en henrivende klode med kolossale betingelser. Der vil ikke være noget med, at man skal bo helt oppe på nordpolen, - og eskimoerne ... der vil ikke

være primitive mennesker. Og man kan være ganske overbevist om ... den skal jo være færdig her om tre tusinde år. Og man kan være overbevist om, at de, der ikke kan følge med ... der kan være mange afrikanere og sådan nogle, kan måske ikke følge med -, men så fødes de jo bare på en anden klode, hvor de kan fortsætte. De, der er udviklet nok, - de bliver tilbage. De, der skal have den store fødsel, - de bliver tilbage her. Og det er dem, vi laver ... verden ... til for.

Aage: Nu har jeg forstået det på den måde, at det er vigtigere, at medarbejderne lærer at være kærlige ved hinanden, fordi det her skal være en model for væremåden.

M: Ja, netop.

Aage: -- end at medarbejderne får udbredt kendskabet til dine analyser med stor hastighed. Det er vigtigere, at man gør det på den måde. Derfor kan man godt forestille sig, at man udelukkende skal lægge vægt på moralske kvalifikationer, når man tager en mand ind i bestyrelsen.

M: Ja. Det skal man.

K: Og så gør det ikke så meget, at man ikke får det praktiske arbejde gjort. Er det rigtigt?

M: Hovedsagen er jo, at man har den her moral, at han ikke er misundelig eller gnaven over, at det ikke går, som han vil have det. Man må nå frem til en tilstand, hvor ... men der er det, jeg mener, at vi skal kunne uddanne dem i en slags skole, - dem der kommer ... de skal gennemgå en slags skole. - vi skal have en slags lærebog eller brochure, eller hvad vi kan kalde det. Så kan de ikke komme og sige: Det vidste vi ikke. Og så kan de også på forhånd sige: Nå nej, så vil jeg ikke være med der. Det er også bedre, de kan det ... ved at læse en bog. Så er der måske nogle, der siger: Nej, det vil jeg ikke være med til... Det er da meget bedre, end at vi får dem ind, og så bliver de misfornøjet, og så render de en dag og er sure. De kan læse, hvorfor vi har lavet det, - hvad den er beregnet på, -- og de kan ikke vente sig, at

[21. maj 1974 – side 21:]

de kan danne fagforening, -- de kan ikke vente sig, at de kan så må de gå uden for. Der hører de hjemme. Ja ... det er jo klart. Det er kolossalt stort ... det er en helt ny verdensepoke, vi skaber ... Det kan jeg jo se og den måde jeg har fået det hele på, jeg tror også, at det kan overbevise jer, - at fra jeg var tredive år ... jeg havde jo ikke spor idé om noget af det ... og så kommer jeg pludselig til at kunne analysere alting ud. Og den dag i dag ... mine evner er lige gode. Det går lige så let for hjernen idag. Jeg er bare lidt mere fysisk træt, men ellers så ... når jeg sidder inde og arbejder, da er jeg ikke træt.

Ib: Jeg tror ikke, der er nogen af os, der mangler overbevisning i den sag.

M: Det tror jeg heller ikke. Så sad I vist ikke her. Det er jeg også klar over. Men det er jo det, det gælder om, -- at vi ikke har nogle Judas'er. Men ... der må jeg jo sige, at Judas er jo ikke det, som folk har gjort ham til. Men han var forhastet.

[nyt bånd.]

M: Er det ikke tid, at vi skal drikke the ... sikke lyst det er. Jo, - altså ... det er et guddommeligt arbejde.

Ib: Sådan føles det skam også.

M: Ja ... og vi har også de guddommelige magter med os. Vi kan være overbevist om ... og derfor er vi også på det bedste, sikreste sted i verden. Der var også under krigen, da tyskerne besatte landet, nogle der sagde: De kan ikke være her, - De må da se at flygte ud af landet ... Jeg bor på det allerbedste sted i verden. Jeg skal ikke have flyttet noget. Det følte jeg. Og her kommer impulserne jo også, -- de rammer Skandinavien.

Ib: Hvis jeg må vende tilbage til det der spørgsmål om valg af bestyrelsen - bare et øjeblik. Se, hvis man laver det sådan, at medarbejdere helt eller delvis vælger bestyrelsen, så får man alle mulighederne for alt det politiske arbejde med tilhængere og modstandere af den ene eller anden.

M: Ja. Det gør man.

Ib: Og det gælder, hvadenten man lader medarbejdere vælge bestyrelse eller lader dem godkende - eller man lader dem vælge imellem f.eks. tre, som bestyrelsen udpeger. Alle de tilfælde giver mulighed for politisk arbejde og modarbejde.

M: Men det kan man jo sige fra på den måde ...

Ib: Men hvis man så laver det selvsupplerende ...

M: Ja, men når man nu tænker sig ... jamen det er ikke bestyrelsen. Det er Livets Bog. Det er Martinus analyser, der bestemmer. Det er ikke bestyrelsen ... Vi søger bare at gøre det, som det står i analyserne.

H: Ja. Men derfor er det også vigtigt at have dine udtalelser om dette her nu ... overfor en eftertid.-

M: Ja. Vi er i gang. Jo ... men det er det, jeg mener når man har sådan en lille forsamling omkring sig, - så mærker man jo tingene. Jeg går jo og opdager mange ting, - og så er det, jo jeg kan i den grad ... men, det er rigtig nok ... de vil hænge måske ... men det skal man være ... bestyrelsen skal værges, - den skal værnes ... fordi ... Nej, - det står sådan ... Vi gør bare det. Martinus ville sige det ... Det er det, han ville sige i den situation. Det kan vi påvise i bøgerne.

Ib: Det forstår jeg ikke helt rigtigt. Der står ikke noget i bøgerne om, hvorvidt bestyrelsen skal være selvsupplerende eller ikke.

M: Ja, ja, - ja, bestyrelsen, - ja det er jo klart. Den er til, for at menneskene skal lære at opfylde mine analyser. Ja, - så

[21. maj 1974 – side 22:]

kan man da udmærket sige, - jamen vi skal jo begynde at forstå, at det er vor egen skæbne.

Ib: Nåh ja ... den side af sagen.

M: Vi kan ikke lave noget, vi ikke selv er herre over. Det skulle vi først og fremmest vide her. Ved vi det ikke hos os, så kan vi ikke forlange, at de ude i verden skal vide. Det må man først og fremmest begynde at være fortrolig med. Jeg er meget fortrolig med, når der er noget, der rammer mig ... nåh ja ... det er noget jeg selv har ... det er min egen skyld. Jeg kan huske, da jeg havde kræft ... nå ja ... jeg hjalp bare med til at blive rask ... hjalp forsynet med at blive rask. Når det bliver gjort rigtigt, og vi får det fat ... så har vi mægtig magt imod sådan noget kævleri ... Vi kan jo se, her i vores sag, -- hvad har der ikke været med Bertil og Inge S. Men de er jo søde og rare ... De har jo ikke læst noget om struktur eller noget ... Vi må jo huske på, at det er først nu, at vi laver det. Men det er rigtig nok, som du siger, -- vi skal have det sådan, at bestyrelsen også bliver værnet. Ja, det kan jo ikke være sådan, at pludselig så kan de træde op imod bestyrelsen. Nej, - der kommer de til at gå. Det er jo så godt, at de ikke er meldt ind i noget.

Ib: Men se, - på den ene side har man så mulighederne for hele det politiske spil. Det vil sige, hvis medarbejderne får direkte indflydelse på valg af bestyrelsesmedlemmer. På den anden side, hvis man laver det sådan, at bestyrelsen er selvsupplerende, så får man kritikken med, at det er ikke demokratisk ... og vanskelighederne for medarbejderne for at forstå, hvorfor det så ikke skal være demokratisk ... Og det er sådan set også lidt vanskeligt for mig at forstå, må jeg tilstå.

M: Jamen det problem der med bestyrelsen, -- så kan man vel finde en eller anden lille løsning på det.

Ib: Jeg har spekuleret meget på det. Jeg kan ikke finde den.

M: Jeg forstår godt, at nogle vil være knotte og sige: Ja ... det ... Men når man kan vælge ... de nye bestyrelsesmedlemmer bliver jo valgt af medarbejdere ... Bestyrelsesmedlemmerne er jo medarbejdere ... de går jo ud og bliver medarbejdere, når de ikke er medlem af bestyrelsen. Nogle skal jo tage jobbet. Det er jo ikke, fordi det er noget rart ... Det giver dem ansvar, - noget at bestille. Men selvfølgelig ... der er rigtig nok ... disse kævlerier.. man må huske på, at hver uge ... når der rigtig kommer gang i det med undervisning og skole, hvor alt det bliver præket og fortalt, - og de læser bøger og studerer det ... de kan jo studere til at blive eksperter i det ... så må de

da vide, at vi kan ikke begynde at ... de, der bliver valgt til bestyrelsen, - det går efter som det skal, - eftersom det står i Livets Bog.

Ib: Se, der var engang ... da diskuterede vi det også. Da sagde du, at dette her kan ikke være demokratisk på samme måde som ting kan være i en virksomhed, som ejes af medarbejderne.

M: Nej. Det skal være kommunistisk. Det er kommunistisk, ja. Hele verdensaltet er kommunistisk. Demokrat ... jeg har dårlig nok viden om, hvordan demokrati er. Men kommunisme, -- der ved jeg, - det er sådan, at alle skal elske alle. Ikke sandt? - Og ligesom et ur. Hvert eneste hjul i uret virker sammen med de andre hjul, -- så går uret fint. Men er der et hjul, der ikke virker, så går det galt med viseren. Det er kommunisme. I vore organer, når vi er sunde og friske, så virker hvert organ i harmoni med andre organer. Det er kommunisme. Hele verdensaltet er styret af kommunisme.

H: Det er det, vi skal øve os i, at leve det liv.

M: Ja, og så skal vi øve os i at omvende os selv. Man skal huske på, det er ikke de andre, vi skal kritisere. Det er ikke bestyrelsen, man skal komme ind på at kritisere. Det er ikke medarbejderne,

[21. maj 1974 – side 23:]

vi skal komme ind på at kritisere. Men vi skal komme ind på at kritisere os selv. Det skal være det store punkt.

H: Jeg synes, jeg kan forstå på det hele, at det, vi har behov for, det er ikke så meget sådan, som jeg var tilbøjelig til at tro tidligere, at det skulle være nogle love, hvor der stod punkt et, punkt to, punkt tre ...

M: Ja. Det kan jeg godt huske.

H: Det skal nærmere være en samlet redegørelse for ...

M: Det er en fuldstændig redegørelse for moral ... for moralloven. Det er ikke politilove.

H: Nej. Og det er i virkeligheden den samme samling ... hvad skal man kalde det ... forskrifter, som det menneske skal læse, der vil gå i gang med arbejdet her. Det er de fundamentale sætninger, som han skal have læst for at forstå det arbejde. Så vi skal ikke forme det som love, men som...

M: Hvis det laves som love, kan det ikke laves uden at være en slags diktatur. Hvis vi laver love, - det skal være sådan og sådan ... hvis jeg laver det sådan, det skal være sådan, det skal være sådan ... så har jeg dikteret. Jeg ønsker ikke at diktere. Jeg ønsker, at alle kan komme, der har lyst til at være med. Og vil de ikke være med, så ved jeg, så

kommer de senere. Jeg er ikke vred på dem af den grund. Og jeg synes også, - som jeg også somme tider har sagt, - det er ikke det vigtigste, at vi i den grad ... det er ikke det vigtigste, at vi er enige om analyserne, men det er det vigtigste, at vi er venner. Analyserne kan vi så efterhånden blive enige om. Det er bare om at få det lært. Og det er det, analyserne senere skal ... det er jo det, de skal garantere ... opdrage menneskene til. Og det skal jo også fremhæves i denne vejledning, at det er venskab, at venskab må gå forud, - analyserne skal nok komme.

H: Det er jeg meget glad for, det er vældig godt.

M: Ikke sandt? - Der bliver en masse ting, de kommer til at se, og som de vil sympatisere med.

Ib: Og det er jo det - som du siger - det kan man læse i Livets Bog. Det står der jo.

M: Ja, der er ikke noget ... Jeg har ikke lavet noget som helst andet, end at det er frivilligt altsammen. Der er ikke anden vej. Alle mennesker er jo, som de er i dag, og kan ikke være anderledes. Ethvert menneske er i dag så fuldkommen, som det overhovedet kan være på grund af dets fortid ... og med henblik på, hvad det skal blive. Sådant er det ... det er ikke, som det skal være i morgen. Men dertil det er kommet idag, det passer, -- det bliver fortsat, det bliver fremtid. Jo, altså, - jo mere I kommer ind i det, des mægtigere vil I ... det arbejde I har lært. Men det er derfor, I er valgt. Jeg kan ikke se, hvem andre jeg skulle have.

T: Men vi bliver alligevel betragtet som en slags chefer for disse områder her.

M: Det skal du ikke bryde dig om. De dør jo engang. Og næste gang, de kommer, så vil de betragte det som noget andet.

Ib: Det er deri løsningen endeligt ligger, at man ikke skal betragte dem, der har de funktioner, som noget andet end alle de andre også.

M: Vi skal stadig regne med, - ligesom et voksent menneske bryder sig ikke om, at det siger: Du er en idiot. Vi må se på de andre, - de er ikke voksne, - kosmisk er de jo ikke voksne. De bliver sure, og ja, skal han nu det, - og se nu der, - og ham der ... og det der ... Det er fordi -- det er sådanne børnevæl ... men det skal vi ikke.

Ib: Ja, men det er også rigtigt. Men vi skal alligevel snakke om det.

[21. maj 1974 – side 24:]

M: Ja, ja ... men det er da det, vi skal ... så får vi mobiliseret os. Og det er jo det, vi skal benytte tiden til.

Ib: Men det man vil sige i det der vræl, som du kaldte det, det er jo, hvordan kan det være, at strukturen omkring bestyrelsen i den her sag, skal være mindre demokratisk

end de virksomheder, som er uden for. Det er det, man vil sige.

M: Nåh ... men når man nu hører ... hvad er et virkeligt demokrati, - for jeg har tit spekuleret over, hvad er et virkeligt demokrati.

Ib: Ja, det man forstår ved demokrati, det er jo valg til folketinget f.eks.

M: Ja, men vi skal slet ikke have valg.

T: Det er de mange, der vælger de få.

Aage: Det er at flertallet bestemmer over mindretallet.

M: Nå ja. Men det kan jeg ikke se er rigtigt heller - i vores sag. Et flertal kan jo være tåber, og så i mindretallet kan der være nogen, der er ganske kolossalt ... Een mand i mindretallet kan måske være meget klogere end dem allesammen.

Ib: Men spørgsmålet er så, hvordan finder man den ene.

M: Nej, men det kan de jo ikke, og derfor lever de, som de lever. Men vi ... derfor skal vi ikke have det problem. Vi skal ikke have det demokrati. I vores skal der ikke ske sådan noget. Vi er det, vi er ... og ikke mere.

H: Og derfor må bestyrelsen være selvsupplerende.

M: Ja.

H: Og jeg synes, at det er så godt, når vi taler om spørgsmålet om demokrati, at du så her har sagt, at det er ikke demokrati, vi skal til, men det er kommunisme, ren kommunisme. Og ved ren kommunisme eller ren kristendom, eller hvad de vil kalde det, da forstår man netop den næstekærlighed.

M: Jeg forstår ved kommunisme, at alting arbejder i harmoni og bliver det, det skal være. Så mener jeg, at så er det kommunisme. Men det har jo fået et forvrænget navn.

Ib: Men det skal vel alligevel have en eller anden struktur. Skal det ikke?

M: Jo-o.

Ib: For selvom alle har sympati for alle og har en udpræget tolerance, så skal man alligevel have en eller anden facon at lave tingene på. De bliver jo ikke til af sig selv, - de praktiske ting.

M: Nej, nej -- men hvad man har med at gøre ... der er det jo med at se, hvad der er det mindste onde. Det er jo meget ofte, at man står sådan, at det er et onde, hvad man

gør. Så må man finde ud af, - hvad er det mindste onde. Det må man så gøre. Menneskene er så langt ude i karma ... alle de her, der kom og skulle have råd hos mig ... de var så langt ude, så lige meget hvad jeg kunne forelægge dem, - så var det et onde. Ja, så måtte vi finde ud af det mindste onde. Men ... det skal nok ...

Ib: For det er vel ikke sådan, at når nu vi siger, at det skal være kommunistisk, - det er det, vi skal stile efter - så er det jo ikke sådan, at så forstår de øvrige medarbejdere uden videre, at når det er tilfældet, så skal bestyrelsen også være selvsupplerende.

M: Det ville jo være heldigt, hvis vi kunne finde et særligt navn ... For når vi siger, at det er kommunistisk, så render det over hele verden, at det er en kommunistisk bevægelse, - og det står jo ikke i et godt ry.

Ib: Humanistisk.

M: Ja, - humanistisk ... Så vil de jo sige: Hvad er det ...

H: Jo. Men hvad vi end kalder det, - det kræver en forklaring.

M: Jo. Det gør det jo.

H: Og den har vi jo i hele dit arbejde.

[21. maj 1974 – side 25:]

M: Jo, men jeg tror ikke, det er helt nok ... Det er jo også noget ligesom ... lidt ... falmet ... dette med humanisme.

Aage: Broderskab. Hvad med broderskab?

Ib: Det er værre endnu.

M: Ja, der er mennesker, der skriver til mig: "Kære Broder", - skriver de så til mig. Jeg synes hellere, at de ikke gjorde det, for det broderskab ... (utydeligt). Nej, men altså ... hvad man kan kalde det, -- hvis man kunne finde et navn, der kunne dække det ... kommunisme. Der må da være andre ting, der kan dække det navn.

Aage: Fællesskab.

M: Ja ... det er også for almindeligt. For så tager de fejl ... der er mange slags fællesskab. Det skal være noget, der sådan ... man kunne også sige kosmisk kommunisme.

Ib: Ja, det var bedre.

M: Så er det ikke til at tage fejl af.

Ib: Hvis man siger kosmisk kommunisme, så er det en overordnet tilstand til det, man idag kalder kommunisme.

M: Ja, for det er den arbejdsmetode hele verdensaltet fungerer ved. Planterne lever jo sådan. Planternes blade og safter vokser jo i harmoni med hinanden. Derfor kan planterne bære frugter. Hvis der var noget i vejen, så kunne de jo ikke bære frugter. Er der noget i vejen med vore organer, bliver vi jo syge ... så er det der, hvor kommunismen har taget skade.

Ib: Kosmisk kommunisme, - det vil man så forstå, at det er en universel kommunisme.

H: Man skulle nok tro, at fædrene til den egentlige kommunisme har forestillet sig noget andet end det, man har i dag. De har nok forestillet sig noget mere ideelt.

M: Jeg ved ikke, hvem der har begyndt med kommunismen.

H: Det er nok kommet flere steder fra.

Ib: Marx og Lenin ...

Aage: Og Jesus. Du siger jo, at Jesus var højkommunist.

M: Men de brugte slet ikke ordet. Men han var jo verdens største kommunist.

Ib: Det er ikke min mening, at Marx og Lenin var humanister på den måde.

M: Jeg synes, de har skabt forfærdelig ballade. De har selvfølgelig revet op i det, men ...

H: Men det er jo heller ikke noget, de har siddet og opfundet fra bunden af. Det er andre mennesker, der har givet ideer til, - og sandsynligvis også kristendommen, - altså Jesu lære.

Ib: Det, de iværksatte, var jo en revolution, - oven i købet en blodig revolution.

Aage: Jeg tror, at et vigtigt element til forståelse af selvsupplering er, at bestyrelsesmedlemmerne træder af engang imellem.

H: Det tror jeg også. Men sådan skal det jo også blive.

Aage: ... og bliver så opfattet som medarbejder.

M: Ja. Men der kan jo godt være lidt derved ... hvis de sådan skal træde af allesammen.

H: Nej, det er efter tur (alle snakker).

Ib: Hvis nu man vil - hvad skal jeg sige - lægge noget suspikt ind i det, - så kan man sige: der er fem bestyrelsesmedlemmer. De kan blive enige om en sjette. Og så er der de seks, der er bestyrelsesmedlemmer i virkeligheden bare på den måde, at en har ferie ... der er altid en på ferie i fire år. Og dermed kommer ... Hvis det er sådan, man gør det, så kommer det, at bestyrelsen også er medarbejder, der er udenfor bestyrelsen, jo ikke til at spille nogen rolle.

H: Det blev jeg ikke helt klar over.

Ib: Lad os nu sige, at vi er fem bestyrelsesmedlemmer, ikke - og så finder vi en sjette, som vi godt kan lide. Så er der en, der

[21. maj 1974 – side 26:]

bliver valgt ud, ikke ... så kommer han bare ud i fire år. (blandet snak).

M: Jeg tror det er uheldigt, hvis han skal vælges ud.

Ib: Nåh nej, - han går ud automatisk.

M: Når det nu bliver lavet, så det er automatisk. Det er bedre. For hvis han skal vælges ud, så bliver det jo sådan ligesom ... det er ikke godt.

Ib: Han skal automatisk glide ud, og så kan han ikke komme ind igen.

H: Det kan man også forestille sig, at det vil ikke volde nogen vanskeligheder.

M: Nej, når det bare er automatisk.

T: Er det ikke det, vi har?

M: Jo. Jeg har jo sagt fire år. Så kan vi jo lave det, at han ikke vælges ... at han har de fire år. Så går han af ... Så kan han senere vælges ind. Men så går han ud og er medarbejder.

H: Nej, det vil han ikke kunne lade være med.

M: Nej, - for så skulle han jo forlade analyserne. Det kan han ikke. Han er stadig medlem. Så jeg synes, at så kunne man lave det sådan, at fire år var toppunktet. Så bliver der jo faktisk en hvert år. Ja, i øjeblikket er vi i virkeligheden seks. Men det tal kan vi jo ændre, hvis det er nødvendigt, eller hvis det er praktisk.

Ib: Det kan næppe være særlig vigtigt, om det er fire eller fem. Bare vi er enige om princippet. Så er der ingen vanskeligheder.

M: Jo. Det synes jeg ... for så er der noget, der er ... så er det ikke noget, I finder på. Skal der vælges, så er det noget, der bliver fundet på ... og så drager de den til ansvar. Men hvis det står, at den skal gå af nu ... så er der ikke nogen, der har ansvar for det.

H: Så ligger det fast.

M: Ja. Og det er på den måde, vi skal have det alle vegne, så de ikke kan komme og sige: Ja ... nu skal han ud ... det er en hævn, og det er ... det skal vi bort fra.

[20. juli 1974 – side 1:]

(om et tilfælde af en gæsts besættelse i feriebyen)

M: "Det ved du ikke noget om selv ... det kan du ikke vide noget om ... men det er du" ... for det er han, - siden ånden kunne få sådan fat i ham. Nåh ja, - den myndighed, den vækkede ham lidt til live, - og han blev faktisk meget sød og venlig ... og ... "Ja, nu skal du hjem og sove", og hver gang der kommer det her ... væk ... Du skal lade, som om denne stemme er noget, du hører ude på gaden, og som ikke kommer dig ved. Så skal de snart forsvinde, — ja, når de ikke kan få ret. Men han var jo lidt ked af det, for han troede, at han havde oplevet den store fødsel eller sådan noget i den retning ... ikke måske lige det, men altså noget stort. Jeg blev jo ved, - og så må du ... så skal jeg gerne tale med dig igen, - men du må holde på det der. For hvis du tillader det, så ved du ikke, hvad du kommer ud for, og det er ikke noget godt, at en ånd sådan i den grad ... det er det ikke ... der er sket en kortslutning med dig, - altså fra det åndelige legeme, - at du hører stemmer. Der er noget fra det åndelige og i det fysiske, der er gået i kontakt, og derfor kan ånderne tale til dig, og du kan høre det. Men det går væk, så snart du ... ånden forsvinder. Og det blev han så også overbevist om, og var mægtig flink. Han omfavnede mig og jeg ham, og så skiltes vi så godt ... og konen blev jo meget lykkelig også. Han havde jo ikke sovet om natten ... Han havde vækket Mogens natten før og var oppe om morgenen tidligt ... "Nå, så går jeg ad stranden hjem" ... Ja, gør du det, og tag du så hjem og sov, at du kan få dig hvilt.- Og så har han sovet godt hele natten. Jeg var sammen med konen om aftenen oppe på fyrrebacken. Hun var jo lykkelig. Hun havde været grædefærdig ... de har to sønner, - den ældste er sytten. Han havde også grædt, - over at faderen pludselig blev så tosset. Men så har han sovet godt hele natten, men da han vågnede, var han noget urolig ... så havde der været en lille smule uro igen. Men han havde været meget rolig nu i går. Nu kom Rossen for lidt siden. Han (den besatte) ville gerne tale med mig igen. Nu skal jeg tale med ham kl. syv. Så skal han nok have et pulver igen. Ånden vil jo prøve at beherske ham. Hvad den så vil, - det ved jeg ikke. Det må være en eller anden pervers ånd eller noget ... Men det er så tosset. Nu er der det ved det, at vi har fået noget ind i denne uge ... da har der været noget, — en gruppe med noget helbredelseshistorie. Det har jeg sagt, - at det skal vi ikke have. Vi skal ikke begynde at lave helbredelseshistorie.

Torben: Er det det der healing?

M. Ja, - healing - eller hvad det kaldes.

Torben: Ja, - healing ... det er, hvis man holder hånden, og så beder man vistnok.

M: Ja. Det kan godt være, men det skal vi ikke have. Rossen har jo lige været her, og så har jeg også talt med ham. Se ... Når de nu hører de gode foredrag, - mine foredrag ... eller mine analyser, mener jeg, og de bliver glade ved det ... Så er der ingen mening i, at de skal over og sidde og høre på noget, andre mennesker har blandet sammen. De kan ikke tage det. Nogle bliver jo tosset ... bliver forvirret. Og vi skal ikke have grupper, der ikke hører til os. Vores arbejde er for mine analyser, - og ikke noget andet. Ja ... det er jo for de ting, som er kærlige, og som kan komme ind under det. Men vi skal ikke begynde at lave sådanne eksperimenter med sygdomshelbredelse ... det skal vi ikke.

Aage: Men Martinus. Vi har lige prøvet at undersøge det, og de her ting har fundet sted ude i små grupper ude i de private grupper. Det er ikke noget, som sagen har haft noget med at gøre.

M: Nej, men det var her. Grupperne blev holdt her.

Aage: Det var altså nede i husene.

[20. juli 1974 – side 2:]

H: Jo, - vi havde et møde her, hvor ... kan du huske., hvor du var til stede, og hvor Aage, Svend Åge og jeg var til stede, og der var det, du sagde ... du havde ikke noget imod de her gruppedannelser, for så vidt de alene holdt sig til analyserne. Hvis folk laver noget, så må det blive helt på deres private regning ... hvis det er, at de går ind for noget andet. Og der må man så sige, at laver de noget privat, - hvad enten det nu er healing, eller det er om biodynamik eller astrologi eller sådan noget, så er det ikke noget, vi kan blande os i - ikke noget vi har noget med at gøre ... og det er det, der er sket her.

M: Det er noget, vi ikke kan have med at gøre ... Det er muligt, når sagen bliver stor engang, at vi kan magte sådan noget.

Aage: Men det her er sket ude i husene. Vi kan ikke gå ud og kontrollere.

M: Er det sket i husene?

H: Det er ikke noget, der er sket under vore auspicer.

M: Men så er det sket ... de har jo også et hus ... ham manden, der blev så tosset. Det må jo være sket i hans hus så.

H: Nej, - det ved jeg ikke tilstrækkeligt om.

M: Rossen har indrømmet, at de har en gruppe med det der.

H: Ja men ... jeg har også talt med Rossen i dag, så må I have misforstået hinanden, for Rossen siger, at det, der skete der, det er sket helt på privat basis ...

M: Det indrømmede han da ikke her ... Jeg har jo lige talt med ham.

Aage: Der startede åbenbart en gruppe, som skulle hedde "helbredelse, set i lyset af analyserne", men den faldt fra hinanden, og så var der nogle, der gik ud i private huse. Så de ting, der er sket her, de er sket ude i private huse.

M: Nej, - men det må vi holde os fra foreløbig.

H: Det er rigtigt. Og det var også under den forudsætning, hvorunder det hele skulle være, at vi holdt os fra det der. Det har været meningen.

M: Ja ... og hvis det begynder ... Og så er der også noget andet. Vi skal ikke bede de mennesker om at være gruppeførere. Nu kom der nogle nye mennesker ... og lige så snart han havde sat sig, så kommer der en og siger, "Vil du føre ... vil du lede en gruppe"? - Når der kommer et nyt menneske, og man siger sådan, — de bliver helt forskrækket.

H: Jamen hvem var dog det?

M: Ja, hvem han var, det ved jeg ikke. Men sådan noget finder sted.

H: Det kan jeg ikke forstå, for hvem skulle bede om det udover ... Ja, her i sidste uge var det mig ...

M: Ja, det er jo nok de unge mennesker. De ved jo ikke rigtig ... de tror jo ... de ser jo, at der skal være gruppemøder, og at de bliver bedt om at ... det gør jo ikke noget, hvis det er de gamle.

Torben: Jeg kan godt sige dig reglen - det er den, Martinus, at der er ikke nogen, der beder nogen om at være gruppeleder, inden der er indkommet forslag. De må ikke gå ud til nogen ... de skal gå ind til Mogens eller Rossen og sige: Ved du hvad, jeg har dem og dem i tankerne, har du noget imod, at de er gruppefører for det og det. Det har vi gjort for at have styr på det. Netop for at undgå, at vi siger til hvem som helst om de vil være gruppeleder. Det har jeg udtrykkelig sagt til dem, der koordinerer det.

Aage: Ved det møde, vi havde hernede den første dag, Martinus, der sagde du også, at hvis Mogens og Sv. Åge og Henning og jeg er enige om, at den person kan godt klare det, at så skulle det være i orden.

M: Joh - jo.

[20. juli 1974 – side 3:]

Aage: Så er der måske nogle, der taler om nogle andre personer, men det bliver bare ikke til noget.

M: Jeg ved ikke, hvordan ... for mig ser det ud som om man beder den og den om at være gruppefører og sådan vildt kan man ikke bede om det. Det må da være under kontrol.

H: Jeg er bange for ... jeg kunne godt lide at vide, hvordan det der har fundet sted. For enten sker det ukontrolleret, og det vil vi ikke have ... Nej, det kan vi jo ikke vide, når vi ikke kender det der tilfælde.

Torben: Nej, men der er ellers instruktion om, at de ikke må.

H: Nej, - det er så noget andet, men det kunne være rart at vide, hvad der er sket i det der tilfælde.

M: Og de unge mennesker kommer hjem og er lidt kede af det, fordi, - de vil jo gerne hjælpe til, men de vil jo ikke gøre noget, der er galt. Og de mener altså, at instrukserne ikke har været klare nok. De laver jo et møde fredag aften. Og da er det jo rigtig nok. - da er det udmærket, at det kan stilles op, hvordan det skal laves, så hver enkelt ved, hvad han skal gøre. Så er der jo ikke noget ... Men hvis de sådan render vildt mellem hinanden, - det er ikke så godt. Men det har da gået vældig godt. Det går da meget pænt ... men der er blevet det kludder der ... med ham manden. Og så har der været en kone senere, der også blev forvirret. Og så er det, jeg siger, at vi må have det udenfor.

Torben: Men Martinus, det afføder samtidig noget andet. Jeg kan godt forstå det, du siger, at vi vil ikke have de der grupper i de der ting, - for jeg har selv lagt mærke til, at mennesker, når de kommer herop, - der er visse mennesker ... de får så stærke påvirkninger, at de kan ikke holde til mere. Men så er der et andet spørgsmål ... hvad så med dem, der er sket et eller andet med? - For nu har du selv haft en, der er besat.

M: Han bliver rask nu.

Torben: Jo, jo ... men det vil også komme den dag, du ikke er her.

M: Jamen .. dem må vi da afvise. Når I ikke holder de grupper ... Han er jo kommet ... de bliver det ikke af mine analyser ... men når de blander en hel masse indviklede ... andre menneskers ... sammen. Når de lige kommer fra et foredrag ... det er dårligt fordøjet ... så kommer de over til en gruppe, som de er meget interesseret i også ... så sluger de en hel masse af det ... og tilsidst bliver de forvirret, - så mediterer de også ... når de så også samtidig mediterer -- ja, så er det ...

Torben: Der kom en dame herop, som jeg fortalte dig om ...

M: Ja.

Torben: Som skriver lidt automatskrift ... det kan hun ikke længere ... Hun er altså ikke helt besat ... Hun er halvt besat. Jeg har ikke selv snakket med hende. Det kan være, hun er halvbesat ... det kan være, hun er halvhysterisk ... det kan være, der er noget fortrykt seksualitet, - det er svært at sige.

M: Det må hun lade være med ... hvis hun skriver automatskrift, så er hun besat.

Torben: Ja ... de vil jo også komme. For det har hun gjort ved at meditere, inden hun kom her. Så kommer hun herop, og så fortæller hun om det i den gruppe, hvor hun er ...

M: Så må man ved foredragene sige, at automatskrift skal man holde sig fra. Det må man sige, - og det har jeg altid sagt. Alt det der spiritisme og mediumisme ... det må man holde sig fra. Vi skal ikke have det den vej.

Torben: Men det er også netop derfor, at vi har startet de her grupper med meditation, - forstår du det. Der er nogle grupper, der diskuterer meditation ud fra din bog, der hedder meditation. Og det er jo, fordi der står så mange steder i dagspressen: Bare mediter, så får du lykken - og alle de der ting.

M: Ja, det er jo så løbende fremme i tiden,

[20. juli 1974 – side 4:]

Torben: Jo, og derfor må vi tage det op ud fra dine tanker og sige, at det er forkert.

M: Ja. Det må indprentes dem, der bor her, at det er højst farligt. Fordi -- hvis de mediterer sådan uden at have noget højere åndeligt med, f.eks., at de ikke er vant til at bede til Gud, men de er bare ... nogle beder jo om, at de må få højere bevidsthed, - og nogle øver sig i at tænke kærligt ... de kan sidde og tænke sig så kærlig, så de virkelig kommer til at få så kærlige vibrationer, at det slår ned. Og så har de ikke spor bevidsthed til at tage det. Sådan har jeg jo haft flere, at jeg har måttet tale med i sin tid, men her ... vi skal vogte os for det med spiritisme. Og sådan en dame ... kan man ikke sige til hende, at det skal ... eller rettere sagt, når nu der bliver sagt på talerstolen ved en eller anden lejlighed, at det er farligt ... for det er nemlig den allernemmeste måde for ånder at få fat ... det er ikke mange, der kan undgå, at en ånd benytter lejligheden, hvis man stiller sig villigt ind.

H: Sådan var det i øvrigt også med ham, for hvem det gik galt her. Han har jo beskæftiget sig med både spiritisme og meditation, inden han kom her, så man må sige, at han er meget disponeret for det, når han kommer.

M: Ja. Det er han åbenbart.

Aage: Altså, - jeg tror ikke, at instituttet har gjort noget forkert i den forbindelse.

Torben: Nej, - det er kommet, inden de er kommet her hos os.

M: Nej - men det ved jeg jo ikke. Jeg har ... når jeg siger det her, så er det jo ikke for at bebrejde eller noget.

H: Nej, - sådan forstår vi det heller ikke.

M: Nej, vi snakker om det. Og jeg har jo fået det indtryk, at det var den gruppe der, at han var i den gruppe der, og så har jeg fået at vide, at den hed det ... og fået at vide, ja, det er noget med helbredelse og det der osv. ... og så er det, jeg siger: Det hører ikke til os. Det kan være, det er meget godt, men lad det gå sin egen vej.

Torben: Forstår du, - tilbage bliver der stadigvæk disse mennesker, som du jo også snakker om, at du har haft ... som godt nok kommer herop. Så har de inden de kom her beskæftiget sig med noget, som har fat i dem. Enten har de dårlige nerver, eller også er de halvbesatte eller hvad ... Hvad gør vi ved disse mennesker, når de kommer og siger: - kan I hjælpe mig ... hvad gør vi ved de mennesker, når du ikke længere kan hjælpe dem?

M: Nej. Det ved jeg ikke ... men det skal der nok blive.- Jeg mener, - det ordner sig, den slags. Jeg har jo ikke vidst, at der kom så mange mennesker til mig, - men når de kom, så kunne jeg ud fra mine analyser... og I andre kan jo også, når I er hjemme i mine ting ... så kan I jo også ... og navnlig hvis nogen - som du - særlig går op i det der, så er det jo ikke så vanskeligt ... Det er egentlig ikke så vanskeligt, for der er jo kun besættelse.

Torben: Men det er ikke så svært ... Men nu er de første f.eks. kommet til mig, ikke, - og jeg har hjulpet dem. Men, du ved, de kommer sådan helt privat. Der er noget med, at de har dårlige nerver, - og så hjælper jeg dem. Og så kommer den næste og siger: Kan du ikke ... er det for meget ulejlighed ... Så siger jeg: Selvfølgelig da ikke ... Er det forkert?

M: Man skal også passe på, - for man kan blive fuldstændig hængt op.

Torben: Nej, men det er ikke det, - men det er svært for os, når de kommer heroppe, - så vil vi jo gerne hjælpe dem, hvis vi kan gøre det. Jeg siger ikke, at vi skal stå og lave stor helbredelse deroppe.

M: Men vi har ikke lovet at helbrede nogen. Og jeg er ikke...

[20. juli 1974 – side 5:]

det er ikke i min mission, at jeg skal lave mirakler ved at helbrede folk. Det har jeg gjort, det har jeg gjort - uden at jeg overtrådte min mission. Og det må også være sådan ... ja, i sagen, der må det også være sådan, at dem vi kan helbrede ... men der er

det, jeg mener, at sagen vil jo efterhånden vokse og blive alle disse ting mægtig. Der vil blive alle mulige slags specialister, - og de vil jo allesammen være baseret på mig eller på mine analyser og så den videnskabelige side ... ikke de materialistiske videnskaber. - Men dem der kommer nu ... ja ... hvad vi kan sige ... vi har ikke lovet dem noget. Og hvis der kommer sådan et menneske ... jeg sagde altid, når de kom, jamen jeg er ikke læge, - det er ikke sikkert, at jeg kan helbrede Dem ... Ja, men de ville gerne have lov til at komme. Så gav jeg dem lov til at komme i sin tid ... men nu gør jeg det ikke ... for det kan jeg ikke. Og jeg ville nok så gerne have holdt de her foredrag ... men nu traf det sig, at jeg fik det den dag, hvor jeg skulle have lavet noget, og så følte jeg ... så fik jeg en impuls ... jeg havde indtil da været lidt i tvivl ... om jeg skulle lade være med det ... men så blev jeg klar over, at jeg skulle holde op. For det tager alle mine kræfter. Hvis jeg skal regne med at få det meste af det færdig eller helt færdigt, - så må jeg spare på arbejdet ... Og nu har det været sådan, at når jeg er her ... hele denne uge har eftermiddagen næsten været optaget af andre mennesker ... så, - det er næsten bedre at blive hjemme ... i København. Jo. Simpelthen. Jo, det er sådan, at - ja, helt nødvendigt er det ikke, men ... når nu der kommer sådan nogle som Sigge. Han er vores mand i Sverige. Jeg er jo kommet i deres hjem i masser af år, når jeg var i Sverige. Og jeg kan da ikke ignorere dem, og jeg kommer ikke og hilser ... så må jeg invitere ham. Og så er der den dame, der har testamenteret os Lidingø. Alle de huse ... hun er med der. Og så var der en dame i Göteborg ... Jeg kan jo ikke lade som ingenting. Så siger jeg det til Birthe. Hun er villig nok til at lave the til dem, så havde jeg dem til the i går eftermiddag. Så går den eftermiddag ... Men det er ikke for det ... det er noget, jeg er nødt til. Men det regner jeg også med, at ... at det er med. Men hvad er der så ... Ja, så har der været ...

Aage: Så har der været denne her besatte mand.

M: Ja. Han kom først senere på aftenen. Så han sinkede mig ikke så meget den dag. Min skrivetid er jo om formiddagen og også om eftermiddagen til klokken er fire eller sådan noget ... så kommer et par unge mennesker, - de er fra Holland ... de er så søde, - de vasker op og gør alting. En af dem vaskede oven i købet skjorte for mig. De er så hjælpsomme. Navnlig denne Mischa ... så har han givet mig fodterapi, som har hjulpet mig kolossalt, og banket mig her, så jeg er kommet af med slim. Jeg har jo så meget slim og hoste, - det er jeg også kommet af med. Men de sinker mig jo ikke, tværtimod, de hjælper mig jo. Men når der kommer alle disse mennesker, så er der nogle imellem, - dem kan jeg ikke ignorere, når jeg er heroppe. For ... du kom også med nogle ... dem måtte jeg sige nej til. Og jeg mener ... når jeg nu har den alder, jeg har, - i den tid, jeg skal snakke med de tre, fire, fem mennesker, - så standser det for alle andre mennesker. Jeg arbejder for alle andre mennesker ... det bliver stående. Men det, jeg siger til de mennesker, -- ja, det dufter væk. Men jeg tager kun imod nogen, der hvor jeg synes, at jeg er meget nødt til det. Men jeg bliver stadig bedre helbredsmæssigt, så det må jeg regne med, -- det er med i beregningen. Og derfor må jeg også sige nej til ... jeg ville jo gerne ... jeg ville meget gerne holde foredrag hver uge nede i salen. Men det kan jeg ikke ... det går jo ikke. Hvis jeg ikke skulle skrive, så tror jeg, jeg blev hurtig ... i hvert fald et par stykker ... et

[20. juli 1974 – side 6:]

for hvert hold. Men det gør jeg ikke ...

Aage: Må jeg ikke lige have lov at sige, at jeg har lovet at hilse fra Mogens. Han har snakket med den mand idag, og han er i bedring.

M: Ja. Han er i bedring, og nu kommer han kl. syv til mig.

Aage: Så ved du, at Mogens har talt med ham idag?

M: Ja. Rossen var her jo før og spurgte, om han måtte komme. Så aftalte vi kl. syv.

Torben: Men du kan se, hvor de kommer alligevel og beder dig. Og de vil gøre det, også når du ikke er her.

M: Jo, men det vil jeg også regne med, - men der behøver I ikke at være bange. Forsynet skal nok sørge for, at I får hjælp til det.

Torben: Det er ikke sådan noget hokus-pokus. Alt, hvad jeg har gjort, de gange jeg har hjulpet dem, - det er taget ud fra dine ting. Det er ikke sådan noget hokus-pokus, hvor jeg sætter mig selv op.

M: Nej, - men det kunne jeg da heller aldrig tænke mig.

Torben: Den her svenske dame, der var her, hun sagde i hvert fald, da hun rejste, at hun var glad for, at hun havde truffet en, der ikke var interesseret i at dominere hende, for hun kunne da godt se, at hun var i en situation, hvor det ikke var så heldigt. Så sagde jeg, jamen jeg er ikke interesseret i at dominere nogen. Jeg er kun interesseret i at hjælpe dig. (blandet snak).

M: Jeg må nu sige, at jeg siger ikke nej til nogen, der er meget ulykkelige. Men I andre må jo gøre det samme ... såvidt som I nu kan, og mere kan man jo ikke forlange. Og så er det ... Forsynet er jo ... så kommer der måske mennesker, der er særlige specialister i det ... der kommer læger, der bliver interesseret. Jo ... det vil danne sig til.

H: Men når vi tænker på feriebyens forløb nu, så kan jeg godt se, at det har været et uheldigt islæt, - men som Aage også siger, det har været et tilfælde, som har været udenfor vor direkte kontrol. Men det held vil nok forløbe lettere med disse samtalegrupper ...

M: Ja, der bliver ikke noget indenfor det, - det har Rossen sagt. Det er forbi nu med denne uge, der nu er gået. Så bliver der ikke noget af den slags indenfor sagen. At de gør det ude i deres private ... det kan vi ikke ...

H: Nej, men det vil være en fordel, hvis vi fremover vil være i stand til at kunne

planlægge det, så vi på forhånd ved, hvem det er, der tager sig af de der ting?

M: Ja, denne planlægning må jo nærmest være de grupper, man laver. Og det, der skal være i de grupper, må være noget, der er beslægtet med foredragene.

M: [rettes til H] Ja, det skal nærmest være samtaler mellem folk, hvor man taler om dine analyser.. Det er ikke netop direkte foredrag. Men det er - for at folk, der ikke har lejlighed til at gå til foredrag, eller som kommer forskellige steder fra, hvor de ikke har mulighed for at ...

M: Men det synes jeg også er glimrende, at de taler om analyserne. Det er det, jeg mener, det skal være i familie ... det skal være det samme ... vi skal ikke have nogle grupper, der taler om noget helt fremmed noget, eller spiritisme, eller de skal lave det og det og det ... Vi har jo været tolerante, - og hvis der kommer en gruppe ... med selvstændige øvelser ... det må de jo selv om. Det blander vi os jo ikke i. Men vi skal ikke begynde at give ... (utydeligt) - nye, - og der kommer nogle her. Der kom jo en mand og spurgte, om vi lavede det her ... healing, ja, - så ville han gerne være med her. En helt fremmed mand. Han kender jo ingenting til analyserne. Sådan noget kan vi da ikke have.

H: Nej, det er netop sådan noget, der peger på, at hvis man laver sådan noget, så trækker man en hel masse mennesker til med

[20. juli 1974 – side 7:]

interesser indenfor det specielle felt - uden at have interesse for kosmologien.

M: Ja, - indenfor naturlægehistorien ... Nej, det er bare om at holde det meget enkelt ... i grupperne. Og det må være frivilligt, om de vil eller om de ikke vil.

Aage: Kan vi ikke holde fast ved det, som vi aftalte ved starten, at det, vi har indflydelse på, og det vi styrer, det er det, der sker i instituttets lokaler heroppe. Og det er altsammen noget med dine analyser.

M: Ja. Så er det jo meget godt.

Aage: Og hvis folk vil beskæftige sig med noget andet, så må det ske ude i de private huse. Og det har vi holdt fast ved, og det kan vi jo blive ved med.

M: Jo, men det er også det, - men det er jo det, jeg har fået indtryk af, at ... og Rossen afkræftede jo ikke, at der var en gruppe ... Så får jeg jo det indtryk, at det er en gruppe, der laver sådan noget.

Aage: Jo. Men såvidt jeg har forstået, så er sådan en gruppe også begyndt med, at den skulle drøfte dine analyser i den forbindelse. Og så er der nogle, der går ud af gruppen, og de går så ud og laver det her i deres egne huse. Det kan vi jo ikke kontrollere.

H: Det er også sådan, jeg har fået det forklaret.

M: Nej, jeg mener ... emnerne skal være sorteret ind under vor viden ... så er det udmærket ... og så de har lyst til at være i grupperne ... Det er jo det ... men det er jo bare det her, at ... nogle mennesker har nerver, så de bliver forvirret. Han kommer her og siger: Ja, - jeg har fået lov til at se ind i solen. Hvad er det for noget, siger jeg, skal De se ind i solen. Det må De virkelig passe på, - for der er noget galt. Man kan ikke få lov til at se ind i solen. Hvis De gør det, så bliver De blind. Det betyder åndelig blindhed og sådan noget. Der er noget galt med Dem ... Men så var det, at han absolut ville herhen, og jeg fik også ... jeg talte så med ham ... Han sagde så meget sludder først. Men så sagde jeg til ham: "Nu skal jeg sige Dem noget. De er besat. Der er en ånd, der vil beherske Dem". Så stirrede han ... "Og De må vise den bort. De må sige: Væk. Jeg har ikke noget med dig at gøre". Ånden kæppede jo op, og han havde vældige svar. Det er jo ånden, der ... Så sagde jeg: "De må ikke lytte til den ånd. Lad være at lytte". Det blev han så ved med til ... "Nu lytter De igen! Det er ånden, der virker på Dem. Men De har ... vi ved ikke, hvad det er for en ånd ... Men eet ved vi, at det er en ånd, der er afsporet." Det er ikke en lysets manifestation, han får der. Det er én fra skærsilden, - en der svæver rundt derinde ... en pervers ånd ... der er noget, han vil. Jeg fortalte ham så noget om hende konen, der blev voldtaget, - drankere, der kan blive besat ... "Det er noget forfærdelig farligt, De er inde på. Det må De komme bort fra" ... Ja, - han bad til Gud ... Men det er glimrende, sagde jeg, - det må De også gøre, - men De må komme bort fra at lytte til stemmer. Når der lyder stemmer inde i ens bevidsthed, så er der sket en kortslutning. Så hører man det åndelige plan ... det går over i det fysiske ... Det må det ikke gøre. Det er en slags kortslutning ... ja, - en overgang.

Aage: Jeg har et par ting, der ligger mig på sinde. Vi har aftalt sidste gang, at vi skulle tale noget om det, jeg har sendt jer. Men jeg ved, at Tage kommer om lidt, og at Ib kommer.

M: Ja. De kommer.

Aage: Men jeg vil da meget gerne høre ... hvad mener du om vort fremtidige samarbejde med Per. Nu har han pludselig ... der er det brev, han har sendt ...

M: Ja. Det talte vi om sidste gang. Hvad var det, det blev til

[20. juli 1974 – side 8:]

med det? - Han kunne jo ikke ... Vi akcepterede jo ikke, at han skulle have fem hundrede kroner.

Aage: Nej. Han sprang jo fra nogle af sine foredrag i efteråret, fordi han var utilfreds med, at du ikke ville godkende hans kursus. Nu springer han fra sit kursus her i den sidste uge, og det er jo en hård belastning for de andre. Jo ... Han skulle jo have alle foredragene her i femte uge.

M: Nåh ja ... men det har vi jo sagt nej til, - har vi ikke?

Aage: Ja, ja. Men så siger jeg ... hvordan skal vi gribe samarbejdet an med Per fremover. Skal vi bede ham om at holde foredrag ... i København og heroppe?

M: Nej, - hvis han sådan skal have fem hundrede for det, - det kan vi jo ikke betale.

H: Nej, det er nærmest det, om vi overhovedet skal samarbejde med ham.

M: Jeg synes, han selv er inde på at gøre sig fri et par år, - og vil tjene ind ... Og hvis han også skal giftes ... ja, det ved jeg ikke, men samliv har han jo, - og de vil have hus. Jeg læste det lige før i det brev, jeg har fået fra ham ... Men han er jo slet ikke heroppe, og er slet ikke med her. Han vil vel ikke ... jeg ved ikke, om han vil lave noget.

Aage: Jeg synes personligt, at når man ser på de tilfælde, og når man ser på, at han kommer aldrig til torsdagsmøderne, - han vil meget nødtigt være med til møderne i undervisningsgruppen. Det virker som om - han føler sig ikke som medarbejder i sagen.

M: Det gør han ikke. Han føler sig overlegen. Han må føle sig for god til at komme til medarbejdermøde.

Aage: Ja. Men skal vi så være dem, der hele tiden kommer og beder ham?

M: Næh ... Der er ingen, der har vist ham ud af sagen. Han har ikke sagt noget til mig. Og det er mig og ham, der hele tiden har ... så må han jo komme til mig. Men han har jo sagt ... jeg synes jo ... i hans brev, - står det ikke der, at han skal arbejde nu, for nu skal han jo betale rigtig husleje ... han skal jo ud af vores. Han mener vel dermed, at han skal til at leje lejlighed. Og han skriver også der ... han tror, at Sam ville købe hans grund heroppe. Men det vil Sam ikke.

Aage: Han skriver også selv, at han tilsyneladende er på vej ud af sagen.

M: Ja. Men det mener han jo ikke, er hans egen skyld.

H: Ja, han skriver: - hvilket delvis er ...

M: Ja. Han skriver delvis. Kan skriver jo, at han har slidt sig op her, og at han har ødelagt sig selv i sagen, — og det er jo helt hen i vejret. Det har han da ikke. Og han har jo selv sagt sin plads fra, og der var det, at Bertil fik den. Bertils arbejde er jo meget flot, - meget pænere ... Der var jo et værre svineri dernede jo.

Aage: Nu er der ikke så lang tid til, at vi skal til at drøfte foredragene i efteråret. Og jeg vil godt tage op ... synes du, det er rigtigt, at vi kommer og beder ham om at holde foredrag?

M: Ja ... vi kan jo sige ... hvordan han stiller sig. Men det tror jeg ikke, for hvis han skal have heldagsarbejde ... Han plejer jo ikke at ville have noget ved siden af. Han har jo aldrig villet tage noget heldags ... Ja, nu var han jo nødt til det i den senere tid, - med halvdagsarbejde eller hvad det var, han havde hos ... Og Kehlet er jo meget venlig overfor ham. Han giver ham jo gerne arbejde.

H: Men hvad så med hans redaktionsarbejde. Er det noget, som ...

Aage: Ja. Det ville jeg ikke tage op i den her forbindelse, men det holder jo også op en skønne dag.

[20. juli 1974 – side 9:]

M: Men man må jo have en besked fra ham. Hvordan er det ordnet med det økonomiske. Er det ikke ordnet færdigt.

Aage: Jo ... Det har Bentzen ordnet. Jo, han får femogtyve kroner pr. side i Kosmos. Det er meget rimeligt. Men det er bare det, at

M: Nåh ja, det der. Men jeg mener den store gæld, han har. Nej, det mener jeg ikke, at der er ordnet noget ved. Ikke på anden måde, end at det skal ordnes inden årets udgang.

M: Jamen skattevæsenet ville jo have det ordnet.

Aage: Ja. Inden årets udgang ... Så selvom Per springer fra det, han har lovet, så synes du, at vi skal gå til ham og spørge ham, om han vil holde foredrag.

M: Ja ... der er ikke spor tale om, at vi ikke ønsker ham. Vi ønsker ham da godt nok. Jeg ønsker da udmærket, at han skal blive ved med at arbejde. Men han stiller jo alting op ... Han har jo lavet sin skæbne sådan ... med al den gæld ... og nu med at han vil giftes ... og alt det der ... Der har han jo lavet det mer og mer umuligt for sig ... Han kom jo her under den forudsætning, at han ville aldrig giftes, og i mange år levede han ... så var det, han traf denne fru U. Så kom han ind på det, og så blev det til noget kludder altsammen.

Aage: Men det er jo hans betingelser. Det er jo svært at samarbejde med en mand, når det hele tiden er på hans betingelser, det sker.

M: Men det kan vi ikke gøre. Næh ... men hvis han vil have et par år i det frie - om jeg så må sige - et par år ude, - så står det ham da frit for.

Torben: Såvidt jeg forstår på undervisningsafdelingen, så er der det, der er det vanskelige med Per, - det er når han siger: Nåh ja, jeg vil godt tage fire foredrag. Og så ... skal han have det og det for det ... Så fjorten dage inden foredragene, så siger han, at han vil have det firedobbelte for det, og det er jo en vanskelig situation.

M: Ja. Og han siger, at han skal have så og så lang tid til at lave et foredrag ...

Aage: Ja. I København når folk kommer for at høre hans foredrag, så får de besked på, at han holder det ikke alligevel.

M: Nej, så er det også det, at han trækker ikke mange mennesker til. Der kommer ikke mange mennesker til hans foredrag. Der var ikke mange ... jeg tror ikke, han havde over halvtreds.

Aage: Jeg ville umiddelbart synes, at en naturlig reaktion var, at vi ikke spurgte ham.

M: At vi lader være med at spørge.

Aage: Ja. Er det en gal reaktion? - Altså når vi nu konstaterer, at vi ikke kan stole på de aftaler, vi træffer med ham.

M: Ja ... nu har han jo været i sagen i mange år. Og han har jo også gjort et stort arbejde. Kan var mægtig flittig i sin tid, og han rejste rundt og holdt foredrag i provinsen og alle vegne. Da var han helt anderledes. Men han er ... han er ligesom Gerner Larsson. Det er mærkeligt, når de sådan bliver op i årene, og de bliver sådan ... at de kommer frem med sådan noget ... Han er jo misfornøjet, og han kommer aldrig til medarbejdermøder. Og så er det også det ... Han blander sig ind i en farlig masse. Så skal han have forlag ... så laver han forlag ... hvad får han ud af det, og giver det navne ... sådan noget humbug ... man må da koncentrere sig om en ting, man vil lave. Hvis man spreder det ud til alle leder, så bliver det ingenting til. Sådan er det lige sådan med hans økonomi. Så køber han et mægtig kostbart filmsanlæg, skønt vi har vort eget, som ikke er brugt ret meget. Det fik jeg i fødselsdagsgave for nogle år siden. Og toneanlægget, det fik jeg langt senere. Det var, da vi skulle bruge det dernede. Så køber han sådan et dyrt et, som han igen må afsætte. Så taber

[20. juli 1974 – side 10:]

han da penge på det. Og han stiller an med at ville lave en film, -- altså en krystalfilm. Det var ham den mand oppe i Oslo - den mand der ... han havde jo så lavet filmen, og Gentz skulle lave et apparat ... Han lavede et apparat, at man kan se sådan ... fotografere en plante, der vokser. Det lavede Gentz, - og alt det der ... det er oppe i Oslo. Han har nok ikke kunnet få pengene. Han var indstillet på at lave sådan en film. Det er nogle underlige barnlige ideer. Selvom man kan lave en film med krystaller ... det skal vi jo ikke. Det kan filmselskaberne jo meget bedre ... Men sådan er han spredt. På en måde er han jo dygtig til at skrive, men på den anden side laver han jo fejl. Der er jo fejl i det, han har skrevet. Der er der jo kedelige fejl. Jeg ved ikke, om man kan ... Han kommer jo ikke til mig. Han skælder mig ud, at jeg aldrig besøger dem. Jamen, jeg bor jo her, siger jeg. I kan da bare invitere mig ned. Jeg er da kommet, hver gang I har inviteret mig ned. I kan da ikke forlange, at jeg skal invitere jer op, og jeg skal gå og lave the til jer. De bor jo i samme hus. Er det ikke rimeligt, at de inviterer mig ned? Det synes jeg da var mere rimeligt. For det vil jeg da gerne. Og jeg er gået derned, hver

gang de har gjort det. Og så skulle jeg invitere dem op ... jeg har jo ingen til at lave the ... og så skal jeg jo lave det. Nej, men han blev jo gal over ... han ville jo have fire tusinde. Han ville låne fire tusinde dengang ... og da sagde jeg nej. Og det er første gang. Jeg har hjulpet ham med meget, - da jeg ikke selv bruger så meget. Så har jeg kunnet hjælpe ham. Og da var vi netop ved at snakke om hans gæld, - dengang. Og da havde vi netop i bestyrelsen snakket om hans gæld. Så ringer han lige der ... Så siger jeg. Det kan jeg ikke ... jeg kan ikke låne dig fire tusinde. Og så var det til en rejse til Bulgarien, - hans mor skulle med og Vera, som ikke fejler noget, hun skulle også med ... Sådan kan man da ikke bruge penge, synes jeg. Jeg sagde nej, - det kan jeg ikke ... bestyrelsen har lige snakket om ... "Kan du ikke låne mig, uden du skal spørge bestyrelsen om det". Jo, - det kan jeg da nok ... Men det er ikke det, det drejer sig om. Så mange penge ... det kan jeg da ikke, -- for du skylder sådan en masse, - og hvor kan jeg vide, om jeg får dem tilbage. Og det ser også underligt ud for bestyrelsen, at vi sidder og snakker om, hvordan vi skal ordne hans gæld, og så lader jeg ham få fire tusinde. Det ville da se mærkeligt ud. Men det blev han vred over.

H: Du mener, Aage, hvorvidt vi overhovedet skulle spørge ham, om han vil holde foredrag, men det kunne man da gøre og så høre hans reaktion.

M: Ja, men så er der jo det ... ja, jah ... det kan jo være, at han kunne holde et foredrag, - selvfølgelig kunne vi godt have brug for det, - men så - er det med den her betaling ... Han skal have en dag eller to til at lave foredraget ... Ja ... jeg har engang lavet det på stående fod ... Jeg kunne ikke finde en idé ... og jeg blev ved at lede ... Så så jeg pludselig ... ligesom jeg skulle ind på talerstolen, - da kom det ... Det var ligemeget, hvad jeg tænkte på, så syntes jeg, at jeg havde fortalt om det ... Og han har læst så meget, og er så meget inde i stoffet ... Skal han have flere dage til - Jeg synes ikke, han behøver mange timer til at lave et foredrag. Man finder et emne, og det kan man da hurtigt lave en forklaring over. Jeg lavede tre afsnit. Det første på den måde, - så kommer resten ... det der ... så kan man nemt huske de tre. Ikke hvis man laver ti afdelinger, så kan man ikke huske ... Hvis man laver tre afdelinger, og man indenfor de tre, - der har jeg det, - og så i det næste, der har jeg det ... og så går det så let.

Aage: Nåh - nej, jeg tror ikke, du kan sammenligne dig med ...

M: Nej, - nu er det jo det, at jeg har det jo i mig. Det er da også klart nok, og det forlanger jeg heller ikke.

[20. juli 1974 – side 11:]

Aage: Vi skal slide mere med stoffet.

M: Jo. Det er selvfølgelig rigtig nok. Men jeg har nemlig indtryk af -- jeg har vist det til nogle andre og synes, det er en nem måde. For hvis man laver mange afdelinger, - så bliver det svært at huske rede i.

Aage: Men når nu vi får sådanne erfaringer med Per, skal vi så bare ... skal vi blive ved

med at være, som vi hele tiden har været, og hvis han så springer fra fremover, skal vi så bare lade ham gøre det. Eller skal vi reagere på det på en eller anden måde og sige, at så kan vi ikke træffe aftaler med ham, når han ikke holder dem?

M: Ja ... som det står nu, har vi jo ikke fået rigtig besked. Vi har jo bare afslået, at vi ikke vil give fem hundrede, - og der står ikke noget om yderligere samarbejde. Det kunne jo godt være, at bestyrelsen skulle spørge ham, hvordan han ser på sagen med hensyn til fremtiden, - så kan han jo ikke sige, at vi har smidt ham ud.

Aage: Nej, men han ser sådan på det, at hvis vi ikke kan give ham en høj løn, så glider han ud.

M: Jo ... Men hvis han mener, at han ikke har råd til at være i sagen ...

Aage: Og han siger også, at med hensyn til Kosmos, at der regner han med at arbejde med det året ud. Men så regner han da heller ikke med mere på nuværende tidspunkt.

M: Med et år ... nåh ... året ud? - Nå, siger han det? - Men så er han jo belavet på ikke at ville ... Men det er jo sådan i denne sag, at det er helt frit, om de vil eller ikke vil.

Aage: Det er vigtigere for ham at tjene en hel masse penge, end det er for ham at arbejde for sagen.

M: Ja. Her i denne sag må folk vænne sig til ... i al fald foreløbig, så længe sagen er så lille, - så må de vænne sig til, at her kan de ikke vente at få sig en stor levevej. Det kan de ikke vente sig her. Her er det et spørgsmål, om de er interesseret, - ligesom de har lyst til at læse analyserne, og de bliver begejstret for den mentalitet. Og så kommer de og siger: Er der noget, vi kan hjælpe med. Sådanne mennesker er ikke ude på dette: hvad får vi for det. Men han har altid sagt: hvad får jeg for det ... hvad får jeg for det ... Han er den eneste blandt alle de mange mennesker ... Nåh ja, hvad du kan få for det ... du ved jo, hvordan vi har det ... Nej, men jeg tror at ... han gør jo ikke noget for at tale med os.

Aage: Nej, og der er mange, der er forbavset, - det er jeg selv over, at hvis man kommer langvejs fra for at deltage i et møde, og han skal bare gå gennem den ene dør og ind af den anden - at så vil han ikke bruge tid på det.

M: Nej ... jeg ved ikke ... han er i al fald i højeste grad misfornøjet i bunden. Og det er jo fordi ... vi kan jo ikke føde en mand, der ikke ... jeg mener, - han fik jo lov til at beholde alle pengene fra foredragene, han holdt i sin tid.

Aage: Det får han stadigvæk.

M: Nå. Får han det stadigvæk?

Aage: Ja. Fordi vi har ikke truffet nogen ny aftale.

M: Nej, - men ... vi skal jo have en ordning, -- for Mogens Møller. Vi kan jo ikke godt gøre forskel, heller. Jeg ved ikke, om Mogens Møller får det allsammen.

Aage: Han får tusinde kroner om måneden. Han får ikke noget for hvert foredrag.

M: Nåh, ja, - det blev lavet, det der, ja.

Torben: Men kan man ikke gøre det, at vi siger til Per, at vi er i øjeblikket ved at samle foredragsholdere til vintersæsonen, og kan vi regne med dig til den og den pris. Så vil han jo nok

[20. juli 1974 – side 12:]

sige, nej, jeg skal have det tredobbelte. Og så kan man sige til ham, at det kan vi ikke give. Vi kan ikke give mere end det der. Så er det ham selv, der trækker sig på den måde.

M: Ja, man kan jo spørge ham, om han regner med at være med, eller om hans økonomi gør, at han ikke kan være med eller sådan noget. Vi kan ikke give store honorarer. Her er der jo tale om en mission. Og jeg mener ... I andre, I er jo med, ligesom jeg er med. I er med, fordi I holder af sagen, og I ønsker at være med til at lave noget. Det er jo ikke af økonomiske grunde, at I behøver at være med. I laver jo et stort arbejde, - har Jeres stillinger. Og I arbejder med ... det er jo et ... hvad kan man sige ... et humant, mentalt spørgsmål for mennesker, om de vil være med til at skabe denne ... verden. Men han ser på det rent forretningsmæssigt.

Torben: Han kan ikke forstå ... det er det samme cirkus hvert år, når vi får vores budgetter lavet, altså vores regnskaber. Så ser han, at vi har overskud ... Så kan han ikke forstå, vi ikke vil give ham ...

M: Men det er jo kun overskud på grund af, at det er gaver, vi får.

To.: Jamen han kan ikke forstå, at han ikke kan få dem for sine foredrag ...

M: Han har jo fået mange penge. 25.000 har vi jo givet for det kursus. Nu får han jo penge af Hannemann for at skrive færdigt.

Torben: Så vidt jeg ved, så falder hans foredragskrav her i feriebyen vel sammen med åbenbaringen af regnskaberne fra Bentzen, - gør de ikke det?

Aage: Nej ... det er ikke sikkert, at han stiller de samme krav næste år.

H: Nej, jeg tror, at det, der fremgår af brevet, er rigtig nok, at han regnede med, at han kunne holde ferie med løn. Når han ikke kan det, så er han nødt til at have en

kompensation.

Aage: Det havde da været en naturlig reaktion, at han havde bidt i det sure æble og så holdt de foredrag alligevel, når nu han havde lovet det.

M: Men man kan jo spørge ham, hvordan og hvorledes ... om han tænker på ... Han har jo sagt noget om, at han vil være to år fri ... og det er vel til at arbejde sin økonomi op. Det må det vel være. Han har vist fuldt arbejde for tiden. Så skulle han vel nok kunne arbejde sin økonomi op. Folk er jo ikke så dårligt lønnet.

Aage: Alt hvad han laver for sagen ... han ser kun økonomisk på det i øjeblikket.

M: Ja ... det er jo nok mest kærligt at spørge ham, hvad han mener ... om han ønsker at fortsætte ... Han må vide i forvejen, at han kan ikke regne med det som en levevej.

H: Men så må vi også bede ham om at holde det, hvis han kommer med et løfte.

M: Ja. Det er klart ... der må næsten være en kontrakt. Det er jo kedeligt. Vi skulle jo ikke have kontrakter. Det skal være som studeprangerne oppe på Hjallerup marked. Det er bare et håndslag.

M: Men det er jo fordi ... vi er jo samvittighedsfulde. Vi taler jo om det, fordi vi er samvittighedsfulde. Vi er ikke til sinds at sige "bare væk med ham" ... Vi vil gerne se, om der er nogle muligheder. Vi vil jo nødtigt gøre noget forkert. Og jeg synes, at han må vide ... altså, - når han nu har arbejde, så synes jeg, at han må hellere blive ved med at have sit arbejde, til han kan komme ud af sin gæld. Og når han er kommet ud af sin gæld, og han er sådan ... alle andre arbejder jo gratis eller for lidt ... Alle, de der kommer herop for at hjælpe til, -- de forlanger jo ikke noget ...

[20. juli 1974 – side 13:]

de kan ikke tænke, at de skal have en øre for det.

(der tales om, hvornår Ib kommer. Han ventes kl. 16)

M: Vi kan jo også forlade det emne med Per ... men vi kan måske ikke tage de andre emner. Har I noget særligt.

Aage: Ja. Vi aftalte sidste gang, at vi skulle snakke noget om, hvilken kurs vi kunne lægge for tidsskriftet Kosmos. Og der har jeg så sendt et forslag ud, og det var så meningen, at vi skulle snakke om det i dag, for at vi ligesom kunne komme i gang indenfor de forskellige områder, - hvad der er af principielle problemer.

M: Men vi kunne måske gå ind og drikke the ... så kommer de andre ...

Aage: Ja. Så bruger vi ikke så meget tid på det bagefter.

(Tage har ringet til Åge og aflyst sin deltagelse på grund af arbejde -- men Aage har ringet senere, og måske dukker Tage op).

H: -- har foreslået, at hvis hver af os laver nogle kommentarer til dem, sådan at vi, når vi samles, kan tage stilling til disse kommentarer. For jeg må sige, at jeg har ikke læst det sådan igennem, at jeg kan sige det nu.

M: Nej ... men ... jeg har kigget på en hel del af det, men der er så mange ting, at jeg kan ikke sådan med det samme sige ...

H: Ja, jeg kan se, at du har sat en del spørgsmålstejn her ...

M: Ja, der var eet der, jeg lagde mærke til. Det var foredrags- og forfatterhonorar samt andre undervisningshonorarer - skal godkendes af undervisningsgruppen, såfremt intet andet er aftalt ... nåh ja ... det var meget godt ... men der er et til her ... til at dække det med undervisningsarbejdet forbundne udgifter råder gruppen over et beløb, der bevilges for et år ad gangen af bestyrelsen. Jeg ved ikke, om vi sådan skal bevilge beløb i forvejen ... kan de ikke komme, når de skal bruge noget? - Kan de så ikke komme og forlange pengene?

H: Ja. Jeg kan godt se ideen i det. Det er dette, at man lægger et budget. Og hvis man lægger et budget, så skal man sige, at vi regner med erfaringsmæssigt, at vi indenfor det område skal anvende så og så mange penge, - men det behøver jo ikke at følge det princip. Det kan jo godt følge det princip, som Martinus siger, at når man har brug for noget, så ...

M: For jeg mener, der kan komme nogen i de grupper, som ikke sparer, og som vil bruge mange penge ... og så køber de måske noget, som de ikke behøver at købe.

Aage: Næh ... altså, for nu at ... hvis vi bare tager undervisningsgruppen, så har vi allerede gjort det i år. Gruppen har bedt om 4.000 kr. til at købe en overheadprojektor for, en flipover samt til at betale rejser og ophold til gæsteforedragsholdere, såfremt det bliver nødvendigt. - Der har vi nu f.eks. Walt Rosenberg heroppe. Og han har skrevet op til os, om vi vil betale hans rejse. Så svarer vi tilbage, fordi vi har fået de penge, at vi vil godt betale hans rejse. Det behøver vi ikke at holde noget bestyrelsesmøde om, fordi undervisningsgruppen har fået lov til at disponere over de penge.

M: Ja, - jo ... jeg har jo ikke været vant til, at man sådan udleverer penge til en gruppe, - en gruppe her og en gruppe der ... og hvis nu der er for mange penge, så kan de måske købe noget, de ikke har brug for. Og jeg tænkte på, - nu med det samme vi er inde på det, - var det nødvendigt med sådan en maskine, - man sidder og skriver, og så bliver det synligt oppe i loftet ... eller jeg ved ikke, hvordan det er.

H: Dette eksempel er jo netop noget, man havde fået bevilling til. Og når man har søgt

om det, så er det vel, fordi I mente, at det var nødvendigt at bruge disse der ting.

M: Ja. Hvad kommer der ud af det?

[20. juli 1974 – side 14:]

Aage: Det bliver brugt ved ... f.eks. alle Svend Aages foredrag, de bliver kørt ved hjælp af den.

M: Ja. Hvorfor kan han ikke holde foredrag på almindelig måde med lysbilleder og sådan noget?

Aage: Jamen så er han fri for at lave lysbilleder.

M: Jamen hvorfor skal han være fri for det?

H: Han bruger begge dele.

Aage: Så kan han lave det fra dag til dag. Når han sidder derhjemme og forbereder sit foredrag, så laver han lysbilledet ... i stedet for at lave et lille, så laver han sådan et stort et.

M: Hvorfor laver han det. Dem kan han jo få med det samme færdig ... vi har jo masser af lysbilleder.

H: Jo ... han bruger begge dele. Han bruger både lysbillederne af dine symboler, og når han så gerne vil forklare et eller andet, som ikke findes i lysbillede, så lader han i forvejen lave en tegning, som han kan projicere op.

M: Den koster fire tusinde, ikke?

Aage: Nej, den koster tre tusinde. Næh, - fire tusinde, det er alt, hvad undervisningsgruppen bruger på et helt år.

M: Nå ... nå., men det var jo ligesom vi fik sådan et apparat, der skal ... til oversættelse, som vi heller ikke har brug for.

Aage: Jamen, - altså ... alle steder, hvor man underviser, der er man nået til den opfattelse, at det er meget, meget godt at bruge sådan en ...

M: Ja, jeg har jo set det i fjernsynet. Der kan man sommetider se, at speakeren laver noget, og så bliver det synligt. Men der er det, jeg mener, hvad skal vi med sådan et?

Aage: Men det betyder, når nu f.eks. der bliver holdt foredrag nede i foredragssalen, - så - det der bliver sagt, det kan folk huske meget bedre ... de kan sidde og repetere og gentage inde i sig selv hele tiden ... og det står stadigvæk deroppe. Alle de vigtige

punkter i hele foredraget, - det står på tavlen hele tiden.

M: Er der en tavle?

Aage: Nej, altså, - på lærredet eller på væggen.

M: Er det en slags lysbilleder eller hvad?

H: Ja. Det er et billede, der kastes op på et spejl og derfra op på lærredet.

M: Når man i halvtreds år eller næsten en menneskealder har talt for ... og har haft en mægtig succes med sine lysbilleder, så er det svært at forstå, at man skal have så mange dikkedarer.

Torben: Det er fordi, Martinus, at menneskene bliver mere visuelle. Før kunne man jo stå med folketalerne og tale til dem i timevis. Det er ikke ret mange år siden ... en halvtreds år siden ... Men nu skal de ligesom se det for sig, for at kunne fastholde det.

M: Men der er det så, at man har lysbillederne. Og er det ikke nok. Jeg havde altid en masse lysbilleder foruden mine symboler. Og man kan lave en masse lysbilleder, der viser nøjagtigt det, man ... der er jo billeder af alt muligt, - mord og drab og voldtægt ... man kan få billeder af alt muligt. Jeg kan ikke indse, når nu man har symbolerne, - så tager man lysbillederne med det.

H: Er det ikke sådan, Aage, at med dette apparat behøver man ikke at få lavet billeder, så er man helt suveræn overfor det materiale, man anvender. Man kan tage et hvilket som helst billede af et opslagsværk og lægge ind, og det billede bliver projiceret op. Jeg har været til sådan et foredrag engang om kunst, hvor han viste forskellige tiders kunst. Og det kunne man selvfølgelig have på lysbilleder at vise, - det kunne man, men i stedet for har han en bog, og derfra viser han billederne både i farve og det hele. Og jeg kan da godt se, at for ham, der skulle holde det foredrag, da ville det være en forenkling.

[20. juli 1974 – side 15:]

M: Med de lysbilledapparater man har nu ... jeg var jo den, der havde erfaring, når det skulle være et nyt billede. Nu har de jo apparater, hvor man bare trykker på en knap, så kan de selv regulere lysbillederne. Og jeg kan ikke forstå, at de ikke midt imellem ... de laver deres foredrag i forvejen, - og der kommer det symbol ... her kommer de billeder fra livet, man kan forklare det med ... sådan havde jeg det ...

H: Jeg vil tro, at der i tidens løb vil komme en hel masse andre opfindelser, som de vil tage i brug, og støtte sig til efterhånden.

M: Ja, - det er rigtig nok. Jeg tænkte bare på ... selvfølgelig tænker jeg godt på fremtiden. Men jeg tænker på ... vi er jo ikke så mange mennesker. Og herinde i

foredragssalen, hvor vi ikke engang er et halvt hundrede mennesker mere, - så er det, jeg mener ... det er dog penge ... Nu sidste år, - nej, det var det her apparat, hvor man oversætter, når der er mange, der skal ...

Aage: Simultantolkningsapparatet.

M: Vi havde een esperantist sidste år ...

H: Ja, og een i år.

M: Ja.. Så er det, jeg mener, - jeg er bange for, at vi får sådan noget for tidligt.

Torben: Jo, men det er også, - kan vi ikke ... for der er nemlig noget farligt i det, Martinus påviser. Altså, - jeg tror godt, man kan sige ... hvis nu man har en undervisningsafdeling. De siger; Vi skal bruge så og så mange talere eller undervisere. Det vil koste så og så meget. Kan vi få de penge ... dem kan man godt give. Men jeg tror, der er noget vist farligt i, at folk får en sum, de kan købe alt muligt for. For de har jo en tendens til ... det kan jeg jo se indenfor staten, hvor jeg er: Så siger man: Nåh men ... vi har halvtreds tusinde tilbage. Er der ikke noget, vi kan købe? - Det er åbenbart samme princip, der nu arbejder inden for ...

H: Det tror jeg ikke, man kan sige.

Torben: Nå, men nogenlunde.

Aage: Det drejer sig om et konkret budget, ikke?

Torben: Jo. Men derfor kunne du godt.

M: De kan godt have et budget. Men det forhindrer dem jo ikke i at komme og bede om de penge, de skal bruge. Man behøver ikke at love dem, at I får halvtreds tusinde til jeres brug i forvejen ... Hvor bliver de af, hvis der nu kun skal bruges femogtyve tusinde? - Så køber de måske en hel masse for de andre femogtyve. Der må da være en kasserer ... Der må da være et kassesystem.

Aage: Det er efter min mening meget små beløb, der er tale om. Det er jo sådan, at det er Kosmos og undervisningsgruppen, - det er dem, der skaffer sagen næsten alle deres indtægter.

M: Jo, jo ... vores bygning er så lille. De skal ikke igennem en masse gange og korridorer og sager for at komme til kasserer for at få penge.

Aage: Men det skal de da alligevel. Der er ingen penge, der går uden om kassereren, - eller om revisoren.

M: Nej, ... men jeg synes nok, at vi kan lave budgetter. Men man behøver ikke ... pengene de skal bruge, dem må de jo komme og ... hvis det bliver nødvendigt, at vi skal købe det og det apparat, - det er gået i stykker ... så må de jo komme, - så skal vi købe det. Men jeg synes jo nok, at der skal være kontrol med de nye ting, der skal købes. Skal vi overlade til en eller anden, - tre fire fem mennesker, der danner en gruppe, - at de kan bestemme, hvis der er penge nok, at de køber noget, der måske ikke er brug for. Vi har meget hårdt brug for en maskine, der kan lave adresser. Else Olsen kan ikke magte maskinen. Det har vi meget brug for.

[20. juli 1974 – side 16:]

I mange år har vi haft brug for det. Hun har jamret sig over det. Det synes jeg er mere nyttigt. Men når der bliver sådanne selvstændige grupper, så kommer sagen jo ikke ... Nu er det jo sådan, at sagen er så lille, at der, hvor det brænder, der må man jo punge ud -- istedet for der, hvor det ikke brænder. Hun kan ikke magte den maskine. Bertil tror jo - eller hvem det er, der hjælper hende, det er sådan en gammeldags maskine til at lave adresser. Og der har hun bedt i flere år om at få en ny ... Og så er det jo ... de gør jo vrøvl og siger: Hvorfor skal de have sådan noget, når vi ikke kan få et ... Derfor kommer jeg med mit ...

Aage: Vil det sige, at du mener, at alle indkøb skal godkendes af bestyrelsen ... eller hvordan skal det ellers foregå rent praktisk?

M: De ting, der virkelig er nødvendige, - dem mener jeg jo nok, at grupperne kan købe. Men hvis det er større maskiner, så mener jeg da godt at ... så mener jeg da, at bestyrelsen skal være med til ... Hvis der skal lejes en stor historie. Det skal en gruppe da ikke kunne gøre på egen hånd.

Torben: Man kan gøre noget andet. Man kan gøre det på den måde, at man siger: alle samlede indkøb over f.eks. 500 kr. - de skal ved årets begyndelse forelægges bestyrelsen. Så kan man lægge et budget, hvor man siger ... Vi har behov for den maskine, og vi har behov for den mængde papir ... Og så kan det behandles i eet bestyrelsesmøde under eet, og så kan man diskutere, om det er nødvendigt.

M: De kan komme med behovet, og så kan bestyrelsen afgøre, om vi skal bruge det eller ikke.

Aage: Ja, for det er på et bestyrelsesmøde tidligere ... jeg kan godt sige besluttet, - at såfremt revisoren og Tage Edeling var indforstået med det, - så var det i orden.

M: Ja ... jeg har ikke forstået alt det ... det er rigtig nok ... jeg er heller ikke imod det ...

Torben: Det kan jeg godt huske, men jeg kan godt se Martinus' synspunkt den vej rundt, - at vi har jo haft så mange fikse ideer i sagen. Nu havde vi Gerner Larsson. Han lavede hele den foredragssal om derinde, - så skulle han lave det her H.C. Andersentrykkeri derinde.

M: Ja -- f.eks. ja.

Torben: Og så havde vi Per der ... Der havde vi, som Martinus lige har nævnt, et glimrende fotoapparat, og så skulle han have noget, der kostede fire gange så meget ... Han har overhovedet ikke brugt det ... og solgte halvdelen. Og det er det, vi nu er bange for ... Det er, hvis vi har en konto, - en inventarkonto. Hvis der så er en eller anden, der har set en eller anden ting et eller andet sted, så er folk jo mere tilbøjelig til at købe det, når de ikke selv skal betale det.

M: Jeg mener, - så længe sagen er så lille ... en anden gang, når den har penge nok, ja, så kan der laves budgetter. Men nu her kan vi ikke købe store maskiner ... og der synes jeg, at vi kan gøre det således ... Jeg har holdt foredrag for seks hundrede mennesker mange gange ... og for fem hundrede mennesker. Og jeg har fået kolossal succes med det. Og det var med gammeldags apparater ... jeg måtte gøre alarm, så skulle en mand skifte. Så er det pludselig, jeg får at vide, at de sidder og laver ... de kommer hjem og fortæller: Han sidder bare og ... så kan jeg regne ud, at det er ligesom man sidder og ser i fjernsynet. Og så er det, jeg kommer til at tænke på, hvorfor i alverden så mange dikkedarer, så længe vi er så lille, og så længe de inde i byen, - der kan de jo ikke samle ... de kan jo ikke trække ... vi har vist aldrig ...

[20. juli 1974 – side 17:]

jeg ved ikke, om vi nogensinde har over halvtreds. Det tror jeg ikke, vi har.

Aage: Jo. Det har vi da heroppe.

M: Ja. Her er det godt nok.

Aage: Men altså, i virkeligheden, jeg vil mene ... at skulle der være nogle problemer omkring det, så skulle der være sagt til for længe siden. For dels, - det er godkendt af revisoren, det er godkendt af Tage Edeling, og det er meddelt på torsdagsmøder - og det er ført til protokols.

M: Jeg har ikke forstået det på den måde. Men det kan man da nemt lave om. Vi kan da lave alting om.

H: Nåh ja. Men jeg tror heller ikke, vi skal hefte os så meget ved netop det specielle, der er sket der. Men det er nærmere princippet, vi taler om.

M: Vi har lov til at lave det om til fremtiden.

H: Ja. Det er det, vi taler om.

Aage: Nu skal vi se, hvor meget glæde, vi får af det.

M: Ja. Det er ligegyldigt med det, der er købt her. Men fremover ... det har vi da lov til

at lave om på. Jeg kan ikke lide, at en gruppe mennesker skal have pengene her, - så længe sagen er så lille, og vi ved ikke, hvordan og hvorledes. Og det er jo klart, at hvis der nu er et år med mange penge tilovers, - de kommer ikke tilbage med pengene. Så køber de noget et eller andet, som vi måske slet ikke har brug for.

H: Ja. Sådan gør man indenfor staten.

Torben: Ja. Man har en tilbøjelighed til at gøre sådan noget, når det ikke er en selv der skal betale.

M: I sådan en lille virksomhed, der er det nemt at gå til bestyrelsen.

Aage: Jamen, nu har vi ... vi har for eksempel købt papir. Jeg ved ikke, hvor meget vi har købt for.

M: Ja. Det synes jeg også er helt tosset.

Aage: Jamen, hvordan sker det?

Torben: Ja, det er ikke helt rigtigt. Det har vi godt nok gjort. Men grunden til, at vi købte det ... og det var forelagt ved et bestyrelsesmøde. Og grunden til, at vi købte det, det var - fordi alle vidste, at papirpriserne steg kolossalt.

M: Så er det måske meget godt.

Torben: Det er nemlig mægtig godt, at det er gjort. For vi har sparet massevis af penge ved at købe så meget papir. Det måtte selv revisoren indrømme.

Aage: Men hvordan finder vi ud af, om vi køber for ti, tyve eller halvtreds tusinde kroner papir?

H: Nej, men et eller andet sted må man sætte en grænse.

M: Men jeg mener ... vi kan ikke gøre det endnu med at ...

H: Nej, men jeg synes også, at vi må holde os til det princip, at vi anmoder de forskellige grupper om at fremkomme med ønsker ved årets begyndelse og så kan vi samtale om det.

M: Naturligvis skal de ikke løbe op til bestyrelsen, hvis de skal købe nogle konvolutter til 50 kr. Men der må være en konto til, når de mangler småting, men hvis der skal købes noget til flere tusinde kroner, så mener jeg, at bestyrelsen skal være med.

Aage: Det vil sige, at revisoren og Tage Edeling ikke skal kunne beslutte det alene.

M: Nej, men der kommer måske engang, - senere ... Men her i begyndelsen ... vi er jo ikke ret mange.

H: Det er det, at vi gang på gang må slå bremserne lidt i, fordi vi forestiller os det større, end det er.

[20. juli 1974 – side 18:]

Torben: For mit vedkommende ... det er jo Staten ... der har vi den aftale, at selvom jeg f.eks. har 300.000 kr. til materialer - alt under 10.000 kr. må jeg købe uden videre. Men hvis jeg skal købe noget over 100.000 kr., skal jeg forelægge det for ministeriet. Pengene står der jo på kontoen. Det er ikke sådan, at jeg ikke har penge.

H: Men hvad gør du så i marts?

Torben: Jeg køber ikke noget i marts, jeg ikke har brug for.

H: Så leverer du resten tilbage? - Så er du vist ret enestående.

Torben: Nej ... det bliver man tvunget til. Enten skal man købe for de penge, eller også får man en næse, fordi man har bedt om for meget.

M: Se. Vi er jo nogle få mennesker. Det er noget andet i store virksomheder, hvor de måske har en 50 - 100 mennesker. Der er fagfolk, - mennesker, der står for tingene, betroede osv. ..., men her er vi nogle få mennesker. Hvad er det for få mennesker? - Ja. Det bliver måske én, der er stor på det, der kommer til at blive leder i sådan en gruppe og bestemmer, hvad de skal bruge af penge. Ja, det ved man jo ikke ...

Aage: Der står jo netop i det punkt, du pegede på, Martinus, - der står, at det er bestyrelsen, der skal godkende det. Det har jeg oven i købet skrevet i det allersidste punkt.

M: (læser op) ... der er til at dække undervisningsarbejdet og dermed forbundne udgifter disponerer gruppen over et beløb, der bevilges for et år ad gangen af bestyrelsen.

Torben: Men der står ikke, hvad beløbet skal bruges til.

Aage: Nåh jo ... men det kommer jo ... nu nævnte jeg før, at undervisningsgruppen for længe siden er kommet og har sagt, at den skal bruge penge til anskaffelse til det og det.

H: Jeg synes ikke, at vi skal hefte os så meget ved den specielle ...

Aage: Men jeg synes, at princippet er rigtigt.

M: Ja. Det er måske rigtig nok, men ikke for vor ... vi er en lille ... et lille foster. Jeg forstår, at sådan en virksomhed, som du og I andre er i ... der må man have det på en anden måde. Men vi er så små, at vi er allesammen med i den samme gruppe i realiteten, og hvem er så det, der skal bestemme over et beløb her? ... Så længe vi er så få, og sagen skal have penge foræret for at eksistere, så synes jeg, at bestyrelsen må være med til at bestemme, hvad pengene skal bruges til ... Det kan vi ikke overlade til en gruppe mennesker ... tilfældige mennesker, der er kommet i den gruppe, — selvom det er flinke og søde mennesker, - så behøver de ikke at være ... Lad os sige, at Per Bruus var i sådan en, - hvad købte han ikke ...

Aage: Jamen der er jo ikke een mand, der kan bestemme noget i en gruppe, vel? - Og bestyrelsen er med i alle grupper. Hvis nu vi tager tilfældet med Walt Rosenberg. Han sender et brev og siger, at han gerne vil komme herop og underholde to aftener, hvis vi vil betale hans rejse. Skal vi så holde et bestyrelsesmøde, om vi vil betale hans rejse?

M: Nej, jeg mener, der kan være et beløb så lille, at der ikke er nogen mening i det. Men det er det, jeg siger, - flere tusinde, — så er det, jeg mener, det kan man ikke give los.

H: Jeg synes, at det er rigtigt, som du siger, at vi ved årets begyndelse fortæller, at vi har noget i kikkerten, at vi vil gerne købe det og det. Og så er det ikke nok, at vi siger, at vi gerne vil købe det og det, vi er nødt til at forklare, hvad vi skal bruge det til, sådan at — som nu i dette tilfælde — at du virkelig ved, hvad det er for en ting, og hvordan den fungerer. Og så kan man sige, at det kan man godt stille i udsigt, men hvornår skal I have det - og alt sådan noget ...

[20. juli 1974 – side 19:]

M: Ja. Og hvordan er vore regninger, - hvordan er vor termin, har vi penge til det og til terminen?

Torben: Jo, men det må jo være sådan. Man må jo begrunde, hvorfor man skal have ...

M: Ja. Der var også noget, Bertil havde bestilt, hvortil der skulle bruges sådan en masse penge, så vi næsten ikke kunne klare terminen. Det kan vi ikke have. Ib var jo syg ... Ja, det var på indbinding. Der kom en vældig regning fra bogbinderen, som vi næsten ikke kunne betale. Sådan noget skal vi jo ikke ... vi må vurdere, hvor mange bøger vi kan få råd til at indbinde ad gangen. Vi er jo vant til de små forhold, - og så kan jeg ikke fare ind i de store. Jeg synes, ideerne er glimrende ... når der er gået nogen tid ... Når sagen bliver af normal størrelse ... så kan det ikke afhænge af en eller anden kasserer ... der må være mennesker i grupperne, som man kan stole på ... som man kan betro at disponere over sådanne beløb.

Aage: Det vi drøfter med dig, det er jo, hvordan tingene skal være på længere sigt, og vi har netop besluttet, at indenfor de områder, som vi hver for sig har ansvaret for, at der skal vi komme med de problemer, vi kan se på længere sigt. Og alle de ting, jeg

kommer med her, - det er jo på længere sigt ... hvordan skal det gøres fremover?

M: Jo. Men det må tage sin tid. For jeg kan ikke se endnu alle de detaljer. Du har sat en masse detaljer op, og jeg kan godt se, at de er meget logiske og meget pæne. Men jeg kan ikke tage ... jeg kan ikke vide ... jeg er jo ikke hjemme i sådanne. Jeg må se, hvordan er vor sag. Hvordan kommer den til at se ud osv. -

Torben: Men kan man sige det sådan ... for det er nemlig rigtigt, hvad der blev sagt ... at grunden til, at vi lagde nogle afgørelser ud, det var for at spare vores bestyrelsesmøder for alle mulige detaljer. Kan man så sige det sådan, at bestyrelsesmedlemmet kan afgøre tingene med indkøb. Kan man sige det sådan?

M: Ja, jeg mener ... skal vi købe noget større, - altså til flere tusinde, så må vi tale om det ved bestyrelsesmødet.

Torben: Man kan ikke lade det enkelte bestyrelsesmedlem bestemme?

M: Det synes jeg ikke ... endnu. Ikke for det ... jeg tror da på jer allesammen. Men ... princippet.

H: Men så kunne man fastsætte et mindre beløb, så man ikke behøvede at spørge om mindre ting, som f.eks. togrejse ... eller ...

M: Nej, - der kan være et tusinde, eller to tusinde, der kan stå. Men jeg tænker jo ikke så meget på det, der skal købes af papir og til kontor og sådan noget, farvebånd osv. ... alt det, - det er jo klart. Det må være under eet, som selvfølgelig. Men det, jeg tænkte, — når der sådan købes nye maskiner, - og nu har jeg i flere år hørt på den elendighed med, at hun kan ikke klare ... og så får jeg jammeren igen for nogen tid siden, at nu har de købt sådanne maskiner ... Så er jeg jo klar over, at så er det ligesom i fjernsynet ... og vi er jo ikke blevet sådan en vældig historie som fjernsynet. Og når man selv har lavet alt det, — med sit almindelige lysbilledapparat og med sine egne tegninger og med sine egne fotoer fra bøger og blade ... alle vegne, så synes man, at der ER sådan et materiale, og man synes, at det er jo ingen sag at få lavet lysbilleder. Vi har jo mennesker, der gerne laver disse lysbilleder. Så er det, jeg mener ... ja, jeg ved ikke, — jeg synes, det er meget klarere ... Når jeg har fortalt om et eller andet emne, og jeg har så vist symbolet, så er jeg kommet med symboler fra livet, der er fotograferet ude fra livet. Altså rigtige naturbilleder. Nå, men nu skal jeg ikke sidde og kritisere,

[20. juli 1974 – side 20:]

for det er jo gjort i den bedste mening. Og jeg må jo også regne med, jeg er selvfølgelig ... nu er jeg selvfølgelig gammeldags.

H: Ja. Jeg synes godt, jeg kan se, at apparatet kan have visse fordele, som andre apparater ikke har.

M: Ja, hvis nu det er sådan, at sagen er så stor, at der er undervisning hver dag, og der er foredrag, og sagen er blevet så ... så er det klart, at så skal man have sådan et apparat, - og måske ikke bare et, men måske flere ... Så forstår jeg det godt, men nu er vi så lille, — vi er så små, - vi sidder med store apparater ligesom i fjernsynet ...

Aage: Nej, sådan et apparat er det ikke. Det er noget af det billigste, man overhovedet kan købe indenfor undervisningen ...

M: Ja, det er det vel.

Aage: Og kendskabet til dine analyser bliver meget bedre udbredt ved at bruge sådan en.

M: Tror du det?

Aage: Ja, og den kan udmærket bruges i gruppearbejde, - i små grupper.

M: Nå ja, men nu lader vi også det være ... Det skal ikke være en kritik af det. Det skal jo være princippet deri. Jeg er jo glad ved jeres hjælp. Men det er bare det, at vi snakker om det, om det er godt sådan eller hvordan, - om jeg synes sådan. Det er det, vi snakker om.

H: Og i virkeligheden burde vi også snakke om, om det ikke var muligt at skaffe de penge, som skal bruges til køb af en adressograf, som de skal have.

M: Ja. Det bør vi gøre snart ... for det er jo synd ... jeg tror nok, at Bertil hjælper hende. Hun kan næsten ikke magte det.

Torben: Det er svært, for det belaster armen meget.

Aage: Hvorfor er det så stort et problem? Det er da ikke blevet drøftet i bestyrelsen.

H: Jo ... jeg kan ikke huske, om det var i bestyrelsen, eller det var ved torsdagsmødet.

M: Det er blevet drøftet, hver gang der er købt noget nyt. Det blev drøftet dengang vi købte det der oversættelses ... det der tolkeanlæg. Da blev de også kede af det. For de synes, at det er mere vigtigt det, de skal bruge her hver måned eller hver uge. Og der synes jeg netop, at vi må købe sådan et. Jeg ved ikke, hvad det koster, men det må være noget, der er nemmere, - noget mere moderne. Det der kan vi jo altid bruge, - der er jo ikke sket nogen skade ved det. Men når vi nu taler om det, så er det, at jeg kommer ind på princippet. Og det er det, at jeg vil jo gerne forstå det også, og jeg vil gerne høre jeres mening. Og jeg forstår det udmærket ... Lad os nu sige, at vi har skole allerede, - og hver dag skal vi bruge lysbilleder, - jamen så er det da glimrende.

H: Ja, og navnlig for den mand, som er i stand til på stående fod at lave en tegning, som

han gerne vil vise, i stedet for at stå ved en tavle og lave det.

M: Ja, - så derfor synes jeg ... nu har vi så det der, og det er jo meget godt.

Aage: Vi skal jo følge med tiden.

M: Ja. Følge med tiden ... når sagen er nået så vidt, at den er indgået i tiden, - men den er ikke indgået i tiden endnu. Den er jo ikke trådt frem for offentligheden.

H: Ja, vi sidder og hakker på æggeskallen derinde, for at komme ud.

M: Ja, den er ikke overleveret til offentligheden på den rigtige måde med at overgå til forlag, og så går den ud til bedømmelse, - forbandelse og velsignelse alle vegne.

Torben: Det skulle komme med Det tredie Testamente, jo.

[20. juli 1974 – side 21:]

M: Ja. Det kommer med Det tredie Testamente.

Torben: Hvornår vil du regne med ...

M: Ja, ja, det regner jeg jo med ... det arbejder jeg på, og jo mere tid, jeg kan få til det ... men kan ikke i forvejen ... for der er den ene forsinkelse efter den anden. Men jeg arbejder flittigt med det, og jeg regner med, at det sikkert er i trykken næste sommer, — at jeg får det færdigt her i efteråret og i vinter. Det håber jeg. Jeg har jo meget færdigt. Men vi skal jo huske på, at jeg kan jo hurtigt skrive ... måske tredive sider ... men jeg er måske en måned om at ordne de tredive sider. Der skal skrives om, og der skal laves ... for mig, - jeg kan bare smøre det ned på papiret, men se, sådan kan de ikke læse det. Og der er sommetider ting, jeg skal skrive flere gange om, for at det kan blive dækkende. Så det tager sin tid. Men det går allsammen godt. Det hele er jo det, at jeg har været forsinket to år, ellers havde jeg jo været langt fremme. Men jeg regner med, at det er med i Forsynets beregning. Jeg er ikke bange for, at vi ikke skal nå det. Det når vi nok ... Men nu må I også forstå, at det er ikke en kritik. Vi taler jo om det, og I spørger jo om det ... Og jeg har ikke noget imod ... selvfølgelig må den følge med tiden ... men der er det, jeg mener ... når den er vokset meget, er en stor skole med flere undervisninger om dagen, ja, så må vi bruge alt det moderne, vi kan få fat i ... Og så har vi sikkert også råd til at købe det.

Aage: Det vil sige, at den beslutning, vi traf om, at hvis revisoren og Tage og Grethe sagde, at det er i orden ... det er sådan set ikke nok.

H: Ikke når det er så store beløb.

Aage: Der er ikke fastsat nogen grænse. Fordi ... selvom vi fastsætter en grænse, så løber vi ud i et andet problem, vi må tage stilling til, nemlig hvor mange gange må man

købe under den grænse. Altså når vi nu har besluttet ... lad mig bare holde mig til de problemer, jeg selv skaber, - at redaktionsgruppen har et vist beløb, som det må bruge til nogle tidsskrifter, til at købe artikler for, til at købe fotostof for, og grænsen så er 500 kr. - så kan den gruppe jo gå ud et ubegrænset antal gange og købe fotos for 400 kr. Det kan heller ikke være meningen.

M: Lad mig høre. Hvem er den gruppe?

H: Nej, det er bare et princip igen, han behandlede.

Torben: Kan man så ikke lægge det styr på det bestyrelsesmedlem, der sidder og har ansvaret for det område. Sådan er det jo også indenfor alle andre firmaer. Det er derfor, man har en leder.

H: Han siger, hvis man sætter en bestemt grænse, f.eks. 500 kr., og de, der laver Kosmos, kan så godt disponere, når de holder sig under det beløb. Men så kunne de den ene dag efter den anden købe op til de fem hundrede kroner.

M: Nej, det er ikke godt. Der må være en tidsgrænse.

Torben: Det er det, jeg siger. Det kan man så have bestyrelsesmedlemmet, der er med i den fraktion som kontrol, idet han siger: ja, altså ... er det nødvendigt igen. Jeg mener, det er det samme man har på et kontor. Der er en leder, og hans opgave er bl.a. den kontrol, at han siger: Hør ... jeg synes, I bruger lidt rigeligt med kugleblyanter.

Aage: Det foregår tit ude i det praktiske liv sådan, at hvis man nu kun må købe for under to tusinde kroner, og der er en maskine, der koster tre tusinde, så køber man maskinen i to omgange. Først køber man den ene halvdel, så køber man den anden halvdel.

Torben: Ikke hos os. Det må være revisionen, der er noget i vejen med.

M: Det skal en gruppe ikke have ret til ... Jeg vil tro, det er meget godt, når sagen er stor nok. Men for mig er sagen en lille historie.

[20. juli 1974 – side 22:]

H: Men i det hele taget kan man vel nok sige, at hvis man ikke sætter noget bestemt beløb, at den enkeltes ansvarsfølelse overfor sådan noget kan styre det, så at man slår bremsen i, når der ...

M: Ja, der må sættes noget beløb. Der må sættes en grænse. Er der ingen grænse, så ... hvem ser efter det?

Aage: Jamen, så kunne man sige ... lad os bare holde fast i det her ... at til at råde over sådanne udgifter, der højst hver må være så og så meget, råder gruppen over et beløb.

Det vil sige, at ved småudgifter må den kun bruge så og så meget, - så må den komme og spørge igen.

H: Nå ja, når det er blevet brugt. Nu siger du f.eks. 500 kr., og når man så har brugt de 500 kr., så er man nødt til at komme og sige, at de er brugt, - jeg vil gerne have dem fornyet.

M: Ja, og så sige, hvad de er brugt til. Selvfølgelig skal man ikke rende og spørge om penge til blyanter eller sådan noget. Det er klart. De må have penge til det. Det er det, jeg mener, det er kun, når det er større detaljer, - at man skal af med flere tusinde. Det kan man ikke lade en sådan underordnet gruppe bestemme. Det kan man måske senere, når sagen har penge nok, - og der i gruppen er mennesker, der i den grad ... der er modne mennesker, og man kan stole på dem. Hvad har vi i dag af grupper ... ikke sådan, - jeg tror nok, vi kan stole på alle dem, der er i dag.

H: Der er to ting i det i dag. Dels økonomien og så også den ubehagelige fornemmelse hos andre, - at de føler sig snydt.

Aage: Vi køber jo også masser af ting til vedligeholdelse af feriebyen. Maling og madrasser og alt muligt andet.

M: Jo, jo. Det er også rigtigt. Men de penge bliver da også bevilget af bestyrelsen. De er ikke bevilget af nogle enkelte mennesker. Hvem skulle bevilge dem om ikke bestyrelsen. Jeg kan ikke se nogen indenfor sagen skal bevilge disse penge andre end bestyrelsen.

H: Men det som Aage siger med hensyn til Kosmos Ferieby, der kan man ikke have en grænse på 500 kr., når det drejer sig om sådan noget, som man skal bruge til vedligeholdelse, maling og sådan noget. For så skulle man komme meget hyppigt.

M: Nej, der er vi også klar over, at vi må sige: hvad skal der laves, hvor meget skal der males, - så kan man så nogenlunde foreløbig sætte et beløb. Og slår det ikke til, så må man komme igen ... og ikke blot sætte et stort beløb.

Torben: Det med de fem hundrede kroner, det er vedrørende den løbende drift. Men det at male hele feriebyen, - det er jo ikke en løbende drift.

H: Det er faktisk en årligt tilbagevendende begivenhed.

M: Der kan man godt sætte et foreløbigt beløb.

Torben: Der har man også en stor erfaring at bygge på. Der kan man ved årsskiftet næsten sige på kr., hvad der skal bruges.

(hyggelig afslutning vedr. næste møde i august). - den 27. aug.

M: Nå skal vi holde det der?

H: Ja medmindre I gerne vil holde det inden. Hvad siger du Aage? - Han har allerede noteret det.

Aage: Ja. Jeg har opgivet ævred. Jeg ved godt, at jeg maser på, og jeg bliver bremset hele tiden.

M: Jo, men ... det går ikke så stærkt, - sagen. Men det er vældig godt. Derfor er det ikke spildt. Man skal passe på tingene, og jeg passer på tingene.

Aage: Vi kunne jo godt holde et lille arbejds møde.

H: Jo. Tirsdag den 6. Da er jeg hjemme.

Aage: Ja, hvornår kan vi drøfte det, som det du har lavet der, så vi kan komme med et forslag til Martinus. Vi kan jo blot drøfte

[20. juli 1974 – side 23:]

det, så vi har det bearbejdet, når vi kommer til et rigtigt bestyrelsesmøde ...

M: Jo. Men selvom vi ikke får det igennem ... det er ikke spildt. Jeg akcepterer det mægtig godt og vil gerne studere det. Jeg kan jo ikke sætte mig så hurtigt ind i det. Det er klart, at der må være nogle regler, - det må der være for det alt sammen. Men for mig bliver det en stor sag.

Aage: Nåh, - den er ikke så stor, men det er principielle ting.

M: Der er mange punkter. Det er udmærkede ting, og jeg er også glad ved, at det bliver sat op, for så bliver det drøftet. Men jeg mener ikke, at vi i øjeblikket ... at det er så presserende i øjeblikket. Kun de ting, vi har talt om, — så synes jeg nok med hensyn til det her med, om de skal have et beløb at råde over. Der synes jeg, det er udmærket ... foreløbig. Det er jo klart, at det daglige, — det selvfølgelig, - det må de have penge til, uden at de skal rende til bestyrelsen. Men når der er noget ekstra, der koster særlige beløb, så er det, jeg mener, at det må drøftes, om det er nødvendigt. For der kan jo godt være et menneske, der synes, at det er meget nødvendigt, at vi skal have en ny maskine, og så er det måske kun en reparation, der skal til.

[27. august 1974 – side 1:]

H: Når du siger vi, hvem er så det, der har holdt møde?

T: Finn.

Ib: Ja, det er, som vi har aftalt, at du og Finn Bentzen og Per finder sammen og finder

ud af, hvordan tingene skal ordnes.

T: Den gældspost, som figurerer i bøgerne, sverigespengene, de 32.000, der har man aftalt, at Finn laver et gælds-brev, og så skal det afdrages på 10 år, og det skal Per aflevere til skattevæsenet i år for at dokumentere, hvordan han slipper ud af den der gæld igen. For det har de jo rykket ham for.

M: Vil skattevæsenet så gå med til det?

T: Ja. Det er Per gået med til. Og så foregår det på den måde, at man to gange om året, - til terminerne, afskriver 1600 kr. hver gang.

M: Skal der afskrives 1600 hver gang?

T: Ja, så skriver Grethe en kvittering på 1600 kr. for modtagelse af honorar, - konsulenthonorar. Og dem kvitterer Per for, og så går det af på gælden. Og så må han selv betale skatten af de penge, - 3200 om året i 10 år. Det bliver opgivet som indtægt for ham.

Ib: Og det skal han betale skat af?

M: Jo. Det var jo de her fra Sverige. Hvor meget skal han så betale i skat for det?

T: Ja, jeg tror nok, han har 43% i øjeblikket. Men så er der jo den anden gæld. Hans gæld til Instituttet. Der foreslår han ...

Ib: Hvad er det, den beløber sig til?

T: Ja, det var 5.000 kr. - talte han om. Jeg har talt med Grethe i dag. Det er 6.000, for det var 5.000 kr. han havde lånt, men så var der noget smågæld, han havde, - blandt andet skylder han 400 kr. endnu for husleje for sidste år, og han skylder for juli og august i år. Men de 5,000 kr., som han skylder instituttet, dem foreslår han afviklet ved, at instituttet overtager hans varelager til kostpris.

M: Men det er nok noget, der ikke kan sælges.

T: Sikkert nok ikke. For jeg talte med Grethe om det i dag, - for nu lød det jo meget besnærende. Det var jo fantastisk billigt, sådan set, at kunne overtage hans lager. Det er bøgernes salgsværdi - altså brutto, - hvis man kunne sælge dem, - så repræsenterer de jo en 24.000 kr. Men det er det Grethe siger, der går så få af dem, at det vil tage tredive år, inden vi bliver af med dem. For det har kostet ham, - det står ham i 5.530 kr. - til 1969-priser.

M: Men så mener han, at vi skal tage dem til det beløb?

T: For de 5.000 kr.

M: Nåh ja, - men hvad.

T: Det er altså en af de ting, som vi må finde ud af, om vi skal sige ja til det der, eller om vi skal sige nej.

M: Nej vi kan naturligvis ... hvis ikke der er andet ...

Ib: Hvis vi nu gør det, er vi så helt ude af sagen med Per.

T: Ja. Så er vi ude af sagen. Ja, han skal selvfølgelig betale sin husleje. Og så har han spurgt om en anden ting. Og det er, at hvis vi ikke overtager det der lager, om han så - selvom han flytter herfra - må have lov til at beholde det rum helt bagved, hvor han har hele lageret liggende.

M: Men jeg synes egentlig, at vi kan overtage det ... vi kan da nok få de 5.000 hjem for de bøger.

Torben: Lad os komme ud af det der.

T: Der er 240 stykker af "Det levende væsen".

Torben: Vi kan godt sælge nogle om sommeren, hvis vi gør noget ved det oppe i Klint.

Ib: Efterhånden. Hvis de repræsenterer en salgsværdi på 24.000 kr., så må det nok kunne lade sig gøre at få dem solgt.

[27. august 1974 – side 2:]

Torben: Hvis vi oppe i Klint laver en gruppe, som har med bogsalget at gøre, og denne gruppe laver skilte og alt det der ...

M: Ja, jeg mener, vi kan da sagtens redde de 5.000 hjem. Så ham hjælper det jo meget. Har han ikke mere gæld så -

T: Nej, så er hans gæld til instituttet væk, - det mellemværende han har med instituttet. Så er der kun det tilbage, hvor han har et gældsbeholdning, hvor han så selv skal betale det der, - skatten. Det er jo kun en formssag for instituttet at få afskrevet dem. Vi skal bare have det ud af vore bøger. Og så gør vi det altså på den måde, at han får pålignet de 3200 kr. om året, som løn her fra instituttet. Og det bliver så skrevet af på gælden. Og på den måde er han altså ude af det.

Torben: Det vil sige, at hvis vi overtager det varelager, så skal han ikke beholde det lokale derhenne med hans bøger.

T: Nej.

M: Så har vi selv brug for det.

(Åge kommer)

Torben: Har han sagt noget om, hvornår han flytter?

T: Nej, det har han ikke. Men han har fået at vide, at den sidste frist er 8. maj 76.

Ib: Hvad er det for en sidste frist, - af hvad.

T: At Per har til at blive boende her. Den 8. maj 1973 gav vi ham tre år.

M: De tre år, - hvad er det?

T: Det er hans lejlighed. Den kan han højst beholde i den tid.

M: Nåh dernede. Er det 73?

T: Nej, den 8. maj 73 bestemte vi, at han fik tre år.

M: Nåh ja.

T: Og det vil sige den 8. maj 76 skal han flytte. Om et år, - inden første maj næste år giver vi ham en skriftlig opsigelse, - med et års opsigelse. Men han har fået det at vide, at vi har talt om det. Han er klar over det.

Ib: Og han gør sig ikke nogen forestilling om, at der kan rokkes ved det?

T: Nej. Det er han klar over. Men han ville også helst, - hvis han kunne finde noget andet nu, så ville han så hurtigt som muligt flytte.

H: Det må vi nok repetere for Aage.

T: repeterer.

Aage: (Om honoraret). Skal han have det skriftligt?

T: Ja, ja. Han skal bruge det skriftligt, - til skattevæsenet.

Aage: Skal der udstedes en kvittering for penge, han ikke får?

T: Han får 1.600 kr. to gange om året. Dem betaler han af med det samme til instituttet. Det kommer ud af bøgerne.

Aage: Giver vi ham 1.600 kr., som han så afleverer tilbage?

T: Nej, vi giver ham en kvittering på 1600 kr., og det bliver skrevet af på hans gæld.

Aage: Jo, - og så fortæller vi skattevæsenet, at han har fået 1.600 kr.

T: Det bliver opført i bøgerne, at han har fået 3.200 kr. om året i honorar herfra.

M: Ja. Så skulle det kunne gå smertefrit.

T: Ja, ja. Og så den gæld til instituttet ... (fortæller om overtagelse af bøgerne). Prisen er 5.330 kr. for de 5.000 han skylder instituttet. Det er vi blevet enige om, at det er der rimelighed i. For de priser, - 2 kr. stykket for "Det levende væsen og livets oplevelse" og "Hvordan kan jeg gøre Guds vilje", 2 kr. stk. - og "Gud på anklagebænken 3.50 kr. Og så er der de der "20 tilfælde, der tyder på reinkarnation", - der er 90 stk. à 8.50. Dem skulle vi nok kunne få de fem tusinde ud af.

[27. august 1974 – side 3:]

M: Ja. Vi kan da nok få de 5.000 hjem.

Aage: Vil det sige, at sagen nu er i orden?

T: Så er vi helt ude af det med Per.

Aage: Og det skal vi ikke snakke om næste gang?

(alm. ha, ha)

Ib: Jeg vil godt lige høre, - hvad er salgsprisen, - den nuværende salgspris på de bøger. For nu siger vi, at salgsværdien på bøgerne er 24.000.

T: Ja, han skriver her: "Jeg kan oplyse, at bøgerne efter den gældende udsalgspris repræsenterer en bruttoværdi på i alt 24.700".

Ib: Ja. Men er der nogen, der kan huske, hvad udsalgsprisen er?

H: Jo. Der stod 3.50 på den ene bog.

T: Ja, det, der står her, det er kostprisen.

Aage: Men er det ikke sandsynligt, at alle pengene kan komme ind på Stevensons bog?

T: Kan det ... hvad koster den da?

Ib: 40 kr. eller sådan noget.

T: Nå. Og der er 90 stykker. Nå, men så skulle der være en rimelig chance for, at vi får det ind. Og så har han ikke brug for kælderrummet dernede.

M: Fylder de meget, de bøger?

T: Lad os se (tæller) nej, de fylder ikke så meget.

Ib: ca. 1/2 kubikmeter.

M: Jamen det skal være på tide at få det ud af verden.

T: Men så kommer der noget andet, og det er, når Per holder foredrag. Det er hovedproblemet.

Aage: Jamen jeg har en række andre problemer.

T: Han har hidtil fået provenuet af de foredrag, han har holdt.

M: Men sig mig engang, - hvordan er det så ordnet, dette med foredragene? - Han samler jo ikke mange mennesker. Og han forlanger det meget godt betalt.

Aage: Han har jo givet tilsagn om at holde et foredrag om måneden de næste 4-5 måneder.

M: Men det tror jeg ikke. Han kan ikke samle mange mennesker. Det duer ikke noget.

T: Han har givet tilsagn om en række andre foredrag senere, men det, der hidtil har været gældende, det er, at han har fået foredragsindtægten, uanset om den har været stor eller lille. Og jeg har sagt til ham, at så længe der ikke træffes anden aftale, så må den aftale være gældende.

M: Jo. Så længe der ikke kommer mange mennesker ... det er jo ikke noget, at der kommer 25 - 30 mennesker.

Ib: Det er en aftale, vi har truffet med ham på et tidspunkt, hvor der ikke kom ret mange tilhørere til foredragene, sådan at det rent faktisk var et mindre beløb, end han ellers skulle have haft.

Aage: Ja. Men kan vi ikke aftale, at de næste fire måneder, hvor han holder fire foredrag, at den aftale fortsat er gældende.

M: At han skal have det, der kommer ind - eller hvordan?

Flere: Ja.

M: Men vi har jo det med at skulle betale varmen, og den kan jo godt være temmelig dyr. Og det med hver uge er jeg bange for, - er for meget.

Aage: Nej, det er een gang om måneden.

M: Nå. En gang om måneden? - Nå, jeg troede, at det var en gang om ugen, og der er det, jeg mener, det kan ikke samle mennesker nok. Nå - en gang om måneden. Det er bedre.

Aage: Altså, undervisningsgruppen har lagt et program for foredragene i de første fire måneder, og som jeg håber kan køre. Sådan at Mogens holder et om måneden, og Per holder et om måneden, og Svend Aage holder ingen. Der bliver et hveranden uge.

[27. august 1974 – side 4:]

M: Ja. Det er da meget pænt.

Aage: Og der bliver en bestemt linie i dem, så Pers foredrag kommer til at hænge sammen, og Mogens' kommer til at hænge sammen.

M: Ja ... Det er spørgsmålet, om det er godt, for ... kommer der nye til, - de er jo ikke med i de første ting. Når nu der kommer nogle i andet eller tredje foredrag ... de ved ikke, hvad der er sagt i første foredrag. Var det ikke bedre, at emnet var afsluttet hver gang.

Aage: Nåh jo. Jamen de er afsluttet hver gang, men de handler bare om samme hovedemne.

M: Men du siger, de hænger sammen.

Aage: Nej ... der er et vist hovedemne, de allesammen handler om. Men foredragene kan høres helt uafhængig af hinanden.

M: Nå, de kan godt høres helt enkeltvis ... så går det bedre.

Aage: Men det betyder bare, at når nogen er begyndt at høre dem, så har de en vis tilskyndelse til at komme næste gang også.

M: Jo. Det må man jo regne med ... bare der ikke bliver alt for mange fremmedord og alt det der ... det er han tilbøjelig til. Og det er ikke det, der er det store sus, - at folk kan blære sig med store videnskabelige ord. Men jeg synes, det er godt, at vi får ordnet det der. Det har vi haft en evindeligt snak om. Vil han så stadig arbejde hos Kehlet - eller hvordan?

T: Ja.

M: Nå. Det er godt. For ellers bliver det jo galt igen. Og hun arbejder jo også ...

T: Børge Hansen. Han har ikke fået nogle penge endnu. Grethe efterlyser noget skriftligt.

Torben: Ja, men jeg har snakket med ham om det. Og jeg har også snakket med revisoren om det, og han vil sige det til Grethe.

T: Hvad vil han sige til Grethe?

Torben: Han vil sige til Grethe, at det er i orden ...

T: Men det er da ham, der har sagt til hende, at hun skal have noget skriftligt. Hvad skal hun have?

Torben: Jamen så må jeg skrive til ham, - en bekræftelse på det der.

T: Han er klar over, at han kommer til at betale skat af det ...

Torben: Ja, ja. Det var han helt indforstået med.

Ib: Hun skal jo bare have et stykke papir til regnskabet, - et stykke papir, hvor der står, at der skal udbetales så og så meget til Børge Hansen.

T: Altså på 10.000 om året i tre år.

Ib: Og så bare en forklaring dertil, hvad det er for noget, så det fremgår tydeligt af regnskabet, at det er rigtigt.

M: Hvad er det, han skal have.

T: Han skal have 30.000 kr., 10.000 om året i de næste tre år - for den låne-historie, - i stedet for huset. Det kan vi sådan set selv skrive.

Ib: Ja, det er også det, jeg mener, - et udbetalingsbilag. Så er det i orden. Hun behøver jo ikke et dokument.

T: Nej, når han er klar over det, så kan hun jo roligt sende ham pengene. Det er mærkeligt nok, - for Finn har talt med Grethe om det i dag.

H: Martinus, har du nogle ting til os?

M: Nej, ikke andet end, at der er denne Vasek. Han skriver jo, at han har oversat og så

videre, og der er også (et navn, måske Lilly Jobs), men hvad kan vi ...

H: Nej, jeg har skrevet før til Vasek, og gjort ham opmærksom på den ordning, som vi har talt om her, at vi er nødt til ... at vi kan ikke autorisere en oversætter, medmindre vi har sikkerhed for, at vi kan stå inde for oversættelsen. Og vi har ikke noget materi-

[27. august 1974 – side 5:]

ale, på basis af hvilket vi kan vurdere det. Så jeg skrev til ham, at vi kunne ikke give en sådan autorisation.

Ib: Hvad vil han også med den?

H: Jo. Han har brug for den til at få lov til at få trykt de bøger, der er oversat. Der er en bestemmelse i Tjekkoslovakiet om, at medmindre han har forlagets tilladelse til at oversætte disse ting, kan han ikke få bøgerne trykt.

M: Men hvordan - de må jo ikke læse dem dernede.

H: Nej. Det tror jeg heller ikke, de må. Jeg tror heller aldrig, at han får tilladelsen.

M: Alt det han har oversat, har han måttet holde skjult.

H: Det er nok det næste punkt, han støder på. Lad os nu sige, at han fik tilladelsen herfra og så leverede det ind. Så ville det sikkert gå til en censur, som ville forbyde det.

M: Ja, vi kan jo ikke give tilladelsen. Vi ved ikke, hvor det havner henne. De konfiskerer de det måske. Han må være hemmelig med det, og når det så ... så haster det jo ikke. Men vi kan jo ikke lade ham få lov til at trykke bøger. Han kan jo ikke trykke bøger dernede, som de ikke må læse. Det kan jeg da ikke tro.

Ib: Det skulle være, hvis bestemmelserne var blevet lempet.

H: Ja. Og selvfølgelig vil der kunne være den mulighed, at nogle af bøgerne ville der kunne gives tilladelse til. Men det ved vi ikke, og vi ved heller ikke, hvordan det er oversat.

M: Jeg mener, - vi må vente lidt, - til vi kommer længere frem. - Og vore erfaringer er mere ... Det er jo storartet og dejligt, at nogle oversætter, men vi kan ikke blindt ... vi må da have den oversættelse kontrolleret. Vi kan da ikke nøjes med ham, der har oversat det.

H: Vi skulle have modtaget noget materiale. Har du ikke noget?

M: Jeg tror ikke, jeg har modtaget hans ...

H: Nej. Det er det mærkelige ved det. Jeg havde besøg af Peter Zacho for ikke så lang tid siden, og da sagde jeg, at der er det ejendommelige ved det, at hver gang vi har bedt ham om materiale, så har vi ikke kunnet få noget. Så siger han, at det er ikke rigtigt, for der er leveret noget hertil, og så sagde jeg, at jeg måtte gå ud fra, at Ib har det, for jeg har det ikke. Hvis du positivt kan sige, at du ikke har noget materiale ...

Ib: Nåh, - jeg vil da godt lige se efter, men det tror jeg bestemt ikke, at jeg har.

M: Jeg har da også hørt, at vi har fået noget.

H: Men lad os så sige, at du (M) har det, har vi så nogen som helst mulighed ... kender vi nogen, der kan så meget tjekkisk og dansk, at de ville kunne foretage en sammenligning?

M: Jeg mener, at han har sendt det herop. Jeg mener, at vi har fået det ... jeg ved ikke, om det er Tage, der har fortalt, at vi har fået det.

H: Jeg har ikke noget, og vi skal så lige se, om Ib har ...

M: Men hvem mon der så har det?

H: Ja, jeg ved det. ikke. Der var et år, hvor han havde sendt noget via en, der skulle til Sverige, men vi har ikke modtaget noget af det. Så jeg er bange for, at hvis han refererer til sådan noget, så er det enten noget, der er gået tabt, eller også er gået tilbage.

Ib: Men Peter var jo dernede på et vist tidspunkt, og da var det jo meningen, at han skulle have det det med, men det kunne han da ikke få alligevel.

H: Ja. Der er noget mærkeligt ved det. Men skal vi ikke sige, at Ib ser efter, om der skulle være noget materiale. Men selvom vi så finder det, hvad skal vi så gøre?

Ib: Ja ... hvis vi er kommet dertil, at han siger, at han har mulig-

[27. august 1974 – side 6:]

heder for at få det udgivet, så kan vi selvfølgelig henvende os til en tjekkisk-dansk translatør, og så kan jeg sætte mig hen sammen med den pågældende, og så kan han fortælle mig, hvad det er, han læser i den oversættelse, og så kan man da umiddelbart få et indtryk af, om han er kapabel til at oversætte.

H: Jamen skal man så sige, at så skal man give det over en bank eller bare for den bog?

Ib: Det kan vi da kun gøre for en bog ad gangen.

M: Nej, - det er da dejligt, at de oversætter. Men fordi de oversætter, så kan vi da ikke

sådan med det samme ... det må gennemgås ... det vil jo også tage sin tid. Men det er jo fabelagtigt, at han skriver jo glimrende dansk, - det han skriver til mig.

Ib: Jo. Det gør han skam også. Han hævder jo, at han kan oversætte fra dansk. Det kunne jeg godt lide at vide, om det er rigtigt. Han har siddet dernede og læst sig til det, såvidt jeg ved. Og han kan jo godt ved at læse danske bøger og ved at studere det lære sig at skrive det. Men om han kan lære sig så meget, at han virkelig kan forstå alt, hvad du har skrevet i dine bøger, det kan jeg godt undre mig over.

M: Det kan han ikke. Det kan jeg ikke tro ... Det er der ikke engang mange danskere, der kan.

Ib: Ja. Det kan jeg godt stille et stort spørgsmålstegn ved, om han kan det. Og der er også det specielle at sige om det, at Martinus har brugt mange danske ord i en helt særegen betydning, som han ikke kan finde i en ordbog. Og han har lært det ved at læse i en ordbog.

M: - så han kan ikke få det lavet i sådan en galop, som han, - men ellers er han jo en dejlig mand.

Ib: Ja. Det er han. Men hvis vi får en oversættelse af en af bøgerne, han har lavet, herop ... så kan vi da godt foretage en sådan forhåndsundersøgelse i hvert fald. Lad os så sige, at det koster 2-300 kr., hvis jeg sætter mig hen en to - tre timer sammen med en translatør, så kan det umiddelbart give en bedømmelse af, om det er umagen værd at arbejde videre med. Sådan synes jeg godt, vi kan bære os ad, for der findes dansk-tjekkiske translatører. I første omgang kan vi se, om jeg har noget materiale.

M: Det må vi gøre først og fremmest, ja.

Ib: Men det tror jeg ikke, at jeg har. Og når vi så skal til igen at diskutere, hvordan vi får en oversættelse herop, så tror jeg, det tager meget lang tid.

M: Jeg kan da ringe og spørge Tage. Jeg synes, han har sagt, at der var ... men han får da ikke ...

H: Jeg tror nærmest, at det er noget Tage har hørt gennem Peter. Og Peter har ikke noget liggende.

(Martinus ringer til Tage Buch)

T: ... en pris på ældre årgange af Kosmos, - når der bliver spurgt efter det. Jeg husker ikke, hvem det var, der spurgte, - om det var Else eller Grethe ...

Torben: Det minder mig om, - er I indforstået med, at vi sætter prisen op på det hele pr. 1. januar?

Ib: Ja, en glidende prisforhøjelse ... skal vi ikke have det til at stige automatisk med pristallet?

Martinus har nu talt med Tage i telefonen. Han har ikke noget, og han mener, at Peter Zacho måske har det.

Ib: Jeg tror også, at det kun er løse rygter alt det der. For vi har de sidste femten år talt om, at vi skulle have de oversættelser fra Vasek, men det er aldrig lykkedes at få dem.

(der tales igen om gamle Kosmos)

H: Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan man behandler sådan noget nede i sådan et område, hvor det er forbudt. Man synes

[27. august 1974 – side 7:]

jo, at han løber en stor risiko.

M: Han må jo have det hemmeligt et sted. Han kan jo ikke sidde åbenlyst med sådan noget.

Ib: Åh, - disse forhold er lettet betydeligt de senere år.

M: Er det det ... Ja, det var engang, det var helt frit. Han var så glad.

Ib: Jeg var i Ungarn for en måneds tid siden i otte dage. Og da havde jeg lejlighed til at snakke med nogle mennesker dernede. Og en af dem havde været direktør for en telefoncentralfabrik. Og han fortalte mig, hvordan man, - dengang man var begyndt på de femårsplaner, som regeringen udarbejdede, havde haft nogle enorme vanskeligheder med ministrene og med ministerierne om, at nu bestemte de, at nu skulle der laves så og så mange kabler af den og den type, - og dem havde de egentlig ikke ret meget brug for. Så gik han op i ministeriet og lavede vrøvl over det der. Jah -- det kunne de godt se, men ta' nu hellere og få det lavet, for ellers får vi vanskeligheder. Men han sagde ... det er forbi, det der. De vanskeligheder har vi ikke mere.

M: Men det var i Ungarn.

Ib: Det var i Ungarn, ja, ja. Det med Vasek er ganske vist i Tjekkoslovakiet, men i Ungarn har de også været meget strenge. I dag er forholdene på en masse områder anderledes.

H: Vi har somme tider modtaget bøger retur, hvorpå der var trykt, at de ikke var tilladt.

Ib: Jeg var i Budapest i en uge, og man kunne bestemt ikke mærke, at det var under sådan et regime.

M: Ja, det mindskes vel efterhånden. Men efterhånden ... de yngre generationer vil ikke finde sig i sådan noget. Der bliver revolutioner.

Ib: Mange unge mennesker gik med langt hår, og pigerne gik i lårkort, og der var et leben uden lige.

M: Ja, så længe de ikke er så meget åndelige, så generer diktaturet ikke så meget. Så længe de ikke har særlige selvstændige tanker, så generer diktaturet ikke så meget.

H: Men man kan mærke, at der virkelig er interesse for dine ting derovre.

M: Det er der sikkert.

H: Så hvis det var, vi kunne sende frit, så ...

M: Det kommer jo engang.

Ib: Men hvis han vil komme ud med en oversættelse, så kan vi lave en sådan foreløbig vurdering af det, og så kan vi tage stilling til, hvad der ellers skal ske. Det kan selvfølgelig være, at han kan. Det kan man ikke vide.

H: Han skriver: Kære og højt ærede herr Martinus. Med stor glæde meddeler jeg Dem, at min oversættelse fortsættes. Jeg har allerede en stor række af oversættelser, håndskrevet, samtidig forelægger jeg oversigten. Mine venner skriver meget af, og jeg vil efterhånden kunne sende kopier til instituttet. I vort land er det desværre umuligt at lade Deres bøger trykke i trykkeriet og langt mindre kolportere her fra til udlandet. Det ville for mig indebære mulighed for at komme i fængsel. Dog benytter jeg Deres tilladelse til oversættelse. Den vil jeg forelægge for indskrivning hos litterær akademi. Det vil være for mig en problematisk, men dog nyttig beskyttelse imod øvrigheden. Nu er jeg stadig en hemmelig oversætter, skønt jeg har bedt længere end tre år, men uden ...

Ib: Nåh, det er en autorisation, han skal have for at kunne sidde og oversætte bare, - ikke for at udgive. Ja, han skriver der, at han stadig er en "hemmelig oversætter". Men han skrev lidt tidligere, at han ikke kunne udgive dem, - ikke trykke dem. Så må det være en autorisation, han skal have for at være sikret mod

[27. august 1974 – side 8:]

myndighederne. Altså, han skal kunne vise myndighederne, at han har ret til at oversætte.

M: Hvordan kan han få den ret, når de ikke vil have det i landet? - Så forstår jeg ikke, at de giver ham den ret.

Ib: Vi kan godt give ham ret til at oversætte bøgerne. Det er ikke det samme som at

give ham ret til at udgive dem.

H: Det lyder lidt jesuitisk ... men skal vi lige høre, hvad han i øvrigt skriver ..., men uden fremgang, og derfor for mig uforståeligt, at ifølge forbehold af alle rettigheder skulle være forhindret udbredelsen af Deres arbejde. I det tilfælde, at instituttet vil forbeholde udgivelsen af alle oversættelser i fremmede sprog, vil det være en stor hæmning. Jeg er ikke i stand til at forestille mig, at kunne det være i tjekkisk, ja endog i russisk eller kinesisk sprog udgivet oversættelse i instituttet uden vanskeligheder og også fejlfri og rigtig. Hos os er alle udgivelser, tryksager strengt behandlet af mange embeder, kommissioner, grammatikkontrol, kulturkomité, egnede forlag - og efter denne langvarige afhandling er det næsten umuligt at finde et trykkeri, i hvilket det forlangte kunne trykkes. Kort sagt, al privat udgivelse er umulig. Vejen fører igennem forskellige organisationer. Altså vil jeg være i det mindste Deres anerkendte oversætter, og dertil behøver jeg at for det litterære akademi forelægge Deres bevilling: 1) Oversættelse er bevilget til tjekkisk sprog for Josef Vasek 2) Nødvendig at beholde stilen og særlig præcis indholdet. 3) Egennavne og specielle betegnelser kan være overført til tjekkisk udtryksmåde eller i original med forklaring. 4) Også vil bevare form, kapitler, punkter osv. 5) Deres andre betingelser. Jeg har endnu nogle notitser og spørgsmål, men det vil jeg skrive til Peter Zacho eller senere. Med mange tak og kærlige hilsener, Deres hengivne Josef Vasek.

H: Det sidste har jeg ikke hørt før, - det sidste, at hvis man giver ham tilladelse og samtidig stiller som betingelse, at det skal være i nøje overensstemmelse med originalen ...

M: Det er da mærkeligt, at de mennesker dernede har interesse af det.

T: Nej, han har interesse i at få sådan en autorisation herfra. Så kan han gå til akademiet dernede og få en påtegning, så har han overfor myndighederne en dokumentation ...

M: Men de giver ikke tilladelse til udgivelse alligevel ... så var der en masse andre bøger, der også kunne komme ind ... Han kan jo risikere, at de tager det hele fra ham, hvis han er ... og der er jo ingen brug for det, når de ikke må læse det.

Torben: Nej, men, Martinus, det er jo et problem, vi vil møde, fordi i nogle lande vil det jo starte på den måde, at der vil være et behov nedefra. Det er jo embedsmændene, der sidder og siger: I må ikke læse de bøger, - men så kan der godt være et behov, der kommer nede fra.

M: Jo, - men det behov, - det gælder jo livet, næsten ... og det gælder bøgernes ødelæggelse, hvis det bliver opdaget. Jeg synes, at det må gå de rigtige veje, at de ikke skal sniges eller smugles bag ind. Det er glimrende, at han oversætter. Det er dejligt, at det bliver oversat. Og det kan jo også senere hen, hvis endelig han vil have noget ... til hans familie, hvis der kommer indtægter af det. Men jeg kan ikke se, at vi i øjeblikket ...

når regeringer har så strenge love...

H: Nej, men man kunne tænke sig den mulighed ... Lad os nu sige,

[27. august 1974 – side 9:]

at han har oversat det, og det viser sig, at oversættelsen dækker fuldstændig den danske original, så kunne man tænke sig, at det var en bog, som myndighederne dernede ville sige, at den måtte godt gives ud. Og hvis det var tilfældet, så ville det være synd at ...

M: Hvordan skulle man kunne tænke sig det? - Har den sådan en tillid til den danske regering, til dansk øvrighed, - myndighed?

H: Nej, - det tror jeg ikke. Nej, jeg tror de nærmest vil vurdere det helt ud fra indholdet.

M: Ja ... jeg kan ikke rigtig se, — enten er det diktatur, eller også er det det ikke. Og det er strengt diktatur. Og han kan risikere, at de tager det hele. Hvis han har det liggende et sted dernede, og de får færten af, at han oversætter, og han har oversat flere bøger, - og de får opdaget det ... hvad så? - Så vil de måske kræve det udleveret. Det vil de ikke have i deres land. De ser på sådan noget, som det er en forfærdelig forførelse af folk.

Ib: Det er sprængstof -

M: Det er bare det, - han er naturligvis så glad for sin oversættelse, og jeg kan godt forstå, at manden længes efter, at der skal ske noget med det. Men det kan jo ikke hjælpe ... man må jo tage betingelserne i øjesyn.

Torben: Kan vi ikke skrive til ham på en sød måde. For det er nærmest det, som du selv er inde på, han bliver jo ked af det, hvis vi bare skriver, at det kan ikke lade sig gøre. Kan man ikke skrive ...

M: Nej, jeg mener heller ikke, at man skal skrive det sådan ...

H: Hvordan mener du -

Torben: Skrive afslaget på en sød måde ...

H: Jo, det mener jeg, at jeg allerede har gjort.

Torben: Så han forstår det ...

Ib: Det er nok ikke rigtig muligt.

H: Nej, jeg tror det ikke. Jeg kender ham. Han har været heroppe, og jeg har været

nede og besøge ham - Jeg tror, man kan sige, — ja, han er en flink fyr, men han er temmelig stejl, også.

M: Han er meget stejl ... Peter har været uvenner med ham. Så noget galt er der.

Ib: Ja, et eller andet sted. Det er en meget vanskelig sag. Det er ikke til at gøre ham det der begribeligt.

M: Jeg kan da godt forstå ... manden har siddet der fra morgen til aften i sin fritid, og han er spændt på at få noget resultat. Men hvad kan det nytte ... Der er jo spærret.

Ib: Men det er ikke os, der spærrer.

M: Nej, ikke os, men ...

Torben: Han kan godt opleve det sådan.

H: Ja, det kan han godt, fordi han kan ikke komme videre uden det.

Ib: Ja, det tror jeg, han gør.

M: Vi spærrer skam ikke. Hvis han kunne få det igennem med det samme, ville vi da hellere end gerne have det. Det er da klart. Men vi er ikke interesseret i, at hans oversættelser skal gå til grunde, — at han selv er så letsindig, at han ikke kan se så langt frem i tiden. Det mener jeg ikke, at han kan. Jeg mener, at han har absolut en risiko for, at folk tager det. Når de forbyder den slags ting i deres land, så sidder der en mand og laver alt det der ... så kommer han i forhør, og så kommer andre i forhør, og de vil se, hvad han har ... det plejer de jo at ville. De plejer ikke at være særlig blødsødne. Det er bedre, at det bliver liggende til engang, der bliver brug for det.

H: Så er han jo bange for, at det ikke bliver i hans tid. For han er jo ikke helt ung mere ...

[27. august 1974 – side 10:]

M: Nej, hans tid — mine ting bliver da heller ikke ... men jeg har heldigvis så megen viden, at jeg ved, det er i min tid ... altså, - den åndelige tid er også min tid. Her er det ikke spor med, at det skifter. Det betyder ikke så meget. Vi er jo stadig lige levende, - så kan man gøre så meget, meget mere ... på en måde ... det er bare, - de fysiske ting kan man jo ikke lave. Men man kan gøre meget, meget mere, når man er fri af kroppen. Men det ved han jo ikke.

H: Det er sådan en ubehagelig situation. Det er ligesom det bider sig selv i halen. Hvis han går til myndighederne og siger: Kan jeg få lov til at få denne oversættelse trykt, hvis det nu er, at jeg får tilladelsen fra instituttet i Danmark. Så siger de: Jamen har du ikke den tilladelse, så har du jo slet ikke haft lov til at oversætte det, så har du

overtrådt bestemmelserne.

M: Så skal han jo lyve.

H: Så han kan ikke rigtig komme nogen vegne.

M: Jeg føler virkelig, at der er fare på færde. Der er noget i mig, der føler det.

Ib: Det kunne vi måske skrive til ham så.

M: Ja. Det kunne vi da godt ... at jeg føler, at det er ikke tiden. Han må have tålmodighed. Det er glimrende ... vi er lykkelige over, at han har gjort det. Og det kommer til brug ... til vældig brug engang.

H: Skal jeg skrive til ham, - og så skal jeg vise dig brevet, inden jeg sender det?

M: Ja. Det er udmærket, for jeg har så lidt tid til det.

Ib: Det tror jeg også er måden, man skal gøre det på. For det vil være det eneste, der kan give tilfredshed hos ham.

M: Ja, - for ellers regner han jo ikke med mig. Og jeg tror, han regner meget med mig - og så det, at det ikke skal gå til grunde.

H: Og så skriver jeg det på dansk, så han kan se, at det har du læst.

Aage: Men skal oversættelserne sendes herop.

H: Det ville være rimeligt at gøre.

M: Så var de mere i sikkerhed.

Ib: Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det at sende dem også repræsenterer en fare.

M: Ja. Det gør det. Hvis det er, at de finder på at censurere det.

Ib: Jeg tror ikke, at vi skal have de oversættelser, før der er en, der kommer på besøg dernede og som kan tage det med.

M: Peters kuffert plejer også at blive eftersat.

H: Nåh nej, det plejer at kunne gå.

M: Ja, han skal i al fald ikke sende det altsammen på een gang.

Ib: Når man rejser ud og ind af Ungarn, så bliver man ikke undersøgt.

H: Jeg er heller aldrig blevet undersøgt på de ture. Der er folk, der er blevet undersøgt. Folk, der er kommet galt afsted, fordi de har haft mange bøger med.

M: Ja. Så er det det, de kan se, at de har vældig meget bagage med. De har jo stærke øjne, de toldere.

M: Vi snakkede noget om timebetaling, hvad var det for noget? - Altså, der var noget med, at der var nogle dage, de arbejdede gratis. Det skulle hedde sig, at de arbejdede gratis. Det synes jeg da ikke, er en god idé. Det var ved medarbejdermødet, vi havde det.

Ib: Nåh ... Grethe var fremme med det der.

M: Der var noget med, at Per skulle have timebetaling. Jeg mener ikke, at Per skal have timebetaling. Så kan han jo lave mange timer på det.

H: Men var det ikke noget, vi talte om i forbindelse med de planer, som man engang skal realisere, når man skal have ligeløn. Det er vist ikke noget, der ligger på bordet idag. Det er bare noget,

[27. august 1974 – side 11:]

der en skønne dag skal realiseres.

M: Ja, jeg ved ikke. Grethe trådte op imod det - den ordning den anden aften ved mødet. Det var jo lavet sådan, at så skulle de komme til at lave en to-tre dages gratis arbejde. Og det er jeg ikke meget for.

Ib: Grethe præsenterede den sag på en måde, der gav det indtryk, at hun tror, at vi sidder her og opererer med en eller anden snedig udregningsmetode af timebetalinger, der medfører, at vi kan betale Per en højere løn end andre, f.eks. Og at man skal lave nogle fiksfakserier for at få det til at se ud, som om det er ligeløn, uden at det er det. Det indtryk havde hun.

M: Nå. Men det er det altså ikke.

H: Nej.

Aage: Jeg ved ikke, hvor meget tid vi skal bruge på det i aften, men det ligger jo sådan ...

Ib: Jo. Det synes jeg nok, at det var værd lige at klare det op, hvordan det ligger. Det er absolut påkrævet.

M: Ja, jeg vil gerne vide det.

Aage: Vi kan vel ikke nå frem til en beslutning om, hvordan aflønningssystemet skal være. Jeg må bekende, at jeg har en masse ting, som jeg gerne vil drøfte med bestyrelsen.

Torben: Ja, det vil jeg støtte Aage i, fordi det er noget, der ligesom ligger længere fremme, - det der med aflønningssystemet.

Ib: Der er skabt et problem, - i hvert fald hos Grethe og muligvis også hos andre, at vi forsøger at lave sådan et eller andet mærkværdigt system og får de ting til at se anderledes ud, end de er. Og det var rart på en eller anden måde at få rammet en pæl igennem det der.

Aage: Jeg kan ikke se, hvordan det har udviklet sig, som det har mellem Grethe og Else og Bertil. Men det er helt oplagt, at de har fornemmelsen af, at bestyrelsen længe har favoriseret Per, og det synes de er ubehageligt. Så de ser tegn i sol og måne hele tiden på, at vi favoriserer Per. Det er det, der ligger bagved. Det er helt sikkert. Og når det problem her overhovedet er dukket op, så har det en helt anden baggrund, - nemlig at vi holder fast ved, at Per ikke skal favoriseres. Det er jo sådan, at han har været stillet overfor den betingelse, vi i øjeblikket stiller op, nemlig at han kan ikke få fuldtidsansættelse ved insti-

Men han er interesseret i at tjene penge ved at arbejde for instituttet. Og han har sagt på et vist tidspunkt, at han forestillede sig, at når han var færdig hos Kehlet, så kunne han lørdag og søndag arbejde for instituttet mod betaling. Og det har vi reageret på på den måde, at vi har sagt, at man kan godt arbejde for instituttet, men det skal være sådan, at den totale arbejdsuges længde må ikke være større end for de andre. Så hvis man laver et arbejde derudover, f.eks. ved at arbejde lørdag og søndag, så bliver det en gave til sagen. Vi kan ikke have, synes jeg, at han bare forøger sin normale indtægt ved at arbejde for sagen. Så er vi ude at køre. Og så har vi skullet, når han skal arbejde på en deluge, - hvis han f.eks. skal arbejde to dage for sagen på underlige tider af året, - så har vi skullet have et eller andet grundlag at gå ud fra. Og vi har ikke nogen fast løn af anden art end timeløn, som vi kan anse for rimelig. For det er jo det, sagen skal stile imod, ikke. Man skal have et stykke papir, hvorpå det står, at nu har jeg arbejdet en time, uanset hvad man har lavet. Alle skal have lige meget ud af at have arbejdet en time. Og der har vi jo nogen forskel. F.eks. betragter jeg det sådan, at Else og Grethe får samme løn, men Else arbejder altså en dag længere. Så hun har altså en lavere timeløn, eller man kan sige det på den måde, at de har samme timeløn, men

[27. august 1974 – side 12:]

så arbejder hun en dag gratis. Og hvis man så skulle finde ud af, hvilken løn skulle Per have, skal han så sammenlignes med Grethe eller skal han sammenlignes med Else. Og der ville jeg synes, at det var urimeligt, at han - hvis vi i øvrigt synes, at hans tid var rigtigt anvendt - skulle have mindre end Grethe i løn. Og det kan man efter min mening

kun få til at passe med de nuværende forhold ved at lægge en eller anden timeløn fast, og så sige, at så må der være nogle, der yder noget mere ... Det gælder også Bertil. Bertil har også sagt, og det har han skrevet i et brev til bestyrelsen, at han vil kun have den løn, som de andre får. At han står lørdag og søndag og om aftenen og trykker i instituttet, det er en gave til instituttet. Det er noget, han yder udover den normale arbejdstid uden at få betaling for det. De ting har de fået på en eller anden måde vendt sådan, at vi er ude på at favorisere Per.

Ib: De har fået vendt det på hovedet.

Aage: Altså, jeg synes, det er et meget rigtigt princip, som gælder Bertil og Grethe og Else i allerhøjeste grad idag.

M: Jo. Men kan det ikke ordne sig ved, at de bliver ved med at have deres løn. Og hvis Per vil arbejde for sagen, så må der kunne laves et eller andet for ham. Altså at han får en slags løn for det, - uden at det skal være sådan indviklet. Kan det ikke vurderes, hvor meget han kunne tjene, hvis han ville arbejde her?

Aage: Det er meget simpelt. Men man forestiller sig hos Bertil og de andre en hel masse andre ting. De forestiller sig f.eks., at hvis Per skal have timeløn for at holde et foredrag, så skal han sidde i fire dage og forberede sig, og så holde en times foredrag, og så skal han have betaling for ... måske 32 timer. Så har jeg fortalt dem, og jeg håber, at de har fået fat i det, at i samfundet idag, f.eks. ved undervisningsinstitutionerne er det sådan, at når man holder et foredrag, så får man en timeløn for at holde foredraget, og så får man tre eller fire timelønninger for at forberede foredraget, og så er det ligegyldigt, om det tager en halv time eller tre dage at forberede foredraget. Man får betaling for fire eller fem timer i alt. Og det gælder ved alle vore undervisningsinstitutioner idag. Og det kunne man nemt have indenfor sagen. Hvis en mand skal have en hel uge til at forberede et foredrag, så er han uegnet til at holde foredrag. Så skal han lave noget andet.

M: Jo, jo. Det kan man jo godt sige, at han skal, - have tid til at forberede sig.

Aage: Hovedproblemet - det er ikke dårlig kommunikation - det er det, at de har fået den opfattelse gennem tiden, og de har svært ved at blive den kvit.

M: Men hvordan kan de berøres af det?

Ib: Jeg vil foreslå, at Aage påtager sig at forklare Grethe og Else og Bertil det der i detaljer.

Aage: Det har jeg gjort.

Ib: Nå, det har du gjort, hvornår?

Aage: Ja, pr. telefon. Jeg skal også gerne gå ned og sætte mig og forklare dem det. Men vi har jo ingenting besluttet.

Ib: Nej, men det er sådan set lige meget.

M: Men hvordan er de kommet til at få den opfattelse. Hvis det drejer sig om en særlig foredragsbetaling, så er det jo noget for sig selv. De andre arbejder jo hele dagen, men foredrag er måske nok nødt til at være en slags timebetaling. Det ved jeg ikke. Men det skulle jo heller ikke kunne gøre noget. Derfor behøver han jo ikke at være ... jeg mener, derfor kunne det jo godt gå. Hvis det drejer sig om, at det skal være en ordning, en slags princip for foredragsbetaling, at det skulle være det nemmeste, så kunne det

[27. august 1974 – side 13:]

ikke gøre de andre noget. Det synes jeg ikke.

Ib: Jeg kan heller ikke forstå, hvorfor der er et problem i det.

Aage: Altså den virkelige baggrund for det er jo, at de har talt om muligheden for, at vi havde en aftale med Per, sådan at han arbejdede en del af ugen for instituttet med — hvad vi syntes var mest hensigtsmæssigt: foredrag, redaktion af Kosmos, artikler, og hvad der nu ellers kunne være. Og der har vi drøftet, hvordan kunne man finde en betalingsform for det, sådan at vi opretholdt ønsket om ligeløn, og sådan at Per ikke på nogen måde blev favoriseret. Det har hele tiden været en klar ledetråd for, at Per ikke skulle favoriseres. Men de er så vant til i deres opfattelse, at Per bliver favoriseret. Dertil kommer så, at Bertil har den grundindstilling, at bestyrelsen bør ikke diskutere noget uden at have indhentet medarbejdernes mening om det forhold.

M: Medarbejderne må da have lov til at arbejde længere eller kortere. I sagens fremtid bliver der ikke nogen bestemt (arbejdstid) ... da må det blive, som folk efterhånden selv finder for godt. Da kan vi ikke stille arbejdstimer op eller noget, for da er det ikke en forretning. Det er jo hver enkelt menneskes egen sag. Det er ikke noget, enhver skal tjene penge på, og så kan rende fra. Det er hans egen åndelige struktur, der er tale om. Men nu er det jo foreløbig ... som vi har det nu ... der må vi fortsætte, — men jeg forstår ikke, hvordan de kommer ind på, at det hedder sig, at de skal arbejde en to-tre dage gratis. Eller at det skal laves sådan.

Ib: Jo, det kan jeg da godt forstå. For se, når Grethe arbejder 4 dage om ugen, og Else arbejder fem dage om ugen, - ja, og Bertil syv dage om ugen, - og de får samme månedsløn. Når vi så taler om, at hvis Per skal arbejde på instituttet, så skal han have samme timeløn som de andre. Det kan man jo ikke regne ud, fordi Grethe får én timeløn, og Else får en anden timeløn, og Bertil får en tredje timeløn.

M: Så bliver det jo gennemsnittet, når man tæller sammen.

Ib: Ja. Det er jo netop det, der er spørgsmålet. Eller også skal man sige, at der er et

normeret antal timer for en uge, og det er det antal timer, timelønnen skal regnes ud efter. Og hvis det nu er, at vi siger, at det regner vi ud efter fire dage. Så får de allesammen samme timeløn, men dem der så arbejder mere end fire dage, så har de jo i virkeligheden arbejdet de overskydende dage gratis for instituttet.

M: Ja, det kan man nok sige.

Ib: Og det er det, - det er bare det, der har været tale om. Men så har de dernede fået den opfattelse, at når det har været på tale på den måde, - og det er kun en udregningsmetode, - så er det nok, fordi vi vil give Per en højere timeløn end de andre.

M: Ja, det tror de selvfølgelig.

Ib: Ja, det er det, de tror, og det er altså lige at vende tingene på hovedet. Du (Aage) kommer til at gå til den forklaring een gang til.

Aage: Jamen jeg vil sige det på den måde, at ... hvordan det er startet, - at de overhovedet har snakket om det dernede, - det tør jeg ikke sige. Det er altså en bemærkning, som jeg har ladet falde på et eller andet tidspunkt. Men jeg synes, at jeg har nok at rode med, og dette er noget, jeg skal holde mig ude fra. Så jeg synes, at det var rigtigt, at du (T) gjorde det.

T: Ja.

Ib: Og så skal jeg ved lejlighed forklare Bertil det endnu en gang.

[27. august 1974 – side 14:]

Aage: Men bortset fra det, så er et af de punkter, der står på min liste, - det er den dårlige kommunikation. Jeg synes, det er så forfærdeligt at være med til sådan et torsdagsmøde. Vi ville gavne instituttet meget mere ved at male vægge og ordne vinduer end at sidde og holde torsdagsmøde. Det bliver bare slået fast, at det hele fungerer kommunikationsmæssigt dårligt. Jeg synes ikke, at der kommer noget frugtbart ud af det. Hvad synes du (Ib)?

Ib: Næh ... situationen er jo ... sådan fastlåst ... i en række vanskeligheder medarbejderne imellem. Det må man jo erkende.

M: Det må jo være op til hver især, hvad de vil arbejde for. Nogen vil arbejde gratis og nogle vil ikke ... Det må jo blive sådan i fremtiden også ... at nogen vil arbejde gratis, og nogle er nødt til at skulle have betaling ... Men det er jo en kedelig historie, hvis de skal begynde at veje og måle, hvad den ene får, og hvad den anden får. Så har det jo ikke noget med virkelig kærlighed at gøre.

Ib: Det er også derfor, at vi skulle hen til, at alle, der skal have arbejdet betalt her på instituttet, skal have den samme timeløn. Men da de nu har den samme månedsløn og

et forskelligt antal timer, så er det, problemet opstår. Man kan ikke regne ud, hvad skal Per have i løn, hvis han skal arbejde for instituttet.

Aage: Og man kan også sige, at Birthe får samme månedsløn som de andre, men hun har det gode, at hun kan bo billigt deroppe, og Bertil har det gode, at han kan bo her.

Torben: Der er en ting, der er ved at ske i øjeblikket ... det lagde jeg mærke til oppe i Klint. Jeg overtog det ... det der efter dig deroppe (Aage), og der havde jeg nogle af de unge, der kom hen til mig. De er jo meget søde, men de har en ting, som gør sig gældende i øjeblikket indenfor dette her institutvæsen. Og det er, at der er mange mennesker, der har en enorm masse kritik at rette mod alle mulige ting. Og der sagde jeg det til dem, at det er udmærket, at man kritiserer, men man skal lade være med at råbe så højt, fordi der er jo ikke nogen grund til, at man råber mægtig højt, man kan bare gå hen og gøre tingene. Altså ganske alvorligt sagt. Jeg tog sådan lidt fat i dem, - fordi det er lidt billigt det andet der. Det er noget, der ligger i tiden. Og jeg sagde til dem, I må være klar over en ting, så længe vi har Martinus siddende her, så vil sagen ikke udvikle sig længere, end den er i øjeblikket. Det har vi arbejdet meget intenst med ... Ib og mange andre har prøvet med de der ting, og den når ikke længere. Og det er, som Martinus selv siger, hvis det var, at jeg blev kendt i dag, så ville de stå fra instituttet og ind til rådhuspladsen, — at du skulle gøre det ene og det andet. Men der er masser af ting, I kan gøre. I kan gå hen f.eks. til Henning og sige, er der noget, jeg skal hjælpe med?

M: Ja, det var det, vi skulle have.

Torben: Men lad være og sid med al den der mavesure opstød hele tiden, - gør dog tingene. De har så meget med at sige: hvorfor gør han ikke det, og hvorfor gør han ikke det ... men det er dem selv.

M: Det er jo det, de skal lære. At det er deres egen ... de har ikke noget med, at han vil arbejde længere, eller han vil arbejde billigere ... det må han jo selv om. Ellers er vi jo ude i det samme som i den øvrige verden.

Ib: Så er det ligesom det er udenfor.

Torben: Det bliver ved med at være de andre, de hele tiden skal have fat i.

M: Og det er det jo slet ikke. Det er sig selv ... vi skal bearbejde. Men de vil altid have, at de andre ...

Torben: Det er altid de andre. Hvorfor gør Åge ikke det, hvor-

[27. august 1974 – side 15:]

for gør Ib ikke det, hvorfor gør Martinus ikke det. Det er noget, der er meget fremme i tiden. I stedet for bare at gå hen jo og sige — uden de der store armbevægelser, — gå

hen til Henning og sige: er der noget, jeg kan hjælpe dig med?

Aage: Men har vi ikke en mulighed for at få drejet de torsdagsmøder, sådan at det bliver nogle orienteringsmøder, hvor man orienterer hinanden om, hvad der er foregået, og hvad der skal ske, i stedet for at sidde og kritisere.

M: Der er det jo egentlig på tide ... jeg har jo talt om, at når sagen bliver rigtig ... så skal de have en bog, hvor de ser strukturen — hvad hver især skal gøre. Og det kunne jo næsten tyde på, at det er på tide, at vi får begyndt på den, så enhver, der kommer op til Klint, kan se, sådan er ånden her.

H: Martinus, ved sidste bestyrelsesmøde da vedtog vi, at jeg skulle begynde på det, og når jeg så har skrevet det, så skulle jeg sende det rundt til de forskellige, og når vi så havde et forslag, så ville vi give dig det til gennemsyn. Og det er jeg begyndt på, og jeg er netop kommet til de problemer, som er berørt her, - denne form for kritik, at det er rimeligt at komme med kritik, men det skal være på en urban måde.

M: Ja, det skal være venligt.

H: Så vi er igang med det.

M: Men det er godt. Jo, altså, fordi ... der er så at sige ingen vejledning. Man kan godt sige til de mange unge mennesker og andre, der kommer ... der er ingen vejledning. Hvis der nu er en reel bog, — sådan er det her, og er der noget at klage over, så sådan og sådan ... Men hovedsagen er, at det er sig selv, vi er her for, - for at lære at blive sig selv. Men naturligvis kan der være ting, man må påtale ... når mennesker er uforskammede og sådan ... Men jeg mener, det er meget vigtigt, man ... vi skal jo opdrage dem. Altså det vi laver, det er hverken forretning eller sekt eller samfund. Derfor har den ikke andre love end menneskets egen lyst, - jeg mener lyst til at være kærlig og være retfærdig. Det er det, vi baserer os på. Og i samme grad som man kan præstere det, i samme grad er man jo et meget, - dejligt medlem.

H: Og der skulle ikke være behov for, at man på nogen måde overfuser andre.

M: Nej, det er der ikke .. fordi, så overtræder man reglementet. Der er ingen mennesker, der ikke kan komme til at lave fejl, og der er ingen af dem, der kan være alle tilpas. Der vil altid være nogle, der synes sådan og sådan. Men det er det, de skal vænnes af med. Vi kan ikke få nogen virkelig fred ... Vi skal jo være eksempel ... Vi er noget, der begynder i verden. Altså, vi er ikke en ny sekt eller nyt samfund eller noget sådant - men vi er en moral. Vi er en moral, der begynder i verden, og denne moral er fri ... Vi er frie mennesker. Vi kan gøre det, og vi kan lade være at gøre det ... Vi kan gå ind, og vi kan gå ud, - men det er frit. Og når vi gør det, så er vi jo med i det.

Ib: Og så kan det ikke rigtig nytte noget, at vi kommer og kritiserer de andre, fordi de ikke elsker mig.

M: Men vi må have det skrevet. Vi må have det gjort synligt. Bare jeg var lidt stærkere.

Aage: Jeg oplever det sådan, at der er et kolossalt behov for de der ting, og det hele kommer til at rode mere eller mindre, indtil de ting ligger klart. Og jeg føler på nuværende tidspunkt, at medmindre en eller anden yder en ekstraordinært stor indsats, så vil der ikke være noget som helst af det her, der er færdigt de første to år. Fordi der ligger så mange principielle problemer i det. Så (utydeligt) næste sommer ... det gør jeg ikke, med mindre der ydes en ekstraordinær indsats på en eller anden måde.

[27. august 1974 – side 16:]

M: Vi må huske på, - hver især må huske på, de går ind under dem selv. De går ind under dem selv. De går ikke ind under en kommando. De går ind under dette, hvad kan jeg hjælpe til med her, eller hvad kan jeg lave her. Og hvis han er glad ved at lave det, og så begynder at sige nåh ja ... det var ... jamen så kan han lade være at lave det. Vi skal ikke have nogen bitterhed. Der vil blive nok til at gøre det rigtige. Vi får en kærne, der i den grad bliver fuldkommen. Det kan godt være svært til at begynde med, men der bliver en kærne, og så bliver de andre jo smittet, - for så bliver det jo en større og større kraft til at holde sammen, - i mod dem, der er anderledes. Der er begyndelsen, der naturligvis er ... men der er det jo rigtigt, at vi kunne få skrevet noget ... nogle regler straks, så vi havde noget til at begynde med, - deroppe i feriebyen, - til foråret.

Aage: Kunne vi ikke gøre det, at vi lavede nogle midlertidige regler? - Også med hensyn til nogle andre ting, f.eks. de forslag jeg er kommet med. Kunne vi ikke lave noget ... bare midlertidigt?

M: Jo, jo. Vi kan godt lave det midlertidigt, - for det er jo rimeligt nok, at tingene kan være midlertidige, for der kommer jo mange ting, vi skal tage hensyn til, som vi ikke ser idag. Det er jo det, vi i dag har brug for, som vi skal klarlægge.

H: Jeg havde forestillet mig, at jeg ville lave det færdigt, inden jeg sender det rundt, men jeg kan jo gøre det, at jeg sender det, som jeg allerede har lavet, rundt, og så kan I kritisere det. Men ... hvad har du (Ib) for forslag?

Ib: Jeg ville foreslå, at vi tager et under-bestyrelsesmøde, og så giver vi os til at drøfte det der mere i detaljer.

M: Det ville være mægtigt ... det er jo sådan, at de render uden noget som helst hoved. Men er der sådan en (utydelig) ... så er der noget virkeligt. Og så kan man sige, jamen, det står jo der.

Aage: Men en ting, vi også kunne, det var, at vi i en eller anden fase kunne spørge de forskellige medarbejdere, hvilke ting de følte behov for, at der stod i sådan en bog.

M: Joh ...

H: Nåh ja, jeg tror næsten, at vi har fornemmelsen af det så langt, at vi ved, hvad vi skal gøre i første omgang.

M: Vi skal jo også passe på, at vi ikke får det overdimensioneret.

H: Jeg synes, det vil være en meget god idé, at vi ved det første underbestyrelsesmøde, der holdes, behandler det. Og jeg vil da gerne have det lavet færdigt, som jeg er ved, og så fordele det, og så kan vi bruge det som grundlag.

M: Og så vil jeg også gerne se det.

H: Ja, ja. Det er netop meningen.

M: For så har vi noget at holde os til. Der er jo ingen, der har noget at holde sig til. De render vildt imellem hinanden, og så kritiserer de hinanden. Når der er et bestemt skelet, så bliver det også et ordentligt legeme.

Torben: Men de er lidt hårde unge. Så kritiserer de styreformen, og hvorfor strammer han ikke op, og hvorfor gør han ikke sådan. Så må man sidde og sige til dem: jamen, han har lidt ligtorn der, og der skal man passe lidt på. Og det er jo klart, man behøver ikke sidde der og være så hårde, afskære folk, afbryde dem.

M: Nej, men jeg mener, disse mennesker, som du siger, er hårde, det må man gøre dem opmærksom på: I behøver jo ikke at være her. Hvis I synes, at det ikke passer jer, ja, så er det jo ikke det sted, I skal være. Jeg mener, man skal ikke være bange for det, for det kan jo ikke hjælpe ... det er ikke os, der skal bøje sig for dem. Nej. De unge mennesker er jo uopdragne. Det må man næsten sige, at de er.

[27. august 1974 – side 17:]

H: Man kan ikke vente andet.

M: Nej, det kan man ikke.

Aage: Det er da dejligt at se, hvor mange unge mennesker, der hjælper til i Klint. Der er masser af unge, der arbejder flere timer om dagen.

M: Men det er jo dejligt, ja, ja. De vil sikkert også, når de hører sådan struktur, - og det bliver indprentet ... der skal da holdes foredrag med det. De skal se, hvordan det virker. Så vil de også forstå, at der er noget plan i det. Men når de går rundt og tror, at der ikke er plan i det, så er det, de bliver ...

H: Jeg vil sige, at jeg havde et møde med dem deroppe, hvor vi talte om den grundlæggende idé i Kosmos Ferieby, og i samarbejdet. Og der var nu megen forståelse for det. Jeg fik et meget positivt indtryk af det, så jeg tror nok, at vi skal komme igennem med det.

M: Der er bare det — de skal føle, at der er virkelig et skelet, der er virkelig et fundament, som det skal gå efter.

(blandet snak) (der aftales "under-møde" d. 10. sept.)

H: I hvert fald bliver det nødvendigt at gøre opmærksom på, at der er særlige ansvarsområder, som varetages af bestyrelsen.

M: Ja, at det svæver ikke frit i luften, - så de tror, de skal bære det.

Aage: En af de ting, som jeg synes er meget vigtig at få med i sådanne ting, det er at gøre det klart, at der er forskellige grupper, og i de grupper er alle lige. Men nogle grupper er overordnet funktionelt i forhold til andre. Det kan ikke være anderledes. Det kan ikke være sådan, at enhver i enhver gruppe skal have lige så stor indflydelse på, hvad der sker i en anden gruppe - som deltagerne i den anden gruppe. Og der må man så bare ... der er nogle, der synes, at der er chefer indenfor foretagendet. Det må man bare have væk, ved at deltagerne i en gruppe kun er o der midlertidigt. Jeg mener ikke, at man kommer uden om, at f.eks. bestyrelsen er en funktionel overordnet gruppe, og der er nogle andre grupper, f.eks. undervisningsgruppen, som kan få sig nogle undergrupper til sig efterhånden, men der kommer funktionelt over- og underordnede grupper.

M: Nej, det tror jeg ikke, at vi skal have. Det må kunne lade sig gøre ... det er rigtig nok, selvfølgelig skal der være nogle, der er ledere, men jeg mener ikke, at vi skal have over- og underordnede. Vi skal bort fra dette klasseforskel.-

Aage: Det er heller ikke det, der er tale om. Det er rent funktionelt, - altså som tingene fungerer.

M: Jo, men jeg mener, man kan ikke adskille ... at medarbejdere og bestyrelse er to højst forskellige, - det er underklasse og overklasse. Man må have det sådan, at medarbejderne føler, at de også er med i bestemmelserne.

Aage: Nåh jo. Men der er det netop sådan, at der er mange, der i dag mener, at ... altså at der er nogen, der mener, at torsdagsgruppen er sagens højeste instans.

M: Nå, nå ... der er ikke nogen højeste instans ... det kommer så an på, hvordan man taler om det. Bestyrelsen er da lige så høj.

Aage: Jamen bestyrelsen er jo med i torsdagsgruppen.

M: Jo. Det er den, og det er også udmærket.

Ib: Men se, det vi støder os på, det er betegnelsen "overordnet" og "underordnet". Vi skal have en anden måde at tale om tingene på for at komme over det.

M: Jeres stillinger er jo sådan på en måde lidt overordnede. Men sådan bliver det ikke ved med at være. Engang i fremtiden bliver det lige så godt bestyrelsesmedlemmer, der ikke har ... ikke sandt.

[27. august 1974 – side 18:]

Ib: Vi er nødt til at få de der betegnelser ud af vore samtaler om disse ting, hvis vi skal kunne gennemføre det.

M: Ja, det må vi gøre.

Torben: Jamen, herregud, jeg synes, det er ret enkelt. For der er en bestyrelsesgruppe, som har den arbejdsopgave, at den er besluttende. Så er der en gruppe, der har den opgave, at den er undervisende.

M: Jo, jo. Det er også det, at vi skal sådan set være på lige fod. Men, selvfølgelig, bestyrelsen har jo de og de foreteelser, og bestyrelsen må sidde med det største overblik over situationerne.

Aage: Men det betyder vel også, at bestyrelsen må træffe de beslutninger, som andre grupper ikke kan tage, eller som andre grupper ikke har forudsætninger for at kunne tage.

M: Jo, det er klart. Bestyrelsen må have en vis overlegenhed. Fordi, bestyrelsen har den største oversigt over tingene. Tingene må jo gå til bestyrelsen, meddelelser osv.

Ib: Men det kan bare ikke gå, at vi benytter udtrykkene over- og underordnet. Fordi i samme øjeblik vi gør det, så oversætter andre det til klasseforskel.

M: Ja, ja, - netop.

Ib: Og det er ikke det, vi mener, og det er heller ikke det, Aage mener.

M: Nej, det forstår jeg da godt.

Aage: Men det er funktionelt. Og den, der sidder i bestyrelsen, han sidder der kun midlertidigt. Når han går ud af bestyrelsen, så bliver han medlem af en anden arbejdsgruppe.

M: Det er jo rigtigt. Når han ikke er medlem af bestyrelsen, så er han medarbejder. Bare man kunne finde en betegnelse, der var ... var talende, - der sagde, at man var ikke overordnet, men den udtrykker det, man er. Fordi er man leder, da behøver man da ikke at være overordnet. Man kan da udmærket være kammerat med dem allesammen.

Torben: Men I kan kalde det, hvad I vil. For den vurdering af bestyrelsen siger mere om de mennesker, der udtaler sig om den, end den siger om de mennesker, der sidder i bestyrelsen. Sådan er det jo.

Aage: Når først sagens struktur ligger fast, så bliver der måske ikke så mange beslutninger for bestyrelsen at træffe.

M: Når det engang ligger fast med de forskellige ting, så er der jo ikke så meget at diskutere, sådan ... men det er jo klart, at ... at der er noget der, man skal sådan passe på — mellem medarbejderne og ledere. Det er jo det, der fra gammel tid har lavet skavanker.

Ib: Det er ligefrem betændt det område der. Det er det faktisk. For man kan ikke røre ved det, - uden så skriger nervesystemet. Og derfor er vi også nødt til at kalde det noget andet. Vi er nødt til fuldstændig at forlade den der terminologi.

M: Men bare man kunne finde sådan et navn. Hvis man kunne sætte et bogstav til, - medarbejder A, medarbejder B ... så var der ikke nogen bestyrelsesgruppe. Han der er medarbejder A, og han der medarbejder B ... Så er der ikke nogen bestyrelse. Så er de medarbejdere stadigvæk.

Aage: Hvis det skal være som en organisme, så må der være organer og celler.

M: Jo, men det bliver der jo også. Men ... vi går jo ikke her ... vi er jo lige så glade ved vore fødder, som vi er ved vort hovede, - mener jeg, - jeg ville da nødig af med dem.

Ib: Vi vil trods alt nødig af med hovedet.

M: Men vi må jo også forstå, at det betyder jo heller ikke, at

[27. august 1974 – side 19:]

bestyrelsen ikke er ledere. Vi skal bort fra det her ... der ligger en magt, en kraft ... i det her at være bestyrelse. Alle disse udtryk, som man har brugt i århundreder. Men dertil må man sige man kunne også bruge et tal for medarbejdere.

H: Jeg tror, det bliver meget væsentligt, at man understreger, at man skal ikke putte alle sine gamle opfattelser af hele dette hierakimønster ind i dette her system. Man skal gøre sig klart, at det netop er et ligeværdigt ...

M: Ja, det er der, vi skal jævne ud ... at vi kan få det fint afrundet, - at der ikke er et trappetrin der, - en trone oppe der ... så bliver de gale, dem dernede ... Vi kan fjerne årsagen til ...

Ib: Vi kan fjerne nogle af de formelle årsager til det.

M: Ja, men de er jo allesammen nødsaget til at være med til ... der skal jo være nogen ... de kan ikke allesammen gå rundt og sige, at det skal være sådan og sådan. -

Aage: Det der skal skabe forståelsen for det, må være det, at alle i gruppen er ligestillede, og er kun midlertidigt placeret i gruppen.

Ib: Ja ... er det alligevel ikke et spørgsmål? - Er det ikke sådan, at mennesket skal føle sig lige, - også med dem, der i visse formelle situationer kan betegne sig som overordnede. Og de skal aldrig føle sig som underordnede, og de skal aldrig føle sig som overordnede. Det er efter min opfattelse den eneste løsning.

M: Nej, det skal de ikke ... det er jo ikke nogen forretning. Der er jo ikke et arbejder- og arbejdsgiverforhold. For hver især er med for sin egen skyld. De er med for, at de vil gerne være med til at lave bevidstheden om til den åndelige struktur, og det får de rig lejlighed til ved de instrukser, som vi sætter op i den bog. Så vil de få at vide, hvordan de skal vænne sig af med alt det gamle, - med at blive bitter på ham og med det der ... det bliver de vænnet af med. Og de er her for at blive vænnet af med det, - ikke for at tjene penge. Naturligvis skal de også have penge, hvis det er ..., men, altså, det er ikke det, der er det primære. Der vil også komme mange, som vil være med, men som tjener penge ved siden af, - og har deres arbejde ved siden af ...

Torben: Men der er mange indenfor det her, som føler ret stærk aggression mod bestyrelsen, har jeg lagt mærke til ...

M: Ja ... de er allesammen overordnede, synes de.

Ib: Men, Martinus, det er i virkeligheden en kritik af dig. For du kunne jo have valgt nogle andre.

M: Ja, men altså, - det kunne jeg jo ikke. De må kunne forstå, at jeg vælger dem, som jeg føler, at jeg er i kontakt med Gud ... Jeg kan mærke med det samme, hvis jeg vælger et menneske, der ikke er ... om jeg er i kontakt. Det mærker jeg let. Og jeg har ikke noget at beklage mig ... med jer.

Aage: Kan man ikke sige, når nogen siger, at bestyrelsesmedlemmer i øjeblikket er overordnede ude i samfundet, at så gælder det for alle bestyrelsesmedlemmer, at de har chefer ude i samfundet. Vi er underordnede.

M: Men vores er ... vi er samfundet. Vi er ikke noget, der træder udenfor samfundet. Vi er den ny verdens samfund, - Kristendommen, der i sine kosmiske analyser skal brede sig til alle mennesker. Det må man huske på, - det er det, der sker. Jeg er ikke kommet bare for at lave en ny politik eller en ny ... religiøs retning. Jeg er kommet for at vise verdenslovene. Og det skal altså gives nu til menneskene. Men det gælder om, at vi så samtidig med den viden, vi har, at vi kan lave en struktur, og at vi kan lave det sådan, at de, der kommer ind, at de med det samme kommer ind under ... og kan mærke

virksomheden af den væremåde. Og det er det, vi så er ved at sætte sammen her. Og der er det, at vi piller væk alt

[27. august 1974 – side 20:]

det der, der laver bitterhed ... Og du skal huske på, at det er dig selv ... du er her for at omvende dig selv, - ikke for at omvende ham ... Hans, det har du ikke med at gøre. Det bliver hans sag. Kan han ikke, så må han gå ud, eller ... Forsynet leder det hele. Nu laver vi en foreløbig bog, men senere skal der laves en undervisning. Jeg mener jo netop, som jeg sagde, at når der først bliver skole og alt det, - så må alle de, der er med, have en undervisning. De må gennemgå et kursus i væremåde, - og forstå, hvorfor det skal være sådan en væremåde. Det er, fordi det er opfyldelsen af livslovene. Folk er jo så tossede i dag. De vil gerne sidde og meditere i timevis. De vil gerne lave en hel masse ting, helt tåbelige ting, - men at holde lovene, — det er da meget nemmere. Og komme ind og være gode venner med sine omgivelser, lære at tilgive, - lære at forstå, at han er sådan, og hun er sådan. Det er jo det, der skal ske indenfor os. Og der er det, man skal huske på: Nu skal du ikke blive vred, - hun eller han er sådan.

Torben: Det er lettere at lave de andre om.

M: Nåh ja, - det skulle egentlig være lettere at lave sig selv om. Man kan ikke lave de andre om.

Ib: Det er jeg ikke i tvivl om, trods alt, for de andre kommer man jo ingen vegne med.

M: Næh, det gør man såmænd ikke. Nej, - det hele drejer sig om sig selv, - hvad har jeg med den bevægelse at gøre. Ja, det er livet, - det er altså livet. Og hvis man går med herind, så kommer man sammen med andre mennesker, der i den grad udvikler sig frem til at holde livets love, - og lever på den rette måde. Ikke for at man skal blive en stor matador, - blive chef eller direktør eller tjene mange penge, - ikke spor, - tværtimod.

H: Der kan ikke være nogen større opgave, end at være med til at skabe en ny kultur.

M: Nej, det er vores opgave, og derfor er det vigtigt, at vi får det sat ned på papiret. Det er om at gøre, at vi får det. Også nu mens jeg er her ... men jeg skal nok følge med fra den åndelige side. Jeg føler, at jeg er ikke væk af den grund. - Skal vi drikke the ...

Aage: Jeg har nogle store problemer, og så har jeg fire små. Jeg ved ikke, om jeg kan slippe igennem med nogle af dem. Der er i hvert fald nogle, som jeg gerne vil have nogle kommentarer til i aften. Der er et lørdagshold, som Mogens og Svend Åge har arbejdet med i nogle år. Og formålet har oprindeligt været og er stadigvæk det, at der skal arbejdes på at få nogle nye lærerkræfter indenfor sagen. Hvad der kommer ud af de der lørdagshold efterhånden, - det tør jeg ikke sige, men nu har de gået så længe med det, at det snart var på tide, at der skete noget. Det synes mange af deltagerne. Så det jeg ville spørge på, det er: Kan der være noget til hinder for, at det lørdagshold,

hvis undervisningsgruppen går ind for det, præsenterer på instituttet nogle foredrag, som en eller enkelte fra dette lørdagshold holder, og som bliver annonceret som elevforedrag.

M: Nej, hvis der er nogle, der kan holde det. Har vi nogle emner, der nok skulle kunne holde det? - Det er da udmærket, at de får trænet sig op til det.

Aage: Men jeg spørger sådan set kun på det, om undervisningsgruppen kan beslutte det og annoncere det, f.eks. de to foredrag, som er elevforedrag.

H: Vi havde det jo i sin tid, dengang Gerner ...

M: Ja, i kælderens her. Det gik egentlig meget godt. De holdt foredrag her i salen, altså ikke for fremmede, men altså ... de holdt foredrag indenfor ... så den ene, så den anden. Han gav dem altså undervisning i det, og så skulle de hver især op og

[27. august 1974 – side 21:]

holde foredrag. Og det er jo rigtig nok, - vi står jo her og mangler og mangler ... Mogens har jo skrækkelig meget at bestille. Nu fik jeg brev fra Tyskland, fra Bonn. De var mægtig glade for hans foredrag der, og de synes så vældig om mit og siger, at jeg "er jo en Mester" (Martinus ler). Men af den grund bliver jeg nu ikke så vigtig.

[Nyt bd.]

Aage: Det er det, lørdagsholdet er.

M: Kom der noget ud af det?

Aage: Af Gerner Larssons tilsvarende i sin tid, da kom Mogens og kun Mogens. Om der kommer nul eller en eller to af det her, det ved vi ikke.

M: Men han havde det jo på en anden måde. Han holdt jo nogle aftener, hvor de fik undervisning. Og så en aften skulle en af dem op og holde foredrag, og så næste aften skulle en anden. Og sådan blev de trænet op til at holde foredrag.

T: Ja. Det er det, der sker om lørdagen.

M: Nå, jeg havde ikke indtryk af, at der var så meget ... var der nogen ...

H: Det foregår på en lidt anden måde. De har det mere som gruppearbejder, hvor de skiftes til at give udtryk for et bestemt emne. Men så skulle det være sådan, at en af dem kom og forelagde et eller andet emne i et mindre foredrag, der ikke skulle vare så lang tid, - et kvarter eller tyve minutter. Men sådan var det forresten også hos Gerner i sin tid, at det behøvede ikke at være så langt et foredrag.

M: Nej, det skal ikke være så langt.

H: Men det nye i dette her, som Aage kommer med, det er altså det, at man ligefrem skulle annoncere dem.

M: Jamen jeg tror ikke, at vi skal annoncere til fremmede tilhørere. Så bliver de nervøse.

Aage: Så får de det jo ikke lært.

M: Nej, det er jo det kedelige ved det, at der kommer ikke så mange til foredragene. For hvis der nu var virkelig tilstrømning til foredragene og til sådanne kursus, - at når man averterede, at der var kursus for ... foredragsholdere eller hvad skulle man kalde det, - så kom der måske en særlig gruppe af unge mænd, og dem skulle man så have aftener sammen med, og så skulle de så efterhånden høres i foredrag.

Aage: Jamen Martinus, det har kørt i tre år, - nej to år.

M: Har det det ... har der været sådanne enkelte mennesker, der ...

H: Ja, der er altså nogle enkelte, der har holdt foredrag dernede om lørdagen.

M: Og de kommer der stadigvæk? - Og kan de holde foredrag? -

H: Ja, de kommer der stadigvæk, men jeg tør ikke sige, om de kan holde foredrag.

Aage: Nogle af dem kan ikke, - og nogle af dem kan.

H: Men sådan var det jo også dengang. -

M: Ja, det er jo ikke alle, der ...

Ib: Er det så også sådan, at dem, der gerne vil, det er også dem, der kan?

M: Det er gerne dem, der ikke kan, - dem, der har voldsom vilje til det. Dem, der siger: Nej, jeg er ikke dygtig nok, - det er meget ofte de bedste. Men dem, der siger, lad mig blot komme til, jeg kan ... så er det ligesom med Nibelvang, dengang jeg kom til ham ... Han pralede sådan af, at han skulle holde foredrag. "Han kan jo ikke holde foredrag" — det var da han var dreng og ung mand ... Så var der ... hans kammerater var han sammen med til et politisk møde. Det var ude i Sengeløse. Så blev der en pause. Så sagde hans kammerater: "Op med dig, du er jo så dygtig, - nu må du op". Så kom han op på talerstolen, så sagde han ... han har

[27. august 1974 – side 22:]

han har selv gengivet det ... han var meget sjov ... Så kom han op på talerstolen, og så

var han jo skrækkelig nervøs, - og så sagde han: "Ja, - man har bundet lynet og givet dragen vinger, og ... og ... æh ...". Der døde du sgu, Lars Peter, råbte de.

Aage: Jeg kommer til at tænke på min onkel. Han stod op til min fars 60-årsdag, og så holdt han tale. Så gik han i stå, - og han kunne ikke komme i gang. Så stod han lidt ... så sagde han: ja ... hvor skal jeg nu fortsætte. Så sagde min anden onkel: "Hvor du slap".

M: Jeg var også ude engang og holde foredrag. Jeg var jo vant til det. Jeg kom så ud i en bialyse og skulle forklare den. Men så kunne jeg ikke huske, - hvor var det nu, jeg var kommet til. Og så sagde jeg også: "Nå, nu kan jeg ikke huske, hvor jeg var kommet til". "Jo, De kom dertil", sagde de. "Tak skal De have" - og så fortsatte jeg.

Aage: Der ligger en masse problemer af forskellig art på det lørdagshold, så jeg spørger sådan set kun på, at hvis undervisningsgruppen går ind for det, om vi så kan arrangere sådanne elevforedrag.

H: Det er i Kosmos, du tænker på, at det skal annonceres.

Aage: Ja, ja, og der skal ikke være entré, og de skal have øvet sig i lørdagsholdet i forvejen.

Torben: Det er den eneste måde, vi kan få dem frem på. De har fået undervisning i to år. Skal vi ikke lade dem prøve? - Jeg mener, de der ikke duer, de vil jo falde ud af sig selv. Og de, der duer, de vil blive ved.

M: Jo. Men skulle man ikke gardere sig ... når man nu forklarer ... man averterer sådan et foredrag, at det er netop ...

Ib: Jo, jo. Det skal annonceres som elevforedrag.

Aage: Elevforedrag - uden entré.

M: Ja, men også når man vil kapre de unge mennesker, skal man så ikke annoncere, at der er kursus for unge mennesker, der har lyst til at ...

Aage: Det kommer igen. Det har der været hvert år de sidste to år. Det kommer igen i Kosmos, hvor det bliver annonceret.

M: Ja, så kunne man måske få fat på nogen, der kunne have lyst til at ...

Aage: Må jeg betragte det som besluttet.

M: Ja, det synes jeg.

H: Ja, men der var i virkeligheden en tilføjelse der, som Martinus nævner, at man i

forbindelse med disse elevforedrag ... dem kunne man jo samtidig betragte som en undervisning, sådan at folk, der kom til stede, måske kunne blive inspireret til selv at deltage i undervisningen. Der kunne så blive den konsekvens deraf, at de tilslutter sig de undervisninger, der i forvejen foretages på lørdagsholdet.

M: Ja, hvis Mogens kunne få tid til at holde sådanne elevforedrag, så kunne han nok tilkalde en del unge mennesker, måske. -

Aage: Det var det problem. Der ligger vel heller ikke noget i, at disse personer, der går på lørdagsholdet skriver artikler til Kosmos, - gør dem gode i fællesskab. Det kan jo også få dem aktiveret til, - og sige, at når de kan holde foredrag, så må de også kunne skrive artikler.

H: Ja, det kan enhver jo gøre, - skrive artikler til Kosmos.

Aage: De kan ikke få dem optaget uden videre.

H: Nej, det er også det, jeg mener, - det afgørende er, om det er noget, som kan optages.

M: Ja, det skal jo være til at bruge. Og det skal jo dreje sig om ting, der hører til her. Og ikke til noget langt borte fra.

Ib: Det bliver redaktionsgruppens sag at sortere, hvad der kommer af materiale. Men det er da ønskeligt, at der kommer noget.

[27. august 1974 – side 23:]

M: Ja. Vi mangler i høj grad nogle, der kan skrive.

Aage: Jeg har også forestillet mig, at lørdagsholdet kunne lave nogle båndforedrag, hvor man gennemgår de helt fundamentale ting i analyserne, og prøver at illustrere dem. Så kunne man arbejde det meget grundigt igennem. Så behøver man ikke at være en dygtig foredragsholder, - der kan man lave virkelig gode ting og sige: Nu er det godt. -

H: Ja, det er nok noget, der kræver en noget nærmere forklaring, hvordan sådan noget skulle laves ... hvem skulle lave det?

Aage: Det skulle lørdagsholdet i fællesskab. Sådan at de bliver ved med at arbejde med sagen, til de synes, nu kan den ikke gøres bedre. Og der har de Mogens og Svend Åges vejledning hen ad vejen hele tiden. Men så kan vi få det kanaliseret ind i nogle frugtbare baner. Fordi det er på vej til at udvikle sig til en almindelig studiekreds, hvor enkelte har den opfattelse, - og klart giver udtryk for det, at de bliver ikke foredragsholdere, og det er der heller ikke nogle af de andre, der bliver. Så kan de lige så godt se i øjnene, at det er en studiekreds. Og det er det ikke. Det har formålet aldrig

været. Det skal det heller ikke være.

Ib: Nej, nej. Det skal også føre nogle steder hen. Det kan jo ikke nytte noget, at man har en studiekreds, der skal føre frem til foredragskapacitet, og så er det sådan en evighedsstudiekreds, der aldrig kommer nogen vegne. Det dur heller ikke.

M: Der skal i særlig grad være tiltrækkende emner. Emner, der har interesse.

H: Jeg tror også, der var nogle få stykker imellem, nogle stykker, som virkelig egnede sig.

Aage: Jeg har noteret her så, og det meddeler jeg gruppen via Svend Åge og Mogens, at det er OK, at der bliver afholdt elevforedrag, og de bliver annonceret som elevforedrag, at de bliver uden entré, og de pågældende får at vide, at for at komme til at holde foredrag senere, da skal man opfylde visse betingelser, som senere bliver formuleret. Sådan noget som artikler og båndforedrag, det kan man frit lave.

M: Altså, dem, der har gået på det hold, de holder elevforedrag. Så kan man måske regne med, at der derudaf kan komme nogen, der kan holde foredrag.

Aage: Du har jo sagt, Martinus, at det vigtigste indenfor undervisningssektoren det er, at få uddannet foredragsholdere, sådan at den dag sagen vokser, så er der en hel masse til at tage imod.

M: Ja, allerede idag mangler vi jo. Tænk, hvor Mogens er optaget. Han kan ikke overkomme ... han får tilbud fra det ene sted og det andet sted. Jamen, nu er det jo det, - vi har ikke bøger nok heller, - så, foredragene betyder ikke så meget, så længe vi ikke har bøger nok.

Aage: Det var det ene lille problem. Det næste er brevskolen. Og der vil jeg bare lige have at vide, hvordan vi griber tingene an. Altså, Per kommer i løbet af kort tid, eller senest ved årets udgang og afleverer til os de sytten resterende lektioner helt færdige til brevskolen.

M: Det vil jeg gerne høre igen.

Aage: Altså, Per har sit kursus. Det består i alt af 73 lektioner, - nej 73 var der kommet i sin tid, og der mangler 17. Og dem har han næsten færdige nu. Og inden året er helt gået, så har han afleveret til os de sidste 17 lektioner og siger, at nu er brevskolen helt færdig. Hvad gør vi så?

M: Ja. Han har jo fået sin betaling for det.

Aage: Nåh ja, men lægger vi dem ned i en skuffe, eller trykker vi dem og sender dem ud?

M: Nåh ja, men da har vi jo tid til at tænke over det. Det er

[27. august 1974 – side 24:]

der jo længe til, når han ikke har det færdigt før ... hvornår var det nu, du sagde?

Aage: Men han har det færdigt nu. Han har skrevet det, - han pudser det bare af, — finpolering.

M: Ja, der er jo det ... der var engang, da var der abonnenter på det, og måske var der nogle, der godt ...

T: Man kunne høre igennem Kosmos, om de abonnenter er interesserede i fortsættelsen, for hvis de er det, så kunne man trykke dem op i det fornødne antal, så de kan blive indbundet. De har jo alle de andre stående derhjemme.

M: Ja ... da han kom lidt på afstand, - så har de jo holdt op. Men der må da være en hel del, der mangler.

Ib: Min mening er, at hvis vi kan finde en udvej for at få det til at fungere, så skal vi gøre det.

M: Ja.

Ib: Der var jo en ret så stor abonnentkreds, der var meget interesseret i det der.

M: Vi står jo faktisk i en vis gæld til de abonnenter, for det er jo lovet dem, at de skulle blive ... (utydeligt) ... Jeg ved ikke, hvordan.

Ib: Man skal i hvert fald i kontakt med de gamle abonnenter, når det nye materiale foreligger. Og jeg mener også, at vi skal trykke det.

M: Hvis man nu havde deres adresser, så kunne der jo skrives til dem, at nu var kurset færdigt, og det kunne fortsætte, hvis de var interesseret i at fortsætte. Og det kunne man da godt tænke sig, at en del var.

Ib: Vi er jo forpligtet overfor det, der tidligere er skrevet til abonnenterne - til at fortsætte. Så vi skal under alle omstændigheder enten afslutte det med en eller anden forklaring på, at det kan vi ikke, eller også skal vi fortsætte det.

Aage: Der ligger flere problemer i det. Spørgsmålet er, om vi kan vente med at tage stilling til det, til Per har afleveret det ... de sidste lektioner.

Ib: Det kan vi sådan set godt. For nu har det været en årrække. Om det skal være to eller tre måneder mere, det kan i hvert tilfælde ikke spille en rolle.

M: Vi må nok hellere vente, til vi er sikre på, at det er færdigt.

Aage: Der ligger et stort problem i det desuden, som jeg har drøftet med den øvrige undervisningsgruppe. Det kommer af, at du jo i sin tid har godkendt det, han har skrevet, og ikke godkender det sidste. Og der siger de øvrige i undervisningsgruppen, at det vil være kedeligt fremover, at der er tilhørere til foredrag osv., der siger, jamen, der står sådan og sådan i Pers kursus, - er det rigtigt. Så undervisningsgruppen kommer sådan set med det forslag, at en eller anden læser en slags korrektur på brevs-kolen og vælger ud ... lad os nu bare sige, at det er Mogens ... at Mogens læser hele brevs-kolen igennem og vælger de ting ud, som han ikke føler sig overbevist om er rigtige og spørger dig om din mening.

M: Nå ja.

Aage: Er det rigtigt det her med dobbelt-spiraler? Der er så mange andre ting, skriver han ...

M: Det var det, han ville have mig til, men jeg kunne ikke påtage mig det.

Aage: Men spørgsmålet er, om du kan påtage dig, at Mogens kommer og spørger dig om nogle udvalgte ting, som han er i tvivl om, om de er rigtige?

M: Jeg kan jo ikke tænke mig, at det er så vældig mange ting, så at ... jeg håber da ikke, der er så mange fejl. Men jeg kan ikke love noget, for jeg må holde på det, som jeg er igang med.

[27. august 1974 – side 25:]

Ib: Der er en ting, som kan undre mig i den sag der, og det er, at da Martinus sagde til Per, at Martinus ikke kunne læse korrektur på alt det der, da sagde du, såvidt jeg husker, til ham, at han kunne bare komme med de ting, som han mente var nødvendigt at diskutere. Og det har han, såvidt jeg ved, rent faktisk ikke gjort.

M: Nej, det har han ikke. Han blev fornærmet ... Han blev meget fornærmet over, at jeg ikke ville. Men det er mange år siden, han skrev kurset. Jeg har ikke de kræfter idag. Dengang havde jeg masser af kræfter. Da kunne jeg sagtens, og jeg ville også gerne have gjort det idag, hvis jeg kunne samle kræfter til det.

H: Men jeg tror nok, at det var en fordel, at en eller anden læste det igennem, for hvis der var noget, som er helt himmelråbende, - så få det standset.

M: For det, han har jo vist (utydeligt) ... der er nogle kedelige ting, som jeg ikke er glad for. Men jeg vil ikke røre det, for jeg regner med, at de må komme til mine bøger. Jeg kan ikke sidde og skændes med ham. Det vil jeg ikke. Og så er der en ting til. Det var jo slet ikke for at rette på hans ting dengang. For han var jo meget hjemme i tingene dengang. Det var jo, fordi han var bange for Gerner Larsson. Han sagde, at hvis du dør,

så kan jeg risikere, at Gerner Larsson ødelægger mit kursus. Ja, jeg skulle gerne skrive under, og da havde jeg kræfter nok. Og jeg skrev under ... Og det var derfor. Men nu er der jo ingen fare for Gerner Larsson. Nu er der kun fare for, hvor meget han selv skriver rigtigt ... hvor mange fejl han laver.

H: Men derfor tror jeg, det er vigtigt, hvis en eller flere læser det igennem.

Aage: Ja, men lad os sige, at det er nok om det i aften. Jeg vil lige spørge, om der er nogen grund til, om der på en eller anden måde bliver takket alle de, der har hjulpet til i feriebyen nu i sommer. Skal der stå et par ord i Kosmos om det.

M: Jo, men det ville da være godt.

Aage: Der er så mange, der har hjulpet, - jeg synes, det er prisværdigt.

M: Jo, men de får jo desværre ikke Kosmos - alle de, der har hjulpet. Men det er da godt, at det står i Kosmos. Så kan det da gå videre.

Aage: Kan du ikke ...

H: Jo, det skal jeg gøre.

Aage: For det har jo næsten helt været baseret på frivillig arbejdskraft. Med hensyn til ny brochure til feriebyen ...

Ib: Det er sådan set en tak, der bør i lige så høj grad rettes til en række andre mennesker. Når man f.eks. tænker på dem, der oversætter Kosmos til svensk, den ene dag efter den anden ... det skulle man måske lige tage op på en eller anden måde i samme åndedrag.

Aage: Der skal måske stå i medarbejderbrochuren, at det er naturligt ikke at forvente tak fra nogen, fordi det er noget, man gør for forsynet ...

Ib: Det er uden ende det der.

Aage: Og hvem er kompetent til at sige tak?

M: Der er jo det ved det, at det skulle jo ikke være for tak, at man gør det.

Torben: På den anden side, så lever vi jo i en tidsalder, hvor ... der endnu er så kortsynet, så man hele tiden vil have påskyndelse. Så det er meget godt, det bliver taget op, så man netop skriver det der, - at man ikke kan forvente at få tak.

Aage: Eller omtaler betydningen af det.

Torben: Det er meget godt, at vi tager det op, fordi ellers vil

[27. august 1974 – side 26:]

de synes, at det er et mærkeligt foretagende.

M: Jo .. Nogen vil måske tro, at vi er utaknemmelige, - at vi er ligeglade.

H: Når det bliver skrevet ... ikke specielt som en tak, men hvor det fremkommer som ...

Ib: hvor man skriver betydningen af det. Det synes jeg var bedre.

M: Kan det ikke være rettet til sagens medarbejdere?

Aage: Se, - der er et stort behov for en ny brochure om feriebyen, og den skulle vi gerne have færdig til næste år. Og jeg sidder her med materiale i øjeblikket. Og det blev sagt meget tydeligt på sidste torsdagsmøde, at det er ikke nogen særlig sag at lave den brochure færdig. Og det mener jeg heller ikke selv, at det er. Jeg synes ganske klart, at jeg kan se, hvad der skal laves.

M: Vi har jo en masse brochurer. Der kunne måske være nogen model i dem. Hvad er det for eks. for én, du sidder med der?

Aage: Ja, det ligger heri. Men jeg vil bare sige, at en forudsætning for, at jeg kan gøre det, det er, at jeg har en informationsgruppe, som ved hvilke spilleregler, der gælder for dens fungeren, for ellers kan jeg ikke få den til at virke.

H: Der gælder for feriebyen eller hvad?

Aage: Nej, informationsgruppens fungeren. Jeg føler ikke, at jeg står med oplysninger om, hvilke spilleregler der gælder for, hvad den kan, og hvad den ikke kan. Der kommer en masse problemer ud af, at jeg sætter den i funktion. Hvis der virkelig var en gruppe, så ville jeg ikke synes, at det var noget problem at lave den brochure. Men som det ligger nu, så synes jeg, det er vanskeligt. Så spørgsmålet er, om jeg kan aflevere den til en eller anden, der bare gør den færdig og realiserer den uden videre.

H: Jeg havde jo den opgave i år, og jeg må sige, at jeg er ikke særlig dygtig til sådan noget. Og det slog mig dengang, at det var en opgave, som folk burde tage sig af, som netop kan lide at lave sådan noget, - klippe ud og sætte sammen ... og det er netop sådan nogle, der skulle tage sig af det.

Aage: Men de er med. Der er flere i informationsgruppen, der er med ... der gerne vil være med. Henning Schmoll er jo oplagt til at lave sådan nogle ting.

Ib: Bare ikke til at skrive teksterne.

Aage: Nej, men det kan en anden, ikke? - Fordi, når teksterne foreligger, så skal de ud til udtalelse hos den og den, og hvad ved jeg.

H: Men er der ikke tilstrækkeligt med mennesker i informationsgruppen til at tage sig af det problem?

Aage: Jo der er, men jeg har ikke mod på at bringe den til at fungere. Hvis der bare var nogle spilleregler, som dem jeg satte op for undervisningsgruppen og redaktionsgruppen, og jeg havde grønt lys for, at de var midlertidigt gældende, så ville jeg ikke synes, at det var noget problem. Men når det svømmer, så kan jeg bare se, at der kommer en masse bøvl og spektakel ud af det. Så spørgsmålet er, skal vi lade det ligge til informationsgruppen har nogle spilleregler for sin fungeren, eller kan vi aflevere det til nogen, der kan realisere det?

M: Hvem kan vi aflevere det til?

Aage: Til en eller anden, der bare sørgede for, at det blev trykt osv. En, der fandt ud af, hvordan teksten skulle være, - hvem der skulle spørges om tekst og billeder, og som besluttede, at sådan skulle det altså være. Altså, hvis tingene først skal gribes an på den måde, så er der problemer i det. Hvis der er en, der bare sidder egenmægtig og beslutter tingene og lader det køre, så er

[27. august 1974 – side 27:]

det ingen sag. Men skal det ud gennem en gruppe, og der er ingen spilleregler for det, så går det ikke. Så synes jeg - ligesom Inge sagde på torsdagsmødet, — det er ingen sag at lave sådan en brochure.

H: Jeg ville ønske, jeg heller ikke synes det, men det gør jeg.

T: Men der er jo en informationsgruppe.

Aage: Ja, men jeg kvier mig ved at få dem til at få tingene til at køre.

T: Hvorfor?

Aage: Fordi jeg ikke ved, hvilke spilleregler den skal køre efter. Alene det, at nogle af dens medlemmer skal samarbejde med Bertil, giver kolossale vanskeligheder.

Torben: Han er da en meget hyggelig fyr.

Aage: Ja, det er han. Men han er kolossalt på vagt overfor, hvis nogen som helst får noget som helst ansvar på noget som helst område. Jeg er altså så sikker på det, så det holder jeg fingrene fra i øjeblikket. Hvis vi kan beslutte nogle midlertidige retningslinier for undervisningsgruppen og redaktionsgruppen ... dem har jeg sendt frem for længe siden til bestyrelsen, så skal jeg gerne komme med nogle for informationsgruppen et

par uger efter. Men ellers så vil jeg bare lade det her ligge. Så kan det måske komme til sommeren 76, selvom alle siger, at det skal være færdigt til 75.

M: Må jeg spørge, hvad det er. Er det en ny brochure, du vil lave?

Aage: Der er slet ikke nogen.

H: De er brugt op, dem der var.

M: Ja, men kan man ikke trykke nogle af dem igen? - Vi havde jo en masse.

Aage: Men de var forældede.

M: Jamen billederne var da ikke -

Aage: Jooh.

Ib: Men så er vi straks henne ved, at nogen skal gøre noget ved det, - at en eller anden skal sætte sig hen og redigere sådan en brochure, - tage bestemmelse om, hvilke billeder der skal i, og hvad der skal stå i den.

M: Der er jo meget forandret de senere år.

H: Vi gjorde det i år, at vi opfordrede folk, som fotograferede, til at aflevere nogle billeder, hvis det var, at de havde noget. Men såvidt jeg ved, har vi ikke modtaget noget.

M: Ja, jeg har jo taget mange billeder. Jeg tog jo billeder til de første brochurer, - i sin tid. En eller anden kunne godt tage en masse billeder, - om foråret og sommeren.

H: Ja, det skulle egentlig være gjort. Og havde man sådan en informationsgruppe, så ville den netop tage sådanne opgaver op og tage de billeder, der skal bruges.

M: Ja, ja ... Der skulle jo tages en hel masse billeder.

Torben: Der er en ting, når nu der skal laves brochurer. Jeg vil jo gerne have en brochure, som er anderledes, men som er beregnet på - når jeg lejer den ud - feriebyen deroppe. Der skal faktisk laves to brochurer.

Aage: Der kan være noget, der er ens.

Torben: Jo, jo. Men jeg siger bare, at det er to forskellige brochurer. For den ene henvender sig til nogen udenfor, hvor vi bare lejer faciliteterne ud, - og den anden henvender sig til nogen, der er interesseret i sagen.

Aage: Det er jo sagens aktivitetscenter. Det er der, der sker mest hele året. Det er højdepunktet af sagens aktiviteter ... de udadvendte aktiviteter. Det er der, vi henter en del penge også.

Torben: Ældreklubberne var meget kede af, at de ikke havde nogen

[27. august 1974 – side 28:]

brochure. For de kommer jo derind og får et rejsetilbud. Så vil de gerne kunne vise dem en brochure.

Aage: Er der nogen i torsdagsgruppen, vi kan overlade det til? - Har vi overhovedet kompetence til at lade nogen lave det?

Ib: Jo (utydeligt)

(der skal drikkes the)

Aage: Men jeg ved ikke. Nu har jeg lagt sagen frem. Der er ikke besluttet noget.

Ib: Nu har vi foreløbig besluttet at drikke the. Det har vi kompetence til.

M: Jo, men selvfølgelig skal vi have lavet en brochure. Men det er da også noget, der sådan ... skal tales om.

Aage: Vi kom inde her ved bordet sidst til at tale om alle de symboler, du har lavet, men som du ikke har beskrevet. Og vi har tidligere talt om her, hvad vi skulle gøre, hvis du en dag stak af og ikke havde beskrevet dem allesammen.

M: Så bliver de ikke beskrevet.

Aage: Nej, nu siger du, at så bliver de ikke beskrevet. Men så står vi med et problem, som undervisningsgruppen kan se. Og det er det, jeg gerne vil lægge frem.

M: Jo.

Aage: Jeg har snakket med Per og med den øvrige undervisningsgruppe om det, hver for sig. Og det er dem, der har taget det op. Per siger, at han har tidligere drøftet de symboler, som du ikke har beskrevet

M: Han kender dem ikke, nej.

Aage: --- temmelig nøje med dig. Og han føler godt, at han er i stand til at beskrive dem.

M: Per? - Nej, det er han aldeles ikke.

Aage: Ja, men han føler det, Martinus.

M: Ja, lad ham bare føle dobbelt så meget, - jeg føler endnu stærkere.

Aage: Jamen, det føler han, så han ville sådan set godt påtage sig at beskrive dem og spørge dig, om det er rigtigt, hvad han har skrevet.

M: Nåh ja, men det vil jeg ikke, - det går jeg ikke med til.

Aage: Det er den ene side af problemet. Den anden side af problemet, det er, at de øvrige medlemmer af undervisningsgruppen, Sv. Åge, og i allerhøjeste grad Mogens, synes, at det er ubehageligt, at der ligger en hel del symbolmateriale, som Per tilsyneladende kender vældig godt, og som de andre ikke kender noget til.

M: Han kender jo ikke engang de artikler, han skriver. Der er store fejl i dem. Nej, ham betror jeg ikke noget som helst. Symbolerne skal skrives af mig, - og de er i mig. Og jeg kan ikke føre det over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig. Og det er slet ikke noget, der er nødvendigt for menneskene, for det kommer de til af sig selv. Jeg har det jo nemt, fordi jeg har så meget kraft og overskud. Derfor har jeg kunnet lave så meget på forskud. Det er egentlig lavet på forskud. Missionen er allerede lavet færdig for længe siden ... hvis det skulle komme an på det. Så kunne alle mennesker få kosmisk bevidsthed af det ... der er rigeligt materiale til det, som skal til, for at folk kan få kosmisk bevidsthed. Det materiale, som det drejer sig om, det er nærmest de to sidste bind af symbolbøgerne. Det fjerde bind af symbolbøgerne, - der mangler ikke ret meget. Det kommer straks efter, at Det Tredie Testamente er færdigt. Så drejer det sig om de to sidste bind og fjerde bind af symbolbogen. Og der er det så, at disse symboler kommer ind i. Og der er meget af det, der er tegnet. Der er et stort et, der skal tegnes af det færdige menneske. Men jeg regner med at få lavet det alltsammen. Men det er rigtig nok ... hvis vi når så

[27. august 1974 – side 29:]

vidt, at jeg kommer i gang med det, og jeg har indstillet bevidstheden på dem ... på de ... så har jeg ikke noget imod, at vi på bånd og så videre ... hvis vi hurtigt kan få det ... det har jeg ikke noget imod. Men foreløbig går jeg ikke med til noget af alt det der, nej.

Aage: For de andre i undervisningsgruppen - specielt Mogens - synes, at det er ubehageligt, at Per har ligesom et stort forspring. Sådan oplever de det.

M: Han har ikke noget forspring, for de symboler bliver ødelagt. De skal ikke ligge, og folk kan skændes om dem. Dem vil jeg likvidere, hvis det ikke bliver lavet. De skal ikke ligge til fejlagtig fortolkning.

H: Det er meget vigtigt at få det at vide, at forsåvidt der ligger symboler ...

M: Nej, men det skal de ikke. For det kan ikke blive til andet end ... det er jo så højt stof, så det er meget, meget vanskeligt for mennesker at forstå det. Jeg ved på forhånd, - at når Per ikke engang kan skrive en ordentlig artikel, - der er store fejl i det sidste Kosmos, - nej, ikke det sidste, det er nogenlunde, men de to andre, hvor han beregner jordklode ... og jeg ved ikke al det regnestykke, han lavede. Det lyder meget eventyrligt ... Men der er flere ting, der er galt. Og Rossen kan også lave fejl.- Så ... jeg kan ikke betro dem at skabe symbolerne. Men de er gode til at efterfortolke. Det vil jeg akceptere dem. Men hvis det er sådan, at jeg skulle være rask nok, - hjernemæssigt, og åndsfrisk nok, men ikke ellers kunne holde ud at skrive, så vil jeg gerne være med til at diktere til bånd. Det er jo klart.

Aage: Ja, for undervisningsgruppen har sådan set spurgt, om det var muligt at få en samtale med dig om det.

M: Ja, det forstår jeg godt. Men lad dem nu endelig være godt inde i det materiale, der er. Der skal nok være adskillige store felter, de ikke er hjemme i. De er ikke sådan inde i stoffet, som de tror. Det (stoffet) kan man læse så mange gange og komme til nye stoffer. Det er akkurat som når man læser Gellers bog, så kommer man til en hel masse nye ting hver gang. I al fald jeg gør det.

H: Ja, hele indledningen, - jeg forstod ikke ret meget af den.

M: Nej, du skal se, du kommer til at forstå mere af det.

Aage: Ja, men det vil sige, at det kan godt være, at du engang indstiller din bevidsthed på de analyser - og så kan snakke med undervisningsgruppen om det?

M: Ja, hvis jeg kommer til de analyser. Så længe jeg arbejder med det andet, - jeg kan ikke blande det sammen. Det er engang sat over i symbolerne. Men jeg går ikke hen og begynder at rode med det og så skrive andre analyser. Det gør jeg ikke. Og det er nemlig lagt til de sidste bind for ... hvis jeg ikke skulle nå det. Så er det ikke nødvendigt. Det er ikke nødvendigt, at menneskene lærer om mirakler, når de ikke kan lave dem. Men det er dejligt, når jeg har tid til det og kan, - så er det udmærket, at det ligger der.

Aage: Men det vil sige helt klart, at hvis der en skønne dag ligger nogle symboler, som du ikke har fået beskrevet, så skal dem, der står med dem, de skal ikke tillade, at de bliver beskrevet.

M: Nej. Jeg skal nok bestemme, hvad der skal beskrives. Men der er heller ikke nogen ... det, der ligger, det er beregnet til at skulle beskrives. Men jeg har jo altid det med at fæstne analyserne på symboler straks. De, der er i Livets Bog, der er nogle af dem, der lå i årevis, inden jeg kom til det. Når jeg een gang har sat det på symboler, så er det bare ... så har jeg det hele med det samme, når jeg koncentrerer mig på det. Og lige sådan, - de sym-

[27. august 1974 – side 30:]

bolser, der ligger derinde ... jeg kan ikke på stående fod stå op og fortælle, - men hvis jeg går ind og tager symbolerne, så kan jeg begynde at fortælle om dem. Derfor ... der er mange, der kommer og spørger om et eller andet midt i Livets Bog ... det har jeg skrevet for flere år siden. Det kan jeg ikke ... så skal jeg se at finde frem til stoffet igen, for at se i hvilken forbindelse det er og sådan noget. Jeg er jo ikke sådan et levende leksikon.

Aage: Men når jeg tager det op, så er det netop, fordi Per giver udtryk for, at han kender dem temmelig godt, og de andre tror, at det er rigtigt, og synes, at det er ubehageligt, at han, der ellers arbejder så lidt med det ...

M: De har ikke noget som helst ansvar ... de har aldeles ikke noget ansvar ... Der er så rigeligt. Hvis de bare kan det, jeg har skrevet, så skal de være glade. Hvis de kan lære det i dette liv, så kan de være ... Der har jeg ingen skrupler. Det har jeg ikke. Jeg går ikke og er bange for, at jeg ikke skal få lavet det. Med Livets Bog og Symbolbogen kan jeg sige, at der er ... og med foredragene, der ligger, og bøgerne, der er hele missionen reddet. Og den er reddet for længe siden. Men jeg vil selvfølgelig blive ved med at arbejde, så længe jeg kan og få alt det frem, som jeg kan få frem. Og så tager jeg selvfølgelig det, som der først og fremmest er brug for. Det fjerde bind indeholder jo kosten: der har vi symbolet over kosten og det der ... og der er også undfangelsen og om præventive midler, - der kommer en hel del om alt det der. Og så kommer jo det sjette bind, — eller femte bind bliver det så. Men foreløbig skal jeg have Det Tredie Testamente færdigt. Men det er jo ikke noget, man kan jasse med. Og navnlig ikke sådan noget som Det Tredie Testamente. Det er meget værre at skrive sådan en bog, end det er at skrive de store analyser. Ja, for det skal indeholde så mange tilpasningsmuligheder for menneskene. Den bevidsthed de arbejder med idag, den skal jeg ramme med mine analyser. For ellers får de ikke kontakt. Men så får de virkelig kontakt. Nej, men de skal skam ikke gå og sørge over de symboler. Det sørger jeg ikke over. Det skal nok blive lavet - alt det, de skal bruge. Men det er vældig pænt, at de tænker på det, men jeg ved, at det er opgaver, de slet ikke kan løse. Det ville jeg slet ikke turde betro dem.

Aage: Men det, de sørger over, - det lyder måske lidt hårdt at sige det, - men det er, at de fornemmer ligesom om, at tilliden til rigtigheden i det, Per siger og skriver, er aftagende, - at Per ikke er så velanskreven med hensyn til pålidelighed, som han tidligere har været, og så synes de, det er ubehageligt, at han sidder inde med sådan en viden.

M: Ja, hvis jeg kan nå det, så kommer de der analyser. Jeg har ikke sagt, at de skal komme. Det er skabt, det, de skal have. Det skal forsynet nok sørge for. Men det er kun, fordi jeg er rask og åndsfrisk, så er det jo klart, at jeg vil gerne blive ved med at lave det. Så er det færdigt. Det er da også muligt, at jeg får lov til at lave det færdigt. Det ved jeg ikke. Det er da muligt. Så kan de arbejde med det. Det kan da også godt være, at de kan komme til at hjælpe mig senere hen. Men jeg har tabt noget af tilliden

til Per. I alle disse år ... alt det, han har blandet i sin bevidsthed, - både med gæld og med ægteskab og alt det. Det er selvfølgelig udmærket. Det skal han altså igennem, - men det var noget både han selv og jeg regnede med, at han vistnok var igennem. Men det gør ikke noget. Man skal bare se at få lært det, som er fremme, - og de skal bare se at få lavet deres foredrag korrekt, at der ikke kommer sådanne kedelige fejl ind. - De står jo somme tider og siger noget kedeligt noget. Der må jeg sige, at Rolf er kolossal kvik. Han hører med det samme, når de

[27. august 1974 – side 31:]

siger noget galt. Men han føler sig ikke rigtig moden endnu.

H: Men han kommer nok.

M: Han skal nok komme til senere. Ja, Rossen har sagt flere fejl, men han har også fået lov at komme. Han kommer også her ... du må endelig komme og få rettet dine fejl. Og han kan komme lige så meget, han vil. Men selvfølgelig kan jeg ikke forlange, at de slet ikke skulle ... det kan man ikke forlange. Og det gør jo ikke noget, for mine bøger ligger jo til syvende og sidst. Men ... de skal ikke begynde at arbejde med mine ... det vil jeg ikke have noget med at gøre, at de skal til at rode med mine symboler nu. Nej, det kan de jo slet ikke magte. Hvis der var noget skrevet. Men det er der jo ikke. Jeg holdt foredrag engang for længe siden, - ja, der kan de måske huske en eller anden lille del. Der, hvor de så ikke kan huske, der fletter de noget ind. En sludder for en sladder. Nej, nej, - det håber jeg, at det bliver lavet altsammen. Men, som jeg siger, - er det sådan, at jeg er rask nok til det, men ikke selv kan skrive, så er jeg meget villig til, naturligvis, at lade dem hjælpe mig. Så må vi tage det på bånd. Det er jeg mægtig villig til.

Aage: Jamen det er jo så klart svar, som man kan få på det.

M: Det bliver ikke anderledes. Er jeg rask nok, så bliver det lavet, så får menneskene det. Og får de det ikke, så er det ikke Guds vilje, at de skal have det endnu. Det haster heller ikke sådan set. Der går nogle år endnu ... der går nogle liv, inden de kan begynde at lave mirakler. Og det er først ... vi skal af med de første fem hundrede år, - krigen må vi have færdig. Og menneskene må til at blive een verden. Og vi må have ... ægteskabet må blive ... en stor del af det degenererer. Det må jo også meget længere frem, så menneskene kommer frem til en stor kærlighedstilstand. Men det kommer altsammen. Det går jo hurtigt. Det går jo meget hurtigt nu, — med den tredje verdensimpuls. Den, der kom i august sidste år, den bevirker nemlig, at det psykiske vokser kolossalt frem. Nu ser man jo allerede med Geller og de flyvende tallerkner. De er kun til for at overbevise menneskeheden, - overbevise videnskaben. Hvordan skal de få videnskaben overbevist. Den er jo ikke til at overbevise. De har jo råbt og skreget, at disse ting eksisterer ikke. Nu bliver det en udbredt kendsgerning, som de er nødt til at erkende.

H: Men var det så ikke lidt ejendommeligt så tilbageholdende de var med hensyn til at lade Uri Geller underkaste sig en ...

M: Men det er jo klart. De er bange for sådan noget til at begynde med. Men man kan jo se Geller, — jeg tænkte også, så, nu er der én, der skal til at blive millionær på at skrive en bog om det. Men han er en mægtig god, ærlig mand. Det kan man mærke. Han holder styr på Uri. For Uri kan blive gal i hovedet. Og han har meget pigesjov osv. Så det er ikke for det, at han er sådan ... nej.

H: Men han er vel også i sin repetition endnu.

M: Jo, jo. Jo, men ham har de jo bearbejdet. Så han dur til det ... De siger også, at der er kun ham de første 50 år, der duer. Men det er noget, de har lavet. De kan tage det fra ham når som helst. Og det er de nødt til. For hvis sådan en mand vil finde på at hævde sig, så kan han jo lave skrækeligt ...

H: Det giver han også udtryk for, at han er forsigtig med, hvad han ønsker.

M: Ja, ja. Og han bliver også prøvet. De har været meget forsigtige til at begynde med, men efterhånden så ... Men dengang han blev vred — Han blev jo gal over al det her forskning. "Hvorfor skal jeg ... hvad betyder de evner ... hvorfor skal jeg hele tiden være bundet til det". Han blev jo meget vred ... så træerne udenfor begyndte at ryste. Sådan virkede det.

[27. august 1974 – side 32:]

H: Men det var også samtidig - fordi den anden forbandede guderne.

M: Ja. Det er en voldsom kraft. Skrækeligt kraft. Og det er også sjovt, at de kan se det, men mennesker kan ikke se maskinerne. De var jo ude ved soldaterne. Han underholdt jo soldaterne. Han optrådte med trylleri og sådan noget, - og så også med de der ting. Så var de ude ved den jødiske hær. Der så de en flyvende tallerken, der ledte dem. Og de spurgte soldaterne, om de kunne se noget derhenne. - "Nej, der ser vi da ikke noget. Hvad skulle vi se?" - "Nåh ja, måske en flyvende tallerken", sagde han. Men de så den ikke. Og der står jo huse også. Og når de fotograferede det, så sommetider ... så tager de kassetten væk. Og meddelelser, der kom på bånd, dem måtte de skrive af med det samme, for båndet forsvinder, — væk. De efterlader ikke nogen beviser. Og det forstår jeg godt. Hvis journalister fik fat i det, så blev der jo en løgnehistorie af en anden verden. Nej. De kan ikke vise sig sådan. Men de siger altså, at om et par år eller så, så bliver der muligvis en masselanding. Men, altså ... det er meget muligt, at menneskene ikke ser dem, for ...

H: Men er det så ikke noget, der vil få en kraftig psykisk indflydelse på menneskeheden.

M: Jo, jo., hvis de f.eks. skal aflade atombomberne. Og det kan de selvfølgelig gøre. Det lyder mærkeligt ... Men hele det psykiske, det får kolossalt ... i gang. Det vil overtrumfe videnskaben nu. Nu drejer det sig jo om videnskaben. Nu begynder de jo at kunne ... videnskaben må erkende, vi kan se, det eksisterer, men vi ved ikke, hvad det er. Men

det er tankekraft, ikke andet. Det er akkurat det samme., (utydeligt). Hvis jeg havde meget større kræfter, så kunne jeg bare ved tanken få den der til at flytte sig. Det er der en kone i Rusland, der kan, men hun får jo hjertebanken og voldsomt besvær. Men Uri, han kan jo let. Men det er de andre, der har det overskud af kraft. Nå, det var de bøger.

Ib: Er det noget, der hører til -

H: Nej, det var en, jeg var kommet i tanker om, - jeg havde modtaget, som jeg gerne ville have, at du skulle se. Det er en, der hedder Vettes, som bor i Irland eller Skotland, - jeg husker ikke hvor, og som beskæftiger sig med vegetarisme. Han er esperantist - og er med til at udgive esperantisternes vegetarblad.

M: Er der ikke sket en revolution der indenfor?

H: Jo. Det er der vist noget om. Det sagde Peter Zacho. Det kan Ib bedst fortælle, for Ib var jo dernede.

Ib: Nåh ... revolution, - det ved jeg nu ikke.

M: Han var så vred, Peter.

Ib: Nej, der er sket det, at man har valgt en anden formand for verdens esperantoforeningen. Man har haft en formand, en professor Lapenna igennem en meget lang årrække, som personligt er fabelagtigt dygtig ...

[25. september 1974 – side 1:]

M: ... så må jeg sulte lidt. Jeg bruger ikke sukker. Jeg er også kommet af med ni pund siden ... ja, i løbet af 14 dage. Det er da meget godt. Det må jo ikke gå for stærkt. Og det har jeg kunnet gøre uden at ... jeg kan ikke sige, at jeg har sultet særligt, men der er visse ting ... Jeg holdt op med sukker og visse andre ting. Spiste mindre, altså.

T: Sukker, brød og salt, - det skal man holde sig fra.

M: Ja, men det bruger jeg heller ikke så meget af. Det gode ved det er, at jeg føler ikke nogen særlig sult. Så det er da det gode ved det.

H: Så skulle det bare gerne være sådan, at det, du får, er netop det, du har brug for.

M: Jo. Men det er også det, det går ud på. Jeg får noget frugtsaft og sådan noget. Og så har jeg fået en ny vægt ... de her små vægte ... når de står på et tæppe, så viser de et, og står de på et hårdere underlag, så viser de noget andet. Og hvis man så giver sig til at sulte og undvære sukker, og så har en vægt, der vejer for meget, -- det kan ikke inspirere. Så har jeg købt en ny vægt, - med skydelodder. Nu vejer jeg mig hver eneste dag, så kan jeg se, om jeg tager af eller på. Men jeg har taget af hele vejen, og jeg har

taget et pund af fra igår. Nu må der ske noget ...

Aage: Det skulle jo helst ikke være vand, - det skal helst være fedt, man kommer af med.

M: Nej, det med vand ... Om morgenen, når jeg har taget vandpiller, så kommer jeg af med mindst et kilo.

Aage: Men det er jo ikke rigtig at tabe sig.

M: Nej, det er det ikke. Men så er det jo om ikke at komme op igen.

(Torben kommer)

M: Men det letter jo hjertet. Nå, så er vi samlet igen. Har I oplevet noget spændende siden sidst? - Ja, du har jo været i Norge.

H: Ja, jeg har været i Norge en tur, - og Tage har været i Sverige en tur.

Ib: Og jeg har snakket med Peter Zacho.

M: Hvad siger han? - Er han faldet til ro? - Han er misfornøjet med Esperantoforeningen.

Ib: Han gik jo et skridt videre. For nu benyttede han lejligheden til at skrive et længere stykke, som han sendte ud til alverdens mennesker, hvori han skrev, at jeg var ambitiøs og ...

M: Det var da underligt. Kunne han skrive sådan noget?

Ib: Det har han gjort.

M: Har han skrevet?

Ib: Ja, det har han da.

M: Sikke da et mærkeligt synspunkt. Ja, han har sådan lidt lyst til at skrive sådan noget ...

Ib: Ja, som rundskrivelse.

M: Det vinder han da ikke noget ved. Og Esperanto vinder da heller ikke noget ved det.

Herefter Ibs redegørelse for P. Zachos angreb på ham. Enkelte passager refereres.

Torben: Der er en ting, jeg kunne tænke mig, - i forbindelse med det Ib fremfører her, som jeg kunne tænke mig at spørge dig om. Verden er jo fyldt med sådanne ting, - anklager, - hovedkuldse ting. Hvad skal man gøre ved det, hvis man bliver udsat for sådan noget?

Ib: Jeg gør ikke noget ved det.

M: Jeg synes ... ja, hvis du ligefrem bliver beskyldt for at stjæle ... forbrydelser må man jo vise, at det er fejl, at ... men ellers mener jeg, - hvad sker der, hvis du tier stille til det?

[25. september 1974 – side 2:]

Er det ikke den største sejr over ham?

Ib: Det gør jeg også.

M: For når det er sådan ... noget han sidder og digter. Det er jo hans mening. Og du har jo svaret på mødet.

Ib: Ja, ja. Det gjorde jeg. Men det Torben spørger om, det er, hvad er den rigtige holdning til sådanne ting.

M: Ja ... når det er foreninger og den slags ting, så kan det jo ikke være andet. Så må det jo følge de gamle love ... endnu. Det er det, vi skal undgå i vores sag, - at vi ikke har noget af den slags. Der er ingen bånd eller bindinger eller løfter eller noget.

Torben: Vi spørger dig om den principielle livsholdning til disse ting.

Aage: Du har jo engang skrevet, at man skal være absolut upåvirkelig af det.

M: Ja, men det mener jeg også. Det er også det, jeg sidder og forklarer. Jeg ville ikke gøre noget. Der er jo sagt så meget sladder og bagtalelse om mig, - så forskrækkeligt, så hvis jeg gik til politiet ... Det ville jeg aldrig gøre. Jeg er ligeglad med, hvad folk siger om mig. Jeg er jo ikke anderledes af den grund. De bliver nødt til engang at gøre rede for det, det bliver en del af deres karma. Men jeg rører ikke ved det. Man går ikke og rører ved sådan noget pladder, - mødding. Det er jo så beskidt, den slags. Og Esperanto, som jo ... jeg mener, - folk har jo lov til at have frie meninger. Om en mand har den eller den mening, - det kan jo ikke være en forbrydelse. Og der kan jo ikke være noget, der berettiger en mand til at blive så opbragt i sindet, som han viser.

M: Ja, han er jo gammel ven med Ib. De har jo boet sammen.

Ib: Det er derfor, han siger, at han ved det, fordi han kender mig, for han har jo boet sammen med mig i flere år.

M: Ja, det er uforskammet. Men hvad kan det hjælpe at gå imod ham. Det nytter ikke noget. Hvis man gør det, så vil han næsten føle sig helt glad. Når han ser, at der sker ingenting. Det er næsten det værste, der kan ske, - at der ikke sker noget.

Torben: Men er det ikke noget, der er generelt, at hvis vi vover os ud i nogen ting, så kan vi blive udsat for angreb, der er urimelige.

M: Jo. Det må man jo vide i forvejen, hvis man tager et ansvar indenfor et eller andet. Så må man jo vide, hvad der kan ske, - og hvordan man så skal tage stilling til det.

Ib: Det er faktisk også min mening, at hvis man skal være på sådan en formandspost, som den der, så må man være indstillet på, at man bliver udsat for en enorm kritik, og hvis man er alt for "tyndhudet", så skal man holde sig væk, mener jeg.

M: Men det kan man jo se i avisen, hvordan dem der er formænd, dem der er i spidsen, - hvor meget kritik de får.

Ib: Det hører med til jobbet at kunne tåle det der.

Ib: Han havde jo også beskyldt mig for at være bagmand i hele den forestilling, der endte med, at Lapenna ikke blev valgt. Jeg har faktisk gjort, hvad jeg kunne for at skaffe en fredelig overgangsløsning. Jeg havde skrevet i det brev der, at jeg ikke ville deltage i en bestyrelse på andet grundlag end en fredelig løsning.

M: Det må være det, at han er ked af, at han ikke kan blive formand. Han ser, at der er spærret for ham. Det er kedeligt, når de ikke er psykologer. -

Ib: Det endte faktisk med, at Peter sagde, - fejlen ved dig er, at du vil være venner med dem allesammen, - i fuldt alvor, samtidig med, at han havde sagt alt det andet.

M: De vil have, at det skal være en slagmark.

Ib: I virkeligheden vil han jo have, at jeg skal gå på barrika-

[25. september 1974 – side 3:]

derne og kæmpe mod de andre for Lapenna.

M: Hvorfor er han så begejstret for Lapenna. Er der noget personligt?

H: Ja, han har været meget personligt knyttet til ham.

M: Jamen, når man nu har en ordening, at man kan stemme, og man kan vælge nye ... så skulle der jo ikke være noget, man kunne blive uenige om.

Ib: Nej, men når det så er, at sådanne valg går i en anden retning end dem, man

forestiller sig, at de skal, så anklager man de deltagende parter for at have lavet komplot og intriger og alt det der.

M: Jo, men det er det skarn, der altid kommer frem ved sådan noget. Det er det, når han fortæller det (P.Z.), så kan man mærke, at han er ikke helt i balance. Han er ligesom suggereret.

Ib: Han er noget beruset ved det.

M: Ja, der er sådan noget ved ham. I hans beruselse laver han sådanne udtryk. Det kan være, han har fået en lærestreg ved det.

H: Siden vi ikke har protokollen, så ved jeg ikke, om der er noget, vi skal behandle nu.

Ib: Grethe har lagt dette her stykke papir. Det er den skrivelse, som Bentzen i sin tid lavede om skattefri bidrag. Den har engang været udleveret til bestyrelsen her til kommentering, men det er aldrig lykkedes Finn Bentzen at få nogle kommentarer frem.

M: Jeg har snakket med Bentzen om det. For dengang Sam overtog Fyrrebakken, så var det jo en betingelse, at han skulle lave et testamente, - at Fyrrebakken skulle gå tilbage til Instituttet. Og nu var Eigil Hansen jo ikke én, der var så stærkt pågående, og Sam er lidt bange for testamenter.

Ib: Testamenter slår ikke folk ihjel.

M: Nej, det gør de jo ikke. Og ... jeg har en følelse af, - mon han fik lavet det der testamente. Så talte jeg med Grethe om det. Hun fandt et papir frem, - et brev han har skrevet. Og der står, at han skal give et uigenkaldeligt testamente. Nu har jeg ladet revisoren få det, Jeg kan ikke godt selv spørge Sam. Men revisoren kan jo.

Ib: Han kan gøre det af ordenshensyn.

M: Ja. Det er jo helt tåbeligt ... hvis han døde, så tilfalder huset hans familie. Nu kan jeg jo ikke huske, om vi skal betale fuld pris for den, når vi skal have den tilbage, eller om vi får den tilbage uden noget, eller til den pris, som vi gav ham.

Ib: Jeg kan huske, at det har været på tale tidligere. Jeg mener, at det har været på tale, medens Eigil Hansen var her i bestyrelsen.

M: Ja. Da blev det lavet.

Ib: Det blev ikke lavet, medens jeg har været i bestyrelsen sammen med Eigil Hansen. Men det har været på tale på et tidspunkt, hvor i hvert fald jeg har været her. Og det må Henning også have været.

H: Jeg husker det ikke.

M: Husk på. Det er jo mange år siden. Det var, da han døde, denne Nordrup, - og hun (efterfølgeren) døde jo også. Hun fik lige skrevet det. Det er jo givet i levende live. Det er ikke et testamente. Men så fik hun lige inden hun døde skrevet det. Der var læger og sagfører tilstede. Hun døde vist dagen efter. Og da blev det så lavet ... og jeg kan huske, at han var vist ikke meget ... Jeg ved, at Sam kan ikke lide testamenter. Vi har jo ikke set noget testamente, og vi burde jo også have en kopi af det. Det står vel på tinghuset eller skifteret eller hvad ... Nå, men altså. Vi må jo have det afgjort. Vi må jo have set, hvordan det står. Og han ved det jo udmærket. Vi har et bevis i det brev, hvor han selv har skrevet det. Men det gælder jo ikke, som revisoren sagde, det

[25. september 1974 – side 4:]

gælder jo ikke, selvom vi har det papir. Det skal være testamentarisk. Det kan jeg også huske dengang, han skulle lave testamente. Ved hans død gælder det ikke, at vi har sådanne lapper. Nu vil revisoren så se at få det gjort færdigt. Men tænke sig, det er jo helt uforskammet, hvis det ikke er lavet, - hvis han nu var død, så var Fyrrebacken gået tabt, og det er der jo ingen mening i. Vi skal jo bruge al den jord, vi kan ... Og det er jo en dejlig ejendom.

Ib: Det står for mig som om Eigil Hansen engang har sagt, at den sag var i orden, og det er jo meget godt at få det bekræftet.

M: Ja, det tror jeg nok, at Eigil Hansen mente. Men jeg har stadigvæk en tvivl. Jeg tror ikke ... Der blev sagt, ja, du må se at lave det testamente. Jeg tror, der var noget med, at han ikke havde fået det lavet. Og så kom det frem igen i min bevidsthed, at det må vi have undersøgt. Så var det, at jeg tænkte, at Grethe havde det. Så talte jeg med hende den anden dag. Så fandt hun de papirer, vi havde, det brev, hvori det står, at han skal lave testamente. Han kan ikke sælge huset, uden at instituttet ved det, for der er en tilbagekøbsklausul under alle omstændigheder, så instituttet skal spørges hver gang, det skal sælges.

Aage: Men tinglysningskontoret vil da ikke protestere, fordi der ligger et testamente. Det er på grund af tilbagekøbsretten.

M: Nej, det er derfor, han skal have lavet det testamente, for ellers gælder det ingenting. Men det har revisoren lovet at lave.

T: Hvad er det? - Er det et udkast, som Finn har lavet?

Aage: Ja, som Finn har lavet i november 73, og så har vi fået det på et bestyrelsesmøde. Og jeg har troet, at vi havde et eksemplar allesammen. Jeg har haft det her, og har sat nogle blyantsnotater på. Så har I fået det på et senere tidspunkt.

M: Hvad er det for noget?

H: Det er den vejledning om skattefritagelse, som Finn Bentzen lavede i november 73, og som vi skulle have kigget på. Det har vi forsømt. Det må vi have gjort snarest muligt.

M: Nå, jeg troede, at han havde fået lavet det. Jeg synes, at han har snakket med skattevæsenet. -

T: Næh, - det her er noget helt andet. Det er et udkast til en skrivelse, der skal sendes ud til folk eller skrives i Kosmos. Det er en opfordring til folk, som gerne vil yde et bidrag, - på hvilke betingelser det kan gøres.

M: Ja, han ordnede netop en i går. Det var ingeniør Heiberg. Han ville give 3.000 kr. om året. Han troede, at det var skattefrit, når det var til en selvejende institution. Men så sagde jeg, - det er ikke skattefrit, men du kan få det skattefrit. Men så tal med revisoren. I går sagde revisoren, at han havde fået det ordnet. Men så er der den her arvesag, - om vi kan blive fri for arveafgiften.

Aage: Hvordan går det med den anden sag, som jo egentlig har noget med denne at gøre?

T: Vi har ikke hørt noget. Vi skal høre fra skattevæsenet. Finn vil gå udenom Frederiksberg skattevæsen og gå til Københavns skattevæsen - og så lade dem give Frederiksberg besked. Fordi i forvejen har han disse aftaler om skattefri — om de arveafgifter, der har været, - det har han aftale om med Københavns kommune. Og så har vi jo søgt om at få disse skattefri gavebidrag, der ligger, når man betaler over 100 og indtil 1.000kr., - de 900 kr. i gaver, man kan give. Der vil vi gerne have en liste over de institutioner, der kan modtage sådanne skattefri gaver. Det har vi

[25. september 1974 – side 5:]

søgt om, og det har de skrevet hertil og bedt om et eksemplar af vore love og de sidste regnskaber. Og det har Finn taget sig af. Men han vil gerne gå udenom Frederiksberg. Han er gået ind til ... det er Finansministeriet, at det går ind over. Men vi har sikkert ikke fået noget svar derinde fra.

Aage: Det skulle jo så med der, hvis der var mulighed for det.

T: Ja. Det skal med her, - hvis det kan komme med i det brev, som man formodentlig har tænkt at sende ud, ikke?

H: Jo, jeg kan ikke huske, om det skulle komme i Kosmos, eller om det skulle komme som et bilag. Det er vel rimeligt, at det kommer i Kosmos, da det ikke er en opfordring, men det er nærmere en anvisning på, hvordan man kan forholde sig.

M: Nå, med skattefri ... Ja, det er da udmærket, at det kommer i Kosmos. Det behøver da ikke stå som en opfordring. Vi har jo det, at der er mennesker, der gerne vil give,

hvis de vidste, at de kan give det skattefrit.

T: Men han har også skrevet her som overskrift: Vejledning - skattefrihed for tilskud og gaver til instituttet.

M: Ja, det er udmærket.

(Tage ser det igennem og kommer med kommentarer)

T: Hvad står der?

Aage: Som kirkeskat. Jeg tænker på, at man for eksempel kan skrive, at man gerne vil give instituttet lige så meget, som man betaler eller skulle betale i kirkeskat.

H: Nej, det tror jeg ikke, man skal.

Aage: Hvorfor skulle man ikke tilskynde til at give mindst lige så meget, som man skal give til folkekirken, som man ikke kommer i?

Ib: Jeg synes, man skal lade folk selv om at give i den forbindelse.

M: Det må man nemlig gøre, ja, det må man gøre. Det skal nok komme, det vi skal have.

Aage: Vi skal nok tænke på, at der i indledningen burde stå noget om, at instituttet kan ikke få løbende indtægter, fordi man kan ikke blive medlem og betale kontingent, så derfor kan det være rimeligt at gøre opmærksom på, hvordan man kan støtte det på anden vis.

Torben: Henning rejste spørgsmålet om den her købmand deroppe i feriebyen. Han vil jo gerne sælge. Det går meget dårligt for ham.

H: Ja, han vil sælge sin butik, og jeg har tænkt på, om sagen eventuelt kunne købe butikken. Ikke for at have købmandsforretning.

M: Nej.

H: Men for at indrette receptionen, modtagelsen der. Og så kunne man eventuelt bibeholde en del af det til mælk og brød og sådanne ting, som er meget vigtige. Hvorimod alt det andet, det kan de købe andet sted. Der er mange, der i forvejen tager ind til Nykøbing og køber eller tager hen til den anden købmand. Sådan som trafikforholdene er, så ville det være godt.

M: Nå ja, mælk og brød og sådan noget.

H: Ja. Men det, som må være afgørende, det er selvfølgelig, hvor meget han skal have for det, og hvordan det skal ...

M: Ja, hvordan han skal betales.

Torben: Jeg snakkede lige med Finn. Det er klart, vi skal først vide, om der er penge til det. Og så siger han, at der er rigeligt med penge. Og så sagde jeg, at så kontakter jeg købmanden for at høre, om han vil sælge, og hvor meget han skal have. Fordi vi er vel allesammen enige om, at fra nu af skal vi igen udvide feriebyen, for som du siger, så vil det ikke vare længe, inden sagen breder sig, og så må vi berede jordbunden, og derfor synes jeg

[25. september 1974 – side 6:]

også, at det var et glimrende forslag. Og Finn siger, at vi har pengene. Men så snakkede jeg med købmanden deroppe. Og han er rent ud sagt bindegal. Han vil have 350.000 kr. for købmandshandelen plus varelager. Men det er sådan set rimeligt nok, for der er bygninger og lejligheder ... for 350.000 kr. i dag er jo ikke så meget sådan set.

Aage: Nå, det er eksklusivt varelageret.

Torben: Ja, det kunne vi godt få ham til at beholde. Det kunne han godt se, men han forlangte ... han sagde, jeg vil overhovedet ikke sælge, hvis ikke jeg får 100.000 i udbetaling + et pantebrev på 50.000, der går over fem år. Så sagde jeg, ja, jeg ved ikke, hvordan tingene er skruet sammen, men hvis jeg lukker Berlingeren op, så er der noget med, at hvis man køber et hus til 350.000, så er der 15.000 i udbetaling og et pantebrev på femten år vistnok. Så ville han slet ikke sælge.

nyt bd. (mere om købmandshandelen)

Torben: Børge Hansen beder om, at vi foreløbig lader pengene stå. For jeg har aftalt med ham, at vi tilbagebetaler 10.000 om året rentefrit over tre år. Men han er — han er jo en sød fyr - men han har den særhed, at han går meget op i penge, det er den eneste ting, der interesserer ham. Så det piner ham umådeligt, at han har regnet ud, at hvis vi laver den ordning, som han jo godt ved, at han er gået med på, så skal han vistnok af med 16.000 i skat, og det er noget, der får ham til at få mavesår. Så han siger: Det der er min interesse, er i virkeligheden ikke de 30.000. Det der er min interesse, det er at få et sted i Klint, hvor jeg må få lov at tilbringe et par uger hver sommer, som en forrentning af, at vi måske investerer de 30.000. Så sagde jeg: Det er også i orden Børge Hansen, men min opgave er, hvis der pludselig sker noget, at dine arvinger så ikke pludselig står der og siger: Vi vil godt have 30.000 i morgen. - Og så passer det os måske dårligt, fordi vi har bygget eller sådan noget. Det var han villig til at give et stykke papir på i hvert fald, så vi kunne drøfte det ... At vi foreløbig lader dem stå, indtil vi på en eller anden måde investerer dem og så giver ham en forrentningsmæssig modydelse i form af noget. Hvis vi lige lader det ligge. Kan du ikke det, lb? -

Ib: Jo, jo. Det er de penge til Børge Hansen, Martinus, der er tale om.

M: Nå, nå. Hvordan står det med det.

Ib: Ja, nu skal det jo bare stå i bero et stykke tid. Han skal ikke have noget på nuværende tidspunkt.

Torben: Bare indtil vi finder et eller andet, ikke. Han er jo et meget sødt menneske.

M: Ja, det er han da. Det synes jeg også. Jeg har kendt ham i mange år. Og han har altid været glad for sagen.

Torben: Men det piner ham, at han skal af med de mange penge til skattevæsenet.

T: Men under alle omstændigheder skal han af med pengene til skattevæsenet.

Torben: Ja, men der er et eller andet. Hvis vi konstant låner dem af ham, og han så testamenterer os dem, så kører der nogle andre mekanismer. Det er det, det kører på.

(Torben om priser på bøger, kosmos, ophold i centret og henvendelse til fiskerhus-manden)

Ib: Kan vi ikke vende tilbage til Børge Hansen. Han har jo en grund deroppe. Kunne man ikke finde en ordning, sådan at man for det beløb, han nu skal have, bygger et hus på den grund. At han f.eks. forærer den grund til instituttet, og så bygger instituttet et hus på den grund, og så får han lov til at bruge det hus

[25. september 1974 – side 7:]

et eller andet antal dage om året. Så har vi yderligere et hus at leje ud. Var det ikke en løsning på det?

Torben: Det er sådan noget, jeg forestiller mig, at vi lige skal snakke sammen med ham om.

Ib: For det tror jeg, at han ville være interesseret i.

Aage: Han har flere gange spurgt på, om det ikke kunne ordnes på den måde, at han byttede den grund, han har, med en grund med hus på på H-vejen.

Torben: Men det sagde jeg til ham, at det kunne vi ikke tage skattemæssigt, - så får vi nogle ordentlige smæk. Det kunne han godt forstå.

Aage: Hvis vi gjorde det, at han så samtidig testamenterede huset til sagen. Med ret til at bruge det.

Torben: Nej, for der er nogle skattemæssige problemer der.

(en del mere om dette problem)

H: Har du nogle ting, vi skulle se på, Martinus?

M: Ja, det har jeg. Jo, der er det, at fru Sørensen ikke kan få det godt nok i Kosmos. Hun vil have, at det skal stå anderledes.

H: Men hvorfor er hun kommet til dig med det. Jeg kan huske, at vi havde en aftale om, at det skulle hun komme til Aage med. Men det bliver vi nødt til at sige til hende, for det er da meningsløst, at hun kommer til dig med sådan noget.

M: Ja, her er hendes begrundelse.

Aage: Er det ikke urimeligt, at bestyrelsen skal bruge tid på at drøfte det emne?

Torben: Det vil jeg give dig fuldstændig ret i.

M: Det kan vi også godt, så ... Men det er jo det, - jeg kan jo ikke ... det her, at hun siger, at de ikke må have lov til at få deres navne, - og jeg ved ikke, hvad det er hun siger ... og dato ...

Ib: Der foreligger en lang række vedtagelser om, hvordan disse ting skal publiceres. Og jeg vil da foreslå, - at Aage ...

M: Se nu er det jo sådan ... Hun laver sådan en masse ... Jeg tror nærmest, at man ... Ja, se hvad hun her laver ... nej, det er ikke det blad ... Hun har en voldsom ... Hun dominerer meget, (utydeligt). Nu skal hun til Odder i denne uge. Der er en eller anden, der har inviteret hende. Så skriver hun straks, at det er en studiekreds. Jeg synes, - det ser da tosset ud ... Nej, det er det der ... at hun har sådan en masse ... som om hun er en drabelig kapacitet. Og det er hun jo ikke.

Aage: Hvem er det, der sender det her. Er det Inge S., eller er det en anden person? - Det ser da ud, som om det er en anden.

M: Nå ja, det ved jeg ikke. Det er noget, hun har givet mig.

Ib: Jeg synes, vi skulle lade redaktionsgruppen behandle det spørgsmål, og hvis der så kommer nogle problemer ud af det der, så kommer det jo her på bordet igen.

H: Jo, men det er ikke nok, at Aage behandler det. Det bliver også nødvendigt, at vi meddeler Inge S., at hun skal ikke sende sådan noget til Martinus, - hun skal ikke ulejlige Martinus med den slags ting.

M: Men nu i dette tilfælde er jeg selv noget skyld i det. Hun kom jo med en erklæring og sagde en hel del som jeg syntes, at hvis det passede, så var det ikke så godt. Så sagde jeg, - men du kan jo skrive det, som det er, så skal jeg tage det med til bestyrelsen. Jeg har ikke lovet hende noget. Men hun er jo ude at rejse. Hun kan ikke komme til medarbejdermøde i morgen. Så jeg sagde bare, at jeg kan tage det med. Andet har jeg ikke ... Men hun nævnte sådan noget, som at de må ikke få deres navn nævnt og sådan noget. Hvis det var sådan, så synes jeg, det var forkert. Vi må da meddele, hvem der holder studiekredse. Jeg

[25. september 1974 – side 8:]

synes da, at det står meget godt.

Ib: Der foreligger fra en lang række medarbejdermøder en række beslutninger om, hvordan de der skal publiceres. Og det synes jeg, at man skulle bede redaktionsgruppen om at undersøge, hvad der er i overensstemmelse med de beslutninger, og hvad der ikke er, af det hun fremsætter. Og det må vi så meddele hende. I hvert fald må vi jo følge de beslutninger, indtil der kommer nogle andre. Skal vi ikke sige, at det tager du dig med glæde af.

Aage: Jah ... det der med glæde, det ... Men, altså, jeg vil da godt sige, at redaktionsgruppen fungerer da heller ikke, som den skal, fordi Bertil er da af den opfattelse, at der foreligger da ikke noget som helst om, at redaktionsgruppen har ret til at beslutte noget som helst. Han er sekretær i gruppen i øjeblikket og mener, at alle beslutninger skal træffes på torsdagsmødet. Så hvert eneste problem han har, det bliver forelagt torsdagsmødet, som så beslutter, hvordan det skal være.

Torben: Men jeg vil sige, at det er ikke noget, der er exceptionelt for instituttet, at folk misforstår tingene. Det er i alle institutioner, hvor man har et decentralt styre, hvor man prøver at lave personaleledemokrati. Der sker der ustandselig misforståelse i beslutningsprocesserne. Altså, hvis du for eksempel laver et eller andet, hvor man siger, nu har vi nogle grupper. Disse grupper er med til at bestemme nogle ting. Inden der er gået ret lang tid, så tror de, at grupperne alene kan bestemme nogen ting. Det der menes er jo bare, at de kan komme med forslag, og det får vi også her hos os.

Aage: Men vi har da ikke noget personaleledemokrati.

Torben: Nej, men de oplever det sådan. Altså, vi siger, at de kan komme med nogle forslag. Så oplever de det, som om de får en beslutningsproces, tror jeg.

Aage: Men vi har ikke lavet noget. Det er det, der er problemet.

Ib: Men det her skyldes efter min opfattelse, at der har jo været en lang række opfattelser fremme, - både i den ene og den anden retning, og medarbejdermødet har fået den opfattelse, at medarbejdermødet er instituttets besluttende og ledende myndighed.

M: Det er de ikke.

Ib: Nej, men den opfattelse har de da.

M: Nå, men det skal vi da nok få fat på, - nej, det er de aldeles ikke.

H: Jeg kan huske, at vi sagde ved et torsdagsmøde engang, at disse torsdagsmøder skulle være til gensidig orientering, og andet skulle de ikke være til.

M: Ja, de skal da ikke være bestemmende. Det kan vi aldeles ikke have.

Ib: Nej, men hvis vi nu går hen og tager referaterne fra alle de der møder, så vil det vise sig, at der står også det modsatte.

H: Ja, under den praksis, der har været. Men ikke sådan, at det er sagt direkte.

Ib: Nåh ... det er jeg ikke sikker på.

H: Jeg tror, jeg kan finde det frem.

Ib: Ja, ja. Det tvivler jeg ikke om.

H: (utydeligt) ikke herfra.

Ib: Ja, herfra, hvad mener du med det?

H: At det ikke fra bestyrelsen er kommet som en besked til torsdagsgruppen, at det er det bestemmende organ.

M: Det er det da ikke. Hvor kommer det fra?

H: Nej, jeg mener også, at det er en misforståelse. Det kan godt være, at der er nogle, der tror, det er sådan, men det er rimeligt at ...

M: Det har aldrig nogensinde været fremme, at medarbejdergruppen

[25. september 1974 – side 9:]

skulle være bestemmende. Men det er det, Bertil er inde på.

Aage: Ja, nu står der adskillige steder i torsdagsmødereferaterne, at det vedtoges, og det besluttedes.

M: Ja, men det stammer vel fra det her, at grupperne kan bestemme noget. Men det er da kun noget indenfor deres gruppe. Men jeg mener, det skulle også forelægges bestyrelsen. Der er også noget med budgetter. Jeg synes ikke, at man kan give en

gruppe lov til at bruge så og så mange penge. De kan jo bruge det, de skal bruge, og så kan de komme til os, så vi kan snakke om, om vi har penge til det. Vi kan ikke lade nogle mennesker få en sum penge, så de kan tage det og der ... så sparer de jo ingen steder.

H: Det er selvfølgelig noget, der på et eller andet tidspunkt må komme, hvor man kan sige, at der ligger et bestemt forbrug om året, som man nødvendigvis skal dække. Og på det tidspunkt kan man jo lægge et budget. Men jeg vil da nok sige, at endnu er det for tidligt at ... der er ikke nogen grund til at gøre det ...

Ib: Jo, se en af de ting, der kan føre til, at man har den opfattelse, det er jo, at der ved flere lejligheder har været udtalt, at vi ikke skal have nogen, der er overordnede, og vi skal ikke have nogen, der er underordnede.

M: Ja, men det skal jo forklares. Ja, for det med overordnet, - det er jo i den forstand, at de ikke skal have uniformer og sabler og en kost oven på hovedet. De er medarbejdere ... så kan man give dem et navn ... der skal ikke være nogen overordnet. Og når sagen er rigtig færdig, så er der ikke nogen mulighed for, at nogen er over ... alt det der må væk. Vi kan ikke have nogen love eller alt det der ... nej, det kan vi ikke. Det må afhænge af ... det eneste, der kan gøre sig gældende, der er deres interesse, og den er igen afhængig af deres kærlighed til sagen. Og er den ikke til stede, så duer de jo ikke. Så er det jo sygelige legemer inde i sagen. Sagen skal vokse fra sådan en lille ... uden fagforeninger, uden bestemmelser. Når sagen kan betale sine medarbejdere, så gør den jo det. Men heller ikke der, skal der være ... det må være frivilligt, hvad de vil have. Vi må være hævet over alt det der med fagforeninger ... det er en beskyttelse af folk, så længe de er ... uvorne, - så længe de ikke er ...

Torben: Tror du ikke, Martinus, at grunden til, at folk misforstår hele tiden, at det er fordi de selv har et meget stærkt behov for magt og indflydelse?

M: Jo det er det. De vil allesammen gerne have magt. De er misundelige på dem, der har magten.

Aage: Må jeg citere nogle bilag fra Inge S. - Med hensyn til den måde det her er omfattet på, så kan jeg sige, at der har været en del problemer i tidens løb, og der foreligger ikke ret mange konkrete beslutninger. Men det, der blev lavet sidste år, - det var et, som Tage udarbejdede, - det lavede du sidste år.

T: Ja.

Aage: Og det, der er lavet i år, det er en noget hårdere kurs, og det er et, Bertil har lavet. Bertil har ordnet det helt og holdent.

M: Ja, jeg mener ikke, at man kan sige ... der var også det der, at vi ikke skulle have ansvar for ...

T: Det kan godt skrives på en meget pænere måde. For jeg må jo sige, at vi kan ikke godt opføre os, som om vi er imod, at hun virkelig gør et stykke arbejde.

M: Nej, det kan vi ikke.

T: Vi må hellere støtte hende moralsk, — for det er jo både i hendes og vor interesse.

M: Det er det jo nok.

[25. september 1974 – side 10:]

T: Det eneste vi skal passe på, det er, at vi ikke får ... hvad skal vi sige ... at hun ikke får storhedsvanvid.

M: Man må sige, at hun er blevet bedre af det, og hun er blevet lettere at have med at gøre. Og man kan ikke sige andet ... der er mange mennesker, der er glade for hende.

T: Absolut ja, - jeg synes nemlig, at den tekst her, den lyder ikke særlig pænt.

M: Nej, det siger hun også. Hun siger, at der er fire mennesker, der er holdt op.

Aage: Det er Bertils tekst. Det har ikke været drøftet i redaktionsgruppen.

M: Nej, han skal jo ikke lave sådan noget, vi skal sende ud.

Aage: Nej, men han kan mærke, og det er jo også rigtigt, at hun ønsker sig selv fremhævet. Og så går han i den modsatte grøft. Han er ikke neutral. Det er jo også forkert.

M: Jeg fik også en skrivelse fra Bertil, hvor han skriver en masse om, hvordan strukturen skal være.

Aage: Jeg vil da gerne have tilslutning til, at vi ikke udsender en ny om det samme med en pænere ordlyd, men venter til næste gang, det skal ud.

(Mange bekræfter)

M: Når det står her, at vi tager ikke ansvar, så er det ligesom om, at vi er ligeglade med dem. Det skal stå pænere.

Aage: Fordi, vi er da interesserede i, at kendskabet til dine analyser bliver udbredt. Der er aktiviteter, hvis kvaliteter vi ikke står inde for, men derfor kan vi godt orientere om, at de finder sted.

T: Det jeg mener, vi ikke kan tage ansvaret for, det er, hvad der bliver sagt på disse ...

M: Ja, men ... disse selvbestaltede kursusledere, - det har vi jo slet ikke anbefalet. Og kan vi i det hele taget ... ja, selvfølgelig, vi kan godt fortælle, at der er ... at den og den holder studiekreds, det må vi jo gøre, - for sådan bliver fremtiden. Men behøver vi at nævne noget om, at vi garanterer eller ikke garanterer? - For det skal tingene nok selv ordne. Siger de noget forkert, så går det galt.

Aage: Vi kan roligt fastholde, at de er private. Men nu skriver Inge S. at ...

M: Ja, hun skriver, at det er ikke privat.

Aage: Men det synes jeg godt, at vi kan fastholde og alligevel omtale dem på en pæn måde. Ja, for her skriver hun jo, at den hun har hjemme hos sig selv, at det er en, som du har godkendt.

M: Ja, hun benytter alle mulige udtalelser. Det er da klart, at da hun sagde det, så sagde jeg, ja, det har jeg da ikke noget imod, hvis du kan. Jeg har da aldrig ligefrem sagt til hende ... for jeg tror ikke på hende. Og derfor var jeg også ked af, at det skulle averteres. Nej, jeg troede slet ikke på hende dengang. Men hun har trænet sig noget op. Det er jo klart. Hun må jo læse en masse. Og der er jo mange, der er glade for hende. Og nu sådan en, — denne Walter, han er ikke en dum mand, og det er sikkert en god kraft ... en hjælp til tysk.

T: Men når jeg nu tænker tilbage på i sin tid ... der var jo en meget større foredragsaktivitet i sin tid, da vi begyndte at lære dine analyser at kende. Vi gik meget til foredrag. Men vi mødtes også meget hjemme hos os selv rundt omkring og diskuterede. Nu kaldte vi det ganske vist ikke studiekredse ... og det blev heller ikke annonceret. Men det er det, kan man sige, at nu da foredragsaktiviteten er nedsat i forhold til dengang, så de nye mennesker, der kommer til, de har ikke mulighed for at hente en hel masse viden ved foredrag.

[25. september 1974 – side 11:]

M: Nej, I hørte jo mine foredrag og var meget inde i stoffet.

T: Så derfor synes jeg, at det er udmærket, at når der er et eller andet sted, hvor der er nogen, der vil mødes og diskutere, og der så er en, der har lidt mere kendskab til det ... som nu Inge S., som vil lede det, så synes jeg, det er udmærket, at så skal man også gøre de mennesker, der er interesseret, opmærksom på, at der kan de gå hen og være med og få nogen viden om det.

M: Det er det, vi kan være interesseret i at bekendtgøre, at der er en gruppe, som samles om det der.

Torben: Jeg synes, at det er godt, at Tage rører ved det der ...

M: Ja, det er meget godt.

Torben: ... fordi man har et enormt behov for det der. Når man møder det, så bliver man så mægtig begejstret for det, så man må ligesom snakke om de der ting. Man kan ikke snakke med folk på sin arbejdsplads, for de interesserer sig ikke for det der.

M: Ja, vi er da meget glade ved, at nogen går sammen og læser og studerer Livets Bog. Og det er vi også villige til at erkende, at det sker hos den mand, eller i det hjem der ... der foregår det den eller den dato. Det ønsker jeg også. Men så er det det, jeg tror ... om de er dygtige eller ikke dygtige, det tror jeg, vi skal udelade. Det, der ikke duer, det går jo nedenunder og hjem. Og det, der duer, det vokser. Er der en dygtig mand, ja, så vokser det. Og er der nogen, der ikke rigtig kan klare det, så går det i stykker. Så jeg tror ikke, at vi skal nævne det der med ikke autoriserede, eller rettere sagt ... at vi garanterer ikke. Lad det stå frit, for det tror jeg, forsynet selv kan tage ansvaret for.

Aage: Det andet, det er noget, Bertil har skrevet til helt for egen regning. Jeg kan kun sige, at det vil gavne den saglige behandling af de her ting, hvis bestyrelsen vil tage stilling til redaktionsgruppens forslag til, hvad der skal stå i Kosmos, og hvad der ikke skal stå der.

M: Ja, men vi skal ikke lade ham få for meget ret. Han bruger for meget magt ... han tiltager sig for meget. Han skal jo ikke bestemme de der.

T: Nej, nej, - det er ikke, fordi han egentlig vil bestemme. Der, hvor man siger, at det må han selv bestemme, der har han selvfølgelig gjort det. Men ellers er det sådan, at han fremsætter sine synspunkter, men hvis man siger noget andet, så retter han sig fuldstændig efter det.

M: Nå ja, det er godt. Kan man kalde disse sammenkomster noget andet, noget andet end studiekredse? - Altså, det, at de går sammen ... læseaften, - det kan man vist ikke. Næh, - men det er jo studiekredse. - Og kvaliteten ... Vi kan jo ikke sige, at de skal have så og så stor kvalitet for at kunne danne studiekreds. Lad dem bare gå sammen, dem, der har lyst. Vi må jo være glade ved dem, der har lyst. Og når de så kan ... at det kan praktiseres, - at det kan holdes gående, så synes jeg ... men med hensyn til at garantere for det, der kan vi ikke gøre andet ...

T: Nej, vi kan lave sådan en oplysningsliste, hvor man kan se ...

M: Ja, vi opgiver det sted, hvor de kan komme.

T: Og hvem de kan henvende sig til for at være med.

M: Der vil jeg også sige, at der er der studiekreds. Og så mener jeg ikke, at vi skal komme ind på andet. Så må det vokse selv. For sådan bliver det jo i hele verden. Vi skal jo ikke ud og danne kredse. Det skal vi ikke. Det må altsammen ... der skal jo ikke være nogen fælles ... hvis vi laver foreninger og medlemmer, så går de imod os.

T: Man kunne jo godt skrive et lille stykke i Kosmos om, at da foredragsaktiviteten ikke er så voldsom, så er der flere steder

[25. september 1974 – side 12:]

i København dannet små kredse, hvor folk mødes og diskuterer på frivillig basis. Sådan at der er en forklaring til, hvorfor de lister ...

Aage: Der er to foredrag om måneden.

T: Ja, to foredrag om måneden ... jo, men det er ingenting mod, hvad det var i gamle dage.

M: Nej., bare jeg var rask nok, så skulle jeg nok få samlet ...

Torben: Det er strukturen, der ændrer sig meget stærkt i øjeblikket. Det er ikke folks skyld. Det er den form, det har, som ikke er tidssvarende længere.

M: Ja det er helt andre generationer.

T: Vi gik jo til foredrag 3-4 gange om ugen.

M: Jo, disse generationer var jo meget åndeligt interesseret, selv om de nok i nogen grad har forladt kirken og alt det. For husk på, jeg kunne holde foredrag i over to timer med så svære ting, som det var for dem. Og de kom. Og jeg havde op til 5-600 mennesker. I Borups Højskole flere gange 500 mennesker ... De var så begejstrede dengang. Men alle de ... de er jo blevet mætte, og nogle er døde. Nogle er gamle, og de har jo fået Livets Bøger, så nu er det yngre generationer, som ikke har været ... er kommet så meget med. Men dengang holdt jeg så mange foredrag, som de kom til at overvære. Og det må vi jo finde os i, - det kan jeg jo ikke gøre ... jeg ville jo gerne. Men det gør heller ikke noget, for det, der kommer nu, bøgerne og alt det, det vil gøre sit. Og derfor er det godt, at vi kan forberede os, - til at få den rigtige struktur.

H: Den egentlige servicefunktion i disse meddelelser om studiekredse, det er at gøre folk opmærksomme på, hvor de kan samle sig i sådanne kredse, og der kan man tænke sig, at en skønne dag bliver der måske så mange, at det bliver vanskeligt at præsentere sådan noget i Kosmos. At man måske skal begrænse det, - jeg mener ikke begrænse antallet, men så begrænse teksten derom, sådan at der kun er en henvisning til den i den by, - den i den by, - altså henvisning til vedkommende, hvor man kan få de nødvendige oplysninger om, hvor der er studiekredse. Sådan, kan det blive til efterhånden. Men indtil da kan vi da udmærket fortsætte.

M: Ja, jeg mener, foreløbig ... de få stykker kan vi udmærket oplyse adressen på og den tid, det holdes. For det må vi jo være interesseret i.

H: Hvad var der så mere i forbindelse dermed ... nåh jo, så var der denne her informationen her.

M: Ja, den du har skrevet. Jeg læste den og var meget glad for den. Den var jo i vældig kontakt med det, vi har talt om. Det er jo også det, vi har talt om. Jo, - det skal være i den retning, for hvis vi ikke gør det, så bliver vi ved med at slæbe det gamle videre, - alt det her som nu Inge S. og Bertil og alt det der.

H: Men er der noget deri, som vi måske skulle rette, eller er der noget, som vi ikke har fået med? - Er der nogen af jer, der har tænkt på det?

M: Ja, jeg læste det, og jeg tænkte, nåh ja, det er da meget godt, — men engang skal det jo skrives rent til en bog, - altså strukturen. Og der synes jeg ... jeg har ikke fundet ... men I andre kan jo godt have fundet noget. Hvis I har det, så må I endelig sige til.

H: Aage kom med noget, som jeg synes, var udmærket i den forbindelse, hvor han foreslog ... han foreslog faktisk, at den skulle indeholde en hel del punkter, som sagde noget om strukturen i arbejdet. Men ved det møde, som vi havde, hvor Aage ikke var til stede ... han var syg, da mente vi, at det ville være bedst i første omgang at udsende den der, som den er, og så udarbejde det andet bagefter. Og der havde han lavet en hel serie punkter, som jeg

[25. september 1974 – side 13 - mangler]

[25. september 1974 – side 14:]

ikke kan lide, så står han jo fri. Vi modtager ikke nogen kritik eller noget. For det er jo det, der laver splid og spektakler. Og så bliver det igen, at så har sagen ikke ret, og så har han ret, og alt det kan vi jo ikke have. Sagen må have ret altid ... jeg mener, den skal have det. Det kan ikke nytte, at den "har ret", når den ikke har det. Men sådan skal vi jo lave det. Vi har jo analyserne.

Aage: Kan vi ikke høre lidt om, hvad kritik så egentlig er for noget?

M: Jo, det kan vi jo nok høre, for det er jo - når menneskene har forskellige opfattelser. Nogen mener, at deres egen mening ved deres erfaringer har ført til, at i det problem der, dér mener de, at de har ret. Der ser det sådan ud. Så kommer der en anden mand. Han har nogle andre erfaringer ... erfaringer, der er anderledes. Han siger, nej, det er ikke rigtigt. Det hører vi jo hos politikerne. Men det skal vi ikke have. Vi har ikke brug for, hvad menigmand kommer og fortæller os, - angående kosmiske analyser, - angående væremåde. Derimod har vi jo brug for det, hvis det er faglige og sådanne ting. Men det må de jo gøre frivilligt, - hvis de vil hjælpe sagen på den måde. Så går de jo ind i sagen som medarbejder på det felt, men også frit. Og lønspørgsmål, det må være som de synes, at de vil stille sig overfor sagen med deres ... betaling. Sagen vil naturligvis betale dem, så de kan leve. Men jeg mener, det må være et frit spørgsmål imellem dem.

Aage: Nu f.eks. revisoren. Han kritiserer, at der mangler penge i kassen på Klint.

Ib: Det er også et fagligt spørgsmål. Jeg føler det sådan, at det vi kalder kritik på den måde, det er den bedømmelse af de forskellige ting, som udløser en eller anden form for antipati hos den, der kommer med den bedømmelse.

M: Netop.

Ib: Det er antipatien, der er noget i vejen med. Det er sådan set ikke det, at man belyser rent sagligt, at tingene er sådan og sådan, - men det, at man bliver gal i hovedet og sur over, at det er sådan, og at det er de andres skyld.

M: Og så behøver det slet ikke at være sådan. For når man er gal i hovedet, så behøver det ikke at være helt retfærdigt, det man siger. Lige så snart de kommer med det der, så kan man sige: Jamen du har lov til at gå ud, - du behøver ikke at bøje dig for det der. Hvis du synes sådan, så gå du bare ud. Den magt må vi have. Det kan ikke hjælpe, hvis vi siger til Vorherre: Det vil jeg ikke gøre.

Torben: Det kan ikke gøre noget, hvis folk holder sig til den saglige kritik. Men en ting, som jeg synes er vanskelig, det er, at der siges: Hvorfor gør han - eller hun - ikke mere.

M: Ja, det skal man ikke blande sig i. Men hvis man siger den slags ting, - det må man huske på, - det er det, vi skal feje ud. Det er fejemøget, - det kan vi ikke have inde i ...

Aage: Er det der også kritik?

H: Nå, du mener fra Inge S.'s side?

Ib: Ja, det er det, for det er fuldt af antipati.

Torben: Hvorfor er jeg ikke mere i centrum? - Det kunne hun lige så godt skrive rent ud.

Aage: Men hvad så. Skulle man så sende hende den der med nogle understregninger?

M: Men se, der er betingelserne jo ikke dækket,

(alle taler)

M: ... og det bliver sådan. Og så kan vi også regne med, at det vil få aflæggere rundt om mange steder. Vi skal jo danne en verdensskole, hvor de kommer og lærer tingene, undervises og bliver lærere. Og alle vegne, hvor de kommer frem, kan de vise, at det

[25. september 1974 – side 15:]

skal være på den måde. (slår i bordet). De er frit stillet. De giver af deres kærlighed, -

deres sympati. De giver ikke, fordi de er tvunget til det, eller fordi de ikke kan være bekendt andet. Den slags duer ikke. Fordi de har jo lov til at være ude i livet, at gå til sekter og samfund og lave sekter, og hvad de nu vil lave. Men - Vi må holde os rene. Her er det sådan. Det skal vokse på den måde. Og der er det, vi har en god begyndelse med den.

Ib: Det dokument der, det tegner i hovedtræk den holdning, der er nødvendig for, at der kan skabes et harmonisk medarbejderskab. Og de mere detaljerede og strukturerede ting, som vi savner at skrive om, dem mener jeg, at vi mangler nogle fundamentale beslutninger om, for at kunne skrive det. Vi mangler f.eks. nogle beslutninger om, hvordan bestyrelsen skal supplere sig. Så derfor mener jeg, at vi kan ikke lave detaljerne, før vi har de beslutninger.

M: Det er det, jeg mener, at vi skal snakke om, når vi er sammen. Det var det, vi begyndte med, men det blev kun standset, da Ib var syg. Men så begyndte vi så igen. Vi skal snakke om, hvordan bestyrelsen skal ...

Torben: Derfor er det netop rigtigt, som Aage siger. Vi skal afvise de der ting, som Inge kommer med, for vi har ikke tid til at snakke om de ting.

M: Men det bliver netop sagens ånd. For i det vi laver vores ting korrekt efter analyserne, så har vi ikke ... hvis mennesker kommer og siger, at det skal være anderledes. Nå ja, så gå ud og lav det selv, - gå bare ud og lav det anderledes.

Aage: Nåh ja, men det har Inge S. jo også gjort her.

H: Men så er der en lille praktisk ting. Skal vi gøre det på den måde, at vi måske først bringer det i Kosmos, og så derefter laver et hefte, som vi anvender til ...

M: Jo, det er jo rigtig nok. Men vi kan jo ikke få det praktiseret lige nu. Vi kan ikke stille den fordring til folk endnu. Det kan vi ikke. Kan vi det?

Ib: Jeg har et andet forslag til behandling af det der. Jeg synes, at nu skal vi renskrive den der, og så skal vi dele den ud til deltagerne på medarbejdermødet, og så se om vi skal gøre mere ved den.

M: Det kan i al fald være en midlertidig ...

Aage: Ja, - spørgsmålet er: Hvem er egentlig kompetent til at skrive det, der står der. Umiddelbart mener jeg, at det er så fundamentalt det, der står der, så det var rart, om det var dig, der havde skrevet det. Jeg mener ikke, at vi andre i bestyrelsen kan lægge navn til det der.

H: I virkeligheden er det jo også Martinus, der har skrevet det her. Jeg har jo taget det fra vore samtaler her.

M: Ja, og jeg er da ikke bange for at skrive under på det, altså, at jeg akcepterer det. Men jeg regner med, at det er noget foreløbigt, fordi ... de er jo slet ikke rigtig modne endnu. Der må fortælles noget ved medarbejdermødet, - det er det eneste sted, jeg er med. Og såvidt jeg kan, så må jeg have en lille smule tid til at komme ind på de ting, som jeg arbejder med ... og blive orienteret også. Og her ordner vi så ... snakker sammen om ... deres ... (utydeligt). Det er rigtig nok med problemet: overordnet. Men det ... vi kan jo ikke undgå, at der er nogen, - der har ... Men hvad er det at være overordnet. En mand, der er grøftegraver, det kan jo være lige så nyttigt, som en mand, der laver en datamaskine. Grøftegraveren skal sparkes ud, men ham der laver datamaskine, han får medaljer. Det kan man måske nok sige, at han ... at han har disse evner ... jeg mener, det er noget, han har, ligesom vi har øjne.

[25. september 1974 – side 16:]

Ib: Ja, men det, som folk opfatter som overordnet, det er de mennesker, der har til opgave at træffe nogle beslutninger, som de andre er nødt til at rette sig efter.

M: Men se, her bliver det jo sådan, at bestyrelsen har jo egentlig kun at lave tingene efter analyserne. Det er ikke noget, de sidder og finder på. Nej, de laver det efter analyserne efter bedste metode de kan, så det passer med analyserne. Hvad så? - Og så skal vi også huske på, - de mennesker, der kommer og virkelig med tillid og af hjertet vil være med, de bliver jo ikke så kritiske. Og når de andre får forklaret sagen, hvordan det er ... Det er jo ikke sådan, at hvis vi nu laver det sådan, at pludselig bliver de medlem, - så varer det ikke længe, før vi har en masse kritik.

Aage: Nu taler du om en, der graver grøfter. Det mener jeg er et udmærket eksempel, fordi det er jo nødvendigt, at der er nogen, der beslutter, hvor det er, der skal graves en grøft, - hvor lang den skal være, - hvor dyb skal den være, hvornår skal den graves, og hvad skal der ned i den. Og det er, - selvom vi ikke kan lide ordet, - så er dem, der skal træffe beslutningen om, hvor grøften skal være, og hvornår den skal graves, de er overordnet i forhold til den, der skal grave grøften.

M: Det må den mand jo være, som har evnen, - som har begavelsen til det. Det er ham, der må give rådene, - hvordan grøftegraveren skal lave det. Og hvis grøftegraveren virkelig er kærlig, så er han jo også villig og siger ... planlægningen har jeg ingen forstand på. Så vil han jo gerne lave det.

Ib: Vanskeligheden kommer jo fra, at der er en masse mennesker i samfundet, som er sat til at træffe beslutninger, som andre er afhængige af, og de duer egentlig ikke til at træffe andet.

M: Nej, og de bruger også deres magt. Jo, i og for sig er det et meget interessant emne. Og derfor er det, jeg mener, - vi må lave det sammen her ved vore møder.

Ib: Ja, vi skal tilbage til de væsentligste ting.

Torben: Kan vi ikke beslutte, at det gør vi fra næste gang, Martinus?

M: Jo, vi kan måske tage en halv time eller en time hver gang til det.

Torben: Kan vi vedtage, at det næste møde kommer til at dreje sig f.eks. om bestyrelsens opgaver, og hvordan den supplerer sig og alle de der ting?

M: Ja, så kan man jo tænke i de retninger, hvis man ved på forhånd. Men for mit vedkommende gør det ikke noget, fordi jeg har intuitionen. Det kommer til mig. Men det er jo om at gøre, at I andre er så nær på problemet som muligt.

H: Som Torben siger, at det er rart for os, at der er et bestemt problem.

M: Ja, det synes jeg også. Det er jo det, vi må gøre. Vi skal lave denne struktur. Det er jo skelettet og så at sige hjertet og hjernen i det hele.

Torben: Vi vil jo gerne have de ting afklaret. Fordi vores ønske er kun een ting, og det er, at der bliver så lidt kævl og strid den dag, du ikke er her mere.

M: Ja, det er jo meningen.

Torben: Og derfor vil vi gerne have dig ind og sige, at sådan ønsker jeg, at det skal være.

M: Og der er det jo nemt, når der ligger en struktur, der er godkendt. Og så mener jeg ... ja, på et års tid kan vi jo nok komme langt med de vigtigste ting. Det er jo om at gøre, at vi beskæftiger os med de vigtigste ting ... det er jo netop det med overordnet og underordnet og med bestemmelser ... det er det, der er problemet i øjeblikket. Og der er det, at de andre siger, ja

[25. september 1974 – side 17:]

de er overordnet ... og de er det, - og de er det ... der har folk jo fået i vuggegave en evne til at se kritisk på tingene.

T: Det er jo meget svært. Når man ser på sådan et symbol og så bilde folk ind, at vi allesammen står på det samme trin. Det er det, der er svært. Du siger, vi er allesammen lige, og så opfatter folk det, at der er ikke nogen, der er klogere end andre.

M: Men det er jo galt. Det er jo ikke rigtigt.

T: Nej, det er nemlig ikke rigtigt.

M: Se, grovest set, der kan vi se, at nogle er planter, og nogle væsener er dyr, og nogle

er primitive mennesker, og nogle er mere kultiverede mennesker. Der er jo trin hele vejen. Og det har jeg jo også skrevet en hel del om, så det her, at alle er lige, - det er noget vrøvl. Men selvfølgelig åndelig set, så er vi alle lige, - jeget og bevidstheden, de er jo lige. Men de er i samme skole på samme trin [rettes til: Men de er i samme skole, - ikke på samme trin]. De er i samme liv, men ikke på samme trin.

Aage: I den her forbindelse, da betyder det kun, at enhver i en gruppe er lige med de andre i forbindelse med afstemninger og kun i forbindelse med det. Fordi, der er nogle, der ved mere end andre, og derfor har større indflydelse på beslutningerne.

M: Ja, det er også derfor, der kan blive spektakler i en gruppe eller i et samfund. For nogle er virkelig kloge, men så er der nogle, der er mindre kloge, men som har fået magt, og de er for dumme til ... de vil ikke rette sig efter ... Og der er det, - vi skal ikke have den slags ting.

Ib: Men når vi siger, at alle er lige, så skal vi mene, at alle sådan set er lige meget værd ...

M: Ja, der skal vistnok føjes til, at alle er lige for Vorherre. Og det kan man nok sige. Men alle skal også være lige for os, altså med hensyn til kærlighed, med hensyn til sympati. Det er det, vi skal udvikles hen til, at man kan være næstekærlig. Det er jo det, - alle skal være lige for os. Og vi skal jo ikke omvende de andre. Vi skal omvende os selv til at blive ... at lade være med at dømme de andre. Men der er det, at når vi nu laver en livsstruktur, hvor alt det er fjernet ... og vi ser, at det er nødvendigt ... at det er fjernet, alt det, vi er vant til skal være så nødvendigt, at nogen skal have magt, og nogen skal ikke have ... Det skal vi lære at se, at det kan vi undgå. Det hører ikke hjemme, hvor der er kærlighed. Det gør det ikke. Det hører hjemme, hvor der er begær, magt. Og der er det, at vi skal trænes op til at lave en struktur. Og vi kan lave strukturen. Hvor meget vi kan opfylde den ... noget kan der jo nok blive, men vi vil stræbe efter det.

H: Det bliver nødvendigt for os med henblik på denne struktur, at vi tager disse problemer og skriver dem op. Nu har vi det på bånd ... at vi så trækker disse enkeltheder op. Som nu f.eks. dette her eksempel om at være lige, at vi laver noget, som vi så kan blive enige om, at i den form kan det bruges i denne struktursammenstilling.

Aage: Jeg ville umiddelbart mene, at det vil tage os flere år at lave den struktur. Så det ville sådan set være ønskværdigt, om vi havde noget, der var gældende så længe.

M: Nå ja, når nu vi kommer ind i det, så kan vi vel altid trække noget ud, vi kan bruge straks ... eller sådan. Vi kan jo ikke sætte det i gang lige pludselig ... det kan de ikke, - de skal have meget at vide om det, - og ligefrem læse om det. Det skal jo skrives op. For det kan jeg jo nok mærke, - de ved ikke rigtig hvordan. De forestiller sig jo tingene på andre måder, men jeg har forklaret ... det kom på tale ... jamen der bliver ikke

nogen overordnet, det bliver lavet på en måde så det ... Det er en familie. Man må nærmest sige, at vi er en familie. Sønnen kan være lige så god som faderen.

H: Måske bedre, ja.

[25. september 1974 – side 18:]

Aage: Har vi mulighed for at lave nogle midlertidige oplysninger?

H: Jeg tror, vi skal gøre det, at vi tager de ting, som vi behandler her, og så skrive det op i stil med det, jeg har gjort her.

M: Ja, ja.

H: Og så, hvis en har gjort det, så sende det rundt til de andre til kritik - positiv kritik, - og så kan vi komme og vise dig det.

M: Ja, jeg mener, at båndet er det, som det skal laves efter. Vi har jo taget det på bånd for at huske det, så vi ikke behøver ... Det er jo om at gøre, at jeg kan komme så langt frem som muligt. Jo, det synes jeg vil være godt.

H: Men så var der også det, som Torben sagde der, at hvis vi næste gang behandler problemet om bestyrelsens funktion og valg af bestyrelsesmedlemmer, hvordan det skal foregå. Det er sikkert godt at få det præciseret.

M: Jo, men der mener jeg, at det går nogenlunde, som jeg har sagt. Nu er det med hvor mange ... om der skal være fem eller seks - og så skal de have fire år, mener jeg. Fire år, og de kan naturligvis vælges for fire år til. Men i de fire år, da skal en af dem være formand. Og det skal de hver især være i et af de år, således at de er ... så er de også lige. Ellers bliver der igen nogle, der er længere fremme.

Torben: Men kan vi ikke starte, Martinus, næste gang med det, hvor vi starter på et bånd og et helt møde, og vi tager de ting helt fra begyndelsen?

M: Nej, vi kan ikke lave det færdigt.

Torben: Nej, jeg siger ikke ... vi starter bare med det næste gang, på et nyt bånd og lige fra begyndelsen af, så vi får det helt fastlagt.

M: Men vi har jo en masse fra begyndelsen af.

H: Ja, vi har mange ting, som kunne trækkes ud.

M: Ja, det synes jeg ikke, at vi behøver at tage om igen. Men kommer der ting, så bliver de jo besvaret.

Aage: Har vi ikke talt så meget om det emne, at det burde være muligt at skrive ned det, der er sagt, og så få konfirmeret, om det nu også er rigtigt?

H: Jeg har indtryk af, at Ib ikke mener det.

Ib: Nej, for vi har flere gange været inde på, at bestyrelsen skulle vælge sig selv. De mennesker, som sidder i bestyrelsen, de skal vælge det nye medlem, som måtte blive nødvendigt, hvis en falder fra. Men når vi så kom derhen, så har du alligevel til sidst sagt: Nåh ja, men der kunne måske også være en af bestyrelsen, som blev valgt af medarbejderne.

M: Jo det er jo sådan set ... det vedkommer jo medarbejderne også, hvem der skal være i bestyrelsen.

Ib: Ja, og derfor har det ikke været klart. Vi er ikke færdige med det spørgsmål.

Torben: Der er nogen tvivl, fordi, - som jeg oplever det personligt, så sker der det, at når vi diskuterer de ting, så tænker du, - og det er naturligt nok, for du er meget mere fremskreden end os andre, - du tænker på, - hvad skal vi sige, - om tre hundrede år, - altså ubevidst måske, men samtidig så snakker vi også om den nuværende situation, og derfor må vi ligesom have at vide, hvad skal vi gøre i dag.

M: Ja, vi kan jo lave det ... i trappetrin. Vi kan jo lave det periodevis. Vi kan sige, - så og så mange år skal det gælde sådan. Så kan vi mildne det ... så kommer vi længere frem. Så kan man på den måde aftrappe det strenge. Jo, for det er jo rigtig nok, vi kan jo ikke ... vi er nødt til at ... for hvis vi slet ikke giver medarbejderne noget som helst, så bliver det jo igen

[25. september 1974 – side 19:]

en særklasse, bestyrelsen. Deres indflydelse skal også være gældende, men vi behøver ikke, altså ... jeg mener, de kan måske vælge ... ja, hvis vi nu giver dem en stemme, men det er jo igen ...

Torben: Martinus, du har selv oplevet torsdagsmøderne og indrømmer, at det der kendetegner vores tid, det er spørgsmålet om magtbegær og alle disse ting der.

M: Jo og det er misundelse over, at nogle får mere magt.

Torben: Er det ikke sådan, at man ligesom må lave tingene en lille smule fastere idag, end du ville gøre om to hundrede år?

M: Jo, - det kommer vi jo tilbage til.

Torben: Fordi vi er ude i det der, at de har én stemme, så er vi også ude i magtkampen. Altså ... hvis du nu stemmer på mig, så lover jeg dig det osv. osv.

M: Den slags ting skal vi ikke have. Men der er det, jeg mener - da medarbejderne jo ikke skal have ansvaret for situationen. Det har de jo faktisk ikke. Det har jo ledelsen. Den har jo ansvaret for det, for det er jo den, der skal bestemme, når nogen kommer og gør vrøvl ... jamen du behøver da ikke at være her, - du har da lov til at gå ud i livet og lave det sådan. Det er det, jeg mener. Og det skal der være en ledelse, der kan sige. Medarbejderne har jo ikke nogen grund til at have noget med bestyrelsen at gøre, fordi ... de skal jo ikke bestemme. De er jo allesammen kommet for at hjælpe til. Ligesom nu I kommer her og hjælper til. Her er ingen fagforening for jer. Jeg kan ikke begynde at diktere jer. Det I gør, er jeg glad ved, og vi er jo faktisk allerede den lille kerne, som skulle brede sig videre. Og I er lydhøre overfor det, jeg siger, - og de ting - og I kender til det, og I er modtagelige for det. Og I er villige til også såvidt muligt at være med til at danne det. Og der er det, jeg mener, en medarbejderstab, som råber op og skriger op om, - ja, - det er sådan og det er sådan ... Jamen, det får vi jo ikke. For efterhånden som den ene og den anden siger det væk, så ... vi er ikke indstillet på, om det er en stor eller lille bevægelse ... Det bliver det af sig selv ... Det bliver det kun ved, at vi ... så at sige siger til dem ... ligesom Abraham sagde til Loth: Går du til højre, så går jeg til venstre, - der er jord nok. Og det er egentlig dette grundprincip, der kan bevare en fred. Og har de nogle ideer, - der er nok ... bare ud i livet og gør det, - de kan bare ikke gøre det hos os. Vi er engagerede.

T: Der er alligevel mange medarbejdere, som synes, at mange af de beslutninger, som bestyrelsen tager, er forkerte.

M: Ja, det er der. Men der er måske mange af dem, der slet ikke kommer med i det.

T: Nej, men de mener sig i hvert fald lige så kompetente til at kunne være med til at tage beslutningerne.

M: Men det er jo bare det, at de har heller ikke fået så meget oplysning om det. De har jo ikke fået meget oplysning om, hvordan jeg tænker. Vi har snakket om det her. Ja, vi snakkede lidt om det i sin tid, (alle medarbejderne), men det var alt for indviklet, og vi kunne ikke lave det på den måde. Vi begynder her, - men de er jo ikke orienteret på den måde. Og der er det, jeg mener, at man skal orientere dem noget ... om de ting ved medarbejdermødet, - om strukturen.

Aage: Se, nu har vi flere gange hørt fra dig, at det skal være en sag, hvor der ikke skal være over- og underordnede. Men du bruger også udtrykket ledere og ledelse. Altså, kan vi godt have ledelse og ledere?

M: Nej ... Ja ... de bliver jo ... Dem, der skal sige, hvordan det skal være. Men det er ikke som en mand, der er sig selv og bestyrer en ting. Her er det en mand, der efter den overordnede ...

[25. september 1974 – side 20:]

den overordnede, det er jo Livets Bog. Det er den overordnede, der skal være.

T: Ja, ja. Altså, jeg opfatter det sådan, at hvis en medarbejder får et ansvarsområde, - altså påtager sig et stykke arbejde, så laver han det arbejde, som han vil, og så må det være bestyrelsens opgave at påse, at den opgave, han udfører, er i overensstemmelse med analyserne, og hvis den ikke er det, så er det om at gøre, at gøre ham opmærksom på det.

M: Ja, det er jo klart. Der må jo være ... Det kan ikke nytte, at der kommer en mand og siger: Jeg vil gerne lave det, og så ser vi, at han slet ikke laver det, at han laver noget helt andet, og han bilder andre mennesker ind, at det er dumt at lave det på den måde ... Det kan vi ikke have.

T: For der er det ... hvis man skal sætte ham i arbejde, så er man leder.

H: Det er helt afhængigt af, hvad man lægger i ordet, for som du talte om før, at bestyrelsen ...

M: Man må egentlig ... man er faktisk en vogter. Man er faktisk kun en vogter af alkærlighed. Man er en vogter af strukturen. Ja, for den er lavet. Og medarbejderstaben skal vide, at det er ikke jer, der ... ja, I er med i det ... I akcepterer det, men det er ikke jer, der har bestemt, at det skal være sådan. Det er en bestemmelse, der faktisk er evig ... og så må man regne med, at der er et forsyn, der er den virkelige overordnede. I er kulturens repræsentanter.

Ib: Bestyrere af princippet.

M: Nej, nej ... vi skal ikke have det her bestyrelse ... så er vi igen inde på det ... Og vi skal ikke bestyre det ... Der er ikke meget at bestyre. For det er skrevet op, hvordan det skal være. Det bliver jo så enkelt. De nuværende forhold med bestyrelse og ledelse af sager er jo blevet så indviklet, så det er skrækkeligt. At man skal have eksamen af al mulig slags for at være leder og direktør ... Det behøver man ikke her. Nej, det er så enkelt og ligetil. Men - naturligvis, de ting, der er materielle - og der skal laves huse og ditten og datten, - jo det er jo klart. Men de mennesker, der er i spidsen for det, de skal også være ligesom os. De laver også det, fordi de har lyst til at lave det. Det er deres liv at lave det. Vi skal nok komme bort fra det med overordnet. For jeg mener, - bestyrelsen har jo en bestemmende magt. Og den skal lave det, og den skal lave det ... men dem, der får opgaven med bestyrelse hos os, de kan ikke lave strukturen om. En jordemoder, der tager en jordemoderpost, hun må jo følge jordemoderposten. Altså ... det skal rigtig pointeres, at det er ikke jeres vilje, at I er med i det samme ... Det er en højere vilje, der vil det sådan ... I er kun vogtere af, at det bliver sådan ... eller I er med til, at det skal være sådan. Og hvis de så gør vrøvl ... Jamen, de har da lov til at lade være med det. Det er slet ikke nogen betingelse. Du har lov til at lade være med det. Men så kan du ikke lave det der. Det kan måske nok se lidt mærkeligt ud, men det må være sådan. Det er jo sådan man gør, når man selv er kærlig, så vil man ikke med

nogen magt påtvinge sig noget, så gør man det, som man føler er kærligt.

Ib: Så er det i virkeligheden situationen, der bestemmer, hvad man skal gøre, ikke én selv - i og for sig.

M: Nej, men det må ... ja, det bliver en selv også, for ser du, den bestemmelse man tager. I en vis situation kan man jo godt tage flere bestemmelser, - forskellige bestemmelser. Der kan være to til tre personer i den samme situation, men de har forskellig bestemmelse af, hvordan de vil lave det ... så kommer de op at skændes om det. Nå, - men vi går ind og drikker noget the.

T: Men med hensyn til valg af bestyrelsesmedlemmer, der kunne

[25. september 1974 – side 21:]

man for at give medarbejderne medindflydelse gøre det, at man siger: bestyrelsen vælger tre personer, og blandt de tre personer giver man medarbejderne mulighed for at sætte kryds ved den de synes, er den rigtige. Den, der får flest stemmer, kommer så i bestyrelsen. Så får medarbejderne i virkeligheden også medindflydelse.

M: Ja ...

Aage: Men så har vi en forening. Hvem er stemmeberettiget?

Torben: Så er vi inde på det her popularitetsræs, som udelukkende kan laves som et rent psykologisk spil. Men du har ingen garanti for ... Man må være så realistisk, at man siger: hvad er i grunden tingene. For det er det, som Martinus er inde på, man siger, hvad er det her. Det er i og for sig ikke en medarbejderrepræsentant, de er ude efter. De er ude efter en vogter af nogle ting.

T: Ja, hvem der vil påtage sig opgaven.

Torben: Og jeg synes, det er meget skægt, for man sidder og snakker om hele tiden: Hvem er mere end andre. Jeg kan ikke se, at ... der er nogle mennesker, der siger, at grøften skal graves der. Og så er der nogle, der graver grøften, og jeg kan ærlig talt ikke se, at der er forskel på de to. Jeg kan godt se, at den ene har den funktion at sige, grøften skal være der, men den anden har den funktion at gøre grøften så god som muligt.

(alle snakker)

H: Det er der, det ligger, - det er den opfattelse hos folk ude omkring, som man skal have fjernet.

M: Men det er jo hele vejen de vaner skal væk. De skal også væk de vaner, at en dronning står med smykker til flere millioner på sig, og alle de her luksusdamer, der

lever højt på millionærerne. Det er jo vanvittigt. Men det bliver jo sagen hele vejen. Det kommer altsammen i berøring med sagen efterhånden. Det kan man ikke have indenfor sagen.

Aage: Jeg har et ganske lille problem, som jeg godt ville have en kort kommentar til. Vi har i redaktionsgruppen og i undervisningsgruppen lavet et forslag til, hvordan de to grupper skulle arbejde. Jeg er fra grupperne blevet spurgt, hvordan det egentlig går med bestyrelsens stillingtagen til det. Jeg vil umiddelbart vurdere, at vi ikke har tid og ikke har lyst til at drøfte det.

T: Jo, lyst, jo.

Aage: Altså forstået på den måde, at vi mener, at vi har vanskeligt ved at tage stilling til det. Jeg forudser, at det kan trække i langdrag med at få nogle kommentarer til det.

H: Kan man ikke sige, at hvis det var, at vi skulle gå i dybden med det, så beskæftiger vi os i virkeligheden med den struktur, som vi taler om her i fællesskab, og at vi går her ind på tilsyneladende tilfældige steder i problemet, hvor vi her netop har talt om, at vi skal tage fat på løsningen af disse problemer fra en ende af?

M: Problemet skulle komme her efterhånden.

H: Kunne du så ikke i mellemtiden ved det, der indeholdt [rettes til: der er indeholdt] heri, appellere til deres forståelse af løsningen af problemerne?

Aage: Nåh jo. Men det betyder bare, at rent praktisk så synes jeg ikke, at jeg kan få grupperne til at fungere, - andet end de bare kører videre ... sådan, - så godt man nu kan lirke det igennem.

M: Vi er jo ikke så mange, og sagen er ikke så stor. Er det så vanskeligt at få sådanne to ... hvad er det, du siger, - redaktionsgruppen, og hvad mere var det ... Nå, undervisningsgruppen. Ja ... er det nødvendigt, at de er i to grupper? - Kan de ikke arbejde sammen ... som een gruppe. Er det ikke for lidt endnu til at tage det sådan ...

[25. september 1974 – side 22:]

Hvor mange er der i redaktionsgruppen, - hvem er det?

Aage: Der er en fire, fem stykker i redaktionsgruppen, og det er der også i undervisningsgruppen.

M: Hvad er det så, du ville have?

Aage: Vi har for eksempel foreslået, hvad der må stå, og hvad der ikke må stå i Kosmos. Blot for at nævne en ting ... og vi har foreslået, hvad der skal til for at få lov til at holde foredrag på instituttet. Hvis bestyrelsen bare gav det frit, som midlertidig retningslinie,

så ville jeg godt påtage mig at få grupperne til at fungere virkelig godt. Men hvis der ikke er nogen retningslinier, så er mit temperament sådan, at hvis man så gør noget som helst ved grupperne, så kommer der en forfærdelig masse bøvl ud af det. Man skal helst ikke blande sig i det. Man skal bare lade det køre. Så hvis Bertil laver sådan noget ... ja, der er ikke rigtig nogen gruppe, der kan gøre noget ved tingene. Der kan ikke blive lavet en brochure for Kosmos Ferieby. Ja, informationsgruppen kan ikke i hvert fald.

Torben: Og jeg ville faktisk godt have en til de her omsorgsklubber. Dem har jeg efterlyst et års tid. Vi skal jo have en at vise folk.

Aage: Jeg har ikke noget imod at sige til grupperne, at vi skal forholde os afventende, til der engang ad åre kommer en struktur. For mig personlig er det utilfredsstillende.

M: Hvad der må stå i Kosmos, det er da åbenlyst. Vi har jo ikke krigsannoncer og alt sådan noget. Alt, hvad der tangerer hen i retning af vores ... af den virkelige opfattelse, det er vi da glade ved at få. Men vi har jo altid manglet artikler.

H: Men kunne vi ikke gøre det, - jeg ved, at du har sendt den rundt til os. Kunne vi ikke kigge den igennem og så komme med kommentarer til den? - Og så, når den ligger i sådan en form, som du synes, du (Aage) kan arbejde med, så kunne vi vise dig (M) den og spørge, om det skulle være i orden.

M: Åh ja.

Aage: Jeg ville være tilfreds, hvis det bare blev en midlertidig retningslinie. Jeg er slet ikke ude på at lave et eller andet permanent i utide.

M: Nej, som midlertidig, det er udmærket.

H: Men skulle vi så ikke gøre det?

T: Jo, det er jo så detaillert udarbejdet, som man kunne ønske sig. Man behøver faktisk ikke at lave det anderledes, end det er.

H: Vi er nok nødt til lige at ...

T: Bare sige ja, det er i orden.

Torben: Der er kun en ting, der er mere specificeret. Det er fagbogen for Sjælland.

Aage: Men skulle vi ikke aftale, at I meddeler mig de kommentarer, I måtte have?

(alle snakker) (næste møde aftales).

[12. november 1974 – side 1:]

M: ... Da havde jeg det ikke så godt. Men så modarbejdedes det med terapi.

H: Og det får du stadigvæk.

M: Ja, det hjælper kolossalt. Ja, for ellers tror jeg, at jeg fik mavesår, når jeg sådan skal tage piller. Men det er jo nødvendigt for den ene ting. Men jeg regner med, - når jeg nu kommer ned i vægt. Nu er jeg faktisk nede på det, han sagde. Jeg vejede 88, - dengang han vejede mig, ham i Thisted. Det er jo egentlig ikke så galt, sagde han. Og det skulle han jo aldrig have sagt. Så tænkte jeg også, nå, så er det ikke så galt. Så tænkte jeg, ja, du kan sagtens mærke, hvis du tager på. Men det kunne jeg ikke mærke ... Så pludselig blev jeg så træt. En dag var jeg ved at skrive, så gjorde det ondt i hjertet. Så tænkte jeg, nej, nu går det ikke. Hjertet kan ikke tage mere. Så købte jeg en rigtig vægt med skydelodder, så ... hver eneste morgen kontrollerer jeg ...

H: Hvor langt er det, du er nede nu?

M: Jeg er på 87 1/2. Jeg var på 99. Men det var på to måneder. Men det må ikke gå for stærkt. Nej, men jeg har ikke sådan set fastet. Men det skal jeg gøre nu.

H: Der er jo mange måder at faste på. Når du holder dig til skummet mælk og sådan noget.

M: Ja, men jeg er heller ikke så sulten. Jeg kan sagtens undvære. Jeg spiser mindre mad jo. Men ellers har jeg det skam godt. Hovedsagen er, at jeg kan skrive. Der er ikke noget i vejen med hovedet.

(Ib kommer).

T: Bentzen har sendt brev til Per

M: Nå, det er godt.

T: Det skulle vi lige have klaret op, det der spørgsmål, fordi det var jo en misforståelse. Det var jo, fordi Finn på det forrige torsdagsmøde havde sagt, at han efterlyste budgetter for 1975. Men det, han efterlyste, det var ønsker til budgetter for 1975. For han udarbejder budgetterne.

Torben: Og så bliver han så hidsig, Bentzen.

T: Nå ja, for han skrev jo her: videresendes til bestyrelsen til udtalelse, idet jeg finder dette brev indhold afskrækkende. Er det virkelig sådan, at bestyrelsen ser sig nødsaget til at henvende sig til Holland, eller er man bange for, at en bogholder ved den (utydeligt) revisor ikke er kvalificeret til slige opgaver?

M: Han forstod ikke rigtig ...

T: Nej, det er han fuldstændig klar over nu. Men det, jeg syntes, det var, at hvis vi nu beder Henning om at tale med Willy, og forklare ham forholdet, så får han et svar på sin henvendelse.

M: Han kommer vistnok til jul.

H: Nå, kommer han til jul. Jeg skriver til ham nu.

Aage: Jeg ville synes, at det var ønskværdigt, om der i referatet fra torsdagsmødet lå en notits, hvoraf fremgik, hvilke oplysninger Finn ønskede fra hvem.

H: Nå, det kan vi så nævne næste gang, så det kommer med. For det kan man nok ikke forvente, at det kommer med den her gang. Jeg ved, at Sysse har skrevet.

Aage: Nå nej, jeg mener sådan set, at Finn skulle skrive et lille stykke ... hvad er det for oplysninger, han gerne vil have og fra hvem.

T: Det, han gerne vil have oplysninger om, det er særlige ønsker til budgetterne for 1975 fra de grupper, der arbejder.

H: Vi har i Klint-gruppen såmænd kun i al beskedenhed kun bedt om et beløb på 350.000 ... er det ikke sådan, den koster?

T: Hvad for en?

Torben: Ja, men den ligger på is i øjeblikket (købmandsbutikken) Han er jo helt vanvittig.

[12. november 1974 – side 2:]

Han vil have 100.000 i udbetaling + 50.000 på et femårs-pantebrev. Men det kan jo ikke nytte noget at forhandle med ham, når han er helt der ude. Han har haft et par udpantninger, så vi regner med, at efter terminen kan vi bedre snakke med ham.

T: Vi aner ikke noget om vurdering og alt sådan noget.

Torben: Jo, jo. Vi har alle de oplysninger.

(en del mere om købmandshandelen)

Aage: Med hensyn til det brev fra Finn, så tænkte jeg, om det ikke var rigtigst ... det ville jeg i hvert fald selv synes, hvis jeg sendte et brev til bestyrelsen, - at et brev til bestyrelsen bliver drøftet i bestyrelsen, før det bliver drøftet på torsdagsmødet.

H: Nå, om budgetterne?

Aage: Lige gyldigt hvad det er. Jeg synes, det er en lille smule forkert overfor en person, der sender noget til bestyrelsen, at det så bliver gennemdrøftet på torsdagsmødet, før bestyrelsen får at vide om det. Så jeg lægger op til, at vi beslutter, at hvis der en anden gang kommer noget op, der er stilet til bestyrelsen, på et torsdagsmøde, at vi så simpelthen siger, at det må vente til næste møde. Jeg ved ikke, om det er rigtigt.

M: Jo, det synes jeg da godt, at det er.

Torben: Og der er også en ting ... nu ligger vi i en forhandlingsposition med ham købmanden deroppe. Og der kommer jo alle mulige mennesker på torsdagsmøderne. Det er lidt forkert, at vi, i den situation, vi er i i øjeblikket, nævner det på torsdagsmøderne, fordi - hvis han så hører om det, købmanden, så tror han jo, at vi er helt vilde efter at købe den. Og så kunne det måske have kostet os en 20-30.000 mere, end vi ellers ville kunne have fået den til. Jeg tror nok, at hvis vi i fremtiden er i en forhandlingssituation, - og dette her er nok ikke sidste gang, - at vi så holder det meget fortroligt i bestyrelsen, til vi har afgjort tingene, - og derefter omtaler den.

Ib: Men i dette her specielle tilfælde, så er det nok sådan, at han selv har fortalt det vidt og bredt.

M: Ja, det har han vel gjort.

Torben: Jo, se, én ting er, hvad han siger, noget andet er, når vi begynder at snakke om det.

Ib: Jo, det ved jeg godt, men det kan være også lidt kedeligt, at sådan en sag verserer, og så bliver der ikke sagt noget om det på torsdagsmøderne, for så (utydeligt) ... Ja, det vil jeg gætte på.

M: Ja, det er rigtig nok.

Ib: Og så betyder det, at dem, der deltager i torsdagsmøderne, de får det at vide alle mulige andre steder fra.

Torben: Jeg mener bare, at sådan rent principielt, så skal man ikke snakke om noget fra bestyrelsens side, før vi er meget tæt inde på.

Ib: Nej, nej. Jeg nævner det også bare i dette her specielle tilfælde, - da er det formentlig sådan.

T: Men altså, med hensyn til det brev fra Willy ... Han har skrevet til Finn. Han skriver: Da jeg har påtaget mig i forbindelse med Klint-gruppen at hjælpe med budgetlægningen og andre økonomiske problemer, vil jeg være glad, hvis du vil give mig en specificeret oplysning om de sidste års regnskaber for Kosmos Ferieby. Vil du

være venlig at sende oplysningerne til min adresse i Holland.

M: Revisoren blev helt forfærdet.

Ib: Men det kan jeg da sagtens forstå, hvordan det er sket?

T: Nej, Finn kunne ikke forstå, hvorfor der pludselig skulle en anden mand til at lave hans arbejde.

Torben: Han har sådan et elevatortemperament, og er deroppe i toppen øjeblikkelig.

H: Men jeg skriver til Willy.

[12. november 1974 – side 3:]

T: Ja, at det faktisk ikke er på den måde.

H: Ja, at det skal være udtryk for, hvad vi måtte ønske os, hvad vi gerne vil have ledighed til at købe ind.

Ib: Det er ikke alle de faste udgifter.

T: Så har vi idag fået afslag fra finansministeriet om at blive optaget på den 8 A-liste med skattefri gaver.

M: Ja, de regner med, at skal udgive og undervise og sådan noget.

T: Ja, det er, som du sagde, kun sociale institutioner og undervisningsinstitutioner, der kan få det. Og det kan vi altså ikke få. Men de har ikke skrevet nogen som helst begrundelse, hvorfor de har afslået det. Så Finn kører videre med det.

Ib: Det var jo dejligt, hvis vi kan få det. Jeg ville bare undre mig, ja, jeg ville blive meget forbløffet, hvis vi fik det.

(alle snakker)

M: Det var ligesådan dengang vi skulle lave sagen om til en selvejende institution, og så mente ... (utydeligt). Men det viste sig, at det kunne vi ikke. De kendte jo ikke mit arbejde. Så det kostede 15.000, men dem betalte Sam.

(alle snakker).

T: For der er nemlig noget i samme stil. Det er Grethe, der fortæller idag, at hun har modtaget fra Gerard. Han har solgt nogle bøger for 190 kr. Men så har han trukket 32 kr. fra til frimærker. Så er det, at hun gerne vil vide, — det er ikke til bøgerne de frimærker, det er til korrespondence, - og så spørger Grethe, om instituttet skal betale

Gerards portoudlæg.

H: Ja, hvis man forestillede sig, at der var en hollandsk gruppe, så skulle den nok betale det. Men så længe den ikke er oprettet, så er man nok nødt til at støtte det på en måde.

Torben: Han gør jo et stort stykke arbejde for os.

M: Ja, han holder jo nogle foredrag, og han bliver jo støttet noget, så han ikke behøver at have nogen stilling. Men så ved jeg ikke, om det kan være helt rigtigt, at vi slet ikke giver en håndsækning, - så længe det er, som det er.

H: Og porto, det er alligevel en lille håndsækning.

(alle snakker)

(Torben om priser på bøger og Kosmos)

Ib: Men i den forbindelse, hvordan var det med kuverterne?

T: På torsdagsmødet blev vi enige om, at vi ville fortsætte med kuverterne, selvom det ville være meget, meget billigere at sende dem uden konvolut.

M: De bliver så grimme, når de sendes uden konvolutter, og vi har erfaring for, at en masse havner ved postvæsenet og først bliver sendt, når de har ligget en tid.

T: Vi har prøvet det engang.

M: Når de afmelder, - det kommer ikke sådan omgående. Der er også en ting til ... det er I nok kede af. Jeg er egentlig meget ked af, at vi laver det der, at Kosmos skal laves om til Kosmo. Jeg har tænkt meget, meget over det. Jeg synes, det skal blive ved med at hedde Kosmos. Fordi, - jeg synes, det er sådan et hypermoderne navn ved siden af Livets Bog og de andre bøger. Dengang det kom, da kom det ved en kosmisk impuls. Og jeg tror, vi vil være mest glad ved det, hvis vi holder ved det navn, Kosmos.

H: Altså man kan sige her i landet, ja, og i Sverige.

M: Ja ... jo, det er jo ... jo, det originale, det er altså her i landet, og som du siger. Hvis de andre vil lave et andet navn, - ude ... der har de en vis frihed, jo. Men på den anden side, - de kan ikke lave om på bøgernes navne.

H: Det er jo også meget muligt, at de også vil beholde navnet Kosmos.

M: Ja. Jeg synes jo, at Kosmos er jo betegnelsen på universet

[12. november 1974 – side 4A:]

eller verdensaltet. For mig er det så nyt, det her Kosmo.

Ib: Nej, jeg tror ikke, der er nogen, der bliver kede af det.

M: Ja, - hvis det er, at I gerne vil have det. Og jeg vil også godt føje jer. Men jeg har tænkt meget over det, for jeg kom til at tænke på, - hvordan var det, at det kom? - Og det kom som en impuls. Det var fuldstændig sikkert, at det skulle hedde Kosmos. Vi vidste ikke, hvad det skulle hedde, men pludselig så ... Og jeg tror, - og jeg tror, de er glade ved, at det fortsætter sådan ... der er jo også mange abonnenter, der er konservative.

H: Ja, vore overvejelser har været mere jordbundne. Der er så meget andet, der hedder Kosmos.

M: Men vi har erfaring for, at når vi laver om på Kosmos, så er der nogen, der bliver fornærmet. Der var engang, at vi lavede Kosmos om til et lille blad. Og øjeblikkelig kom der nogen, der meldte fra, - de skulle ikke nyde noget. Kosmos var jo lige så god som før, - det var jo samme stof. Så varede det ikke længe, så bestilte de det igen.

Aage: Vi havde også forventet, at der var nogle, f.eks. i engelskgruppen, der kunne reagere meget på navnet, - altså som ville synes, at det skulle hedde noget andet.

M: Nåh, - nu har det jo ... vi kan sige, - ligesom blive i den gamle stil, - når det har heddet Kosmos i 25 år.

Ib: Ja, så er det hævdvundet.

Aage: Jeg kan da sige, at der i udlandet er tre andre tidsskrifter, der hedder Kosmos.

M: Jo, - men det gør jo ikke noget her.

Aage: Nej, ikke i Danmark, men det var meningen, at det skulle være et internationalt tidsskrift, der skulle hedde det samme i alle lande.

M: Ja, jeg ved det godt. Jeg husker udmærket motiveringen. På den anden side, Kosmos, det tror jeg nok, man i alle lande vil ...

H: Men det gør da heller ikke noget, for selvom der er blade i udlandet, der hedder Kosmos ... hvis det er, at sagen bliver rigtig kendt, så vil bladet også blive rigtig kendt, og så vil det sikkert også overleve det, at andre hedder det samme.

M: Jo, der var jo en tysk soldat, der kom her og ville have Kosmos. For der er et blad i Tyskland, der hedder Kosmos. Så troede han, det var det samme ... Men det var ikke det, de skulle have.

(T. om porto for udsendelse af bladet).

(Bertil ønsker sin husleje sat op fra nytår)

Aage: Med hensyn til Per, så gav han for tre måneder siden overfor mig udtryk for, at der var forskellige områder indenfor sagen, hvor han gerne ville hjælpe fremover. Og han sagde, at han gerne også i det kommende år ville skrive en artikel til hvert Kosmosnummer. Og det har han ændret mening om, idet han nu kun ønsker at skrive lejlighedsvis. Og det betyder, at Kosmos sådan set kommer lidt i klemme med hensyn til stof. Så der er to ting, jeg godt vil tage op i den forbindelse. Nu kan vi godt regne med, at Tage Buch vil hjælpe en hel del med, men jeg synes, at det må være rigtigt, da det er sagens eneste kontaktorgan udadtil, at sørge for, at vi har en betydelig kontinuitet i redaktionsgruppen. Så der er to ting, jeg ville nævne i den forbindelse. Det ene er, at vi tidligere på bestyrelsesmøder og torsdagsmøder har været inde på nye medarbejdere, som vi har givet grønt lys for. Og der vil jeg så gerne trække et par af dem over i redaktionsgruppen i stedet for en anden gruppe. Og den ene er Henning Schmoll, som - jeg har ikke nævnt det for ham endnu - men han har givet grønt lys for at hjælpe med i informationsgruppen. Og det har bestyrelsen sanktioneret, og det er nævnt i torsdagsgruppen, som ikke havde nogle kommentarer til det. Og han kunne, hvis han fortsat er positivt stemt, hjælpe med fotografisk materiale og skaffe

[12. november 1974 – side 4B:]

illustrationer og lignende til Kosmos.

M: Jo, det er han jo dygtig til.

Aage: Så jeg spørger altså på, om det grønne lys, der tidligere er givet fra bestyrelsen til, at han kan få lov at hjælpe med i informationsgruppen, også kan gælde, at han får lov at hjælpe med i redaktionsgruppen.

M: Ja, - hvis det er et plus, så er det da om at gøre, at han kommer med, - hvis man ved, at det er til gavn.

Aage: Det har vi grund til at antage.

M: Ja, ja. Det går vi ud fra. Er det Schmoll?

Aage: Ja, og den anden er denne dame, Karin Brandt Nielsen, som er vant til at arbejde som redaktør for andre humanistiske ting, og som også gerne vil hjælpe til. Og vi har givet grønt lys for, at hun godt må hjælpe med i informationsgruppen. Så jeg spørger nu på, om hun kan få lov til at hjælpe med i redaktionsgruppen.

M: I har da lov til at prøve, synes jeg. Man kan da altid regulere det. Man kan jo ikke vide. Man må se, hvad de kan. Så kan man altid - måske - ændre lidt på det. Man kan ikke pludselig vide at ... man må jo næsten springe ud i noget.

H: Ja, det er nok det, der er vor principielle stilling til det, at folk må gerne komme og tilbyde deres arbejde. Og så længe de kan udfylde arbejdet, så er vi jo glade for det. Og kan de ikke det, så er vi nødt til at sige det til dem og bede dem om at beskæftige sig med noget andet. I virkeligheden mener jeg ikke, at du behøver at spørge om det. For så er jeg jo galt stillet med hensyn til Klintgruppen. Vi var femten mennesker der, og jeg har ikke hentet tilladelse for nogen af dem.

Aage: Nej, - vi har blandt andet i redaktionsgruppen en hel del problemer i samarbejdet med Bertil. Han mener ikke, at vi overhovedet kan beslutte noget i redaktionsgruppen. Han mener, at det i princippet skal til afstemning i torsdagsgruppen, som er sagens højeste myndighed. Han kan ikke gå ind for noget som helst ...

M: Der er sådan set ikke nogen højeste myndighed. Vi er allesammen med i myndigheden. Det må vi vænne os til.

H: Ja, det synes jeg også ligger klart, og det er da rimeligt, at hvis der er nogen tvivl om det i jeres redaktionsgruppe, at I så kommer med det i torsdagsmødet, så det kan blive gjort klart for ham ved den lejlighed, at det ikke er tilfældet.

Ib: Han er en af dem, der absolut skal have en eller anden autoritet til at sige, hvordan tingene skal være.

H: Det bør han have at vide ved et torsdagsmøde.

M: Det behøver man ikke. Det bliver ordnet allsammen efterhånden. Det gør det.

H: Nu nærmer vi os de ting, som vi egentlig skulle tale om.

Aage: Det andet problem, som jeg ville tage op, det er, - hvis vi nu løber ind i problemer med hensyn til Kosmos, og vi eventuelt løber ind i problemer med hensyn til foredragsholdere i feriebyen, om vi så kunne gøre det, at vi trækker Mogens mere hjem til aktiviteterne i Danmark på bekostning af aktiviteterne i udlandet.

M: Ja, det bliver vi nok nødt til i højsæsonen. Ja, der bliver der alligevel ikke noget i udlandet - på den tid.

H: Jeg kan forstå på dig, at du mener, at vi skal beholde ham her hjemme i længere perioder.

Aage: Nej, altså, der kan dels blive tale om, at vi opfordrer ham til at levere artikler til Kosmos, hvor han i øjeblikket stort set kun leverer rejsebeskrivelser fra udlandet. Det kan godt være, at det er lidt overdrevet, men det er det ret præget af. Og det andet er, at hvis Per trækker sig mere og mere ud af det, - og tendensen er jo tydeligere og

tydeligere, - så kan det godt være, at Svend Åge siger, at han kan tage to ugers foredragsaktivitet i Klint, og Mogens kan tage to, og vi vil gerne have fem uger.

[12. november 1974 – side 5:]

Der kunne vi så overfor Mogens i givet fald give udtryk for, at vi gerne så, at han tog så meget mere i Danmark, så vi virkelig fik den fulde sæson klaret på Klint.

H: Ja, så må der bare være det, at hvis det betyder noget økonomisk for ham, så må vi kompensere.

M: Ja, det tænkte jeg også, at det må vi.

(alle snakker)

Aage: Det er formuleret på den måde, at hvis undervisningsgruppen giver aksept for fem uger ...

M: Ja, vi mangler en mand. Vi mangler en Mogens Møller til. Det var det, vi troede om Per. Han ville egne sig til det. Han er godt inde i stoffet.

Aage: Den er fem uger. Det er omtrent som sidste år. Det vil sige. Fra sidste lørdag i juni til første lørdag i august.

H: Er det vedtaget?

Aage: Det er vedtaget på betingelse af, at undervisningsgruppen akcepterer. Og der risikerer jeg i undervisningsgruppen, at Per siger nej.

H: Nå, er det Per, det beror på.

Ib: Han er en af dem, det beror på.

Aage: Jeg vil mene, at det beror på, at vi gerne skulle have én uge, som Mogens og Svend Åge ikke står for. Fordi det ville være en kolossal lettelse for dem, hvis de kan køre to uger med et bestemt antal foredrag, og så kom der nogen i den mellemliggende uge, og så kom de med de samme foredrag to uger igen. Så ville alting være meget nemmere for dem, - fremfor at de synes, at de gennem sæsonen skal komme med nogle nye hele tiden. Og på den måde undgår de, at der sker en overlapning ... for feriegæsterne.

H: Ja, det talte Svend Åge også om, - at det de starter med i begyndelsen af sæsonen, det kan de også slutte med. Man kan ikke forvente, at folk er der alle fem uger i træk. Men hvis Per skulle tage midterugen, så skulle man have en nogenlunde sikkerhed for, at det virkelig kunne lade sig gøre, - og ikke som i år, hvor han pludselig springer. Det går jo ikke an. Men det er jo jeres hovedpine at finde ud af.

Aage: Ja, men vi har jo kun tordenskjolds soldater.

Ib: Men det forslag Henning kom med, det passer jo også til tordenskjolds soldater, - at det er den samme uge man gentager sidst i sæsonen som den første.

Aage: Nå jo, men det giver kun fjorten.

H: Det talte Svend Åge netop om, - at det var rart med fjortendages kurser, men nu er der fem uger, så der kan kun blive to gange fjorten dage og så en uge imellem. Så kunne man lave en speciel uge og derefter gentage de første fjorten dage.

Ib: Tror du det går, at gentage de fjorten dage?

H: Ja, hvis det bliver lavet sådan, at man ikke behøver at være med i den første uge - og ikke behøver at være med i den sidste.

Aage: Så er det kun de personer, der er der mere end tre uger, som kommer til at høre foredrag to gange.

M: Men det tager de ingen skade af. Hvis det er godt, så kan de gerne høre det flere gange. Kan Ben Saxe ikke holde foredrag?

Aage: Jeg har talt med Saxe, og han er i tænkebox i øjeblikket. Han stiller sig meget positivt overfor at vie sagen på et eller andet tidspunkt betydeligt mere tid, end han har gjort før. Men det skal være på et tidspunkt, hvor han kan koble af fra andre ting. Og det er tiden endnu ikke moden til. Men jeg har spurgt ham, om han ikke kunne tænke sig engang imellem at holde et foredrag og skrive en artikel, og det tænker han i øjeblikket over.

M: Ja, det ville jo være vældig godt. Han kan jo holde foredrag, og han er jo inde i stoffet. Han har jo været med i masser af år.

[12. november 1974 – side 6:]

Aage: Men må jeg opfatte det sådan, at vi stiller os positive overfor i givet fald at opfordre Mogens til, at han skal lægge størst vægt på aktiviteter i sagens center, da vi ikke har så mange. Sådan at hvis det kommer til en prioritering, så skal Kosmos Ferieby gå foran aktiviteter i udlandet?

M: Men det er jo det, altså, hvis han skal sige noget fra ...

M: Men det er heller ikke så tit.

T: Nej, det er ikke så tit.

M: Så, engang imellem, så kan han bedre undvære foredrag i Sverige.

Aage: Der samler han jo enorme mængder tilhørere, i Stockholm har han hundrede hver gang.

M: To hundrede har han sommetider. Det er jo heller ikke så godt at tage ham fra det. Men selv om de skulle undvære et enkelt ... Det gavner jo også, at vi får tyskere ind på disse tanker.

Aage: Så måtte man måske hellere droppe nogle foredrag på instituttet til fordel for nogle i feriebyen.

M: Når han holder foredrag her på instituttet, så samler han vist ikke så mange mennesker.

H: Nej, det er også derfor Aage siger, at så må han hellere droppe dem her på instituttet.

Aage: For i feriebyen vil der altid være mange.

M: Ja, det er også rigtig nok. Men her - i København - her er der så mange, der er gamle i gårde. Mange er jo fra den tid, da jeg holdt foredrag, og da har de sådan set fået det, de er mæt af, tror jeg.

Aage: Der er også nogen der siger, at der er en hel masse, der har hørt dig holde foredrag, så mange gange, at de vil ikke nøjes med surrogater.

M: Ja, det er også kedeligt nok ... Jeg havde sådan set håbet på ... Jeg skal nok holde et foredrag, men hvor meget det kan blive, det ved jeg ikke. Jeg kan sagtens holde foredrag ... men hvis så hjertet bliver dårligt ... Jeg skal jo skrive. Hvis jeg ikke skulle skrive, så holdt jeg foredrag. Jeg plejede jo altid at have en hundrede mennesker og derover. Engang sad de helt op ad trappen.

Aage: Hvis nu vi vender tilbage til det med Kosmosnavnet. Jeg har siddet og funderet lidt over det. Spørgsmålet er, går vi ind for, at det er et internationalt tidsskrift, som skal hedde det samme i alle lande. Eller kan det godt optræde med halvtreds forskellige navne?

M: Jeg synes jo godt, at det kan være internationalt, at have det samme navn. Jeg har også ønsket, at Livets Bog skal have det samme navn. Det kom også som en kosmisk impuls.

Aage: Men når du siger, at Livets Bog skal hedde det samme i alle lande, så mener du alligevel, at det skal oversættes i alle lande til de pågældende landes sprog, så det bare

er ordene "Livets Bog", der bliver oversat?

M: Ja, de må jo have et ord for "Livets Bog". Men hvorfor kan de ikke ... her i Danmark må vi jo finde os i fremmede udtryk. Der er ikke nogen pardon. Alle de ord må vi udtale på et fremmed sprog. Sådan et ord som "Livets Bog", - det må de da nemt kunne udtale.

H: Det havde jeg også forstået, at det skulle hedde Livets Bog, hvadenten det var på tysk, engelsk ...

M: Det har jeg også ment, - det har jeg ønsket.

Aage: Nå, altså, det danske ord "Livets Bog".

M: Det ER ikke til at tage fejl af, og så er der ingen oversættelse, og så ved alle, hvad det er.

Aage: Men hvad så med Kosmos. Skal det så hedde det samme på alle sprog

M: Ja, det kan godt hedde det samme også.

Aage: Hvad hedder det på engelsk i øjeblikket?

T: Cosmos, - med C, ikke?

[12. november 1974 – side 7:]

Ib: Jo, man har det bare ikke på engelsk, det findes jo ikke på engelsk.

Aage: Så skal de også have Kosmos med K. Og esperantisterne skal have Kosmos med s.

M: Ja, hvad kalder man verdensaltet på engelsk, - hvad kalder man det på andre sprog?

Ib: Det hedder Kosmo på Esperanto.

H: Det er et græsk ord, - så internationalt.

Ib: På engelsk bliver det Cosmos, stavet med c. På tysk hedder det Kosmos som på dansk. Men jeg er overbevist om, at på islandsk hedder det noget helt andet. Og på japansk også noget helt andet.

M: Ja, på Island tåler de intet fremmedord.

H: På russisk har man Kosmonauter, og det må jo være taget fra det samme.

M: Hvorfor skal de store lande ikke ... hvorfor skal vi ikke også med vores sprog, - når vi har betydelige ting at ...

H: Det er meget beskedent, hvis det bare er de to ting.

M: Når vi nu har noget, der engang vil komme til at overtrumfe resten. Hvorfor skal vi så bøje os for andre? - Hvorfor kan vi ikke have et originalt navn om stof, der er super-originalt?

Ib: Det kan vi også sagtens. Dvs, om vi kan med navnet på tidsskriftet, det ved jeg ikke. For når man nu ser på nogle andre lande, hvor tidsskriftet Kosmos måske i forvejen findes, så er navnet formentlig beskyttet, så man ikke kan. Hvis der findes et tysk tidsskrift, der hedder Kosmos, så kan man formentlig ikke gøre det i det land.

Aage: Jamen det gør der. Det har vi allerede gjort. Vi har udsendt Kosmos i Tyskland.

M: Jamen det hedder da ikke Kosmos i Tyskland, - gør det det?

Ib: Jeg mener, at de i Holland har gjort noget andet, fordi der er et tidsskrift i forvejen, der hedder Kosmos.

Aage: Jamen jeg har skaffet nogle eksempler på - i Tyskland er der noget, der hedder "Gesellschaft der Natur-freunde", - siden 1904 har de udgivet et tidsskrift, der hedder Kosmos.

M: Hvis nu man gav det et navn i retning af mit navn, - ikke lige at det skulle hedde Martinus, men så man ved, det hører til.

Aage: Og i Sverige, - der er der også et tidsskrift, der hedder Kosmos. Der har vi også udsendt Kosmos i mange år.

M: Men der er jo ikke nogen, der har lavet vrøvl.

Aage: Der er et i Stockholm.

H: Hvad art er det.

Aage: Det har jeg ikke undersøgt. Men det findes på fem danske tekniske biblioteker.

M: Der var også en dame, der ringede op, men det var her fra Danmark ... Har De ret til at kalde det Martinus Institut ... Ja, det går jeg da ud fra. Jamen hedder De da det? Ja, jeg er døbt sådan, - ganske vist er det ikke mit efternavn. Men jeg er døbt og har det som navn. Nå, nå så ... var der ikke mere. Man har da vel lov til at bruge sit eget navn.

Ib: I hvilken udstrækning er sådanne navne beskyttede. Hvis der udkommer et

tidsskrift og har gjort det siden 1904 i Tyskland, betyder det så, at så kan der ikke laves andre tidsskrifter med det navn? - For hvis man kan gøre det, så spiller det jo ikke nogen rolle.

M: Hvad andet navn kan man give det, der svarer til det samme? - Ikke Kosmo, men noget i retning af Livets Bog, -- noget i retning af kosmologi. Der må findes andre udtryk, som man må kunne bruge. Det er jo om at gøre, at de sådan kunne se, at ...

Ib: Jeg mener, at de i Holland kalder det Martinus Kosmologi.

M: Ja, — jo, det kan man ...

[12. november 1974 – side 8:]

H: Men kan vi ikke sige, at vi kalder det Kosmos i al den udstrækning, vi kan. Og hvis der så kommer et land, hvor det ikke kan lade sig gøre, så må vi jo prøve at finde på noget.

M: Nå ja, hvis det ligefrem ikke kan lade sig gøre. Men alle vegne, hvor man kan, der synes jeg, at man skal gøre det. Der har vi forsynets velvilje, det har vi ikke med det andet.

T: Men man kan i hvert fald prøve på at beskytte det. Og hvis man kan betale for en beskyttelse på steder, hvor det ikke findes i forvejen, selv om der findes noget i forvejen, - et blad fra 1904. Hvis de så kommer og vil have deres blad beskyttet, så kan man ikke det, når man har betalt for beskyttelse i det land.

Aage: Har vi nogle medarbejdere, som vi kan ulejlige med at finde ud af sådan et problem?

H: Jamen skal vi ikke vente, til problemet bliver lidt større, og hvor vi måske er lidt flere, for ... i øjeblikket kalder vi det Kosmos. Det går fint her, det går fint i Sverige, - det går oven i købet i Tyskland, hvor der er et andet blad med det navn, så ... I kan lade jeres gruppe beskæftige sig med det problem, - hvorvidt der er nogen, der kan fordybe sig i det. Det behøver vi ikke ...

M: Når først det kommer på forlagene ... så bliver det aktuelt.

Aage: Men jeg mener, at der kunne være sådan en række ting med hensyn til copyright osv., som vi måske kunne få en jurist indenfor sagen til at hjælpe med.

M: Har vi ikke også undersøgt det engang med bøgerne, - med copyright? - Men det var ikke nok, at der stod copyright.

Aage: Kosmos skal måske også copyrightes på en eller anden måde.

Ib: Man kan ikke gå hen og få sådan en international beskyttelse af et navn ... Den

mulighed eksisterer ikke ... Om der eksisterer en mulighed for at mønsterbeskytte, eller hvad man kalder det - sådan en enkelt betegnelse. Det ved jeg ikke, om der gør. Hvis der ikke findes sådan noget, så betyder det formentlig, at vi sagtens kan kalde det Kosmos ved siden af fem andre tidsskrifter i Tyskland. Hvis det er tilfældet, ja, så er der jo ingen grund til ...

M: evighedslegemet, - der var nogle, der brugte det. De havde kopieret det ind sammen med nogle andre billeder, - de havde tegnet det, - det var så tydeligt. Det var nogle unge mennesker. Det var meget sympatisk - det, de havde skrevet, og de var støttet af Nordisk Råd. Men der var det tydeligt at se, - evighedslegemet, at de havde føjet det ind. Og så blev de spurgt: Hvorfor ... hvor får I billederne fra? - Ja, dem tager vi, hvor vi sådan kan finde dem. Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i en god mening.

H: Det vil man sikkert se meget af. Der er mange, der inspireres af det.

M: Det er jo heller ikke for det ... jeg mener jo heller ikke, at Livets Bog skal monopoliseres ... men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt - der er vi nødt til at beskytte. For ellers kunne alle mennesker jo have lov til at benytte det, og ...

Aage: Men spørgsmålet, som jeg godt vil holde fast i, det er: skal vi henstille til engelskgruppen og esperantogruppen, at tidsskriftet kommer til at hedde Kosmos ligesom det danske Kosmos.

M: Ja, jeg synes, at det skal hedde Kosmos. Så har jeg god samvittighed - ellers har jeg det ikke.

H: Men det vil vi tage op, når vi skal til at udgive bladet på Esperanto igen.

M: Kan man ikke ved sådan et Kosmos ... kan man ikke indføje "Martinus Kosmologi" eller sådan noget? - Så ved de, hvor det hører hen.

H: Ja, som en undertitel eller eventuelt inde i selve navnet, sådan som du siger, det er i Holland.

[12. november 1974 – side 9:]

Ib: Har vi ikke skrevet det på Esperantotidsskriftet. Har vi ikke der skrevet tidsskrift for Martinus Kosmologi?

H: Jo, det har vi gjort.

Aage: Der er masser af tidsskrifter, der har en kort klar titel, og så er der en undertitel.

M: Ja, kosmologien er jo sådan set ikke min. Jeg har ført det frem.

H: Ja, som du har formet det.

M: Sådan set er den jo alles ejendom. Men det er jo sådan et varemærke, den har ... Hvornår kommer de her fremmede?

H: De kommer vist kl. otte.

Ib: Ja, jeg ville godt tage et spørgsmål frem, som jeg synes, er nødvendigt at behandle. Det er det, som de rejser her i ... Svend Vadsø, Tove og Svend Vadsø, - jeg ved ikke, hvem det er.

M: Jeg tror, det er dem, der sælger bøger i Århus.

Ib: De skriver her: De bedes venligst sende nedennævnte bøger til forhandling ved foredraget. Jeg tror iøvrigt, at det ville være en stor fordel rent handelsmæssigt, hvis man også fremstillede bøgerne i almindelige heftede eksemplarer og eventuelt også i billigbogsformat. Det vil sikkert billiggøre dem en del, og vi ser ofte, at folk vrider sig lidt og sommetider bestemmer sig om igen, når de skal til at betale. Måske vil De forelægge det for rette vedkommende ... Det var den ene side. Og så skriver man her ... Det er Willy, der skriver det fra Holland: Hvad er I blevet enige om med hensyn til smudsomslag ved trykning af de små bøger ... Har det været rejst på sidste medarbejdermøde?

T: Det var jo det, Gerard rejste på et torsdagsmøde.

M: Det synes jeg ikke, der har været talt om.

T: Jo, smudsomslag, - det var der tale om.

Ib: Det kan jeg faktisk ikke forstå. Han skriver: På grund af vor økonomiske situation synes vi her i Holland, at det er bedst at bruge et sådant omslag, da det er langt billigere. Det må jo så betyde, at de ikke mener, at der ikke skal være noget andet.

Torben: Han tænker nok på paperbag eller sådan noget i stedet for en indbinding.

Aage: Men så i stedet for at trykke stjerne og alt muligt i bogen, så kan man have et løst omslag, som stjernen er på. Det er jo også et smudsomslag.

M: Men det havde vi på første bind af Livets Bog. Den var heller ikke indbundet. Der var et pænt omslag med stjernen. Og den kostede 9.75 dengang.

Ib: Der ligger sådan set et principielt spørgsmål i det. Og det er: Hvilken form kan og må de her bøger udkomme i. For jeg er godt klar over, at så vil der komme et vældigt pres fra mange sider i fremtiden for, at disse bøger skal udgives i billigbogsformat og med et meget billigere omslag, end de kommer i på nuværende tidspunkt.

M: Jo, men vi har jo ikke kunnet udgive dem billigere. Vi er jo nødt til at tage de priser ...

Ib: Nå nej, jeg mener at lave bøgerne i en billigere udgave, sådan at de for eksempel ikke har det stive bind med guldtryk på.

M: Nåh, - betyder det så forfærdelig meget?

Ib: Jeg kan personlig ikke lide, at vi skal gøre det, men hollænderne vil meget gerne have det. Og det kan jeg godt huske, at det rejste Gerard en dag på et torsdagsmøde. Så kom vi ikke videre med det.

Torben: Jeg har en fornemmelse af, at det er noget, der tilhører vores generation, for når du ser de unge mennesker, der interesserer sig for tingene, - de køber jo tingene. Og de er da lige glade med, om de så koster 800 kr. pr. stk. - Livets bøger, - fordi de

[12. november 1974 – side 10:]

har et andet forhold til det der.

M: Jeg tror, det er ikke så godt ... hvis de er for billige, så tror folk, at de ikke er noget værd.

T: Vi har drøftet det engang.

Ib: Ja, men vi har ikke diskuteret det. Vi skal have det diskuteret.

Aage: Man kunne anlægge det synspunkt, at symbolbogen og den røde bog skulle være i den fornemme indbinding, men foredragene, - foredragsreferaterne, - det er alle de små bøger, dem kunne man bringe i en billigere form.

Torben: De kommer op på 24.50 nu. Du får jo ikke noget som helst ...

H: Pocketbooks koster 20 kr.

Aage: Nåh ja, men der kommer jo 50 af dem.

(alle snakker)

M: Vi kan jo få en masse forslag rundt om, - alle vegne fra, men det er da herfra vi skal bestemme, hvordan bøgerne skal være. Jeg tror ikke, der bliver så meget bedre salg, fordi de bliver noget billigere. Det er jo det, at de får dem anbefalet. De får dem ikke gennem reklamer. Der er mennesker, der er blevet glade for dem, og de siger det til andre mennesker.

(mere om billige bøger)

M: Jeg har også fået brev fra lægen Niels Olof Jacobsen. Der skal være en udstilling af psykiske billeder og symboler i Lund. Og så syntes han, at det var mægtig godt, hvis mine symboler kom med der. Men det synes jeg altså ikke. For jeg synes ikke, at mine symboler skal ud at svæve, før bøgerne er ude. Så kommer der måske en hel masse symboler ud, men de har ingen bøger. Jeg har ikke beregnet, at de skal være til dekorationer, eller det skal være noget, man syr på sofapuder og alt sådan noget. Det har jeg ikke.

H: Er det kun symboler, han vil have, - det er ikke bøgerne med symboler?

M: Ja, de skal vises sammen med andre symboler, - altså psykiske symboler. Det er jo under parapsykologi. Men tiden er ikke kommet, jeg skal ikke lave reklame for mine symboler endnu. Når de kan få Det tredje Testamente, så er der dækning. Og jeg har netop talt med Thorell om, hvad det koster. Vi kan få lavet dem i den størrelse - ja, det er vel nærmest den størrelse ... hvis vi tager tusinde ... så koster de 10 kr.

T: Det er billigt.

M: Det er meget billigt. Så kan vi jo sælge dem til 15 - 20 - 30, hvordan vi nu vil. Men det er jo sådan nogle, der skal udstilles, - ikke de bitte små, - det synes jeg ikke. Og de kolorerede, dem vil jeg ikke have ud at svæve ... De skal ligge her ... for hvis der skal laves nye symboler, så skal vi have dem liggende her. - Så jeg skal have skrevet til ham, at det er ikke rigtig tiden endnu. Han må vente to år endnu. Når bogen kommer ud, så er der måske boghandlere, der gerne vil have de store billeder i vinduerne, - så folk kan se, hvad de indeholder. Hvis vi tager 1.000, så koster det 10.000 kr. Hvis vi kun tager 500, så bliver det straks meget dyrere. Efter at der er trykt 500, så koster de kun et par kroner.

Aage: Nu du nævner Niels Olof Jacobsen, så vil jeg gerne indskyde et spørgsmål. Hvordan stiller du dig til artikler fra Niels Oluf Jacobsen?

M: Jo, jeg synes, at han er meget ... Han er jo meget flink, synes jeg. Han er jo læge. Jeg tror, han er helt indforstået med Livets Bog. Som læge tør han vel ikke så meget ...

Aage: Jo, han arbejder meget videnskabeligt med tingene, og han går da meget ind for dine analyser.

M: Ja, det er hans fundament. Det tror jeg. Han har jo været god

[12. november 1974 – side 11:]

ven med Per Bruus Jensen, og der har han jo lært ... de kom meget sammen.

Aage: Ja, han vil sådan set gerne skrive til Kosmos. Men han har indtryk af, at hans manuskripter havner i papirkurven. Han har sendt nogle frem tidligere. De kommer

ikke i bladet, og han får ikke noget svar.

M: Er de sendt til os? - Dem har jeg ikke set, - hvorfor har jeg ikke set dem?

Aage: Man hævder, at de er lagt op til dig.

M: Nej, - jeg har ikke set artikler af Niels Olof Jacobsen.

Aage: Det er altså længe siden.

M: Det har jeg da aldrig vidst. Hvis der var noget ... så ville jeg da (utydeligt) ... For han kan da skrive. Det ville da gavne os kolossalt. Det skal jeg have skrevet til ham. Det kan jeg ikke forstå, at han skal have sendt det ...

Aage: Det ville være meget fint, hvis du ligefrem ville skrive til ham.

M: Jo, men så skriver jeg til ham.

Aage: Jeg får det refereret på den måde, at han har indtrykket af, at man ikke kan bruge hans artikler. Og jeg synes da, at det må være noget af det mest interessante stof, vi overhovedet kan skaffe.

M: Det forstår jeg ikke. Ja, - det er jo glimrende stof. Han går jo ind for mit arbejde.

Aage: Han griber det jo også videnskabeligt an. Det må vi hilse med tilfredshed.

M: Ja, han er jo med allevegne ved store ... Jo, det er da meget venligt, at han vil tage symbolerne ... på en udstilling. Men jeg mener, vore små symboler, - det er ikke noget at sende. Vi skal have dem færdige i stort format, - og så skal der være bøger. For hvis de vil have bøger, så er der ikke nok, - i Sverige. Men det er jo glimrende, - det kommer jo senere. Jo, - vi skal bare have den her ... Tredie Testamente færdig, - men jeg maser også på.

Aage: Det ville absolut gavne Kosmos, hvis du gav udtryk for, at du gerne så, at han skrev.

M: Ja, ja. Det er jeg meget indstillet på. Vi trænger jo voldsomt til en mand, der kan ... sådan skrive, og der er inde i stoffet. Så har han jo en vis autoritet for folk i almindelighed, fordi han er læge og videnskabsmand.

Ib: Så kan vi måske gå tilbage til det der. Vil det sige, at jeg kan skrive til Willy, at bøgerne skal fortsat se ud, som de hidtil har gjort.

M: Ja, hvad synes I, - kan det betyde så forfærdelig meget? - Jeg tror ... de tror, at hvis de er billige, så sælger de en masse, men det tror jeg ikke på. Hvis folk bliver glad ved bogen, så køber de ikke sådanne billige bøger. Så køber de en pæn bog.

T: Den dag, Gerard var her, da havde han sådan en lille bog med i brunt bind. Den var pæn. Den var lavet i Holland eller Tyskland.

Aage: I bibelforretninger kan man få det gamle og det nye testamente i alle mulige farver og faconer til alle mulige priser.

Ib: Jeg kan ikke forstå, at de vil have sådanne smudsomslag om bøgerne. Det er da ekstra.

H: Jeg tror nok, at det handelsmæssigt har en betydning. For man kan på bagsiden læse, hvad det er, bogen indeholder.

(mere om dette emne, - herunder:)

Ib: Det der koster ikke ret meget, det kan man lave på maskine i tusindvis. Jo, der er for mig ingen tvivl om, at når sådan en bog som den koster 25 kr. at indbinde, så kan det fås for ... 4 kr. måske med sådan et omslag eller sådan noget lignende. Den kan altså gøres over 20 kr. billigere.

M: Jeg tror også, det var det, englænderne forlangte for nogle

[12. november 1974 – side 12:]

år tilbage, da Brunton snakkede med forlag derovre også. De sagde, at det skulle være sådan, at de kunne reklamere på bogen. Det må være sådan noget.

Ib: Ja, ja. Det er sådan et smudsomslag.

H: Men vi er jo i virkeligheden inde på et princip, som vi tidligere har talt om i en noget anden forbindelse, nemlig dette, i hvor høj grad vi skal beskæftige os med, hvad de laver i sådan en udenlandsk gruppe.

M: Nej, men nu er det dét, - så længe de er så uerfarne, da må vi vejlede og sige, hvordan vi vil have det. Vi kan jo ikke lade dem sådan helt i stikken.

Ib: Den dag bøgerne udkommer på fremmede forlag, så opstår det samme problem.

M: Ja, så har vi, - så har vi lavet en regel. Så må vi have lavet ...

Ib: Så må vi sige til forlagene, jamen det kan ikke nytte noget. Hvis I vil udgive dem, så kommer Livets Bog til at se sådan ud, for Livets Bog skal se sådan ud. Ellers skal I ikke udgive den.

M: Hvad hvis de ikke vil udgive den så?

Ib: Ja, så skal vi bare vedtage her, om vi så skal sige til dem, at det må de så selv om, -

så skal de bare ikke udgive den.

M: Nej, men hvis de blot fik lov til at lægge et omslag om. For de kan ikke lide dette ... ja, nu er det selvfølgelig det, at det religiøse er ikke så hadet ...

Ib: Nej, det ser anderledes ud idag.

M: Der var en professor, som det blev anbefalet ... han var ved radiofonien, og så var der en journalist, der siger: Hvorfor læser De ikke op af Livets Bog? ... "Der ... der er jo kors på bogen". Det kan han skam ikke læse op af.

Aage: De spørger her ... de beder om bestyrelsens mening om oprettelse af et institut for Martinussagen i Holland.

Ib: Ja, det står her: Vi vil gerne høre jeres mening om oprettelse af et institut for Martinussagen i Holland. Det vil bevirke, at vi kan modtage penge skattefrit, og mennesker, der vil hjælpe sagen, kan trække økonomiske gaver fra. Det vil sige, at det er udelukkende et økonomisk spørgsmål.

Aage: Vi har tidligere været inde på dette, at vi skal give udtryk for, at vi har ikke noget imod, at de opretter institutter, og at vi giver gerne råd.

M: Jo, men ... de skal jo have penge til det, at oprette institut ... Kan de gøre det, sådan at det bliver virkelig pænt, - at det ikke bliver en fuphistorie.

Aage: Vi har jo næsten besluttet tidligere, at vi har ikke noget imod, at man opretter institutter andetsteds. De må bare selv bestemme det. Og vi er rådgivende.

M: Jo, det er rigtig nok. Men jeg regner med, at vi skal lave vor struktur helt færdig, så alle punkter er besvarede. Ellers svarer vi ud i luften, - for det har vi jo ikke rigtig ... hvordan medarbejdere skal indrette institutter. Det har vi jo ikke rigtig lavet planer over endnu. Og jeg mener, - det må der da være planer over, - hvordan vi ser på det.

H: Ja, det skulle vi gerne have lavet allerførst.

M: Ja, det skal vi have lavet, - til dem der kommer og vil hjælpe til med arbejdet. Du har jo en hel del af det på bånd. Ja, altså, - det er jo kedeligt, hvis de opretter noget, der så halter et sted og måske går i stå igen.

Torben: Er det ikke meget dramatisk at komme med sådan noget? - Jeg oplever - men det er kun min oplevelse, - jeg oplever mange gange, når vi sidder og snakker, og folk kommer med anmodninger, eller vi selv sidder og snakker om noget, så sidder vi og snakker om en udvikling, der ligger fire år frem i tiden. Jeg synes

[12. november 1974 – side 13:]

nemlig, som Henning er inde på, at vi skal mere have nogle principper frem. Nu kommer de og spørger i Holland, - der er nogle få mennesker dernede. Nu vil de lave et institut. Det virker meget pompøst.

M: Er der nogen, der virkelig kan stå for det, så det bliver virkelig godt.

Torben: Det virker på mig, som om folk er så utålmodige. De vil have, at det skal være sådan en stor historie.

M: Ja, de skal have tålmodighed.

Aage: Nåh ja, men de står i den situation, at der rent faktisk er nogen, der vil forære dem penge, og hvis de havde en form for institut, så slap de for at betale skat af de penge. Vi havde netop ved Mogens' fødselsdag besøg af en dame, som ville bekoste alt det der, og som blandt andet ville forsørge Gerard.

M: Er hun så klar over, hvor mange tusinde det vil komme til at koste?

Aage: Hun vil derudover også betale oversættelse og udgivelse af symbolbogen på tysk.

M: Men det er glimrende, hvis hun vil det. Lad dem endelig bruge penge til oversættelse.

T: Må jeg lige sige, at på det samme møde var Finn også til stede, og han sagde til Gerard, at hvis den dame vil ofre de penge, og hvis man i Holland vil indbetale nogle penge til det, så kan de indbetale pengene til instituttet her i Danmark, og de kan oven i købet bestemme, at de penge skal bruges til Holland, og så er de skattefri.

Ib: Er du sikker på, at de er skattefri, når de betales fra udlandet og hertil.

T: Det sagde Finn.

M: Er det ikke skattesnyderi?

H: Ikke mere skattesnyderi end det er for de mennesker, der her i landet giver penge her til. Det er legalt nok.

M: Jeg synes jo, at det er glimrende, at de får penge, men jeg synes, det er meget mere vigtigt, at de får oversættelser. Penge til et hus og sådan noget, - det må komme senere. Det er ligesom vi har cykelklemmerne, men vi har ikke cyklen.

Torben: Det er mere udtryk for, - uh, vi savner et sted, hvor vi rigtig kan hygge os, ikke ... Sådan virker det på mig.

Ib: Nej, det tror jeg ikke. Nej, Willy er meget jordbunden, og jeg tror også ligesom Aage, at det helt regulært er et spørgsmål om, at de står og kan få tilskud til - eller betaling for at udgive bøgerne på hollandsk. Og hvis de får 10.000 hollandske gylden, - så skal de vel betale halvdelen i skat.

T: Hvis så de 10.000 kan gå ind her, og bøgerne kan trykkes i Holland og betales herfra.

M: Kan de lave det nummer, så er det meget godt, - og det er efter loven. I stedet for at bruge en masse penge til en bygning, der koster ... sluger en masse ... og der ingen mennesker er ... og ingen lærere ... Det mangler de jo. Jeg synes, det er om at gøre, at de får oversat noget.

Ib: Skal vi ikke svare i sådanne tilfælde som disse her, at det er for tidligt at tage stilling til sådanne spørgsmål, så længe strukturen her i centrum ikke er færdigbearbejdet. Det vil sige, indtil det er sket her, så må det køre på anden vis, og hvis det dér er en mulighed, så må det gå på den vis. Og at bøgerne fortsat skal se ud, som de gør her, og de må godt forsynes med smudsomslag, - og ikke med plastikbind ligesom disse her. Ja, og de skal også have en bestemt størrelse. Vi har tidligere vedtaget, at bøgerne skal have de her standardformater, ellers får de alle mulige forskellige størrelser.

Aage: Men har instituttet overhovedet nogen som helst hold på, at

[12. november 1974 – side 14:]

den bog udkommer? - Vi ser den jo første gang her på instituttet i færdig form.

Ib: Jeg tror nok, at Gerard har talt med Martinus om de der ting, og også vist dem frem.

M: Jo ... da han var heroppe ... den er duplikeret, ikke? Den er ikke trykt.

Aage: Skulle vi ikke forudsætte en aftale med os om, at sådan noget udkom?

Ib: Jo, men det er nok lige så meget for tidligt som det andet, vil jeg tro. Jeg tror nok, at indtil der strukturmæssigt er rigtig styr på tingene her, så må man nok med nogenlunde sindsro se på, at tingene sker rundt omkring os. Men det kan bare ikke nytte noget, hvis de kommer og vil have, at vi skal formalisere tingene i den grad som dette her. Så må vi sige, at det er for tidligt.

Aage: Men er det ikke sådan, at denne her bog, der tilhører copyright oversætteren?

Ib: Nej, det kan jeg sør'ne ikke tænke mig.

Aage: Der står godtnok året og Martinus Institut. Men normalt er det oversætteren, der overtager copyrighten.

Ib: Men det er een gang for alle sagt til alle, - og det tror jeg heller ikke, at der er nogen

som helst tvivl om, altså hos nogle af dem, der arbejder med tingene, at copyrighthen skal tilhøre instituttet, og hverken den ene eller den anden.

M: Ja, sådan en oversætter kan da ikke begynde at give lov til, at nogen oversætter den igen. Jeg mener, en mand, der har oversat bogen, kan ikke give andre ret til at oversætte den igen.

Ib: En oversætter har normalt retten til sin oversættelse.

M: Til den ene oversættelse. Han har da ikke lov til at lade andre ...

Ib: Han kan ikke have monopol på oversættelse.

Aage: Oversætteren kan normalt tage betaling for citater fra bogen.

Ib: Men det er faktisk ikke noget problem, for der er ikke nogen af dem, der oversætter, der forestiller sig noget andet, end at copyrighthen tilhører instituttet.

M: Det må blive forlagene ... jeg regner med, at det bliver forlagene, der kommer til at ...

Ib: Og i det øjeblik, det er forlag, der udgiver den, så skal copyrighthen da også være på instituttet alligevel. Så har vi bare en aftale med dem om, at de får lov til at trykke den og den bog i så og så mange eksemplarer og i så og så lang tid gælder den kontrakt.

Ib: Lad os se, om der er andre ting deri. De vil gerne have et referat af torsdagsmøderne. Det kan jeg ikke se, at der er noget i vejen for. Eksisterer der nogle bestemmelser om, hvem der deltager i medarbejdermøderne, og hvordan lyder de? - Der har vi før talt om, at medarbejdergruppen, altså torsdagsgruppens deltagerantal kan ikke udvides.

Aage: Det er ikke noget medarbejdermøde mere. Sammensætningen er historisk betinget.

Ib: Og det er også et spørgsmål, der egentlig helst skal blive ved med at være sådan, indtil strukturproblemet er løst. Så står der: Og vil det ikke være i overensstemmelse med kosmologien, at medarbejdermøderne er åbne for alle sagens interesserede som tilhørere, og de egentlige deltagerrepræsentanter for de forskellige afdelinger.

M: Nej ... (utydeligt)

[12. november 1974 – side 15:]

Ib: Dette her budgetforslag, - er der nogen, der har gjort noget ved det?

T: Nej.

Ib: Det sender jeg bare til Finn Bentzen.

H: Hvad er det for budgetforslag.

T: Det er for hollandsafdelingen. Jeg ved slet ikke, om vi skal blandes ind i det der.

Ib: Det var godt, du lige sagde sådan ...: Som I ser, er der et underskud på 1.670 hollandske gylden. Hvis Den ideelle Døde skal udgives på hollandsk, bliver vi nødt til at bede om støtte.

M: Vi må nok bremse lidt op. Vi har nok at gøre med det danske.

(Ib læser regnskabet op. Det giver et underskud på 3.000 kr.)

Ib: Der står ikke noget om den dame, der ville bekoste udgivelsen af første bind af symbolbogen.

M: Nej, det kan være, at hun er ... der er en dame, der er blevet lidt skuffet. (Damen med Albert Schweizer-huset).

M: Jeg har ikke spor travlt. Der er tid nok.

(nyt bånd)

Ib: (om Bertils ønske om at ændre arbejdsforholdene.) Han har dårlige ben. (Om Bertils fremtidsønsker.)

Aage: (om anvendelse af Pers lokale om vinteren.)

H: gør opmærksom på, at aftenen er brugt til ting, som vi lige så godt kunne have behandlet på møder i "mine-gruppen", og at vi må bruge møderne med Martinus til mere vigtige ting.

[10. december 1974 – side 1:]

(Om Grevelund i Odense og huset? - som Finn Bentzen senere overtog)

M: Det er da kedeligt, at vi har sådan et hus.

T: Må jeg lige sige, altså ... huset derovre, det vil Bentzen gerne overtage, og han vil også gerne stille det til rådighed for ... hvad skal jeg sige ... foredragsholdere, som ønsker at have fjorten dage i fred og ro, til at skrive artikler eller foredrag osv.

M: (om arvingerne til Maren Eriksen.)

M: Ja, sekretær var han jo, men så var det, at Mogens Møller kom til, og så blev han jo

generalsekretær. Og da vi fik Klintsøgaard: "Ja, jeg bliver nødt til at kalde mig direktør, ellers regner de jo ikke med mig". Nåh ja, kald du dig bare, hvad du vil, sagde jeg. Ja, det gjorde jo ikke så meget med navnet, men det var den mentalitet, der affødte det. Han fik en sådan rasende ærgerrighed, en sygelig tilbøjelighed til, at jeg var i vejen. Jeg skulle dø, så han rigtig kunne ... men Vorherre er klogere.

H: Ja, han regnede jo med, at når du var død, så stod han i spidsen for det hele.

M: Ja, det sagde han jo også: Når Martinus dør ... og det endskønt han selv var så syg. Og da han så hørte, at jeg havde fået noget med hjertet, så var det jo klart, ja, så var det jo fuldstændig hans sygdom. Han spurgte også: Hvad sagde lægen? - Nåh ja, han sagde, at mit hjerte ikke var forkalket, og det med de hurtige slag, det var der råd for, sagde han. Og blodtrykket var fint ... "Åh, det er løgn, - det er noget, han siger, for at du ikke skal blive bange". Så var jeg med det samme klar over, at han havde ventet noget andet. Det passede ham ikke. Så måtte han trøste sig selv ved at tro, at det var løgn. De, der holder af mig, de ville da være glade ved, at jeg fik den besked. Han forstod jo ikke, at man er psykolog også. Ja, det var jo mærkeligt, - det var jo trist. Men man må jo sige, at han fik lavet det store arbejde, det var, at få skabt kolonien, og det må jeg sige, - i al den tid ...

H: Ja, det var en skøn tid.

M: Det var det med Klintsøgaard, og da der kom flere og større ting til, og det blev større i folks øjne, så ville han også være stor. Det er så tåbeligt at ville have størrelse, - og det her med, at han vil beundres.

H: Ja, og når man tænker på, hvor dygtig han var de første år.

M: Ja, det må jeg sige, i al den tid, hvor der blev skabt i feriebyen. Ork, folk var så glade, og han havde en mægtig charme. Hans latter hørtes over hele kolonien.

T: Men han var jo med alle steder. Han var med over det hele.

M: Ja, jeg må jo sige, at han passede det godt.

T: Han sparede jo ikke sig selv.

M: Ja, han passede det jo glimrende, for det var jo, som om det var hans eget. Man kan ikke komme udenom, at han gjorde et stort stykke arbejde.

(Der har været møde i grundejerforeningen, intet at bemærke.)

(Ib kommer)

(Mere fra Gerners tid ...)

M: Men det har forsynet ordnet på en pæn måde. Han har det godt, - det er jeg klar over. For han var jo ikke ond i den forstand. Det var denne ærgerrighed og denne jalousi, - at jeg blev ved med at være rask.

(Aage kommer)

T: fortæller om Grevelund-sagen.

Aage: Vi har på forrige "mellemmøde" drøftet dette, - at vi ville anbefale at beskytte navnet Kosmos. Det koster 200 kr. at beskytte det for en periode af 10 år. Så kan andre ikke give et tids-

[10. december 1974 – side 2:]

skrift samme navn, - i Danmark.

Ib: De kan godt bruge navnet til salt, gulerødder og alt sådan noget.

H: Nå, men det spiller jo ikke nogen rolle.

Aage: Så spørgsmålet er, om vi idag endeligt kan beslutte at søge at få navnet beskyttet.

M: Men det synes jeg da godt, vi kan. Ellers er der måske nogen, der tager navnet, så vi ikke kan bruge det.

Ib: Men hvad så i andre lande?

Aage: Da må man tage det op i hvert enkelt land.

Ib: Og når det så er sådan et land som Tyskland, hvor der er et blad i forvejen med det navn, hvad gør man så?

T: Så kan de nedlægge forbud imod det, de, der har navnet.

Ib: Ja, hvis det er beskyttet, - hvis de har beskyttet navnet. Så burde man sætte en undersøgelse i gang, - hvordan det forholder sig i sådanne lande.

Aage: Vi har også sat en undersøgelse i gang i Sverige. Så betragter jeg det som besluttet. Ekspederer du det?

T: Ja.

H: Så synes jeg, vi skulle gå i gang med de løbende problemer vedrørende strukturen, og jeg ved ikke, hvor vi skal gå ind i emnet. Vi har jo talt om dette med valget til

bestyrelsen nogle gange.

Ib: Jeg har et forslag. Du nævnede på det forrige møde, at der skal ikke være nogen over- og underordnede. Og i samme forbindelse sagde du, at det bestyrelsen skal være, det er vogtere af tingene.

M: Ja, på en måde.

Ib: Der synes jeg, vi skulle starte og prøve at komme ind til en klaring af, hvordan det forholder sig.

M: Nej ... det må jo kunne lade sig gøre at undgå alt det her med klasseforskel, rangforskel. For det er af det onde. Det er det ikke som et led i menneskehedens udvikling, men i vores sag vil det være et onde. Det er at slæbe kedelige ting ind i det nye. Men vores sag skal jo nå frem til — men det kan vi jo slet ikke foreløbig, - men den skal nå frem til, at der behøver hverken at være love eller noget. Menneskene skal udvikle sig til at blive færdige mennesker. I det rigtige færdige menneskerige er der jo ikke nogen love. Der er jo ingen, der finder på at lave noget galt. De er jo allesammen fuldkomne. Men det varer jo længe. Det kan vi jo ikke bygge på idag. Vi må jo have nogle ideer og principper.

Ib: Så skulle man næsten have sådan et udviklingssystem, sådan at man kunne sige noget om, at på nuværende tidspunkt, da er det nødvendigt, at strukturen befinder sig på det og det stadium. Og i næste periode kan det så være på et bedre stadium osv. fremefter.

M: Ja, det er også rigtigt. Men vi har jo på bånd, - der har vi jo det, at alt sammen må være på frivillig basis. De, der kommer og siger: Vi er mægtig interesseret, vi vil da gerne lave noget også ... Ja, men det er da udmærket. Men, jeg mener ... ja, - vi, giver så meget i timen, og vi har de betingelser ... jeg mener, - dem der kommer, - hvad vil de give, hvad vil de lave, hvad vil de have for det, - jeg mener, vi må bort fra sådan noget her. Hvis det er for at få en levevej, så er det jo ikke det rigtige ... nej, så fører de ondskab ind i sagen. Men hvis de kommer, fordi de er klar over, hvad det er, der sker. Vi fører jo den virkelige videnskab ind i verden. Og så langt, som den kommer, - der skulle vi jo gerne kunne undvære alle de her stakitter, hegn og jernmure, som der skal være i alle andre samfund. For der er der jo stakitter, - love og straffeparagraffer. Menneskene er jo indhegnet, - eftersom deres mentalitet er dyrisk. Men vi forlader jo

[10. december 1974 – side 3:]

det dyriske. Vi skal jo tilgive. Vi skal ikke begynde at melde en mand, - som han her har gjort. Vi skal snakke sammen.

H: Men der er en ting med hensyn til dette "overordnet", som man har vanskeligt ved at komme til livs, og det er det, at man kan ikke hindre folk i at sige, at de, der er i bestyrelsen, de er over ... ikke at de er overordnet, men at de føler sig som overordnet,

- at de vil tillægge os den værdi, som vi altså ikke selv tillægger os.-

M: Nej, men det er jo det ... det ene arbejde er jo ... i denne sag er det ene arbejde lige så godt som det andet. Hvis en grøftegraver har det rigtige sindelag osv., så er han jo lige så høj som en, der skulle være overordnet, og som måske ikke engang har det sindelag.

Aage: Men hvordan finder man ud af, hvor grøften skal graves?

M: Ja, der er jo masser, - det er jo det, vi skal lave. Vi skal jo lave denne bog, som det hele skal gå efter. Hver, der kommer, skal jo have en oplysning om tingene. Og det er jo faktisk meget godt, hvis man kunne få begyndt. Men jeg kan jo ikke nå mere. Men at få begyndt at lave sådan en struktur, efter hvilken de, der kommer til sagen. Og det viser sig jo også faktisk at være nødvendigt nu. Altså, dem der kommer til sagen, de skal have at vide, hvordan ... men så længe vi ikke har sagens struktur og kan lægge frem, så kan vi jo ikke. Men det skal vi jo have efterhånden. Så de ser, at indenfor denne sag, der eksisterer ikke de forhold, de er vant til i verden. Her er en sag, der er vokset over verden. Den er vokset over alle de her foranstaltninger, — så længe menneskene har dyriske principper. Vi må regne med, at dette her er en viden og en tilstand og en mentalitet for mennesker, der er færdige med dyreriget. Det må vi bygge på. Men foreløbig er de jo ikke færdige med dyreriget, så må vi rette os noget ind efter det. Men efterhånden så skulle det blive sådan.

H: Denne bog, som du taler om, - tænker du dig, at den ligefrem er delt op ... sådan i forskellige områder som ...

M: Nej, jeg har slet ikke sådan rigtig ... for jeg har jo så meget arbejde med det andet. Så jeg har ikke stillet mig ind på bogen. Den snakker vi jo om. Det er bedre, at vi sidder og snakker om den, end jeg laver den alene. Og den må jo laves sådan, at den passer nogenlunde i tiden. Det kan ikke nytte noget, at vi laver noget, der passer om hundrede år.

H: Men det vil sige, at hvis vi nu laver sådan en bog, og vi gør rede for, at vi tilstræber at have sådanne arbejdsgrupper, som man nu har, hvor man har redaktionsgruppen, undervisningsgruppen, Klintgruppen - og nærmere gør rede for, hvordan arbejdet er der indenfor. Det er så den praktiske side, - men så skal der altså også være den åndelige side bagved.

M: Ja, du har jo skrevet meget op, og Ib har jo også engang. Vi har det vist liggende allsammen.

Ib: Det siger ikke noget om strukturen, sådan set. Det siger noget om principper for samarbejdet.

M: Nej, det er jo det, vi skal have bagved, - eller det er jo det, som det skal bygges på.

Og det er, at det kan ikke nytte noget, at de kommer her med vrangvillighed, for vi må regne med, - ligesom jeg gør det, - at de har den samme ...

M: ... kommer også til engang med tiden at arbejde hele ... Men de må jo regne med, at det er noget, de giver. Selvom det nok også er noget, de skal have betaling for, så må det være noget ... de kan ikke begynde at diskutere vores ... de love, vi har sat op. For de er bygget efter analyserne. For hvis de gør vrøvl, jamen så er de jo ikke interesseret i sagen, så hører de jo ikke hjemme her. Det er de principper, at vi sådan set skal have bygget

[10. december 1974 – side 4:]

noget op om. Når mennesker går hen til en arbejdsplads og skal arbejde, ja, så er der jo love og principper, de skal rette sig efter osv., og de har selv betingelser at lægge frem. Det mener jeg ikke, at vi skal have her. Jeg mener, - dem der kommer her ... vi må regne med: Er det deres liv, — er det deres liv at arbejde med de her ting. Er det det, de baserer deres liv på. Hvis det ikke er det, så må de hellere tage en plads ude i livet. Men hvis de regner med, at det her er noget, de kan bygge på, - kan leve på, - så er de interesseret i at hjælpe til. Selvom vi måske ikke kan give dem arbejde foreløbig, - men senere engang bliver der jo ... Der bliver arbejde på den måde, at vi skal kunne huse folk hele året med hotel og med undervisning og al ... det vil jo komme. Der må jo også tages stilling til de forhold. Men det er jo ikke endnu ... Selvfølgelig er der selve problemet, - det her med væsenerne indenfor sagen. Altså, — det er jo en sag udenfor alt det andet ... det er jo det begyndende rigtige menneskerige. Det skulle jo så vidt muligt være det, - så langt som vi kan. Det er jo klart, at dem, der er sat til at have noget ansvar, - ja, det er jo klart ... de er jo knyttet til sagen på en stærkere måde, om jeg så må sige, end dem, der ingen ansvar har. Men det behøver jo ikke at betyde, at de er højere ... at de skal betragtes ... for det, der skal være høj, - det er udviklingen. En overordnet kan jo være langt lavere udviklet end en underordnet. Det er fejltagelser, — dem skal vi ikke have noget af inde hos os. Det skal vi undgå. Åndelig set er alle lige. Men når det drejer sig om arbejde, kan der godt være forskel. Så må der være forskel, efter det arbejde, de laver. En mand, der ikke kan læse, ja, han kan jo ikke vente at få sådan en position, som en mand der kan læse og skrive. Eksempelvis, ja. Så derfor, - denne forskel kan vi jo ikke udslette. Vi kan ikke udslette disse ansvarsposter, - det kan vi ikke.

Ib: Når du har udtalt dig om, at der skal ikke være over- og underordnede, så er der mange, der har opfattet det sådan, at der ikke er den forskel, som du lige omtaler.

M: Det er jo bare spørgsmål om den hyldest eller dyrkelse, man lægger i de mennesker, der er overordnet. Det er den dyrkelse, jeg mener, man skal til livs. Vi skal ikke have den slags dyrkelse. Vi er alle lige.

Ib: Men den er jo tosidig. Dels kan man, hvis man har en mere fremtrædende position end andre - selv føle, at man er overordnet, og selv ligesom forlange en sådan hyldest fra andre, og dels kan man være sådan, at selv nogen der har en sådan position eller

post, og som ikke føler og ikke ønsker den der hyldest — andre rundt omkring kan jo alligevel føle, at det forhold eksisterer.

M: Se, altså, — der kan jo være en, der har en mægtig og ansvarsfuld post, men han har aldeles ikke nogen overordnet følelse, - og det er det rigtige. Hvis man mærker, at der er en mand i sagen, der har fået en post, og han i den grad skal dyrkes, så er han jo ikke den rigtige. Det skal ligge ved de mennesker selv, at de føler, at de laver det større arbejde, - de føler ikke ... altså, åndeligt set, da vil de gerne være lige med de andre. Hvis de er rigtig kærlige, så vil de jo være lige med de andre. Altså, — nu har jeg noget mere viden end de fleste mennesker, men jeg føler mig da fuldstændig ... jeg føler mig ikke op over ... jeg tror ikke, at I kan sige, at jeg føler mig op over ...

Ib m.fl.: Absolut ikke.

M: For jeg føler, at det er noget selvfølgeligt noget, og at andre også får det, og andre har det. Det er noget, jeg er glad ved. Min største lyst er at bruge det til at få mennesker til at holde af hinanden og også at få dem til at holde af mig.

Aage: Men hvis man nu går ud i det almindelige samfund, så vil man

[10. december 1974 – side 5:]

betragte dig som overordnet. Når du f.eks. på forrige bestyrelsesmøde siger, at Kosmos skulle gerne hedde Kosmos, og vi allesammen retter os efter det, - det kommer til at hedde Kosmos, - så vil man ude i samfundet sige, at det er overordnet. En overordnet, det er en, der træffer beslutninger, som andre retter sig efter eller sørger for, at der bliver truffet beslutninger, som andre retter sig efter. Og en underordnet, det er en, som retter sig efter beslutninger, som andre har truffet.

M: Men nu er det jo sådan, at så længe jeg lever, så er jeg jo sådan et center. Men en bestyrelse, - der er det jo ikke een mand, - der er det jo selve bestyrelsen, der skal vælge jo. Nu er det jo klart ... men jeg håber ikke, at folk ser på mig som en overordnet, for jeg har ikke spor den følelse. Jeg har jo min bevidsthed, og I har jeres bevidsthed. Men det, der er meget vigtigt, det er at få folk til at forstå det, at selvom de har store evner ... dem, man skal bruge til de absolutte poster, — de skal også gerne have en ydmyghed. Det skal ikke gerne være samtidigt forbundet med, at de er stolte af, at de ... det skal man passe på. Når nu man laver strukturen, så skal man acceptere, at der kommer en mand, og han viser sig at være dygtig, - men så skal man også lægge mærke til, om han praler af sin dygtighed, og om han ligefrem dyrker sig selv - og vil have, at andre også gør det. Det er det, man skal til livs. Det er det, jeg mener med, at man ikke skal være overordnet. Folk er jo i sig selv på det over- og underordnede, - for de er jo ikke lige begavede.

Aage: Men betyder det ikke, at der indenfor sagen - vil det være sådan, at der er nogen, der træffer beslutninger, som andre skal rette sig efter.

M: Jo, — det må der jo være. For de kan jo ikke allesammen, — lad os sige, der er flere tusinde mennesker, — de kan jo ikke allesammen bestemme. Der skal jo være ... der er jo en struktur. Det er ligesom vores organisme. Den er jo inddelt vældig fint. Den er jo kommunistisk, og alting skal rette sig efter hinanden. Hvert hjul skal passe ligesom i et ur. Uret er det bedste bevis på kommunisme, for hvis der mangler en tak i uret, så går det ikke. Alle ting skal være i et samarbejde i et ur. Og sådan skal alting også være i samarbejde her. Men det er ikke i samarbejde, hvis der nu er én, der er overordnet, og han så samtidig er en værre pralhals og vil have at de ... f.eks. som nu som soldat, at man skal hilse på dem ... sådan noget pjat. Men det er jo det, jeg mener, at de mennesker, der kommer til sagen ... og fremover ... det er jo mennesker, der mer eller mindre er vokset lidt fra de der traditionelle dyrkelser.

Ib: Vil det så sige, at løsningen på det spørgsmål i virkeligheden er den, at der skal nok være en struktur, der gør, at der er nogen, der træffer visse beslutninger, som andre nødvendigvis skal rette sig efter.

M: Ja, ja.

Ib: Men dem, der skal træffe de beslutninger, de skal være af en så moralsk kvalitet, så de ikke føler sig mere end de andre.

M: Ja, det er det ... den skal de gerne have, — og den skal de gerne have medfødt. Ikke at de laver den, fordi de har fået den stilling ... altså rent pro forma ... Det kan lade sig gøre. Selvfølgelig kan vi ikke lave de ting fuldkomne lige fra begyndelsen. Men vi må gøre det ... det må gøres på den måde. Så vokser det efterhånden. At der vil blive mange tilfælde, - at der kommer fejle personer ind og sådan ... Menneskets skabelse ... det har jo taget millioner af år, inden videnskaben er nået frem til at skabe alle de ting, vi har ... Men det her er jo det, at nu er menneskene så langt fremme, at de mennesker, som er interesseret i de

[10. december 1974 – side 6:]

kosmiske analyser, — det må man regne med, at de er længst fremme, — det er jo dem, der går frem mod kosmisk ... frem mod den store fødsel. Og af dem er det de bedste af de bedste ... det er dem, der kommer til at bestå i sagen ... at der bliver sagens kerne. Og det vil også være sådan, — at når først det er gennemført, så mærker folk let, hvis der er en eller anden, der har ... pindsvinevæsen. For det kan ikke nytte noget ... hvis vi begynder at lave, som nu i de forskellige sekter og loger ... Der var engang nogen, der fik mig med i en ungdomsloge, — det var det her Nordisk ...? Så sidder de ved pulte og har regalier ... og sådan noget pjat ... Når man nu ser, hvad en konge er udstaffet med, - i vore dage ... og så er der en mand, der står og praler af en masse store dyr, han har dræbt. Det er mennesker, der skulle være højere ... skulle være de højeste i menneskeheden, — de er de laveste. Men vi skal jo ikke have nogen konge eller præsidenter.

T: Når nu strukturen er delt ud på flere områder, - flere grupper er dannet, - så må de

grupper jo have en vis ansvarsfølelse for deres område, og der må de også selv kunne tage bestemmelser.

M: Ja, - det er jo netop det, man i langt højere grad skulle kunne gøre indenfor vores sag. Fordi vi regner med, at det er mennesker ... man kan sige, at de dyrker moral. Det er ikke forretning, de dyrker. I andre tilfælde er det forretning, — livets ophold ... Hos os ... engang kan de selvfølgelig også tjene så meget, at de har til livets ophold, — men foreløbig er det en masse mennesker, der kommer i deres fritid, — fordi det er sagen, de ønsker.

T: Ja, for mange føler i højere grad bestyrelsen som overordnet her, fordi alting skal forelægges bestyrelsen.

M: Ja, det snakkede jeg også med dem om nede ... Ja, men de er overordnede ... Ja ... overordnet og overordnet ... nu må man se på den kærlighed, de udstråler, - de dyrker da ikke det ... de føler da ikke, at de er overordnede. Men det vil de også sige, enten ... De mennesker, der virkelig har større bevidsthed, må jo også lave det større arbejde, - altså det mere ansvarlige. Det kan de andre jo ikke lave. Selvfølgelig vil det hænge ved et stykke tid, det her med, at de er overordnet ... men det behøver ikke at være tilfældet, selvom folk siger det. I behøver jo ikke at føle jer som overordnet, fordi nu er det kotume ... Og det kan man heller ikke sige, at I gør, for hvis I følte jer mægtig prikken over det, så ville I gå ud igen ... Så ville I ikke sidde her og ... For jer, der er det ikke det med at være overordnet ... Selvfølgelig, I har den stilling, og det er jeres levevej. Men for jer, mener jeg, er det meget vigtigt at dyrke de her ting. Og det er jo den verden, vi skal have, der ligger udenfor det andet ... Det andet er en verden, der vil efterhånden ophøre af sig selv. Det ophører jo, alt det med de store industrier, arbejderne får jo ... de får jo part i tingene. Det bliver jo arbejdernes egne ... eller menneskenes egne virksomheder. Foreløbig er det jo nødsaget til, at der er sådanne ledende mænd, — som Ford, der kunne skabe en verdensudvikling af biler, og Onassis, - de her store rige mennesker ... det er jo redskaber for at organisere tingene. Det ville almene mennesker ikke kunne. Hvis ikke der kom sådanne mennesker ...

Ib: Det er i virkeligheden redskaber til at tvinge de andre til at arbejde ...

M: På en måde, ja ... der bliver system i det. Nu er det så, at arbejderne begynder at overtage det. Nu er det blevet sådanne store virksomheder, og de ved, hvordan man skal bære sig ad, og der er alle de ting, der hører hjemme der. Arbejderne er nu snart ved at være sat ind i det ... nu begynder de at ville have medindflydelse ... Og det er jo ikke sådan, at det skal ejes af nogle enkel-

[10. december 1974 – side 7:]

te. Det hører op med ejendomsretten tilsidst.

Ib: Det er jo også sådan, at almindelige mennesker begynder jo efterhånden at vide tilstrækkelig meget til, at de kan have medindflydelse. Det har de jo ikke vidst tidligere.

De havde heller ikke uddannelse til det.

M: Ja, de var nødt til at høre under sådan nogle. Og vi kan jo også se det nu. Når et land kommer ud i et værre uføre, så opstår der en revolution, - så opstår der en diktator. Der skal næsten altid en diktator til at ordne det ... det vil sige magt ... og så igen, for at få dem på rette ... Vi kunne måske også gå den vej, hvis vi bliver ved med at have Hartling ... ja, det ved jeg ikke ... Jeg synes, det er en forfærdelig regering, vi har. Nu har jeg oplevet mange regeringer ... jeg har jo ikke dyrket så meget politik ... men de har altid klaret tingene ... her er det ...

Ib: Det er i virkeligheden en række tidligere regeringer, der har lagt op til dette her.

M: Ja, - tidligere regeringer er jo også skyld i denne underbalance, - for de har jo bevilget alt for tosset. Og de har ikke kontrol nok med de penge, de bevilger. Folk har kunnet hæve flere penge, end de har fået bevilget. Det har man jo oplevet flere gange ... Nåh ja, - men det er altsammen ... fejltagelser, det er det, vi bliver kloge af ... Men der er det, jeg mener ... vores er i virkeligheden meget enkelt ... Men det er jo så nyt, - og så vældigt imod det traditionelle ... altså, jeg mener forskelligt fra det traditionelle. Nå, men det kan også godt se ud, som om det ikke kan lade sig gøre. Men det KAN lade sig gøre. Vi er jo ikke afhængige af noget. Vi har jo lov til at danne det til. Vi skal regne med mennesker, for hvem det virkelig er en interesse. Vi kan ikke regne med en masse mennesker, der kun kommer, fordi de tror, at det er sjovt at være med her ... eller de tror, at her har man det meget godt - og sådan noget ... Det er ikke de rigtige.

Aage: Kunne vi ikke lige få lov til at se symbolet over strukturen en gang til.

M: Men det er helt nede i kælderens.

Aage: Der har du nogle forskellige cirkler med nogle personer, og så har du nogle, der ligger længere ude.

M: Bestyrelsen er jo ... der må jo være ledere. Og det er jo opdelt i de forskellige ting, der er jo bare de detaljer, som vi nu er ved at tale om. Men jeg mener, at det er meget enkelt.

H: Ja, det er netop det, at det er meget enkelt i virkeligheden. Men hvis det er, at man skal skrive det ud i en bog om struktur, så kan det være lidt vanskeligt at forestille sig, hvordan man skal begrænse alt det ...

M: Nu er vi foreløbig afhængig også af de fysiske love ... Det er jo en selvejende institution. Der har vi nogle forpligtelser, - og der er love, vi skal rette os efter der. Sådan noget må vi gøre. Men det er jo heller ikke forbudt, at vi andre har nogle retningslinier, - det må vi jo have. Det er ikke sådan, at det hele skal flyde ..., for så skulle det jo være færdige mennesker, men det kan vi jo ikke regne med at få. Så vi er nødt til at have en struktur, der nogenlunde giver os magt til at styre det ... så vi kan se,

om en mand duer eller ikke duer. For har vi ikke det, så kan uduelige mennesker jo helt overtage det.

Aage: Men vi kan altså godt indenfor sagen have nogle, der leder mere end andre.

M: Jo, men det viser sig jo snart. Det er de mennesker, der er mest interesserede, og for hvem sagen betyder mest. Det bliver jo dem, - der bærer. De andre, der er mere løse og ligeglade, de sejler herfra.

T: Det vil sige, at vi faktisk er inde på det rette spor, sådan

[10. december 1974 – side 8:]

set, når man siger, vi opretter selvstændige grupper, som arbejder med sit område selvstændigt. Og den gruppe, der hedder bestyrelsen, den har samtidig til opgave at sørge for, at de grupper ikke gør noget, som er i modstrid med analyserne.

M: Ja, ja.

T: Det er deri, at det er bestyrelsens opgave at være vogter, - det er at kunne sige til gruppen, at det der ... det kan I ikke gøre, for det er i modstrid med analyserne.

M: Ja, det er jo klart, at der skal holdes øje med, om de følger analyserne ... at de ikke finder på at lave andre ting. Det skal jo passe med analyserne. Så kan vi jo have mange grupper, og de skal allesammen passe med analyserne. Og i hver gruppe skal det være den samme struktur. Der skal også være ledere ...

Ib: Ja, det problem har man lige til den sidste ...

M: Vi kan jo ikke regne med, at de er så fuldkomne, at de kan klare sig selv. Det er det, vi arbejder hen på ... Altså, — engang med tiden, så er menneskene så fuldkomne, - så behøver man ikke ... så er de jo så ærlige ... så behøver man ikke at have alle de foranstaltninger. Man - vi må jo have magt til at have kontrol.

Ib: Jeg tror, at der er en række medarbejdere her ved instituttet, der regner med, at alt det der, det skal vi ikke have.

M: Nåhhhh ... så må de regne om igen.

Ib: Sådan tror jeg, at de har opfattet det. Når du har sagt, at der skal ikke være over- og underordnede ...

M: Jahhh ... selvfølgelig må de da forstå ... det betyder da ikke, at tingene flyder af sig selv.

Aage: Jo, men man mener, at alle skal stemme om alting. Du talte engang om denne her helhedsgruppe, og der skulle alle have lov at komme, og alle problemer skulle

afgøres her.

M: Ja, der er sagt mange ting. Men jeg er jo vokset meget siden dengang. Det var lige i begyndelsen. Men der er mange ting, der er kommet til mig senere, fordi jeg meget ofte har tænkt over det. Nej, men det ... det kommer til at gå meget lettere, end vi tror. Det kommer det til. Det ville være meget mere vanskeligt at lave det sådan ... i moderne tilstand. Men vores ting vil i meget stor grad undgå splid og al sådan noget. Vi vil ikke diskutere det. Det er ligesom ... jeg diskuterer da ikke, om folk vil læse mine bøger eller ikke. Det må de selv om. Nu er vi jo en sag her, der har bøgerne. Så kommer de ...: "Kan vi ikke være med?" ... "Jo, det kan I da godt." - Men det betyder ikke, at de skal bestemme. Det må vi hele tiden have sådan, at vi kan bestemme dem, der kommer til.

Aage: Kan man sammenligne det med en dirigent, der dirigerer et orkester? - Der kommer nogle, - de vil gerne spille noget bestemt musik. Men man har nogle noder, der skal følges, og der er personer ... og grupper, der skal sørge for, at de forskellige samarbejder, sådan at de noder bliver fulgt. Så kommer der det rigtige musikstykke ud af det.

M: Det er forresten en god lignelse ... for vores, det er jo kunsten. Vores er jo den største livskunst. Og det er klart, at der må være en dirigent. Men han kan jo være sådan, at han føler sig lige med de andre.

Aage: Det er ham, der skal bestemme, hvornår violinerne skal spille, og hvornår trommerne skal sætte ind.

M: Derfor kan han godt være kammerat med dem. Fordi ... de mennesker, der taber respekten for ham, hvis han er lige med dem, de må hellere gå så. Det er sommetider, at nogen taber respekt for den overordnede, hvis han gør sig lige med dem. Men det må vi vide her, - hvis det er dem, der taber respekten, fordi han er kærlig, så må vi jo regne med, at så må de hellere gå ud i ...

Ib: Så er det dem, der er noget i vejen med.

M: Ja, så må de gå ud.

[10. december 1974 – side 9:]

Aage: Men det er en brugbar sammenligning.

M: Ja, jeg synes, den er god, for det er jo klart, at et orkester, der virkelig skal spille, - de må have en dirigent.

Aage: Og man kan sammenligne noderne med analyserne. Det skal være i overensstemmelse med analyserne.

M: Ja ... Analyserne, det er jo noderne, kan vi sige. Det er noderne, de skal spille efter. Og der er det, jeg mener, - det er det, vi skal have sat op så vældigt ... dagliglivet vi skal have sammen ... eller I skal have ... og hvordan det kan passe med analyserne. Det er det, der skal stå i den bog. Og det skal nok blive meget enkelt og ligetil. Og så er det jo det, at der bliver det på forhånd meget synligt ... det kan ikke hjælpe noget ... det er nemt at se, hvem der har ret, og hvem der har uret. For efter analyserne er det jo let at se ... Kværlanter og sådan nogle kan vi jo ikke have noget af. For efter sagen må man jo rette sig ... man må jo tilgive ikke blot syv gange ... men 70 gange ... Ja, det kan nok virke lidt tosset ...

Ib: Det er 490 gange i døgnet.

M: Ja, så er der ikke noget at tilgive ... for et menneske overtræder ikke livet så mange gange. Det er det samme som, at man skal tilgive alting. Ja, det skal man. Og når man tænker sig, at vi er selv årsag, så må man have det indført ... såvidt muligt. Og når så der kommer en her og siger: ja, han er det og det, og han er det ... Ja, men hvad er det, I er gået ind på, - hvad er det, I har læst i bogen der. Hvad står der ... Skal I ikke se at blive tilfredse ... Er man ikke selv skyld ... For der skal også være undervisning. De må jo undervises, de mennesker. Jeg går ud fra, at de vil gerne undervises, når de kommer her. Og det vil de da gerne ... Og vi skal jo lave skole. Det er det, der bliver vort store arbejde, - at lave skole, hvor man kan uddanne folk. Og særlig de folk, vi selv skal have, kan vi jo selv uddanne. Det skal blive meget sjovt. Dejligt når vi skal begynde. Nu har jeg det jo bedre. Hvis jeg nu kan blive ved med at have det godt, så bliver bogen færdig her i dette år, - til sommeren. Det var det, der var meningen. - Jeg har jo ikke kunnet arbejde i lang tid. Men nu går det jo meget godt. Jeg var så træt. Jeg kom jo af med 26 pund, men nu kniber det med at komme ned. Nu må jeg til at faste. Jeg vejer mig hver eneste morgen. - Det er blevet en absolut beslutning, - jeg skal ned. Så hvis vægten viser, at det er gået op, - så mindre mad. Men det har hjulpet kolossalt.

H: Du går stadig ned i vægt?

M: Ja, ja. Det har hjulpet godt med de 26, jeg var kommet ned på. Det har hjulpet kolossalt. Men det er underligt, at man kan gå, - med den bevidsthed, jeg har, — og ikke forstå, hvorfor man er træt. Og ikke forstå, at når man går med så meget overvægt, så er det ikke underligt, at man bliver træt. Hvis jeg gik med det i hånden, så ville jeg da nok vide ... alene det at gå op ad trappen.

Aage: Det er som at være højgravid altid.

M: Ja, akkurat.

H: Jeg kan huske, at du sagde engang, at når bogen kom frem, så skulle vi finde nogen, som kunne repræsentere sagen overfor journalister og TV, fordi det har du ikke tid til at beskæftige dig med. Og det tror jeg også er meget væsentligt, at vi tænker på, hvad vi skal gøre ved det.

M: Jo, det ville også være godt. Men jeg kunne tænke mig, at når den kommer, så får vi et rend af journalister, — og de er selvfølgelig ikke allesammen lige venlige. Jeg tror ikke, at jeg får så megen kritik. For jeg angriber jo ikke nogen. Jeg forsvarer så at sige alle ... Men det kan de jo også synes er tosset. Men det ordner sig.

[10. december 1974 – side 10:]

M: Jeg får mange breve fra nye mennesker, der er begyndt at læse det. De kan ikke lade være med at skrive. De skriver: ih, hvor er det dog dejligt, at De har skrevet den bog. Ja, — sådan har jeg nok ... ja, tusind breve ... Det mener jeg skal i en bog senere. Når jeg ikke er her mere, så kan man lade det pænt trykke og lave en pæn bog af det. Jo, de skriver, at de ved ikke, hvordan de skulle klare det, hvis ikke de har læst mine analyser. Og andre skriver, hvordan de reddede sig ved analyserne. Det er da meget morsomt ... at se, at det virker. Jo ... Der er selvfølgelig en del. Der er selvfølgelig det, at vores bliver vanskeligt, fordi det er så enkelt, og andres er så vanskeligt, fordi det er så indviklet.

H: Det er meget vigtigt, at vi kommer i gang med at sætte det sammen, som skal udgøre den bog.

M: Jo, det vil jo ... den kunne vi jo godt have brug for allerede, for der kommer jo af og til mennesker, - og de ved jo ikke rigtigt, hvordan de begynder at te sig her, som de kan gøre ude i det andet ... i en forretning. Og det er jo ikke den rigtige metode. Og det kunne jo også gavne folk, der kommer oppe i feriebyen. I al fald i mindre udgave ... i en kortfattet udgave, så folk kan se, hvad det egentlig er, at vi ønsker.

H: Ja, det ville være vældig godt ...

M: Ja, det tror jeg. Men jeg er desværre så ophængt, så jeg ... jeg vil jo have Det tredje Testamente færdigt, og symbolbøgerne. I nr. 4 - mangler heller ikke så meget. Den skulle så komme straks efter. Der står jo mange oplysninger, — undfangelse, og der kommer jeg også ind på det her med abort og alt det der. Så skulle jo de to næste bind, hvis jeg når at lave dem, - de skulle jo handle om kloderne, spiralerne, — der ligger jo meget, som folk gerne vil vide, — og som er meget vigtigt. Men nu får de en del viden også her med Det tredje Testamente. Men "Det tredje Testamente" er jo hele Livets Bog. Det fortæller jeg også i den bog, jeg nu laver. For man må have hele Livets Bog til at være Det tredje Testamente, ellers bliver det for lidt. Hvis den bog, jeg laver nu, indeholder det hele, så var Livets Bog jo ... (utydeligt - evt. unyttig) ... Nej, jeg skriver bare de mange vigtige ting, som er kommet senere, - moderne og aktuelle ting, som nu er dukket op her i de senere år, som ikke er analyseret, men som vi må have med i verdensanalyserne også. Det er det, der er særligt kommet frem nu. Og så de nye impulser, der er kommet, — at jorden skal ind i en psykisk udvikling, — alt det okkulte og alt det, der kommer frem.

H: Men det var måske en løsning, hvis det var, at vi delte opgaverne ud med hensyn til

at skrive den bog. Så vi begyndte at få hold på det. Jeg ved ikke, hvad I forestiller jer om det?

Ib: Jeg forestiller mig, at vi skal have diskuteret det noget mere.

H: Jamen har du ikke indtryk af ... det er i hvert tilfælde mit indtryk, - at hvis vi blot taler om det, som vi gør nu, og vi ikke sætter noget ned, så er jeg bange for ...

M: Jo, så kommer vi jo ind på ... og vi har jo en hel del ... Men denne bog skulle jo lige passe til, når der kommer et menneske, der siger kan ... eller hvad drejer ... det er også svært for mange mennesker, når de bliver spurgt: Hvad drejer det sig om ... Der er mange, der har sagt, hvad skal vi sige, når de kommer ... De kan ikke sådan fortælle ... de kan godt sige, ja, det er det og det ... Så tror folk ikke, at det er rigtigt. Den bog ville være god, - sådan en bog om, hvad det er. Og den er næsten absolut nødvendig, — fordi sagen er så vældig afvigende fra andre ting. Det er jo ikke en sekt, en ny sekt, — for så var det jo nemt. Men det er selve den åndelige videnskab, vi blotter. Det er den, der skal frem, og ikke nogen sektdannelse men analyserne, - det er det, folk skal have. Og det er

[10. december 1974 – side 11:]

jo det, som Kristus har bebudet som Den Hellige Ånd, - og det er altså denne åndelige videnskab. Og det er første gang i jordens historie, at den er ført fuldstændig à jour. Masser har skrevet om store lokale analyser, - men de kan ikke klare det hele. Det er bare lokale ting, de har analyseret, — filosoffer. Men dette her vil jo forandre verden ... Den vil blive forandret totalt. Alt det her, der raser ud nu ... med eenpoledheden ... Det raser jo ud nu i form af porno og alt det her svineri. Ja, jeg må sige, — at jeg så en film forleden ... Sam inviterede mig med, og Mischa var også med. Jeg har aldrig tænkt mig, at sådan en film vil blive lavet. Det var et eldorado af samlejer. Det var en dansk film, som vist var optaget i England. Den var lavet sådan, at det var en gammel greve ... han skulle lave testamente ... Han havde ikke noget barn ... Det skulle være til et barn, der skulle fødes i Tyrens tegn. Så begyndte de her nærmeste ... de kunne nå at lave et barn, som de kunne regne ud skulle fødes i Tyrens tegn. Så ser man dem begynde at høre. Ja, men tænke sig, at de viser det rigtigt. De tager tøjet ned osv. osv. Tænk, - for nogle få år siden var det forbudt bare at vise et nøgent menneske. (Noget om en anden film om transplantation). Det var ækelt.

M: Hvor er det da tåbeligt. Masser i menneskeheden er psykopater.

H: Jo, men jeg tror nok, at der er kolde forretningshjerner bagved, som lodder stemningen, og som har indtrykket af, at det giver penge, hvis vi laver noget, der rigtig virker gysende, - noget med blod og tarme.

M: Ja, ja, - det er jo sadisme. Ja, hvordan er det ... folk standser op på landevejen, hvis der er en ulykke, - standser op for at se. Hvad er det? ... Og når der er jonglører oppe, så må der ikke være tæppe under ... Det er også perversitet. Det er da ønsket om at se

noget bloddryppende. Jeg synes, kunsten er lige så stor, selvom der er tæppe under. Jeg kan ikke rigtig lide det, når der ikke er tæppe under. Jeg har oplevet flere gange, når jeg kører til Klint, — der har jeg gentagne gange oplevet ulykker. Men jeg skynder mig at komme forbi. Jeg kan ikke lide at se det ... Men færdslen bremses op. Det er noget skrækkelig noget. Men tænk, at de lever i sådan en tankesfære.

Torben: Men det siger jo meget om det samfund, vi har skabt, mere end om de mennesker, der er i det samfund. For det siger jo noget om, at de mennesker får jo ikke lov til at udfolde sig tilstrækkeligt på deres arbejdsplads osv., ikke? - Og så har de de behov.

M: Ja, men vi skal jo også huske: hvad er det, der sker ... Når mennesker skal nå frem til at være så fuldkomne, at der overhovedet ikke er noget sted, de kan skeje ud, så må de også gennemleve alting. Det hjælper jo ikke ... menneskene kan ikke vænne sig af med det ved at læse. De må igennem det. Men, naturligvis - ikke alle. Der er jo mennesker, der har erfaringer, de kan så lære ... Men når folk siger: Der er ikke nogen Gud til, for så kunne der ikke ske alt det med krig og sådan noget. — Men det er bare fordi, de forstår ikke, at det er lige så vigtigt. Så vi kan nok sige, at det er ondt og djævelsk og alt sådan noget, - det er jo noget vældig djævelsk, men hvordan skal vi kunne opleve noget fuldkomment, hvis ikke vi oplever fejlene. Hvis ikke der var mørke, så kunne man jo ikke opdage lyset. Man kan jo ikke skrive med hvidt blæk på hvidt papir. Folk tror jo det her med himmeriges rige, at det er sådan et større bønnemøde, hvor de synger salmer og ... Det er det jo slet ikke ... Det er det store verdensrige, menneskene kommer til at danne. Det er det, vi begynder at lave mentaliteten til. Og

[10. december 1974 – side 12:]

der er jo en kolossal virksomhed, - for de mennesker i den første sfære — når de kommer igennem det, jeg har skrevet i det fjerde kapitel, og kan styre det helt, - ja, så ... de kan jo materialisere sig og dematerialisere sig. Så de kan være både på det åndelige og på det fysiske plan. Og de kan flyve i verdensrummet. De behøver ikke at være afhængige af fysiske kroppe eller noget. Og det er jo det, de er, de, der flyver nu, - de hører til den zone. Og de fortæller det jo faktisk også. Jeg får jo alle mine ting bekræftet kolossalt.

H: I vor tid er der mange, der beskæftiger sig med - uden måske, - jeg ved ikke, hvor meget de kender til dit arbejde, - men når man nu læser om nogen, der søger at lave et andels-landsby-samfund et sted, og hvor de søger at etablere sådanne livsforhold, hvor man er lige og ikke lever på bekostning af hinanden ...

M: Jo, men det er jo kristendommen. Det er jo kristendommens verdensimpuls. Det er jo alligevel kristendommen. Men den første kristendom er jo havnet i hedenskab. Kirken er jo slet ikke ... Og de kristne stater er jo de stærkeste krigsfolk i verden. De skulle jo slet ikke være krigsfolk. Men det er jo klart, - det kunne ikke lade sig gøre. De måtte jo udvikle sig til det. Nu er der gået to tusinde år. Nu er de blevet modne til det. Jeg kan jo godt forstå, Kristus kunne jo ikke fortælle det, som vi kan fortælle idag. Nej, -

han kunne jo ikke fortælle alt det, som sker. Der er masser - ja, millioner af mennesker idag, der ikke kan fatte det, der sker. Der er da mange, der ikke kan forstå, at man ikke skal blive ved med at være mand og kone. Og de forstår ikke det med polforvandlingen. Men det kan man godt forstå. Sådant som de selv er, sådan tror de, det må blive ved med at være. Når man har gennemlevet hele situationen, alle graderne, så ved man, hvordan det er. Men alle kan ikke forstå det, - man må være forsigtig. Men nu er det frigivet. Dengang jeg skrev femte bind, da var det hele lidt svært. Men de senere år ... nu er det jo helt frigjort.

[Nyt bånd]

M: Så jeg tør nok sige, at det er den kundskab. Men ... hvis det er en anden, så har de jo taget fejl. Mit bliver verdens ... men jeg kan jo forstå, - det de siger ... det kan de jo læse om i min bog, i mine analyser. Jeg siger jo alt det der. De kan jo ikke forklare det med alt det der. De siger, at man skal være ærlige og gode, og de skal bede. Det holder de jo på ... men de har jo vanskeligt ved at ... det er jo meget svært for dem at materialisere. Uri troede jo engang, at han var 100 procent beskyttet, - at de kunne beskytte ham. Men de sagde: Det kan vi ikke. Vi kan nok lave det med, at en ting kan forsvinde osv., men de skal have ... det tager tid. Og hvis han kommer ud for en bil på en vej ... det kan de ikke så hurtigt få ... nej, der kan de ikke beskytte ham.

Aage: Det virker også, som om Uri har slået flere mennesker ihjel. Dels har han været med i krigen. Det står et sted, hvor han angriber en skyttegrav eller sådan noget og skyder ind i den med maskingevær, så dem der er derinde dør. Det er tre, der angriber, så man ved ikke, om det er ham, der dræber. Så kom han på hospitalet.

M: Ja, han blev selv såret. Han er et almindeligt ungt menneske. Han er et redskab til de psykiske processer. Jeg tror nok, de bremser ham, hvis han ... de kan tage ham fra det når som helst. De forstærker hans åndelige kræfter, - hans tankekraft. Han blev jo rasende en overgang. Træerne begyndte en voldsom raseri-krig. Da han var i København, var der jo også nogle mennesker ude omkring, der også kunne bøje gafler. Det virker skam ... de kan ikke sende sådan bare en lille stråle. Nej, flyvemaskinen er i nærheden, - det var der også gerne der, hvor han skulle optræde.

[10. december 1974 – side 13:]

Aage: Der var et andet sted, hvor de skriver, at de åndelige kræfter er meget rettet ind på enkelte ting. De havde en lang række tændstikker liggende, og så kunne man få nogle bestemte af dem til at flytte sig, uden at de andre rørte sig, - altså som om det var et meget snævert bundt af kræfter.

M: Ja, det er kræfterne ... om det er snævert eller ej, det kan de jo bestemme med deres tankekraft. Det har ikke noget at sige, selvom kraften er flere kilometer ude, så kan de jo bestemme den med tanken. Den er ikke indskrumpet til at være sådan en lille bitte stråle. Det er skam noget, han skal passe på også. Han kan ikke sådan blive gal i hovedet. Der havde de også forskrækket ham. Træerne rystede ...

[4. marts 1975 – side 1:]

Torben: ... ikke skade noget. Og det er det, at tænke kærligt på sine medmennesker. Sådan har du sagt det. Det der med yoga har du aldrig sagt. Du har sagt det der med at meditere.

M: Ja, det med at meditere. Og det har jeg ikke noget imod ..., når bare man gør det med samtidig indstilling på forsynet. Så kan andre kræfter ikke blande sig i det. Men hvis man sidder og mediterer med egen kraft og regner med, at man skal arbejde sig op til ... så kan man godt arbejde sig op til højere kræfter, og det kan slå ind ... men så er man jo ikke moden til det. Så kan nerverne ... Det har jeg talt med forskellige - der kom og skulle have hjælp, og som jeg snakkede med. Og det værste er, at de er ikke modtagelige, for hvis man siger, at det altså er forkert ... De tror jo, det er en stor indvielse, de har modtaget ... Så må man på anden måde se at få dem bort fra deres indstilling.

M: - Vi har jo kvaler med ham fra Tåstrup. Jeg fik jo et brev her. "Du bliver myrdet", står der. Han var blevet rasende ved at se den artikel. Han ringer på kontoret og til Bertil, og han kommer herud. Det er ikke så godt. Ja, jeg er ikke bange, men ... man skal jo også gøre noget selv. Ringede han ikke og sagde: "Din forbandede kælling"?

Grethe: Jo, han ville have penge. Når han ringer op, så siger han ikke noget, men så kan man høre, at han trækker vejret, og så havde han ringet engang, - så lagde jeg røret på. Så ringede han igen. Så var det først Else, der tog telefonen, - så næste gang, så sagde jeg, at nu skal jeg tage den. Så tog jeg den, og så sagde han ikke noget. Så sagde jeg: "Er det Dem, Karsten Hansen". "Forbandede kælling", - og så smed han røret på.

Torben: Må jeg spørge om en ting, Martinus ... Hvorfor tiltrækkes denne her sag af mennesker, som har det psykisk dårligt?

M: Det gør det jo alle vegne. Hvor der er noget åndeligt, der søger de jo til. Jeg har jo talt med en masse mennesker, - ja, tusinder af mennesker, kan jeg godt sige, - i alle de år. Men nu gør jeg det ikke, - jeg kan jo ikke. Dengang jeg havde de store foredrag, da blev jeg altid ringet op, - og da kunne jeg klare det. Vi må jo regne med, at vi må få alle de mange mærkværdigheder i vores sag, der ligger der på mellemstadiet, hvor man ikke længere er mand eller kvinde. Altså, vi får mange mærkelige mennesker ... mennesker, der hverken er det ene eller det andet, - de er ikke rigtige ægtefolk, - de er heller ikke blevet til rigtige mennesker, - og seksualdriften er måske på afsporing. Det må vi regne med. Derfor må sagen også have en afdeling senere, hvor sådanne kan komme og få råd. Nu klarede jeg det jo alene i sin tid. Der var nogle år, hvor jeg havde mindst tre hundrede.

Torben: Men det er det, du har advaret lidt imod, - for jeg har spurgt dig flere gange, om vi skulle lave sådan en afdeling. Der har du jo sagt, at vi skal være lidt varsomme, fordi mange mennesker, når de kommer og hører de der foredrag osv. første gang, så

kommer der så stærke vibrationer i dem, - så hvis vi også kører nogle former for behandling med dem, så kan vi sætte noget i gang, som de ikke kan administrere.

M: Ja, jeg mener, at det må vente, til man har forsynets impulser. Nu har jeg hjulpet ham fra Tåstrup ... jeg tror det er tre år, at han er kommet her.

Grethe: Ja, det er det mindst.

M: Men da var der en 14 dage og måske tre uger imellem. Og jeg sagde, at han måtte gerne komme, når det var rigtig galt. Jeg gik jo voldsomt imod de tossede tanker, han havde, og sagde: sådan noget vås, sådan noget humbug, "- det er jo slet ikke noget, der ligger ... Han lod jo ikke, som om det hjalp. Men det har hjulpet. Det kan jeg se på ham. Så blev det mere og mere og mere, - det blev

[4. marts 1975 – side 2:]

mange gange om dagen, og så blev det om natten. Og da sagde jeg: De må gerne ringe, men De kan ikke ringe om natten. De må godt ringe engang imellem, når det er rigtig galt. Jeg ville jo gerne hjælpe ham, men han kender ingen måde med det. Og så skælder han ud somme tider ... Det var min skyld, at han var syg. Og så en anden tid, så takker han mig, og jeg må undskylde, for han kan ikke gøre ved det, og han er meget ked af det. Det er, når han har taget piller, - så er han normal. Men nu er han rasende, fordi jeg har fået en hemmelig telefon. Men det er næsten et år, at jeg har ladet ham ringe, men jeg svarer ikke. Jeg troede, at han skulle holde op. Men det gjorde han ikke. Han blev ved at ringe. Nu kan han ikke få fat i mig. Nu ringer han på sagen og de andre. Og nu skal de jo passe på, og ikke snakke for meget med ham. For jeg kan ikke have ham rendende herude.

Grethe: Nu tog Per ham ind i går, og så sagde jeg, at det gør vi ikke mere.

(Ib og Aage kommer)

M: Ja, han kom jo første gang med sådan en masse, han havde skrevet af af Livets Bog, og spurgte, om han måtte udgive det på et forlag. "De kan da ikke udgive min bog på et forlag". Jeg vidste jo ikke, at han var tosset, men jeg kunne nok tænke, at der var noget galt med manden. Så sagde jeg: Nej, det kan De ikke komme til. Men så begyndte han at fortælle, at han ville få stivkrampe. "Vil De få stivkrampe, - hvordan kan De tro det". Jo, - det vidste han, at det ville han få. - Men hvad begrundede De det med - Jo, han vidste det.

[Osv. osv. - om dette syge menneske.]

Grethe om Finns overtagelse af huset i Falledskov.

Grethe om huset i Therndrup.

Noget om møbler i Klint.

H: Hvis der ikke er andet, så er der åbent for strukturproblemer. Og jeg ved ikke, hvilken ende vi skal begynde i. For der er mange løse ender deri. Vi er begyndt mange steder.

M: Ja, vi skulle nok have et vist overblik over det, der allerede er taget på bånd.

H: Ja, jeg er begyndt på det, men jeg er ikke kommet så langt.

M: Nej, det tager jo tid. Det er nok nødvendigt at skrive det af.

H: Ja, jeg tror ikke, det kan nytte at skrive det af, fordi det er almindelig samtaleform. Men det er nødvendigt at trække det ud, som vi taler om, - skrive det ned og så på basis af det forme det.

M: Ja, det som skal være bestemmende. - Det er rigtig nok. For der er jo sagt mange ting. Men for at komme videre må man jo næsten se, hvordan det ser ud, det vi har indtalt på bånd. Men derfor kan I jo godt ... bare spørge videre ... Men sagen er jo faktisk meget enkelt og ligetil, da vi ikke skal have alt det, som vi engang tænkte på. Nej, - det drejer sig om, det er jo centret. Det er administrationen, - at der skal være et center, der skal være arvtager af sagen, — der skal bestemme i sagen ... aftale med forlagene om trykning og alt det der. Men arbejdet ... det er jeg kommet til efterhånden ... der kan ikke ... der er ikke ... noget magen til noget andet ... Der er ingen, der kan få kontrakter, der er ingen, der kan få medlemskort. Det er jo en moral. Og spørgsmålet er jo så ... er der nogen, der er interesseret i den moral. Vil de lære den moral. Synes de om de om ...

M: Men når først bogen kommer ud, så vil det vække megen opsigt. Det kan se ud, som om der ikke er noget hold på det. Men det er der. Det hold, der skal være på det, det er ikke en hel masse kedelige og gnavne utilfredse mennesker. Det er ikke det, der skal være holdet på det. De går deres vej. Alle disse mennesker, der er interesserede og forstår det, dem behøver vi jo ik-

[4. marts 1975 – side 3:]

ke at være bange for. Men der er det jo, jeg mener, det skal jo formes i en bog. Vi sidder her og taler ud i luften. Men selvfølgelig hjælper det til ...

H: Af og til er der nogen, som taler om, at de kunne godt lide at få præciseret, hvad man forstår ved en medarbejder ved sagen her.-

M: Ja, - medarbejder ... det er faktisk alle dem, som læser mine bøger, — de er faktisk medarbejdere på deres måde. Men der er jo andre, der ikke blot læser bøgerne, men som gerne vil hjælpe til med noget. Sagen vil jo få brug for medarbejderskab. Det skal den jo have. Men det er det medarbejderskab ... det er det, vi skal have på en måde, så

vi aldrig får alle de her ubehageligheder, som der er i alle andre ting. Og der er det, at jeg synes, at vi har pillet ud ... dette her surhed ... og hvad nu med ham der og hende der ... sådan noget skal vi ikke kunne have. Det skal vi ikke have. Derfor er der ingen, der får nogen kontrakt ... Det er frivilligt. Hvis ikke de synes om foredragene, kan de blive borte, - synes de ikke om at læse Livets Bog, kan de blive borte, - sådan er det i dag. Og synes de ikke om det arbejde ... lad os nu sige, som det er i feriebyen nu i dag ... hvis der kommer nogen derop, som er sure og gnavne, - dem lader vi da gå.

Ib: Jamen hvad så, når de ikke vil gå, - når de ønsker at være der, og alligevel er sure og gnavne?

M: Jamen de har ingen kontrakt.

Ib: Nej, nej. Det er rigtigt.

Torben: Men det var det, jeg sagde til dig ... som du sagde med hensyn til de mennesker, der tiltrækkes af sagen i øjeblikket, at vi får mange og vil i fremtiden få mange, der er ligesom i en mellemstilling.

M: Jo, men vi har ikke noget med dem at gøre.

Torben: Nej, men de vil jo komme og melde sig ind og være der.

M: Men de kan ikke melde sig ind.

Torben: Nej, men de lejer jo lejlighederne i feriesæsonen.

M: Men det skal jo ikke blive ved med at være en ferieby. Det skal blive en læreanstalt, - en skolehistorie, - selvfølgelig også til sommerophold naturligvis. Men der er jo ingen, der kan gøre vrøvl. Der er ingen, der kan komme og skælde mig ud for, at jeg har skrevet Livets Bog sådan og sådan. Det kan jeg jo tage mig let. Der er ingen, der kan gøre det. Der er ingen, der har ret ... Jeg har ikke lovet nogen, hvordan den skulle skrives. Jeg har kun lovet et væsen, hvordan ... jeg føler ... at forsynet vil have det, - som forsynet har givet mig det. Og sådan skal vi lave sagen også. Vi laver sagen, som forsynet vil ... og det har jeg følt ... og fået pillet alt det væk, som folk bliver gnavne over. Husk på, - en forretning er lavet for, at man skal befordre et eller andet ... arbejde i livskampen, ikke sandt. Men en moral ... det er noget helt andet. Det er noget ... om man vil. Har man ikke den moral, ja, så har vi ingen interesse i dem.

Torben: Men problemet er jo ikke, at de ikke selv synes, de har den moral. Problemet er, at de synes, at de andre ikke har moralen.

M: Jamen det har vi ikke noget med at gøre.

Torben: Nej, men de melder sig ind.

M: De kan ikke melde sig ind.

Torben: Nej, men de kommer. De præger jo så feriebyen.

H: Torben mener ikke, at de melder sig ind. Han mener, at de lejer sig ind og er der. Og så mener mange af dem, at deres særlige mening om det er bedre end så mange andres, og at det går forkert, når ...

M: Jamen de får en bog, hvor der står, at sådan er det. Det får de at vide, inden de går ind. Så kan de ikke komme bagefter og

[4. marts 1975 – side 4:]

sige: Ja, vi troede ikke, at det var sådan. Vi skal ikke have det tovtrækkeri. Vi kan undgå det.

H: Men det bliver netop kunsten at behandle disse mennesker på en sådan måde, - på en venlig måde gøre dem klart, at hvis de ikke vil virke med på den måde, - så kan de ikke være med her.

M: Det er det, der er fejlen ved alle andre. De er med uden at være med i bevidstheden.

H: Ja, det er noget meget væsentligt. Man kan godt sige til dem: Ja, du kan godt blive deroppe, men du er ikke med.

M: Enten er de med eller imod. Hvis de siger: Ja, det er noget værre noget, det der ... jamen, så kan de bare gå. Der er ingen, der siger, at de skal være med. De kan lade være.

Ib: Hvis de så ikke vil gå.

M: Vil gå? Jamen, der er da ingen, der med magt kan tvinge sig til ... Så bliver det jo ligesom ham den tossede mand her, - ja - men der kommer da ikke bare tossede mennesker.

Grethe: Men der er også forskel på det, I nu snakker om. Det ene er medarbejdere, som gør et stykke arbejde. Det andet er dem, som er interesseret og vil komme og høre noget, men som måske så ikke synes om det ... der er jo forskel.

M: Der er ingen, der kan komme og sige, at foredragene skal holdes anderledes. Ja, det kan de nok komme og sige, men de må jo tage foredragene, som vi holder dem. De må tage Livets Bog, som den er skrevet. De ser, at der er den institution og den moral. Og, vil de være med i den ... jamen sådan er den. Og det får de en bog om, - og det kan de få et kursus i, hvordan livet formes der. Og hvis de så vil med ... det sier dem jo fra,

dem der ikke kan lide det, eller som ikke synes at ... og dem, der er modne, de går med. Det gør ikke noget, at vi kun har en lille del mennesker, når blot vi har de rigtige.

H: Vi nærmer os det problem, som vi også talte om i sin tid, da vi talte om medarbejdergrupperne, - hvor vi talte om konfliktsituationer, som altid kan opstå. Da talte vi om, at i sådanne tilfælde ville det være nødvendigt, at man laver en afgørelse gennem tre personer, f.eks., som skulle behandle sagen. Han som var utilfreds skulle forelægge sin sag, og den anden part skulle forelægge sin sag, og der måtte så komme en afgørelse, som vedkommende måtte bøje sig for.

M: Jo, — nu er det jo det, at de står jo som frivillige hjælpere. Og i sagen foregår det på den måde. - Det synes de ikke om ... Nå, så kan de lade være.

H: Men så kan det være, at de vil sige: Ja, du siger til mig, at når jeg ikke vil gøre det på den måde, så hører jeg ikke til her, men jeg respekterer ikke din autoritet i den sag, - vil man måske sige til vedkommende.

M: Det er sagens autoritet. De er nødt til at respektere den. Man kan da ikke tvinge sig ind i en sag, hvor der ikke er medlemskort. Hvis man giver dem medlemskort, så giver man dem evne til at kritisere, og evne til at lave spektakler og sladre. Når man ikke giver dem noget som helst andet end deres interesse ... det er deres interesse i sagen, vi er interesseret i ... altså, deres hovedinteresse ... at de synes om den ... at de er glad for den osv. Er de det, så er de med os. Er de ikke det, - så er de ikke med os.

Torben: Lad os tage et lille eksempel, for ligesom at få det ned på jorden. Som nu i Klint i sommer. Der var der mange, som sagde: Vi vil ikke have alle de børn, som larmer der, for så kan vi ikke sove mellem 12 og 14.

M: Jamen vi har ikke den slags, - der bliver ikke den slags. De får ikke nogen kontrakt på, at de skal have lov til at sove på

[4. marts 1975 – side 5:]

den tid.

Grethe: Det kommer ind under dem, der nu lejer sig ind. Hvis de har noget at gøre vrøvl over, hvis de synes, der er for meget støj eller et eller andet ... så må de henvende sig til dem, der står for at passe feriebyen. Det kommer ikke ind under noget med medarbejderskabet.

M: Vi lover dem ikke noget. Vil de leje sig ind ... sådan er lejligheden. Vi lover dem ikke noget. Sådan er den, og vi skal sørge for, at den er i orden, - at den er tidssvarende. De skal ikke skrive under på noget. Så kan de bare gå ... Ja, det lyder jo meget ... men det skal gennemføres.

Aage: Nu siger du, at vi ikke skal have nogle kontrakter. Det er jo meget almindeligt, at

når man har nogle medarbejdere, som får løn, at man så har en kontrakt med dem.

M: Men her er der jo ikke tale om dem. Der er tale om: Vil man være med til at føre den moral ud i verden. Her er ikke tale om livsstillinger.

Aage: Nåh nej, men vi har da f.eks. en kontrakt med Mogens.

M: Ja, vi kan ikke regne med det nu. Det i dag, - det er jo slet ikke det. Sådan skal det jo ikke være. Det kan slet ikke gå videre på den måde. Det går nu som et foster. Men det er også vanskeligt, når vi ikke har det alt sammen stillet op. Vi må have det stillet op.

Aage: Ja, for der er jo et samfund uden om os, der blander sig i tingene. For når man f.eks. har nogle mennesker ansat og har dem på løn, så er der nemt ...

M: Det er ikke sikkert, at vi behøver at have dem på løn.

Aage: - så er der i samfundet en lov, der hedder funktionærloven, som er gældende.

M: Jeg mener, at de må have den samme indstilling, som jeg og andre mennesker ... som I har ... I kommer også uden løn. I har den samme indstilling, at I gerne vil være med til at skabe denne ... i verden. Og det er dem, sagen er for. Men naturligvis bliver der tilfælde, hvor vi kan se, at vedkommende er meget ... skal sige noget andet af. Så må vi give vedkommende løn. Men der skal ikke være noget med fagforening, — der skal ikke være noget med så og så meget i timen, - det er der ikke noget med. Hvad skal vedkommende have for at leve, hvad mangler han selv. Og er det rimeligt, så får han det.

H: Hvis vi nu tænker os, at vi har en skønne dag, - og det får vi altså, - højskolen oppe i Klint. Og der vil være nogle, som skal undervise, og sandsynligvis undervise hele året rundt. Så det vil sige, at de skal have deres midler fra instituttet, for at kunne leve.

M: Ja, men også det er frivilligt. De er ikke ansat der, for at være lærere, - altså for at have en livsstilling. De er der, fordi de gerne vil være lærere i det åndelige. Det er ikke som andre steder, hvor de er ansat for at få en livsstilling. Det er ikke den ånd, der skal være. De skal have den ånd, at de gerne vil være lærere der. Selvfølgelig skal de have penge til at leve for. Og der skal sagen også være retfærdig, naturligvis ... og tidssvarende. Det er klart. Men der skal ikke være nogen kontrakter.

Aage: Jamen, vil det sige, at sagen kan ikke med nogle medarbejdere have en skriftlig kontrakt, hvor der står, at sagen lover at betale den og den løn, og til gengæld skal medarbejderen yde det og det.

M: Der bliver en åndelig struktur ... en fuldstændig fundamental åndelig struktur af sagen, og den bliver gengivet i en bog, som hver eneste enkelt menneske får. Sagen er en videnskab, - det er en moral. Det er ikke en forretning. Det er ikke noget, man kan

[4. marts 1975 – side 6:]

leve højt på. Dem, der vil være med, det er dem, der vil leve den moral, - så vidt som de kan. Og har de interesse af den, så gør de som I. - I ofrer jeres fritid her for at hjælpe til, og andre mennesker hjælper også oppe i feriebyen, og mange andre støtter sagen med penge. Det er den ånd, sagen eksisterer på. Den eksisterer ikke på mennesker i dag, der skal have løn og alt det der ... men det kan vi heller ikke give. Og det var også derfor, at vi ikke kunne give Rossen den store løn. Nej, altså ... det kan godt være svært at forstå, fordi det er noget nyt.

H: Ja, det er så helt anderledes end det liv, vi har omkring os.

Aage: Så hvis man nu f.eks. har nogle mennesker, der arbejder i undervisningscentret i Klint. De arbejder der hele året, og det er hele deres liv, at de virker deroppe, så må vi altså ikke have stående på et stykke papir, hvad de skal lave, og hvad de får for det?

M: Jo, selvfølgelig må vi have kontrol over alle de ting, der skal laves, - med undervisning og timer ... alt det må jo være der. Og jeg mener jo også ... selvfølgelig skal de mennesker, der er ... nu siger jeg fastansat, - men det skal ikke være i den betydning, - fordi det er DEM, der vil være hos os. Det er ikke os, der råber: Kom her og vær hos os. Men det er alle de andre, der skal sige: Må vi være hos jer, - må vi hjælpe til? - Det er det, vi skal have frem.

Aage: Men når vi først indvikler os i tingene, - og det gør vi f.eks., når vi ejer en ferieby, - så er der en række ting, der skal laves. Når der nu kommer en hel masse fra de her ældreklubber, ja, så skulle den jo gerne være åben.

Ib: Men er det ikke sådan, at når du siger, at der skal ikke være nogen kontrakt, så mener du, at de skal ikke komme her, - kun på grundlag af en kontrakt. Men de skal komme på grundlag af deres interesse. Og når de kommer på grundlag af deres interesse, så må man naturligvis godt skrive på et stykke papir, hvad der er aftale om, - ellers kan man jo ikke huske det.

M: Nej, men altså, - se, I har jo ingen kontrakter, - og jeg behøver ikke at lave nogen kontrakt med jer. Hvorfor skulle det ikke være ligesådan med andre?

H: Jeg synes også, at jeg kan se, at det vil kunne lade sig gøre. Hvis vi forestiller os f.eks. denne lærervirksomhed deroppe. Han bor frit deroppe. Han spiser frit deroppe, og mangler han noget ... med hensyn til sin klædning eller sådan noget ... så skal han bare sige til, så får han det.

M: Ja, det skal han sige.

H: Og har han behov for oven på et helt års arbejde en ferie, ja, så får han også mulighed for det.

M: Ja. Han behøver bare at komme og sige det. Han behøver kun at komme og sige: ja, sådan og sådan er situationen, og så får han mere. Vi er jo ikke ude på ... vi må også dyrke den moral. Sagen må jo ikke være ude på at pine folk til at leve ... til at arbejde gratis.

Ib: Vi behøver ikke noget ... når man har en gruppe af mennesker, som arbejder på grundlag af interesse, og som har den indstilling, at de henvender sig ved kassen - kun når de er nødt til det, så ser sagen pludseligt helt anderledes ud.

H: Det er nemlig sagen, - for så er det praktiseret kommunisme.

M: Ja, der vil jo være dem, der er nødt til det, — dem der nu arbejder og er ... ja nødt til og nødt til ... det skal ikke være, at de er nødt til det, for sagen må jo frivilligt sørge for dem ... den må jo sørge for sine lærere og sine medarbejdere, — det må den jo gøre. For sagen bliver anderledes end i forretningsverdenen, hvor ledelsen er interesseret i at arbejdet gøres så billigt som muligt. Vi er ikke interesserede i, at de skal være billige, —

[4. marts 1975 – side 7:]

vi er interesserede i, at de skal være ærlige. Og vi er interesseret i, at de får det, de skal bruge, så de kan leve standsmæssigt ... sagen værdig.

Ib: Når man i almindelighed taler om kontrakter, - at en virksomhed har kontrakt med medarbejdere, så har virksomheden kontrakt med medarbejderne for ikke at komme til at betale mere end højst nødvendigt. Hvorimod medarbejderne har en kontrakt med virksomheden for at få så meget som muligt. Og i det øjeblik man ophæver de forhold der, så kan jeg godt se, så forsvinder også behovet for en kontrakt.

M: Det gør det. Det er det, vi skal vænne folk til. - Ovre i Jylland, - studeprangere ved markeder, da er det et håndslag og en ko er solgt ... der er der ingen papirer. Det kan de ikke svigte. Det er ikke, fordi de er så højt udviklede. De kan godt sælge en trepattet ko for at være i orden ... men det er et godt princip.

H: Det er ligesom vi springer et mellemlid over. Fordi, når jeg tænker på din skildring i Livets Bog af ligelønsprincippet, det at man præsterer et vist stykke arbejde, og på basis af det får man disse normale goder, som man skal have.

Ib: Der er forskel på arbejdet her og så på det, der er beskrevet der. Fordi det, der er beskrevet der, det er jo erhvervsarbejde. Det her er jo noget helt andet.

M: Det er for at hjælpe det frem til ... Men vi skal vise det, som er skrevet i Livets Bog. Og sagen skal nok få midlerne. Og vi skal jo også passe på ikke at lave det alt for voldsomt.

Ib: Men man kan jo godt se, at hvis instituttet er interesseret i at give medarbejderne

alt det, de har brug for, og medarbejderne er interesseret i at give instituttet al den arbejdskraft, som de har mulighed for, så er det ikke samme problem, som der er i erhvervslivet.

H: Samtidig med, at de ikke er indstillet på at tage mere, end de har behov for.

Grethe: Nej, - det kan vi jo heller ikke praktisere i dag. For nu for Pers vedkommende, - han kan ikke rigtig forstå, at han ikke kan blive ansat her. På den ene side vil han jo gerne være med, og han skal have så og så meget for at leve, - det kan vi jo ikke præstere i dag.

M: Jeg har aldrig tænkt mig at gå over fra min stilling, - jeg har en god løn osv. ... Jeg har det i mig, at jeg vil gerne lave det der for menneskene, og jeg mener, - alle dem ... de må være samme slags planter som jeg. Jeg gik fra min store løn og ned til en 20 kr. om ugen. Mange gange var det meget mindre og jeg måtte købe brugt tøj hos marskandisere, - og jeg købte lysbilledapparater - også brugt, til 30 kr.

Ib: Jeg kan godt se, hvis man meget nødt vil være en belastning for instituttet, og ikke under nogen som helst omstændigheder vil være det i en situation, hvor instituttet ikke kan holde til det, så kommer man ikke i den situation.

H: Det er et langt større spring, end jeg havde turdet tro på, at vi kunne tage.

M: Vi må begynde i det små. Men det skal være sådan. Det er ikke noget, der skal afløses senere af en ny sekt. Her må idealet være ... Det er den højeste videnskab, der er præsteret. Der er ikke noget højere end alkærligheden, og den må komme til syne i alle vore foretagender.

Ib: Men hvis man så tager sådan et tilfælde igen, som Per, der rent faktisk stiller en række krav til instituttet, som instituttet ikke i dag kan opfylde.

M: Men han har jo ikke den ild.

[4. marts 1975 – side 8:]

Ib: Men det må så nogen fra instituttet gøre ham klart.

M: Det får de i den bog. De får oven i købet også undervisning. Hvis de vil være medarbejdere, så får de først undervisning i, hvordan tingene er. Sagen er interesseret i ... den er ikke interesseret at udnytte alle mennesker ind til skelettet, — nej, det er at sørge for, at de virkelig bliver glade for at arbejde for sagen. Og så bliver de virkelig glade for at være med i det. Og det vil de være, når de opdager, at de behøver ikke at være i en fagforening for at få en ordentlig løn. Sagen skal på ingen måde være fedtet og spare ... og presse dem til at leve billigere.

Aage: Men altså, sagen kan godt betale alle deres livsfornødenheder, sådan at de ikke

behøver at have et andet arbejde ved siden af.

Grethe: Ja, jeg vil sige, indenfor rimelige grænser.

M: Ja, - sagen bliver umådelig velhavende ...

Ib: En virksomhed som dette institut, der er meget velhavende, og som behandler sine medarbejdere godt, vil det risikere at komme i den situation, at en masse mennesker vil forsøge at komme ind og være på instituttet.

M: Ja, der vil komme så mange ... Ih, de har det dejligt der. Men de får ingen kontrakter. Nej, - men der kan de slet ikke være. Man kan jo lave en slags forgård udenom, - der kan de være på prøve. De kommer ikke ind til det virkelige ...

Ib: Det man så skal frem til at forstå, det er, hvordan man praktiserer det der, - fra instituttets side.

M: Ja, ja, men det skal vi snakke om, når det er. Og det ville jo være rart, om vi kunne begynde at skrive noget op, sådan at vi kan ... så kan vi jo bygge. Men jeg kan se ... alt det er piller væk, som laver alle de her stridigheder. Og hvis vi ikke kan lave ... Det er jo begyndelsen til verdensfreden. Og jeg tror, at der er mange forretningsmænd, der vil lave noget lignende ... af det manuelle.

Ib: Det tror jeg også, for jeg kan godt se, at en forretning ville kunne stå sig ved det. Og hvis man kommer frem til, at folk i virksomheder arbejder af interesse og ikke af pligt, så er virksomheden også materielt set helt anderledes stillet, end de er i dag.

M: Vi må jo regne med, at vi har folk, vi kan stole på. Og vi har folk ... eventuelt folk, hvis underskrift vi ikke behøver.

Aage: Nu hører vi her om en dame, der har to store børn, som gerne vil hjælpe oppe i feriebyen i påsken. Hvis nu sådan en dame med to store børn senere kommer og siger, at hun gerne vil yde hele sin arbejdskraft i sagens centrum. Så skal de hente alle deres livsfornødenheder: mad osv. - vil det så også gælde børnene?

M: Nu ved jeg ikke, om sådanne ting kommer til at gælde. Det gør der vel nok. Der kan jo komme nogen, der godt vil hjælpe sagen, - de har så meget fritid, - de har en ferie, og så vil de gerne ... fordi de bliver så begejstret for børgerne, - så er det jo klart. Men det er også klart, hvis vedkommende er ... så må vi jo også hjælpe hende.

H: Hvis det er en lærer i Klint, som har kone og børn, og man sætter pris på denne lærer, så må vi jo ...

M: Det skal vi jo ... sagen skal være et eksempel for sine medarbejdere. Det kan den ikke være, hvis vi benytter de gammeldags metoder. Den skal være sådan, at sagen er

upåklagelig. Den er et eksempel på overholdelse af kosmiske analyser.

Ib: Så vil den også sørge for de børn, der er, og for de mennesker, den har brug for.

M: Ja, vi må gøre meget for vore medarbejdere, når sagen får råd til det. Og så må vi vente, at til den tid vil der komme mennesker i spidsen, der virkelig har ... Det går jo godt her, synes jeg, og økonomien går jo også frem, - vi skal nok ... men princippet er

[4. marts 1975 – side 9:]

jo altså det, - det er jo helt anderledes, end man er vant til, fordi det ikke er nogen forretning. Og det er jo den måde, at man lever i den åndelige verden, altså her i den store verden, som det engang vil blive.

Aage: Jeg har jo tidligere brændt mig ved at omtale, hvordan man har organiseret inden for det, der hedder Bahai. Og jeg drister mig altså til lige at nævne en ting, fordi jeg synes, det passer meget sammen med dette her. Der har man en række medarbejdere, som arbejder for en periode af fire år. Og de rejser - uanset hvor de bor i verden, - så rejser de i fire år ad gangen til centret, som ligger i Haifa i Israel.

M: Hvad er det? - Er det en sekt eller sådan noget?

Aage: Ja, det er et religiøst foretagende, som hedder Bahai. De opgiver altså deres arbejde, og så rejser hele familien for en periode af fire år til dette center. Alle får en seng hver. Så dem, der har kone og børn, ja, de får altså mere plads end dem, der er alene. Og så har de et stort supermarked, og der går de simpelthen allesammen ind og henter det, de skal bruge, tøj og mad osv. De får ingen penge, de får ingen løn. Men det, de skal bruge for at opretholde livet, det går de ind i det supermarked og henter.

M: Men så skal sagen jo være en forretning, hvis den skal holde et stort supermarked.

Aage: Næh, men så kan man kalde det en lille forretning. Det er de ting, som medarbejderne skal bruge. De får ingen løn, men det, der skal til, for at de kan leve.

M: Det er jo spørgsmål, vi kan tage op bagefter, om vi skal lave det her madcenter, eller om de får betaling, og så kan de selv ... jeg tror nu, de helst selv vil lave deres husholdning og deres eget ... Ford lavede det jo sådan, at han havde både skole og forretninger og sygehus til sine medarbejdere. Det var jo mægtig fint. Han gav dem en stor løn. Han ville heller ikke have, at de var i fagforening. Men det kunne han jo ikke undgå. Det var hans kone, der fik ham til at bøje sig. Formændene kom, - de havde jo længe villet have fagforening. Det var ikke, fordi de fik mindre i løn, - han gav dem mere, end de ville have gennem fagforening. Han sagde nej, - det ville han ikke have. Men så en aften sagde hans kone, - han holdt meget af hende, - "Det vil jeg ikke være med til, så går jeg, for det bliver et blodbad", - så bøjede han sig. Næste dag blev det ordnet med fagforening. Men han blev jo ikke ringere af den grund. Jeg synes, han var mægtig dygtig. Hans arbejdere fik mere i løn ... men han var jo en dygtig

forretningsmand, - han havde jo butikkerne. De kunne købe alle varerne hos ham. De fik pengene, og så kom de tilbage til ham.

Ib: Men han kunne jo også købe ind i stor stil og sælge det billigt. Han gav dem jo løn, som satte dem i stand til at købe bilerne, som de selv lavede på fabrikkerne.

M: Altså, det er jo den slags, som vi også kommer ud for, men der er det ... det må vi finde ud af senere, når ... hvordan, når vi nu skal have varerne ... eller det betyder så, at vi skal have mange flere ... jeg synes jo ikke, vi skal have alt for mange materielle funktioner indenfor ... det er det, der er vanskeligt, – at få de rigtigt udviklede. Nogle vil måske nok tilegne sig ... være lidt falske og snyde lidt, og så bliver der ballade.

Aage: Vil det sige, når vi nu indenfor sagen skal snakke ligeløn, så vil det sige, at dem, der skal have løn, de skal have det, der skal til for at opretholde livet. Så dem, der eventuelt samtidigt skal forsørge børn, de får i princippet mere i timen end dem, der ikke gør det.

M: Det er klart. Sagen er ligesom et kærligt menneske. Er det

[4. marts 1975 – side 10:]

et menneske, der har to børn, så er man nødt til at give ham noget mere. Hvis han, der ingen børn har, bliver gnaven, så er han jo ikke med os. Han har jo fået at vide ...

Ib: Så har han ikke accepteret princippet.

Aage: Men hvis vi tager et helt praktisk eksempel. Hvis vi tænker os, at Bertil og Birthe Gerner L. skal arbejde i feriebyen, og hun har en lille pige at forsørge, så er hendes behov større, og så skal hun faktisk have flere penge.

M: Der vil jo slet ikke blive nogen snak om det. Det bliver en selvfølgelighed, at barnet koster så meget, og hun så meget, – og Bertils behov ... nå ja, det koster så meget. Efterhånden som sagen får råd til det, vil den ikke være smålig. Den vil være interesseret i, at de, der arbejder der, kan holde den moral, - at der ikke skal blive noget brud på den. Og de vil så også gøre gengæld, - når de mærker, at sagen sørger for dem og virkelig er med på deres behov, - så bliver de også sympatiske overfor sagen.

Ib: Ja, og så forsvinder jo en meget stor del af behovet. Fordi i dag er det et stort behov at sikre sig, - også ud i fremtiden. Hvis sagen er garant for deres fysiske, materielle ting ... så har de heller ikke det behov.

M: Ja, det er netop det. Så behøver de ikke at spare penge op. Det hele er jo en træning i at lave den moral.

Aage: Men man kan jo godt forestille sig, at der er mennesker, der så opgiver en anden

stilling i samfundet og så vælger at arbejde i sagens centrum.

M: Men hvis de opfylder de forpligtelser, der er, så har vi jo ingen grund til at beklage os. Men hvis de ikke gør det. Hvis de kun gør det, fordi det er rarere at være her, så opdager man hurtigt, at der er en hel del ting, de bliver misfornøjet med.

Aage: Og hvad gør man så?

M: Jamen så hører de ikke hjemme her. Vi kan ikke have spektakel. Der er bogen ... der er betingelserne.

Aage: Det vil sige, at hvis man har stillet værelse og kost til rådighed, så må de flytte.

M: Så må de have en tid til at finde noget ... vi kan ikke have spektakler her. De er ikke kommet her for at skulle bestemme noget. De er kommet ind her for at være med til at hjælpe sagen op, — moralen op.

Ib: Så er man kommet i den situation, at det er ens egen misfornøjelse med hele foretagendet, der sætter en udenfor sagen. Det er ikke andres misfornøjelse med den eller den.

M: Nej, ikke spor ... Så er vi også fri af alt det der med dommer og alt muligt.

H: Ja, det var det, jeg tænkte på, - at det kommer vi faktisk helt udenom.

M: Ja, for det kan ikke hjælpe noget med dommer og alt det ... det er oldnordisk - eller hvad man skal sige.

Aage: Jo, vi får da brug for dommere til at finde ud af, at nogen, ikke lever op til de forpligtelser, de gerne skulle.

M: Jo, - sagen har jo nu engang sagens faste ... den har ledelsen. Det må den jo have. Men vi kommer også uden om det her med overordnet og alt det der. For det er jo klart ... sagen har et hoved. Det kan man jo ikke tage væk. Men det må vi nok lave om, at der ikke bliver sagt bestyrelse.

H: Hvis vi tænker på en højskole i Klint, og vi tænker på, at her er der i København stadigvæk et center med bestyrelse, så vil der også være en, som står for højskolen deroppe, og som er ansvarlig overfor ...

M: Ja, der er jo et ansvar. Og det ansvar er der jo nogen, der skal have. Vi kan ikke have det stående for sig ... for sig selv.

[4. marts 1975 – side 11:]

Ib: De skal bare ikke betragtes som overordnede. De skal heller ikke føle sig som

overordnede.

M: Nej, de er bare medarbejdere i samme sag. De har samme interesse som han ..., der måske har mindre ting at lave. Man kommer bort fra denne gamle mentale indstilling. Og så skal jeg samtidig - mens jeg husker det, sige, at jeg tror, jeg har fundet et udtryk for døden. Altså ... døden er jo en fødsel. Når barnet fødes, er det også en fødsel. Så synes jeg, man kan kalde det fødsel et og fødsel to. Det er en nem betegnelse, - for det ER en fødsel. Men der skal skrives de nødvendige analyser. Man kan hele tiden betegne døden som fødsel to. For de fødes til den åndelige verden ... når nu de får alle analyser af den åndelige verden.

Aage: Kan man så ikke bare kalde det for den åndelige fødsel og den fysiske fødsel?

M: Det synes jeg ikke. Det bliver jo underforstået, at det er det. Men det er jo et nemt udtryk, - fødsel et og fødsel to. Fødsel to er altid døden, - det vi kalder døden.

Aage: Diskarnation, - det er da et godt ord.

M: Ja, men det betegner ikke selve dødsøjeblikket.

Aage: Det betyder, at man går ud af kødet.

M: Det betyder en periode, ikke? - At være diskarneret, det betyder jo en epoke.

Torben: Der er mange, der ikke er inde i de der fine ord. Det er lettere med fødsel et og fødsel to.

M: Det synes jeg. Jeg er jo ikke inde i ... jeg har jo ikke lært store ... jeg synes: fødsel et og fødsel to. Og det kan folk huske. Barnet, ja det er jo fødsel et, og så skal de til at vænne sig til, at fødsel to ... nu kommer alt det psykiske jo ind i verden. Nu bliver det til kendsgerninger for videnskaben ... eller det bliver visdom, at man har liv efter døden. Og det er jo allerede vist med Puharich og de her væsener, der kan lave alt det.

H: Det så man også i Berlingeren, - der var en der (utydeligt)

M: Ja, der bliver flere, - der skal nok blive flere.

Aage: Men du har jo skrevet ned så mange steder "dødsangst" ... så kan man ikke skrive "fødsel-to-angst".

M: Jo, vi kan jo godt ... vi kan ikke slette noget, der ... men det er jo det, at vi skal have gjort folk fri af dødsangsten. Jeg må jo skrive en analyse af, hvorfor jeg kalder det fødsel to. - For det er jo tosset, at mennesker frygter noget, der ikke eksisterer. For døden eksisterer jo i virkeligheden ikke. Der er ikke det sted, hvor der ikke er bevægelse. Og hvor der er bevægelse, kan der ikke være død. Død er en ... må være

absolut stilhed. Så derfor er der ingen død i verden. Man kan ikke sætte en synålespids et sted, hvor der ikke er bevægelse.

H: Så det vil du give udtryk for i "Det Tredie Testamente"?

M: Ja, ja. - Det er derfor, jeg er inde på det, - for jeg har tænkt på en masse ord, - men de er besværlige, - og der er lige som ... lavede ... eller kunstige. Det skal det ikke være. Det skal være noget, der falder lige ud ...

H: Og der er sådan noget tungt i hele opfattelsen af døden.

M: Ja, og det er også kedeligt at snakke om døden, når den ikke eksisterer. Og kommende generationer ... efterhånden ... de hører jo ikke noget om døden. De hører fødsel et og fødsel to ... de bliver opdraget i det nye.

Ib: Jeg sidder og tænker på, hvordan vil sådan et udtryk være i alle disse forskellige egnes sproglige ...

M: Man må vel have noget lignende.

Ib: Hvis nu man f.eks. siger: Han døde sidste år, - så må man vel omskrive det ...

[4. marts 1975 – side 12:]

M: Han passerede fødsel to sidste år. Nej, man kan ikke ... han døde fødsel to... det kan man ikke. Det er ligesom man siger: Det er klart, det er tåget. Reinkarnation er jo absolut ... går jo ind i alle mennesker, som en realitet. Og derfor er det jo tåbeligt, at vi har sådan et udtryk, der gør det til ... fuldstændig udslettelse. Men når de øvrige generationer fødes senere hen, - de hører aldrig noget om døden. De får aldrig tanke om, at der er nogen død. Og der er faktisk ingen grænse mellem den åndelige ... der er kun altså solens lys. For på det åndelige plan er solen jo ikke. Det er over solens ... lysets hastighed. Men der lyser ånderne selv.

H: Man har indtryk af, at sådan som sproget er i dag, er det ret fattigt til at kunne udtrykke hele den kosmiske videnskab. Jeg kan tænke mig, at det vil udvikles kolossalt sammen med den kosmiske videnskab.

M: Jo ... vi skal nok få det lavet.

Aage: Man kunne også godt sige: fængslingen og befrielsen.

M: Nej, det vil vi ikke have ... for fængsling, - det er jo vanærende, devaluerende. -

Aage: Man bliver fængslet i sin krop.

M: Ja, men det er jo ikke et fængsel ... det er ikke beregnet at skulle være et fængsel.

Det er jo en nødvendig undervisningstilstand, vi skal igennem. Jeg har hele tiden været ked af, at man skriver "døden", når man slet ikke er død. For mig er den slet ikke ... Jeg har jo været ude af kroppen mange gange, og jeg ser også nu ... så tit blomster, som de er ude på marken, blomstre op af tæppet, - når jeg tænker på det, - og de svajer i vinden. Det var en aften, jeg fik gulvtæppet. Så sagde jeg til Mischa: "Nu skal du bare se" ... Men han kan jo ikke se det. Det er jo, fordi forbindelsen mellem mit fysiske og mit åndelige legeme er blevet meget, meget tynd med al den åndelige funktion, jeg har. Og det er også derfor, at jeg så let ... dernede i Kairo så pyramiderne, — med let adgang ... Men jeg bremsede noget, fordi ... jeg tror, forsynet bremsede mig noget, for ... f.eks. kan jeg ikke bruge mine evner til at undersøge mig selv. Så kommer der ... så føler jeg, det er ubehageligt — det vil jeg ikke. Og også andres private ... det kan jeg ikke bruge mine analyser til.

Aage: Men vi må godt beholde den "kosmiske død", ikke? - Altså der, hvor vi er i dyreriget i øjeblikket.

M: Nåh, ja, ja ... det er jo klart. Det jeg har skrevet, det må jo stå. Men det tror jeg heller ikke, kan vildlede folk. Og det her bliver jo føjet ind efterhånden. Der er jo så meget, jeg slet ikke kunne skrive i begyndelsen, alt det om polerne, - det maskuline og det feminine, — det kunne jeg jo ikke skrive om før det femte bind, — ja, der er noget i Livets Bog, men altså ... alt det der, det kom jo senere. Så kom det senere, at jeg kunne helt afslutte det der ... efterhånden som tiden ...

H: Engang i fremtiden vil lærerne, når de underviser børn, sige, at på den tid, Martinus levede, da havde man den mærkelige opfattelse, at man døde.

M: Ja, - de vil se på det, som vi ser på de gamle dage. Jo, det er rigtig nok.

Aage: Jeg kan godt se, at det er meget fint, at man forbinder det at gå over i den åndelige verden med de samme tanker som fødslen. Man går fra et til noget andet.

M: Ja, den jordiske fødsel er jo en død fra den åndelige verden, sådan set. Det lille barn, der er et halvt år eller sådan noget, — det begynder at se på tingene, - så husker det sit sidste liv. Man kan se sådan et lille spædbarn griner, så hele kroppen ryster. Og det kan ikke være noget, det oplever her ... det er ikke noget, det oplever med de fysiske sanser, det må være noget, der kommer

[4. marts 1975 – side 13:]

fra den åndelige verden.

H: Det kan kaldes død et og død to.

M: Ja, — vi kan godt lave lidt sjov med det ... Men de kan også lave sjov med, at jorden er et levende væsen, - så kan de lave den med ben og sager, der render ... de kan sagtens lave sjov med tingene. Men, heldigvis, så er de ikke begyndt at lave det. Det

kan være, de laver det, når det kommer ud ... Det tror jeg ikke, de gør, for jeg tror, menneskene bliver meget mere alvorlige, og de får jo meget mere at tænke på. Der kommer jo snart den krigshistorie ... Det kommer de ikke uden om. Men jeg håber, det venter til århundredskiftet. Ja, det vil være dejligt, at vi har vores i al fald nogenlunde samlet.

[5. august 1975 - side 1:]

M: Det er selvfølgelig alt det, som Kristus ville have givet, - tilbage at fortælle om livsmysteriet. Det er klart, at det er det, han har bebudet menneskene. Han skulle fortælle "Den hellige Ånd", - det er altså videnskaben om det guddommelige. Og det skulle blive fortalt menneskene. Og han siger også, at det skal være i forbindelse med hans. Han siger, han skal tage af mit og give eder.

Aage: Du har jo allerede skrevet det i Livets Bog, stk. 1849.

M: Nå, det kan du udenad.

Aage: Ja, der står, at hele dit værk er Det Tredie Testamente.

M: Ja, det må man finde sig i. Jeg må jo komme tilbage til mange ting. Det er jo ikke en rejsebog eller en håndbog eller en roman. For der behøver man jo ikke skrive andet end lige det nødvendige. Men det her er jo en pædagogisk bog. Når de har læst den een gang, så har de måske læst den syv gange. De vigtige ting kommer igen. Og så må den jo blive sådan, som jeg nu kan lave den.

Aage: Jo, - du skriver her, at din åndsvidenskab er det tredie og sidste testamente. Så det er længe siden, du har skrevet det.

M: Ja, nå ja, det har været i bevidstheden alligevel hele tiden. Men modent har det vist ikke været, helt. Og det var heller ikke færdigt. Var det tredie bind?

A: Nej, femte.

M: Ja, - så begyndte jeg at forstå, at det måtte være det tredie testamente. Men det er først nu senere, at jeg gav det navnet. Der skal jo en vis sikkerhed, før man tager det ... Og den sikkerhed får jeg altid indefra. Det er ikke noget, jeg sidder og tænker mig til. Nej, - det jeg tænker mig til, det bliver altid kasseret, ja, - altså ... jeg mener titler. Jeg har tit givet noget en titel, men så kommer den rigtige titel bagefter, - den som det skal være. Og der kom også det, at det skulle hedde Det Tredie Testamente. Det ville have forskrækket mig noget, hvis det var kommet længe før. Jo, for det er jo en titel ... mange vil jo sige: Han er da tosset. Men, når de får læst det, så ...

H: Ja, der er nok nogen, der vil sige: Han har storhedsvanvid.

M: Ja, det er klart. Og det vil være alle dem, der ikke har læst det, - og som ingenting

ved. Men blæse være med det. Alle mennesker på jorden skal komme til at bøje sig for det. Der er ikke eet menneske, der bliver fri af det. Nej, det kan de jo ikke, for de kan ikke blive fri af sandheden. Den er de nødsaget til at komme til allesammen. Så, - jeg kan sige ... Der kommer ingen til Faderen uden ved mig. Men, altså, jeg siger det jo ikke, det er jo ikke, fordi jeg vil prale med det. Det er det samme, som vil jeg sige: Der kommer ingen til Gud uden ved mine analyser. Ikke fordi det er mine analyser, men fordi det er kendsgerninger i livet. Det er principper i livet. Men det har jeg jo ikke brug for at sige. For jeg er jo ikke ude på at påtvinge folk noget. Det kan folk jo lave, som de vil. Vi havde jo en deroppe, som havde travlt, - ham Bastue Christensen. Hvad er det for noget pladder. Det er da en værre sammensurium. Han har rodet med mine ting uden at sige spor til mig. Jeg fik en avis, og der var en hel stor side ... han nævner kosmiske ... jeg tror også, mine symboler var afbildet, - men han nævner ikke spor om, hvor han har det fra. Han er et meget lavt udviklet menneske. Han havde slået en plakate op i Klint. De kom og spurgte mig ... Nej, væk med ham. Han har lov til at holde det hos sig selv, - men vi skal ikke have plagiater af mit. Hvorfor skulle folk komme og se plagiater af mit, når de kan få det rigtige. For det kan kun være plagiater. En mand, der er så primitiv som han ... han kan ikke engang få intuition. Hvor skulle han få den fra? - Det kan jeg ikke se, at han kan. Hele den tid jeg har kendt ham, har han været så ... I ved også i Grundejerforeningen. Og nu var han også ved at blive gal, fordi prisen var

[5. august 1975 - side 2:]

sat lidt op på Terrassen. Nej, men han har jo lavet plakater, og han regnede med, at han skulle holde foredrag i feriebyen ... med sit. Når han nu regner med, at han skal forbinde det med videnskaben. Det er jo sådan, han mener, - og jeg ved ikke, hvor meget han kan gøre det ... men jeg ved, at den mand tager fejl af hundrede ting. Det kan jeg vide, for han har ikke den bevidsthed, som skal til. Men når han nu regner med de ting, hvorfor kommer han så ikke og snakker med mig? - Nej, - han ved godt, at han har stjålet. For det er jo tyveri. - Det er det samme, som hvis I skriver en bog, nå, så kommer der en mand, han tager nogle kapitler, som han sætter i en bog, han laver. Det er akkurat det samme. Han har taget noget fra mine symboler, og det sætter han over i sin egen bog. Det kan man da ikke gøre. Det viser, hvor lavt tænkende han er. Ja, han må gerne have lov til at gøre det, for det kommer han ingen vegne med. Det er under forsynets styrelse. Men de skal jo have lov til at opdage deres begrænsning. - Han henvendte sig til dig. (lb).

H: Nej, det var mig, han henvendte sig til. Jeg sagde til ham, at han ikke kunne forvente, at sådan noget kunne blive behandlet. Det var nødvendigt, at han først viste det for undervisningsgruppen.

M: Ja, det er da klart, og jeg ville da også gerne se det.

H: Ja, men han havde den opfattelse, at han kunne gå i gang med det samme. Men så sagde jeg, at vi havde det princip, at sådan noget skulle holdes privat. Og det måtte han så gøre. Og så lavede han det i sit eget hus. Der var nogle stykker derhenne. Jeg ved ikke, hvor mange der var.

M: Der var vist 12 mennesker.

H: Jeg ved ikke, hvad de fik ud af det.

M: Nej, det har ikke vakt vældigt røre. Man har ikke hørt noget om det. Men der bliver meget af den slags. Uh - der bliver så meget. Folk snakker og skriver og kopierer. Men det gør ikke spor. Han er jo civilingeniør. Selvfølgelig har han en vis begavelse, - videnskabelig begavelse. Men det kommer jo an på, hvor meget han forstår af mit. Og en mand med så primitiv en bevidsthed, - jeg kan ikke se, at han kan have intuition.

Grethe: Nej, det kan han ikke, - for når vi tænker på de breve, han skrev, dengang vi havde ...

M: Ja, - det var tætskrevne med håndskrift og uden margin. Det var ikke til at finde ud af.

H: Ja, han viste et symbol, der lignede et af dine. Foroven var der et felt, hvor han viste, at alle energierne mødtes, og så var der et lille hul, og derinde, var X-1.

M: Hvad kender han til det?

H: Så kunne man mærke, at der ikke rigtig var hold i det. Jeg var glad for, at vi kunne skilles igen.

M: Ja, det er da klart. Det kan vi ikke have. Alt hvad han vil lave, det må han lave privat. Det må han selv om. Men vi kan ikke begynde at skrive under på det. Det er da også en mærkelig ting, - sådan at stjæle fra andre mennesker. Jeg kunne forstå det, hvis han kom og snakkede med mig og sagde, at han kunne klare det og det, - så var han jo ærlig. Men han giver sig til at lave det, og han skriver til bladene, og de trykker en hel stor side, -- og deri nævner han ikke mit navn, at det er mine ting, der viser det.

H: Han benyttede den lejlighed, da jeg var hos ham, til at sige, at den artikel, - han viste mig artiklen i en gammel gulnet avis, - at det skulle have været omtalt i artiklen, at det var fra Martinus, men det havde bladet ikke fået med. Jeg tror, det også er en uærlighed.

M: Ja, det er da fuldstændig uærligt. Jeg har ikke noget imod,

[5. august 1975 - side 3:]

at de prøver på at forbedre mine ting. Det er da udmærket, hvis de kan det. Men jeg synes, det er underligt, at man sådan roder med det og laver om på mine symboler. Jeg har jo forklaret de tre X'er, og jeg har forklaret, netop hvordan trekanten er inddelt i X'erne, med det faste punkt og så de andre der, - og grundenergiene og sådan noget. Men han kalder det kosmisk fysik.

H: Ja, kosmofysik tror jeg, det var. Og så sagde han også, at Gud var slet ikke nævnt i alt det, han havde lavet.

M: Nåh nej, - ham har han nok ikke noget med at gøre. Han må da forstå, at Gud er ikke en mand, der sidder et eller andet sted henne. Det må han da forstå, - det må han da vide. Hvis man mente det, var man jo naiv. Men man er nødt til at bruge ordet Gud, for bedre kan man da ikke finde. For man kan da ikke komme bort fra, at der er et kraftcenter. Altså - der er en kraft, der går igennem det hele. Og det kraftcentrum er alle vore jeg'er. Alle jeg'er i de levende væsener er Guds jeg. Og så er alle legemer Guds legeme. Derved bliver Gud almægtig, alvis og alkærlig. Han har det hele jo.

H: Men de to ting viser tydeligt, at det er ikke særligt fremragende.

M: Ja, når han ikke har Gud med, så ... Det er rigtig nok, der har været en lang tid, hvor man slår ned på dem, der havde Gud med. Det kunne man næsten ikke være bekendt at nævne. Dengang jeg begyndte at skrive, så var jeg godt klar over, at det nok virkede meget naivt. For folk ville jo ikke høre tale om Gud. Men jeg følte, at det skal stå der, - vi skal tilbage til Gud. De kan ikke komme uden om Gud. De kan kalde det noget andet, hvis de vil. Men jeg synes, at Gud er det bedste, for det er jo udtryk for al den intelligens og al den bevidsthed og al den viden, der eksisterer i universet, og det må jo tilhøre et bevidsthedslag ... det må tilhøre bevidsthed. Intelligens kan da ikke stå frit i luften. En følelse kan da heller ikke stå frit i luften. Det må jo være knyttet til noget. Men det er ikke knyttet til en enkelt person, der sidder ude i rummet, - i verdensrummet. Det er knyttet til os allesammen. Derigennem virker Gud. Det er den måde fremtiden kommer til at se det på. Og det er også den eneste måde, det kan blive videnskabeligt på. Det er de jo nødt til at erkende. Man kan ikke bortforklare intelligensen i verdensrummet. Man kan ikke bortforklare alt det, vi ser, - blomster, træer og dyr, -- alt er kolossalt genialt udstyret. Tilfældigheder kan da ikke lave intelligensmæssige funktioner. Man er da nødt til at have en Gud. Men man kan lade være med at kalde det Gud. Men hvorfor skulle man ikke kalde det Gud? - Længe før menneskene fik bevidsthed, søgte de noget højere. Det har spøget i dem helt nede fra dyrene, at der må være et forsyn, og selv de meget primitive mennesker ... negre, der dyrkede feticher, træklodser og nogle dyrkede store sten ... De skal have noget, - der er i alle væsener indbygget noget ... dyrene skriger, når de kommer ud for fare, - altså de dyr, der er nået frem til at kunne skrig. Og hvad skriger de efter, - det er jo den ukendte Gud. Men de ved jo ikke ... det er automatisk indbygget. Deres egne artsfæller flygter jo, når de bliver angrebet af et dyr. Men det er mere med henblik på det åndelige plan, at de skriger. For når dyrene kommer styrtende ind på det åndelige plan, - det kommer de jo, når de bliver grebet af et andet dyr, - også når de bliver slagtet af mennesker. Så kommer de forvirrede ind på det åndelige plan - det vil menneskene også gøre, når de bliver skudt i krigen, eller bliver dræbt ved ulykker ... så kommer de også forvirrede ind. Der er jo et helt stort område, der tager imod alt det der ... og

[5. august 1975 - side 4:]

mildner og hjælper og alt det der. Dyrene skal jo hurtigt tilbage igen, for de har jo ikke meget ... Så ved skriget advarer de skytsenglene ..., men det er da også sommetider, at mennesker kan komme til hjælp. Men det er ikke så tit. Det er meget mere det system med skytsenglene, - de er alle vegne ... og i krig ... alle vegne, hvor der er fare på færde, hvor mennesker kommer hovedkulds ind. Joh, der er sørget for det hele. Der er endda meget godt sørget for ...

(om indregistrering af navnet Kosmos i Sverige).

T: ... i Sverige, der har fået den indregistrering af varemærket, Kosmos.

M: Ja, det var egentlig os, der skulle have den. Så det er da underligt. Det passer da ikke sammen dét der.

H: Nej, men hvad vil konsekvensen blive, hvis vi forestiller os, at de laver et blad i Tyskland, i Frankrig, i Amerika, som hed Kosmos. Skulle vi så holde øje med ...

M: Nej, jeg tror ikke, vi skal påføre sagen det.

Aage: Vi kan heller ikke overlade det til forskellige organisationer, som ikke har noget med instituttet at gøre.

M: Nej, det kan vi jo ikke. Vore rettigheder må vi jo bevare. Det kan vi ikke lade andre begynde og ... Men den måde de dyrker det på ... Hvis de bruger vore bøger og kalder det ved vore navne, og de bruger vore analyser ..., det har de ikke lov til at ændre på. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

Aage: Men her er det ikke noget problem, for det svenske institut er jo helt loyalt.

M: Ja, der er slet ikke noget. Og det skulle man tro, at de aldrig vil blive, fordi når det er en kærlighedssag. Så det er jo kun de mennesker, der er kommet noget op i humanitet, der går med til den slags. I strukturen, som vi laver, må vi lave en erklæring om, hvordan vi ser på de der ting. Ikke sandt. Det bliver meget vigtigt. Således at vi altid kan protestere i al fald. Hvis det er skrigende imod det, vi har bestemt.

H: Vi må også præcisere, hvor langt vi kan gå med hensyn til at blande os i den slags ting.

M: Ja, ja. Det må vi også præcisere. For vi kan jo ikke ligge og rode ... så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med til. Nej denne sag eller denne videnskab er jo givet til alle mennesker. Det er ligesom luft og vand. Det er til alle mennesker. Jeg har fået det, at jeg skal lave det og udgive det. For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje. Men dette her må være helt frit. Jeg har ingen patent på, at jeg kan bestemme, at han må ikke læse, og han må ikke

læse mine analyser. Sådan kan det jo ikke være. De har lov at læse alle sammen. Vil de gå sammen med andre og læse, så må de også have lov til det. Vi kan ikke begynde at opsætte love, for så får vi et værre rod med, at de har overtrådt det og det. Nej, vi laver ingen love. Vi skal bare sørge for, at bøgerne bliver trykt, - og oversat til de forskellige sprog, og sørge for at vi har centret, og at vi har en skole, så vi kan undervise. Det er jo ikke nok, at vi har bøgerne. Vi skal have en læreanstalt ved Klint. Det er dét, jeg regner med, er det første vi skal begynde på. Når vi når frem til det, så bygger vi et stort hus, hvori der kan være undervisning og lejligheder og værelser, - så vi kan begynde at undervise. Og når først det kommer ud, så vil vi jo få forbindelse med mange udlændinge. Der skal nok vise sig mennesker, der vil være med til at skrive artikler til Kosmos, der vil være med til at oversætte og være med til at hjælpe til. De kommer af

[5. august 1975 - side 5:]

interesse, ligesom I er kommet af interesse. Ikke for at få en stilling ... nej, det kan vi jo ikke. Men ... ligesom jeg selv. Jeg har den interesse at gøre disse ting ... at jeg kan lave dette her for menneskene. Og I andre kommer også ... er der noget, vi kan hjælpe med til ... Og I hjælper vældigt med, skønt I har jeres stillinger ved siden af. Og det er på den måde ... det er det princip, der har båret sagen til dato, - og det er også det princip, der vil bære sagen i fremtiden. Dog vil sagen ikke i fremtiden være så fattigt stillet, som den er nu, - at den skal have støtte. Jeg tror, at den bliver så velhavende, at den udmærket klarer sine problemer. Den vil selv komme til at udvide og bygge op. For stoffet er jo så ... folk modnes jo voldsomt måned for måned for det. Og man kan se, at alle, der hører lidt om det, - de vil høre mere. Når Inge har holdt foredrag, så lyder det: "Kan du ikke komme hjem til os, - kan du ikke komme hjem til os". Og sådan er det jo ... Og nu i Tyskland, - der går det jo lige sådan: "Kan du ikke komme over til os". Mogens er jo kommet hen til de forskellige centre, der har været med ... Så kommer det ene, så kommer det andet. Flere og flere vil have foredrag om det der. Så jeg mener, - når det så bliver offentligt, — når de kan købe bøger på deres eget sprog osv., så bliver der meget, meget at gøre, for så vil de jo ... en masse mennesker vil henvende sig til centret. En masse vil komme og studere her. Der var én her en dag, var det ikke en nordmand.

Grethe: Det var en ung nordmand, der kom forleden dag med oppakning, rygsæk og sovepose og hele herligheden. Han troede, at instituttet var et sted, hvor man kunne studere og samtidig bo. Det måtte vi så fortælle ham, at det kunne han ikke. Men når han nu var her, så spurgte vi ham, om han havde mulighed for at tage til Klint. Ja, det kunne han. Det var lige her i begyndelsen af ugen, så han sagtens kunne få det sidste med deroppe.

(Om Bertil, der havde taget sig af en dame, der skulle overnatte i Mogens værelse. Og om en telefonsamtale, som resulterede i, at han rejste til Stockholm for at tale med en dame, som han lige havde talt med i telefonen — for 100 kr.)

M: Det er da ikke dødsyge mennesker. Vi kan ikke sådan begynde at rejse ... Ja, ja,

men det er også udmærket. Hun er vist dernede.

Grethe: Ja, men Mogens kommer hjem på torsdag, så Bertil har fået at vide, at Mogens kommer på torsdag, så kan det jo ikke nytte noget, at hun ligger i Mogens seng.

M: Jeg synes ikke rigtig, vi kan have det, - at fordi der kommer en kvinde ... Jeg måtte jo snakke med Bertil, for han plagede jo vældigt ... Ja, hun har dyrket yoga, og hun var jo optaget af den mand oppe i Göteborg, - den skaldede, der kommer i feriebyen. Men det er en meget dygtig mand. Rolf roser ham meget. Og han har skrevet en pæn lille bog om sagen. Han dyrker jo mit ... det bruger han vældigt. Jeg tror jo nærmest, at det, der er sket med hende ... nu da Bertil kommer og snakker med hende. Jeg troede, at hun var i Göteborg ... Det kan ikke nytte, jeg kan ikke hjælpe sådanne mennesker ... "Jamen hun er her". Nå, så kan hun godt komme, - så kan jeg snakke med hende. Hun kom også. Hun er en meget sød pige. Jeg syntes, hun nærmest lignede sådan en bondepige. Hun sagde ... ja, hun kunne ikke blive af med ham. Hun så hans ansigt hele tiden osv. Jeg tror, hun er forelsket ... Men han er jo ikke inde på det ... nej, det tror jeg ikke. Men jeg snakkede med hende og sagde ... der er kun een ting at gøre. Det er at vise de tanker bort. Væk ... De må være imod det, alt det De kan ... Jeg ved jo af erfaring, at det kan hjælpe. Der var en dame, - jeg har talt om det tidligere - hun blev voldtaget ... (der var tale om åndelige besættelser). Hun blev

[5. august 1975 - side 6:]

reddet på den måde. Det kan jo ikke hjælpe ... Lægerne ved jo ikke ... de giver vistnok elektrochok. Det – kan ånderne ikke lide, — så det hjælper også sommetider.

(Mere om Göteborgspigen og om benyttelse af Mogens lejlighed)

M: Nej, jeg synes, vi skal afskaffe det. Vi kan ikke ... fordi de kommer rendende her og har en eller anden tosset tanke, og så ovenikøbet skal bo her ... det synes jeg ikke om. Men der er mange ting, vi skal sådan ... når vi skal til at lave den rigtige struktur. Så må vi have sådan noget ... Det kan jo ikke nytte noget, at de under påskud af, at de er syge, - og så er det noget helt andet, de er ude efter.

(Om at bibeholde 5 uger i sæsonen i Klint).

(Afmeldingsvilkårene har været for lempelige).

M: Ja, når det kan lade sig gøre, og der er nok til det, så kan vi jo godt fortsætte.

Aage: Der er to andre ting, der taler for fem uger. Den ene ting er, at vi nok har haft en del afmeldinger på grund af afmatningen i samfundet i år. Og den anden ting er, at Svend Åge og Mogens i år har kørt noget, jeg mener, de meget gerne vil køre igen, nemlig 14-dages undervisning, som de gentager. Og det gør det nemt for dem.

M: Og der var jo også det, at vi ved avertering fik nogle af pladserne fyldt.

H: Man må også tænke på, at der i år har været så god interesse om det og glæde ved det, at det dels vil rygtes og dels vil mange komme igen.

Grethe: Jeg synes også, det var kedeligt, når vi var kommet ind på fem uger, at vi ligesom viste, at det gik tilbage.

M: Det kan også godt være, at der kommer nogen fra Amerika igen, men de kan jo ikke komme herover hvert år, - alle de mennesker.

Grethe: Nej, det var nemlig også noget, der svigtede i den sidste uge. Der var ikke så mange udlændinge, som Tage havde regnet med, da vi måtte reservere værelser. Så derfor var der nogen ekstra ledighed til slut.

H: Men der er du vel også nødt til at have en eller anden skæringsdato med hensyn til den sidste uge, så du ved, hvornår du kan begynde at leje den ud i større stil til andre.

Grethe: Ja, det må vi snakke med Tage om, at vi lidt tidligere må have rede på, hvor mange udlændinge der kommer. For det var lidt for sent, han kom og sagde, at der blev alligevel ikke så mange.

(Om bedre og tidligere udsendt program om næste sæson).

Aage: Skal vi fortsat avertere om Søtofte?

Grethe: Det synes jeg ikke, vi skal. Hverken Svend Åge eller Mogens holder foredrag dernede mere. Der kommer en brochure i Kosmos til alle vore abonnenter.

Aage: Den er meget flottere end vor egen. Tidligere år har der været undervisningsprogrammer, hvor Martinus' verdensbillede har været nævnt, og har været emne. Det var der ikke i år.

H [?]: Men det er i og for sig et princip, som vi kunne slå fast, at vi vil ikke have den slags brochurer i bladet. For der kunne jo komme mange andre, som også kunne være udmærket og gavnlige.

M: Ja, vi skal ikke have andre fremmede brochurer. Vi må jo holde os til det, der er vor mission. Vi er jo ikke *imod* de andre. Ikke spor. Men vi kan ikke avertere for nogen og ikke for andre.

Aage: Jeg mener, det kan foregå på den måde: Eftersom det er en opgave for Kosmos at orientere om, hvad man gør for at udbrede kendskabet til dit verdensbillede, - at hvis nogen ønsker omtalt - f.eks. i forbindelse med Søtofte - at der der i en bestemt uge sker undervisning i Martinus' verdensbillede, - så kan man få et notat ind i Kosmos, hvor der står: i den og den uge undervises

[5. august 1975 - side 7:]

der i Martinus verdensbillede der og der. Vi skal ikke tage program om alle mulige andre emner.

Grethe: Nej, for man må sige, det er ligesom en konkurrent til os selv, når man lægger en brochure ind i vores Kosmos, — at vi averterer om andres og selv står med tomme pladser.

M: Det er også, som om vi ikke stoler på vort eget, når vi begynder at lægge brochurer fra andre ind i bladet. Vi har så meget stof, så vi behøver ikke give de andre ...

H: Jeg tror, det er et meget vigtigt princip at slå fast. For der er en parallel til det oppe i Klint, - med disse opslag. Jeg så f.eks. det med svalerne. Vi har bestemt, at vi til næste år laver en opslagstavle forbeholdt private oplysninger. Den slags må ikke komme på tavlen med det, som feriebyen repræsenterer. Lige så Svalerne. For, som du sagde, vi sympatiserer naturligvis med Svalerne og deres arbejde, men vi kan ikke fremhæve en enkelt ting på bekostning af andre.

Aage: Vi har også været inde på et andet forhold i forbindelse med Søtofte. Nemlig, at vi har accepteret en brochure fra Søtofte, fordi Kosmos Ferieby var fuld. Men vi talte dengang om, at hvis den situation skulle opstå, at vi ikke fik lejet Kosmos ferieby fuldstændig ud, så kunne vi nu vende tilbage til Søtofte og sige: Vær rar at sende en brochure ud for Kosmos ferieby til alle jeres interesserede. Hvis han meget nemt får sit lejet ud, så var det måske naturligt at gøre gengæld.

H: Mon det er nødvendigt. Mon ikke vi kan stå helt alene med det?

M: Jo, det må vi hellere gøre. Vi behøver ikke ha' de andre ...

H: Og så lade det få den hastighed i udviklingen, som er naturlig.

M: Ja, vi er beregnet på at skulle stå alene. Vi har vort eget. Vi har ikke taget noget fra andre mennesker. Vi har ikke noget af deres stof. Vi har fuldstændig vort eget stof ... helt igennem.

Aage: Men vi har en gruppe regler for tidsskriftet Kosmos. Der står allerede i det, hvordan det bør være. Så den i år, - den burde altså slet ikke have været ude, når vi konstaterede, at der ikke stod noget om Martinus' verdensbillede i det. Så det er ikke i modstrid med det, vi en gang har besluttet og skrevet ned.

Grethe: Nu går han vel ikke hen til næste år og laver en hel masse brochurer og sender ud ... eller spørger han inden?

H: Det er nok rimeligt, at han får at vide, at vi har truffet den bestemmelse, at vi

fremover ikke vil bringe andre brochurer.

M: Nej. Han må jo også lære at stå på egne ben. Det var ham, der ville lave en stor højskole ... en verdenshøjskole. Det bliver ikke til noget?

H: I hvert fald vokser det ikke så hurtigt. Det kan da være, at det bliver det engang ... Og det var ham da vel undt, hvis han kunne.

M: Han blev jo voldsomt interesseret i mine analyser. Han ville ovenikøbet gå fra sine studier, dengang han studerede til præst. Han kom og spurgte mig. Nej, nej, tag endelig det færdigt. Når du er ved det, og det er sat i gang, så tag det endelig færdigt. Det er altid godt at stå med en eksamen og være på højde med de andre, der læser det ... Så blev han også ved. Men han var en vældig revolutionsmand. Han har to blade. Sådan revolutionære blade. Kirkens front hedder den ene. Og hvad var det, det andet hed? - Og han kom der ... Ja, han ville revolutionere kirken. Han havde en samling unge mennesker, og de skulle altså nedbryde kirken... alt-

[5. august 1975 - side 8:]

så gå imod kirken. Lad endelig være med det, sagde jeg, for kirken kan ikke dræbes. Den må dø en naturlig død. Man kan ikke slå katolikkerne ud. De vil forgå efterhånden af sig selv. "Du kan få en hel masse mennesker interesseret i dit. Men hvad betyder de? - De bliver smidt ud af katolikkerne". Andet får de jo ikke ud af det. Nej. Katolicismen er alt for sikker. Den er også uundværlig. Vi må regne med, at der er masser af mennesker, der må have den ...

T: Der er sikkert mange mennesker, der har stort behov for den.

M: Ja, det er der da. Og nogle kan slet ikke forstå noget andet.

H: Det er en meget karakteristisk ting, at folk, der møder dit arbejde, mener, at nu skal der ske noget. Nu skal de sætte ind et eller andet sted.

M: Ja ... der skal slet ikke være noget af den slags. Det er også noget, vi kommer til, når vi nu får lavet en bog om strukturen. Det er mere det, hvordan får vi det skrevet af.

H: Mener du, at det er tilstrækkeligt, at du får det på bånd?

M: Nej. Jeg kan ikke sidde og skrive det af.

H: Nej. Det er heller ikke det at skrive det af. Men hvis du hører det fra båndet, vil det så være tilstrækkeligt til, at du kunne tage de punkter, som vi skulle ... eller vil du helst have det hele skrevet af. For så vil jeg hellere gå i gang med at skrive det.

M: Nej. Vi behøver ikke at skrive det hele af. For meget af det kommer jo ikke ... det er vores bestyrelsesmøde.

H: Ja, det skærer vi fra.

M: Det er kun de punkter, hvor jeg har talt om strukturen. Det synes jeg, kan være meget godt. Selvfølgelig har jeg det i bevidstheden endnu, men det er altid nemmere, når man har sat det op.

H: Men det er altså ikke tilstrækkeligt, at det er på bånd. Altså hvis det bliver rensset, så det kommer fra de bånd, hvor det er nu, og ført over på et bånd, så det kommer kontinuerligt. Mener du, det vil være tilstrækkeligt?

M: Ja - det tror jeg, vil være tilstrækkeligt. Så kan jeg nok få nogen til at skrive det af. Og deraf kan jeg lave den færdige bog. Jeg må nok hellere selv lave det her. Jo, men det er bare det, at jeg kan få det, jeg har sagt om strukturen. Ikke alt det andet, vi har haft. Det har jo ingen interesse.

Aage: Du vil ikke så gerne have, at vi skriver ned, hvad vi har fået ud af det?

M: Når det nu er på bånd, så kan I jo komme med jeres kommentarer til båndet. Så har jeg også dem. Jeg vil da gerne høre, hvad I mener om det.

H: Jeg kan forstå det, Aage sagde, at vi samler materialet i et forslag.

Aage: Jeg mener, hvis vi skrev det ned, så bliver vi klar over, hvad vi ikke forstod.

M: Men det tror jeg også ville være godt. Sådant at det, jeg har sagt, det står for sig selv, og så kommer jeres kommentarer. Det ville være umådelig nyttigt for mig.

T: Vil det så ikke være godt at skrive det hele af.

H: Ja, jeg er lige ved at tro det ... at det ville være godt at få det skrevet af.

M: Ja, ellers glemmer vi, hvad der står deri. Hvis vi kan få det skrevet af, så vil det være ganske glimrende materiale. Og hvis I kommer med jeres kommentarer.

H: Man burde lægge meget andet til side, for at få det gjort.

M: Det er meget vigtigt, at vi i god tid kan fortælle folk, hvad det er, vi laver. Og det er så svært, når vi ikke har det samlet. Der er så mange af os, der gennem årene er kommet i den situation:

[5. august 1975 - side 9:]

hvad skal vi sige, når folk spørger, hvad er det, I er ... Hvad skal man sige til folk. Men når vi nu laver den her struktur, - så er det jo oplagt. Så kan enhver se, hvad det er ... og hvad der er vore betingelser ... og hvad der foregår herinde ... Der står så det, vi har sagt til båndet, — og jeres kommentarer vil jo være overordentlig nyttige for mig. I kan

måske komme ind på noget, jeg ikke har set.

H: Ja eller noget vi ikke har forstået.

M: Ja det kan det også være ... jeg vil gerne se, hvad I kan indvende imod det. Det er derved, at tingene kan blive stærke. Det var det, der var tilfældet med Nibelvang ... Han var rasende skeptisk. Og var der noget, - så kom han med det. Så derved blev de analyser ... jeg overvandt ham hele tiden. Og jeg følte hele tiden ... det var betingelsen. Du må overvinde ham. Han havde læst en hel masse af dygtige filosoffer, så han kunne godt komme med indvendinger, som tilsyneladende kunne vælte mit. Men jeg følte jo meget mere end det, jeg havde skrevet. Når han kom med et eller andet, så følte jeg straks ... det er jo tosset. Og så med det samme, så kunne jeg se, hvad så med det der, og hvad med det ... Nå ja - så begyndte han at spidse øren ... Der var alligevel noget ved mit, - og så til sidst så udbrød han: Jaah, det er der aldrig nogen, der har set før. Så var han helt stum. Han fik jo uddybet sin egen opfattelse. Og mit blev jo stadfæstet. Men havde jeg ikke mødt den mand, så tror jeg, at mange ville have væltet mine analyser. For husk på, jeg havde jo kun skrevet breve til (mine plejeforældre)

M: Ja, så kunne han sige: det kan ikke være rigtigt, og det kan ikke passe. Jo det kan passe, og så skulle han jo udrede mere. Men så skulle jeg jo også udrede, og så blev mit jo i længden betrygget. Ja, så blev det jo sådan, at jeg sejrede.

H: Han var altså ikke så bundet af sine egne opfattelser?

M: Jeg må sige, at når han så, at jeg havde ret, så var han der med det samme. Det var ikke sådan, at han ville have, at det skulle være ... han var selv søgende. Men han ville selvfølgelig ikke slippe noget, undtagen han så, at mit var bedre. Når han så så det, så var han der også. Og det varede tre år. Så havde jeg skabt verdensbilledet, - da gik alle de store analyser op.

H: Var det hovedsagelig ham, du kom sammen med i de år?

M: Ja de venner, jeg ellers havde, de forsvandt jo. For de kunne jo ikke forstå den bevidsthed - sådan havde jeg jo aldrig snakket før ... om kosmiske ting. Det kunne de jo ikke forstå.

Aage: Hvornår begyndte du egentlig at skrive på Livets Bog bind 1? - Den kom jo i 1932.

M: Ja, det var i 1921, og det år begyndte jeg nok at skrive. Den bog kaldte jeg nok Livets Bog, men det blev jo ikke den endelige. Der var jo punktummer på halve sider. Jeg troede jo, at de bedre kunne forstå det, når jeg blev ved med at tjære løs, som om det var hæklet.

H: Har du den liggende stadigvæk som manuskript?

M: Jeg har det liggende, - noget af det. Men jeg tror bestemt, at jeg har lånt noget af det ud, som ikke er kommet tilbage. Desværre kan man jo ikke huske sådan noget. Og når det så ligger i en eller anden mands besiddelse, så tænker han heller ikke på det.

H: Jeg kan huske, Gerner holdt foredrag over det inde i Borups højskole. Det har været i 1938, tror jeg.

M: Jo, husk på. Jeg begyndte i 1921, og de syv år brugte jeg til at skrive det der.

H: For jeg tænkte mig, at det ligger mellem hans ...

M: Nej, der er det ikke. For det er undersøgt. Hans papirer skul-

[5. august 1975 - side 10:]

le jo gemmes. Og så skal de åbenbares om 50 år, som om jeg var en forbryder, - eller hvordan det nu var han ...

Aage: Vil det sige, at bogen kom 11 år efter, at du begyndte på Livets Bog 1.

M: Nej, nej. Første bind af Livets Bog gik jo hurtigere. Nej, den første bog, jeg taler om, det var altså mine forsøg, - min måde at skrive analyserne på og sådan noget. Det var også egentlig mærkeligt ... jeg havde egentlig gode evner til at skrive, men naturligvis var det ikke sådan ... jeg kunne jo ikke vide, at andre havde så skarpe ... Ja, det var ikke nær alle, men det var enkelte analyser, han kunne ... Men de fleste var rigtige ... ja, det var de allesammen, men de var ikke uddybet.

Aage: Jeg har ikke forstået det helt. Altså du begyndte at ...

M: Ja, nu skal du høre. Det var først meningen, at Nibelvang skulle skrive. Han kunne godt skrive noget ... Han skrev lidt til radioen og sådan ... Det var meningen, at han skulle skrive. Jeg kunne da ikke regne med, at jeg kunne skrive en bog. Hvordan skulle jeg kunne gøre det. Sådan var det meningen, jo. Så skulle han skrive, og jeg skulle bare diktere. Men i mig var der ikke rigtig noget, der syntes om den idé. Jeg købte en skrivemaskine, — det var for mine egne penge, - før jeg fik understøttelse. Jeg gav 250 kr. for den. Dengang var pengene jo anderledes. Det var en mægtig god maskine. Den var et halvt år gammel. På mejeriet havde jeg øvet mig noget med at skrive på maskine. Så begyndte jeg at skrive. Og så en dag syntes jeg, at jeg skulle skrive noget ... til Gud om den her oplevelse og sådan noget. Det følte jeg, at jeg skulle. Så blev jeg så kolossalt inspireret, og det, jeg skrev, det er det, der står i slutningen af bind VII. Det første blev det sidste.

Aage: Og det har du gemt så længe.

M: Ja, det har jeg liggende, for det kunne jeg jo ikke komme med. Men dengang jeg havde skrevet Livets Bog færdig, så følte jeg, at nu kan jeg gøre det. For Livets Bog

skulle være et bevis ... Ja, jeg har jo ikke nævnt mig selv. Jeg har skrevet "Gudesønnen". Og sådan vil det være, når man har fået kosmisk bevidsthed. Men det kunne jeg jo sige, for jeg har aldrig behøvet spørge nogen. Jeg behøvede aldrig spørge nogen ... Jeg har jo alle analyserne i mig selv, - og ville aldrig tro på, hvad andre sagde. Det ville jeg ikke turde skrive. Jeg måtte selv opleve det.

H: Læste du denne tak til Gud for Nibelvang.

M: Ja - da han så det ... "Jeg skal ikke skrive", sagde han. "Du skal skrive". Så var han færdig med det.

Aage: Det var så efterskriften. Kom så fortalen. Du har en forskrift og fortale i Livets Bog I.

M: Efterskriften er lavet for sig selv, længe før jeg regnede med, at jeg skulle skrive. Jeg regnede med, at jeg ville prøve. Jeg følte, at jeg måtte prøve at skrive. Jeg havde hovedet fuldt af sådanne tanker. Og jeg følte, at det skal ud. Men selvfølgelig har jeg jo rettet på det senere, - de mange år efter. Så har jeg rettet og pyntet på det. Men mange af de store passager var faktisk færdige.

Aage: Hvad skrev du så bagefter?

M: Ja, så begyndte jeg på Livets Bog. Så begyndte jeg at skrive om analyserne. Jeg har forresten liggende ... jeg har altså noget liggende, men det forekommer mig, at den var meget tykkere. Hannemann har også lånt den, men han kom tilbage med den. Men jeg ved ikke ... der er også andre, der har lånt det. Men så tænker man ikke på, - og så går tiden. Så en dag kommer man i tanker om det, men så kan man ikke huske, hvem det var ... Jeg har en del af det. Men der er jo heller ikke noget ... der er ikke noget at

[5. august 1975 - side 11:]

bevare det for. For så kan der blive spektakler om det ... "Nej – her er den Martinus har skrevet ... der kan man se, at han ikke har fået nogen undervisning" - og sådan ... Det ville de sige. Men nu er det jo stadfæstet, ... der er masser af vidner.

Aage: På det tidspunkt Livets Bog bind I udkom, havde du da skrevet andet end det?

M: Nej, det begyndte jeg på meget sent. Det varede vistnok to år. Det kom i -32. Det var det første bind. I -33 udgav vi Kosmos. Det var ikke lige til at begynde med, men senere, at vi udgav Livets Bog i Kosmos. Jeg skrev 16 sider Livets Bog hver måned til Kosmos, og der fik det lige den form, det skulle have - lige til at tage ud og indbinde. På den måde kunne Kosmos betale sig.

H: Og så skrev du samtidig Logik.

Grethe: Den kom også i Kosmos.

M: Ja. Det var den næste bog. For jeg følte, at Livets Bog - husk på - dengang var folk ikke nær så flinke til at studere, som i dag – og jeg syntes, at Livets Bog nok var for svær for folk. Jeg følte, at jeg skulle skrive en mere ...

H: mere afrundet.

M: Ja, og så skrev jeg Logik. Den er jo også stor. Den er jo næsten to bind, sagde bogtrykkeren - , hvis det skulle være rigtigt. Der gik så nogle år med det. Så begyndte jeg med andet bind. Og så gik det slag i slag.

Aage: Betyder det ikke, at fra 1921 gik der en 8-9 år, før du rigtig begyndte at skrive.

M: Fra 1921 - der gik der otte år - ja syv år eller otte. Men jeg regner med, at det var faktisk den tid, det tog mig, så jeg kunne skrive nogenlunde. Selvom jeg ikke kan skrive fornemt, så er det da nogenlunde,

H: Det er skam godt Martinus.

M: Ja, - der er mange, der kritiserer mig. Det er bare, fordi det er så enkelt. På den anden side er det mægtig logisk — det er da godt. Ja, man har jo gjort det så godt, man kunne. Jo. Så er der ingen standsning mere. Så var det meget sjovt, dengang jeg skrev sidste linie til Livets Bog. Og det er faktisk missionen. Da er det faktisk fuldkommet, det jeg skal skrive. Efter den kan alle mennesker godt få kosmisk bevidsthed. Men da var jeg jo meget ved magt. Så jeg følte, at jeg var ikke nær færdig. Jeg måtte skrive videre. Så fik jeg anlagt al det, som jeg nu skal skrive færdigt, - om spiralerne og det. Dengang jeg lavede den første spiral, så var jeg klar over, at der er mange flere spiraler. Men det kommer de nok aldrig til at spørge om. Men jeg skal love for, at de er kommet til at spørge om det, - senere, da de fik lært den at kende. Så derfor har jeg lavet den anden. Jeg har et billede med atten spiraler. Hvis jeg når at forklare det meste af det, så får de deres lyst tilfredsstillet. Nej, så mange kan de ikke forstå. Jeg kan heller ikke forklare det helt op, men det er altså de ting, jeg KAN se, — i de nederste spiraler kan jeg godt komme meget ind på principperne.

T: Men der er jo ingen grænse, hverken den ene eller den anden vej.

M: Nej, der er ingen grænse. Der er jeg kommet til begge grænserne. Jeg er kommet til stjernevejen, - den nedre og den helt oppe ... Og der kan man forklare alt det, der foregår: Sygdom og mirakler og alt det der. Det kan jeg forklare, fordi jeg er kommet igennem det hele. Så kan man se, hvordan det går til med det der. Og jeg har også lavet (symbol om) mirakler. Men folk kan ikke lave mirakler alligevel. De skal have en human standard, før de kan lave miraklerne. Men teoretisk er det lavet, - i symboler. Men jeg har ikke skrevet noget om det. Det ligger og venter.

[5. august 1975 - side 12:]

Fjerde bind af symbolbogen er omtrent færdig. Der mangler ikke meget. Så det kan

komme ikke ret længe efter Det tredje Testamente. Symbolerne er også lavet. De skal bare reproduceres, men det tager jo ikke ret lang tid. Han skal jo have fire billeder. Jeg har de tre. Han skal have fire billeder til maskinen, - for at det kan betale sig. Så er det, at jeg venter ... for jeg skal have tegnet et symbol af det fuldkomne menneske. Det halve af tegningen er allerede på symbolet over det ufuldkomne menneske. Det kan jeg nemlig benytte. Der skal jeg blot have plads på midten af billedet til det fuldkomne menneske. Og alle de spiraler skal være med der. Så er jeg fri for at tegne alle de spiraler, men de skal koloreres. Ja, jeg håber det ... Der er jo ikke tale om, at man glemmer det. Jeg har det hele. Derimod glemmer jeg navne. Hvad var det nu, han hed ... ja, og hvor var det nu jeg lagde det. Nu lagde jeg det et sted, for at jeg rigtig skulle finde det.

H: Nu, du har det bedre, kunne det lade sig gøre, at vi starter kl. 7 i stedet for kl. 6 til 9 - så fra 7 til 10.

M: Ja, det kan vi godt. Hvis det passer jer.

Aage: Hvorfor skulle det være en fordel. Jeg vil helst begynde kl. 5. Men hvorfor lægger du det frem.

H: Fordi det undertiden er vanskeligt at nå det frem til kl. 6. Men jeg har ikke noget imod at fortsætte med kl. 6.

Aage: Det skal være det, der passer dig (Martinus) bedst.

Ib: Det kom jo egentlig af, at du gerne ville have, at det ikke trak for længe ud.

M: Som jeg har det nu, så er jeg indstillet på, at det skal passe jer bedst. Den time fra eller til spiller ikke nogen rolle for mig. Jeg kan godt se, det betyder noget for jer andre. I har jo jeres arbejde, og ...

H: Jeg trækker mit forslag tilbage.

Grethe: Det passer mig bedst med den tid, vi har nu. Jeg kan ikke nå at komme hjem.

M: Ja - men hvis du (H) kommer lidt senere en gang imellem, det ser vi bort fra.

Aage: Torben kan jo heller ikke nå hjem først.

H: Ja, han har været til eksamen og taget første del i psykologi. Han mener, han vil få brug for det i forbindelse med dit arbejde.

M: Ja, det kan der naturligvis altid blive brug for, hvis de bliver dygtige.

Aage: Vi har haft et møde i redaktionsgruppen, hvor vi har det forhold, at Inge siger, nu

har vi ikke flere Martinus-artikler, vi overhovedet kan bringe i Kosmos. Og det har altid været sådan, at der burde i hvert eneste nummer være noget, du har skrevet. Og der er det sådan, at vi ved ikke rigtig, hvad Inge har, og hvad hun ikke har. Så gruppen har bedt mig om at lægge frem på mødet i dag muligheden for, at vi på en eller anden måde kunne få at vide hos Inge, hvad hun egentlig har.

M: Hun har jo snakket om, at der ikke rigtig var mere. Jeg ved ikke, om hun har fået noget af Julius. Det tror jeg ikke er meget. Hun har vist fået to artikler, som Mogens har fået - og skulle bearbejde.

T: Det fik vi at vide på sidste torsdagsmøde.

H: Havde Julius sådanne gamle artikler.

M: Ja, han har gemt så meget.

H: Jeg tror vi har nogle af de papirer. For Inge - min kone - var med dengang og stenograferede. Det skal jeg undersøge, om der ikke er.

[5. august 1975 - side 13:]

Aage: Hvad er det, I har?

H: Det er referater af foredrag. De stenograferede foredragene, og så skrev de det rent, når de kom hjem.

M: Nogle af dem er jo ikke så gode, men det kan jo ...

Aage: Gjorde Julius også?

Grethe: Nej der var Bønnelycke og Inge og ...

Aage: Hvornår var den gruppe?

H: Ja det var i 37 --- 40, 41---

M: Jeg tror nok, Inge har fået det skrabet sammen.

Grethe: Det var jo ikke alle foredragene, der blev bragt i kontaktbrevene dengang. Så der kunne måske godt være nogle referater, som ikke er brugt.

M: første, andet ... alle bind af Livets Bog, alt bliver et samlet værk, — og så kommer jo bøgerne, ja, symbolbøgerne, det er det næststørste, og så kommer Logik og Bisættelse og alle de små bøger. Det ved jeg så ikke, om de skal i større bøger. Så bliver det ikke så mange, — ellers er det jo en masse. Jeg mener, det bliver til et hele, — et samlet

hele. Fordi ... det er Det tredie Testamente. Det kan de ikke komme udenom.

H: Vil det så sige, når vi nu f.eks. tænker på Livets Bog fra I til VII, så hedder den Det tredie Testamente, Livets Bog I - ?

M: Ja, det hører under Det Tredie Testamente. Det er en general titel.

H: Skal det stå på bogen?

M: Ja. Jeg mener nok, at det skal stå på alle bøgerne så. Og så bliver bøgerne de underordnede led.

H: Det må i virkeligheden så være sådan, at når den fælles titel er "Det Tredie Testamente", så får den som undertitel den titel, som bogen har i øjeblikket.

M: Når nu det hele skal over til et forlag, til en bogtrykker, så skal det alligevel laves ... så bliver det ikke med vort eget. Men jeg mener nok, at alle bindene kan være hvide.

Aage: Kan man ikke sammenligne det med det første testamente og det andet testamente ... Det første testamente består jo af første mosebog og andet og tredie og fjerde mosebog og femte -- Her bliver det første del af Livets Bog anden del ...

M: Det er også det, jeg mener. Sådan vil det også stå her. Og så kommer symbolbogen, og så kommer alle de mange andre bøger. Og der er mange af dem, der er så korte, at de kan sættes sammen. Så bliver det også billigere, end hvis hver skal have et bind. Det er jo det, om en forlægger vil det, - ellers må han jo nøjes med at lave Det Tredie Testamente. Men det er jo ikke nok.

H: Jeg vil da tro, at når han er sådan, at han kommer til dig og tilbyder at udgive ...

M: Der er jo nok nogen, der vil gøre det. Og jeg tror, at det bliver en knippel forretning. Men selvfølgelig sælger de ikke alle bøgerne, for der er jo meget i Livets Bog, de ikke kan forstå ... næste liv og kommende mennesker. Men det må laves sådan, at de enkelte bøger kan købes ... enkeltvis. Det vil jo blive dyrt at købe sådan et værk. Så efterhånden som der bliver mer og mer ... så kan de trykkes, - de kommende. Så kan de trykke flere bind, eller de kan trykke alle bind, - der findes vel en metode, man kan lave det på, så det kommer til at passe ind i tingene.

H: Altså - Selve Livets Bog vil altid komme i de formater, de har?

M: Det vil være det, det er. Livets Bog I, II osv. - og så kommer symbolbøgerne og så de andre med deres titler. Men vi må have det med alt sammen, for der er... når der er tale om Det Tredie Testamente, så vil vi have det hele med.

[5. august 1975 - side 14:]

T: Så skal de udarbejdes i samme format allesammen?

M: Ja ... jeg ved ikke, om det kan lade sig gøre. Men derfor kan det godt være, at de mindre bøger kan have en anden dimension. Men det er jo ikke let for symbolerne. De skal jo være noget større. Ja symbolbøgerne skal komme i den form, de har i dag.

T: Ja. Ikke samme tykkelse som Livets Bog, men i samme format.

M: Ja symbolerne er de samme, har samme størrelse. Så sådan set kan de jo godt være i samme bind.

H: Nå, bind I, II, III og IV?

M: Ja, for symbolerne er jo den størrelse. Der er jo nogle i første bind af Livets Bog. Og jeg regnede jo kun med, at symbolerne skulle ind i Livets Bog. Men det viste sig, at det var helt upraktisk, - det kunne slet ikke gå. Nej, det var bedre, det blev lavet sådan. Symbolbøgerne kan jo godt samles i et større ... så har de samme størrelse, - alle bindene.

T: Men så alle de små bøger. Skal de så omarbejdes.

M: De bliver så sat sammen. Men de kunne jo også få samme format, selvom de ikke er så tykke. Så kunne det blive et pænt ... et fint værk. Og så kunne de eventuelt også beholde den hvide farve.

H: Der er nok mange, der gerne vil kunne købe de små bøger. Det er nogle, man nemt kan have med sig, - og som man nemt kan forære væk.

M: Jo, det er også rigtigt. Men dem kan vi jo fremstille stadigvæk. Nu kommer det jo an på ... jeg kender jo ikke Borgen. Men han skal være en rar mand. Men han har vist ikke vundet meget ved at lave den slags bøger. Nu er det flere år siden, han tilbød det. Men jeg skrev så, at den var jeg ikke færdig med. Når jeg var det, så var jeg glad ved hans tilbud. Så ville jeg komme. Men nu må vi jo have en rigtig samtale med ham, når jeg er ... For det er jo et mægtigt værk. Men den første bog kan jo give mange penge. Det tror jeg, den vil. Og den kan sælges een ad gangen. Jeg mener ikke, de behøver at være bundet til at købe de andre. Nej, for så bliver det vanskeligt at købe. Så er det kun velhavere, der kan købe det. Nej, hver bog må laves sådan, at den kan købes og være en slags bog ... der viser hen til de andre forskellige ting, der mangler i den.

Aage: Kan man ikke forestille sig, at Borgen vil være indforstået med, at de bringer Det Tredie Testamente gradvis i Kosmos.

Grethe: Det har vi jo udgivet til en vis læserkreds.

Aage: Men de vil jo købe bogen alligevel. Det har da ingen indflydelse på de solgte bøger.

Grethe: Man må regne med, at så bliver der et mindre salg ud af det.

M: Så varer det jo længe ... Nej, hvis det skal udgives i forvejen, så vil han ikke løbe risikoen. Så har alle dem, man kan regne med, fået bogen. Den måde vi skal forsøge på det ... Han vil måske ikke ... Men een, der vistnok meget gerne vil, det er Strube. Og det gør jo ikke noget, at det er Strube. Han er jo dygtig. Men han er nok en, man skal passe noget på. Ja, det var ellers en god ide ... hvis man kunne lave det med Kosmos, - så var der mange, der ville købe Kosmos ... Og så var vi langt foran med stoffet. Men jeg tror ikke, det går. Ja, hvis han ikke vil, så kan vi gøre det. Hvis han siger, at det tør han ikke binde an med.

H: Det tror jeg ikke, Strube ville sige.

Grethe: Nej, så skulle vi selv udgive den, og så forhandler han den.

T: Han har selv et forlag.

H: Ja, jeg tror nok, Strube ville foretrække selv at udgive den.

M: Ja, jeg mener også, han skal udgive den, men jeg mener også,

[5. august 1975 - side 15:]

at man skal have lov til at stille sine betingelser. Bogen er sådan og skal være sådan. Vil han udgive den så ...

H: Men det er da ikke usandsynligt, at Borgen vil udgive den.

M: Der er ikke magen til værk. Det er det eneste værk, der eksisterer, - og bliver også foreløbig ... Det er Biblen, der er færdiggjort. Den Hellig-Ånd, som Kristus har bebudet. Det har haft forsynets medvind. Det har vi jo set på alle leder og kanter. Og med mig selv på samme tid med bogen ... igennem de halvtreds år eller alle de år, der er gået ... der har vi haft hele forsynets medvind. Så hvorfor skulle vi ikke have det der også --

H: Det kan jo også godt være, at han har en idealistisk indstilling til det.

M: Jo, han er vistnok idealist, men jeg tror nok, han har tabt noget på nogle af de der bøger ... men det er ikke så sært, for de er jo heller ikke fuldkomne.

Aage: Det vil jo heller ikke være særlig spændende, hvis du havner på udsalg. Borgens bøger havner jo to år efter på udsalg.

M: Ja, det gælder jo alle vegne på forlagene. Vi skal jo også regne med, at der er ikke

bare Borgen. Der kan også være andre. Det har vi jo set ...

Aage: Men Borgen er jo ikke den type, der har en bog, som han sælger år efter år efter år.

M: Ja, det er sådan sin sag med forlag. De betaler jo heller ikke, før året er omme, eller hvordan det er. Og så kan man få bøger tilbage, der er snavsede. Men jeg ved ikke ... man må jo ligesom andre forfattere ...

H: Hvem har mon trykt Nils Oluf Jacobsens bog?

Grethe: Ringhof og ... der er to navne. Nu husker jeg ikke ...

Aage: Han er også havnet på udsalg.

M: Nå, men det gør de jo. Der er jo en hel masse, der er interesseret. De køber den med det samme. Men det betyder jo ikke andet, end at den kan få værdi fremover. Men han er jo i mange lande. Var det nitten lande. Så helt til rotterne kan han jo ikke være.

Grethe: Men man kunne sige, at det var ikke rigtigt, hvis Martinus' bøger gik på udsalg fra sådan et forlag.

M: Man skulle jo regne med, at der ikke skal komme flere end der kan sælges. Og jeg vil da regne med ... jeg tror nok, der kan sælges mange. Men et forlag kan jo lave en farlig masse, som de slet ikke kan få solgt. Så må de jo sætte det på udsalg. Men det må de sørge for ikke at gøre, synes jeg.

T: Det vil være rarere, at bogen kommer i nyt oplag, frem for at den kommer på udsalg.

M: Ja, han trykker nok ikke ret mange ad gangen. Det tror jeg ikke. Det betyder jo ikke, at bogen er overflødig. Men det betyder jo, at de, der foreløbig er interesseret, har fået fat i den. Jeg synes, at det gælder om at trykke, så det dækker efterspørgslen ... så der ikke er overflod.

H: Hvordan mon det er med Nils O. Jacobsens bog, der altså først er trykt i Sverige. Hvor henvender han sig ... eller måske er det hans forlag, der henvender sig ...

M: Nej, jeg tror, det er forlaget, der henvender sig til ham. Jo det vil de hellere end gerne, når de ser, at det ... Der står jo mange nye ting i den.

H: Vil det så sige, at vi må vente, at et svensk eller norsk eller engelsk forlag henvender sig til dig?

M: Ja. Jeg regner med, at der kommer flere forlag. Og måske vil et udenlandsk forlag

være mere fordelagtigt. Men det kan vi jo ikke bruge i Danmark. Men i Sverige er de jo begyndt. Der er noget af en hage ved det, at man sådan har begyndt at trykke bøger.

[5. august 1975 - side 16:]

Tredie bind er vist kommet i Sverige. Så har et forlag jo ikke meget mod på det. Han vil jo helst trykke det hele forfra. Men det er bare med Det Tredie Testamente foreløbig. Og der får de jo noget ... der får de jo søluften fra havet. De får en mundsmag af alle store analyser. Men så bliver de henvist til hovedværkerne. Så derfor bliver hovedværkerne også interessante. Men det betyder ikke ... de får en vældig masse. De får helt forklaret Kristi Genkomst - at det ikke er hans person, der kommer tilbage. Og de får også forklaret, at Kristendommen ikke er gået nedenunder og hjem. Det er kun terminologien, der er ... Og Kristendommen har jo lavet kolossalt arbejde i verden ... alt hvad der er af humanitet, - Røde Kors, fredsliga, og hjælp til u-lande, hjælp til katastroferamte, forsorg med gamle og alt det der ... der er jo en masse kristendom. Men selve det, der kalder sig kristendom: præsterne og alt det der ... ja, de er fulde af hedenskab. Det har jeg skrevet. Men jeg skriver det på en meget, meget elskværdig måde. De kan jo se ... jeg viser det, der virkelig er kendsgerninger, der virkelig er blevet til noget. Men man må da også vise det ... det som gør, at Kristendommen går nedenunder og hjem, det er jo det, at de velsigner våbnene og alle de her ceremonier ... Vi skal ikke have nogen form for ceremonier. De ligner jo gamle koner, når de går der.

H: Har du skrevet det?

M: Nej. Sommetider har jeg skrevet det i kladden ... Det gjorde jeg til at begynde med ... så skrev jeg sommetider det sjove. Så grinede Gerner Larsson ... Men det kunne jeg jo ikke lade stå. Men det kom faktisk med intuitionen ... Jeg tror, vi skal ind og drikke the.

[23. september 1975 - side 1:]

M: Det er alle dem, der endnu skal i krig. Det er der jo mange, der skal. Alle de her, der siger, vi skal have våben, vi skal have krig, — det manglede da bare ... Vi skal ha' det, og vi skal ha' det. Alle de unge mennesker, der bliver tvunget til at dræbe. Og det er jo det samme som, at de bliver tvunget ind til at blive lemlæstet. Det er ikke sikkert, at de bliver lemlæstet i dette liv. Men de skal nok blive det. De bliver så lemlæstet, og de kommer bort fra alt det og bliver militærnægtere. Det skal de blive. Men ikke alene dem, der er med i krigene, men også indbyrdes slagsmål og mord og drab og sådan noget. Man må regne med, at der er en vældig karma, der skal udløses. Nu har de jo haft krige derovre i Vietnam i flere år, og hvad er der ikke blevet lemlæstet, læderet osv. De ønsker ikke krig, når de kommer tilbage. De har fået karma. Men alle de andre, der har myrdet og dræbt og ødelagt de andre, — de får jo noget karma næste gang. Og det kalder jeg stor-karma, for det er den største. - Men så er der en stor-karma til. Og det er, at menneskene æder dyr. Det skal også væk. Nu alle de fisk og alt det kød ... jeg tror, naturen hjælper menneskene. Jeg tror fiskene, dyrene uddør. Nu vil de have større og større rum at fiske i. Det må jo være, fordi der er færre fisk. Og snavset i vandet, - fiskene er forgiftede. Det er vist forbudt at spise fisk fra Østersøen.

Aage: Nej ikke ligefrem forbudt. Der er nogle steder i verden, hvor det er forbudt. Man advarer f.eks. fiskerne ved Karrebæksminde fjord. Og i USA og i Japan er der flere steder.

M: Der bliver mer og mer af den slags. Og det vil jo vokse. Det vil jo bringe menneskene til større indsigt. Og så alt det sygdom, der er. Menneskene kan ikke blive ved med at lave fejltagelser og blive ved med at få karma, uden at det en dag går op for dem. Hvordan er vi andre kommet af med det? - Det er jo også ved, at vi har rodet i det - godt, i lange tider. Det omfatter en masse mennesker. Det er sværere at komme af med. Det andet, - det at de bliver selv slået ihjel ... men at de spiser kød og slagter dyr ... det kan man jo ikke sige er had eller mord på den måde, som når de dræber mennesker. De dræber jo ikke dyrene på grund af fjendskab. Det er meget ofte, at det er deres kæledyr. Det ved jeg --- derhjemme, hvor vi havde kæledyr og de skulle slagtes. Men det er jo fordi, — de tror jo, det er nødvendigt for os. Og hvad betyder det for dyrene. Det betyder ulykke. Pludselig føres de til slagteriet, eller de bliver slagtet hjemme. Det er princippet: ulykke. Hvis menneskene skal have karma for det, så kan det ikke være ved almindeligt mord med had og fjendskab. Så må det være en ulykke. Og det er der jo nok af i verden, - ved biltrafik, naturkatastrofer og mange andre måder. Det bliver den virkning, der kommer for kødæderi. Det er de to store karmaer. Så er der en mini-karma. Det er for dem, der er kommet over de to store karmaer. Det er så alle dem, der er mildere stemt, - der ikke kan gå med til krig, og ikke kan dræbe. Man kan sige de bedste mennesker, der er i alle de humane sekter og samfund. Og alle dem, der er virkelig humane, de laver jo ikke andet karma end lidt daglig gnideri imellem sig. Det kan jo ikke blive så stort. Det bliver de mennesker ... og navnlig — ja, nu bliver det jo pral, når jeg fortsætter ... at dem, der studerer de kosmiske analyser, - det bliver de allerførste, der kommer ud af karmaen. Det er da klart. Og der begynder de kosmiske glimt. For - der skal kosmologi til for at danne den kosmiske hjerne til. Det er derfor ... Når man får kosmiske energier ind i hjernen, før man er moden, - uden man har lært kosmologi, så er det, man bliver tosset. Men mine analyser, - vore analyser ... de træner den kosmiske hjerne op. Når I læser kosmiske analyser, så er det jo ikke den fysiske hjerne, der

[23. september 1975 - side 2:]

er i gang. I har sikkert mærket, at når I begynder på nogle nye ting, så bliver I trætte. Ting, I slet ikke ville blive træt af, hvis det var andre bøger. Men når man læser kosmiske ting, så bliver man søvnløse i begyndelsen. Det er jo, fordi det er den hjerne, der skal trænes op til at modtage, og som kan gå i forbindelse med de kosmiske stråler. Og så er det, at når de kommer ind i en slags stemning, - ekstase, eller spekulation, så kan det slå ned, og de får et kosmisk glimt. Og det bliver så oftere og oftere, og til sidst bliver det jo ikke mere ... så kommer hele hjernen ind. Det opstår samtidig med, at de poler kommer i balance. Og det er jo det, teosofferne kalder kundalini, - tror jeg.

H: Jeg husker, du sagde, at så går de over til at blive seksualceller i klodens organisme.

M: Ja, det er de begyndt med for længe siden. Det her med, at de fletter fingre ... de

lange kys ... det hører ikke dyreriget til. Ja, de bliver til rigtige seksualceller, for det hele ... det er jo den højeste kraft. Men her er det jo en meget lille seksuel kraft, der er beredt dyrene. De får det jo netop i kraft af dette med samlejet. Det er jo for ... ellers ville dyrene jo slet ikke ... de skal jo trænes op til alkærlighed, eller optræne en kosmisk hjerne ... Da de skal igennem mørket, - de skal æde hinanden, - det er en livsbetingelse, at de skal æde hinanden, og de skal kæmpe for selv at blive fri for at blive ædt, og i det hele taget. Det ville jo være en skrækkelig tilværelse, hvis ikke de havde ægteskabet eller parringstilstanden. Derfor er parringstilstanden den første religiøse tilstand, - det første indpas af Guds bevidsthed i det levende væsen. Så er det, det vokser videre frem fra planten til dyret. Og i dyret kulminerer ægteskabet. Så er det, at det kommer frem til abemennesket, - dyret der begynder at få menneskelig krop. Der begynder de så også at få intelligensen med. Der er det så, at den modsatte pol tager fat. Det er jo der, hvor kroppen kan begynde at udvikle sig til menneskekrop. Der begynder den modsatte pol at udvikles, og derfor bliver aben eller det menneskelige væsen hurtigt dyret overlegen. - Sådan en abe, den opdager, at den kan tage en kokosnød og smide på en anden ... den begynder at opdage forskellige ting. Det er den modsatte pol. Den har ikke noget med deres seksuelle liv at gøre. Men den vokser så frem til at blive til kosmisk bevidsthed. Men på vejen når den jo frem og får den modsatte pol med, - de bliver jævnbyrdige. Den maskuline skal jo beskytte det feminine princip, - beskytte hunnen og afkommet. Og det feminine skal hygge og varme og hæge om afkommet. Men alt det forsvinder jo væk, når nu ægteskabet degenererer, og menneskets seksualliv tager en helt anden form. Alt det med forelskelse forsvinder. Menneskene elsker alle, som de møder. Der er en vis kærlighed mellem dem allesammen. Det er jo det, der kommer til at ske. De er venner, - ligemeget om de har set hinanden før. Så det kan slet ikke tænkes, at der er noget, der er ondt. Det er jo det, der helt skal forsvinde. Det, der er kernen i mine analyser er jo alkærligheden. Og det er det samme igen som Guds bevidsthed. Vi har jo lært, at Gud er alkærlig. Og det er så igen det samme som "Den Hellige Ånd". Ånd er nemlig bevidsthed, viden og tanker osv. Altså må Guds hellige ånd være hans væremåde, hans viden ... Det er altså Den Hellige Ånd. Det er jo den, der er bebudet, der skal komme til at frelse menneskene, fuldføre kristendommen. Det er altså verdensvidenskaben. Der er intet højere end alkærligheden. Det er det, menneskene er i færd med ... Der, hvor alkærligheden mangler, der eksisterer krigen. Men der, hvor den er fjernet, der eksisterer verdensfreden. Og det er porten til en højere verden, hvor vi bliver fri for den fysiske tyngde, - f.eks. tyngdeenergien og lysets hastighed og reinkarnationen og alle de ting. Hele vor mani-

[23. september 1975 - side 3:]

festation er overjordisk. Så er man det fuldkomne menneske i Guds billede. Men det får de at vide i den her takkeskrivelse. Jeg tror, folk har godt af at få at vide ... når nu de støtter sagen sådan, så tror jeg, de bliver glade, når de får et lille indblik i, hvad det er, de støtter. Om de så måske slet ikke tror på det ... det tror jeg nu nok, de gør. For der er ikke nogen anden logik i verden. Så er der mening i tilværelsen.

Ib: Den krig, du talte om, som vil, komme om tusinde år ...

M: Ja, når nu den her store karmaudløsning, - denne krig, der nu kommer ... det bliver slemt. Så mener jeg, at stormagterne bliver knust. USA, Rusland og Kina. De taber deres magt, og det med at lave våben og sådan noget ... og hvis det er rigtigt, det de siger, at de flyvende tallerkener kan aflade atombomberne, så står de jo ikke så godt i det. Altså, så kan det ikke blive så ... Men hvis de ikke gjorde det, så ville supermagterne udslutte menneskeheden. Og det er jo ikke i jordens karma. Atomkraften, — det er fuldstændig forkert. Det er tåbeligt at foretage atomsprængninger. Det er fuldstændig galskab. Det er at sprænge mikrokosmos. Den har sine love, akkurat som ... Hvis man tænkte sig det samme oppe i makrokosmos, så ville der komme kræfter, der splintrede mælkevejen, så det røg til alle sider, brand osv. Men det er der ikke i vort mælkevejssystem, heldigvis da. De store makrovæsener deroppe bruger ikke atombomber.

T: Det er, som når en supernova sprænges.

M: Ja, der foregår jo noget, selvfølgelig, det er jo ikke allesammen indviede, de kloder. Jorden bliver en fuldkommen klode. Men jeg mener også, at vort mælkevejssystem består af mange fuldkomne ... Vi kan jo ikke regne med vort eget solsystem. Der tror de jo, at der kan bo mennesker, skønt de opdager så mange ting, der ikke kan forenes med det. Men det betyder jo ikke noget, når man er færdig med det fysiske plan og tyngdekraften, - så er der jo ingen afstande. Så kan man komme til hvad, det skal være, hvor som helst. Så er det tankens magt. Den går på bølgelængde. Det er en mærkelig kraft, tankekraften, for den har det anderledes end f.eks. radiobølger. Radiostråler tager tid, men en tanke tager ikke spor tid. Telepati har ingen tid. Det er øjeblikkelig ... det er lige meget, hvor i verden ... det vibrerer. Men det ligger jo langt udenfor forskernes ... udenfor videnskaben. Det er ting, menneskene først kommer til senere.

Torben: Er det rigtigt, at der inden verdenskrigene kan komme naturkatastrofer?

M: Det tror jeg ikke, der bliver meget af. Jo, altså, måske nogle små ... men ikke store. Det bliver ikke kontinenter, der synker ned. Det gør der ikke. Men der er jo udsigt til noget ... San Francisco er jo i farezonen, efter hvad videnskaben siger. Og der er også andre steder. Og vi har også en revne, der går gennem øresund og op til Frederiksberg have, - en revne i kridtlaget. Jeg har oplevet to jordskælv her. Det første mærkede jeg ikke så meget til. Da gik urene i stå hist og her. Så viste det sig, at der havde været jordskælv. Men det andet, det sidste, - da boede jeg ude på Pile Allé, og jeg var lige gået i seng. Så blev jeg vendt i sengen, og jeg tænkte ... hvad var dog det. Så tænkte jeg, at det måske var jordskælv. Så stod jeg op og så, hvad klokken var. Og dagen efter stod det ganske rigtig i avisen, at der havde været et jordskælv. Men det er der ikke nogen fare for her. Her bliver ikke slået i stykker. Det her bliver ved med at være center. Så kommer der om nogle tusinde år, da vil centret blive flyttet til Ural, til Kaukasus. Og det skal jo være en dejlig egn. Der skal være ganske herligt. Der skal nok være mildere og varmere end det er her. Det ligger da mere syd på.

[23. september 1975 - side 4:]

Torben: Inden den krig kommer, vil der ske en masse mentalt med menneskene. Vil der ikke det. Jeg mener, du snakker om ægteskabets zone, og der er sket en masse psykisk med menneskene det sidste halvandet års tid.

M: Nu er der jo det, - de bremser jo en masse med deres ... de kan jo lave det sådan til sidst, at de holder op med at inkarnere her. Hvis det går alt for voldsomt med deres frie aborter. Hvis et foster et par gange skal forsøge at komme igennem - og det skal næsten alle fostre, der ikke kan komme igennem ... så danner naturen det til, at de inkarnerer et andet sted. På den måde kan de godt til sidst være med ... men så kan det jo blive galt, for så er der jo ikke den naturlige lidelse ... så kan det jo faktisk tage alt for mange mennesker ... Men det er der jo ikke nogen fare for med jorden. Den er jo så langt fremme. Men det er jo klart, at en masse af dem, der nu er døde, de kommer ikke med i den store fødsel. Jeg mener, de her afrikanere, hvis bedstefædre var menneskeædere, og som nu har epauletter ... de når ikke på to tusinde år at blive alkærlige. Men de inkarnerer så på andre kloder. Og dem, der ikke kan, de uddør her.

Ib: Men hvem er det så, og under hvilke omstændigheder bliver så den krig ført om tusinde år?

M: Jo, der er jo den sidste deling af jorden. Men det er ... det vil jeg regne med, er kampen for at få skabt jordens forenede stater. Vi kan jo se vores FN, hvordan det er ... Når der ikke er nogen rigtige stormagter, så bliver der jo kamp imellem dem. Men der vil blive en fredsepoke. Det siger Nostradamus jo også. Og biblen siger jo også, at der bliver et tusindårsrige. Det kommer altså der. Men jeg tror ikke, jeg tror slet ikke, at det varer tusinde år. Jeg vil tro, det varer måske en fem, seks, syv hundrede år, - sådan noget. For der er jo ikke meget tid på tre tusinde år, når det skal være indenfor den tid. Men den krig regner jeg ikke med, skal blive sådan noget særligt. Ikke noget blodigt, nærmere politiaktion. De skal skabe et politi. Vi kan jo nok tænke, at det går ikke sådan frivilligt til. Men det er jo en vældig interessant tid, at menneskene lever her. Og jeg mener, det er jo dejligt ... de mennesker, der allerede har fået fat i de kosmiske ting, de er alligevel godt garderet. De kan gardere sig godt. Det er dem, der kommer til at bygge op. Men vi ser jo også, at vi er foran med at komme ned i skidtet. Der er vi jo foran. Så er vi også foran med at komme op igen. Jeg tror nok, vi er foran med porno og alt det der, og med ægteskabsdegeneration.

Ib: Det tror jeg også, at den øvrige verden har en levende forestilling om.

M: Ja, - det har de. Nehru sagde jo til Gerner Larsson: Skandinavien - det er jo det, der er vores forbillede. Det er jo det, vi arbejder hen på.

Ib: Det var der også mange, der sagde til mig i Japan. Mange af de mennesker, der havde været her og studeret landbrug.

M: Ja, de var meget begejstret for Danmark. Kan du ... Nåh nej, det var ikke dig, der var

med. Jeg havde nær sagt: Kan du huske de her præster. Da de hørte, at jeg var fra Danmark, så kendte de jo straks Hans Christian Andersen.

Ib: Jeg kan huske, der var en gammel professor i landbrug i Nordjapan, som var med til et foredrag, og som direkte sagde til mig: Vi venter på nye impulser fra Danmark.

M: Ja. De har jo også en stor bevægelse selv. Oomoto.

Ib: Nej, det er en lille bevægelse i Japan.

M: Jo, men den bliver ikke ... der er ikke en eneste sekt, der bliver ... Alle mennesker skal lære kosmiske analyser. De skal ikke lære, hvad en sekt, samfund eller forening foreskriver. De skal

[23. september 1975 - side 5:]

lære at gøre det efter deres frie vilje, - efter evne, som de kan ... Og kan de ikke, — ja så kan de ikke. Man kan ikke få folk til at hæve sig op i deres eget. Ja, - det er jo det, vi skal skabe.

M: Her er noget ... det er noget med engelske bøger, som vi jo mangler meget. Der er en, der skriver, at han gerne vil have et hundrede af den ideelle føde. Den er vist oversat af fru Okkels.

Grethe: Den har været trykt. Den skulle genoptrykkes.

M: Ja, den mangler jo. Men så forstår jeg ikke, - det siges, at den ligger færdig.

Grethe: Der er Bønnens mysterium, som hun vist er færdig med. Og der er en til ...

M: Jeg tænker på, det bliver jo ikke til noget, hvis Bertil ... Det går jo lidt tilbage med hensyn til trykning. Han er jo vældig sød. Og nu vil han holde foredrag. Men jeg tænker på, at det er jo ikke så godt, hvis vi får tomme perioder, — at vi ingen bøger har. Kunne man ikke prøve at tale med ... jeg har tænkt på Thorell, for han er jo voldsomt interesseret. Høre, hvad det koster at få lavet sådan en bog ude. Det er da bedre at have bøger, - selvom vi ikke skulle tjene på dem. For det kan jo ikke brede sig. Der kommer mange fra udlandet, der nu vil have bøger. De skriver efter dem. Vi averterer jo også i udlandet ... og så det, at de ikke kan få dem. Nu ham, der vil have et hundrede ...

Grethe: Ja, af den ideelle føde. Den skal genoptrykkes. Så er der Menneskeheden og Verdensbilledet. Den har været oversat i tyve år, og Poul Brunton har skrevet forord til den. Den er lige klar til at trykke. Og så er der Bønnens Mysterium. Den er fru Okkels næsten færdig med. Og den bliver der læst korrektur på af Rei og Allan Johnson i England, og om tre uger er de færdige –

M: Jeg tænkte på, om vi ikke skulle se med en enkelt bog, hvordan det kan svare sig, - hos Thorell, for han er lige så glødende. Han tåler ikke en fejl i dem. Og han vil nok tage den normale pris. Selvfølgelig bliver det nok dyrere end en forlægger kan gøre det. Men det vil jo lette os meget. Vi kan da prøve at se ... han kan da prøve at give en pris.

(Ib har talt i telefon. Martinus gentager)

M: Jeg regner ikke, at der vil være nogen bogtrykker, der bedre ... Han er så glødende interesseret og med på, at det skal være korrekt. Han læser også korrektur på Det tredje Testamente. Sagen har hele hans ... så man kan da i al fald prøve. For jeg tror ikke, at Bertil kan blive ved at klare det. Og hvis jeg bliver ved med at være rask, så bliver Det tredje Testamente færdigt, før jeg har regnet med. Så bliver det måske færdigt her midt i vinteren. Jeg tør ikke sige det helt bestemt, men det varer ikke meget mere. Men der går jo nogen tid, inden den så kan blive trykt færdig. Og det er jo en lang tid, hvis vi står og mangler bøger, som de bestiller. Så er det, jeg mener, at vi kan da prøve at se, hvordan ... selvom vi ikke har diskuteret så meget på den. Det er da bedre at have den, og man kan tilfredsstille dem.

Torben: Jeg skal prøve at snakke med Thorell om det og se, hvilken pris vi kan få på det.

H: Vil du gøre det, eller skal Torben snakke med ham.

M: Jeg skal foreløbig snakke med ham. For mig har han mere respekt for.

H: Så skal han vel også vide, hvor mange han skal lave.

Ib: Han giver en pris på et eller andet antal, - hundrede - plus følgende hundrede eller sådan noget.

Grethe: Skal vi starte med den ideelle føde?

M: Måske var det den bedste. Var det ikke den, han ville have

[23. september 1975 - side 6:]

hundrede af? Og det er jo om at gøre at komme bort fra det ... (utydeligt). Er den ikke deroppe i reolen?

Ib: Jo, den er hvid (i bindet). Det jeg tænkte er, at hvis den er fremstillet tidligere, så er der måske trykplader til den

M: Ja, det kan godt være. Så letter det jo meget.

M: ... at jeg har skrevet. Mindre kan det ikke være. Men der skal bøgerne indgå, — som afdelinger i "Det tredje Testamente". Det, jeg skriver, nu, det er én der viser, ... der helt

fuldstændig analyserer hele mit arbejde ud som det tredje testamente. Så de ser, at hele mit arbejde ... det analyserer jeg som det tredje testamente. Så de ser, hvorfor det hedder det tredje testamente, - hvad ret man har til at kalde det det tredje testamente, og hvad ER det tredje testamente. Hvad var det gamle testamente, og hvad var det nye, - og hvad er det, der mangler. Det var det, Kristus sagde: Jeg har meget mere at sige, men I kan ikke tage det. Han siger netop, at der skal komme en videnskab. Og når det skal være den hellige ånd, så må det være den højeste videnskab, der er. Men hvad kan være den højeste videnskab. Det må være den højeste væremåde, - og det kan kun være alkærligheden. Det har jeg redet ud også ... Thorell er helt oppe i skyerne, - han læser korrektur. Der har jeg en god hjælp i ham. Det første bliver jo en bog. Men jeg mener også, at nu bliver der flere bøger så, - "Det tredje Testamente", på den måde, - senere. Ja - for så bliver det jo ... Livets Bog bliver jo første bind og andet bind og ... ork, det bliver jo ved med ... de indgår jo som led i det samlede "Tredie Testamente". Ligesom det gamle og det nye testamente, - de har jo deres afdelinger, ... apostlenes gerninger, og hvad det hedder alt sammen. Sådan må det andet her jo ... bøgerne, der er lavet. De er jo lavet, så de passer til hinanden. Så kommer vi til de små bøger. Så er problemet der, om man skal sætte nogle flere sammen, så det bliver større bøger. Og så tror jeg også, at de skal være hvide, - beholde de andres farve. Så er det jo, at boghandlerne gerne vil have spragledede bind. Så kan vi jo lave farvede smudsomslag. Nu er der jo det at sige til det ... nu ved jeg jo ikke, om Borgen vil sige — ja, det tør jeg ikke rigtig ... det bliver jo stort. Men hvad ... når de trykker et leksikon, - det bliver da også stort. Men jeg har fået lovning på kapital også. Heiberg var her forleden dag. Han gav 3.000 kr., selvom han betaler til kulturfonden. Han ringede om, hvornår han skulle komme med min fødselsdagsgave. Jeg troede jo ikke, at han gav fødselsdagsgave nu. Og så blev det aftalt med en onsdag formiddag. Så kom vi til at snakke om Det tredje Testamente, og så sagde jeg, at der skal nok bruges nogle penge til det, for jeg ved jo ikke, hvordan forlæggere ser på sådan et ... "Jamen det var lige noget for mig". For han havde en del penge, som han skal have afsat, ... så der kan også blive noget. Og så fik han lavet mit ur. Nu går mit ur. Jeg beklagede mig over, at det havde været til urmageren to gange, og det kostede 500 kr., først 200 så 300 kr. Og da jeg så havde det et halvt døgn, så gik det i stå. Det er sikkert smurt godt nok, men der er en hemmelig fejl, måske et hjul med en fejl, og så går det i stå. Så sagde han: Jeg kender en. Vi har lavet mange ure. — Han fik uret med hjem. Det kom så tilbage, og nu går det.

(Om en bygning, Heiberg har lavet).

M: ... om bogen. Vi ved jo ingenting. Men vi må jo tænke. Vi må jo arbejde med det. Så jeg ser, at Forsynet har ladet en mægtig medvind strømme ind til os. Der er en mægtig medvind alle vegne. Og jeg føler også, at vi skal bygge et stort hus ved Klint først. Næsten som et hotel med værelser. Foredragssalen kan vi jo nok bruge et stykke tid.

[23. september 1975 - side 7:]

Grethe: Ja, det vil jeg også nok tro, at foredragssalen med lidt ombygning kan bruges i første omgang - og som undervisningslokale.

M: Ja, det vil nok være klogt at gøre det. Er det ikke lidt fugtigt der?

H: Ja, det gælder jo alle bygningerne, at så længe vi ikke kan erstatte dem, så må vi beholde dem, og så efterhånden ...

M: Ja, det er klart. Jeg mener da ikke, at vi skal ... så har jeg også tænkt meget på, at foredragssalen må kunne dannes til, så den ... Men vi skal jo ikke bygge træhuse. Vi må bygge rigtige værelser, - så folk kan få rigtige værelser og lejligheder.

H: Men mener du, at vi er så tæt på det, at vi godt kunne bede en arkitekt udkaste nogle ideer?

M: Ja ..., jeg mener det vil være inden fem år ... men jeg tør jo ikke ... jeg skal have det tredje testamente færdigt, og vi skal snakke med forlæggeren og se, hvordan de ser på det. Der er forsynet også med. Jeg er ikke bange for ... når ideerne er kommet til mig, så skal de også gennemføres. Og der er også grænse for, hvor længe de huse kan vare.

Grethe: Jeg tror, de er så nedslidte, både bygnings- og inventarmæssigt. Og det kan ikke betale sig at ofre store summer på det bestående.

M: Vi kan jo godt komme i den situation, at vi ikke kan leje dem ud.

H: Men inden vi går i gang med det, må vi jo forestille os, hvad vi egentlig skal have i den bygning. Om det udelukkende skal være værelser, eller ...

M: Ja, men det er jo det, vi skal se. Vi har jo lov at komme sammen ... det regner jeg da også med. Ideerne spørger jo også ... Så jeg er klar over, at det er på vej ... i nærheden.

Grethe: Man kunne måske i første omgang lave en lav bygning med lejligheder med opvarmning.

M: Jo, - det kunne man måske godt. Nu bliver der jo også det med myndighederne. Man må vist ikke bygge i to etager. Men hvis de opdager, at det kan blive et større center der. Hvis sagen bliver berømt, — kommer i landets blade ... så går kommunen nok med til det. Jeg mener, kommunen kan bestemme det.

Ib: Ja, så ser hele situationen anderledes ud.

M: De kan jo komme til at ... Højby kan jo blive en stor by. For jeg mener, det bliver et verdenscenter. Når først det kommer i gang, så vil de komme fra hele verden. Nu ser vi ... der kommer jævnlig henvendelse fra fremmede lande om bestilling af bøger. Vi averterer jo i et eller andet internationalt ... Vi har faktisk venner både i Afrika og Canada, Amerika, Australien ... jeg ved snart ikke ... men det viser sig, at der er efterspørgsel. Og det viser sig jo også herhjemme, - her siger de jo allesammen: ja - dit navn. Kommer man til at nævne det, siger de: Nåh ja, ham har vi hørt om. Så det

kendes jo af mange. Men det er jo ikke så sært, når man nu i så mange år har holdt foredrag for så mange mennesker, og Livets Bog er kommet ud ... det første oplag var på to tusinde, - der er da mindst kommet en fire tusinde ud. Men det er rigtig nok, - de sidste bøger er der ikke solgt så mange af. Men det regner jeg også med, at de er til de kommende liv. De kan ikke tage det hele på een gang. Nogle kan nøjes med første bind. Det er der også nogle, der gør. Jeg regner med, at det skal være bygninger, der kan bruges hele året.

Grethe: Det må være tidssvarende med en lille lejlighed med toilet og brusebad og køkkenanretning, uden at det behøver at være noget voldsomt stort.

M: Der gælder det om, at man har en rigtig specialist til arkitekt.

[23. september 1975 - side 8:]

Torben: Jeg vil foreslå, at inden vi går i gang med det, tager vi på en studierundrejse til de højskoler, der er lavet. F.eks. en højskole som LO-skolen i Helsingør. Det er noget af det bedste, der er lavet indenfor det område. Så har bestyrelsen selv en idé om et eller andet.

M: Der er selvfølgelig mange steder, vi kan tage ved lære af. Vi er ikke eksperter i at lave sådan noget. Så det synes jeg vil være en god idé, hvis vi opdager centre, der er meget dygtige ... og få nogle ideer.

Ib: Ja, jeg forestiller mig, at der skal laves en samlet plan for hele feriebyen, så det hele hænger sammen på en eller anden måde.

M: Jo - i al fald for de første ... halvtreds år. Vi ved jo ikke, hvor hurtigt, det kan gå ... Men jeg har en følelse af ... og det plejer altid at slå til ... at hoveddelen bliver et stort center, en by deroppe ... så Højby bliver næsten en biding. Jeg regner med, at man også kommer til at bygge høje huse. Så skal der jo ikke så meget jord til.

Ib: Jaaaah, det er jeg ikke helt sikker på er rigtigt, for man forlanger jo så meget større friareal mellem husene.

M: Ja, men er det sådan, at forsynet vil have høje huse, så skal der nok blive frie arealer. Jeg må jo gøre det ... jeg kan ikke sige endnu ... det er jo ikke færdigt i min bevidsthed. Og derfor taler jeg om det. I skal jo også vide ... Vi snakker jo om det. Og jeg er jo heller ikke så meget kendt med det. Men det er rigtig nok ... det er da kun godt. Jeg synes netop, at Bellahøj er noget så glimrende, - at der er stort mellemrum. Det er da herligt. At der ikke er baggårde med lokum som i gamle dage. Jo, vort må være hypermoderne. Når det skal være et forbillede for andre. Så må vi netop gøre det så rigtigt, som vi kan. Så må vi tage lidt ad gangen. Men det er rigtig nok, - at ved man noget om, hvor det er rigtigt og godt, der bør man tage hen og se på det.

Ib: Ja, det er der flere steder her i landet. Virkelig gode ting.

M: Læreanstalterne er vist meget flotte.

M: Men det er jo klart. Vi skal ikke begynde at slå den tykke ende af sømmet ind. Selvfølgelig skal sommerferie og det der blive ved med at kunne finde sted. Og så er der nok noget der skal lukkes om vinteren. Men der må være noget, der er åbent hele året.

Aage: Det er også meget almindeligt, at man har foredragssal i kælderen og stueetagen og så en masse værelser ovenpå.

(blandet snak) (om Klintsø)

Ib: Det er et spørgsmål om beplantning. Det har jeg indtrykket af. Hvis nu man forestiller sig, at hele Klintsø bliver plantet til med buske og træer osv., så bliver klimaet jo helt anderledes.

M: Så bliver det mildere?

Ib: Så har man ikke den tågedannelse, man har nu, — når man bygger og kloakerer. Det er da mit indtryk, at det er helt anderledes nu, dernede hvor man har bygget og plantet.

M: Der skal jo altid være 100 meter til stranden. Så der bliver jo et felt der ... hvis der skal plantes eller hvordan ... det ved jeg ikke. Men ... vi snakker jo bare om det.

Ib: Såvidt jeg kan se, vil der ikke være noget i vejen for, at en sådan by kan ligge i Klint sø.

Grethe: Jeg tror bare ikke, at vi kan vente med at ordne vore pavilloner, til vi engang regner med, at vi skal bygge videre i Klint sø eller et andet sted. For der skal jo en masse penge til at købe al den jord.

Ib: Det er der vist heller ikke nogen, der forestiller sig. Men hvis der engang skal bygges en stor by, så kan det jo ikke bare være på de arealer, som vi råder over. Så må det jo udvides derudaf.

[23. september 1975 - side 9:]

M: Nej, vi må nøjes med det, vi kan lave. Men vi må indrette det med henblik på, hvordan vi kan lave det større.

Grethe: Vi er allerede langt bagud med pavillonerne. Og vi kan ikke i mange år leve på folks good-will.

Tage: Er der ikke nogle udkast eller forslag. Jeg synes Bob sagde, at der var nogle tegninger af nogle nye former for pavilloner.

H: Jeg ved, at Seest og Flensted var gået i gang i sin tid. Men Gerner standsede dem.

M: ... selvfølgelig skal vi så ... det, skal vi selvfølgelig have penge for, det er jo materiale, vi laver, - det er jo klart. Men det kommer jo netop. Det vil blive ved med at komme, akkurat som det kommer nu. Det vil blive flere og flere mennesker ude i verden, der vil støtte sagen. Den bliver så uhyre rig til sidst. Så den kan godt lønne sine medarbejdere, - sine virkelige medarbejdere. Men vi kan ikke om alle mulige mennesker sige, at de er medarbejdere. En mand nede i Australien finder på at lave en studiekreds. Hvad ved vi om den studiekreds. Og han sætter mit stempel, altså vort stempel her ... hvad ved vi om det. Han kan jo fortælle en hel masse løgnehistorier. Han må have sit eget navn og ansvaret. Det bliver helt uden love. Så bliver der ikke noget at overtræde. Jeg mener, at interessen bliver så stor, at den skal nok bære det hele. Der er nok en hel masse, der ikke har interesse, - de sakker bagud. Vi skal lære noget mere.

M: Nej, - det kan vi ikke fjerne. Hvad er det, han mangler?

Aage: Han har et tysk Kosmos, som han tager med til forskellige kongresser, skriver han. Og så trykker han denne her adresse ved siden af instituttets. Men hvad er det for et tysk Kosmos? - Er det et, han selv laver?

H: Det er det, som Karin Linde skriver.

Aage: Står instituttet bagved?

Grethe: Ja.

H: Ja ligesom det svenske.

Aage: Vil det sige, at er der tyskere, som vil have noget at vide om sagen, så skal de skrive til København. De kan ikke henvende sig til nogen i Tyskland?

M: Nej.

Grethe: De bliver sendt herfra, og der bliver lagt giroblanket i til instituttets tyske girokonto, og dertil indgår beløbet fra dem, der abonnerer. Willy og Solveig har fået det kartotek, hvor de bliver ført op, og så ekspederer de Kosmos. Kommer der skrivelse om nogen, der ønsker prøvenummer, så ekspederer Willy og Solveig også det. Det er ikke Gerard.

Aage: Men der står her, at han deler tyske prøveeksemplarer af Kosmos ud.

Grethe: Ja, men så er det, at når Mogens og han rejser derned, så får de noget materiale med, som de kan dele ud. Og jeg ved jo ikke, hvor mange eksemplarer de sender til Gerard, hver gang der kommer et nyt Kosmos. Og det er så dem, han deler

ud.

Aage: For egen regning. Ikke for instituttet.

Grethe: Jeg ved ikke, hvordan han fungerer. Han har et vist lager af vore bøger, som han skal svare til rent økonomisk.

Aage: Har han ikke en slags Tyskland-kontor, når han sælger bøger for os i Tyskland?

H: Nej, vi har ikke noget Tyskland-kontor, og vi skal ikke have noget Tyskland-kontor.

Aage: Men han har vel den opfattelse.-

H: Jeg tror, at vi må se sådan på den funktion, som det kan få i Tyskland, - altså Kosmos ... at ligesom vi herhjemme lægger en seddel i, hvor det står, at der er studiegruppe her eller der, - sådan kan man også lave det i Tyskland.

[23. september 1975 - side 10:]

M: Jo, det kan man. Men dette Kosmos, - det er autoriseret?

H: Ja, det indeholder de samme artikler, som har været i herhjemme.

M: Ja, det er godt nok. Det er ikke artiklerne, jeg mener. Står det under vores navn?

Flere: Ja, det gør det.

M: Nej, han er jo meget ivrig, for han skal jo have det til at give penge, og det er jo det ... Han skulle have beholdt en stilling eller et eller andet. Han fik jo støtte fra den og fra den. Men det blev de jo ikke ved med. Vi regnede jo da med, at det skulle ... Der skal jo komme noget ud af det.

Aage: Vil det sige, at vi kan tilbyde ham, at han må lægge et løst stykke papir ind i disse prøvenumre, hvor han skriver: Studiegruppe i Martinus' analyser og så hans navn og adresse?

M: Giver det ikke også en slags autoritet. Ja, hvis vi ved, hvad der står i de Kosmos. Er det kontrolleret af nogen af os?

Ib: Det er uddrag af de danske Kosmos. Der står ikke noget i de tyske, som ikke står i de danske.

M: Nå. Så er det jo meget godt. Kommer der et ud hver måned, eller hvordan?

Grethe: Jeg tror, der kommer ti på et år. De duplikerer det her.

M: Nå ja. Så har vi da noget hånd i hanke med det.

Ib: Jeg synes umiddelbart, at hvis man lægger sådan et stykke papir indeni, hvor der står en henvisning til studiegrupper, og de ledes af Gerard ...

M: Ja, det synes jeg også, vi skal gøre. Når bladet kommer ud på den måde, så kan de udmærket lægge en seddel med besked om studiegruppe der og der. Men når vi averterer det, så er vi vel også på en måde med i garantien for det.

H: Det var vi jo enige om, at det var vi ikke herhjemme, hvadenten det var Inge S. eller Bertil eller hvem det var. Så står det på deres eget ansvar. Og sådan må det også være i andre lande.

M: Ja, det må være for deres egen regning.

Ib: Men det er jo ikke rigtig afklaret alt det der, - hverken med den tyske, hollandske eller andre landes arbejdsgrupper. Og det har jeg forstået på dig, at det har du forsøgt at forklare Gerard gennem flere år uden stort held.

M: Men vi skal have lavet den struktur, jo. Det er den, vi mangler. Det er ikke, fordi det er så store ... der behøver ikke at være så mange love, - det behøver ikke være så indviklet. Men det må laves, så de kan se, hvad de har at rette sig efter. For det her, at der kommer et brev, og der kommer et brev ... og vi siger et og andet. Der må være en bog ... altså, vi får lavet en bog. Der har de, hvordan det skal være. Men -- jeg forstår jo godt Gerard. Han har jo travlt. Han skal jo have det til at gi', så han kan leve. Han er jo flyttet sammen med en kvinde, og de har fået lejlighed i Tyskland.

H: Ja, hvis han ikke har arbejde.

M: Nej, det har han ikke. Det har han jo sagt op. Nej, — han er ikke rigtig egnet. Der er noget ved ham, der er ... Men, altså, han får da noget lavet. Men vi må passe på ... hvad der sker.

Aage: Har du kommentarer nok til, at du kan skrive svaret, Grethe?

Grethe: Ja, jeg forstår jo, at han må ikke lave det stempel. Men han kan lægge en løs seddel i, at han holder studiegruppe der eller der på den og den tid.

Aage: Ja, og kan vi så ikke lægge den liste ved, som er i de danske Kosmos, og sige, at det er den form, han skal bruge?

Ib: Vi har tidligere diskuteret det der, og er blevet enige om, at det vil vi sådan bare lade glide, indtil vi har en nogenlunde

[23. september 1975 - side 11:]

endelig afklaret mening om, hvordan det hele skal være. -----

Aage: Der er en del, som er interesseret i dit verdensbillede, som arbejder med dyrebekyttelse i Sverige. Og redaktionsgruppen vil godt vide, hvordan du stiller dig til, at man beder dem om at skrive en artikel om, hvad de laver for dyrene i Sverige.

M: Ja, det er da meget rart, hvis de vil skrive en artikel. Ja, det var da meget godt, hvis vi kan få dem til det.

Aage: Før vi spurgte, ville vi lige vide, hvad du siger til det.

M: Ja, det kan da kun være godt, hvis der kommer en artikel, der kan hjælpe med til at vise, at de gør noget forkert. Er det det med at de piner dyrene?

Aage: Jo hunde og katte, der bliver pint. Hvad gør man for dem?

M: Vi skal jo ikke lave en verden i kritik. Vi har lov til at skrive, hvad der er forkert, - hvad der strider imod lovene.

Aage: Det er en dame i Helsingborg. Hun er formand for bestyrelsen for arbejdet. Og hendes mand sidder også i bestyrelsen. Og de bruger næsten al deres tid på det. Og jeg tænkte, at det kunne være af interesse at høre, hvad sådanne mennesker egentlig laver. Det giver dem en masse problemer. De nævnte som eksempel, at når der er folk, der kasserer deres hunde, så forsøger de at finde et nyt hjem til dem. Og så havde de en hund. - Ingen ville have den. De kunne ikke komme af med den. Så satte de en annonce i avisen: Hvis ingen vil have denne hund, så bliver den aflivet. Så kom der over et hundrede, der ville have den.

M: Jo ... menneskene har megen følelse. De har meget mere følelse end de ... og navnlig for dyrene tror jeg, mennesker har megen følelse. Men ... man kan også se, hvis det drejer sig om et barn, der har det skidt, eller det drejer sig om en kvinde ... så bliver der straks mange der ... Der er megen humanitet i menneskene, - alligevel.

H: Må jeg nævne et eksempel på et menneske, der har følelse over for dyr. Det er Cassel. Han har 10 pindsvin gående, - og så har han malet dem på piggene, så han kan skelne dem fra hinanden, - så han kan sikre sig, at de får lige meget mælk.

M: Men det var da værre med konen, der ringede op her, om vi ikke kunne støtte hende, for nu havde hun givet mad til så mange vilde katte, at hendes mands og hendes indtægt ikke kunne slå til. Dyreværnet havde givet hundrede kroner, tror jeg det var. Og de kunne ikke få mere støtte. Og nu havde de fået, - jeg tror det var atten katte. Det er jo helt tåbeligt. De må da kunne forstå, at når de begynder at føde kattene, så kan de jo få et helt pensionat af vilde katte. Det kunne hun ikke forstå. Nej, vi kan ikke støtte dem. Vi får selv støtte til vort arbejde. "Ja ... men hvis de ikke fik

føde, så døde alle de katte" ... Jamen ... det er jo deres skyld. Nu har de vænnet dem til, at de kan komme og få mad hos Dem. De må da vide i forvejen, om De kan garantere de katte. Det kan De jo ikke. "Jamen hvad så, hvis de dør" ... De skal lade dyrene ordne sig selv. Hvad med fuglene? - Hvad med alle de andre dyr, der er her i byen, der færdes ... mus og ... hvad med dem ... Det må ordne sig selv. Vi kan ikke tage os af det der. Så kom jeg til at tale med hendes mand. Han var klogere. Han forstod det bedre. Men tænk ... de bruger hele deres løn til at købe kattermad. Og så må de gå til andre mennesker for at få ...

[18. november 1975 - side 1:]

M: Når man nu laver en bog, så kan de se, hvad det drejer sig om. For det her med, at de kommer med sådan noget ... Når man ikke er professor og ikke er ditten og datten, - så lyder det jo mærkeligt. Men det er jo blevet sådan, at en videnskab helst skal være fra et universitet. Men det er jo tåbeligt. Enhver sandhed er jo en videnskab. Men det er jo rigtig nok. I en verden, hvor der er masser af løgn, - der overdimensioneres løgne.

Ib: Så må man have ekstra sikkerhed for, at sandhed er sandhed.

M: Nej, for det betaler sig bedst at lyve. Ja, det kan man da se på bladene. Journalisterne ... ja, der er nok undtagelser. Men det blad, jeg får med programmer til TV, det er så fyldt med løgn. Sveriges nye dronning ... og så er der et flot billede af en tysk dame, - og hun dementerer jo også. Så mange, der må dementere. (flere eks.). Det er så fuldt af sladder og af porno. Man får rigtig et billede af, hvordan det hele er degeneration. Jeg fik dette TV, det er anonymt. Hvem der har givet det, - det ved jeg ikke, men jeg tror nok, at jeg ved det alligevel. Pludselig fik jeg besked på, at vi skal ud til et fjernsynsfirma ude på Roskildevej. Der stod to fjernsyn, og der skulle jeg vælge det ene af dem: Der kan jeg læse tekst, og jeg kan se svenske programmer. Der må jeg sige, at de svenske tit er de bedste.

(om et apparat med grammofon og radio) -

H: (Om strukturbogen.) Skal det være den alene, eller skal der være et supplement med særlige anvisninger?

M: Det bliver selve grundlaget. Det kommer i altsammen. Jeg mener, det skal være en bog, der viser hele strukturen. Men den, man skal give væk, - det kan være en kortfattet ... for det er jo en, man giver dem gratis. Men der står hovedreglerne, - hvordan betingelserne er. At det ikke er en forretning, at de ikke kan melde sig ind, at de ikke kan få kontrakter. For det er ikke en forretning. Det er en moral. Har de lyst til at lære den at kende, - ja så kan de studere det. Og vil de hjælpe til med at være den moral, ja, så kan de gøre det. Som vi har det nu f.eks ... Når jeg ser på alle de gaver, alle de mange mennesker, der giver mig gaver til jul og til fødselsdagen, - så er det jo alle vore tilhængere. Men jeg går ud fra, - at det på den måde må være frivilligt. - Selvfølgelig får sagen penge gennem sine bøger. Det er jo klart, - de vil vække opsigt, - sagen skal nok komme til at bære sig. Men jeg mener også, at den vil blive ved med at

få gaver. Men selvfølgelig skal vi tage betaling for bøgerne. Det skal selvfølgelig ordnes. Men ellers ... så er det, jeg mener, - sagen går bare videre. Vi er medlemmer allesammen, - enten de er interesseret eller ikke. For det er noget ... alle mennesker skal have det. Det er ligesom solen på himlen. Vi skal jo heller ikke gå hen og betale billetter for at få solskin.

H: Så var det, vi talte om det med valg til bestyrelsen.

M: Ja, der er et punkt. Selvfølgelig må bestyrelsen være et fundament. Vi kan ikke allesammen være i bestyrelsen. Nej, det kan de ikke være. Men der er et problem, - hvordan vi kan lave det allerbedst. For der skal ikke være nogen rangs ... i fremtiden skal der ikke være nogen rangforskel. Hvis man tænkte sig Kristus ... han ville jo være dus med os. Vi siger du til Vor Herre, ikke sandt? - Alt det andet er jo noget, menneskene har lavet. Her bliver der hverken ceremonier eller uniformer eller rang, - eller grader, de kan købe. Der kan slet ikke dannes sekter. Hvis nogen danner sekter, så er det på egen regning. De har ikke medhold herfra.

H: Hvis nogen danner sig forestilling om, at den eller den er overordnet.

M: Det er der ingen, der skal blive. Det skal tydeligt pointeres. Og der er ingen, der skal have tegn på eller ...

[18. november 1975 - side 2:]

H: Det er ikke så meget det, som det er det, at nogen forestiller sig, at andre er overordnede.

M: Men det kan de ikke blive her, fordi mentaliteten eller ånden skal jo vise det. Selvom en mand har et større ansvar, så vil han være dus med de øvrige. Selvom han har en højere viden. Jeg har jo mere viden end mange andre, men jeg føler mig ikke højere end dem. Det er min lyst at være eet med dem. Jeg kan jo ... jeg er meget camoufleret jo. For hvis jeg skulle være i min kosmiske tilstand, så måtte jeg være et indelukket ... i et kloster eller sådan et sted. Jeg kan ikke gå og være hellig altid. Det er fantastisk, som menneskene lever. Derfor tror også mange mennesker, at ... Det var Palm og Thorell. Palm hævdede, at Gud kunne gøre alle mennesker til det, som Martinus er. Og Thorell, - han sværgede jo på, at det kan slet ikke lade sig gøre, Og det kan det jo heller ikke. Men nu er Palm jo senere blevet ... ork nu er der ikke noget i vejen. Men det skyldes jo, at når jeg er sammen med andre mennesker, så sludrer og pladrer jeg jo ligesom de andre. Og jeg kan jo også godt sige ... Nåh ja, det er da mærkeligt, at de laver sådan noget. Men det er jo ikke andet end det, Kristus siger: Ja, ja og nej, nej. Og jeg kan da heller ikke sidde og glo og ska' være hellig ... og de skal sådan ... det ligger ikke til mig. I det hele taget. Jeg ønsker ikke nogen opmærksomhed på den måde. Fordi, - jeg ønsker at være eet med menneskene, og jeg ønsker, at vi allesammen kan være ... og jeg ser på dem, der er mindre begavede, - jamen de kan da også være søde og rare. Dem må man da netop holde af. Der er selvfølgelig mennesker, man ikke kan komme i nærheden af, - men det er der jo ikke noget at gøre

ved. Det er jo deres sag. Og derfor er det, jeg mener, at det, der bliver vores vanskelighed eller overgangsstadium der, det bliver jo det her med, - hvordan kan vi få dem, der har et større ansvar, - hvordan kan vi få dem til ... at de er ligesom de andre, - at det ikke skal markeres med et eller andet. Vi skulle jo gerne bort fra de her dragter, - konedragterne katolikkerne har. De ligner jo gamle koner, når de kommer ... og bærer kors. Der skal aldeles ikke være noget. Men jeg vil jo indrømme, at som religionerne har været hidtil, så måtte der jo være dette ... med over- og underordnet. Jeg kom ind på tankerne, dengang jeg så dronningen i England blive kronet. Så så jeg jo disse ærkebiskopper ... de havde jo dragter af en anden verden, - de bliver så store i de her dragter. Og jeg tænkte også, da jeg så alt det guld og glimmer ... ja, hvis de nu bare var i blå jakkesæt, så er der jo ingen, der regner med dem. Men nu ser hele verden dem, og uh ... og hun fik en krone på, som hun næsten ikke kunne bære. Men vi skal ikke have noget af det. For det er jo kun en viden om livet og verden. Det er det, der kommer nu. Det er det sidste slør, der falder. Alt det andet, det har været tilsløring. Nu falder sløret. Det er den rene viden i disse analyser. Og den appellerer ikke til, at man skal være højere end andre og sådan noget. Tværtimod. Den appellerer til, at man skal være lige. Og hvordan skulle de styre verden ... alle de her, der styrer verden, — det er jo kosmisk bevidste væsener, - af den første kosmiske bevidsthed. Og de er opdelt i grupper. Det fik jeg også bekræftet ... det kan man også se bekræftet med de flyvende tallerkner, og når man læser om Uri Geller. Der ser man også, at de er ni-principper. Jeg har jo fortalt, at bønnens princip ... det bliver hørt af nogle kosmisk bevidste væsener, som er eet. De har ikke noget med at skændes. Det er ikke sådan, at den ene siger: Nej, det er sådan og sådan .. De har allesammen den samme viden. Og derfor bliver de én magt. Men så har de hver især, --- de ... fra det åndelige plan kan de jo kontrollere hvert eneste menneskes bøn. Den telepatiske evne ... tanken, - den tager ingen

[18. november 1975 - side 3:]

tid, selvom det for os her var tusinde lysår, - så virker det øjeblikkeligt. Hvert eneste menneske er under kontrol. Kristus siger jo også, - Jeres hovedhår er talte. Vi kan jo også se det på ham. Han havde jo den mission, at han skulle lave mirakler, for at de kunne se, at han ikke var en almindelig mand, og også - naturligvis - for at de kunne få at vide, hvordan de skulle leve. Men han skulle jo ikke bringe kosmiske analyser, men han skulle alligevel lave det sådan, at de troede på ham. Og der skulle de ikke selv studere noget, - de skulle tro på det, han siger. Og sådan var det jo med alle de andre verdensgenløbere. Så var der jo det med miraklerne. Det er man jo klar over ... det, at han gik på vandet, - han kunne ophæve tyngdekraften, og han kunne gøre vand til vin, som der står. Og han kunne ... spedalske rensedes, og blinde kom til at se. Det er kun naturligt. For nu ser man eksemplerne hos Uri Geller, - hvordan det sker alt sammen. Hvordan et stort skab ... pludselig så står det inde i en anden stue. Så går han nede på gaden, Uri Geller, pludselig så er han oppe i Puharichs lejlighed. Ligesådan med hunden, - den lå henne ved døren, og så lidt efter ser de den komme gående dernede.

H: Det vil man nu gerne selv have lidt kontrol over.

M: Jo, men det er jo det. Det kommer altsammen ... dem, der får det at se. Det er jo det, han kommer til at lave, — meget mere end det. Man kan jo se denne vældige kraft. Da han var i København, - hele omegnen var jo (utydeligt, måske: belastet). Der var en dame, der fik sit sølvtøj ødelagt. Hele skuffens indhold var bøjet alt sammen.

H: Man må så håbe, at han ikke går og føler, at han er en "overordnet".

M: Det gør han ikke. Jeg tror ikke, han føler noget i den retning. Jeg bryder mig ikke om den videnskab, siger han. Han vil ikke gerne det her med kontrolleren, - det var han imod. Og de andre var jo vældig grebet af det, og ville gerne have ham med til det. De fik jo også bekræftet en hel masse. Man kan ikke bortforklare det. Og man ser også de her flyvende tallerkner ... de kommer sikkert til at redde verden for atombomberne. Bare de også kunne redde den for atomværkerne. Det er da også meget muligt, de kan. Nej, men der er jo altså, en serie af væsener mellem himmel og jord. Det kan man også se, når man læser biblen. Nostradamus spår jo også, at når det der kommer, så kommer de døde frem. Og det står også i biblen, at de døde kommer op. Selvfølgelig er det ikke de døde, der kommer op, men der begynder man at se materialisationer. Man begynder at se folk, der ikke er født af kvinder, men mennesker, de har kendt som levende, — at de pludselig viser sig, som har materialiseret sig. Det er det, de kalder de døde. Den tids mennesker vil jo vide, at døden eksisterer ikke. Vi skal jo have navnet væk. Der er jo ingen død. Der er aldeles ikke nogen død. I de kommende generationer vil døden komme ud af sproget. Og da vil man synes, — sikke noget fjollereri de troede i gamle dage.

H: Du talte engang om, at du havde valgt udtrykket "fødsel 1 og fødsel 2".

M: Det er også det, jeg mener. Det holder jeg stadig på. Jeg mener ikke, at man kan få det bedre. Det er så nemt. Og det kan vel næsten hedde det samme på alle sprog. Kan det ikke? Det er ikke ord, der giver vanskeligheder ved oversættelse.

Ib: Ellers kunne du bruge ordene indfødsel og udfødsel.

M: Nej ... Nåh, ja, det kunne man også bruge.

Aage: Eller den fysiske og den åndelige.

M: Ja, det er ikke så godt, for ... det åndelige, det er de jo så vant til. De er også vant til ... Nå ja, han er gået ind på det åndelige plan og alt det ... Det må være noget, som, ikke har døden...

[18. november 1975 - side 4:]

tusinder af mennesker er jo bevidstløse og er blevet levende igen, - og er ikke døde af den grund. Kristus sagde jo også om dem, han opvakte, at de var ikke døde, - at de sov bare, sagde han.

H: Når man taler om det, så kan man ikke lade være med at tænke på, om der ikke er en parallel derved, at der ved fødsel her er fødselshjælpere. Når man fødes ved fødsel 2, er der så ikke fødselshjælpere der, som tager imod?

M: Jo selvfølgelig. Der er en vældig fødselshjælp. Navnlig for dyrene, - ved slagterierne og sådanne steder ... Der er der hærskarer af hjælpere. Dyrene kommer hjem med en vældig rædsel, - der bliver lavet spændinger eller stråler, der i den grad kan dæmpe dyrene. Men det har jeg ikke undersøgt så meget. Men så længe ordet "døden" er der, så bliver den suggestion ved med at være der. Når man ikke hører ordet "døden" mere, så der ikke er andet end fødsel 1 og fødsel 2, så er reinkarnationen jo en selvfølgelig. Og mange mennesker kan allerede have trænet sig op til at kunne huske noget af deres tidligere liv. Og navnlig når man kan materialisere og dematerialisere sig, ja så er der ingen ... så ved de om både det fysiske og det åndelige. Og det kommer vi jo alle til, - og det er den, jeg er i også. Men jeg er jo programmeret til kun at måtte lave det, til at skrive ... jeg skal ikke begynde at lave mirakler. For så ville jeg blive forstyrret i at skrive. Men jeg føler, at hvis jeg er ude af kroppen, så har jeg meget større bevidsthed. Det er kun en lille del ... jeg har altid følt, at det kun er en meget lille del af al den viden, at jeg giver ud. Jeg har jo meget mere viden. Men så kommer jeg ud i sprogets grænser. Så er der ingen ord for det.

H: Jeg kan også huske, at du fortalte engang, at du var begyndt at spille, men det måtte du bremse, fordi ...

M: Jo, det måtte jeg holde op med med det samme, da jeg fik min åndelige oplevelse. Men så var det senere, da jeg blev lidt gammel i gårde med det kosmiske, så tænkte jeg, at nu kan jeg vist godt. Så en eftermiddag gav jeg mig til at øve mig, - og øvede mig mægtigt. Næste morgen, så kunne jeg ikke skrive spor. Det var ligesom lukket. Jeg havde ikke spor lyst ... det var ligesom alt var taget ud. Så var jeg klar over, at så skulle jeg ikke spille. Og det gælder andre ting også. Men derfor er det jo godt ... også det andet ... hvis jeg nu for eksempel havde trang til at blære mig og vise, at jeg kan lave mirakler, så kunne det jo være ... men så var jeg jo ikke kommet til at lave det her. Men nu er det lavet så viseligt, at det hører ikke med (til min mission). Men sommetider er der sket noget, fordi når jeg havde de mange mennesker, - af og til så kom det pludseligt, at jeg kunne se deres fremtid, og jeg kunne sige til dem, at de skal gøre det og det. Gerner Larssons forældre blev jo vældig imponeret, for før den tid kunne de ikke lide mig. De var jo imod, at han gik sammen med mig. Men så var det, at hans ældre bror blev syg. Han fik blodforgiftning, tror jeg. Og lægen sagde, at de måtte regne med, at han ikke kunne leve til den næste dag. Så fik moderen alligevel Gerner Larsson til at ringe, og så var jeg jo god nok. Så ringede han og fortalte om broderen. Og jeg kunne med det samme se, at han lever, - han dør ikke, han bliver rask. Og det sagde han så. Og det skete. Og så steg jeg jo ... Ork, så læste faderen Kosmos. Han fulgte vældig med, og moderen også. Jo, så gik det vældig fint. Og broderen sendte julekort til mig hvert år - og fødselsdagskort.

H : Hører du stadig fra dem?

M: Nej, nu ikke. De er jo døde. Erik kom ikke meget sammen med brødrene. Nej, for de kunne jo ikke tage kosmologien. Det var sådan bedsteborgere. De skulle være købmænd og ...

[18. november 1975 - side 5:]

Grethe: Der er vist en af brødrene, der har holdt Kosmos hele tiden. Det er vist ham i Sønderborg. Og søsteren Ellen Knudsen, de holder også ved.

M: Nåh jo, de har jo været med i sagen. De var jo med på Klintsøgård. Men det var ikke så meget Erik, de kom sammen med. Mange gange er det kommet, at jeg kan sige det med det samme. Og jeg ved også, at i det øjeblik, jeg skal bruge noget ... så kommer det. Kroppen her, det er bare sådan en slags rumdragt for de højere ting. Så der slipper ikke mere ud end højst nødvendigt ... andet end altså analyserne, - dem må jeg sende ud. Men jeg kunne jo hurtigt sætte mig ind i en analyse af, hvordan man laver det, og hvordan man laver det. Og hvis jeg så havde tendens til at bruge det. Men det har jeg jo ikke. Det har jeg jo sikkert fået på puklen for masser af gange. Sådan må det være, ellers var jeg aldrig sat til det. Det koster jo tredive år at få et menneske til at vokse til, inden det kan ... Man sætter ikke et menneske til ... de ved nøjagtigt, hvornår det er færdigt ... de ved nøjagtigt, hvordan det hele er. Og de ved også, at de sygdomme, jeg har haft ... at det er kroppen.

Ib: Men er der ikke nogen verdensgenløsning rundt omkring, som mislykkes på den måde, at dem, der begynder på det, alligevel ikke er kvalificeret?

M: Ja, hvis det er nogen, der ikke har kosmisk bevidsthed. Så kan de jo nok tage fejl. Og de kan have vaner, de ikke er færdige med, - de ikke har overvundet. Men jeg kan ikke sige andet end, at der er ikke noget, der kan lede mig til at lave ... Mine analyser er ... andet kan jeg ikke tænke mig. Og hvis ikke jeg havde dem nu, så havde jeg ikke noget at leve for. Jeg er jo ikke interesseret i alt det andet her i verden, - politik og alt det der. Jeg er interesseret i at vise hele denne store visdom, - til menneskene. Og så ... når jeg er færdig her, så er jeg stadigvæk ... jeg er jo lige så meget med stadigvæk ... meget mere, - det er jeg klar over. Men I har jo også meget mere bevidsthed, meget mere end det, der er fremme på det fysiske plan.

Ib: Det går jeg også og håber på ... (stor grin)

M: Ja, det er ikke, fordi jeg mener, at det er dårligt, det I nu har. Men det er jo bare det ... hvordan skulle man kunne have ... altså tusinder af liv er tilbagelagt, og mægtige erfaringer på en masse felter, meget, meget mere end I kan få frem. Her er alt det fremme, I har sat i gang i tidligere liv, og som har berøring med det, I skal møde her, - de ting, der skal fuldkommengøres. Det er det, I møder nu. Og nogle møder gode skæbner, og nogle møder dårlig skæbne. Det er alt eftersom ... men de har ikke hele deres bevidsthed. I kan godt have været spærret inde i en eller anden kult eller noget ... men så har I nået toppen i det, - så er I inde i nogle andre felter. Det er jo nærmest

... hvis man tænker sig en virtuos på klaver. Han rejser verden rundt, og han er hædret og hyldet ... Han bliver jo mæt. Og i næste liv, så er han inde i noget helt andet, - så bliver han kunstner i noget helt andet. Når man først har kunstnerens love i sig, så er det meget nemmere at male ... og så videre på alle kunstens områder. Det er de samme love.

H: Man kan jo blive mæt af at blive hyldet. -

M: Ja, jeg er i al fald mæt af musik. Men det kan jo godt være, at det er lidt ... man bliver jo glad, når man ser sine ting. Jeg må jo sige, at jeg er så glad, når jeg ser, at I er så glade for mine ting, og jeg ser, hvad der står i brevene. Så bliver man jo glad. Men det er ikke derfor, at jeg laver det. Jeg laver det, fordi det er min natur ... det er min hobby. Det var også derfor, jeg ikke ville have ... Kan I huske ham med guldmedaljen. Det var noget svindel. Jeg skrev tilbage, at jeg følte ikke, at jeg kunne til-

[18. november 1975 - side 6:]

komme sådan en æresbevisning. For jeg gik til mit arbejde hver eneste morgen ligesom tusinde andre mennesker gjorde det. Der var bare den forskel, at jeg gik til min hobby, og det var jo ikke sådan set noget, den store procentdel gjorde. Så jeg synes ikke, jeg har nogen grund til at blive hædret. Men jeg var lykkelig og glad ved at lave det, jeg arbejdede med. Så de måtte undskylde ... Det var jo fup. Medaljen var trykt på papir.

H: Skulle du ikke også betale noget?

M: Nej, der var ikke noget, jeg skulle betale. Men der var noget, de ville lokke mig ind i. Det var tydeligt, at det var svindel. Vi havde jo haft besøg af en græsk professor. Han kaldte sig professor. Der blev ringet tidligt kl. fire om morgenen. Der er en græsk professor, der vil tale med Dem. Jeg kommer ud med ham. - Nej, nej ... jeg kan ikke tage imod ham. Men chaufføren var ligeglad. Jeg måtte skynde mig op i tøjjet. Jeg ringede til Tage med det samme. Lidt efter var chaufføren derude, Jeg kunne jo ikke tale med ham. Tage kom hurtigt herover, så han kunne tale med ham på engelsk. Han roste mit, Han havde selv en bog, han ville have udgivet. Og han ville tale med en professor ved universitetet, men han havde ferie, så ham kunne han ikke få fat i. Tage skulle jo på arbejde. Vi fik lavet morgenthe til professoren her. Tage tog ham så med ind på et hotel på Vesterbro et sted. Så skulle han komme herud om aftenen. Så skulle der være nogle flere til stede og høre, hvad det var, han ville. Han ville komme om eftermiddagen. "Nej, det må De undskylde, Martinus har ikke tid". — "Åh, det kan ikke passe". - "Tror De da, at Martinus lyver ..." - "Ja, sådan nogle" ... hvad var det, han kaldte det ... for løgne ... Jamen det er ligemeget, jeg har ikke tid ... Og så tog Tage ham med ind til hotellet. Tage måtte betale hotellet, for han havde ingen penge. Nej, nej, det var om aftenen, han var herude og snakke, og så var det, at han ville komme den næste dag. Og så var det, at det blev sagt, at jeg ikke kunne få tid til det, at jeg var optaget. Og så var det, han sagde, at det kunne ikke passe. Han havde heller ikke penge til sporvognen. Så kørte Tage ham ind til hotellet. Og denne svindler, — hans navn var på den blanket. Hvad han har set, det ved jeg ikke. Men jeg følte med det

samme, at det er en svindler. Jo, der stod også på dette skrift, at medlemmerne af "det høje råd" ... de kaldte sig det høje råd - og dem, de havde givet guldmedalje, det var ham i Indien, Nehru, og den græske kirkeoverhovede eller pave, og så en meget berømt engelsk forfatter. De var jo alle sammen døde. Der stod en fire - fem stykker, og de var alle berømt, men det var mærkeligt, at de alle sammen var døde. Det imponerede jo ikke mig. Jeg var klar over ... Jeg troede, at de havde et gesandtskab her i København, men det havde de ikke. De havde et konsulat. Og det var en meget fræk mand. En stor tyk mand. Og jeg sagde til dem, at jeg havde fået sådan en meddelelse, og jeg ville gerne spørge om, hvad det var for en bevægelse, der kaldte sig det høje råd. "Det ved jeg ikke. De må selvfølgelig have et bureau i København, så det må De kunne finde". Nej, det ved jeg da ikke ... "Ja, men det vidste han ikke ..."

H: Det var en overordnet, du var kommet ind til.

M: Ja ... jeg tror, de ville lokke mig i en fælde, - hvis jeg var gået på den. Det var ikke en Nobelpris eller sådan noget. Det var en papirmedalje. Men selvom det var en guldmedalje ville jeg ikke have taget den. Jeg vil ikke hædres på den måde. Jeg får jo langt flere penge end Nobelprisen giver. Mange penge fik jeg eftergivet, dengang vi ikke kunne betale. Og da var det jo heldigt, at Eigil Hansen ... Det var derfor, jeg kom ind på en autoriseret revisor, - for han har jo studeret sammen med ham i det øverste skatteråd. Han talte så med ham om vort regnskab. Jo, - for hvis jeg skulle betale skat af de eftergivelser, så kunne jeg jo ikke tage imod

[18. november 1975 - side 7:]

dem. Men han sagde, at det kunne jeg godt blive fri for, men det skulle afgøres af Frederiksberg skattevæsen. Og der var der en mand, som var kollega til Eigil Hansen, og som var gal over alle de penge ... "Jeg kan sgu ikke forstå ... sådan en masse penge der er i deres regnskab, men der er aldrig noget til skattevæsenet." Det sagde han til Eigil Hansen. "Kan du forstå det?" - Ja, det forstår jeg da meget godt, sagde Eigil Hansen. Han ville have, at jeg skulle betale skat af mit privatforbrug. Vi havde jo ingen indtægt. Men så kom det her. Det skulle så afgøres af Frederiksberg skattevæsen. Ja, men så kan Martinus jo betale skat af sit privatforbrug. - Og det rådede de mig så til at gøre.

Grethe: Var det ikke dengang det blev omdannet til en selvejende institution?

M: Jo, senere blev det så ... jeg var også ked af det at være ejer. Jeg stod som en ejer af det. Men så fik jeg jo det råd at lave det til en selvejende institution, og så skal man ikke betale skat af gaver. Man skal naturligvis betale af indtægterne, men ikke af gaver. Og det var jo et stort plus. Vi arbejdede jo på, at vi skulle blive fri for at betale arveskat. Men det er vist nok en langvarig ...

[16. december 1975 - side 1:]

M: Og det er det, jeg har arbejdet med. Men der er kommet meget stof. Men det kan bruges senere til artikler og sådan noget.

Aage: Man kan måske også kalde det det sidste testamente.

M: Nåh ja. Det kunne man måske også kalde det. Der kommer ikke flere, - så ville folk jo begynde at skændes om, at hans var rigtig eller hans var rigtig. Nej, det behøver man ikke at regne med. Der kommer ikke andet. Det er DET.

Aage: Skal vi interessere os for at beskytte navnet? - Det begynder jo at komme på tryk rundt omkring, - i tidsskrifter, at du er på vej med sådan noget.

M: Jo, det tror jeg nok. For hvis det ikke står juridisk fast, så kan det begynde at fortabe sig.

Aage: Det jeg tænker på er, om vi skal betale 200 kr. og sikre os, at andre ikke kan bruge det navn.

M: Jeg ved ikke, om vi skal sige det. Andre har jo lov til ... de har jo også lov til at prøve på ... Mon ikke vi skal lade navnet være. Jeg tror navnet nok skal hævde sig selv. Det tror jeg.

H: Og selvom nogen kommer senere, så vil de jo ikke kunne modsætte sig, at det allerede er anvendt.

Aage: Jo. Altså, hvis der er nogen, der laver en bog, der hedder Det Tredie Testamente inden længe, så har du ikke lov til at kalde din bog det samme.

Ib: Fra nu af og til den er udgivet.

M: Men det er jo heller ikke magtpåliggende. Det er jo ikke det, det drejer sig om. Når bare det er klart i stoffet. Det er ikke navnet, folk er ude efter. Og vil det ikke være lidt i strid med selve ånden? - Jeg tror ikke, Kristus ville lave ... han ville aldrig lave monopol på sine analyser. Nu skrev han ganske vist ingen bog, men han havde jo ikke ...

H: Men mon ikke det er så beskyttet, at ...

M: Jo, det har jeg ikke den mindste bekymring om, før du siger det. Og så er det rigtig nok, at man skal tænke lidt over det også. Men det tror jeg ikke. Men når man nu har lavet det ...

Ib: Men det er jo heller ikke udgivet endnu. Aage mener, indtil det er udgivet.

Aage: Når jeg nævner det, så er det dels fordi vi kommer til at snakke om det, og dels fordi jeg har læst lovene om ophavsret.

M: Men så kunne vi jo godt ...

Ib: Det er jo en lille ting at gøre.

M: Ja, det tror jeg, ville være godt. Hvis der kommer nogen med en pjatbog, så kan jeg jo ikke gøre det. Og det kan der jo godt være nogen, der finder på. Man ser jo, hvor tåbelige de er.

Aage: Og man kan endog risikere, at man slet ikke kan få lov til at kalde en bog for det tredje testamente. Det kan jo være, at Dansk Bibelselskab protesterer.

M: Det kan de vel ikke. De kan da ikke bestemme over fremtiden. Kristus har jo selv bebudet, at der skal komme ...

Aage: Nåh ja. Men det er kun navnene, vi taler om.

Ib: Hvis der er en mulighed for, at dansk bibelselskab kan gøre indsigelse, så skal man jo ikke røre ved det, men bare udgive bogen.

M: Kan man så blive tvunget til at tage navnet tilbage?

Aage: Det har man da set eksempler på, at trykning af ting er blevet standset.

M: Ja, jeg ved ikke ... Det er jo ikke meningen, at det juridisk skal bestemmes, hvad folk skal tro.

Aage: Det er da også muligt, at der findes kriminalromener, der hedder Dødens testamente, og hvad der nu ellers kan være.

M: Men "Det tredje Testamente". Ja, der står jo ikke noget i navnet, hvad det er for et testamente, men selvfølgelig bliver

[16. december 1975 - side 2:]

det forklaret, at det er fortsættelse af Biblen. Det er med i forklaringen. Det bliver fuldstændig forklaret, at det, jeg er i gang med, er fortsættelse af det nye testamente. Og enhver virkelig videnskabsmand vil da se, at jeg har ret. Altså, - det er noget, de godt kan se, at jeg har ret i. Det med Moses og det der ... det kan de godt se. Hvis jeg blander mig ind i noget andet, så kan de måske ikke se det. Men det er jeg ikke rigtig klar over. Men hvis man kunne sikre det på den måde, du siger der indtil bogen ... Den er jo ikke udkommet endnu. Kan man sikre sig navnet nu? (alm. ja).

Ib: Hvis det ikke er sådan, at dansk bibelselskab kan gøre indsigelse, fordi det er noget, der i forvejen hedder det gamle og det nye testamente.

M: Det hedder det gamle og det nye testamente. Men det hedder ikke det tredje.

Ib: Men der er også noget om, at navne, der ligger meget tæt på.

M: Jamen de er jo slet ikke ... de er jo i fortsættelse af hinanden. Det er jo tre fortsættelser. Jeg tror, at vi får meget medhold. Jeg tror, der er så mange fornuftige mennesker ... når man nu ser alt det råddenskab, der kommer ... Thorsens korsfæstelse, og salg af blade fulde af porno, og det sprog, de bruger, — jeg tror, der er mange mennesker, der venter sig noget bedre. Men jeg tror også, at forsynet vil beskytte ... men der er jo den klausul, at man skal selv gøre det, der kan gøres fysisk. Men hvis det strider mod selve ånden, så skal vi jo ikke gøre det. Jeg ved ikke, om det kan stride mod ånden, at man har en juridisk beskyttelse, - at tvinge folk til at kalde det "det tredie testamente".

T: Nåh nej, det er for at sikre navnet, til bogen udkommer.

Aage: Vi forhindrer andre i at bruge navnet. Medmindre det er i strid med vore principper, at hindre andre i at bruge navnet "det tredie testamente".

M: Nåh ja, når den er kommet ud, så kan de jo bare udgive — så må de hellere end gerne ... så vil de nok opdage, hvilken en af dem, der er det tredie testamente.

Ib: Det gælder jo ikke så meget om at hindre andre i at bruge navnet, som at sikre instituttet ret til at bruge navnet.

M: Ja, det er det, at jeg ikke må bruge navnet, der er det kedelige. For jeg er da ligeglad med, om der er andre, der også begynder at skrive ... Det må de da gerne.

Ib: Kan man ikke sikre sig retten til navnet, uden at man forhindrer andre i at bruge det?

Aage: Jo, det kan man gøre på den måde, at man ikke gør brug af sin påtaleret.

M: Når den er kommet ud, så vil vi ikke gøre noget ved det, selvom der er nogen, der kalder det ved det navn. Men det synes jeg, - det kan der vist ikke være noget galt i. Ja, - de kan jo godt kritisere, men det kan de jo altid.

[2]

M: Og hvis de begynder at læse, så kan de da ikke blive forarget. Så kan de begynde at se, - jamen det er jo det, vi selv tænker. Det er alt det her med, hvorfor i kristendommen, - hvorfor barnet går til helvede, når de ikke er døbt, alle disse dogmer, - alt sådan noget. Det er de ting, - de ord, - de navne, der kommer i det nye, jeg skriver. Jeg viser, hvorfor kalder de det djævl, hvorfor kalder de det "synd", - der er jo ingen synd. Det er sådanne korte udredninger af det hele. Det får de at se, at det bliver forklaret i Livets Bog. Og så er det, at de bliver interesseret. For ellers tror de, nåh ja, det er en ny religiøs bog. Men det er det jo slet ikke på den måde, de mener. Og derfor er det, jeg mener, hvis ikke det bliver lavet - det her ... men det føler

[16. december 1975 - side 3:]

jeg også ... nu kan man se enden på det. Thorell er helt oppe i skyerne over det. Han læser korrektur. Men ... jeg har jo en hel masse, han skal have ud. Jeg regner med, at hvis alt går godt, så bliver det færdigt her på vinteren. Jeg regner med, at det er færdigt inden foråret. Det tror jeg bestemt. Så vil bogen kunne komme ud om efteråret. Når den først er læst færdig ved korrekturen, så kan den i al fald komme ud på dansk. Saxe har lovet, at han vil oversætte det til engelsk. Og det skal jo nok være godt. Ja, jeg ved det ikke, men det tror jeg da. Men det tager jo også tid. Men det gælder selvfølgelig først og fremmest om at få den ud på dansk. Hvis der så melder sig nogle forlag, - ja, men vi har oversættere. Men det må vi sørge for selv.

lb: Der er en, der har meldt sig her igen, - det er det her bogforlag, der hedder Robert Larsson ...

M: Der er det ved det, det bliver ikke det her med mange tilhængere, som skal have magt, som vi troede til at begynde med. Der bliver jo kun bestyrelsen, - altså dem, der skal have ansvaret for administrationen. Men de skal jo vælges. Men de kan jo kun vælges af ... Jeg mener, nu, som sagen er idag, da må vi jo sige, - at skal vi tage alle, der er tilhængere, så er det alle dem, der står på de her lister over dem, der har givet gaver til jul og påske. De er jo faktisk tilhængere. Og de bærer jo sagen på den måde med deres store tilskud. Og på den måde er de jo helt frie tilhængere. De har jo ingen stemmeret. Men der bliver nogle, - de få, der skal lave det faste arbejde. Der bliver nogle få foruden bestyrelsen, - det bliver ikke mange. Der bliver mange, der hjælper til som frivillige, - ligesom de, der giver penge til det. Dem, der giver penge, - det betyder jo ikke, at de får stemmeret. Det skal de jo ikke have.

T: Der står netop i de afskrifter, der er taget af båndet, at instituttet ledes af en bestyrelse, som indtil videre vælges af Martinus selv. Men at den senere ved et bestyrelsesmedlems udtrædelse skal supplere sig ved medarbejdernes indstilling af et emne, som skal godkendes af den øvrige bestyrelse, og som vælges for en fireårig periode, men at et genvalg af den afgående godt kan finde sted.

M: Ja. Jeg kom jo noget i tanker om en dag, - om ikke det var praktisk, at den, der vælges, er på en slags prøve et år. Og, hvis det så viser sig, at han passer godt ind i sagen, så træder han ind og bliver fast bestyrelsesmedlem, de næste ... om vi tager fire eller fem år, det ved jeg ikke. Det er måske for meget.

T: Nej, det mener jeg ikke. Det kommer an på, hvor stor bestyrelsen er.

M: Nej, - den skal heller ikke være så stor. Tingene bliver ikke klogere lavet, fordi der er mange. Få kloge er bedre end mange dumme. Og er der mange kloge, så bliver de uenige.

H: Når han så har siddet et år, så skal det vurderes, - naturligvis fra hans egen side, men også fra de øvrige medlemmers side.

M: Ja, jeg mener, at det går sådan, at man vælger en ad gangen. Det skal ikke være sådan, at man vælger fire. Man vælger en ad gangen, og det første år er han faktisk på prøve. Og da lærer han de andre bestyrelsesmedlemmer at kende, - og er håndlanger for dem, eller sådan noget. Så kommer han ind i sagen. Og så viser det sig, hvordan han er, - når året er gået, så ved man, hvordan han ser ud. Og så er der en, der skal være formand.

T: Man vil vælge nogen, som man kender i forvejen, nogen som er knyttet til instituttet.

M: Ja, det er klart.

Aage: En forudsætning for, at man kan tale om valg, - for at man kan tale om indstillinger, det må være, at de, der vælger eller

[16. december 1975 - side 4:]

indstiller, er en kreds, som på en eller anden måde kan afgrænses. Der synes jeg, vi støder på et stort problem.

M: Ja, for det skal jo ikke være sådan, som når man søger en stilling. Det skal ikke i realiteten være en livstilling, som det er i en forretning. Selvfølgelig, hvis der er arbejde nok til et menneske, at han kan have en stilling, — så skal han jo have en stilling. Men jeg mener, — med hensyn til lønspørgsmål og sådan noget, - man må jo regne med, at de er interesseret i sagen. Og selvfølgelig skal de have en løn, så de kan leve ordentligt. Det er jo klart. Men jeg mener ikke, det behøver at være nogen i fast løn, - at den ene får det, og den anden får det ... Den slags kedelige spørgsmål, som er i en arbejdsstilling, som nu får han det, og det får jeg ikke, - hvorfor skal han have det ... sådan noget skal vi ikke have hos os. Det er de tankeklimaer, vi skal have væk. Men de skal selvfølgelig have ... dem, der skal arbejde her, og ikke kan have noget andet arbejde, de skal selvfølgelig have, så de også kan leve standsmæssigt. Men alle de mange andre, - der vil jo altid være mange, der støtter med penge, og dem regner jeg også for medarbejdere. Sagen består jo ikke bare, - det er jo ikke en sekt. Derfor er der ingen faste medlemmer. Den fortsætter som den er i dag. Det er blot det, at det med bestyrelsen, det skal have en form. Jeg regner selvfølgelig med, at understøttelsen vil blive ved. Ja, min fødselsdag kan jo blive lavet om til den 24. marts, - og så er der jo julen. Og der mener jeg, at sagen udmærket kan sende et brev ud, som den også gør ... om der er nogen, der har lyst til at støtte sagen. For ellers tænker de jo ikke på det. Men der er jo også den mulighed, at sagen får mange penge. Når jeg har talt med nogen, - så siger de: jamen medarbejderne, de må jo ... det er så indgroet, at der ikke må være ... og der er det, jeg mener, at vi må kunne lave det sådan, - men de kan jo ikke allesammen have magten. Der MÅ jo være nogen, der har ansvaret. Det er bestyrelsen. Så er det, at vi kommer ind på det her med ikke at kalde det bestyrelse. Vi skal jo reformere, - vi skal se at finde ud af noget, at vi ikke får det her ...

Ib: Ja, også fjerne de gamle former.

M: Ja, det er jo det, vi skulle, så alle kan se ... Vi må bort fra alt det her overklasse og alt det ... for husk på, det er den ny verdensplan. Det er jo det, at det, der står i det fjerde kapitel, det begynder her. Derfor skal vi også afskaffe det, vi kan afskaffe nu. Mange mennesker må jo beholde deres livsstillinger. De behøver jo ikke at gå fra deres livsstilling for at dyrke sagen. Det er jo en moral, det drejer sig om. Det er ikke en livsstilling. Men så er der nogle, der godt vil dyrke den moral, når de har tid og lejlighed, - de vil hjælpe til. Nogle vil ofre penge, og andre ... holder sig tilbage. Der er nogle af alle slags. Men jeg mener, til dato har sagen jo udviklet sig godt fremad. Og det vil den også blive ved med. Hvert år er der jo stadig tilgang. Nu ser man, hvordan menneskene modnes kolossalt. Man kan mærke, at de modnes kolossalt rundt om. Og der er også nye, der skriver til os. Men jeg tror, at når det først kommer på forlag ... for der er jo en masse mennesker, der kender det her navn, - mit navn. Men de er ikke rigtig klar over, hvad ... men de er klar over, at det er noget godt. Jeg hører ikke andet end godt om det. Jeg traf ham præsten deroppe i Klint: "De har mange venner, Martinus. De er allesammen så glade for deres arbejde". Så har man da hørt noget godt, og andre kommer også og siger ... og en sagde også, nå ja, han skrev, at han var jaloux over, at jeg skulle være bedre end han ...

H: Det er jo svært at finde nogen anden betegnelse for bestyrelse.

[16. december 1975 - side 5:]

M: Der er også noget, der hedder rådet. Men virker det ikke noget anderledes. Hvis vi siger rådet ...

Flere: man kunne sige ansvarsgruppen.

Aage: Er det ikke sådan, at samfundet kræver, at en selvejende institution har en bestyrelse?

M: Ja, - dem der støtter, vil jo gerne vide, hvordan strukturen er.

Aage: Men at myndighederne kræver, at det skal hedde bestyrelse.

M: Nå ja - det kan være.

Ib: Jeg tror ikke, det vil være nemt at komme igennem med nogle statutter, medmindre man bruger den fastlagte terminologi, - og der hedder det bestyrelse. Men det behøver vi jo ikke at benytte andre steder end her.

Aage: Det er det samme som ledelse. Vi skal bare på en eller anden måde give udtryk for, at tingene skal tillægges en anden vægt, end man plejer at gøre.

M: Ja - det det drejer sig om er jo, at vi skal ikke forfordele. - Men vi kan jo kun vælge en mand ad gangen. Og så er det, jeg mener, at man kan vælge den mand, der er på prøve. Han har været på prøve et år. Og går det så godt, ja så fortsætter han.

H: Det vil være en lidt ubehagelig situation, når der er gået et år, og man så må sige til ham ...

M: Ja, hvis han ikke duer, så er han væk for længe siden.

Grethe: Det er ikke sikkert. Der er typer, — vi kender— der ikke vil gå af sig selv.

M: Det vil hun blive nødt til. Alle må jo bøje sig for det. Vi må regne med, at så længe menneskene ikke er helt færdige, så kan vi ikke helt udsætte det. Der er realiteter, vi er nødsaget til at bruge. Det kan ikke nytte, at fordi vi er bange for medarbejderne, - så gør vi noget, der er forkert. Det er da helt reelt, altså når de får lov til at være med til at vælge det nye medlem, - een ad gangen.

H: Man må næsten også gå ud fra, at man vil vælge sådanne typer, som - når der er gået et år - vil sige til resten af bestyrelsen, at de står helt frit nu til at sige, at han skal gå nu, fordi det har vist sig, at han ikke passer rigtig ind i arbejdet.

M: Ja, - ja det var jo det bedste.

Grethe: Ja, det synes vi, fordi vi ville gøre det. Men vi kan ikke gå ud fra, at andre ville gøre det. Man kan ikke gå ud fra, at hvis man valgte en forkert type ind, at han ville sige, at det var forkert, at I valgte mig. Jeg må hellere trække mig tilbage.

M: Nej, det behøver vi ikke. For de har ikke fået de betingelser. Men der er også det, - så skal det også være et særlig ondartet eksemplar, - at han ikke befinder sig godt imellem ... jeg går da ud fra, at dem, der kommer i bestyrelsen i fremtiden, også er, jeg mener, at det er noget lignende også som med jer, - mennesker, der er glad for sagen, og gerne vil ...

Aage: Man kunne godt forestille sig, at der uden om bestyrelsen var en række primære arbejdsgrupper, ligesom vi nu har grupper for feriebyen, redaktion og undervisning. Så kan man have nogle grupper, der fletter ud fra dem. Og så kan man sige, at de, der er medlemmer af de primære grupper, kommer med forslag. På den måde kan man afgrænse det, og sige, at det kun er nogle af medarbejderne, der ...

M: Han skal selvfølgelig vælges indenfor dem, der er så at sige faste medarbejdere. Og derfra vil man jo kende ham. For det er jo ikke én, der lige er ankommet, man begynder at tænke på. Når den tid nærmer sig, at der skal en ny til, så begynder folk at tænke på nogen, der er i sagen, - at han eller hun kan vist være god. Vi skal have løst det problem, hvordan det så går. Men jeg tænkte på, at når vi laver det sådan, så bliver det jo ikke så stor en

[16. december 1975 - side 6:]

gruppe, vi lader være med til at stemme. Først skal han være på prøve, - et år. Og så skal det nok vise sig ... hvis ikke der virkelig er ting, man med rette kan påpege, - at det

kan ikke finde sted, - så går han jo ikke af. Men hvis der er ting, man kan påpege ... og det vil medarbejderne også opdage.

H: Jeg tror nok, at hvis han er en sådan type, som er utilbøjelig til at gå, - så vil det vise sig inden for det år.

M: Hvis det er en, der sådan laver disharmoni i bestyrelsen, så duer han jo ikke. Bestyrelsen skal jo være en fuldstændig eenhed, - akkurat som de flyvende tallerkener, - de danner jo enheder. Altså det kosmiske princip ... de danner enheder, de der hører bøunnerne. Og disse bestyrelsesmedlemmer skal jo allesammen være inde i sagens analyser, og vide at det er ... det må de drøfte indbyrdes, hvis der er noget, de ikke er ... og hvis den nye ikke er. Så må han have det at vide, - sådan skal det være. Hvis han kommer med noget, — han synes ... Så må man sige: Er det noget, man kan lave ... efter analyserne?

H: Det vil sige, at vi bliver nødt til at nedfælde nogle særlige retningslinier for dette.

T: Ja dette her er det, vi hidtil har renskrevet, - disse punkter her. Så står det også her, at der ikke skal etableres over- og underordnede stillinger, men at beslutninger, der kan få moralske eller økonomiske konsekvenser, dog træffes af bestyrelsen.

M: Ja, det er jo klart. Bestyrelsen er jo dem, der ... de kan jo ikke alle sammen bestemme over løn eller ... der må være en hjerne bagved tingene. Det må være en organisme.

T: Derfor kan de jo godt i grupperne, der er eksperter på deres felter, selv tage stilling til en masse af de ting, der skal laves.

Ib: Men hvad ligger egentlig stadigvæk i begreberne over- og underordnet.

M: Ja, det er jo det, man naturligvis må forstå ... I al fald er de kommet meget med på at sige du til hinanden. Og jeg tror også ... nu skal vi jo huske på de mennesker, der søger til os, - til sagen her, det er jo ikke de mennesker, der er værst. Det er jo mennesker, der godt vil være dus, og som godt vil være med på humane foreteelser. Det er ikke fagforeningsmennesker.

Ib: Men nu tænker jeg på det forhold, at når nu der står sådan der, så er det helt sikkert, at Bertil vil opfatte det, som om bestyrelsen ikke skal træffe nogle beslutninger, som andre nødvendigvis må rette sig efter. Men så skal alle være med til at træffe alle beslutninger.

M: Nej.

Ib: Jeg mener bare, at han opfatter det sådan, når det står sådan der.

M: Gør han det ... Så må det stå klart, hvem det er, der afgør.

Ib: Hvis det så står klart, så siger Bertil, jamen så er der jo over- og underordnet.

M: Så kan vi ligeså godt tage et ur. I et ur er der bitte små hjul, og der er store hjul, - men de er lige nødvendige. Tag det lille hjul ud, så går uret i stå. Det er den virkelige kommunisme.

Ib: Er vi så ikke derhenne, at det, vi skal have fastslået, det er, at det, at bestyrelsen træffer nogle beslutninger, som andre nødvendigvis må rette sig efter, det er ikke et udtryk for, at den er overordnet i den traditionelle forstand, som der er tale om.

Aage: Bestyrelsen må have en overordnet funktion, men man skal bare vænne sig til ikke at tillægge de mennesker, der midlertidigt sidder i bestyrelsen, en merværdi rent menneskeligt.

M: Der må være visse generalpunkter, som bestyrelsen må bestemme. Så kan der være mange andre punkter, hvor de kan ... De kan

[16. december 1975 - side 7:]

jo også ... hvis der er sådanne emner, de gerne vil have, så kan de jo holde møder og snakke sammen, og så komme til bestyrelsen. Og bestyrelsen kan vurdere, om det er noget, der er forbedring, og sådan noget. Men i det store og hele ... så er det jo de her mange kokke. Folk vil være med, — de vil det, — og de vil ikke bøje sig for det, osv. - væk med alt det der. For man må sige til dem: det er ikke en stilling, du får. Vi er i færd med at lave en moral. Den kan vi da ikke gå og skændes om, - om hvem der skal gøre det og det. Det kommer også i den her instruktionsbog, de skal se, - der får de nøjagtigt punkterne, - hvordan det hele er. Så kan det ikke nytte noget, at de kommer senere og siger ... Jamen, I har jo læst, hvad der står i bogen. Hvis I ikke synes om det, så kan I jo bare gå ud. Der er ingen, der er indmeldt. Der er ingen, der er bundet. Der er ingen medlemskort. Der er ikke noget ... vi må ikke give dem nogen magt. Der er kun tale om: Har de lyst til ... er det sagen, er det moralen, de er glad for. Er det den, de er glad for, så kommer de ikke med en masse vrøvl. Og det opdager man jo hurtigt. Så de mennesker må man jo være forsigtig med. De mennesker vælger man ikke ind i bestyrelsen. Lad os nu sige, der kommer en mand, - han melder sig frivilligt, som så mange unge gør, og så en dag så siger han, at han kunne godt tænke sig en fast stilling her, - måske på kontoret eller sådan noget. Ja, så må han få at se, at her er det også moralen. Har du lyst til at lave det for menneskene? - Eller er det for dig selv, - at du vil sikre dig en levevej? - Er det for menneskene, - så er det den rigtige indstilling. Og selvfølgelig skal han også have den rigtige løn, så han kan leve. Men det skal ikke være ... det er ikke livsstillinger, vi tilbyder. Det skal adskille sig fra en sekt. For lige så snart vi har sådan nogle love og sådan noget, - så er vi ude i en sekt. Og så er det døende. Så forkalker det. Alle sekter forkalker lige fra begyndelsen.

Ib: Men hvordan forhindrer vi så, at folk betragter medlemmer af bestyrelsen som

overordnede?

M: Ja, der er det jo sådan ... der er der jo mange ting indenfor sagen ... Jeg har jo også måttet tage mange ting, da jeg begyndte ... Ih, hvad vil præsterne sige, når du kommer med sådan noget. Jeg havde også mange skrupler. Men der var ingen vej udenom. Jeg vidste, at jeg måtte gøre det. Og dengang også, da jeg skrev djævlemennesker, - jeg tænkte, uh, hvad siger de så. Og da jeg skrev, at menneskene er pattedyr. Der var mange skrupler. Men det måtte stå der. Og vi må jo også ... det er jo der, vi reformerer verden, - ved, at de vænner sig af med ... de kan ikke få magt hos os. Her er der tale om, at de vil lave en gerning. Og de har lyst til at lave det, vi har brug for. For det er meget ofte her i sagen, - det har jeg mødt flere gange, - at der er nogen der kommer, og vil gerne hjælpe sagen, men de vil ikke lave det, man ønsker, de skal lave. De vil lave noget helt andet.

Ib: Ude i det liv, der er rundt omkring os, der er det jo sådan, at de mennesker f.eks. der bestemmer, at nu skal der stå et hus derhenne, og som træffer aftale med banken, og som underskriver papirerne, det er folk, som i almindelig forstand er overordnede. Og derfor, - hvis vi som bestyrelse sidder her og laver de samme funktioner for instituttets vedkommende, - og det kommer vi jo til, - så vil folk i almindelighed sige: jamen så er de jo overordnede.

M: Ja. Det kommer an på, om vi vil opfatte det sådan. Ligesom vi skal opfatte mange religiøse ting på en anden måde, - f.eks. kommer vi til at opfatte, at der er ingen synd til i verden. Der er ingen synd. Det er fejltagelser. Der er ikke noget med syndernes forladelse. Det her med nåde, - det eksisterer jo ikke. Hvis Gud skulle give noget af nåde, så var han jo ikke alkærlig. Det stammer fra dengang, da almenheden var underkastet fyrster og konger

[16. december 1975 - side 8:]

og diktatorer. De straffer jo uden videre. Det kan vi se i slavefilmen, der går for tiden. Da kunne man tale om, at de fik af nåde. Men det er noget vrøvl. Hvis det var sådan, at Gud skulle give noget af nåde, så var det menneske jo favoriseret. Vi skal allesammen opleve det samme. Gud opgiver ikke noget af sin ... Det var ligesom — lad os sige en marmorstøtte kunne sige til kunstneren: du må ikke skære af der, du må ikke skære af der ... det vil jeg ikke have. Sådan er det også med det her med nåde, - akkurat det samme. Gud skaber mennesket i sit billede. Og det har jeg forresten også lige skrevet til Wignir. Han har mistet hukommelsen. Men der har jeg også forklaret lidt om ... man kan ikke rigtig trøste sådan nogle. Men jeg har alligevel skrevet noget om, at Gud skaber mennesket i sit billede, - og karmaen kan vi ikke røre ved. Så er det lige meget ... Nu har han gjort en god gerning ved at oversætte, - han har været vældig beskæftiget, og været sød og gjort ... Så kan jeg godt tænke mig, at så virker det forfærdeligt. De tænker jo, at de kan ikke rammes af noget. Ja, det ved jeg jo ikke, om han gør. Men det tror jeg. Det har jeg mærket andre gøre. Man skal ikke regne med, at man bliver fri for karma, selvom man går hen og laver en god gerning. Man kan ikke købe sig fri. Og hvis det kunne lade sig gøre, - ja så skulle Gud jo slette ... så fik man

ikke den erfaring. Så blev han fri af den erfaring, - så blev han ved med at være dum. Men, jeg skrev også til ham: du har jo tilegnet dig en masse god karma i alt det, du har gjort sammen med de andre for sagen. Men så har han jo også ved siden af været naturlæge og hjulpet en masse mennesker. Så du kan regne med, at der kommer et vældig godt karmatidspunkt. Men man må regne med, at selvom man er inde i en god gerning, der er aldrig så stor, så kommer karmaen, når det passer Gud. Gud holder ikke op med at skabe mennesket. Og Gud kan jo ikke gøre det, - han standser jo ikke sin skabelse, for det ... Derfor kommer karmaen også til forskellig tid. Så kan man have liv, der er mægtig gode, - og så kommer der andre liv, hvor en hel masse karma vælter ned. Det kommer jo, når det passer ind i situationen. Men — alt det med karma, - det må man forstå. Alt det man siger, Gud af nåde - og man skal ligge på knæ, - og alt det der ... som negrene gør der i filmen. Sådan er Gud jo slet ikke. Det er helt hen i vejret. Men man må jo huske på, at i fortiden var underklassen næsten ejendom. Vi behøver ikke gå længere end til Christian den 4 ... han kunne diktere bønderne til at slæbe materiale til Frederiksborg slot. Og lige sådan ... med nåde. Hvis nogen skal være fri for straf, så bliver det også en slags "nåde". Men Gud er ikke sådan en slaveherre. Gud gør ikke noget af nåde. Han laver ikke noget, som menneskene bagefter kan komme og beklage sig over. De kan nok komme og beklage sig, - men ikke retmæssigt. Det er alt det, jeg skriver i Det Tredie Testamente. Det er alle disse ord, jeg forklarer, så de, der er vokset fra de gamle dogmer, kan se, jamen det er da helt ... De er jo glade for det, - at se, at det bliver logisk. Kristus kunne jo ikke ændre det. Det var jo tusindårige ... de kunne jo ikke tro andet end, at deres sygdomme var straf. Man kan jo godt sige, at det er straf, - men det ER jo ikke straf. Det er jo et led i skabelsen. Det er fejltagelser. Derfor skriver jeg også, at det skal man ikke straffes for. Men man har lov til ... man må lave humane beskyttelser. Det har man jo ikke gjort. Man har hævnnet sig, brugt dødsstraf, - og derved selv lavet karma. Når en mand lavede et mord - og så blev han dødsdømt, - og så var der to mord. Der er så mange ord i Livets Bog og i sagen ... det bliver helt anderledes.

Og så kommer vi ned til bestyrelsen, så kommer vi ned til sagen. Til det praktiske liv. Der skal ikke være nogen overordnet. Der

[16. december 1975 - side 9:]

skal ikke være noget med, at vi skal tilgive, - at vi skal favorisere en eller anden på bekostning af nogle andre. Det skal vi ikke gøre. Vi skal være kærlige mod dem allesammen, — der skal være de samme regler. Men det er rigtig nok, - der bliver tilvænningsvanskeligheder.

Ib: Det gør der, for se, en lang række af de ting, der skal laves inden for instituttets rammer, de vil i virkeligheden ligne dem, der bliver lavet rundt omkring. Altså, vi skal bygge huse, vi skal indkvartere folk i feriebyen, og der skal træffes bestemmelser om en lang række praktiske ting, og det vil sige, at man kan læse dette her system i det traditionelle system som over- og underordnet.

M: I alt det må vi jo tage håndværkere og al sådan udefra. Dem må vi selvfølgelig lønne

... Der kommer måske engang, da sagen har alting inden for sig selv.

Aage: Det vil i nogen grad tage brodden af fornemmelsen, at jobbet er midlertidigt. Altså, når bestyrelsen udtræder efter fire år, så må det medvirke til at gøre det mindre fint at være i bestyrelsen. I samfundet vælges man jo i bestyrelserne ikke for fire år, men for betydelig længere tid, med undtagelse af medarbejderrepræsentanter.

M: Der er jo mennesker, der sidder og bliver helt tomme. Hvad med sådan en som Urban Gad. Han har jo siddet i en masse år, - så vidt jeg kan huske.

Aage: Han vælges for 8 år ad gangen, Urban Hansen.

M: Er det ikke ham, der bestemmer noget med hospitalerne. (Jo). Det er altfor tosset, sådan noget. Sådan kan det ikke være. Bestyrelsen må være en enhed. De er nok fire mennesker, men de fire er altså fire samlede kræfter, og de forstår den samme sandhed. Det er jo meningen. Og den nye, der kommer, han skal lære det der. Han må tage undervisning i selve ... bestyrelsen må gøre ham det klart. Det vil jo blive trukket ud (i bogen), så man har det lige klart. Og hvis han er glad ved det, forbedrer sig, - og er virkelig åndelig, - så er han jo med på det. Det er kun dem, der er egoistiske, — ja vi har også set Per og Gerner Larsson. Men i begyndelsen var de jo meget fine. Men der er det jo så, — de har jo været der for længe. Hvis de skulle gå ud efter fire år, så ...

H: Så kan man jo se, at det skikker sig sådan, at de kommer ud nogen tid. Men det kan jo være, at han kommer tilbage på et tidspunkt.

M: Jamen det er jo noget helt andet. Men han ville jo ikke herfra. Og vi kunne jo ikke give ham arbejde. Vi kunne ikke lønne ham. Og han holdt sig heller ikke til os. Han kom ikke til vore medarbejdermøder ... Han har vist hentet sagerne.

Grethe: Vi var lige inde at kigge, og den er ryddet, stuen. Men katten er der. De kom i går, og da sagde jeg det til Vera.

M: Ja, de har jo kastreret den. Så katten længes efter menneskene. Mischa og jeg var derinde i aftes, og der kom den så og ville kæles for, og den var så glad ... Det er jo synd ... Jeg kan ikke forstå, at de vil have dyr. Der er et ansvar ved sådan noget. Kan de ikke tage katten derhen, hvor de bor, — men vi må jo snakke om vore ting. Hvis vi laver det på den gammeldags måde, så bliver vi ikke fri for vrøvl.

Ib: Men lad os så sige, at vi har en bestyrelse, hvor ingen følte sig i mindste måde som overordnet i forhold til andre, der var beskæftiget ved instituttet. Ville problemet være løst med det?

M: Det er ikke til at se ... det skulle være et helt lotterispil, - at finde - hvor mange er det - at finde fem bestyrelsesmedlemmer, og der så ikke skulle være ... ja, - det er jo navnlig med-

[16. december 1975 - side 10:]

arbejderne, - dem, der ikke er med i bestyrelsen, der vil lave vrøvlet. Men, hvis de vrøvler sådan ... vi må jo regne med, de skal være ... det er egoisme, jo. Vi er ude på at fjerne sådan noget fra tingene. Der må så også ligefrem holdes orienterende foredrag for dem. Så kan de se, at det kan de ikke, - og det kan de ikke.

H: Det skal i hvert fald komme helt klart til udtryk i det, der skrives her, at der vil ikke være nogen grund til at anlægge sådanne synspunkter.

M: Jo, det er også rigtigt. Jo, jeg regner også med senere, - når jeg bliver færdig med ..., så kan jeg læse det igennem og se, om der er noget, vi skal ... men det er godt, at vi snakker sammen om det nu.

Ib: Men det betyder ikke, at vi fuldstændig kan fjerne de ting, som folk kan læse som forholdet mellem over- og underordnet.

H: Nej, vi kan jo ikke ændre folk. Vi kan gøre opmærksom på det.

Ib: Det er også derfor, jeg forsøger at komme frem til det.

M: Jo, men vi skal jo huske på, at vi fjerner en hel masse fra det, de er vant til på det åndelige område. Prøv at se, hvordan det går ude i forretningsverdenen. Er der ikke strejker, og er der ikke spektakler, - det skal jeg nok også få skrevet om ... hvad er det, der laver alt det der ... Det skal vi ikke have her. Men det kan vi ikke undgå, hvis de vrøvler der ... Jeg hørte en mand en aften i fjernsynet ... de sad og drak øl ... og de snakkede om, at de ville have mere i løn. Så var der en mand - han var da meget fornuftig ... han sagde, jamen de kan da ikke få mere i løn, når de ikke sælger nogle varer, - så kan de s'gu da ikke ... men ork, det ... hvor er de dog dumme.

Aage: Men vil det ikke være nok, når vi her i statutterne præciserer, at det er ikke mere betydningsfuldt at have en overordnet funktion midlertidigt. Vi er alle lige betydningsfulde i sagen. Hvis der så er nogen, der alligevel går rundt og føler noget andet. Ja, så er der ikke noget at gøre ved det. Så må vi leve med det.

M: Ja, hvis de kommer og siger, at nogen er overordnet. Ja, hvad mener I med det? - Mener I ikke, at der skal være nogen til ... mener I, at I allesammen skal bestemme over sagen? - Der må da være nogen, der gør det. Det kan vi da ikke have alle mennesker til. Og dem, der er sådan, - de kan jo bare gå. Vi vil ikke være afhængige af sådan nogle. De er jo ikke meldt ind. Og er det dem, der er fastansatte, - det mener jeg ikke, det er, for dem kender vi jo godt, inden de bliver ansat. Vi kan jo se med Else og Grethe, - de har jo aldrig klaget. Det er gået så fint. Hvorfor skulle vi ikke kunne få flere mennesker til det ... jeg indrømmer, de hænger ikke på træerne, men - det er det, vi skal stile efter. Og de har aldrig klaget, og de har fået så lille en ... de første år, - de fik jo ikke engang halv løn. Grethe kunne jo have fået meget mere andre steder. Og de har aldrig klaget, og de har været så søde. Jeg må sige, jeg har det, som om vi var søskende ... Og

jeg mener, at de føler ikke mig som en overordnet, - det tror jeg heller ikke, I andre gør. Jeg har min bevidsthed, - men jeg er heller ikke ude på at spille overlegen. Det er jeg ikke ude på, - men mine ideer vil jeg gerne sige jer, men jeg er ikke ude på med magt at tvinge. Vi snakker om det. Jeg vil gerne høre jeres meninger, og kan vi så blive enige, og jeg kan se, det er — så vil jeg mægtig gerne ... Jeg tror nok ... vi skal ikke vige tilbage ... men vi skal ikke afgøre det i aften. Det vigtige er jo, at vi får skrevet ... men det skal jeg nok gøre, når jeg bliver færdig med Det Tredie Testamente. For jeg kan sætte alle de ting op, hvorfor det er sådan. Det har jeg allerede tænkt for

[16. december 1975 - side 11:]

længe siden. Derfor er det, jeg er kommet til de resultater, - hvad det er, der gør spektakler i forretninger og fabrikker, mellem arbejdere ... det må man sætte op, - hele dette rod. Der er jo tale om en udviklingsproces. Der er jo tale om nede fra slaveri og lavtlønnede. Der er jo tale om hele tiden en kamp, en kamp ... det skal der ikke være indenfor os. Den kamp skal være forbi indenfor os. Her skulle vi netop begynde at lære, hvordan vi arbejder sammen allesammen. Men det er selvfølgelig ikke derved, at de skal have en lille løn. Nej, de skal selvfølgelig have det, som nu sagen kan give, - og det de har brug for.

Aage: Men, altså, det vi skal ændre i forhold til omverdenen, det er den værdi, vi tillægger det. Det er den måde, vi betragter hinanden på. Men vi skal jo have overordnede funktioner.

M: Ja, - vi har den menneskelige side ... både bestyrelsen og de andre, - det er mennesker. Men de mennesker ... skulle de have uniform, så skulle de have akkurat den samme.

Aage: Men de laver ikke det samme arbejde.

M: Nej, det gør de ikke. Men så er det jo igen dette her med, altså, at har man en højere begavelse ... det har man jo ingen ret til at skulle leve højt på ... til at dyrkes på. Der er jo ingen mening i at dyrke et eller andet geni. Han laver jo sit arbejde, som også den mindre begavede laver sit. Det skrev jeg også til de her med guldmedaljen, - at jeg gik til mit arbejde hver morgen ligesom tusind andre mennesker. Der er bare den forskel, at jeg gik til min hobby, de andre gik til et slid og slæb, som de var kede af. Så jeg følte ikke, at jeg behøvede at få en hædersbevisning for det. Og det er jo det, vi skal have frem. Det er den nye verdensimpuls. Vi er jo den. Hvor er den ellers henne. Den er jo ingen andre steder. Vi ER den nye verdensimpuls. Ja, og så er den jo også med i hele menneskehedens mentalitet. Den er jo bagved de store verdensimpulser, der er kommet, — der satte videnskaben i gang, og satte det kosmiske i gang, og nu sætter det mystiske i gang. Det er jo bagved. Og det skal nok sørge for ... vi er også under beskyttelse ... vi er under kontrol.

[nyt bånd.]

M: Hovedsagelig tager vi dem, der kommer frivilligt, og som siger: vi er mægtig begejstret for disse analyser. Er der noget, vi kan lave. Så er det udmærket. Hvis de begynder senere hen at brokke sig, jamen så kan de ... vi har ikke garanteret jer noget af det der. Det er en moral. Vil I lave det, eller ikke. Vi kan ikke binde os til noget. Vi må binde os til det arbejde, der skal laves. Og de mennesker, der ikke kan have noget andet arbejde, de skal selvfølgelig have løn. De skal kunne leve af deres arbejde i sagen.

T: På et af båndene siger du, at den struktur, der skal laves, skal være enkel og ligetil. Og der må ikke være optrukne regler. Men det skal mere dreje sig om den mentalitet, medarbejderne skal have, end en beskrivelse af arbejdsopgaverne.

M: Ja, den struktur jeg tænker mig, vi skal lave i en bog, som ethvert menneske skal have, der kommer og vil være med i sagen eller siger, hvad er det for en sag. Da skal vi have de trykte regler og alt det der, - det skal vi have. Og kommer de så og vil være med, jamen så har de jo allerede indvilget i det. Så kan det ikke nytte, at de senere hen kommer og gør vrøvl, I har jo lov til at lade være. I er jo selv gået ind. Så kan I jo bare gå ud igen. Vi skal nok få vort arbejde gjort. Det er anderledes med forretninger, hvor de har fagforeninger og forpligtelser ved kontrakter og så videre. Det gør vi jo ikke. For vi er ikke sådan en forretning.

H: Hvis vi tager et bestemt eksempel, som vi netop har indenfor

[16. december 1975 - side 12:]

livet i dag, så er der forretningen deroppe i Klint, som vi har købt. Mange mener, at vi handler forkert, når vi bestemmer os til ikke at have forretning der.

M: Ja, det har jeg også hørt.

H: Mange mener, at vi har truffet en forkert disposition. Der er vi så i en situation, hvor vi må tage en beslutning på trods af, hvad andre måtte mene.

M: Nu er der jo det, at vi endnu ikke har lavet den strukturbog, som vi taler om. Havde den været lavet, - så var der ikke noget. Vi har lov til at prøve ting. Vi skal måske sommetider prøve ting, der måske ikke er så godt, for at få erfaring i det eller det.

H: Som nu da vi købte Klintsøgård. Der var meget, der var godt, og meget der var forkert.

M: Ja, jeg blev kritiseret forfærdeligt. Selv Gerner Larsson, der ellers var så begejstret, han kritiserede mig, da de så, at det kostede så meget. Det kostede jo meget, meget mere end det, de havde sagt. Jeg mener, med at lave hønsehusene om og alt det der. Men jeg var hele tiden klar over, at det er rigtigt alligevel. Så skete der det, at Ankerby købte stuehuset — vi havde et par tusinde i skat og kunne kun bruge den i juli måned. Så det var jo forfærdeligt. Vi havde vegetarisk restaurant, og ved hver portion tabte vi

penge. Jeg så godt, hvordan det var, men jeg vidste, at det måtte gøres, og havde vi ikke gjort det, så havde vi ikke haft alt det der nu. Skulle vi have købt det i dag ... Så er der jo det, at sagen er blevet eftergivet mange penge. Vi står jo ikke alene. Vi ser nu, hvordan der kommer ind til jul og til påske, - hvordan det er blevet tradition. Sådan en masse mennesker, jeg aldrig har set, og som aldrig har set mig, og de giver penge og er glad for det. Og det kan vi regne med. Og derfor skal vi ikke af frygt optage nogle af de gamle hedenske foreteelser. Vi skal nok kunne eksistere på det rene lys. Men det skal bare være sådan, at ikke nogen føler sig forurettet.

H: Det føler jeg mig overbevist om, at nogen vil føle, fordi vi ikke yder den service, som en butik er.

M: Ja. Det sagde Sam også ved medarbejdermødet. Men det kan de jo ikke vide noget om. Den sag er under en højere styrelse. Skal der være et eller andet, så kan det jo altid stilles op igen. Men de gode huse og den plads — den er da mægtig god for os. Og jeg kan ikke forstå ... de har jo biler de fleste. Og når det er sådan, at der kan komme en vogn med varerne, når man har bestilt.

H. har omtalt det ved grundejerforeningens generalforsamling, at vi ikke kunne påtage os at holde forretning, men at vi var åbne for muligheder, såfremt der viste sig muligheder for det.

M: De kan ikke forlange, at vi skal have et stort underskud. Når det er noget, de selv kan ordne.

Ib: Jeg tænkte også på før, vil alle dem, der nu kritiserer det der, - vil de godt betale den forskel i varens pris?

H: De tror jo, det giver et gevaldigt overskud. De tænker ikke på, at når det i sin tid gav overskud, så var det, fordi de solgte spiritus og tobak, og det vil vi jo ikke gøre. Det er bare nævnt som illustration af en ting, hvor vi må skære igennem.

M: Vi er nødt til ... folk tænker kun på sig selv. Grundejerne kan jo lave en forretning, hvis de vil.

H: Grundejerforeningens bestyrelse var meget forstående overfor det, jeg sagde. Men der var enkelte, der kom med bemærkninger.

M: Det er rigtig nok. Lige da I snakkede om det, da blev jeg også overrasket. Men jeg blev da hurtig klar over, at det må vi prøve. Og de gode huse kan vi jo have megen gavn af. (Der skrives et stykke i Kosmos om det).

[16. december 1975 - side 13:]

M: Det er virkelig et stort rige, der vil brede sig over hele verden. Vi er begyndelsen.

T: Mener du så, at når man hører, at folk bliver gnavne over et eller andet, så skal vi være lydhøre overfor det, de er gnavne over, og så se at ændre tingene, så der ikke bliver ...

M: Nej, det skal vi ikke. Vi skal lave det, som er det rigtige. Og så kan de springe i luften, hvis de vil.

T: Men det er det, du siger: jeg har fået pillet alt det væk, som folk bliver gnavne over.

M: Ja - det er måske for meget sagt. Der kan være mange ting endnu, de kan blive gnavne over. Jo, det er altså sådanne punkter, som nu ... ja, nu kan vi se, at de begynder at kritisere, at vi afhænder købmandsbutikken. Og sådan vil der være hundreder af ting. Hver gang man laver noget nyt. Det har de jo ingen adkomst til, når der er en bestyrelse.

T: Nej, jeg mener, at man må være lydhør overfor, hvad de andre giver udtryk for. Og jeg vil også nok sige, at hvis det var muligt at lave en butik ...

M: Nej, det er da ikke sådan, at vi er enevældige. Jeg mener selvfølgelig kun de ting, der så åbenlyst er tåbelige og uretfærdige. Det er det, jeg mener. Kommer de med gode råd, er vi da glade for det. Det er da klart. Men det er kun dem, der vil bestemme, - der bliver gale i hovedet. Dem skal vi ikke diskutere med.

H: Dem, som siger, at vi handler forkert, uden at komme med et forslag om, hvordan vi skulle handle. Hvis nogen kommer og siger, at de ved, hvordan man kan lave en butik og vil påtage sig at gøre det ... så var det noget andet.

M: Ja, så ville vi være lydhøre. Jeg synes, at det kan ikke være logisk, at vi holder en forretning der, som giver stort underskud, når vi skal have understøttelse af mennesker, - at vi i vældig grad lever af disse understøttelser. Vi har jo ikke sådan indtægt af vore bøger. Så kan det ikke være rigtigt, at vi skal ofre en hel masse penge på, at de kan være fri for at gå til købmanden.

T: Nej, og vi kan ikke tage så meget for lejlighederne, at det kan betale det underskud, som købmanden har.

M: Det er sådan noget, jeg mener.

Grethe: Så må man jo også sige, at de priser, vi tager for bøgerne, er meget rimelige. Vi har sat priserne så lavt, som vi overhovedet kan.

M: Nej det er kun der, hvor de kommer med noget rent vås. Men det er jo nærmest kværlanter. Men mange mennesker er jo naturlige. Vi har det jo godt i øjeblikket, - også med grundejerforeningen. Hvis vi tænker tilbage i tiden. Det var vel nok skrækkeligt. Det er navnlig det, at vi ikke er en forretning, men at det her er en

verdensmoral. Det skal ikke være sekt eller noget af den i slags. Det eksisterer for alle. Men der skal være mening ... der skal være logik, - der skal være skelet i det ... ikke bare som en østers, der flyder ud. Det skal nok komme altsammen. Og det er os, der skal have det lavet, inden I går af, — og så endda vare lidt længere. Så vil jeg ikke være så bange for at dø, når det er jer, der er der til at begynde med. I skal jo også gå engang. Jo, jeg må sige. Jeg synes, at sagen har forsynets velsignelse. Man må også sige, at det er pragtfuldt med alle de mennesker, der giver penge til jul og til min fødselsdag. Der var én, der havde skrevet til Sam: jeg har i stedet for sendt penge til folkekirkens nødhjælp. Jamen det er da udmærket. Det behøver han da ikke at skrive. Men der er selvfølgelig mange, der trænger i øjeblikket. Men der er også andre formål i livet end lige akkurat

[16. december 1975 - side 14:]

at hjælpe sultne mennesker. Vi er jo ude på, at det skal afskaffes engang, - at det ikke kan finde sted, at det forebygges, så der ikke kommer sådanne situationer. Og der ser jeg jo, at verden er vældig igang. Når vi ser disse rædsler, der foregår, så er der jo et vældigt arbejde frem imod en bedre tilstand. Se de sølle mennesker i toget dernede (i Holland).

H: Der er meget vold i tiden.

M: Ja, det er jo, fordi kristendommen har sluppet ... jeg er sikker på, at en masse af de her kidnappere og alle de der ... de har været buddhister eller kristne ... de har været noget religiøse. Men det er faldet til jorden. De er blevet for intelligente.

Ib: Men ikke intelligente nok.

M: Nej. Det kan de jo ikke være. For de har ikke erfaringer nok. Men Kristus vidste jo udmærket godt ... han sagde det jo ikke ... men han bebudede det. Han vidste udmærket, at menneskene måtte igennem en hel masse mørke, før de kunne tage en fuld forklaring af kristendommen. Men man må være forbavset over alt det, der alligevel, er sket på grund af ham. Vi kan jo bare tage en ting ... og det er jo nærmest det mindste - det her med julen. Alle de millioner af lys, der bliver tændt, på gader og stræder, og der bliver indsamlet til syge, og folk vil gerne give gaver, og de er i god stemning og alt det der. Der er ikke et menneske på jorden, der har sat sådan en energi i sving, — to tusinde år efter, at det har levet. Og så er det endda det mindste. Hvis vi ser på alle de humane foranstaltninger rundt om i verden, - Røde Kors, UNICEF og alle de mange andre hjælpeorganisationer. Og ligesådan al den humanitet, der er kommet ind i landene, med at gamle mennesker får pension. Når man tænker sig ... i min barndom ... det er jo lavet om i dette århundrede — det er da kristendom. Det er næstekærlighed. Alle disse hjælpeforanstaltninger er jo ikke på grund af ægteskabelig kærlighed. Så ... der må jeg sige, er kristendommen. I kirken skal man ikke finde den så meget. Der er det, lige som den er ved at ligge i ruiner. Og derfor kommer de ikke i kirken. Jo - juleaften, så er der nogle, der skal i kirken. Men tænke sig nu sådan en mand som Thorsen, - sådan en bevidsthed. Han tror selv, at han er en slags kristus.

Han tror, at sådan skal livet blive. Man skal sådan kunne rode med alle mulige, - og ingen seksuel disciplin og ingen disciplin i noget. Kristus har levet frit, og han har horet med hvem som helst. Ja, ja det er forfærdeligt sådan et sprog, han bruger. Der var noget af drejebogen i Ekstrabladet, og der skriver han ligeud, hvordan drejebogen skal være. Jamen tænke sig ... at beskæftige sig med sådan noget. Hans bog er kommet ud, men jeg synes ikke, at jeg ser nogen anmeldelse af den. Han må være abnorm, psykopat. Han kan godt risikere at blive slået ihjel. Der kan godt blive nogen så gal på ham. Men han har jo ikke den mindste forstand på...

[10. februar 1976 – side 1:]

M: ... en samling væsener, der har kosmisk bevidsthed. Den første kosmiske bevidsthed, man får, det er den totale fuldkommenhed i væremåde, - altså når de er på det plan, hvor de kan være fuldkomne, - det kan ikke være her på det fysiske plan, hvor de er imellem tyve og røvere. Da er det jo næsten umuligt at være helt fuldkommen. Men disse væsener, — de er fuldkommen ens. Der er ikke noget som helst med at sige: næh, det er galt, - det har du misforstået, - det er ikke rigtigt, - det er sådan og sådan ... De er så nøjagtig ens, - så når de ikke har kroppen ... der er jo tankekroppen, men det er næsten ikke materie. De har et dominerende jeg. Når nu de har dette jeg, så er deres bevidsthed tankematerie, og den er smeltet sammen til en enhed. Det er en enhed, som man kan tænke sig vand. Derfor siger den gamle visdom i østen jo også, at i Nirvana smelter væsenerne sammen med Gud - som en dråbe i havet. Og det er jo ikke rigtigt. For det er ikke som en dråbe i havet. Jeg'erne vedbliver at være individualiteter. Men de smelter sammen. Og derfor er de allesammen alvidende. De har et bevidsthedsfelt over hele verden, og derfor kunne Cayce komme i berøring med sådan et videnscean. Og derfor kunne han i denne trancetilstand få svar næsten alle vegne fra. Og derfor kunne Kristus sige -- for han var med i sådan et ... men han var jo materialiseret, - men han var jo med i det ocean. Og derfor kunne han sige: Mig er given al magten i himlen og på jorden. Og det har de væsener. Det er nemlig dem, — det er Guds kommunikationsredskaber. Hele den primære bevidsthed bagved er jo Guds højeste ... er der, hvor det kulminerer. Men mellemstadiet, - det er derfra, hvor de får kosmisk bevidsthed, - så er det jo, at de holder op med at fødes. Da kommer de kun på det materielle plan ved materialisation. Og det kan de så gøre, - det er jo bare en tankeindstilling. Hvis de skal lave noget materielt, så kan de materialisere sig, — er fysiske - og i næste øjeblik er de på det åndelige plan. Det går ... Derfor er det også, at profeterne siger, - de ved jo heller ikke rigtig besked, - de siger, at de døde står op af deres grave. De har set disse væsener, da de var levende, fysisk, så ser de dem senere komme frem, og så er det, de tror, at de er stået op af gravene. Men de har jo aldrig været døde. Om et par tusind år kommer de første materialisationer. Så begynder det, at de ikke skal fødes af kvinder. Hvad er det, der sker, når Uri Geller er et sted, hvor han bøjer gafler og så videre, - så er der gafler, der bøjes i skuffer hos naboerne. Og der er mennesker rundt omkring, der også kan bøje gafler. Fordi, - han er også i forbindelse med videnshavet. Det strækker sig alle vegne. Det er altså en masse jeg'ers bevidsthed, der er blevet til en eenhed. Og derfor ... Kristus siger også: Selv jeres hovedhår er talte. Ingen spurv falder til jorden, uden det er Guds vilje. Det kunne ikke ske ... hvordan skulle hovedhårene kunne blive talt, hvis ikke der var bevidsthed allevegne. Og det bliver hørt, det vi siger her i dette øjeblik. Det er altså en udvidelse af den analyse, jeg begyndte med med bønnen. Der begyndte jeg med, at der var en del væsener. Og dengang fik jeg så besked på ... ja, altså, besked ... jeg forstår, - en forståelse af ... det må jeg ikke, - de skal være anonyme. Jeg må ikke begynde at give navne. Teosofferne har jo Mikael og ærkeenglen Gabriel og alle de der ... det må jeg

ikke ... nej, de skal være anonyme, - de fremtræder ikke som enkeltvæsener. Det er kun dem, der er materialiseret, - som nu Kristus. Han får jo et navn. Men alle de andre, de er anonyme. Hvad skulle man med sådan en række navne. Det er ikke nødvendigt. De er fuldstændig sammensvejsede, - men altså, de er alligevel individuelle. Men, forstå nu, - når to menneskers tanker og bevidsthed er ble-

[10. februar 1976 – side 2:]

vet så fuldkomne, at de er nøjagtig ved ... at de har nøjagtig den samme viden, ja, men så kan de jo ikke være skilt, - så er de jo smeltet sammen, - indtil det igen degenererer og vokser frem til at skulle fornyes. Men det drejer sig jo om millioner af år. Men der har vi så Guds allestedsnærværelse, og derfor er det også, at der er ikke noget som helst, der kan undgå ... som Kristus siger. Og derfor kan han også sige: Mig er givet al magten. Det er jo klart. Han er i berøring med almagten. Guds almagt må være sådan. Den må være alle disse jeg'ers magt. Vores mennesker, der er ... Jeg vil nu ikke sige mig selv, for jeg må sige, - jeg må indrømme, at jeg har meget mere magt, end jeg kan vise. Jeg HAR meget, meget magt, - men der er meget, der holdes skjult. Men jeg er med i denne viden, så ... det føler jeg nu ... Jeg får nok noget mere at vide ... men nu er der ikke så megen fare på færde ... Men jeg skulle jo holde mig nøjagtig til de analyser, menneskene skal bruge. Hvis ens viden bliver alt for stor på et felt, -- så kunne man jo rage ud til den ene side og til den anden side, og så bliver der nogle mennesker, der ikke kan forstå det til sidst. Nu bliver det tilpasset. Og til det har det været nødvendigt at være fysisk. Ja, for det med at materialisere sig, det er ikke noget, man kan lave i dagevis. Det er øjeblikstilstande. Det er jo en tankemanifestation, - der pludselig viser sig. Det er ikke sådan, at man er materialiseret i flere dage. Det er det ikke. Man skal ikke spise og drikke og æde, - og gå til doktor, til læge. Det skal man slet ikke.

H: Når det sker om ca. 2.000 år, at man kommer her ved materialisation. Årsagen til, at man kan blive her, det er så det, at man låner noget A-stof af dem, der stiller sig til disposition.

M: Jo, selvfølgelig er der stof, — kan de jo tage stoffet fra materien til den nye krop. Nu, medierne, - de har jo noget, de kalder teleplasma. Det skal man ikke have, når man når den evne. Så er det noget, der er i een.

H: Nå, man kan gøre det uafhængigt af andre, man behøver ikke nogen "fødselshjælper"?

M: Ja, - man skal ikke have et medium eller nogen i trance. Man kan selv gå over i trance. Jeg har jo selv, - det kom tydeligt til udtryk i begyndelsen, - jeg kom ud af kroppen mange gange. Så var det, at jeg blev bange for, hvad det skulle føre til, og så var det, at mine analyser sagde mig, at det måtte jeg holde op med, fordi ... nok kunne man gøre en mægtig gerning med det, med at være skytsengel. Men jeg skal ikke være skytsengel. Jeg skal forklare. Jeg skal lave denne viden. Som Kristus siger, Faderen skal give den hellige ånd, og det er jo altså kosmisk viden. Men det er altså den endelige

løsning på Guddommen, - det er det, at væsenerne gennem kosmisk bevidsthed går ind i dette videnshav. De modnes jo til den kosmiske bevidsthed, efterhånden, og så får de jo af og til kosmiske glimt. Det er jo begyndelsen. Og de glimt kommer så hurtigere og hurtigere på hinanden, og efterhånden er de helt bevidst. Men først begynder de med at opleve sådan et enkelt lysglimt, og det kan jo inspirere ham i lang tid. Men efterhånden som tiden går, taber det lidt af sin magt igen. Men så med nye glimt ... Og alle de mennesker på jorden, der kan nå frem til denne fuldkommenhed, at de får den store fødsel, - de bliver her. Men jeg mener, at der er masser, der ikke kan tage den store fødsel her. Jeg mener disse menneskeædere, der begynder at skulle skabe kultur, - de kan ikke på to tusinde år nå til fuldkommenhed. Når vi nu ser dem, der har været kultiveret de sidste par tusinde år, - altså, hvor de står i dag, så må man undre sig over, at DE kan blive fuldkomne på ..., men det bliver de altså. Men det kan de kun

[10. februar 1976 – side 3:]

blive i kraft af denne voldsomme krigstilstand, der kommer. For det er jo en karmaudløsning, som de skal igennem. Men det behøver vi jo ikke at være bange for. Man kan udmærket vide, - selv om man har stor-karma tilgode, eller man har en minikarma, - hvis ikke man er med til at lave krig, hvis ikke man er politiker og støtter krig, og er med til at skabe våben, og anbefale våben, - og at man gladelig er med til at være frihedskæmper, og man gladelig er med til at slå andre ihjel. Ja, så kan man regne med, - så er man prædestineret til at have den oplevelse, at det skal man ikke gøre. Men vi andre, der arbejder hen på, ikke blot selv ikke at være med til at dræbe dyr, men også, at andre ikke skal gøre det, - vi kan jo ikke få den karma. Vi kan få en karma med ... sådan lidt mere dagligdags ... lidt mere let ... måske fordi man har let ved skænderi, eller bliver lidt jaloux, og ... det er jo ikke så megen karma, - det er sådan en karma, der ordner sig let. Men så kan jeg også sige, at i Skandinavien behøver man ikke at være bange, - det er det bedste sted i verden. Og vi må også sige, at Skandinavien er længst fremme i verden. Det betyder ikke, at de er de nærmeste idag, men det betyder, at det er dem, der er længst nede i skidt ... De skal først op. Men det betyder også, at de har ... at vi her i Skandinavien har fået ... vi er jo ikke krigstossede. Sverige, Danmark og Norge går ikke i krig mod hinanden. Det er jo allerede et mægtigt bevis. Men alle de andre steder, der kæmper de jo stadigvæk, hver dag ... Så ... derfor er det, - impulserne kommer jo også til jorden, - her til Skandinavien. For jorden er det ikke noget farligt, — måske aner den slet ikke ... Hvad er et døgn for jorden, som sådan en alder, - masser af millioner af år. Den aner jo slet ikke et døgn. Det kan den slet ikke. Hvad aner vore små mikrovæsener om os, hvad aner vi, hvad de snakker og tænker?

H: Vi mærker sommetider, at det gør ondt.

M: Ja, der er verdensbrande. Men det er jo det, der ligger og venter på at skulle manifesteres.

T: Så Livets Bog, det er faktisk sådan en slags indledning til at ændre bevidstheden hen imod dette videnshav.

M: Ja, det er det. Derfor er det, jeg mener, ... når de siger ... de begynder jo at vise sig ... Hvad er det Uri Geller ... Det er jo faktisk den pyramide ... de taler om den kraft. De siger også, at kundskabens bog skal komme. Hvad er det for en bog? - Det må da være bogen om kærlighed. For det er da den eneste vej. Og min bog handler jo ikke om andet. Den viser jo ... og den undskylder jo, — den siger nok alvorligt de ting, - hvis navn er helvede og alt det der, - men den viser bagved, at uden det kunne de ikke blive udviklet. Så den, der angriber bogen, han angriber sig selv. Ja, Livets Bog er det, der er det fundamentale i Kristi genkomst. Ja, altså teoretisk. Det totale, det er jo det, menneskene skal udvikles til, - det er jo kærligheden.

Aage: Men man kan vel også sige, at de ting, der står deri, de kommer fra det ocean.

M: Ja, det gør de absolut. Jeg får jo den viden. Jeg har aldrig mødt nogen grænse. Jeg føler i forvejen, hvor jeg ikke skal gå. Jeg føler, at jeg ikke må tænke på mig selv. Nej, væk med det, altså ... heller ikke private personer. Så kunne jeg jo endevende deres liv. Men det har jeg slet ikke i bevidstheden. Og så blev det sådan, at jeg slet ikke beskæftiger mig med, hvad jeg var i tidligere liv. Det kunne jeg godt gøre ... men så gik det nok ligesådan, som da jeg ville spille. Men det er også klart, at når man forstår, at alt var afgjort, før jeg blev født her, - det er det jo -, så er det jo klart, at man sender ikke et væsen, som vil mislykkes. Et sådant videnshav, - de sender ikke nogen, for hvem det vil mislykkes. Lad

[10. februar 1976 – side 4:]

os sige, at jeg laver en masse ravage, så skal der fødes et nyt væsen, der skal have kosmisk bevidsthed, - så skal der igen gå tredive år. Det her, - det er noget af det, jeg arbejder med i øjeblikket. Derfor er det stagneret noget, - for jeg må jo tænke og arbejde, inden jeg begynder at skrive op. Jeg har jo skrevet en masse. Men alt det nye, det går jo frem for det. Så Det Tredie Testamente, - bogen, der går forud, bliver ikke så stor. Men den bliver mægtig indholdsrig. Alt det andet, - det er jo mægtig godt. For det kan bruges til foredrag, og det kan bruges til studiekredse, - det er supplement. Det er ikke spildt. Jeg skriver meget i Klint, og jeg skriver også meget her, men alt det der, det viser sig, at det skal ikke med i bogen.

H: Men hvad vil du så gøre. Vil du blot lade det skrive rent?

M: Ja, der er stof nok til bogen. Det er spørgsmålet: hvad skal der stå i den bog? – Der skal selvfølgelig ikke stå en masse gentagelser af, hvad der er skrevet allerede. DEN SKAL BARE VISE, HVAD Livets Bog indeholder. Vise, at alle disse ord: Nåden og syndernes forladelse og en masse andre udtryk, - at de er forkerte. Der er ikke nogen "nåde". Gud giver ikke nogen "nåde". Han behøver ikke give nogen nåde, for der er aldrig nogensinde set en situation, hvor han er nødt til ..., hvor et menneske har nåde.

Hvis Gud giver et menneske nåde, så blev han unddraget sin udvikling. Alt det vi oplever af karma, - og navnlig det mørke, - det er jo det, vi lærer af. Og hvis nu en mand laver en bestemt karma, - og så beder han til Gud, og så får han ingen karma for det, altså, han har slået et menneske ihjel, og han bliver forfærdelig angst osv., - så beder han til Gud, eller også går han til alters, - og så er det forbi. Men så let går det nu ikke. Nej, nej, -- men derfor har de måttet lave det, -- for det er jo faktisk kosmisk et okkult beroligelsesmiddel. For - hvad skulle de gøre. Når en mand er fyldt med det, at hvis du gør det og det, så går du til helvede, at du er lige parat til helvede. Det sagde de jo lige ud, - præsterne. Så bliver den mand jo forfærdelig ulykkelig. Hvad skal han så gøre? - Jamen, hvis du angrer det, og går til alters, - så får du syndernes forladelse. Og denne suggestion redder ham, - han bliver glad. Det er jo ikke andet end hypnose. Husk på. Almenheden tidligere, - de var jo helt slaver af konger og fyrster, og hvad man nu kalder dem. Salomon kunne jo bare sige, at han skulle slås ihjel. Han kunne give en befaling: Barnet skulle hugges midt over. Hvis ikke den ene mor havde ... så havde han måske ladet det ske. Og Abraham ville jo godt ofre sin søn på Moria bjerg, - og dyrene skulle de jo slagte i vældig grad for at takkes Gud. Templet var jo et helt blodbad om morgenen. Templet i Jerusalem. Det blev et forfærdeligt blodbad, og præsterne havde jo godt med kød så. Det hed sig jo også hos Moses, at man skal frygte Gud. Og frygte, ja, det er godt nok sagt, at det betyder at ære Gud. Men det er nu ikke sandt. Noget man frygter, det er da noget, man er bange for. Disse fyrster i fortiden, diktatorer og høvdinge og alle dem - se, de kunne jo diktere. Og en mand kunne jo komme til at lave noget, der betragtedes som en synd, og - rent bogstaveligt - han skulle straffes. Men fyrsten eller hvem det nu var, han kunne tilgive dem. Og så tror de, at Gud er lige sådan. Også en, der tilgiver. Men, vi får jo ikke en straf. Det er jo resultatet af en fejltagelse, som vi skal have for at vide, at det skal du ikke gøre i fremtiden. Af skade bliver man jo klog, men ikke rigere. Det er sjældent, at man bliver det. Den nye verdensimpuls vil, at det MÅ ændres, - og det bliver det jo også. Og det er det, jeg er kommet ind på senere. Det har jeg jo ikke skrevet så meget om i Livets Bog. Men nu senere er jeg kommet ind på det, at det må væk, - alt det med nåden og alt det. Og der er jo heller ingen moderne

[10. februar 1976 – side 5:]

mennesker idag, der kan få tilfredsstillelse ved at gå til alters, - undtagen ... så skal de da være meget troende. Men så er det jo ikke moderne. Nej, det er virkelig interessant at se, hvordan det hele danner sig til, de vældige kræfter, der er igang. Jeg er fuldstændig klar over nu, at de flyvende tallerkner, - dem der virkelig er ægte, - ikke alle de her mange, de bilder sig ind at se, det er jeg klar over, at det er kosmiske væsener. Men de [det lyder som "afløser"] - Men de afløser så dygtigt, at de kan lave datamater ... de er slet ikke tilstede i maskinerne. De kan tale gennem radio og alt, hvad der er ... det betyder ikke, at de står her inde i stuen. Derfor er det også, at jeg siger, at de fysiske mennesker her på jorden, de kommer til at lave flyvende tallerkner. De kommer til at lave sådan noget, - for hvis de ikke lærer at lave det her, så kan de ikke lave det på det åndelige plan. Men har de lært det her, så de kan flyve i vores atmosfære, -- de kan ikke flyve op til andre kloder, ja, altså til månen og sådan, - men de kan ikke flyve til mælkevejen. Men når de er på det åndelige plan, så kan de

materialisere det. Det bliver naturligvis menneske, der i den grad --, der har det som mission. Så kan de materialisere sådanne flyvende tallerkner. Der, hvor det er nødvendigt. Der er så nogle, der siger: Jamen de behøver da ikke at have flyvende instrumenter. – Selvfølgelig gør de det, når de skal være fysiske. Når de skal arbejde fysisk, så skal de da have en fysisk krop. Og den kan ikke svæve oppe i luften. De skal kunne bevæge sig.

H: Det er måske også for, at de kan komme væk? –

M: Ja, de kan godt komme væk, men ... det kan de blot slå om på. Hvis de vil gå over til lysets hastighed, så er de væk med det samme. Det er dematerialisation. Er man over lysets hastighed, så er der ikke noget lys. Men så lyser de selv op. Alt med tanker ... det er ikke sådan, at der er mørke. Alle mennesker tænker jo i den vanebevidsthed, de har her. De ser sollys, de ser grønne skove, de ser, -- de mangler ikke sollyset. Det går kun væk der, hvor de tager tanken væk.

H: Derfor er der måske tåget og dystert der, hvor man har mørke Tanker? –

M: Ja ... se, nu kan vi lægge mærke til os selv. Vi tænker da hele tiden, når vi er vågne. Så tænker vi på det ene, så tænker vi på det andet. Det står som billeder, allerede nu i den anden sfære. Men der ser vi det jo ikke. Vi ser ... vi fornemmer det inde i hjernen, - men på det åndelige plan har vi jo ikke denne hjerne. Så står det der, og så behøver man ikke at tale sammen. Nu skal man huske på, at der er mange dimensioner, der er flere dimensioner, ja, forskellige vibrationsfelter. Men hvor vældig godt det er, det kan man se, når nu man tænker sig, - som jeg også så tit har givet et billede af, [næste side på båndet] ... så bliver det et landskab langt ud i naturen, plastisk, flere kilometer ud, akkurat som det, han har afbildet, - men det står ikke på et fladt lærred. Og hvis han er dygtig nok, så bliver skikkelserne levende, dyrene kommer frem. Det er en kolossal magt, man har, der, hvor man er fri af den fysiske materie. Men tænk nu så, - hvilken forskel, - når man nu tænker på Isenstein eller en anden kunstner, der skal hugge ud i marmor og sten. Nu har han gjort det møjsommeligt i det fysiske liv. På det åndelige plan er figurerne der med det samme. Tankematerien lyster straks. Og det er det, de er begyndt ... der er jo en kvinde i Rusland, der kan flytte en tændstikæske ... Uri Geller er jo meget dygtigere, - men det er jo ikke ham. Det er den store magt. Han har ikke selv kræfterne. Alle mennesker har lidt af det. Og dem, der træner det op, de kan jo få det lidt mere frem. Men det

[10. februar 1976 – side 6:]

er jo ikke det, der er det primære, så længe man er her. Så, derfor er det kun sparsomt, hvad der kan laves, - men det skal demonstreres. Derfor er Uri Geller valgt. Han er ikke nær færdig med sin mission. Han er ikke engang begyndt endnu. Ja, ... begyndt og begyndt, jeg mener ... Der står i bogen, at det er kun begyndelsen. Og nu render der jo historier. Der blev sagt, at der var et sted, han optrådte, så [lidt utydeligt, det lyder som:] var der noget sort papir, - det fik farver ... Han blev meget bedrøvet, da han

opdagede, at det ikke var hans egne kræfter. Men det er fordi, - han er kommet i berøring med det ... det er som at komme ind i et ocean, næsten, vore vibrationer eller tankearter, de søger lige den bølgelængde ... altså, når nu f.eks. Cayce skulle have en recept, som ikke eksisterede, - eller den brugtes ikke mere. Han sagde til en mand, du skal bruge det og det ... , men de kunne ikke få det, - det eksisterede ikke, så gik han i trance igen, og sagde, at det kunne fås der og der. Og det var hos den mand, der havde lavet det, men han var vist død, - så vidt jeg husker - men sønnen sagde, at de havde recepten, og den kunne han godt få. Han fik så recepten, og manden blev helbredt. Derimod er der et felt, hvor han ikke er så dygtig. Han siger også selv, at han ikke er helt sikker. Det er der, hvor han fortæller alt det om vulkaner ... Det tror jeg ikke på. Det eneste er det med San Fransisco, og der er vist også noget med Sydamerika. Der tror jeg, at der kommer noget. Jorden er ikke ude for at skulle lide store legemlige skader, nu da den er ved at få kosmisk bevidsthed. Den karma, den har nu, - denne menneskenes krig, - det er noget indvendigt. Det er ligesom når vi andre får kosmisk bevidsthed, så bliver der et kolossalt bevidsthedsområde ... Jeg kan huske, der var flere måneder, hvor jeg måtte kæmpe med det, at jeg følte folks sygdomme ... Det var rart, når jeg kom til at være sammen med raske mennesker. Men i sporvognen ... De smed mig ud af sporvognen engang. De troede, jeg var fuld. Jeg faldt også pladask på fortovet. Det har vognstyrelsen slet ikke ret til. Politiet lavede jo også det nummer på Nørrevold. Der var en mand, de mente var fuld, og så smed de ham i detentionslokalet, - og så næste morgen viste det sig, at det var hjernen, det var galt med. Det er jo skrækeligt, at de dømmes på den måde. For selvom manden er fuld, så skal han da behandles. -- Jeg følte faktisk, at hvis der nu kommer en sporvogn eller en bil, så kan du ikke klare det. Jeg sagde: Jeg skal kun to stoppesteder til. "Det er ligemeget. De må stå af her". Og jeg havde jo ikke lavet nogen ravage i sporvognen. Jeg stod i et hjørne. Men jeg hørte, de sagde, - "det er en ordentlig een, han har på". De skulle lige vide ... Der var en i sporvognen, der led af sukkersyge. Det var det allerværste. Jeg sad på den ene side, og ovre på den anden side sad to andre, lige der ved udgangen til perronen. Så kom der en mand. Han kendte de to mennesker, så han satte sig i hjørnet lige overfor. Og så begyndte han med sin sukkersyge, - og han så også mærkelig ud. Og jeg måtte ud på perronen, - jeg kunne ikke få det ud af kroppen. Så var det, sporvognsmanden kom. Men jeg kan ikke forstå, - så længe jeg ikke faldt om ... Det kunne jeg ikke. Jeg stod lige så stille, og jeg sagde, at jeg kun skulle to stoppesteder til. Det var der ved Fælledvejen, - der hvor den katolske kirke ligger. Og lige overfor er der en kældernedgang, - en trappe ned til en butik. Og sporvognen holdt jo der ... "De må stå af her ..." Og så stod jeg jo af. Og så ved jeg ikke af noget, før der kom to unge mennesker. De stod og hev op i mig. "Lå jeg her nede?", sagde jeg. "Ja, vi så, De faldt af, og så stod vi af sporvognen og gik ned for at hjælpe Dem." - "Ja," sagde jeg, "det var vældig pænt af Dem, det skal De have mange tak for." - "De er jo ikke fuld," siger den ene så. - "Nej, - jeg har såmænd

[10. februar 1976 – side 7:]

aldrig været fuld." - "Nå - der var også så varmt i sporvognen," sagde den anden så. Jeg lod dem blive ved det, for jeg kunne jo ikke begynde at fortælle dem, hvorfor jeg var besvimet. Så ville de jo tro, at jeg ikke var rigtig klog. Jeg kunne slet ikke gå i en

biograf. Nej, uh ha, jeg kunne slet ikke tåle at se mord og drab. Det varede længe, inden jeg turde gå ind i en biograf. Jeg kunne heller ikke tåle at stå i kø. Så senere tænkte jeg, nu kan du vist godt. Jeg måtte så se, om der var en film, der var fredelig. Jeg var vældig glad for at se film. Så kom der en film, der hed Synnøve Solbakken, af Bjørnstjerne Bjørnsson. Så tænkte jeg, den er nok fredelig. Så kom der et forfærdeligt slagsmål. Der var jeg nær besvimet, - men jeg klarede det. Men der var en anden gang, da var det nær gået galt. Da så jeg en film, og så kom der en ugerevue, og den viste et stort derbyløb i England, hvor masser af ryttere falder af på vejen. Og der er en hest, der springer over et eller andet, og hesten falder og brækker begge ben, og rytteren ligger ved siden af. Da vidste jeg, at det var ikke film. Men i filmen kunne jeg ellers bilde mig ind, at det var tricks, - at det foregår jo slet ikke. Men det der ... det var jo rigtigt. Da var det svært. Men jeg trænede mig jo op efterhånden. Men, det er det jeg mener, alle disse ting ... det er det, jorden har så meget af, - med menneskene og de andre genvordigheder. Den skal renses ud. Den er også ved det her: kan du nu gøre det, - er det synd at gøre det ... selvfølgelig var det allerførste, jeg kom i tanker om, det, at jeg ikke kunne spise kød, - at jeg ikke kunne være med til at dræbe dyr. Det måtte jeg holde op med. Det var noget af det første. Jeg har altid syntes, at det var synd at dræbe dyr. Men jeg havde jo altid fået præket, at man kan ikke leve uden at spise kød. Da jeg var barn, kendte man ikke rigtig noget til vegetarisme. Ja -- det var sådan noget fanatisk. Jo, jorden har det jo ikke -- jeg kan jo se, at der var meget mere fredeligt og dejligt, da jeg var barn. Da var menneskene langt mere rare og kærlige. Men nu er de inde i kolossale ... men det gør dem jo modne til at ... de længes efter noget nyt. Vi er jo de første i den nye verden, alle de, der lærer mine analyser. Hvor går de hen og får magen til. De kan nok få store analyser, men der er ingen, der har helheden. - Det er kun brudstykker.

[2. marts 1976 – side 1:]

M: Fordi vi skal være et mønster for alle andre. Vi forlader jo netop alle de andre principper, som man bruger i forretningslivet. Vi forlader strejkeprincippet vi forlader, at lønningerne må være private aftaler med den og den, at det må være, at de laver, det de synes.— Vi er den ikke en forretning. Vi er en moral. Og jeg mener, at faktisk er det allerede i gang sådan. Alle de hundreder af mennesker, der giver til sagen, - de er jo medlemmer. Ja, for de støtter jo sagen, og de bliver ved med at støtte sagen, når de ser, det går, og de får underretning om ... når vi får større publikationsevne, - vi får et bedre blad, og bøgerne kommer ud, og der bliver undervisning og foredrag. Jeg mener, at det skulle gøre så meget, at vi ikke behøver at bruge kunstgreb for at få dem til at give penge.

Torben: Nå, - men det var ikke ment, — jeg er nok dårlig til at forklare det, det er ikke ment som et kunstgreb, det er bare, forstår du, - de fleste af de mennesker vi har, har jo ikke ret mange penge.

M: Nej, men det giver straks særlige afvigelser, - det giver straks tænkebaner, der kan give noget ... Så kan de sige, at vi brugte ikke pengene til det alligevel, - de gik til noget andet. Der kan blive til sladder. Der er rene linier, - og de bliver ikke overtrådt ... Der

bliver ikke grund til sladder. Al sladder kan vi tilbagevise, når vi holder ... tingene. Vi må huske på, at vi er ikke en sammenslutning i en sekt eller samfund, - eller et aktieselskab. Det er vi slet ikke. Vi er frie mennesker. Og dem, der arbejder her ... nogle får selvfølgelig deres levevej i sagen, men det bliver på den måde ... altså, nu er I jo også med, - men sagen kan jo ikke give jer en levevej. Der kommer jo engang, da mennesker kan leve af det. Det bliver de jo nødt til, når sagen bliver så stor. Men det bliver ikke noget med, at de slutter sig sammen i en forening, - og laver strejker, - da der er ligeløn. Kommer de tanker ind, så er vi ude ... Det skal ikke kunne komme ind. Kommer der en mand, hvor meget skal du have. Ja, han er gift, og han har sine børn, og han har de og de udgifter, - og de udgifter, er fornuftige, ja, - men så må sagen jo give ham de penge. Kommer der en anden mand, - han siger, ja, jeg har det og det ... så får han de penge, han skal have. Og kommer der et eller andet ulykkestilfælde, så må vi jo også hjælpe. Jeg mener, at sagen ... jeg forudsætter også, at sagen bliver velhavende. Den bliver meget velhavende, og bøgerne kommer over hele verden. Og det går stærkt. Det vil komme til at gå stærkt.

Torben: I de næste par år?

M: Nej, ikke lige i de næste par år. Men det kommer til at gå stærkt. - For det tager jo tid. Jeg skal da først have Det Tredie Testamente færdigt. Men så er der jo det, at vi har jo en masse, - vi har jo Livets Bog, og (utydeligt, måske andet oplag) begynder at trykkes. Og vi har jo også bogtrykker ... jeg regner stærkt med, at Borgen ... han har jo ikke bogtrykkeri. Der vil jeg anbefale ham at bruge Thorell. Thorell er jo hjemme i engelsk. Og sagen er hans liv, - så hver fejl vil han rette, - og han vil ikke tage andet end den ordinære pris.

H: Men vi ved ikke, hvad Borgen har.

M: Nej, det ved vi ikke. Næ, men altså, det er en vanskelig bog. Og hvad det angår, er han den bedst mulige. En helt fremmed bogtrykker og en helt fremmed oversætter, - det kan blive lidt (utydeligt). Men Borgen læser jo også tingene, så han må jo også kunne se ... og oversættelser - og sådan. Men jeg mener, det er jo det, vi laver i den strukturbog ... Men der er så meget andet i øjeblikket. Man kan jo ikke godt have så mange analyser ad gangen. Men det nås jo altsammen. Men sagen, som den er idag, den er om-

[2. marts 1976 – side 2:]

trent, som den vil blive. Fordi den store part af medlemmer, det er jo mennesker, der er interesseret. Det er ikke mennesker, der har et skriftligt medlemskort. De kommer bare til foredrag ... bliver de i sagen, det må de jo selv om. Og er de glad for det, så giver de noget til sagen. Men der skal nok blive nok til at bære sagen. Efterhånden som den bliver mere og mere kendt, så vil der også komme flere gaver, - og fler og fler testamenten.

H: Nu i denne sag, - ved du så, hvad du skal gøre for at starte fonden?

Grethe: Nej, det er netop det, jeg vil spørge om. Er det nok, at jeg siger til Finn, - for det bliver vel banken i Hillerød, vi skal arbejde med, - at han opretter en konto, eller en bankbog med et års opsigelse. Så kan vi meddele fru Rosenland det.

M: Du kan også sige, at det er mit ønske, - det respekterer han jo også. Det er mit ønske, at hun skal have den glæde, - at hun ikke får nogen tanker om, at vi ikke har ... (utydeligt).

Aage: Der skal vel være en beskrivelse, vi kan sende ud i Kosmos. Om, hvad vi skal bruge de penge til.

Aage: Jeg har egentlig et par bemærkninger til forretningsordenen. Det ene er, at jeg vil foreslå, at vi skar tiden mellem møderne og vore referater ned. Vi havde jo i sin tid nogle, der kom samme dag, som vi holdt møderne. Jeg synes, at vi engang imellem har brug for ligesom at få slået nogle beslutninger fast.

M: Hvad er det?

H: Det er referaterne til protokollen. Det var meningen, at vi skulle have lavet dem for nogen tid siden, men så var der sygdom.

M: Det må vi endelig have. Aage: (til Ib) Måske du ville føle dig inspireret til at tage det op igen?

Ib: Nå, - det er der vi er henne ...

M: Er vi kommet langt tilbage?

H: Ja vi er.

M: Det må vi have lavet. Er der ikke skrevet noget, så tror de, at det er fup. Har vi det ikke på bånd?

H: Jo, det har vi, og det kan man naturligvis referere til.

M: Nej, det er bedre at skrive det. For der kan komme en dag, - sagde Eigil Hansen, - at nogen kommer og vil se, hvad det er. Og er der så ikke nogen protokol i huset, så kan man risikere meget.

Aage: Skal vi ikke aftale, at der skal altid være en referent på møderne?

M: Jo, det har vi jo haft tidligere. Da blev det refereret alt sammen.

Ib: Ja, det kan jeg da godt gøre igen.

M: Ja, det er jo et arbejde. Selvfølgelig, man kan hjælpe sig med en båndoptager. Men det skal jo skrives af alligevel.

M: Der er også noget, jeg skal huske. Altså, den her bog, Menneskeheden og

Verdensbilledet, den har vi haft liggende i tyve år oversat til engelsk, færdig til trykning. Jeg snakkede med Thorell om det. Vi mangler jo noget på engelsk, og det er jo en ret stor bog. Og så har jeg sagt til Thorell, at han godt kan trykke den. Bertil kan jo ikke nå at trykke alt det, vi har. Vi har jo en på dansk, og det er jo en solid bog. Den anden kan jo blive sådan en bog.

H: Kan den blive så stor?

M: Ja, ja. Og så er det synd, at den ikke bliver det. (viser en bog). Den her er nærmest formindsket, fordi den kunne have til to bind, - i Logik. Det sagde bogtrykkeren dengang, - første gang. Der var jo til to bind. Der skal gerne en hundrede og tres sider til en bog. Og han siger, at der er et forlag i London, som han

[2. marts 1976 – side 3:]

kender, - det samme forlag som Brunton brugte, - og de siger, at de vil meget gerne have noget udgivet af Martinus. Det er jo et stort firma. De vil have, at der skal være et smudsbind om bogen, og det har vi netop på den danske Logik. Vi har vist en stor brun Logik.

Grethe: Det er muligt, at Bertil har den i arkivet.

M: Men det er kun det, - for der er jo ingen mening i, at vi kommer til at stå og mangle det. Jeg synes, at han må give en pris på det, Thorell. For det her med at have tomme hylder, det er ikke så godt. Det har vi prøvet en årrække. Og det er jo klart, at Bertil kan ikke nå at trykke den. Og så er Thorell jo næsten den bedste. Han er også den bedste til at lave symbolerne, - selvom han måske nok er det må man se bort fra. Men synes I ikke, at det ville være godt? (alle: Jo). Den ligger færdig. Den har ligget i tyve år.

Torben: Er vi sikker på, at det er en god oversættelse? - For jeg mener, - du ved det er synd ... altså når nogen læser de ting, - du kender godt, når man læser en bog. Så er det meget vigtigt med de ting, du skriver, at det er korrekt sprog.

M: Jo, men den er gennemgået så meget, så den er vist meget ... den er gennemgået og færdig. Jeg tror, fru Okkels har vistnok haft den ... Han skulle have trykt den, dengang hun lavede Den ideelle Føde. Men der kan jo komme ... Nu kom der pludselig en ordre på hundrede bøger, - så går der måneder, inden de får det. Jeg synes de her Logik og Bisættelse, — ja Bisættelse kender de jo ikke så meget, men den vil jo også komme til at gå. For det er den eneste, der om mikroverdenen, synes jeg. Så er det, jeg synes, at det kunne være godt, at den bliver trykt. Jeg ved ikke, hvor meget ... men den vil vel koste en 5-6 tusinde, - men det kan vi jo nok klare.

Ib: Jeg tror nærmere, at det er tyve.

Grethe: Jeg tror nok, at Tage Buch regnede med en femten tusinde.

M: Det tror jeg ikke. Vi har jo fået tilbud på ...

Grethe: Jo, men så er det nok med indbindingen.

M: Jo, det er det nok. Vi har da fået et tilbud på trykning af Den ideelle føde. Nej, men det skal vi jo allsammen se at få ... Han har fået bogen. Men problemet er jo, - og jeg spørger jer - skal han trykke den i det format? - Eller skal vi få ham til at lave det i det større ...

Tage: Det er jo meningen, at de allesammen skal op i samme størrelse.

M: Ja. Det er synd at lave sådan en bog med sådan noget. Det er der ingen mening i. Når bøgerne kan blive i den størrelse, så skal vi ikke lave sådan små. Noget andet er, hvor der er så mange, der skal sættes sammen i een bog. Men vi gjorde det jo dengang, fordi det var billigt - og så fordi de bedre kan have dem i en lomme. Men, jeg mener, de bøger, der kan blive den størrelse ...

Tage: Var det ikke din mening, at alle bøgerne skulle have samme størrelse som Livets Bog?

M: Jo, det har jeg jo tænkt på, altså, så det bliver samme slags bind. Men det er jo ikke sådan gennemtænkt, - så er der jo ... så skal der mange af de små bøger til én bog. Men det kan vi ... det var kun det, at jeg regnede med, at de bøger, der kan blive i den størrelse.

Ib: Nu kan jeg ikke huske det tydeligt. Men jeg tror nok, at det ikke er meget forkert, når jeg siger, at der står fem gange så meget i Logik, som der står i Menneskeheden og Verdensbilledet.

M: Ja, det gør der.

Ib: Og jeg er da godt klar over, at man kan puste sådan en bog

[2. marts 1976 – side 4:]

op, - om jeg så må sige, - ved at skrive med større typer og større margin og papirtype osv.

M: Jo, men hvorfor ikke gøre det. Så er den nemmere at sælge. De køber ikke nær så nemt sådan en lille bog. Og der er nogle, der er endnu mindre.

Aage: Vi har jo tredive af dem.

M: Ja, men vi kan da godt blive ved med at trykke dem til hjemmebrug. Men det er kun til England. Englænderne er meget fordrende. For det sagde de også til Brunton. Jo, en bog skal have omslag med farver.

Torben: Så er der også det, at på dansk gør det ikke så meget, at vi laver den lille slags. For der har vi de andre bøger, men på engelsk har vi ikke så mange andre bøger.

Aage: I England har de masser af bøger om åndelige emner, der sælges som

billigbøger. De er skrevet med meget små bogstaver, og de er ikke engang ordentligt indbundne.

M: Jeg mener heller ikke, at vi skal holde op med at lave dem sådan. Det passer for mange mennesker, at de ikke er for dyre. Men jeg synes, det er synd, hvis man laver dem ned til ... at sådan en bog kommer ned i format.

Ib: Man skal også tænke på, at der er ret store forsendelsesomkostninger, når man skal sende sådanne bøger ud over hele verden.

M: Nu er der jo det med England, - de har jo et meget større publikum. En bog, der koster 18 kr. her, den koster vel et halvt hundrede der. Sådan en bog som Uri Gellerbogen koster vist kun en 17-18 kr. i England, tror jeg. Her koster den vist 80 kr. Men det er også kun ... jeg spørger jo bare. For han kom jo med den forklaring, og så tænkte jeg, at jeg jo kan spørge bestyrelsen ... vi kan snakke om det. Og jeg mener, de bøger vi kan lave ... altså til England, - ellers skal vi jo fortsætte med vore egne, som vi er vant til.

M: De skulle jo derover og holde foredrag. Nu har de opgivet det igen, men de skulle have været derovre i morgen. Men Thurø har jo lavet kredse derovre. Og der er jo en hel del mennesker, der kender vore ting. De har sagt til Brunton, hvordan de ønsker bøgerne i England, - og de har ovenikøbet sagt, at de vil meget gerne have Martinus bøger. Dem vil de meget gerne udgive. Men de forlanger, at der skal være et omslag. Og så er der det ... ja, jeg regner ikke så meget med noget før Det Tredie Testamente ... Det kunne jo være, hvis han finder på ... det skal vi så snakke om, hvis han finder på, at vi kunne få den oversat på et forlag i London, - når den er trykt her. Han mener, at der vil være mange, der vil læse den i England.

Ib: Nu spiller den personlige smag jo også en stor rolle i sådanne spørgsmål som de der.

M: Jo, det er jeg jo klar over.

Ib: Der rejser sig et helt principielt spørgsmål. På et vist tidspunkt havde man jo bøger her på instituttet i alle mulige forskellige formater. Det lavede vi så om, så vi endte med at have bøgerne i to formater. Det er jo meget praktisk - set fra et produktionssynspunkt, - og et forsendelsesmæssigt synspunkt, når tingene har standardstørrelser.

M: Det skal de da også have.

Ib: Ja, det har de på nuværende tidspunkt. Og det er i og for sig det, vi nu snakker om. For hvis vi nu gør det i et tilfælde, næste gang, vi skal lave noget på et andet sprog, så har vi nogle andre synspunkter om dimension.

M: Det mener jeg ikke. Jeg mener, problemet her er kun det, at bøger, der kunne få den størrelse, synes jeg, vi skulle lave i den størrelse. Og de andre kan vi lave, som vi

plejer. Men det er no get, vi kommer til at snakke om senere. Det er ikke noget, vi skal

[2. marts 1976 – side 5:]

afgøre i aften.

Ib: Spørgsmålet er, om vi skal lade bøgerne lave i de forskellige formater, som nu de forskellige, forlag, der skal udgive dem, ønsker dem. Og hvis vi skal det, så spiller det jo ingen rolle, - så kan de jo godt lave dem ...

M: Og det vil de nok forlange. Jah, - hvis man er verdensberømt og alt det der, - så kan man jo bestemme så meget. Men så længe man er en lille fattigper, så bestemmer de.

Ib: Vi gjorde det også bl.a. ud fra det synspunkt, at de skulle indgå i det index der, med numre og i en fortløbende serie, sådan at det var den samme størrelse og så en fortløbende serie, der var tale om for alle bøger undtagen Logik og Livets Bog. Og det ville være naturligt, hvis man selv skal udgive dem. Hvis vi nu, - hvad det tegner til, skal udgive dem på forlag, så kan det jo godt være, at vi skal bare sige, at så skal de laves i de størrelser, som de enkelte forlag ønsker det.

M: Ja, det kan godt være. Men Livets Bog synes jeg skal være sådan. - Men nu er det det, at jeg synes, der er tid til, at den bog kan blive trykt, - nu har den ligget i så mange år. Og der står meget i den bog. Han ville selvfølgelig trykke den, - men han spørger jo, hvordan den skal være. Det engelske forlag ville gerne udgive mine bøger. Det er jo også muligt. Men det er mange år siden. Det var dengang Brunton skrev den her pjece. (Forordet til Menneskeheden og Verdensbilledet). Han skulle skynde sig at skrive. De tror jo, når de har så stort et navn, så ... Forlaget ville have hovedbogen. Det er et stort forlag, der udgiver sådanne bøger. De udgiver også Bruntons bøger. Og Brunton ville tale med dem, men ... det er jo gået fløjten med ham. Han blev jo hypnotiseret eller forhekset, - jeg ved ikke, hvad man kan kalde det, men man hører ikke noget til ham. Han er jo nok ikke død, for så ville det stå i pressen. Han har jo bøger alle vegne. Vi kan jo prøve at lade ham lave den. Kan vi ikke det?

Aage: Det er ikke sådan, at vi skal høre ham, hvad det koster?

M: Jo, det skal vi da rigtignok.

Aage: Om det koster 5 eller 25 tusinde.

M: Jo det er da klart. Men det regner jeg ikke med, for jeg kan huske, hvad han forlangte for "Den ideelle Føde". Da var jeg meget forbavset, for det var ikke så forfærdeligt. Den er jo heller ikke så stor.

Aage: Vi må også spørge på antallet.

M: Ja, ja, - det er jo klart. Det er han med på alt sammen.

[20. april 1976 – side 1:]

M: ... altså, naturligvis så billigt som det kan blive - uden at blive tarveligt.

Aage: Det var ikke det, jeg mente. Jeg mener, det er mere vigtigt at bruge din tid til at snakke sagens struktur igennem — end til at begynde at drøfte byggeri i detalier.

Grethe: Jeg synes også, det er meget vigtigt, at vi får Martinus' ønsker med hensyn til byggeriet.

M: Jo, men det er jo nemt.

Aage: Vi kan jo i vore minimøder finde ud af, - og snakke feriebyens opbygning, lokaler osv. - end vi kan snakke struktur.

M: Vi skulle jo gerne i lag med en arkitekt, så der er noget at se efter.

Ib: Jeg mener, at i første omgang skal vi gøre os ret så dybtgående tanker om, hvilke forskellige ting, feriebyen skal bestå af. Parkering, studielokaler, børnelegeplads, reception osv. og finde ud af, hvilken sammenhæng de skal have, før vi kommer så vidt, at vi snakker med en arkitekt. Det er min erfaring, at hvis man taler med en arkitekt på et for tidligt tidspunkt, inden man selv rigtig har gjort sig det klart, så er der mange flere vanskeligheder i starten.

M: Men det kan vi da også godt gå i gang med.

Ib: Den side af sagen tror jeg, vi skulle tage op på et af vore minimøder.

M: Vi kan ikke lave det hele, men vi kan da godt have en plan over det.

Ib: Vi kan godt på et tidligt tidspunkt gøre os klart hvilken sammenhæng, der skal være mellem de forskellige ting i feriebyen, og det mener jeg, er det grundlæggende, som man skal gøre. Nu blev der sidste gang lagt et forslag på bordet, som Johannesen havde lavet, og jeg lagde med det samme mærke til, at han havde lagt foredragssalen midt på pladsen og beboelse uden omkring. Så vidt jeg kan se, så medfører det nødvendigvis, at der er legepladser for børn lige op omkring foredragssalen.

M: Nej, det er ikke så godt.

Ib: Nej, det dur i hvert fald ikke, og sådan er der en masse ting.

H: Jeg er blot bange for, at denne planlægning vil trække så meget i langdrag, at vi ikke kan realisere det mellemstadium, som vi nødvendigvis skal have, fordi pavillonerne er ved at blive ubrugelige.

Ib: Det arbejde jeg taler om, er ikke et flerårsarbejde.

Aage: Det I tænker på er, at bygge et "bellacenter", der senere skal afløses af et andet?

Grethe: Nej, man kan da sagtens bygge nogle lejligheder, som indgår i den kommende højskole. Og hvis man laver disse lejligheder med henblik på fremtiden, så kan de jo

godt tages i brug nu.

Aage: Men så skal vi have den plan først, ellers kan vi ikke få det indpasset i en helhedsplan.

Aage: Det ville nok være en god ide at tage på en studietur.

M: Det var også dejligt, hvis man kunne tale med amtet eller sognerådet og få at vide, hvor mange muligheder vi kan få.

Ib: Det kunne man også gøre. Men det kræver også, at man har nogle konkrete tanker. For sådan nogle kan man ikke bare gå op og snakke principper med.

H: Jo, man kan tale om byggehøjde og om arealudnyttelse, og det er to meget vigtige ting, for at man kan komme videre.

M: Ja, jeg synes, det er kedeligt, hvis der kun kan være et lavt hus. Jeg synes godt, der kunne være to etager. Der skal jo megen jord til, hvis man kun bygger een etage.

Grethe. Finn sagde i øvrigt, at Klintsøgård var til salg. Han sagde, at det stod i Berlingske Tidende.

[20. april 1976 – side 2:]

M: Hvad skal vi gøre ved det? - Vi har jo før købt den.

Ib: Det kan være, at vi slet ikke skal bygge, når det kommer til stykket.

Grethe: Jeg vil da også regne med, at det er den vej, vi skal udvide.

M: Hvad mon den skal koste. Hvis det var nogenlunde rimeligt, var det så ikke bedre? - Der er jo allerede noget, vi kan bruge med det samme.

H: Så får vi samtidig de udvidelsesmuligheder, der ligger i hele arealet.

M: Det kommer som forsynets ...

Aage: Det er nok en stor mundfuld.

M: Ja, jeg har nok gået og tænkt på det, men så har jeg tænkt, ja - det varer nok længe. Men den bliver nok hurtigt købt. Der er sikkert rift om den.

Ib: Rift om Klintsøgård? - Nej, det tror jeg ikke.

M: Hvorfor tror du ikke det?

Ib: Næh, - til hvad?

Aage: Til hotel.

Grethe: Hovedbygningen kan ikke rigtig svare sig. Den har altid været upraktisk.

M: Næh, - hovedbygningen er for lille. Den er så smal. Det var vort smertensbarn. Vi

gav 8.000 kr. i skat, - og vi kunne kun bruge den en måned, og derfor gav den underskud. Men så købte dr. Ankerby den ... Det ville være meget ..., hvis vi kan overkomme det. Denne gang vil der være mere held med det. Men - jeg kan ikke sige, at der ikke var held med det, - for vi havde jo ikke haft al den jord, eller pavillonerne, hvis ikke vi havde købt det dengang. Vi havde jo ikke senere haft råd til at købe noget som helst af det. Hvad mon den skal koste?

Ib: Den vil nok koste et par millioner.

Aage: det kan vist ikke gøre det.

Ib: Nej, når man tænker på patientbygningerne og de store arealer der er til - inspektørboligen --

Aage: Seks millioner er nok mere sandsynligt.

M: Rummer de ret meget, de nye bygninger? - Jeg har aldrig rigtig set dem.

H: Jeg har gået forbi dem og set, at både stueetagen og tagetagen er udnyttet, og det vil give mere anvendelse, end det vi har i vore pavilloner.

Ib: Men det kan godt være, at den skal sælges et par gange, før vi skal have den.

M: Det kunne godt ske.

Ib: Ja, jeg tror, det er svært at finde anvendelse for sådan en bygning, - til andre formål end vores.

M: Selve bygningen er ikke meget værd.

Ib: Den er kun til reception, og ikke til ret meget andet.

M: Da Houlberg købte den, blev den meget forbedret. Før han købte den, var der også pæne små værelser i den. Men der var jo gammeldags lokum. Kælderen indrettede han fint med vaskekummer.

Ib: Så behøver vi ikke at planlægge at bygge en ny pavillon.

M: Nej, det vil være en lettelse. Måske kan Finn finde ud af noget. Han vil nok synes, at det er for stor en mundfuld. Ja, vi kan ikke tage det, som det står i øjeblikket. Der skal ske noget. Men det ved vi jo heller ikke. Der kan jo ske noget.

G: Einar Sørensen, som nu vil give os de penge, var forøvrigt med i starten, da vi havde Klintsøgård. Han og hans kone passede det jo i et stykke tid.

M: Ja, det er rigtigt. Han var en dejlig mand. Gerner Larssons søster og hendes mand har også været der. Det var også meget søde mennesker, (det viste sig senere, at det var et andet Klintsøgård, der var til salg.)

[15. juni 1976 – side 1:]

M: Ja, de siger jo, at de flyvende tallerkener ..., at det bliver den største begivenhed i menneskehedens historie, når den bog kommer. De kalder den for kundskabens bog. Men jeg kan ikke se, hvor der er en kundskabens bog, der overstråler mit. Man kan ikke tale om noget højere end alkærligheden, og videnskabens kulmination, og hvordan menneskene skal nå op til de højder. Findes der andre bøger, så er de nede ved siden af, og så er de ikke fra kosmisk bevidste. Næh, hvorfor skulle de ikke vide besked så godt som Nostradamus, når de kommer fra den samme ... (utydeligt). Det er også meget morsomt, når de siger: "Den er faktisk færdig, men den kommer, når tiden er inde".

Ib: Det er udmærket at lave forarbejder. Jeg synes ikke, det er rigtigt, at tage nogle afgørende skridt med hensyn til en ny pavillon. For hvis det viser sig, at der kommer en større reaktion, end man umiddelbart kunne vente, så er det jo et endnu større skridt, man skal tage bagefter. Og hvis man har taget et halvt skridt, så har man sat en halv million af til binding.

M: Jeg mener ikke, at vi skal forhaste os. Men hvis det bliver sådan ..., så har vi også salen her. Og vi kan også leje sale, hvor vi kan holde kurser.

Aage: Vi mangler også lærerkræfter.

M: De skal nok vise sig. Men det sker nok ikke så ...

Grethe: Vi skal sideløbende også have ferieudlejning.

M: Jeg mener ikke, at vi skal røre ved det. Så længe de huse og det kan bruges ... det skal sådan afvikles eftersom det nye skabes. Vor økonomi afhænger jo meget af, hvordan bogen bliver modtaget. Det er jo den, der skal få dem til at købe Livets Bog. For Livets Bog kunne jo godt komme ud på et forlag for længe siden. Men den vil jo virke alt for stærkt. Derfor er det, jeg mener, at en mindre bog, — der får de en hel masse af det, der står, men de får det ikke fuldstændigt ... de får at se, hvad der står i det store bind. De må studere, Og når de så ser, der er 3.000 sider, og så er der en anden bog: Det Evige Verdensbillede ... Det kommer til at stå i Det tredje Testamente, - så må vi jo lave lidt reklame for det hele, - så de kan se, hvad det er. Jeg mener, det er sådan en slags forløber, - en slags udråber, — hvad kalder man det.

H: Når man udgiver den bog, kunne man så ikke lægge en folder i, som fortæller om sommerkurser i Klint?

M: Jo, det kan man da udmærket. Jo, det er derfor, jeg har ... Nu er det bare det, at helbredet ikke har været så godt, - det var jo meningen, at det skulle have været ude for længe siden. Men det er derfor, jeg har holdt den tilbage, for -- vi må have Det Tredie Testamente ud, for at vi kan se ... for at folk kan vågne op. Nu er der skrevet i alle de år, - folk kender ikke noget til det, - det er da mærkeligt, vi aldrig har hørt noget om det. Der er selvfølgelig mange, der har hørt, men der er også mange, der ikke har

hørt. Pludselig kommer sådan en bog - den kommer ud som andre bøger. Senere kan den forenes med Livets Bog, - men foreløbig bliver det sådan en bog, der må komme -- selvstændigt --, og så har vi alle oplysninger om Livets Bog -

Ib: Hvis det giver en sådan reaktion, som en bølge af interesse, så giver det også et bedre økonomisk grundlag.

M: Det er jo muligt, at der skal sælges mange af DEN bog, men det er jo også muligt, at mange bestiller Livets Bog, - og Kosmos. Og så bliver der jo penge ..., så bliver der mer og mer råd til, - og testamenter og gaver holder ikke op. Ib: Nej tværtimod. Og så kunne det jo godt være, at vi kommer i den situation, at vi kunne tage initiativ med at henvende os

[15. juni 1976 – side 2:]

til amtet, om de vil sælge Klintsøgård. Og hvis de er i en situation, hvor de egentlig er hundeked af, at de har den, - så er der grundlag for en forhandling. -

M: Jeg synes, vi skulle have den.

Ib: Og hvis der så er skabt en interesse for det, således at der er en velvillig indstilling til det, og også tillid til, at der er tilstrækkelig kraft i foretagendet til, at vi kan magte det, - så er vi selvfølgelig også ked af, at de sælger den.

M: Hvis tingene får en god omtale, så bliver amtet også mere venligsindet.

Ib: Og hvis der er en sådan bølge af interesse, så er der måske også det nødvendige underlag for en højskole. For det er jo, som Aage siger, - der skal nogle op og gå på den højskole, som kan betale opholdet, - ikke alene det første år, men også de næste mange år.

Aage: Der skal være et vist antal kursister. Ellers får man ikke støtten.

M: Så må vi også gå i gang med at uddanne foredragsholdere her på instituttet. Nu kan vi jo se, hvordan Rossen begyndte. Det går jo godt med ham.

Ib: Det tager også tid.

M: Det tager tid, men det behøver ikke at tage al den tid. Jeg mener, de kan da hurtigt lære en hel del, og så kan de efterhånden studere resten af Livets Bog, mens de ..., det gør Rolf jo også. De kan studere de kommende bind, samtidig med, at de underviser. Men alt det, det mener jeg, kommer til at gå godt, det ligger i planerne. Det er bare, at vi skal finde dem. Og jeg synes, der er medvind for dem. Og hvis Klintsøgård går så dårligt, så kan man vel ikke tro, at de krampagtigt holder på den, - når de kan komme af med den. Hvis de har underskud hvert år, - så er det jo ..., det var jo en privat mand, der gav pengene til, at der skulle bygges sådan et rekreationshjem. Og så gik det til amtet, og de købte så Klintsøgård. Men den er jo ikke egnet til det. Det er den åbenbart ikke, for der kommer jo ikke nogen. Revisoren siger, at det går meget skidt,

og hvis det går meget skidt, så tror jeg ikke, at de vrænger næse af at få et tilbud.

Ib: Jeg kan bare ikke rigtig forstå, at sådan noget går meget skidt. Det må være nogle instanser i amtet, der bestemmer, hvor deres rekonvalescenter skal hen.

M: Mon ikke de vælger det selv. Nu kan man se, Inge var i Spanien seks uger, eller hvor meget det var. Jeg vil tro, at Klintsøgaard ligger lidt kedeligt, hvis familien skal på besøg. Jeg er meget optimistisk med hensyn til at bygge noget, men vi skal tage os tid. Så skal vi så se, hvordan det udvikler sig. Der er jo ingen, der siger, at det skal være på klokkeslæt, at det skal være på den dato ..., vi må jo lave det, som vi kan.

Aage: Det er da bedre at være lidt bagefter behovet, end langt foran det.

M: Uha ja, det er bedre at være bagefter.

Grethe: Det var det, vi var, da vi lavede kurbad deroppe.

M: Ja, da var vi foran. Vi havde ovenikøbet to pensionater. En for kødkost og en for vegetarer. Men de var skam fine. Hvem var det, vi havde til kok?

Grethe: Det var en frøken Nielsen deroppe i Nykøbing. Hun var meget dygtig til at lave mad, men til gengæld også dyr.

[3. august 1976 – side 1:]

(om samtalegrupper).

M: Sådan noget, det hænder jo. Vi kan ikke sidde og lade folk pladre los i vores autoritet - det er ligesom tilladelse. De kan gå sammen og tale privat, - efter at de får de autoriserede ting. Det må vi gøre, for ellers så får vi ..., og hvis én får den besked: du kan have den kreds. Det er ikke alle, der kan tåle at få sådan en bemærkning. Så tror de, at de er meget mere, end de er. Vi kan jo ikke garantere, hvad de hører ved sådan en sammenkomst. Nogle er jo meget stærke, og ligefrem frække i deres indstilling. Det kan vi ikke undgå - det må det være. Og derfor mener jeg, at det er i overensstemmelse med vore andre bestemmelser, at de kan gå sammen privat og tale frit om, hvad de har hørt, - men ikke i vores navn. Altså at sige, at det har Rossen sagt, og det har den sagt, og det har vi sagt på talerstolen, - når vi ikke har sagt det. Men de kan da lige så godt gå sammen og tale frit. Der er ingen grund til, at vi skal have sådan talegrupper. Jeg mener, det er vældig godt, at de kommer sammen og lærer hinanden at kende og taler sammen. Da jeg holdt foredrag, så talte de jo vældigt sammen, - da havde vi jo ikke sådanne talegrupper, men der var mange, der talte vældigt sammen efter mine foredrag. Efter foredragene bliver der jo meget at tale om. Men vi kan jo ikke have mennesker - blandede af alle muligt slags - nogle kommer fra det ene, nogle fra det andet og nogle fra det tredje - vi kan jo ikke have dem til at sidde og diskutere, hvad der er galt hos os, og hvad der ikke er ... Men jeg mener, at uden autoritet fra os, - så gør det jo ikke noget. Så kan de jo sige, hvad de vil. Men når hun siger: Ja, jeg har fået besked af Rossen, at jeg skal lede kredsen ... Det kan vi heller ikke sådan begynde

... hvad kender Rossen til (navnet utydeligt), og hvad kender man til den, og hvad kender man til den. Det er en autoritet, man giver sådanne mennesker, — som måske er meget dumme, - når det kommer til stykket. Det er ikke alle, der er meget fremtrædende, som er kloge. Så jeg mener, at det mest redelige er, at de selv går sammen og taler privat, hvordan de vil tale. Hvordan de vil diskutere foredragene bagefter, det må de selv om. Men det skal ikke være i vores navn. Og så er der en ting til, som jeg synes. Det hedder sig også, at han er autoriseret foredragsholder. Jeg mener ikke, at fordi nogle kan lære at holde et foredrag hernede, - så kan vi ikke stemple dem som autoriserede foredragsholdere. Vi skal jo ikke have nogen autorisation i den forstand.

H: Det forstod jeg ikke helt. Hvem var autoriseret foredragsholder?

M: Ja, det skulle så være dem, der var foredragsholdere dernede lørdag aften, eller lørdag eftermiddag.

H: Nej, det er vist en misforståelse.

M: Ja, det kan godt være, det er det. Men jeg siger det, fordi jeg har hørt det. En har sagt det, - at han var autoriseret her fra. Man kan ikke blive autoriseret, fordi man lærer at holde et foredrag. Og vi autoriserer ikke nogen. Det må komme af deres egen dygtighed. De skal nok komme frem, dem, der er dygtige. Og dem, der ikke er dygtige, - de skal nok komme frem her i begyndelsen, men så sagter de tilbage. Det er det, jeg ønsker, at vi skal forme det på en eller anden måde sådan, næste gang der skal laves noget med undervisningen, - til næste år, - eller nu her i vinter.

H: Altså navnlig med henblik på næste års sæson.

M: Ja, det er netop det.

H: Jeg vil gerne, hvis jeg må sige lidt i forbindelse med det der, - at den funktion som grupperne har fået, - det er helt afgjort en misforståelse, for sådan var det ikke hensigten. Og jeg er helt indstillet på, at vi kører det, som du siger, at vi op-

[3. august 1976 – side 2:]

hører med det, - men jeg vil da gerne lige give det et par ord med på vejen. Hensigten med det var jo, at der i disse samtalegrupper ikke skulle finde undervisning sted. Det har vi altid lagt vægt på, og sådan har det også foregået, ved jeg, i de fleste tilfælde. Der var desuden den hensigt med dem, at de nye mennesker, der kom, skulle have lejlighed til at lære hinanden at kende. Og så er det, at hvis vi nu fjerner samtalegrupperne, og sætter noget andet i stedet, så er vi nødt til at sætte noget i stedet, som kan tilgodese det med at sikre os, at de nye får en mulighed for at lære hinanden at kende.

M: Det mener jeg også, at vi kan lave.

H: Vi talte om det, inden vi forlod Klint. Da havde vi et møde om det, og der hørte jeg, at det var dit ønske, at det skulle ophøre. Så talte Mogens og Svend Åge om, at de var ikke utilbøjelige til at lave nogle spørgetimer om eftermiddagen, og det vil så sige, at så udvides undervisningen. Og det tror jeg, at mange vil synes godt om, men på den anden side, så løser det ikke problemet med kontakten med de nye.

M: Nej, jeg er jo heller ikke ude på ... for de har jo nok at bestille. Jeg er jo ikke ude på at lægge mere arbejde på dem. Men får de ikke den spørgetime hver dag?

H: Nej, ikke hver dag. Der har været een gang om ugen.

G: Jo, tidligere, - ikke i de senere år, men tidligere havde de spørgetimer hver eftermiddag. Sådan havde vi det i mange år, og det var folk også glade for. Men så blev det lavet om.

M: Så blev det gruppesamtaler.

H: Jeg vil ikke tro, det blev lavet om for at lave plads til gruppearbejderne, men da det var lavet om, og der blev et tomrum om eftermiddagen, så ville vi fylde det op med sådanne ... Jeg vil da nok tro, at der på et eller andet tidspunkt vil blive behov for noget i den retning, og jeg tror ikke, vi kan gøre det alene på privat grund (bringe nye folk sammen med andre).

M: Det skal ikke være sådan, at der bliver en autoritet, der er højere end andre.

Aage: Men er det ikke forkert, hvis det er nogle ganske få personers udsagn, der kommer til at bestemme for meget i den sag? - Når der kommer sådanne udtalelser, så må det jo være, fordi det på en eller anden måde er blevet lidt misforstået, for det har jo i årevis været sådan, at det eneste Martinus Institut som sådan gjorde, det var, at vi ville gerne støtte de mennesker, der ønskede at samtale om dine analyser i, at de kunne få et sted, hvor de kunne sidde sammen. Og det har så været hensigtsmæssigt, at der var en, der kom til at sørge for, at de ikke sad og snakkede i munden på hinanden, eller at een snakkede hele tiden, og at man holdt sig til emnet. Men det har udelukkende været med dine analyser som emne og uden lærer.

M: Men det mener jeg ikke, at vi kan diktere ...

T: Det skulle være som ordstyrer.

M: Jeg mener jo nok, at det er godt, at de taler om tingene. Men kernen i det er, at nogen, der ikke er helt kvalificeret, kan komme til at sidde og dominere. Og navnlig hvis de har fået støtte af en af vore medarbejdere, f.eks. Rossen siger: du gør det, og du gør det. De tror jo så, at så er det hele godt. Det ER ikke godt med det der. Altså, de får en tid, hvor de er under sagen, og hvor det er sagen, de studerer, og hvor det er sagen, de må lytte til, - så mener jeg, de kan have en tid, hvor de er frie, og så kan de gå sammen og snakke om tingene. At sagen selvfølgelig må være bagved, og have en vis justits, - det er jo klart. Det må den jo. Hvis der nu skal være en ordstyrer, så mener

jeg, at han skal ikke blande sig i, om én siger noget forkert, - nej, for så kommer han jo til at holde foredrag.

[3. august 1976 – side 3:]

H: Men, Martinus, det er jo også sådan, det i de fleste tilfælde har fungeret, og de spørgsmål, som var uløst eller ikke kom til fuldstændig klarhed over, dem skrev man op og leverede til spørgekassen, og så fik klaring på det ved spørgetimen den påfølgende fredag. Når jeg har hørt om det rundt om, så har jeg kun hørt om tilfredshed. Men noget andet er, at du har været udsat for et tilfælde, som viser, at det er dårligt, og jeg kan forstå, at du tænker mere på det i princippet end på det enkelte tilfælde.

M: Ja, jeg mener, jeg får det oplyst, for at opdage det. Hun var aldeles ... med hendes øjne .., hun ser jo meget streng ud i forvejen, men det er forkert, at hun beskylder en mand, — at han bliver hængt op. Hvad er han her for, - sagde hun frækt, - han er jo her for at sætte sig ind ... han har jo været hos mig i tre år, så han er udmærket inde i alting. Han er bedre inde i det end mange andre. Han hører med det samme, når de siger fejl. Han har jo altid kunnet spørge mig, og han er meget sammen med mig og kan spørge mig. Og han bliver så udsat for, at hun render med sladder. Hun er blevet fornærmet over, at hun er kommet til at sige noget forkert. Hun er kommet til at sige, at man kan udmærket opleve karma, selvom man ikke er årsag dertil. Og det er jo skrigende imod ... Og så siger hun, ja, Rossen har sat hende til at være ordstyrer. Så sagde jeg med det samme: Der er ikke nogen som helst, der kan lide uret, så der er ikke nogen, der kan gøre uret, så derfor er der ingen, der kan få en karma, som de ikke er årsag til. Efterhånden gled hun så over til, at det skulle være som om hun ikke havde sagt det. Og der var flere mennesker, der var impliceret, og sådan noget skal ikke forekomme hos os.

H: Det er nu en skam, når man tænker på, hvilket gode, det har været i den tid, der er gået, og hvilken stor tilfredshed, og hvilke opgaver, det har løst. Men jeg kan godt forstå -- det er ikke på grund af det ene eksempel ...

M: Nej, så betød det jo ingenting. Men det er ting, der godt kan blive almengældende. Og der er mange mennesker, der tror, at de er meget mere vidende ... Der kan være nogle, der kun har været kort tid ved det, og de kan sommetider blære sig ved det ... der er mange, der siger: Jeg kender Livets Bog, De kan tro, jeg kender den. Og så kan jeg jo se, at det er udtryk for, at han kender den slet ikke.

H: Men der er fare for, når vi nu tager den beslutning, at så vil den funktion, som vi nu har haft her, - den vil falde bort, for stedse. Man vil aldrig tage det op igen.

M: Ja, men det skal jo heller ikke ... Vi kasserer jo ikke noget, for at vi skal tage det op igen. Vi kasserer det, fordi det er ubrugeligt. Ja, men så er det, jeg mener, kan man finde en anden løsning. Jeg er ikke ude på at diktere. Jeg vil gerne have at vi ... det gør vi jo på alle andre måder, lukker det ude, der kan skabe hovmod, skabe jalousi ...

Aage: Men kan vi ikke sige, at vi i de kommende år sørger for, at de ikke får nogen som helst undervisningspræg, men at vi er interesseret i, at folk bruger tiden til at drøfte dine analyser. Det var jo et problem for nogle år siden, og det ændrede vi til, at samtalegrupperne måtte kun omhandle dine analyser.

M: Men det bliver det jo næsten af sig selv. Når nu der er samtalegrupper, så drejer det sig jo om mennesker, der kommer med spørgsmål. Og så er der nogle, der skal svare på det. Og er de svar så nogle, vi kan garantere for?

H: Jeg har set det i praksis. Man taler om en mulighed, og så siger den anden part, at det også kan forstås sådan, nå ja, men det skal vi ikke afgøre her. Vi former det som et spørgsmål, og lægger det hen til spørgetimen.

[3. august 1976 – side 4:]

M: Vi skal ikke diskutere. Al diskussion må væk. Jeg diskuterer overhovedet ikke med nogen. De kan have deres tro. De kan være Jehovas Vidner, de kan være hvad som helst. Vi skal bare være venner. Og vi skal lade dem have deres tro. Det skal vi gøre. Ellers svigter vi vore ting. Vi er ikke en ny sekt, eller en ny religion. Vi er selve sandheden. Vi er vejen, sandheden og livet.

T.G.: Men, Martinus, kunne man ikke tænke sig, at det var sådan, som jeg oplever det, - er der et stort behov for, at folk er i grupper udenfor foredragene. Der tænkte jeg mig, at man så havde en gruppe, der var selvstyrende, som man har gjort de andre år deroppe. F.eks. hvis man tager en af dine små bøger, - så læser de et kapitel eller to i bogen og det diskuterer de så i gruppen, - de diskuterer ikke, - de samtaler om den. Der er jo forskellige niveauer, og det er så meningen, at de kan støtte hinanden frem til et spørgsmål til lærerne.

M: Hvis de var udviklede nok, så var det jo meget ..., sådan er de ikke udviklede. Der er altid nogle imellem, der skal blære sig.

H: Tror du, det er muligt, med det materiale vi er, os allesammen, at det er muligt at undgå sådanne forhold, som ...

M: Det vi kan opdage, det har vi mulighed for at undgå. Ikke blot mulighed, men vi skal så vidt muligt gøre det.

H: Ja, så opdager vi blot een ting, - at vi blokerer for en masse andet godt.

M: Det andet gode synes jeg nemt, der kan laves. Jeg synes, at der må kunne laves et eller andet for de ... sådan en ekstra afdeling. Det er jo heller ikke, måske ikke alle enlige mennesker, der har lyst til at sidde og høre foredrag. Nogle er ligefrem meget generte. Så jeg mener, kan der ikke være noget andet? - Kan man ikke have en afdeling, hvor man kunne tænke sig, at sådan nogle kunne være glade for ... For jeg mener, dem, der går rundt og ikke kan kontakte de andre, - ja, jeg er ikke sikker på, de får så meget forbindelse, selvom de kommer i forbindelse med de andre.

H: Jo, jeg tror, det er et virkeligt problem, for der har været temmelig meget kritik af det i årene, der gik, - at nogle har gået i 8 eller 14 dage, og de har næsten ikke kontaktet nogen. Det er jo i høj grad deres egen skyld.

M: Ja, det er det. Kan der ikke være et menneske, der kan have opsyn med sådan noget, - og lede dem til ... og så lede dem til samtalegrupper. Der kan de tale, og der kan de ...

H: Vi talte om ved mødet deroppe i Klint, at når vi nu fjerner samtalegrupperne, og vi sætter disse spørgetimer ind om eftermiddagen i stedet for. Om søndagen, når der er information, så spørger vi om, hvem der er nye, hvem der ikke har været her før, og dem kan vi så samle, enten privat eller i Terrassen om aftenen eller om eftermiddagen og så tale med dem.

M: Ja, der kunne være et ekstra møde eller sammenkomst med dem. Så er de ikke helt udelukket, - og så træffer de også andre. Jeg mener, det ville være bedre. Vi kan heller ikke garantere, at dem, der holder sig for sig selv, altid gør det, fordi de ikke kender nogen, det kan også være, fordi de ikke forstår det rigtigt. De vil gerne have sommerferie deroppe. Nu har de lyttet til foredrag, lyttet til spørgetime, så kan der godt være dem, der ikke bryder sig om at gå over og sidde ...

H: Jo, men samtalegrupperne var jo helt frie. Der var ikke noget, der bandt dem til det. Men nu er det afgjort. Vi ophæver disse samtalegrupper.

M: Vi behøver ikke at afgøre det lige ekspres nu, for jeg vil da

[3. august 1976 – side 5:]

også gerne vide, om det er rigtigt, som det står for mig.

Torben: Du er jo selv inde på, Martinus, at du siger, at de falske profeter vil afsløre sig selv. Det har hun jo også gjort. Og jeg synes, at de tjener et stort socialt behov deroppe, og jeg mener ikke, at de gør megen skade. Tværtimod. De aktiviserer folk til at gå hjem og læse noget mere, end de ellers ville gøre.

M: Det er nemlig det. Der bliver læst for lidt.

Torben: Det er nemlig det. Idet de begynder at snakke om det, så finder folk ud af, at de kan for lidt. Om det så er af den ene eller den anden grund, at de farer hjem, det kan jeg ikke sige.

M: Jeg tror ikke, vi skal blande os i deres privatliv, og jeg tror ikke, vi skal sige til dem: Tag bøger med hjem, og gå hjem og læs. Lad os holde os til det ... Vi skal jo ikke omvende dem, - de skal omvende sig selv. Men vi skal lægge materialet frem, så de får den viden, de har brug for. Vi har til opgave at oplyse dem om hele verdensaltet, om selve evigheden. Det er vores opgave at lægge det klart frem og lave nogle autoriserede foredrag og studiekredse og spørgetimer. Og så er det jo så ... ja, hvad

kan vi så gøre ... Vi skal jo også gøre sådan, at det er ikke bare, at folk skal sidde og høre foredrag. De er der også for at holde sommerferie.

H: Det kan de gøre helt frit, som de vil.

M: Ja, det er jo klart. Så er det, jeg mener, kan vi ikke lave noget ... Ja, hvad kan vi lave - underholdning.

H: Underholdning gør det ikke. Det har vi om aftenen, men muligvis kan vi klare det på en anden måde. Men som du selv er inde på. Vi afgør det ikke lige i øjeblikket.

M: Det kan vi altid gøre senere. Vi har jo ikke studiegrupper her. - Vi har ikke samtalegrupper her, så det er først til sommer. Så haster det jo ikke så galt.

Aage: Jeg tror da, at gæsterne i feriebyen beskæftiger sig mere med dine analyser, når der er samtalegrupper, end når der ikke er det. For de bruger jo den tid til udelukkende at snakke om dine analyser. Så jeg ved ikke, om det var en mulighed, at man i stedet for at have nogle ordstyrere eller ledere så simpelthen sagde, at de der har lyst til at drøfte dine analyser, de er velkomne til at sidde i eftermiddag de og de steder mellem kl. 16 og 17. Så er der ingen leder.

M: Jeg tror, det kan være rigtig nok, at det kan være godt med en ordstyrer, men det må være en, der er hjemme, i stoffet. En, der kan sige "holdt det er ikke rigtigt" ... det må man have klaret ved spørgetimerne. Hvis der var en mand, der kunne sige det, så var der en hjerne i det.

Grethe: Der ligger en fare i, at det ville blive nogenlunde de samme mennesker, der hvert år blev udvalgt til at lede sådan en gruppe, og de mennesker kan jo meget nemt efterhånden synes, at de bliver lærere, - en slags lærere.

M: Det kan hæve en mand op til nogle tanker, han ikke skal have. Der er jo en masse, der gerne vil undervise, og de vil holde foredrag - længe før de ved noget.

H: Jeg vil mere lægge vægt på det forhold, at der er mange, der kommer til feriebyen, som lever på steder, hvor de ikke rigtig kan kontakte andre og snakke med andre om disse ting. Nu kommer de så til et sted, hvor de forventer, at de kan møde en masse andre mennesker, som de frit kan tale med om disse ting. For dem vil det naturligvis være en skuffelse, hvis det er, at de ikke får mulighed dertil.

M: Møder de da allesammen op til disse samtalegrupper?

H: Nej, ikke alle. Men der er en 5-6 grupper, somme tider er der flere, og der er mindst en 10 stk. på hver, vil jeg tro. Så der er

[3. august 1976 – side 6:]

trods alt en 60 - 70 mennesker, der deltager.

M: Kommer der nogle spørgsmål fra de mennesker til spørgekassen?

H: Ja, det gør der. Jeg kan naturligvis først og fremmest tale for den gruppe, som jeg selv har haft, og det har hver gang resulteret i spørgsmål. Og der har aldrig været problemer. Men jeg har naturligvis også talt med andre om det. Og det problem, du rejste med Thordis, det har jeg først hørt om idag.

M: Nej, jeg var inde på det sidste år også. Da opdagede jeg, at der var noget galt. For der er mennesker, der meget let får meget høje tanker om sig selv. Det er ikke meningen. Og navnlig når de får besked på, at du skal lede den gruppe, og du skal lede den ... og hvad kender vi til dem. Hvad kender Rossen til Högstrand?

Aage: Er det så ikke bedst, at vi drøfter problemet med Rossen, og aftaler, at sådan gør han ikke næste år?

M: Han må jo huske på, at han er ikke endnu nogen overordnet lærer eller noget. Det er han ikke.

H: Jeg tror ikke, der er nogen af os, der føler os overordnet.

M: Nej, I andre ikke, - det ved jeg godt. Men jeg mærker, - Rossen er ikke stiv i analyserne. Han har mange spørgsmål ... men jeg må sige, at jeg synes vældig godt om Rossen. Han er meget flink, og meget sød. Og jeg har også sagt, at han skal endelig komme med spørgsmålene. Han kom forresten den anden dag og spurgte om det symbol der, — jeg har aldrig forstået det symbol, hvordan går det til, hvordan kommer det frem ... Det er meget let. Så måtte jeg fortælle: Jamen det er jo karmabølger. Hvis en mand slår et menneske ihjel, så ... den tegning der går igennem den viser udviklingen. Hvis han ikke får sin karma før i det fjerde liv, så har han chancer for, at han har udviklet sig så meget, at han slet ikke får karmaen ... Men at Rossen først forstår det i dag - eller nu.

H: Mon ikke der har været et dybere problem bag, for jeg synes, at det er så elementært, at ...

M: Ja, det er så elementært, så han blev helt bange ... Men I må endelig ikke nævne det, - det ville være synd.

Torben: Han arbejder meget med sig selv.

M: Ja, det gør han. Og han skal da endelig komme. Det er ikke for at kritisere ham. Men det er blot for at vise, at man kan have en mand, der ikke er ...

Torben: Se, han forholder sig ikke, som hende damen, du snakker om. For der var en, der spurgte ham sådan og sådan, hvorfor det. Så sagde han, det kan jeg ikke svare på, men jeg skal spørge Martinus.

M: Ja, det er også det rigtige. Men det er jo slet ikke ham, der er noget i vejen med. Det er det, hvordan man styrer det, styrer de frie samtalegrupper. Hvordan man styrer det, - det skal ikke være nogen frihedsvang eller begrænsning. De skal have lov at tale frit.

Men taler de forkert og kommer de med forkerte oplysninger, - det skal vi passe på. Det kan være én, der har været der i flere år. Han kommer så med en gal oplysning. Så tror den anden, der er kommet i år, nå ja, han må jo vide det.

Aage: Jeg tror nok, at et af problemerne er, at vi synes, at der skal være 5-6 samtalegrupper hver uge. Og hvis der er nogle gode til at tage sig af grupperne i en uge, så er det godt. Men hvis der ikke er så mange i den næste uge, ja, så ta'r man dem, der nu engang er. Og der kunne man så i stedet for sige, at hvis der er nogen gruppeleder, som vi har fuldstændig tillid til, — så ta'r de nogle grupper. Og hvis der så er flere grupper, så kan man sige, at der bliver en gruppe, der drøfter formiddagens foredrag, - uden leder.

[3. august 1976 – side 7:]

H: Jeg er nu mere tilbøjelig til at tro, at vi må have, som du har foreslået, altså disse spørgetimer om eftermiddagen. Men så kunne man sige, at i den udstrækning, der var mulighed for det, skulle man eventuelt etablere det andet.

M: Jeg mente i virkeligheden ikke, at der behøvede at blive flere spørgetimer. Jeg mente, at det kunne være nok, at de havde denne ene spørgetime efter hvert foredrag. Og så er der også det ved det, som jeg selv var tilbøjelig til, at når man svarer på et spørgsmål, så bliver det til et helt foredrag, - og det må det ikke blive. Så får de jo ikke alle spørgsmål. - Når jeg kom i gang med det, så ...

Torben: Men du har ret i det du siger, at der er nogen, der dominerer i en gruppe, og som vil prøve på at sidde på de andre. Men jeg har indtryk af, at det retter sig oppe i feriebyen, for der gør folk bare det, at så går de hen i en anden gruppe. For det, der har været det gode ved grupperne, det er det, at folk sidder og snakker om dine analyser, og ud af det opstår der nogle spørgsmål, som de så siger: ved I hvad, der er det her, det forstår vi ikke. Er det ikke rigtigt?

H: Jo. Men man kan også forestille sig, at - lad os sige, at vi laver det sådan med de spørgetimer om eftermiddagen, og vi eventuelt lægger dem sent, måske ved fire-tiden. Så kunne man efter det første foredrag opfordre folk til privat at samle sig om det ...

M: Ja, at de har lov til det, - man skal ikke ligefrem sige, at de skal gøre det. Det må endelig være af fri vilje. For vi ved jo ikke, hvor meget lyst de har.

H: Søndag formiddag, når der er information, kunne man ...

M: De får en bog med det hele. Den skal vi have lavet. En bog, hvor de kan se det hele.

H: Efter disse informationer, hvor man tager de, der er der for første gang, og trækker dem sammen. Og så fortæller man dem om, hvordan vi arbejder deroppe, at der er disse foredrag, og at det står dem helt frit at mødes indbyrdes, og at de er velkomne til at komme her og der, og så kan de, hvis de har lyst til det, om eftermiddagen gå til spørgetimerne, og forelægge deres problemer der. Ikke samtalegrupper, men tilskynde

dem til at slutte sig sammen og tale sammen, - uden leder eller autorisation eller noget.

M: Det mener jeg ikke, at der skal være. Nej, vi skal ikke have nogen til ... én skal ikke blære sig med: Jeg er autoriseret foredragsholder, - jeg har fået stempel. Der er ikke nogen, der har fået stempel.

H: Så vil vi naturligvis gøre opmærksom på, at de steder, hvor vi plejer at holde samtalegrupper, at de står til disposition. Terrassen, solariet, pejsestuen, biblioteket, og at det i den time eller halvanden, hvad det nu bliver, så er det forbeholdt disse funktioner. Men vi tager ingen bestemmelse nu.

M: Nej, vi lader det som en plante vokse lidt, og jeg vil det bedste jo. Ja, det vil vi alle. Men det er om at finde det bedste. Dermed hjælper vi hinanden. Det med foredragsautorisationen, det er noget fup. For det, at en mand er lærer og kan holde foredrag, - det garanterer jo ikke, at han kan holde foredrag om andre ting. Så det må vi se, hvem det er, der kan. Og det må gå, som det kan. De må have fiasko, eller det viser sig, at de kan gøre det, - det må vi jo sådan ... Rolf begyndte oppe i Sverige, han vidste jo heller ikke rigtig, hvordan. Og jeg må jo sige, at selv var jeg rasende nervøs første gang, jeg skulle holde foredrag, - men det lykkedes jo. Men der kan jo være dem, der kan være så nervøse, at de ikke kan, eller

[3. august 1976 – side 8:]

også - hvis de er alt for ærgerrige eller hovmodige, - så er det ikke så godt. I den fysiske verden, der er ærgerrighed et vældigt stort gode. Der er det det, der er det fundamentale, - der får folk til at hæve sig op, og får dem til at gå igennem det materielle, - men åndeligt, - der må det være pligt. Man må føle, det er ens pligt at gøre det der. Jeg gør det jo ... jeg gik jo over i det, fordi jeg føler, det er min pligt. Navnlig da jeg fik den åndelige oplevelse.

M: Hvis man føler, det er en pligt, så er der en vis sympati og kærlighed i tingene. Men hvis man føler, at man må konkurrere sig op, hæve sig op og vil vise, at man kan holde foredrag, og man kan dit ... så duer det ikke så godt. Men det mærker publikum. Nej, men det her kan vi komme tilbage til senere, der er jo tid nok.

H: Så vil jeg gerne tage et par andre problemer frem fra Klint. Om terrassen. Et hold vil arbejde der næste år, afløse Rohna. Om udvidelse af terrassen, inddragelse af de 2 kamre. Reserverum i rummet bag receptionen. Skuret udenfor køkkenet laves om. Det gamle svenskhus til beboelse for hjælpere.

M: Det er jo hovedsagen, at vi kan gøre det meget godt for dem, der hjælper til.

H: om campingpladsens mangler. Den bageste garage skal væk. Enghusets lejemål siges op. Indrettes til opholdsstue. Nye WC skal bygges, ny vaskepladser. En del af forreste garage nedrives. Resten af bygningen anvendes til opbevaring af materialer og

værksted. Anmode Seest om tegning til camp-hus. Røde cykler med hvide prikker til disposition. Købmandsbutikken var ikke savnet. En ordning med at aflevere bestilling i receptionen viste sig at være overflødig.

H: Var du henne at se det?

M: Jeg har set det forfra. Jeg nåede ikke at komme derned, jeg ville have været rundt, men dagene fløj. Jeg kan jo ikke gå så langt. Men Rolf ville gerne have kørt mig ned. Men nu må jeg se, - næste sommer.

H: Om gartneren, Svend Jørgensen. Han gav 200 kr., som var den løn de, der plukkede jordbær skulle have.

M: Ja, han er glad for det, det kan man se.

H: Han var også første violin ved folkedansen.

M: Hvor kan I danse? - I kan da ikke danse i ...

H: Jo, den ene gang var ude på plænen.

M: Kan man godt danse der?

H: Ja, danse, det er jo ikke skoledans. Det er nærmest som sanglege. Da du var hjemme i Sindal, legede man da ikke sanglege?

M: Jo, det gjorde de nok. Men jeg har ikke været med til noget som helst af den slags. Jeg ved godt ... selvfølgelig var der også sådan noget deroppe, - men mine plejeforældre var gamle mennesker, og jeg var ikke ret stor. Jeg voksede jo op hos dem, og jeg kom ikke til noget af den slags. Men jeg har jo set det senere både i film og TV. I Sverige er det jo tit i deres fjernsyn. Har de dragter, så er det meget sjovt at se. Det var rart at høre, at det er gået godt i Klint. Og de ting der skal laves, det skal vi nok få lavet.

Aage: Hvordan har budgettet holdt?

Grethe: Det har vi ikke overblik over endnu. Jeg tror nok, at der er brugt mange penge i år. Det kan ikke være anderledes. Men vi kan først se, når sæsonen er gået, hvordan beløbene fordeler

[3. august 1976 – side 9:]

sig på udgiftsposterne. Men inventaret til de tre nye lejligheder kostede os ikke noget. Det har vi allsammen fået foræret.

(Om Pers brev.):

Aage: læser det op, dateret 21. juni - om bestyrelsens formodede opfattelse af Pers passive rolle i sagens arbejde ...

M: Folk skal ikke komme her og skælde sagen ud. Problemet er, om de kan finde noget, der kan glæde og inspirere dem. Kan de ikke det, så må det jo gå ... Han vil jo bestemme over ting, som man ikke kunne give ham, og som det ikke var forsynets mening ... Og det må han være den første til at vide, når han så vældigt kræver ... Men jeg har aldrig frataget ham noget, jeg har kun været god ved ham, og jeg har støttet ham og lånt ham penge, som jeg naturligvis aldrig får tilbage. Jeg har slettet det af mit eget regnskab. Han ville gerne ... for jeg sagde til ham for et par år siden, - da traf jeg ham hernede. "Jeg vil gerne af med de poster, der står med dig. Det er ikke sådan, at jeg regner med, at du skal betale dem tilbage, men bare på en eller anden måde have det slettet." Men der sagde han så, nej, nej, nu tjente han penge, og han nu ville betale alt, hvad han skylder. Det drejer sig om en 5-6 tusinde, og dem vil jeg da gerne give afkald på, så jeg er fri for at slæbe rundt på det. Men det har han ikke fundet grund til at betale. Hvordan kan jeg ... jeg ved ikke, om han har det i sit regnskab. Han blev meget fornærmet, - han kom og ville låne fire tusinde. Det var, da han skulle ned til Jugoslavien eller Rumænien. Da sagde jeg nej, - det mente jeg ikke, var så nødvendigt. Han skulle have sin mor og Vera med. Det var selvfølgelig meget godt, hvis man havde råd til at betale det. Men når man skal låne penge af andre, låne sagens penge ... jeg har jo ikke sagens penge, for at de skal smides ud i verden på den måde. Jeg vil gerne hjælpe de mennesker, der virkelig gør noget ... altså, det er jo kun med det, jeg har. Jeg har jo min folkepension. Den går på en konto. Men selvfølgelig, - det står jo også i sagens regnskab.

H: Så hvis vi skulle forestille os, at Per nogensinde kommer tilbage til sagen, så må det være med en helt anden indstilling.

M: Han har en helt forkert indstilling. Sådan skal man jo ikke optræde, selvom man tror, at man har lidt forfærdelig uret. Hvad var det, Kristus gjorde på korset? - Den uret var da meget værre. Hvad er det Per har ... han har da fået føden her og ophold, - og han kom til mine venner. Når jeg kom, så blev han inviteret, indtil han ... det er ejendommeligt med den forandring, - Gerner Larsson blev også helt forandret. Så længe de er unge ... men så, når sagen bliver større, - så bliver de ikke dyrket nok. For Gerner Larsson kunne jeg ikke dø hurtigt nok. Det var jo kedeligt, at han skulle vente på, at jeg skulle dø, - det var det, han ventede på. Men det må Per jo selv om, - jeg har aldrig bebrejdet ham noget som helst.

H: Der er jo i virkeligheden et praktiseret strukturproblem i denne sag, - hvordan man forholder sig overfor en, som gerne vil ind, og som...

M: Ja, men der er det jeg mener, at vi er igang med at lave en struktur. Der er ingen ... Vi er engageret i det, - vi går ikke ud og henter nogen ... de må komme selv. Det er ikke en stilling. Det er en viden om verdensaltet, - det er ikke et fundament, som man danner forening om, hvor de skal indmeldes og have medlemskort. Jeg siger, - ALLE mennesker er med, men der er en stor masse, der endnu ikke forstår det. Selv dyrene er med, - men det bliver jo på fjerne kloder, at de kommer til at ... men

jordmenneskene når jo deres fuldkommenhed her på denne klode, - i al fald de mest fremskredne, - jeg tror jo ikke, at Idi Amin eller ham dernede (i Iran) når at få kosmisk bevidsthed her ... Men vor sag er ik-

[3. august 1976 – side 10:]

ke en sag, hvor man kan komme ... det er ligesom mennesker søger ind i solen, eller de søger ind i varmen, hvis det er kulde. Det kan jo ikke hjælpe, at vi skælder ud på solen, fordi der går en sky for. Det er verdensaltets historie, og den kan de læse ... Men vi kritiserer ikke, og vi diskuterer ikke, ikke på nogen måde. De kan have deres overbevisning. Som jeg sagde den anden dag oppe i feriebyen: Det er ikke så vigtigt, at vi er enige om analyserne i Det er meget mere vigtigt, at vi er venner. Analyserne er jo noget, der vokser ... det kan menneskene jo ikke selv bestemme. De kan ikke selv bestemme: Nu vil jeg arbejde mig frem til kosmisk bevidsthed, - så jeg har det om en månedstid. Det kan man jo ikke lære ... Nej, men det er jo den nye verdensepoke, og den er vi begyndelsen til. Alle, der kender til den ny verdensepoke, til mine analyser og viden om kosmos, - de er jo allerede indstillet på at leve efter de høje idealer. Deres bevidsthed danner sig efter de nye analyser. Det er altså begyndelsen til den nye verdensepoke. - Det er virkelig kristusepoken. Det er det, Kristus kom for at fortælle, - den verden, han kom for at lave. Men han var jo godt klar over, at han kun kunne lave indledningen, - begyndelsen. Det lovede han, at det skulle komme senere, - ikke at han ville komme som en prædikant, men at det ville komme som en høj videnskab. Hvad er den hellige ånd andet. Ånd er jo bevidsthed og tanker. Når han kalder det "Hellig Ånd", så er det altså hellig viden, hellige tanker, - når han siger "Faderen skal ...", så er det noget, vi skal opleve fra naturen, fra omgivelserne, fra vore medvæsener, - dyr, mennesker, klima. Det er faderen, der oplyser ved den helligånd. Det er den virkelige sandhed. Og det er det, vi begynder på, -- og vi søger at forklare det, men vi skal ikke diskutere det. For det kan jo ikke nytte noget, at man diskuterer med en baby i vuggen ... det lille barn tror på sin mor og sin far så længe, det er så lille. Men nu er menneskene kommet frem til, at de tror ikke længere på den gamle religion. Nu venter de noget nyt. Deres hjerner er bygget op til ... altså de mennesker, der er begyndt at få længsel efter at vide, hvad det er, - deres hjerner begynder at forberede sig til at kunne forbinde sig med den kosmiske hjerne. Og derfor vil menneskene ikke, som de tror, ved meditation ... men alle I, som studerer de kosmiske analyser og forsøger at leve dem, I vil få kosmiske glimt, og det er jo det, der er brudstykker af kosmisk bevidsthed. De kosmiske glimt kan give vished om udødelighed, - om reinkarnation, og det kan fortælle, at alkærlighed ER det ene ... man kan få sådan et glimt, så man får denne viden ...

M: Evnen til at materialisere og dematerialisere. Derfor kan de gøre sig fysiske, og de kan lave åbenbaringer. Og den næste store fødsel, så er de så ophøjede, så går det den anden vej, - så går det frem over til den ny spiral, og det er så det højeste, men det er der, hvor alting i en ny spiral ... derfra går de jo ind i hukommelsesriget. Men det er jo

der, hvor de bliver indstillet på alle nye kroppe, den nye tilværelsesform. Den næste spiral - er de jo en klode. Men det ligger jo så højt - i vort sprog er der jo ingen ord for alt det der. Hvis jeg skulle fortælle om det, så skulle jeg lave tegninger. Det kommer jeg ikke til. Det behøves ikke. For det har ikke så meget med jorden at gøre. Det har jo derimod, -- altså de kosmiske ... altså, man kunne sige kristus'er. Det er der selvfølgelig mange, der vil blive forarget over. Men se, - det er jo dem, der danner verdensgenløsningen. Det er derfra Kristus kommer - jo. Men nu må man jo regne med, at han er den første. Jeg mener, han er den første kosmisk bevidste, der har været på jorden. Men han har jo kunnet lade sig føde, - helt fysisk. Fordi han skulle tale, og

[3. august 1976 – side 11:]

han skulle lave en masse ting. Jeg betragter hans krop som en slags rumdragt, så han kunne være mellem almindelige mennesker. Derfor kunne han heller ikke lave alt muligt, men han havde jo frit lejde til at gøre undergerninger.

H: Det er du altså også, - i en rumdragt.

M: Ja, det må vi sige, - for jeg har ikke fået den bevidsthed her på jorden. Så den har jeg fået i en anden verden. Men jeg har jo den klausul, at jeg ikke må gerne se på mig selv, - og jeg er heller ikke interesseret. Jeg er bare glad ved det, jeg kan lave.

Ib: Du laver heller ikke mirakler på samme måde, som Kristus gjorde.

M: Nej, det skal jeg jo heller ikke. Man kan sige, måske, at min viden er et mirakel. Det er mit mirakel. Jeg fortæller alt det, uden at have læst og uden at have studeret.

Ib: Det opfatter folk jo ikke sådan umiddelbart.

M: Nej, for jeg skal jo ikke være et tilbedelsescenter. Men Kristus skulle jo være én, som de skulle have meget tillid til. Og derfor måtte han lave mirakler, at de kunne se, at han var højere, - han var større. Men jeg behøver ikke at vise, at jeg er større. Nu er det bare ... jeg laver alle disse analyser. Så må folk selv om, om de vil læse dem eller de ikke vil. På den måde er det ... For det er jo det sidste, - det er den sidste verdensgenløsningsimpuls, der kommer ind over jorden. Om tre tusinde år så skulle menneskeheden jo, — i al fald hovedparten af menneskene være længst fremme, - have kosmisk bevidsthed. Men der er mange af dem, der er her i dag, - de når det slet ikke. De må over på en anden klode. Jeg tror ikke, at de her, der lige har været menneskeædere, men som nu har epauletter på, jeg tror ikke, at de kan nå ... Nu er det jo klart, at denne forfærdelige krig, som vi kan vente kommer, - den gør jo, at mange bliver omvendt. Men man må jo også regne med, at der er en masse mennesker, som er kultiverede. Alle disse mennesker, de når det jo. Selv nogle af de tyvagtige, sladderagtige -- altså den karma, den får de jo hurtigt ... Men dem, der dræber, myrder, kidnapper og gør sådan noget, - det er noget andet. Han trænger også til oplysning, han der med korsfæstelsen, Thorsen. Det er mærkeligt sådan noget. Han

tror sikkert, at han er sådan en kristusmodel. "Man skal ikke være sådan bundet, - lev livet frit, - nyde det". Han optræder nøgen på gaden. Der var et billede af ham.

Ib: Der er man så kommet til grænsen af, hvad der kan gives statsstøtte til. Selvom man har lavet en lov og en administration, der gjorde det muligt. Når det så endelig sker, så trækker man alligevel i land.

M: Der er jo det ved det. Altså, jeg stoler ikke på statens støtte. Nej, jeg stoler på forsynets støtte. Forsynet, som har ført det her til, - fra at man ikke havde Klint, ikke spor, og ført det frem til nu, hvor det har fået sådan et fodfæste. Og nu er fodfæstet godt. Det bliver ikke let at slå det af marken. Så jeg stoler på, at forsynet finder veje. Det er muligt, at vi skal ... at det ikke bliver sporene af de veje, de andre højskoler går. Det er det ikke. Det går sine egne veje.

Ib: Men vil det sige, at du mener, at vi kan se bort fra de muligheder, der eventuelt ligger i at lave højskole med statsstøtte?

M: Jeg mener ikke, at vi skal se bort fra det, fordi jeg er jo ikke så meget hjemme ... jeg har jo ikke analyseret det så meget ud. Men jeg er klar over, at selvom de nægter os, at vi ikke får noget, - så ved jeg, at forsynet har sine muligheder. Se hvordan det kom ind med gaver til min fødselsdag, - og til julen, og til kulturfonden og alle de testamenter, der kommer ind. Jeg kan jo

[3. august 1976 – side 12:]

ikke sige andet end, at sagen er jo i gang. Der skal jo ikke være andet, -- at de giver frivilligt, og gør frivilligt. Det, som er det fundamentale, det er selvfølgelig centret. Det skal jo være fundamentalt. Og der bliver mennesker, som får det til levevej, selvfølgelig. Men det bliver jo mennesker, som man kan se har lyst til det, og som har begavelse til det. Så bliver det under love, hvor de ikke kan hæve sig op, — lave svindel. Der mener jeg, at jeg selv vil være med fra det åndelige plan. Husk på. Jeg er jo ikke alene. Jeg er klar over, at bagved mig er mange andre med kosmisk bevidsthed. Så, vi bliver hjulpet alle vegne. Der er meget store bevidstheder bagved. Der er jo det ved det, at hvor vi så er, så kan vi tale med den bevidsthed. For det er ikke noget med sted. Det er en tilstand. Det er ikke som her, hvor der er tid og rum. Men det tager sin tid for hjernen, at ... det er jo den nye hjerne, der skal til, - der skal udvikles. Men det er den, nogle søger at ødelægge med morfin og spiritus og alt det tåbelige, og piller og sådan noget. Det går jo på den nye hjerne, - alt hvad der laver fantasier, syner og sådan noget, det er altså ting, der ødelægger -- der går på den nye hjerne. Men det ved de jo ikke, at vi har. Videnskaben kan jo ikke finde den. Men det kommer nok. Men det, jeg mener, der vil gøre et meget stort udslag er, at jeg tror, - jeg har en følelse af, at det får en voldsom magt ... jeg mener, der er sådan en hunger efter det, at jeg tror, det vil udvikles næsten eksplosionsagtigt, - at det vil brede sig lige straks. Ja, nu kan man jo se, hvordan det breder sig, - ud over hele jorden, helt ovre fra Peking, - Norge, Sverige, Rusland, - nej, Rusland tror jeg ikke, at vi har noget, men vi har mange ...

Czechoslovakiet, Afrika og nede fra landene dernede ... der er også, - og det er uden at vi har gjort reklame. Når nu engang, det kommer på forlag, og der begynder at blive gode anmeldelser, - så er det, jeg mener, at der bliver meget ... og så er det, når først det har en position, så åbner de jo dørene alle vegne, både kommune og stat, alle vegne ... så åbner de dørene. Så ender det jo med, at de ligefrem er stolte af ... Men vi må jo nok regne med, at det sker ikke sådan lige med det samme. Jeg tror nok, at der bliver stort bogsalg.

Aage: Der står jo også noget om det i Nostradamus.

M: Ja, der kan man jo se, hvordan det sejrer og kommer frem. Men det møder jo også modstand. Selv muhammedanerne kommer til at antage det.

Aage: Der står jo noget i retning af, at det nye verdensbillede vil komme fra Danmark, og at det vil gøre den danske konge ære. Ja, det står som Danmark - som nation - vil blive kendt og respekteret.

M: Ja, det er sådan det menes. Det er ikke kongen i almindelighed.

Ib: Der skulle have stået dronningen.

M: Nå ja, men det er jo enpolethed. Nostradamus kendte ikke noget til det med dobbeltpolethed.

H: Nej, han bruger jo det sprog, - som det kan forstås i, - det er måske så meget sagt. For det var jo meget gådefuldt. Men når han siger kongen af Danmark, så er det netop nationen.

M: Jah ... kongen af Danmark, det er jo, - det ER troen, han mener. Det er ikke kongen, der skal have udbredelse, men det er troen fra Danmark. Ja, det er Billensteins oversættelse, man skal ha'.

H: Ja, Kohlenberg har også lavet en oversættelse.

M: Ja, den duer ikke. Han har ikke gjort det så udførligt. Man mærker, at Billenstein ... (Martinus henter sit eksemplar). Per Bruus Jensen har kopieret mit eksemplar.

[3. august 1976 – side 13:]

(om statsstøtte)

M: Altså, det mente jo Winther, for Svejsecentralen har jo fået det gratis. For det er noget, de kan se. Men de har vistnok ... Vi kender jo ikke Martinus. Vi skulle have femten tusinde. Dem fik jeg fra Sam. De kom den nat, som jeg skulle opereres næste morgen.

Ib: Jeg ville skønne, at det danske samfund er kommet til en så høj grad af frihed, at det godt kunne være tilfældet, at vi kunne få statsstøtte.

M: Det tror jeg også.

Ib: Uden at der er nogen form for censur i det billede der.

M: Det afhænger jo af, hvordan omtalen af sagen bliver, og jeg kan ikke tro andet, end den bliver god. - Både og. Det fundamentale er, at også journalister vil synes om det. Der var jo én, der sagde, at han ikke kunne forstå, at de rendte efter alt det her meditation, - han kunne ikke forstå, hvorfor de ikke søgte Steiner eller Martinus. Det var da meget godt sagt. Han må jo åbenbart have set noget.

Ib: Det er jo efterhånden sådan her i samfundet, at der skal være plads til hvilkensomhelst mening, uanset hvor afvigende, de er.

M: Vi binder jo ikke nogen. Der er ingen, der skal skrive under på kontrakt.

Ib: Det er jo egentlig også sådan under aftenskoleloven, at hvis der er nogle grupper, der samler sig, for at studere et eller andet felt, så kan man jo studere hvad som helst.

Aage: Det skal være almen dannende undervisning.

M: Var der ikke nogen ballade for nogen tid siden, - en lærer begyndte at undervise i kommunisme, - tror jeg det var.

Ib: Ja, men det var ved universitetet.

[7. september 1976 – side 1:]

Ib - vedr. etableringen af et mindre rum i foredragssalen.

M: Det er ikke for at spare på varmen, - det er, fordi jeg synes, at det er kedeligt, at folk får det indtryk, at her kommer ingen mennesker. Vi har stor sal osv., og folk omtaler det pænt, - og så kommer der ingen mennesker. Når de kommer, så er der ikke nogen særlig tilstrømning. Det er det, jeg synes, vi skal forhindre. Varme i salen ... Vi kan jo ikke en vinter undvære varme. Det vigtigste her i sagen er jo det, at vi kan behandle publikum, - at vi kan føre tingene over til publikum, - på en god måde. Det er jo det vigtigste. De ting, det koster, - de besværligheder, der er med at lave det, - det er dem, vi sådan set skal søge at overvinde. Der kan jo komme den dag, da det slet ikke er nødvendigt, - og så er sådan noget jo let at fjerne også. Jeg mener ikke, at vi skal bygge noget vældigt fast.

Aage: Jeg vil gerne spørge på en enkelt ting. Dette lørdagshold, som kommer hveranden lørdag, - der er vist ca. 15 på holdet, -

M: Det er jo også en studiekreds, - kan det ikke holdes der nede?

Aage: Jo, mit spørgsmål går bare på, hvad er grunden til, at de ikke må være i det nye lokale dernede?

M: Fordi, jeg mener, så mange mennesker ... Nu har vi lavet fint og pænt med tæpper.

Når det skal bruges til en hel masse mennesker hver uge, så kan der ikke blive den atmosfære, der skal være i et sådant værelse.

Aage: Vil det sige, at det er blevet for fint, - har vi lavet det for pænt?

M: Nej, jeg mener ikke, at det er lavet for pænt. Jeg mener, at vi manglede et modtagelsesværelse. Det har vi jo slet ikke haft. Det eneste sted, der var ordentligt, det var heroppe hos mig, - ellers måtte de sidde nede hos Bertil eller nede i kontoret, og det er da mærkeligt, at folk, der kommer, skal sidde nede i kontoret, eller et andet sted, - at vi slet ikke har et præsentabelt sted at tage imod dem. Og skal der mennesker ind der hver dag eller flere gange om ugen, -- nu siger vi nok 15 mennesker, det kan måske blive flere. Og 15 mennesker, det er jo slet ikke så lidt. Jeg mener også, at skulle det have været studiekredslokale, så havde vi ikke behøvet lave det med tæppe på gulvet osv. Det har vi netop lavet, fordi jeg regnede med, at det skulle være et pænt værelse. Og det er det jo også blevet.

Aage: Når jeg nævner det, så er det fordi - da vi indrettede lokalet nede i kælderen, da gjorde vi det på den måde, at vi sagde, at de ting, der skete dernede, dem ville vi flytte op i lejligheden, når den blev fri, og så ville vi omdanne kælderlokalet til lager. Sådan husker jeg det som vor oprindelige hensigt.

M: Jeg havde ikke rigtig med det at gøre. Der var ingen, der snakkede med mig om det. Så jeg tænkte, - det må de selv lave. Og det var jeg også med på. Men nu da det så er lavet, og det skal være sådan til det der, — og jeg er jo netop gået med, fordi jeg troede, det netop skal være et værelse til modtagelse af prominente mennesker.

Grethe: Der er også det, at hvis vi siger, at lørdagsholdet godt må være der, men de andre hold må ikke være der. Og vi ved også, at Inge S, også ville komme med sine hold. Og hun havde også lagt op til, at der skulle kunne laves selskab derinde.

M: Ja, hun ville invitere nogen her til instituttet. Det sagde jeg til hende, - det skal du ikke gøre.

Aage: Jeg ville selv tro, at lørdagsholdet ikke ville spolere noget dernede. For det er jo nogle, der har en særlig kærlighed

[7. september 1976 – side 2:]

til sagen, når de kommer med henblik på at blive uddannet til at være lærere.

M: Nu ved vi, hvem lørdagsholdet er, men vi ved ikke, hvem det er senere hen. Og det er rigtig nok som Grethe siger. Hvis et hold skal have lov til det, hvad så med andre.

Grethe: Ja, jeg tror, det er farligt at sige, at det ene hold må godt, men de andre må ikke.

M: Og så er det ligesom om det hold er lidt finere, og skal have lidt finere lokaler. Ja, det er ikke for det ... Jeg ville da gerne have, at det måtte være sådan, men det er

andre menneskers meninger, vi må tage hensyn til, - for ikke at få for meget --- kedelige tankearter ind, - for de har jo ikke så vanskeligt ved at bryde ind. Der var også en, der kom med, at Birthe hun duede jo ikke til at være leder, - det måtte vi se at gøre noget ved --- Sikke noget pladder. Er der noget i vejen med Birthe, så kan de komme til mig. Og der kommer ingen anden til at være på Rosenberg end Birthe. Og jeg synes, at hun gør tingene udmærket. Og sådan noget pladder skal vi ikke have. Vi er jo ikke en forretning, - vi er ikke en sammenslutning af ligegyldige mennesker. Vi er jo sammensluttet på een eneste ting, nemlig på at skabe venskab, og på at lære menneskene at skabe venskab. Og så skal man ikke rende indbyrdes og sladre om det, og det er forkert med ham, og det er forkert med hende, - det synes jeg ikke. Selvfølgelig må man gerne have en mening, men er der noget i vejen, så kan man da bare komme til os, - til bestyrelsen. Så kan vi da se på det.

H: Jeg tror også, at det ligger klart, at -- for mange var det i sin tid opfattelsen, at når vi lavede kælderlokalet om, så kunne man lave studiekredslokaler deroppe. Men når det nu bliver sådan, at vi reserverer det rum til det formål, som du taler om, og vi samtidig bestræber os på at gøre foredragssalen egnet til studiekredse, så har vi gjort, hvad man kan gøre for at tilfredsstille studiekredskravet. Og så lade det udvikle sig den vej. For jeg kan forstå, at du også lægger vægt på dette, at værelset får en atmosfære, som egner sig til ...

M: Ja, jeg mener, at det værelse, hvor vi holder medarbejdermøder, er et dejligt værelse. Hvad er der i vejen med det? - (Det er værelset i kælderen).

H: Du mener altså, at det værelse kan vi fortsat bruge som studiekredslokale. Så har vi to lokaler til formålet.

Grethe: Inge har studiekredse, og Bertil har også. Det skal så være nede i lokalet i kælderen.

Ib: Hvor foregår det nu?

Grethe: Ja, det foregår nede i lokalet i kælderen. Men der var det, at man regnede med, at det skulle være oppe i det nye lokale.

M: Men så skulle der ikke have været lavet alt det i værelset. Nu er det lavet meget pænt, og det er meget pænt. Men der var jo ikke nogen grund til at lave sådan et pænt lokale, bare for at lave studiekredslokale. Nu synes jeg, at det er lavet meget pænt, så vi kan være bekendt at modtage hvem som helst. Det er jo ikke nogen luksus. Det er vi jo ikke baseret på. Vi kan være det bekendt uden overdreven frådseri med pengene. Men femten mennesker kan godt lave en hel del slidtage.

Grethe: Der kan også sagtens være femten nede i lokalet i kælderen. Ja, vi har da været flere til vore medarbejdermøder.

M: Ja, dengang det var nyt, da var vi jo så begejstrede. Det synes jeg, vil være det

rigtige. Så er der også en ting til, som jeg synes, ikke er så godt. Jeg synes ikke, der skal være theslabberas ved studiekredsene. Det synes jeg ikke er rigtigt –

[7. september 1976 – side 3:]

ved offentlige studiekredse og foredrag. Var det ikke meningen, at der skulle være the?

Grethe: Jo, det var til mandagsforedragene. De ville starte kl. halv otte. Så en times undervisning, og så en pause på en halv time. Bagefter en halv time til spørgsmål for dem, der ville blive længere. Så kunne de samtidig drikke the eller æblemost eller sådan noget.

Aage: Men det var altså ikke for at lave theslabberas. Og tanken med at holde spørgetime inde i rummet havde samme formål som dette her theslabberas, nemlig, at vi ville gøre et eller andet for at få nogle flere til at komme til foredrag. Altså prøve på at få salen fyldt ved at gøre det mere tillokkende.

M: Jo, men det kan man jo gøre der, hvor ... jeg mener ikke, at man kan friste folk med the. Skal man til at give dem the og kaffe for at få dem til at komme, så er det da skidt.

Grethe: Jeg tror også, Martinus' analyser taler for sig selv.

M: Det tror jeg bestemt, de gør. Det skulle ligge på et højere plan. I Jylland var det almindeligt, når jeg holdt foredrag der, men det var jo på grund af, at jeg kom. Så skulle det være lidt festligt. Jeg fik jo ikke meget ud af den kaffe, for sedlerne røg op til mig med spørgsmål, så jeg skulle sidde og besvare spørgsmål hele tiden. Det gjorde jeg også gerne.

H: Så var det vel også sådan, at leje af lokalerne var forbundet med servering af the eller kaffe.

M: Ja, hvis det er sådan, at man en gang vil have servering, så er vi da til at tale med. Det er kun sådan, at det ikke skal være sædvane. Jeg synes, at vi skal ligge på et bedre plan.

Aage: Det har ikke på nogetsomhelst tidspunkt været andet end et forslag til, at vi ville se, hvordan det gik. Altså om der pludselig kom en hel masse mennesker, når man fik en mere interessant spørgetime efter foredragene.

M: Det tror jeg nok, at det kan man lave uden the. Jeg mener ikke, at det er de midler, vi skal bruge.

H: Jeg kan godt forstå ideen bag det. Det er ikke så meget for at servere the, som for at holde folk tilbage. For der er mange, der, når de har hørt foredraget, går med det samme. Dels fordi de ikke kender nogen, og dels fordi de måske er forlegne ...

M: Hvis foredraget er virkelig godt, og det virkelig griber menneskene, så er det synd at holde theslabberas. Jeg er klar over, at hvis folk skulle have theslabberas efter mine

foredrag, hvor de var så inspirerede, og var så glade ved at snakke, så ville det have ødelagt, - så kom de bort fra stemningen og alt det, de har fået. Men jeg regner med, at her får de da også ... selvom de måske ikke ... Nu kan jeg jo sagtens, fordi jeg ikke skal læse det, og jeg har det i mig. Men jeg er da også klar over, at de andre har da noget, de kan give menneskene, og som også virker på dem. Da jeg holdt foredrag ... mange gik hjem og tænkte, ... folk tænker over foredragene. Hvis de kommer sammen og snakker, så er foredraget gået fløjten, - tror jeg ... hos mange.

Aage: Men, Martinus, er det overhovedet ønskværdigt, at der kommer en hel masse mennesker på nuværende tidspunkt? - Man kan jo undre sig over, at når Mogens holder foredrag i Sverige, så kommer der i hvert fald i Stockholm to hundrede til hans foredrag. Og her i København kommer der ikke ret mange.

M: Nej, det gør der ikke. Men hvori ligger det så? - Det må jo ligge i, at København har jo fået et kolossalt ... i alle de år jeg holde foredrag, har de jo fået ... alle de små bøger. Der er jo en masse her i København, der har fået, længe før svenskerne har fået. Nu er det senere kommet til svenskerne, og de er jo vold-

[7. september 1976 – side 4:]

somt interesseret i øjeblikket. Der gør de jo meget ..., men svenskerne ER mere interesseret. Københavnerne var jo meget interesseret, da jeg fyldte salen. Siden jeg holdt op med at holde foredrag, så kom der andre til at holde foredrag. Så gik det jo ned. Og så er det, som jeg siger. De kommer og ser, at der er ... Salen er for stor, - hvis den var lille eller den var fuld, så ville den virke bedre.

Aage: Men, Martinus, er det fordi vore foredragsholdere ikke er gode nok, eller er det, fordi vi gør for lidt for at interessere folk, eller er det fordi der ikke er ret mange i København, der er interesseret?

M: Jeg kan ikke sige, at foredragsholderne ikke er gode nok. Jeg synes da, at både Mogens og Rossen er mægtig gode. Men foredrag og foredrag er jo flere slags ting. Foredrag kan jo komme voldsomt dybt fra hjertet, og det kan være mægtig fortælling fra overfladen. Og det kan folk jo ikke selv gøre ved. De må jo tale på den måde ... Nu har jeg jo det, at jeg i den grad lever foredragene, mens jeg talte, - så levede jeg dem. Og intuitionen virker ned på menneskenes intuition, så de forstod mine foredrag lige i det øjeblik, jeg talte. Bagefter kunne de komme og sige: Det er da mærkeligt. Dengang De talte, så forstod jeg det så godt. Nu forstår jeg ikke noget af det, kunne de sige. Ja vær De bare rolig. Når De har forstået det, så er det lige ... - pist, så kommer det. Men, jeg kan ikke lægge nogen skyld på foredragsholderne. Jeg er lykkelig og glad ved, at de ville gøre det. Vi må da prise det store arbejde, Mogens har lavet ... Og Rossen, vi må jo også sige, at han gør, hvad han kan. Han har nogle småting, som man må minde ham om, men ellers ... Så jeg tror ikke man kan sige, at det er foredragsholderens skyld. Jeg tror, det er fordi man her i København har fået læst Livets Bog længe før svenskerne, og de mennesker, der var interesseret, er blevet gamle, — dem, der kom her for tyve

år siden, og da jeg fyldte salen, - de er jo blevet gamle, hvis de overhovedet lever. Og den ungdom, der er nu, de har jo ikke hørt mig. De var jo små rollinger, - hvis de var født, dengang jeg holdt foredrag. Så nu er det en helt ny generation, der er kommet til, der kommer til foredragene. Men, som jeg siger, hvis jeg selv holdt foredrag, så skulle jeg nok få samlet ... Men det kan andre jo ikke gøre. Og det er jeg jo heller ikke så tosset at tro eller ville bilde mig ind, at de skulle kunne. Vi må jo nøjes med det, ... og det er da også godt, det der er. Men det jeg ønsker er, at vi skal have det til at se så godt ud som muligt, og ikke ligefrem reklamere med, at vi har ikke mennesker til sådan en sal. Det er det, vi skal camouflere væk, - så de ser, at der er en fast kreds. Det er det her tomrum i salen ..., det virker meget mere psykisk, end man tror.

Aage: Det vil sige, at du synes ikke, at vi skal gøre en hel masse, for at der skal komme en hel masse mennesker.

M: Ja, hvad kan I gøre for at der skal komme en hel masse mennesker. Jeg mener, at det dur ikke noget at lave salen mægtig fin luksus, - det dur heller ikke noget.

Aage: Jeg kunne stå og dele løbesedler ud på strøget.

M: Det er heller ikke noget.

Aage: Nej, men altså, man kunne gøre en masse ting. - Man kunne gøre noget, - sætte opslag op - på kollegier, i forretninger ...

M: Nej, det ville bare blive til grin. Det skal man ikke, - Kærnen i det ser jeg mere som, at forsynet holder det tilbage.

Aage: Nå jo, men det er også det, jeg tænker. Det er ikke ønskværdigt, at vi gør en hel masse.

Ib: Ja, og også fordi det vil ikke virke alligevel.

[7. september 1976 – side 5:]

M: Nej, det vil ikke virke. Det er ikke meningen. Forsynet holder det tilbage. Hvis man nu fyldte salen, og en hel masse blev sagt, --- men nu kommer det hele til journalisterne som en kolossal nyhed. Fordi der er ikke så mange, der har overværet foredragene, - der er ikke så mange, der kender det. Jeg ved, at forsynet holder det tilbage. Vi har jo holdt det tilbage. Jeg har holdt det tilbage. Jeg har været med til at holde det tilbage, fordi jeg følte, at Det Tredie Testamente skal komme først. Før forstår de ikke Livets Bog. Det må komme ud, for ellers kan der gå mange år inden folk ... De køber jo ikke sådan et stort værk. De må se, hvad det er. De må se, at det så at sige virkelig er Kristi genkomst. Men det skriver jeg jo ikke lige ud. For det er jo ikke, at jeg føler, at jeg er Kristus. Det ville de jo tro, at jeg bilder mig ind. Det bilder jeg mig ikke ind. Jeg ved ikke, hvem jeg er. Men jeg ved, at jeg bare er en, der kan lave de ting. Jeg ved, at det er kristusbevidsthed, der fortsætter. Det skal jeg sige. Det er ikke noget ..., og det var jeg meget ked af ... for nogle år siden - da begyndte det ... du skal sige

det. Det følte jeg. Da begyndte jeg at sige, at det er det, der kommer, - der kommer ikke andet. Og der er ingen, der kan komme højere. Det højeste man kan komme til, er alkærligheden. Og det er kulminationen af videnskab, - kærlighed er kulminationen af videnskab, - og videnskab er kulmination af kærlighed. ER det ikke det, så er det hverken videnskab eller kærlighed. Det har ikke noget med ægteskabelig kærlighed at gøre. Det er en ny bevidsthed, menneskene er i færd med at få. Og der er vi de første. Vi er allerede begyndt, - vi er den ny verdensepoke, fordi vi kender de kosmiske ting. Og efterhånden som menneskene lærer de kosmiske ting, så breder det sig ... det er jo kristendommens fortsættelse. Jeg tror ikke, vi kan gøre så meget ved det. Det er udmærket, at vi uddanner nogle til at holde foredrag og det der. Det synes jeg er meget godt.

Grethe: Ja, og nu kommer der også flere annoncer. Jeg talte med Finn bagefter for at høre, om vi kunne sætte et beløb af til annoncering. Han sagde, at vi kunne sætte 1.250 kr. til det, og så kunne gruppen jo selv om, om det skulle være information eller hvad det var, vi snakkede om. Så må vi jo se, om der kommer nogle flere, når vi annoncerer lidt mere.

M: Det gælder også meget om, hvordan vi laver emnet. Emnet er meget vigtigt. Ja, jeg er ikke sikker på, at der kommer flere. Og det er også det, som jeg siger, at annoncerne skal stå ved biografannoncerne. Det viste sig, da jeg holdt foredrag, at det stod ved biografannoncerne.

Grethe: Men det gør det også. Det står på forlystelsessiden. Først kommer biograferne, og så hvad der er af udstillinger, koncerter og foredrag osv.

M: Det skal ikke stå der, hvor der står om møder og den slags.

G: Nå nej, det står på forlystelsessiden.

M: Det er ganske vist dyrere der, men de ser det. For de skal allesammen se biografprogrammer - og ser de også Martinus ... Der skal stå Martinus.

Aage: Jeg mener ikke, det er rigtigt at kalde det en forlystelsesside. Der er en rubrik, der hedder forlystelser, og lige bagefter kommer der en, der hedder koncerter og foredrag.

M: Det gør ikke noget. Der står jo emnet. Vi skal være tolerant mod alt muligt. Vi er jo ikke en sekt. Vi er over alle sekter. Det vi gør, det er det, sekterne skal blive. Så det er ikke så galt, om vi averterer mellem biograferne. Selvom der er noget som ham Thorsen med korsfæstelsen. Han har jo ikke nået at lave filmen. Nej, det gør ikke noget. Vi behøver ikke at være bange

[7. september 1976 – side 6:]

for det. Den tid er forbi indenfor os - at der skal være det her med, at det kan vi ikke være bekendt, med dem ... med dem, med dem ... Vi er allesammen, - ned til det

mindste dyr, - er vi mennesker på forskelligt stadium. Og de er allesammen i denne guddommelige skabelsesplan, hvor Gud skaber mennesket i sit billede, og det vil altså sige, nu er vi dem, der er nærmest. For selvfølgelig - alle de dyr, der kommer bag ved - - de skal jo leve på mange kloder og verdener, inden de når vort trin. Men engang med tiden bliver de det. Det kommer i Det Tredie Testamente. Det er sådan noget der kommer deri, for de skal se, at det er ikke en een-livs-fortælling. De skal til at lære et større verdensbillede at kende. De lever i en større verden, end den man oplever i eet liv. Og hvad med dem, der dør i moders liv? - De får jo ikke meget liv. Og ligesådan de, der dør i en alder af 10, 12, 13. Hvad med de mennesker, skriver jeg. Er det høvlspåner i Guds skabelse? - Hvor bliver de af? - For de bliver jo ikke til mennesker i Guds billede, - hvor bliver de så af? - hvad bliver de til? - Så derfor viser jeg dem, at vi er nødt til at have flere liv. Nå, men det var jo et sidespring.

G: Nu vi taler om annoncering. Jeg synes, det var synd, at det blev taget fra Sam og gik over til undervisningsgruppen.

M: Ja, det var forkert. Men jeg var ikke klar over det. Jeg tænkte den aften, han sagde det, at Sam måske havde sagt det, at han ikke havde tid. Men da jeg var sammen med Sam, så spurgte jeg ham: hør Sam, du har jo altid lavet annoncer, - har du sagt til Rossen, at du ... "Nej, det vil jeg da gerne fortsætte med". Så kan jeg ikke forstå, hvorfor Rossen tager det fra Sam. Så har Tage talt med Rossen. Se, her i vort arbejde, der kommer mennesker og siger: Jeg vil gerne gøre det der. Kan jeg få lov at gøre det arbejde i sagen? - Ja, men det er da udmærket, det kan du da godt. Så er det kedeligt, at der kommer en eller anden og siger: "Nej, det må vi hellere. Vi har en gruppe, det tager vi ind til os". Det er ikke rigtigt.

G: Nej, jeg synes det er forkert. Jeg reagerede bare ikke over for det den dag, for det var først bagefter, jeg kom til at tænke over det. Men jeg syntes, det var et forkert princip, så man må sige, at når vi skal lave strukturen, så hører det med der ind under, at nogen ikke skal komme og sige, at det kan vi bedre gøre, når én gør det og gør det tilfredsstillende.

M: Ja, så er det forkert. Men den aften troede jeg, at det var Sam selv, der havde frabedt sig det. Derfor sagde jeg ikke ellers ville jeg have sagt det med det samme. Så havde jeg følelsen af, at jeg skulle spørge Sam. Og han er glad for at lave alt det med annoncerne, - foruden alt det andet, han laver. Så kommer Rossen og tager det fra ham og siger: Vi har lavet en gruppe, og det er bedre, det går gennem os. Hvis det havde været en forretning, så kunne man jo godt sige, at det ville ... men det er ikke en forretning. Det er mennesker, der gerne vil hjælpe sagen. Hvis en mand kommer og siger, at han gerne vil give 10 kr., så er der vist ingen, der kommer og siger: det skal jeg nok betale, - det skal du ikke give. Sådan skal det også være med det manuelle arbejde. En mand vil gøre noget i haven, - han har så god tid, - er der ikke noget, jeg kan lave i haven? - Jo, så sætter vi ham måske til at lave haven. Så skal der ikke komme en mand og sige: Det skal du ikke lave. Det skal vi sørge for. Jeg mener, vi skal netop være glad

for alle dem, der hjælper. Hvordan skulle sagen eksistere, hvis I ikke hjalp med allesammen? - I hjælper jo allesammen. Hvis nogen sagde: det skal du ikke, og det skal du ikke ... hvor blev sagen så af? - Nej, det skal vi ikke have. Men det må man jo undskylde Rossen. Han tæn-

[7. september 1976 – side 7:]

ker jo ikke på det. Det var jo i en god mening. Han tænkte, når nu denne undervisningsgruppe var dannet ... Men han kom også ned til mig ... det var den sidste dag, jeg var deroppe. Så kom han ned til mig og da havde han en hel del spørgsmål, som han fik besvaret. For jeg har sagt, du må endelig komme, når det er. Og så havde han en ting, som han dagen efter skulle have besvaret. Så kom han dagen efter. Så besvarede jeg også det spørgsmål. Men det var en dag, jeg havde noget travlt. Så siger han, jo, jeg har også noget andet, vi skulle tale om. - Hvad er det? - Jo, vi skal tale om undervisningen her. - Det kan vi ikke tale om her på stående fod. Det må I tale om i gruppen. Når der er en gruppe, så skal de tale sammen. Så skal ikke een mand lave det hele og komme rendende til mig, - og så kommer han fra mig og til jer, - og så har han lavet det. Det er ikke rigtigt. Hvorfor skulle de ellers være en gruppe? - De er, - er de ikke tre mennesker?

Aage: Nej, der er nogle flere, men det er ikke altid, de alle kan komme.

M: Når der er lavet en gruppe, så mener jeg, så skal den gruppe tale sammen om det. Og de skal være enige om det. Og så kan de jo komme til mig. Jeg vil jo gerne se det også. Men de skal ikke komme til mig først, så lave det færdigt og så præsentere det for de andre, - det har jeg snakket med Martinus om ... Sådan skal det ikke være. Så har Tage sagt det til Rossen. Det har jeg ikke sagt, han skulle, men jeg havde selv tænkt, at jeg ville sige det til Rossen, at vi skal passe på.- Så fik jeg et brev fra Rossen, og der skriver han nemlig: Vi skal passe på, at vi ikke sådan tager noget arbejde fra andre. - Og det var jo lige det ...

G: Ja, det var netop det, jeg syntes var et princip, der må gælde indenfor alle områder. Hvis et menneske gør et stykke arbejde rigtigt og tilfredsstillende og er glad for det, så må der ikke komme nogle andre og sige, det må vi hellere lave. Selvom det måske nok var mere rationelt, hvis det var ...

M: Jo, på den måde har Rossen måske ret, at det ville være mere rationelt. Men vi er ikke en forretning. Vi er nødt til at tage imod det, andre mennesker vil give sagen. Det er jo deres moral og højeste bevidsthed, der skal udvikles hos os. Så er det da om at gøre, at vi tager imod det. Men det er jo ikke, fordi Rossen har lavet noget forfærdeligt. Men man må jo påtale det. Man er nødt til at sige det. Jeg tror nok, at Rossen vil samle en hel masse ind under sig. Og det er jo også meget godt, men det, andre mennesker gør, det skal han ikke tage. Det er jo dejligt, at man kan lave noget for sagen. Men det man gør for sagen, det skal jo være sådan, at der ikke er den mindste bilyd ved det. Og der ikke er det mindste, som andre mennesker bliver ked af. Det skal vi ikke lave

indenfor sagen. Hvis det var en forretning, ja, så sker tingene jo. Vi er ikke en forretning, - vi er frie mennesker, - men vi begynder at vise og lever i den nye bevidsthed, som menneskene skal have, altså - kosmisk bevidsthed. Og så kan man ikke bruge de gamle forretningsprincipper. Her indenfor må de have det at vide. Men det bliver nemmere, når strukturen, - når bogen om strukturen bliver færdig. Så står det der allsammen. Men jeg må så dertil sige, at Rossen er da vældig sød, og han har skrevet mange dejlige artikler. Lige fra barn, - jeg husker, at da han gik i skole, skrev han en artikel om Livets Bog, og såvidt jeg husker blev den akcepteret af skolen. En stil, altså.

Aage: Jeg tror nok, at Rossens mening med det har været meget positiv. Han laver en hel del arbejde med at sidde og beskrive

[7. september 1976 – side 8:]

foredragene, så folk er klar over, hvad det er, de kommer og hører. Og når der så skulle annoncer i aviser, så skulle foredragene have titler. Og han forestiller sig, at når man ringer ind til avisen, så skal de have noget at vide om, hvor stor skal annoncen være, hvilke bogstaver skal stå med stort, og så tænkte han, at det var han sikkert god til at svare på. For nu skal Sam holde styr på de 1.250 kr., og så skal undervisningsgruppen, og det vil her sige Rossen, lave titlerne og så gå over til Sara og sige: nu vil vi godt lave et forsøg og se, om der kommer flere mennesker, når vi også averterer i Information.

M: Men det er da heller ikke så galt. Hvis han elsker sagen, så kan han da sagtens gøre det. Jeg kan da godt forstå, hvis det var en forretning, hvor alle lever kun for deres løn, - så kan man jo lave det helt anderledes. Men det er jo allsammen gave. I giver jo allesammen gaver.

Aage: Vi er nogle stykker, der er miljøskadede, ude i samfundet.

M: Nåh ... det kan jeg ikke sige, at I er miljøskadede.

H: Nej, men der er noget om, at de principper vi arbejder med derude, at de hænger noget ved. Sådan var det også, da vi arbejdede med strukturen, hvor vi ville bygge den over den læst, som vi har derude.

M: Ja, men det er jeg da helt med på.

Aage: Det gælder også revisoren. Han vil gerne inspirere os til at betragte det som en forretning.

M: Ja, jeg ved godt, at han er lidt hård, selvom han er så voldsomt optaget af disse ting. Men de passer ikke helt sammen. Men han er jo dygtig. Nej, men altså, vi er noget helt andet. Det er med at forstå, hvad vi er. I er ikke her for at tjene penge. I er her, fordi I kan se, at det er til gavn menneskene, - at det er nødvendigt for menneskene, - at det virkelig er noget, de må frem til. Det er det, jeg føler, at I er sammen med mig. Men på den anden side, så kan jeg jo heller ikke ... I arbejder jo og giver gaver. Så ligger det

heller ikke til mig at diktere. I en forretning kan en mand sige: du skal gøre det, og du skal gøre det. Det har vi ikke noget af her. Medhjælperne skal jo heller ikke være diktatorer. Vi skal allesammen arbejde sammen som venner. Og i realiteten, - i det daglige liv, så er det da meget bedre, at vi er venner. Selvom vi ikke er enige om analyserne, - det skal vi nok blive. Det ordner naturen. Det går automatisk. Men venner, - det ligger under vor vilje. Det kan vi gøre meget til selv.

G: om priser til foredrag. Fast kursusafgift eller mulighed for at købe enkelte billetter.

Aage: forslaget gik på, at man måske fik flere til at komme, hvis man havde en rabatpris til dem, der kom til dem allesammen (forslag: 8 kr. stk., 45 kr. for alle 7 foredrag).

G: Så gør vi op til nytår, hvad udgifterne har været.

M: Vi kan ikke regne med at tjene penge på foredragene. Det er mere beregnet på dem, der kommer til foredragene. Så foredragene er jo ikke spildt.

G: om en arvesag. Fru Bertha Bustoft.

G: om en anden arvesag. Manden fra Cape Town. Det ordner Finn. Om Sams testamente vedr. Fyrrebakken.

M: Sam læste det op i sin have, og det er underskrevet af notarius publicus. Der står, at vi skal arve Fyrrebakken, når han dør. Grethe læser testamentet op. Den 4. september 1959 har Sam skrevet en deklaration under, og her står, at han forpligter sig til, at vi skal arve det.

[7. september 1976 – side 9:]

M: Han fik det nemlig på de betingelser, at vi skal have det tilbage. Grethe læser slutseddelen fra maj 1959, hvoraf det bl.a. fremgår, at sagen skal arve huset samt, at Sam har brugsret, men ikke ejendomsret over den nederste del af grunden, — den ubebyggede, som altså tilhører sagen. Han har brugsret, indtil det eventuelt udstykkes eller sælges.

Grethe: - om nogle træer, der i henhold til fredningsbestemmelsen skal ryddes på grunden ned mod stranden — før C-husene.

Ib: Vi er forpligtet til at holde udsigten fri på dette fællesareal - udsigten mod havet. Tage foreslår, at man får Sam til at sælge Fyrrebakken til os, hvorved arveafgiften undgås.

M: Det med menneskenes behandling af penge, det er helt sygt. Det er fuldstændig sindssygt. Hvis man ser på børsens spekulationer, - det er det rene overtro. Det er tænkte værdier. Hvor er de henne de millioner? - Der er nogle papirer, der gælder sådan. Pludselig gælder de ikke sådan. Selvfølgelig må der være en lille bitte, bitte virkelighed. Der må være noget bagved.

Aage: Dem, der ejer aktier, de ejer alligevel nogle grunde og maskiner og ...

M: Ja, det er jo klart. Men det er den kunstige værdi, der er lagt på aktierne. Det, de skal give for aktierne. Der er jo en masse ved det, der er helt hen i vejret, der er fuldstændig løgn og usandhed - og bedrageri - kosmisk set.

Aage: F.eks. er der mange virksomheder idag, hvis aktier koster det halve af, hvad de kostede for 2 år siden. Så de mennesker, der har købt dem, har tabt en forfærdelig masse penge.

M: Ja, det er det, jeg mener, - der er da noget galt i det. Det kan da ikke være rigtigt. Hvor er de værdier henne. Hvem har fået de penge, de har tabt. Hvor er de henne?

Ib: Det er kun realistisk, fordi der er tilstrækkelig mange mennesker, der tror på det.

M: Ork ja, det er deres største religion. Sålænge der er penge, så bliver der ved med at være spektakler. Men det varer længe, inden penge ophører. Man er jo nødt til at have et byttemiddel. Man kan jo ikke komme ind med en ko, når man skal have et sæt tøj, - eller med en spand mælk. Men det hele skal nok blive ordnet. Ork, der er mægtig gang i det nu. Det er ikke for ingenting, at de flyvende tallerkener overflyver verden. Man kan godt forstå, at det er nødvendigt, når man tænker sig, at bare een u-båd, - sådan står der i en artikel i Det Bedste, - kan ødelægge et helt land. De har så voldsomme kræfter i disse u-både, - det er jo atombomber. Men tænk, at de kan lave sådan en ravage fra havet. Menneskene er da sindssyge, at de laver sådan noget, så man kan se deres tåbeligheder. Det er jo helt overdimensioneret. Så de behøver ikke at se mere end en to-tre stykker, så kan de se hele tåbeligheden.

Ib: Selv Formosa er ved at lave atombomber.

M: En enkelt mand kan jo lave det. Der var jo en, der havde lavet det hele, og videnskaben erkendte, at det var fuldstændig korrekt.

Gedde: Ja, han havde lånt bøgerne på et bibliotek og konstrueret den ud fra tegningerne i bøgerne.

M: Men der er det gode ved det - vi behøver ikke at frygte det, når vi ikke har de tendenser. Men ubehagelighederne kan jo godt blive kedelige, - på jorden. For det er jo sabotage på jorden. Man skulle ikke tro, at de virkelig havde forstand, for så skulle man tro, at de veg langt tilbage for at lave sådan noget. For

[7. september 1976 – side 10:]

de behøver det jo ikke, - en sådan masse kræfter behøves jo ikke for at forsvare sig. Det er en mængde kraft, som der ikke er brug for. Allerede dengang de sprængte det første atom, da begyndte sabotagen på jorden. Men nu er der jo en, der har fundet på en ny kraft med vand, — hvad var det jeg læste ... vand og luft og en antenne, - jeg husker det ikke, - vand var det ene. Nu er der også noget andet. Nu kan de lave

hvirvelstorme, og ud af den kan de vinde kraft til at trække noget.

Grethe: Ja, der var to, der uafhængig af hinanden var kommet med sådan et projekt. Den ene, en franskmand, havde lavet det sådan, at det kom fra nedenu og gik op, og så var der en dansker, der havde lavet det modsatte princip, hvor kraften samlede sig forneden.

M: Ja, det var rigtig nok. Men det var da bare luft. Det kunne udvikle forfærdelige kræfter. Det foregik i en stor kegle.

T: Det var en viden, som de havde fået ved at studere, hvordan et uvejr opstår. Men sådanne opfindelser kommer vel ikke, før alle de voldsomme begivenheder er overstået.

M: Han blev jo budt store summer for at lade være med at lave det. Sådan er verden blevet. Den er blevet sindssyg. Når en organisme begynder at arbejde sådan indvendigt, ... men det er kun reaktioner på grund af kosmisk bevidsthed, - alting skal laves om. Ja, man har sagt, at hvis andre kloder var beboet, så var jorden deres galeanstalt ... Og dog er der en mening i den store plan. Det er den, der er svær for folk at forstå. Og det kan man ikke forstå ved bare at leve eet liv. Det hjælper heller ikke, at man bliver døbt og konfirmeret.

Aage: Vi har på et tidligere bestyrelsesmøde drøftet, hvilke ting der må rettes i det, du har skrevet. Vi blev enige om, at der ikke må rettes andet end stavefejl, - den dag, du ikke selv kan udtale dig om det. Og hvis vi havde nogle ting, som vi gerne ville have rettet, så skulle der laves en liste til dig. Og den liste er meget lille. Den består kun af fem punkter. Der foreligger en masse forslag om rettelser, men det er småting, som jeg ikke synes, vi skal bruge din tid på. Så hvis du engang vil kigge de punkter igennem.

M: Ja, men det kan jeg da hurtigt gøre. Jeg er sikkert nok enig.

Aage: Nu kan du se, - den første rettelser. Der har du skrevet underbevidsthed, og der spørger vi så, om der skulle stå overbevidsthed. Den næste er jeg ret sikker på, at du vil give ret i. Det er nogle af disse seksuelle afsporinger, som du har kaldt D, E og F, men det bør være D, F og G.

Ib: Og i stedet for "Jesu ord" kunne man skrive "ordene".

M: Nej, det er det jo ikke. Jeg ved ikke, hvor de kommer fra. Ved man, hvor de kommer fra?

Aage: Ja, de kommer fra en engelsk filosof.

M: Jeg har jo hørt det alle mine dage, - jeg troede, det kom fra Jesus. Men det er jo rigtig nok, at dåren vandrer trygt, hvor engle ikke tør træde. Ellers skete der jo aldrig nogen fejltagelser.

Aage: Jeg har fået en liste fra Ib, som Ib har fået fra Gerard med forslag til rettelser.

Side op og side ned, men det er bare småting. Og jeg har kigget det igennem, og jeg mener, at vi ikke skal bruge din tid på det.

M: Absolut ikke. Han er ikke kompetent til det.

Ib: En masse ting skyldes, at han ikke forstår dansk rigtigt.

M: Ja, og tingene er kommet intuitivt. De er ikke fra denne verden. De er absolut oplevet i tidligere tilværelser, hvor jeg har studeret tingene, og derfor er det færdigt, når det kommer

[7. september 1976 – side 11:]

intuitivt, meget af det. Og meget må jeg lave om til en bedre forståelse. Men naturligvis, når det er grove stavefejl. Det er sket, når jeg har skrevet rent.

Grethe: Saxe har ringet og foreslået, at der var noget, der skulle rettes i 4. kapitel i Livets Bog I. Priserne, der var nævnt, svarede slet ikke til det, der er gældende. Men Else sagde, at det ikke måtte rettes. Det er vedtaget, at der må intet rettes i bøgerne. Så skulle man blive ved med at rette det, når priserne ændres.

M: Nej, det skal vi ikke rette.

M: Dengang man indførte det med små bogstaver, da var jeg midt i skrivningen af Livets Bog, og så kunne jeg ikke begynde at skrive med småt.

[9. november 1976 – side 1:]

M: Vi skal ikke have medlemskort, - ingen indmeldelse. Sagen er startet. Den er allerede, som den skal være. Alverdens mennesker er medlemmer. De vil aldrig nogensinde komme udenom det. De kan komme og være med, og de kan gå fra. De kan ikke blive færdige mennesker, uden at de skal igennem dette her. Så - vi skal ikke danne forening eller sekt. Vi må lade alle mennesker have deres frie vilje. Vi skal stå helt fri. Det, vi kan gøre, er, at vi skal undervise i analyserne - danne skole, højskole. Sagen skal først og fremmest have ansvar for skrifterne, Livets Bog, - at de bliver bevaret. Men de almindelige regler, - der er der faktisk ikke så meget. Så, jeg regner med, at alle sekter og samfund allerede er med, - men de ved det bare ikke. Hvis vi laver regler, så begrænser vi det, og det er ikke meningen. Meningen er, at denne viden skal ind i verden til alle mennesker. Og de kan ikke komme uden om den. Den er det højeste, der eksisterer. Man kan ikke komme højere end kærligheden.

H: De midler vi får at arbejde med, skal vi altså først og fremmest sætte ind på undervisning og bøgerne, og få bøgerne bragt ud på den billigst mulige måde.

M: Ja, det regner jeg også med, at sagen skal blive så velhavende, at bøgerne kan blive meget billige og let tilgængelige, - altså at det ikke er noget, der ikke er opnåeligt for folk i al almindelighed. Nu kommer der jo det med den her skole. Det må vi jo først og fremmest se, hvordan vi kan ---. Men når vi får lavet en byggefond ... Den har vi jo ikke

rigtig fået lavet endnu. Når denne byggefond er lavet, så er det jo muligt, at nogle vil give penge til den. Ja, der skal absolut skrives en artikel i Kosmos om det. Det med Hannemann-fonden, - den kan vi ikke bygge skole for.

T: Jo, - det er dog en halv million, - og det er nok til at bygge for seks millioner.

Ib: Så får man kreditforening- og hypotekforeningslån for resten.

T: Og man kan få statsstøtte.

M: Det kan vi jo ikke. Vi kan ikke have, at staten skal begynde at bestemme, hvordan den skal være. Det vi må lave det må være, som vi vil have det. Der skal nok komme den hjælp til det, som vi skal bruge. Vi skal ikke lade os lede til ... fordi vi kan få nogle penge, at vi så kan lave en mægtig flot skole, - men så er vi bundet til, at så skal vi gøre det, og så skal vi gøre det, - og så skal ha' lærere, som slet ikke har med det at gøre. Vi skal ikke have fremmede lærere, - vi skal ikke have anden videnskab end vor egen. Det må være noget for sig selv. Det er ikke et almindeligt videnskabeligt center, vi skal lave, - det er en sag for disse analyser, altså for selve verdensanalyserne. Det er en analyse af verdensaltet, som er enestående, der er kun den ene analyse, som danner hele verdensaltet. Og det er jo det, som de efterhånden skal til at opdage. Der er ingen videnskabsmand, der har hele analysen af verdensaltet. Men det har vi. Selvfølgelig kan den meget begrænses. For, hvis den skulle udbygges helt, så ville den jo fylde mange, mange flere bind. Men der er så meget, så når folk nu begynder at studere og selv begynder at få kosmiske glimt, så kan de selv fortsætte. Der er nok til det.

H: Når den skal rigtigt fungere, tror du så ikke, at der er mange, der vil arbejde videre på disse tanker og skrive netop om disse ting, som du taler om, du ---

M: Jo, det vil der jo være. Der vil opstå en verdenslittera-

[9. november 1976 – side 2:]

tur over tingene. Det kan ikke undgås. Masser af den gamle verdens ting vil blive makulatur, Der er jo en masse, der vil blive forældet. Det kan jeg se. Men vi skal først og fremmest holde os til --- den er skabt -- jeg er holdt borte fra al undervisning, borte fra al indblanding i noget som helst, og sådan må sagen fortsætte. Efter at jeg havde fået den store oplevelse, kom der straks en hånd, der holdt mig tilbage, hvis jeg ville tage en bog.

Torben: Der var en ting, jeg ville spørge om i forbindelse med den højskole. Du har jo selv haft problemer med, at der var mange syge mennesker, der er kommet til dig. Og der vil nok komme mange mennesker med store psykiske problemer.

M: Ja, men det vil vi også være med til, - det mener jeg også, vil få en afdeling. Jeg havde jo så at sige en hel afdeling, dengang jeg holdt de store foredrag. Dengang - inde i Borups højskole og inde i studenterforeningen, da var der jo en 5-600 mennesker. Og da var der mange, der lærte mig at kende. De ringede og ringede hertil, om ikke de

kunne få lov at komme med deres problemer. Og jeg havde en 300 mennesker om året. Jeg hjalp dem med deres ægteskab, og hvad der var i vejen med deres villa -- det var jo alt muligt, - det var huses kvalitet, og det var så at sige alt muligt.

H: Der var også nogle med problemer vedrørende forretninger.

M: Ja, det er jeg jo ikke så stor ekspert i, men jeg kan se, når de er på vildspor, - vil snyde, - der kan man i al fald hjælpe. Ja, på den side må sagen jo også arbejde. Og der kommer jo også mennesker, der vil gå ind i det. Du arbejder jo meget med det psykiske, forstår jeg på det.

Torben: Jo, men det er det, jeg vil spørge dig om. Vi kan jo ikke vide det, og vi vil nødig gøre noget, der er forkert. Du har nemlig tidligere sagt, at vi skal passe på på Klint, fordi mange af de nye mennesker, der kommer ind, er så stærkt påvirket af at høre om dine ting. Så hvis man hører noget for stærkt rundt om dem selv og deres egen situation -- Så kan de ikke styre sig. Og det kan jeg godt forstå, at du siger. Men så siger du også andre gange, at det gør ikke noget, at man lærer folk tanketræning. Du siger netop så tit, at folk kan ikke styre deres tanker. Så hvis man kan lære dem tanketræning — jeg siger ikke meditation - så er det ikke forkert --

M: Ja, det må hele tiden gå i human retning, - de må trænes i human retning, altså ikke i retning af berigelse og alt det andet. Der er så meget. Der er jo også et mægtigt område med tankeklimaer, der går ud på at hæve sig selv op, - selv komme frem i spidsen, - selv komme til at brillere. Den slags tanker er jo ikke af den art, vi støtter. Altså, Kristus siger jo, - ydmyghed. - Alle de her, der råber op om, at de kan det og de kan det, det er jo næsten altid nogen, der ikke kan noget.

Tage: Det forudsætter jo næsten, at man skal have et klinisk område, der tager sig af syge mennesker. Det kræver jo, at man har en struktur, - en organisation —

M: Ja, man må selvfølgelig, - selvfølgelig må der være nogle regler. Det kan jo ikke være sådan uden regler. Men det kan man jo bedre gøre, når man sådan ser —, når det er i gang. Så vokser det frem, ligesom vore egne organer vokser frem. Vi skal jo ikke i forvejen begynde med at reklamere med.— Næ, vi lader dem komme, som kommer af sig selv. Vi skal heller ikke begynde at gå imod lægerne. Jeg har altid først sagt: Har De ikke været ved lægen? De må da gå til en læge. Men de fleste havde været ved læge, uden at det havde hjulpet. Men det var heller ikke så meget rent fysiske sygdomme. Det var mere psykiske, og det kunne jeg nok hjælpe dem med. Det kan man jo, når man er hjemme i de kosmiske analyser, - så

[9. november 1976 – side 3:]

kan enhver jo altid vise nogle tilrette. Men det er jo klart, - det vil få en søgning. Der vil komme mennesker og spørge til råds, for de regner med at ... vi vil jo stå som den højeste videnskab, så derfor må vi også være belavet på det der. Men vi må også regne med, at der vil komme mange videnskabsmænd, - for de vokser jo også. De bliver jo

også humane. De bliver jo ikke ved med at være — ligesom dogmetroende mennesker. Mange af videnskabens mennesker er jo idag som stærkt troende religiøse mennesker. Man kan se, at de bliver helt bitre, når der er en mand, der får en opdagelse, der går imod videnskaben. Akkurat som religiøse mennesker. Men vi må lade dem have deres sekter. Jeg mener, princippet venskab ... at vi kan være venner med alle. Selvom de ikke har vore analyser ... det kan vi jo ikke vente, at de skal have. Og det er jo det, de skal vokse til. Men er vi ikke venlige og kærlige, så kan vi jo ikke regne med at støtte ... princippet kærlighed. Vi skal se lige så venligt på Jehovas Vidner og Indre Mission, som vi ser på andre religioner. Det må være indført i sagen, og det er det, der også skal stå i strukturen. Og så, - hvad der ellers kan være. Men det kan vi jo bedre, når vi — jeg mener, vi er jo hjemme i ... vi ved jo moralen, - den ved vi jo helt. Nu er der tale om, at vi skal lave en fast struktur. Det må vi jo gøre sammen. Når vi nu får en højskole eller skole. - Den bliver jo en slags hjerne eller center, eller i al fald ... den bliver jo ikke bare skole, den bliver også til støtte for alt det andet. Men foreløbig må det jo være undervisning, - jeg mener, det må blive en fortsættelse af Klint. Vi skulle gerne nå frem til, at den fungerer hele året. Det skal jo ikke være sommerhuse. Nu er der jo det med myndigheder. Der må jo kun bygges sommerhuse. Jeg tror, at kommunen, når den får at høre, hvad det er ... De var jo meget glad ved Klint, ved Klintsøgård, og de har jo også skrevet meget pænt i aviserne. Og de kan jo kun være glade, hvis der opstår et sted, hvor der kan komme mange fremmede. For de vil komme fra hele verden. Vi må jo komme frem til at kunne undervise på flere sprog. Men det er jo altsammen noget, der tager tid. Og vi må forstå, at vi kun kan begynde småt. Og man vil hurtigt opdage, hvilke lærerkræfter, der duer. Dem, der virkelig dur, de kommer jo frem. Dem, der ikke dur, de taber sig. Selvfølgelig bliver der en del mennesker, der ikke kan have stilling ved siden af. Det vil der efterhånden blive mange af. Men da skal vi ikke have fagforening, - vi skal ikke have kontrakter med dem. Det skal ikke være således, at han får så meget, - men han får ikke så meget. Det må være et spørgsmål mellem dem og sagen. En forretning søger man til for at få arbejde, og for at få en levevej. Her søger man ikke til. Her er det sagen, der søger mennesker. Her søger de til sagen, fordi de gerne vil på et højere plan, de vil gerne udvikle sig i den rigtige retning, uden derfor at være religiøse, være medlemmer af religiøse sekter og sådan noget. Her er det noget, folk søger til -- Vi havde i aftes over 100 mennesker til foredrag. Det var helt overraskende, — hvad nu der er skyld i det. Der har jo været nogle plakater og sådan noget, det har jo nok hjulpet. Og så emnet, - om døden, det gør også meget. Men den slags emner har vi jo mange af.

Grethe: Men det med lærerkræfter i Klint. Alene deri ligger, at vi ikke kunne lave en højskole, som staten var med i. For i de cirkulærer, vi fik fra Verner Rasmussen, står, at lærerkræfterne skal have den tarifmæssige løn, som er fastsat af staten og - pensionsordninger, og så bliver det et helt andet system.

M: Det er nødt til at blive et andet system. Det bliver noget

[9. november 1976 – side 4:]

frivilligt. Vi har ikke - som staten - det ansvar, at vi skal sikre folk. Her er det frivilligt. De kan lære livets problemer at kende. Det kommer de for at lære, frivilligt. Det er jo klart, at vi kan aldrig være interesseret i - i vor sag, at de ikke får det nødvendige. Selvfølgelig må vi sige, at vi kan jo ikke give andet end, hvad vi har. Men jeg går ud fra, at menneskene vil blive ved med at støtte. Fordi, -- det er jo noget, der må støttes. Det er jo på den måde, at de også kan vise, at de er med i sagen. Alle de mennesker, der støtter sagen til min fødselsdag og til jul, de er jo medlemmer. Andet medlemskab skal der ikke være. De må jo være interesseret og glad for at læse mine ting. På den måde er de med til at støtte det, og det har ingen forpligtelse. Vi har ingen forpligtelse overfor dem, og de har ingen forpligtelse overfor os. Og så kan der ikke blive spektakler. Det er om at gøre at få det væk, der laver spektakler.

Tage: Hvis man -- ligesom Jesus siger: Jeg og Faderen vi er eet. - Hvis man indenfor sagen kunne få tilknyttet mennesker, som havde den samme tankegang, så ville der selvfølgelig ikke opstå nogle problemer.

M: Men det kan vi ikke få.- Ja, vi kunne sagtens få lavet en forening med love, der siger sådan og sådan ... sådan er det jo både med Baptister og Adventister og Jehovas vidner, - de er jo bundet til særlige forhold. Men så er vi jo --- vi må have hele analysen, hvert menneske må have ... de skal ikke være bundet til noget særligt. Vi er ikke ude for at sige: du skal leve sådan og sådan. Han kan leve, ligesom han vil. Det er noget, mennesker bliver modne til, det er ikke noget, de bliver opfordret til. Det er ikke sådan som dem, der laver propaganda, - alle de her store religiøse talere, som ham fra Amerika -- Det må være helt frit. Det er allerede begyndt. Vi er allerede en sag. Alle de mennesker, der nu støtter sagen - de er ikke bundet ved noget som helst. De har aldrig givet sagen noget løfte, og vi har heller ikke givet dem noget løfte. Vi har bøgerne og den viden, og de er glade ved, at det bliver lavet, at det holdes i gang. Det er den måde, de støtter det, fordi de er glade for det. Det er ikke noget, der skal holdes oppe på grund af - hvad skal man sige - som så meget andet. Det må være menneskers egen interesse. Det er ikke noget, der skal laves for vores interesse. Vores interesse er jo netop at lave det videnskabelige fundament. Altså hele denne viden om verdensaltets struktur. Der kan vi ikke undgå, at det bliver et stort center for hele verden. Mange efterligninger vil opstå, men de vil jo ikke vokse over tingene, - for her er de jo nødt til at skulle nå frem til ... Hvis de skal være færdige mennesker, så er de nødt til at følge Kristus. Han lod sig korsfæste, - midt i sine smerter bad han for dem, som pinte ham. Det er der til, menneskene skal komme. Det er derfor, der skal de mange liv til. Det må vi jo også vide, at alt det der nu foregår rundt om i verden, alt det, der står i aviser, planer og krig og alle de matadorer, der kommer i spidsen, præsidenter, og hvad de er, hele dette ..., det er ikke andet end fuldstændig karmafunktion. Bagved det er kristusprincippet, der styrer hele verden. Det er Gud, der skaber mennesket. Alt det, de laver rundt om, - det er jo ikke andet end - fordi de skal øve sig. De kommer i gang, og de laver, og de opdager, hvad de ikke skal gøre. Og de har ikke bevidsthed til andet.

De må være på det sted i dag, hvor de står. Men de er lidt længere fremme i morgen. For vi må jo sige, at alting er i øjeblikket så godt, som det overhovedet kan være. Det er så fuldkomment, som det

[9. november 1976 – side 5:]

overhovedet kan være på grund af fortiden, - og med hensyn til det, det skal blive i fremtiden. Der er ikke noget, vi kan kritisere hos Gud. Folk jamrer sig over det, og jamrer sig over det og det. Men det er jo, fordi de ikke ved. De tror, der kun er det lille bitte liv, som de har. Det lille bitte svage liv, som de kan miste når som helst. Det var jo skrækkeligt, hvis det var sådan. Ja, hvad ved en dreng om, hvor gammel han bliver ... hvad ved man om et barn i vuggen, om det kan leve. Vi ser jo, at det fysiske liv er så ustabil. Det er ustabil, fordi det er beregnet til at kunne tage skavankerne. Det er jo beregnet til, at vi kan opleve skaderne. Det er beregnet til, at det kan fornyes. Andet har det fysiske liv ikke at betyde, - her på det fysiske plan. At vi bliver uddannet til en tilværelse, hvor vi får en tankemagt, så vi helt kan undvære det fysiske legeme. På det åndelige plan, - når vi blot tænker, så er tingene der. Men det fordrer jo, at man kan tænke tingene, at man kender tingene. På det åndelige plan er der ikke noget med, at man skal save og høvle, og man skal bore og gøre alt det. Den fysiske verden er Guds værksted. Det er der, hvor menneskene bliver modelleret og skabt. Men de åndelige verdener, de har de store ... det er der, vi uddannes til at skulle leve. Det er ikke her, at det primære liv er. Her er vi bare undergivet undervisning. Det er jo også noget, folk skal indprentes. Det, vi i fremtiden må nå frem til i foredragene, - det må præge hele verdensbilledet. Det skal ikke, sådan som det plejer, -- præge blot et lokalt felt. Vi må præge hele verdensbilledet. Jeg har gjort lidt forsøg her i mine takkeskrivelser. Der kommer jeg ind sådan på lidt af det hele, - at de skal lære at vænne sig til, at det er en helhed. Jeg skrev i det sidste takkebrev, at det er godt nok en lang proces med de mange liv. Der kan folk så synes, at det var dog forfærdeligt. Men det er ikke forfærdeligt. For der er jo lavet de mange guddommelige stoppesteder, - de åndelige. Og de åndelige, de er guddommelige. De er beregnet til hvile og så videre. Og naturligvis alt eftersom vi har dannet os til på det fysiske plan. Men alle får det godt. De skal jo bare igennem, - i forgården skal de af med de ting, - med de bølgelængder, som man ikke kan have på det næste plan. Alle har jo noget godt, de har gjort, og det kan så koncentrere sig, - på det gode kan de komme ind på en højere bølgelængde. Men det er begrænset, hvor høj denne bølgelængde er. Men hvert liv er et lyspunkt, - så er det ligemeget, hvad der sker. Det er et lyspunkt. Men selvfølgelig må man sige, at når en soldat bliver dræbt, - børn der dør, man dør i en ung alder -- så må man jo sige, da er det en kort tid. Men når man op i alderdommen, så har man en lang tid, man kan nyde derinde. Og hvis man er nået frem til at kunne leve nogenlunde, så er det ... så har man en vældig lys tilværelse på det åndelige plan, - imellem de fysiske liv.- Og det, at man skal ned, - - det ønsker man selv. Det er ikke sådan på det åndelige plan, at man er ked af ... Her er vi kede af, at vi skal dø, - men sådan er det ikke på det åndelige plan. De ved bedre. De er glade ved, at de skal ... Men de ved ikke så meget på det åndelige

plan, om det mørke, de kommer til. Nu er det jo også navnlig dem, der er længere fremme. De ved jo bedre. Man kan se en to tre liv tilbage, når man er ... de mennesker, der er mere fremme her på jorden. Det er også noget i den retning, de kan hypnotisere dem til at se, her på det materielle plan. Der er en masse ting, der nu vil komme frem, herunder den tredje verdensimpuls. Alt det psykiske, det her om parapsykologi. Den vil komme til at afsløre en masse ting. Men jeg mener, at der kommer en større mission end Uri Geller, med det psykiske. Ja,

[9. november 1976 – side 6:]

jeg tror menneskene får lejlighed til at se vældige processer, for at det kan vågne i dem. De skal jo frem til dette, - at kunne gå på vandet, stille stormen, som det hedder. Det er jo allsammen denne åndelige tilværelse. Det kan man ikke her, fordi de er ikke udviklede, og de kan ikke bruge sådanne kræfter. De er jo værre end atomkræfter. De kan ødelægge alting. Men den tredje verdensimpuls har til opgave at gøre menneskene færdige. Jeg tror nok, at der bliver nogle mennesker, der ikke når at blive færdige her på jorden. Men de vil så blot fødes på en anden klode, hvor de så kan fortsætte. Men der vil være en serie mennesker, — jeg mener, alle de mennesker, der idag lever humant og ikke kan være med til at føre krig, og som naturligvis ikke lyver og stjæler og alt det der, og er almindelig humane og hjælpsomme. Der må man regne med, at de har været igennem deres helvede, altså mørket. Helvede er jo ikke andet end mørket, - verdenskrige og alt, hvad der ellers kan være. Men så er der jo en hel masse, der siger: Det manglede sgu da bare at man skal finde sig i det, og det mangler bare, og det mangler bare ... de kan vente sig, og de vil komme til at se, hvad der manglede bare. Sådant er der jo nogle, der synes, at det manglede bare, - at man skal finde sig i ... Man skal finde sig i alting. Selvfølgelig er det klart, at det må gøres efter evne. Det kan jo ikke nytte, at man dikterer det. Man kan bare sige, at det er vejen. Og én gang kan man måske tilgive, og en anden gang kan man måske ikke tilgive. Men det kommer jo allsammen efterhånden. Og der er ikke nogen, der står med en pisk bagved. Den har man jo selv, - for når man slår en anden, så slår man jo sig selv. Alle de, man kalder fjender, - de er jo slet ikke fjender, og dem man kalder venner, de er jo ikke venner, de er jo bare medier, for at vi skal blive bragt i berøring med vor egen udsendelse.

Ib: Det er genialt system.

H: Det er oplivende at høre.

M: Ja, det er ikke overtro. Jeg har lagt mærke til, at de mennesker, der kommer her, - de er blevet meget, meget glade. Nu Palm, han har jo fået forbindelse med den præst, der begravede hans kone. Den præst blev helt ellevild og studerede bøger. - Nej, det var ikke Mogens, der forrettede begravelsen. Nej, det var en ganske ung præst. Det var ikke en, de kendte. Men Palm læser og læser og er helt fuld af tingene. Men en lang tid, så var han og Thorell, - Thorell er jo også meget optaget af det. Og så kunne de ikke

enes, for Palm siger: Næh, det er ... Martinus, ... nej, det kan Gud gøre ved enhver mand, - det kan ethvert menneske blive. Og Thorell, han slår jo i bordet,- det kan ikke lade sig gøre. Men nu er han helt modsat, - nu forstår han godt, at man kan ikke sådan få det gratis. Jeg må have læst og studeret - ligesom alle andre, - engang, men altså i tidligere liv. Der er ikke nogen, der får noget gratis. Det ville da være underligt. Det er da dejligt at arbejde det op. Nej, men altså, hvis folk rigtig kunne ... - man kan nok forklare ..., jeg kan nok mærke sådan, at ... der ligger noget usynligt i forklaringerne. Bare de kan få fat i det usynlige, der er bag forklaringerne. Så ville de se det meget bedre. Det er jo meget bedre end det, jeg kan forklare, faktisk. Jo, tænk på, at man er bare her. Her har man så mange genvordigheder. Det er bare for at man skal lære at leve uden at lave disse genvordigheder. Og man kan blive helt fejlfri, - og så kommer man i en tilstand, hvor man kan det hele. Så kommer man til et rige, der bare er tanker. Og man kan kun tænke de kærligste tanker, og man er genial på alle felter. Og alle mennesker er ens. Det kan man måske sige, at det er da ikke sjovt. Ja, de er ens og ens, men de er jo individuelle. Man kan nok sige,

[9. november 1976 – side 7:]

at der er ikke to, der er ens. Men de er allesammen ens i moralen, den samme viden. Det er ikke sådan, at én siger: nej, der tar' du fejl. Sådan er det ikke. Det er kun her.

T: Det er sjældent, at vi mennesker er fuldstændig enige.

M: Nej, det kan man ikke være her. Nej, for de er endnu alt for meget forskellige. Husk på, - de kommer ad hver sine veje, hver sine erfaringsveje. De har ikke haft hver lige de samme erfaringer. Så derfor er de nødt til at være forskellige nu. Men de når allesammen op til at blive det samme.

T: Jeg tænker, her hos os, -- vi har jo aldrig haft nogen afstemning.

M: Jo, det er jo klart. Men det, de arbejder med, er jo heller ikke de højeste ting. Vi arbejder jo nemlig med at få folk bort fra disse forskelligheder, - og blive enige. Fred er jo det, at man forstår hinanden, og man ser den samme sandhed. Man kan nok slutte fred uden at være enige. Men så er det jo ikke grundfæstet. Fred er jo virkelig alkærlighed. Og det er jo det, jeg holder meget frem, for det er det, der ikke rigtig er snakket om. Folk kender ikke rigtig til alkærlighed. Det er den seksuelle historie, - den har jo overtruffet navnet kærlighed. Alle eventyr og digte er jo skrevet i den kærligheds navn. Og så er den jo slet ikke kærlighed. Alle eventyr, de kan være nok så smukke, så er der trolde og hekse, onde mennesker og gode mennesker, altså jordisk og ufærdigt, ufærdige væseners liv. Det kan ikke være kærlighed. Denne kærlighed stammer kun fra den ægteskabelige prægelse. Der er ikke noget med at elske alle. Men når menneskene kommer bort fra det med at være afhængig af det ene — kønsafhængig, så er deres sympatiske anlæg totalt fri. Så stråler det ud til alle. Der er jo ikke nogen uenighed. Som jeg sagde før, - de er enige, - de har nået fuldkommenhed. Men denne fuldkommenhed har de jo nået hver på sin måde. Så

derfor bliver livet jo kolossalt underholdende på de højeste planer. Altså, de kan materialisere tanker frem. En kunstner står jo ikke og maler sit billede frem på et lærred. Det står frem, - står ligefrem frem i rummet. Og lige så meget, som han kan tænke sig personer til, så vandrer personer på bjergene, - alt det, han kan tænke, det kan han lave, - når han er fuldkommen, altså. Så man kan forstå, hvor højt denne verden ligger, hvorfor der er dette besvær i den fysiske verden. De forstår ikke, hvilket storslået "teater" det kan bringe. Så står der en anden kunstner. Han viser også billeder, og det går lige igennem det første, men det har hans bølgelængde, og det generer ikke det første. Han tager ikke plads op, - det er bølgelængder. Og der er heller ikke noget med tid eller sted. Man er ikke et sted henne. Men det er den slags ting, der er så svært for folk. De er så vant til, at alting er stedbundet.

H: Kan man se historiske passager?

M: Ja, det kan man også. Jo, jo. Der kan man gå til verdens hukommelse. Ja, så der er nok at foretage sig. Men det fordrer jo, at man også skal være noget hjemme i det her. Man kan ikke lære noget, - man kan ikke udvikle sig på det åndelige plan. Man kan kun opleve lyset med variationer af det, man kan.

T.G.: Er det derfor, du tit siger, at folk skulle læse noget mere?

M: Ja, jeg mener jo, at ved at læse, så kan de få megen viden. Nu ser man jo f.eks. mange unge mennesker, hvor optaget de er af at spille fodbold, — men det er jo også noget, de skal blive mæt af. Det er jo også noget, de engang vil se tilbage på på det åndelige plan, - at de kan lave i tankerne og se på spillerne. Det kan de fremkalde på det åndelige plan, - men det udvikler ikke. De bliver ikke højere udviklet. Det er det, mange ikke kan forstå. Her er man for at udvikle sig. Det åndelige plan, - det

[9. november 1976 – side 8:]

er for færdige væsener, - altså også selvom de er ufærdige, - så udviklingen standser. Er man inde på det åndelige plan, - ja, i den første sfære, der er det jordisk tilværelse, for der er der så meget, der skal ordnes. Men kommer de ind på det højere plan, der skal man ikke, - der har man ikke sorger og skuffelser, men det kunne man ikke undgå, hvis man skulle lære, - hvis der var undervisning, og hvis der var noget, man skulle overholde, - og man ikke kunne det — så ville det jo være ligesom her. Det er der ikke på det åndelige plan. Det er et rent plan, hvor ens jeg har sin struktur og med den kan den lave, hvad det skal være, - så at sige. Og det er jo navnlig i slutningen af spiralen, i salighedsriget, - der er mennesket indesluttet alene i sin hukommelse fra en hel spiral. Det har alle mennesker med sig, men kun i dets, indre verden. Det har ingen forbindelse med den ydre verden. Det er jo sådan en slags oplevelse af, hvordan Gud lever. I det univers kan det gå tilbage i tiden og frem i tiden, og det kan byde, så står det der. Engang i den kommende tid kan vi sidde her, hver især kan sidde og lave den scene her, og vi kan gentage, - alt eftersom vi kan huske handlingen, så kan vi sætte det igang. Men altså, - de andre er ikke med. Man er alene. Ja, men det er absolut

virkeligt. Det står jo i den materie der. Men disse åndelige materier er jo af en sådan art, at de er ikke tilgængelige for sanser i almindelighed.

H: Men smerter er vel ikke virkelige, - hvis man genoplever en smertefyldt situation?

M: Jo, selvfølgelig, — men det kan man jo selv bestemme, — men den er jo så levende ... Det er jo først i hukommelsesriget. Der begynder man og vil gerne have mørke. Der kommer de erindringer fra dengang, man begyndte spiralen. Da man var dyr i skoven, og da man var abe - og hvad man nu var. - Nu har man oplevet det gode og det fuldkomne til fuldstændig mættelse. Og så kommer lysten til modsætningen. Og derfor er det, at væsenerne i starten må være dyr først. De fødes med en krop indrettet til at dræbe og myrde. Fordi bevidstheden fuldstændig er optaget af drømmene fra en i tilværelse fra en tidligere spirals begyndelse, hvor de var i dyreriget, og i det dræbende princip. Derfor er det, at de må begynde i en ny spiral som dyr. Og så får de dyrekrop, og det er jo et mordvåben efterhånden som de når frem. Ja, planten begynder jo allerede ...

[8. marts 1977 – side 1:]

H: Det, du sagde om Torben, at han godt kunne arbejde for sig selv, og på eget ansvar. - Og det er jo en væsentlig ting.

M: Der bliver ingen stillinger. Der bliver ikke noget med, at vi anbefaler nogen, at de skal gå til ham eller hende. Jeg tror, at Saxes svigersøn tænker lidt på det. Men de må gerne tage imod mennesker deroppe. Vi vil ikke have med det at gøre. Vi må være fri, ellers bliver der spektakler.

Ib: Så kommer der nogle andre, der er afvigende derfra, og så skal de også ...

M: Ja, og så får vi spektakler med dem, og så skal vi afgøre ... Det vil jeg ikke have med at gøre. Nej, vi må have det sådan, at vi kan sige: værsgo, så holder vi op. Så lukker vi for det. For vi kan ikke have - vi kan ikke begynde at love dem noget. Jeg sagde også til Gedde, at der bliver ikke nogen stillinger. "Nej, det var heller ikke sådan, jeg mente". Så til sidst var der så ingenting, han ville. Men det var jo det, han mente. Han er da meget sød, det er ikke nær sådan - og mægtig rar. Men jeg synes jo, at han har en glimrende stilling, og er meget vel anset hos sine overordnede. Det må jeg regne med. Nu har jeg fået en stor skrivelse fra ham forleden, fordi han ... han spørger mig til råds. Og det er også meget godt. Og det var også meget venligt, jeg sagde til ham, at der bliver ikke nogle stillinger.

M: Vi kan godt sige, at det er i gang. Der er folk, der støtter sagen. Den må jo blive støttet hele tiden af folk, der er interesseret. - De er medlemmer. Men som medlemmer er de helt frie, ligesom de er medlemmer af solens lys. Så længe de arbejder med bøgerne og er glade for det, så er de medarbejdere.

Ib: Hvis han vil være medarbejder på Instituttet, så må det være helt på hans egen boldgade, (om Per).

Grethe: Han vil kun være medarbejder på sine egne betingelser.

H: Det vil så sige, at vi kan meddele ham, at han kan fortsætte med det medarbejderskab, men på hans egen måde. Vi kan ikke give ham dette kursus?

M: Nej, det skal han vente med. Jeg har kun sagt, at han ikke kan få det foreløbig. Der er god tid. Så siger han i brevet, at jeg har givet ham tilladelse. Og det har jeg ikke. Og det er Mischa vidne på.

Aage: Hvad forestiller du dig om hans kursus' fremtidige skæbne? - Forestiller du dig, at det bliver færdigt engang?

M: Jeg tror, at når jeg bliver kendt, - hvis man tør sige, at jeg bliver berømt, så vil alt, hvad der vedrører ... så vil det også gå. Men nu er det jo ikke noget ..., hvad betyder det, at han skriver nogle citater af mig. Det er for hans eget bedste, synes jeg. Så ved jeg også ... Nu laver han sådan en gæld... Hvordan skal han klare 10.000. - ?

Aage: Det vil sige, at du mener, at hans kursus skal gøres færdigt, men først når dit er så meget kendt, at han kan have mere glæde af det?

M: Ja, jeg mener altså, at når Det Tredie Testamente er kommet ud, og vi nogenlunde ser, hvordan det går, så kan vi komme tilbage til det. Men jeg kan ikke i dag sige nogen dato.

Grethe: Jeg skrev også til Hedfors, som spurgte, — at det var stillet i bero til Martinus' bøger var udgivet. Men det er det, de har ikke tid til at vente på, men det bliver de nødt til.

M: Der står ikke noget i hans bog, som de trænger til. De har Livets Bog. Sådan en gammel nisse, - han kan jo bare læse, - hvad læser han. Han har jo ikke læst noget - bare nyt, nyt, nyt. -

Ib: Hvis man virkelig havde læst Livets Bog og studeret den, så havde man heller ikke så meget brug for det kursus.

[8. marts 1977 – side 2:]

M: Jeg mener, - at hvis han kunne se det, så ville han være glad ved, at det netop venter med at komme ud. - Kom det nu, ville han få skuffelser.

H: Hvem skal skrive til ham?

Aage: Så er der det, - Per lægger jo flere gange op til, at bestyrelsen skulle tage en samtale med ham.

M: Det synes jeg ikke, vi skal. Det er da ikke nødvendigt. Det kan ikke hjælpe noget, at han kommer personligt. Det forandrer ikke sagen.

Ib: Det forestiller han sig muligvis, at det gør.

M: Ja, for det, - så tror han, han kan blive indlemmet. Men det ønsker jeg ikke. Vi har jo set ham som medarbejder. Vil han være medarbejder, så må det være privat selv.

M: Hvis I synes, han skal have kurset.

Alle: nej.

M: Jeg føler, at det ikke er tiden endnu.

Aage: Jeg synes personligt, at kurset skulle gøres færdigt, når de fire femtedele er færdigt. Resten skulle med. Tidspunktet er ikke væsentligt.

M: Er det ikke færdigt?

T: Nej, der er 19 lektioner, der ikke er udgivet.

M: Ja, men det er da skrevet færdigt.

T: Ja, men de 19 lektioner vil han gerne trykke og udgive. Og så vil han gerne have hele lageret ud til sig. Men dér mener jeg, at hvis han får de 19 lektioner og begynder at udgive dem, og nogle gerne vil have resten, så kan han jo bare henvise til, at de kan købe det her på instituttet, — det, der er udgivet, og som ligger på lager. Og så kunne han udgive de 19 sådan, at kurset blev færdigt.

H: Ja, men der er ingen grund til at gøre det nu.

M: Der bliver jo noget med, at man skal abonnere på Det Tredie Testamente. Og hvis der så er et andet kursus, de allerede har tegnet sig for, - så tænker jeg ... jeg føler, at det er ikke praktisk.

Grethe: Hvis Per først trykker det, der mangler, så man kan sige, at han har lavet et helt samlet kursus, så har vi jo ingen garanti for, hvor han render hen for at få det afsat. Det er ikke sikkert, at han holder sig til de abonnenter, som han allerede har solgt begyndelsen til.

M: Så er der jo mange tidligere abonnenter, der måske vil have det igen.

Grethe : Og det er forkert, at han kommer ud med det, inden Martinus' bøger kommer ud.

M: Ja, det synes jeg, det er.

T: Han har overdraget forfatterrettigheden til Instituttet, så det kan han ikke.

Aage: Vil det sige, at det ikke er ønskværdigt at fremme en sag, hvor en person er i et konfliktfyldt forhold til instituttet?

M: Jeg har ansvaret. Når jeg bliver spurgt, - når det afhænger af mig, så er jeg meget, meget forsigtig med, hvad jeg svarer. Og det står for mig, at han vil sige sin stilling fra, og jeg har fået vældige erfaringer for, hvordan hans forhold er til økonomi. Så mener jeg, at jeg støtter ham. Lige dengang han sagde: Så vil jeg kun have en halv dags arbejde. Så slog det ligesom et lyn ned i mig, - nu skal han ikke have det. Hvis han blev ved med at have en stilling. Han vil ikke have en stilling. I andre har stillinger ved siden af. Hvorfor kan han ikke have en stilling ved siden af? - Skal han absolut hænge på sagen og hænge på ... det bliver jo sådan, at han ikke kan klare sig. Han har jo kæmpeudgifter i øjeblikket. Jeg mener - efter det, jeg kender til ham, så er han ikke nogen stor økonom. Jeg tror, han har en

[8. marts 1977 – side 3:]

skrækkelig afbetalingshistorie.

Aage: Jeg har læst Pers tidligere breve igennem, og jeg lægger mærke til, at Per har en meget gennemført linie. Han giver ikke udtryk for, at han ønsker svar, eller at han ønsker en samtale med bestyrelsen, men han vender det om og siger, at hvis man vil skrive til ham, så tager han da gerne imod det, og hvis bestyrelsen vil snakke med ham,

så skal han da gerne komme. Men han vil ikke ønske det. Og en anden ting er, at - jeg selv synes det er kedeligt, at han har så meget korrespondance med Bertil, fordi Bertil fortæller jo ikke Per om, hvad han selv mener, men hvad andre mener. Sådan at de oplysninger, Per får om de øvrige medarbejderes mening, dem får han gennem Bertil. Det synes jeg personligt er en lille smule uheldigt. På den anden side set, så er det en vej, Per opsøger, - den dyrker han, så han skal åbenbart lære noget af det.

M: Jamen de er da ikke gode venner, Bertil og Per.

Ib: Nej, det er en af grundene til, at de taler så lige ud om tingene.

Grethe: De er gang på gang kommet i en voldsom diskussion, og så er de straks faret hen i skrivemaskinen. Det er måske Bertil, der har lagt for og sendt et meget langt brev til Per, og han modtager så bagefter et tilsvarende langt brev fra Per.

M: Ja, han har det med at skrive lange breve, - jeg har også fået. Han kan være meget charmerende, og han — dengang, før han kom i sammen med hende Inga Rasch og den anden, - da var han jo meget flink og sød. Men det kan ikke nytte noget. Han må, - det må være en sag mellem ham og Gud.

(Ib: Ja, mellem ham og Gud og Bertil)

M: Jeg ønsker bare venskab. Jeg har eftergivet ham de penge, han skylder. Og jeg kan ikke gøre andet. Men man kan ikke råde mig til at gøre noget, der går imod det, jeg føler er rigtigt. Så ville jeg være langt ude, hvis det kunne lade sig gøre. Så kunne man ikke stole hverken på det ene eller det andet. Han regner ikke mig. Han regner ikke med, at det er til hans bedste, at jeg siger det. Det kan han ikke se. Jeg føler det, men jeg kan jo ikke sige, — ja, jeg kunne jo godt sige til ham: jeg ved jo, at du vil sige den gode halvdagsstilling op. Hvordan vil du så, — hvad vil du leve af? - Du er så optimistisk, at du tror, at kurset skal give dig mange penge. Det kommer ikke til at give dig penge, - det gør det kun, hvis mit kommer til at give mange penge, folk bliver meget glade for mit. Så da dit smager og lugter af mit, så vil de også købe lidt af det. Og så er tiden kommet. Den er ikke kommet endnu. Men det vil han jo ikke tro. Hvis jeg siger, at det er Guds mening, at det ikke skal komme endnu, - det vil han jo ikke tro, det er bare mig, - og os, bestyrelsen.

H: Han vil ikke gå ind i en ydmyg opgave, som det er at lave det almindelige arbejde her, og det er jo betænkeligt.

M: Det vil han ikke. Og det er jo det, vi har vedtaget. I fremtiden må folk selv lave studiekredsene.

H: Ja, og så vokse med det.

M: Ja. Vi kan jo ikke bestemme over en mand i Afrika, en mand i Frankrig, en mand i Italien og en mand oppe i Canada. De får bøgerne og de laver studiekredse. Det skal vi jo ikke blande os i. Det ligger udenfor os. Gør de fejl, så er det en sag mellem dem og

forsynet. Vore bøger skal bare være rene, - hele tiden. Derfor må der ikke laves om på dem. Og der er det, at der skal være et centrum her, der virkelig er fast. Derfor bliver der ikke så meget med det at vælge bestyrelse, for der bliver ikke noget med ... der bliver ikke en stab af medarbejdere, der skal bestemme. Det bliver frivillige. Ligesom de unge mennesker, der

[8. marts 1977 – side 4:]

arbejder ved Klint. Naturligvis kan vi ikke regne med, at de allesammen vil arbejde gratis, men der kommer jo mange, der godt vil arbejde. Og der kommer jo en dag, hvor vi godt kan betale dem, - det vi skal. En håndværker skal vi jo betale. Sagen bliver meget velhavende. Det vil den blive. Men — jeg er meget ked af, at der skal opstå sådan noget. Det er så langt borte fra mig. Som nu det med Per. Nu bliver han gal i hovedet på mig igen.

Aage: Og vi kan godt tage helt afslappet på, at Bertil giver udtryk for, hvad der er den almindelige mening om Per.

M: Jeg kan jo ikke garantere for, hvad Bertil har sagt.

G: Bertil er jo meget streng i sine meninger. Han føler det som et kald at revse, og han har jo noget fanatisk ved sig.

M: Jo, derfor får han den anden til at sige ting.

G: Det er forkert af Per at opfatte Bertils mening som bestyrelsens mening.

M: Det er jo ikke Bertils mening, han skal rette sig efter, og det har han jo gjort. Han må også rette sig efter forholdet til mig. Jeg har aldrig nogensinde været ... (utydl.) imod ham. Jeg har lånt ham penge og eftergivet ham gælden og hjulpet ham det, jeg kunne. At han kommer i konflikt med andre, det kan vi jo ikke gøre noget ved. Så må vi jo også snakke lidt med Bertil, for han skulle jo ikke være så hård. Han skulle jo også tie lidt stille. Vi kan jo ikke have, at vore medarbejdere slynger en hel masse ud imod andre.

G: Det mærkelige er jo, at Bertil har altid været glad ved Pers foredrag og hans kursus. Det har Bertil jo gået ind for med fuld musik. Men det startede med, at Per lyttede sig til en samtale, som Bertil førte med en dame. Jeg husker ikke hvad, der blev sagt. Men det var altså ikke i Pers favør, og derved startede deres voldsomme diskussion, og så førte det breve med sig, - og på et par andre punkter har Bertil også været efter Per.

M: De har det begge to med at skrive breve.

T: Han skriver nu heller ikke, at det er bestyrelsens meninger.

M: Nej. Han skriver meget pænt denne gang.

T: (citerer fra brevet) ... hvori den almindeligt herskende opfattelse af min person,

mine motiver, mit vanrygte af instituttets egne interesser, samt min skamløse økonomiske udnyttelse af instituttet under mit samarbejde kommer for dagen. Og hvis dette er den almindelige opfattelse af mig, forstår jeg ...

Ib: Nå ja, så er det blot et spørgsmål.

M: Det kan vi da svare på, at det er ... (utydl.)

H: Det er heller ikke en udmærket måde at indlede sådan en skrivelse på, fordi det giver indtryk af, at han ...

M: Ja, at han tilgiver os.

Ib: Men lad det nu være, - det er jo pænt af ham.

H: Og derfor mener jeg også, at det ikke er nogen nytte til at få en samtale med ham, for man kan ikke undgå at komme ind på

M: Man kan ikke undgå ... når han kommer med al sit martyrium.

Aage: Han skriver dog i sit forrige brev, "at jeg har ved flere lejligheder erfaret, at der indenfor sagen og tilsyneladende også indenfor bestyrelsen hersker udbredt mangel på forståelse for årsagen til min nuværende passive rolle."

Ib: Jo, men det er jo i og for sig rigtig nok, - ja, det han mener er, at vi mangler forståelse for, at det burde være anderledes. For vi mener sådan set, at det bør være hans initiativ, og han mener, at det bør være vort initiativ. Og heri er vi uenige med ham, og det kan ikke rigtig være anderledes.

M: De må jo komme selv. Vi render ikke ud og henter folk, at de

[8. marts 1977 – side 5:]

skal have en stilling hos os. Vi er ikke ude på nogensomhelst propaganda. Og det skal vi ikke være. Og det hjælper jo ikke, at man får folk ved overtalelse og den slags ting. Det hjælper jo heller ikke noget, at jeg truer med helvede og alt det der, - så bliver det jo bare som i et menageri, ligesom dyrene i cirkus. Vi så forresten en film i aftes, - Giordano Bruno blev brændt på bålet. Det var hæsligt, - en svensk film. Tænke sig, - de elegante dragter, en overlegen pave og sikke de snakker og sikke dumme de var. Det er da godt, at man er kommet ud af det.

M: (om et filmapparat, som Per kunne have overtaget.) Men han køber et helt nyt, som han må levere tilbage, - og taber penge. Det er jo det, der sker igen. Det mener jeg, - hvis han kommer og fortæller, at hans far har givet ham 10.000.-. Det gav han en anden bror. Men han er jo gal på Per, fordi Per er interesseret i det her. Far'en var jo medlem af det her ... (utydl.), og sønnerne var jo sergenter. Det var far'en stolt af. Det første foredrag Per var med til, da var han i uniform. Han var ikke interesseret i militæret. De er begge to blevet militærnægtere. Far'en er bygmester eller

murermester.

Ib: Det vil sige, når dine værker er kommet ud, og har skabt den nødvendige opmærksomhed, på dette tidspunkt må det være naturligt, at Per igen får disse muligheder. Altså mulighed for at disponere over kurset og arbejde med det. Men det kunne eventuelt godt indebære, at han skal betale for det. Det kunne også indebære, at det stadigvæk var instituttets sag, men at han fik bare mulighed for at arbejde med det indenfor instituttets rammer, hvis det var naturligt på det tidspunkt. Alle muligheder er til stede, men det er vi ikke bundet til på nuværende tidspunkt.

M: Vi kan ikke arbejde sammen med ham.

T: Vi kunne for eksempel godt beholde forfatterrettighederne og lade ham arbejde videre på kurset til den tid. Når nu Det Tredie Testamente kommer ud, og der virkelig begynder at komme avisomtale, og man så synes, at nu er tiden moden til, at Per godt kan få lov til at arbejde videre på det korrespondancekursus.

M: Ja, jeg synes altså, at Det Tredie Testamente skal ud først.

(M. anmoder Ib om at læse det op, han har skrevet.)

Ib: I brev dateret første marts har Per bedt om mulighed for igen at komme til at disponere over kurset og arbejde med det. Det er imidlertid ikke ønskeligt, at der bliver taget et sådant initiativ, før Martinus egne værker er kommet ud og har skabt den opmærksomhed, der vil være naturligt grundlag for andres udgivelser.

M: Ja, det passer fint.

Ib (fortsætter). På dette tidspunkt må det være naturligt, at Per igen får disse muligheder.

M: Ja.

Ib: Så kan man til den tid diskutere betingelserne, men her er man ikke bundet til nogetsomhelst andet, end det synspunkt er der, at det må være naturligt. Hvis det så viser sig, at han fremturer mere, ja, så er det måske ikke naturligt alligevel.

M: Jeg synes, det er glimrende.

Ib: Det er ikke nemt for ham at diskutere om det er fornuftigt eller ikke, om det er godt eller skidt.

[12. april 1977 – side 1:]

M: Det har ikke været til at rokke over til noget psykisk. Men nu begynder det jo, selvfølgelig. Den tredie verdensimpuls er jo i det psykiskes favør, Uri Geller er jo ikke udviklet på nogen særlig måde. Han er jo ganske almindelig. Puharich er jo en meget dygtig videnskabsmand, og åndeligt indstillet. Men de skulle jo bruge ham, Uri Geller til det der. Så alt det, han laver, det er ikke hans egne kræfter. Vi har lidt kræfter

allesammen, på normal måde. Men dem bruger vi jo aldrig, for de er jo ikke træned. Men han var jo også bedrøvet, da han opdagede, at det ikke var hans egne kræfter. Men han har jo lavet store fænomener. I Tyskland standsede han vist en bjergbane - med hånden. Standsede den. Ja, han har lavet mange. Og det er det, jeg mener, at de bruger ham til at gøre mennesker opmærksom på, at det eksisterer. Men de er jo hemmelige - for menneskene skal nå det ved deres udvikling. De skal ved deres udvikling nå at blive humane. Derfor er de forfærdelig hemmelige. De får ikke noget at vide. De får nok lov til at optage på bånd, men kassetterne tages væk. Hvis ikke han skriver det af, så forsvinder kassetten. De siger jo, at de engang vil masselade, men de ved ikke, om de tør vise sig, eller om de skal være usynlige. De siger, at een gang har de masselandet og var synlige. Men da blev folk helt skøre og tilbad dem som guder. Det ønsker de jo ikke, men det er mange år siden.

H: Det er nok før historisk tid.

M: Ja, det er før nuværende historisk tid. Ja, de siger, at for 20.000 år siden lavede de kultur i Alaska, og så gik det ned til Kina. Og de siger også, at det var dem, der besøgte Abraham.

H: Da må kloden have haft andre forhold, siden det var i Alaska.

M: Ja, da var det jo en helt anden indstilling hos menneskene. Menneskene har været meget psykisk indstillet, indtil denne intellektuelle tid er kommet. Fra det forrige århundrede er det jo det elektriske ...

M: Hvordan skal man lære at blive god, hvis ikke man oplever, at det er praktisk, at det er logisk, at det er det rigtige. Det er derfor, vi får erfaringerne, det er jo der, vi bliver kloge, - men sjældent rige ... Efterhånden så er der jo også nogen, der bliver rige. Man ser, at hele dyrenes epoke begynder med mørket. Her, hvor de skal forsvare sig og angribe. Så når de frem til at få en krop, den begyndende abekrop, - og begynder at arbejde med redskaber. Så har de frihed. Så kan de begynde at forsvare sig på hvad måde, de vil. Aben kan måske begynde med en kokosnød, eller - det ved jeg ikke - måske en gren at slå med. Men så når de frem til bue og pil, og menneskene bygger så videre, og den udvikling er jo gået godt, - fremad, helt frem til atomkerneåben. Nu er det jo også på højden, og det passer også med alle spådomme. Men nu er det jo også altsammen, man kan jo se, -- som jeg også skriver her ..., altså, det onde er ikke ondt i den forstand, man er vant til. Det er middel til at skabe mennesket. Se, mennesket i Guds billede, det er den tilværelse, der er masser, masser millioner, langt ... næsten ... ikke evig, det kan man ikke sige, - men altså lang tid. Den tid, hvor mennesket er i mørke, hvor de endnu skal slås og skændes og rives og flå hinanden, - det er kun en kort tid, faktisk, men det er kun en udvikling. De får dannet bevidsthed. Når der nu står i biblen, at Gud dannede Adam. Men der står jo, at Adam lever i en slags paradys, hvor løver og lammet lever sammen, men det er jo klart. Der var jo jeg'et. Jeg'et og dets overbevidsthed, det vil sige urbegæret og moderenergien og skæbneelementet,

talentkerner og så videre, det danner et åndeligt legeme, som er evigt med sammenhold med legemet, åndeligt legeme. Det er evigt til, enten det er fysisk eller åndeligt, det

[12. april 1977 – side 2:]

er altså evigt til. Men, det har evigt liv også på den måde, at livet skal skabes. Livet i sig selv er ikke evigt. Men det holdes vedlige. Hvis livet var evigt, - livet består jo af tanker, af skabte tanker, — og hvis de var evige, så kunne vi jo ikke tænke. Vi er nødt til, at de skal holde op, - det er nødvendigt, at de er tids- og rumdimensionelle. Det har jeg'et ikke. Jeg'et har i sig selv ingen bevidsthed. Men det har noget, som ikke findes noget andet sted. Det har det faste punkt. Det faste punkt, - det kan ingen mennesker forstå. For det er ikke tilgængeligt for sansning, men det er der. Og det findes ikke noget andet sted. Alle andre steder er bevægelse.

H: så er det også så svært at forstå, at dette punkt kan vende energierne.

M: Det er jo evigt programmeret. Det er en evig programmering, som er i jeget. Og det kan så — Jeget, det kan udvikle sig, altså, vi ser så, — Vi ser, det er i hukommelsesverdenen, når det går ud af en spiral. Så går det jo ind i en ny spiral. Og i overgangen, der er det bevidst i sin hukommelse, — for den tidligere spiral. Der har det hukommelsen med om alt det, det dræbte og myrdede, alt det er lys for det. Derfor er det, at det trækker det imod den fysiske verden. Og derfor er det, at det begynder med at myrde og dræbe og alt det der. Det har nemlig udlevet hele sin ydre bevidsthed. Nu skal det så have en ny bevidsthed. Og det får det så ved at komme ud og kæmpe for at eksistere. Det er jo noget, der ikke eksisterer på det åndelige plan. Der skal man ikke kæmpe for at eksistere. Men nu bliver det tilknyttet den fysiske verden, og nu skal det så begynde at danne bevidsthed. Og så bliver det ved - den side af sagen kender vi jo, hvordan det udvikles gennem plante og dyr og op til mennesker, - jeg tager djævleepoken med, for vi kan ikke kalde menneskene for dyriske. Det, at man kaster atombomber ned over byer. Det kan man ikke kalde dyrisk. Dyrene er meget mildere, jo. Dyrene er jo ikke værre end dem, der slakter dyr. Men dem, der kaster atombomber og kernevåben og laver koncentrationslejre osv., det er rene djævlebevidstheder. Jeg var lidt bange dengang, men jeg var nødt til at kalde det for djævlebevidstheder, syntes jeg. Jeg begyndte med at kalde det - dyrisk, men det var jo slet ikke nok. Så var det, det når igennem hele denne redelighed med at forsvare sig, med at forsvare sig. Men netop fordi det faste punkt er i jeget — Der er ikke nogen bevægelse, uden at den udgår fra et fast punkt. Den kan udgå fra en anden bevægelse, men det er jo ikke nogen vilje af en bevægelse. Kun den bevægelse, der direkte udgår fra jeget - er den rigtige. Der findes ingen bevægelse, der ikke udgår fra et jeg. Selv jordklodens bevægelse gennem rummet og stjernerne, alt ... det er jo også levende væsener. Og deres bevægelser udgår fra jeger. Der er ingen faste punkter på det fysiske plan. Der er klipper, og alt muligt —, men hvis man forstørrer dem op, så vil vi se, hvordan det hele vibrerer.

H: Men for os, der er vant til at tænke fysisk, er det lidt underligt at forestille sig, at noget, som ikke er energi, kan sende energi ud.

M: Men det er energi. Ja, men det er jo helt himmelråbende udenfor vore sanser. Vi er nødsaget til at sige, at det er noget, der er til. Men der er ikke noget, vi kan sammenligne det med. Men dets virkninger er — (utydl. ord). Og der er ingen videnskab, der kan finde nogetsomhelst fast punkt. Hvis de virkelig søger med deres apparater, og den magt de har nu. De vil ikke finde noget fast punkt. De vil komme til bevægelser, mere og mere bevægelser, - det er kun perspektivisk, at vi ser bevægel-

[12. april 1977 – side 3:]

ser. Man har lidt af det, hvis et hjul bliver sat i gang. Så bliver egerne straks usynlige, - så danner de en flade. Hvis nu der var en voldsom hastighed, og der var en masse eger, så kunne vi jo kæle for denne ting, som om det var ligesom - som en kommode. Men når man nu tænker sig bordpladen her. Der er jo ... det der bevæger sig, er jo så tæt sammen, så for os er det jo ganske umuligt at se, at der er plads til bevægelser. Men det er der. Og i realiteten er princippet kun, at det er mindre, at det er småt. Det afviger ikke fra princippet med, at vejen langt ude også er til. Så i realiteten er det det, at vi ser langt bort, når vi ser ind i mikro ... Og de væsener, der er i mikroverdenen, de føler sig sikre på sin vis. Selvfølgelig er tingene større. Men det kan de jo ikke rigtig se. Og vi har jo også ting, der er større. Vi ser kloder ..., men det er sådan set det samme princip for dem allesammen. Men det er det, menneskene skal komme til at forstå i den nye verdensopfattelse. De kommer meget bort fra det med krig. De vil komme frem til at afgøre tingene med diplomatiske afgørelser. Og så er der jo hundreder andre ting, der bliver afskaffet. Klasseforskelle og ... Det, der vil gøre det store udslag, det er, når man begynder at kunne få verden forenet under eet, een magt. Det vil de jo kæmpe med. Og derfor ... når nu der bliver krig, så tror jeg nok ... jeg regner med, at så er de slået noget i stykker, både Amerika og Rusland. De får ikke den magt. Og folkene i Rusland, de kommer ikke under sådan et diktatur. De vil gøre revolution. De vil ikke stå stille. De vil jo benytte lejligheden ... når Rusland kommer i krig, så er der jo en masse, der vil benytte lejligheden til at gøre sig fri, - og ødelægge magten. Men så er det, — det er jo allerede begyndt med FN, det er jo en begyndelse. Men folk er jo træge. De skal jo afstå fra nationaliteten. De kan godt have deres nationalitet, men de må jo blive fælles. Og det er de jo begyndt på på mange felter. Forretningsmæssigt er verden jo koblet sammen, og på mange andre felter. Men der er bare ikke på — de har bare hver sin justits, hver sin ret ... Det skal under eet retsvæsen, - en fælles myndighed. Så vil alle ... og så vil man også komme bort fra, at nogle mennesker, - de kloge, de kan narre de mindre kloge. Man må komme frem til, - til sidst, at hvert enkelt menneske skal kun lave den værdi, det koster at leve. Det skylder heller ikke noget andet. Vi er jo allesammen arvinger til jorden. Hvor er den arv henne? - Ja, den er i lommen på matadorerne. Det er dem, der administrerer det. For almindelige mennesker kan ikke administrere deres arveret til jorden. Sådan nogle som Ford og

mange andre, der har lavet store industrier, - de er redskaber for Gud til at få noget ud af det, til at samle tingene. Så engang senere hen, - så kan det gå over på eet. Vi ser, hvor de er voldsomt i gang også med det her "supermarkeder". Købmandsforretninger, - de går jo også ud af verden. Alting går over i det store, - og de går igen over i det store. Det er altsammen på vej, fuldstændig på vej til at blive til een verden. Når det er blevet til een verden, så er det klart, så lader man ikke et menneske dø det ene sted og så have overflod et andet sted. Det kan man jo se, — vi vil jo ikke lade nogle mennesker ovre i Jylland dø af sult her i Danmark, hvis det nu var sådan. Verdensstaten vil komme til det også. Men det vil jo tage sin tid, de skal jo igennem meget. Men det er jo klart, at de skal igennem krig.

H: Når militærbyrderne er væk, så vil der jo blive rigeligt til alle.

M: Ja, når det først går op for mennesker, at man kan aldrig nogensinde blive færdig med krig, hvis man laver forsvar. Man

[12. april 1977 – side 4:]

er nødsaget til at nedsætte forsvaret. Men selvfølgelig må jeg sige, det vil gå langsomt. Men de MÅ nedsætte det, så der til sidst ikke er noget. For ellers bliver de aldrig færdige. Men det er det, de vil gøre, for det sker ved, at de udvikler sig indvendigt, at de bliver mer og mer humane, at de ikke vil ... at der bliver flere og flere militærnægtere, flere og flere, kan ikke lide at være med i krig. Der er jo millioner af mennesker i dag, der er fredelige, - som har passeret det mørkeste mørke, og er nogenlunde venlige. De ved bare ikke rigtig noget, - men de vil godt kunne forstå tingene. Men så er der millioner af mennesker, der skal igennem —

T.G.: Det er klart, at karmaen danner også grundlag for mange af disse ting. Men den kosmiske stråling, som du har talt om, der foregår i disse år, den befordrer vel også noget af den udvikling?

M: Ork jo. Altså kloden bliver jo befordret ... de her udstrålinger, som jeg har talt om — altså jeg har oplevet. Den første oplevede jeg jo først, da jeg fik kosmisk bevidsthed. Den kom jo ved århundredskiftet. Men de andre to har jeg oplevet, dengang de kom. De har jo sat det hele i gang. Altså, - den første kosmiske stråling, den har sat videnskaben i gang. Man kan jo se, hvordan den er vokset så kolossalt fra århundredskiftet. Jeg kan huske det hele, - automobiler, ja, der var cykler, og det var også begyndt med tog, men ikke nær alle vegne. På kortet var der jo masser af hvide felter, da jeg begyndte at gå i skole. På gårdene lavede de selv deres tøj. Der var nok krig hist og her, men det mærkede man ikke til, for landene lavede selv deres ting - Nu er de jo allesammen knyttet sammen, så hvis der bliver krig, så gælder det jo næsten dem allesammen.

[7. juni 1977 – side 1:]

Grethe: Det er det, de har holdt (weekendkurser), at Martinus ikke synes, at vi skal

bringe referat af. Noget andet er, at de er meget velkomne til at holde flere weekendkurser, hvis der er behov for det. Det kan vi godt skrive om.

Aage: Men man kan fortælle, hvad weekendkurser er for noget.

M: Det er jo ikke tiden endnu at arrangere det. Jo, det kan godt stå i Kosmos, at der er nogen, der vil danne studiekredse. Men hvad kender vi til dem, der vil danne studiekredse? - Hvad ved vi om det?

Grethe: Når vi har helårsbeboelse i Klint, så vil vi selv lave disse kurser.

K: Har du læst det, Martinus?

M: Ja, det tror jeg nok, jeg har. Nu er det jo noget siden, men Bertil fortalte mig lidt om det. Han kom med den, og han var jo meget imod det. Og efter hvad han fortalte, så har jeg forstået indholdet. Jeg har nok ikke læst det igennem. Jeg har så meget andet. Jeg synes, vi skal give klar besked om, at vi selvfølgelig er glade ved, at nogen danner studiekredse, og jeg er også glad for det, de har lavet. Det er da mægtig storartet. Men så er det, at der bagefter skal skrives en slags velsignelse.

H: Man kan ikke se bort fra den mulighed, at Bertil har givet det en forkert drejning, - jeg har ikke læst det.

Aage: De personer, som der er tale om her, dem betragter jeg som meget positive. Vi lader dem holde foredrag mod betaling på instituttet og i feriebyen, - og det arrangerer de på den måde, at de tager alt besværet, og så tilbyder de at sende en foredragsafgift til instituttet. Instituttet skal bare på et løst ark i Kosmos lade information gå ud, - og så fik vi derefter en eller anden beskeden indtægt derfra. Man kunne eventuelt i dette tilfælde sige, at man må gerne informere, hvordan man griber det an - og undlade at rose det. Det var ikke en artikel i Kosmos, men en omtale af arrangementer.

M: Ja, så bliver det mere neutralt. Det synes jeg lyder mægtig godt. Når det er neutralt, - princippet med at holde studiekredse. Jeg mener, den måde du sagde det på nu, - det var mere neutralt, - ikke så meget med personer. Ja, så må vi også skrive, at fru Sørensen har sommetider 7 og Bertil har 6 og 7. For dem er det jo lige så meget arbejde, som det er for de andre.

Grethe: Ja, og så kunne de jo også godt synes, at de skulle skrive en artikel om, hvor godt deres arbejde var gået.

H: Jeg tror ikke, at man helt kan sidestille det, for i dit tilfælde er det referat af nogle studiekredse, som Bertil eller Inge Sørensen har holdt. Her er det noget nyt, en ny måde. Og det synes jeg nok, at der skal gives udtryk for, sådan at den idé kan kastes ud til flere.

M: Ja, det er det, jeg siger. Jeg er meget med på, at det bliver bekendtgjort, at hvem

der har lyst og kan, så er vi jo glade og taknemmelige for, at de holder studiekredse. Man kan jo også sætte det i som et eksempel, - og pege på, at andre kan få den samme idé, - eller sådan noget lignende.

Aage: Man kunne eventuelt gøre det, at man skrev noget helt generelt og neutralt om, hvad et weekendkursus er for noget, og i fortsættelse af det kunne man skrive, at nu har vi holdt et i Jylland, og vi fik gode erfaringer og opfordringer til at gentage det. Og nu vil vi gerne vide, hvor stort behovet er for det.

M: Ja, det mener jeg, det er neutralt, og der er ikke nogen, der kan få ondt af det.

Aage: Ja, de gør det jo med en positiv hensigt, og de vil da gerne give det den drejning. Så kan det komme i Kosmos.

M: Ja, jeg mener som eksempel, da er det glimrende, da det kan

[7. juni 1977 – side 2:]

få andre til at få lyst. Men som en slags privat lovtale af de to, der holder det, kan det ikke, men hvis det er fortalt, så det er ens for alle ---

H: Det er godt at knæsatte det princip, at man ønsker ikke en personlig fremtræden i bladet.

M: Nej, hvis det skal være personligt, så skal det være, når der er noget særligt bemærkelsesværdigt. Nu er det jo første gang, - og man kan jo også sige, at i Sverige har de allerede gjort det. Ja, sådan en artikel kunne jeg godt tænke mig. Det ville være udmærket. Og så kan man også bemærke, at nu har vi også fået begyndt her i landet, - og vi kan da også nævne navne, - det gør da ikke noget, - at det har fundet sted i Jylland. Altså, sådan på den måde. Så bliver det en slags opfordring og eksempel.

Aage: Nu nævnes det også deri, at det er tanken, at det ikke er to enkeltpersoner, der skulle arrangere det fremover, men undervisningsgruppen. Det er et andet problem, de lægger frem her, om det er undervisningsgruppen, der arrangerer det.

M: Ja, den repræsenterer jo instituttet, - og det må jo være den, de så skal henvende sig til. - Jo, hvis man laver en artikel på denne måde, - det har jeg skam ikke noget imod.

Aage: Man kunne naturligvis lade undervisningsgruppen skrive det her.

Ib: Det sad jeg også og tænkte på. Sådan at man simpelthen laver det til instituttets arrangement. Så er man ude over det, at der kunne blive kontroverser med andre studiekredse.

Grethe: Instituttet kan ikke have administrationen af disse weekendkurser. Alt det med betaling, og instituttet skal dække et eventuelt underskud. De, der laver det, må stå for det administrative.

M: Ja, det synes jeg. Når man holder et foredrag, så får man jo penge for foredraget, og sådan må de vel også kunne få penge, når de holder et kursus. Så er regnskabet i orden, og så er det bare, at de betaler sagen et vist beløb, - eller hvordan det nu er.

Ib: Så er det jo et privat arrangement alligevel.

H: Ja medmindre undervisningsgruppen havde en speciel økonomi til sådan noget. Men hvordan er det arrangeret økonomisk?

Aage: Ja, det der er holdt første gang, det er holdt på den måde, at alle de penge, der skulle betales, dem har man afleveret i forbindelse med opholdet derovre. Kontoret her har slet ikke været involveret. Jeg går ud fra, at der kommer et bidrag - ellers kommer der nok et. Det var der tale om.

M: Har de selv betalt?

Aage: Ja, rejse og ophold på højskolen er betalt af deltagerne. Kunne vi ikke sige, at vi tager det op til drøftelse i undervisningsgruppen på den måde, at vi fastholder det princip, at vi gerne vil informere om weekendgrupper, men der må ikke være nogen ros af enkeltpersoner eller af —

M: Det kan vi ikke skrive.

Aage: Nej, men det kan vi holde som princip for drøftelsen, og så vil vi ikke have, at instituttet kommer ind i en administration, der kan medføre udgifter for instituttet. Og så er spørgsmålet: hvem melder man sig til. I dette tilfælde har man meldt sig til Karin Brandt Nielsen - og ved at indsætte et beløb på hendes postkonto.

M: Ja, men hvad så med det beløb. Skal vi lønne dem?

H: Nej, der kunne eventuelt blive tale om, at de to's rejse (Gunnar F. og Karin) - bliver betalt —

M: Ja, det er også rigtig nok. Vi har jo tidligere betalt Mogens' rejse til Tyskland.

[7. juni 1977 – side 3:]

Grethe: De kan jo sætte prisen sådan, at det folk skal give, dækker deres egne rejseomkostninger, - så at det hviler i sig selv.

Ib: Var der noget i vejen for, at gebyret for kurset kunne gå her til instituttet?

Grethe: Ja, for så får vi et mægtigt regnskab, - og hvad med et evt. underskud.

M: Ja, det kan man godt forstå. Det bliver meget. -

Grethe: Og vi har ikke råd til at drive sådan en virksomhed, der giver underskud.

M: Nej, det har vi ikke.

Aage: Det man har gjort i dette tilfælde er at lægge administrationen ud til den

højskole, som skal have betaling for ophold og kost. Det er det, der giver mest administration.

M: Ja, jeg mener, det må kunne hvile i sig selv. Vi skal jo ikke betale et underskud, for at nogle få mennesker kan få et kursus.

Aage: I princippet kan der ikke blive underskud. Den enkelte deltager afregner direkte med højskolen, og sender man en foredragsafgift til Karin Brandt Nielsen - og en andel af den skulle videresendes til instituttet.

Grethe: Der kan være det, at der skal deltage et minimum af personer, for at højskolen vil lave arrangementet. Og hvis de ikke når det antal personer, så må de, der står for arrangementet, hefte for det.

M: Ja, det må jo averteres således, at arrangementet er afhængigt af, om der er tilslutning nok.

Aage: Man kunne tænke sig en variant af det, - at man skrev til instituttet, at man var interesseret i at deltage, og når man så så, at der var kommet mindst de 20 deltagere, der skulle være, så sendte instituttet en skrivelse ud til de tyve og sagde, at nu skal I sende en foredragsafgift, - og al den øvrige administration foregår ved direkte afregning på kursusstedet.

M: Ja, det nemmeste må være, - ligesom på min fødselsdag, - de har et vist beløb, de skal betale. Når de så kommer til kursus, så dækker det så og så meget.

Ib: Nej, jeg mener, det er omvendt, sådan at de skal betale for kurset til instituttet eller til arrangørerne, men for opholdet på højskolen skal de betale direkte til højskolen, når de er der. Så er administrationen såvidt jeg kan skønne uden for ...

(Det besluttes, at man venter med at diskutere det, til man ved mere om sagen.)

Aage: Weekendkurser vil ikke blive lavet i sæsonen. Vi siger så, at jeg forfølger sagen i undervisningsgruppen, og så siger vi, at vi kan godt give en specialomtale, fordi det er første gang, men den skal være holdt upersonlig, og den skal omfatte principper, og der må ikke være ros af enkeltpersoner. Og den måde det skal ske på i fremtiden, det skal være uden udgifter og risici for instituttet. Spørgsmålet er, om det heller ikke må være noget, der medfører arbejde for kontoret.

Grethe: Hvis det bare er noget, der skal gives videre til Karin Brandt Nielsen, - det kan vi da godt finde ud af. Men hvis vi skal føre lister og planer i stil med udlejningen - det er for meget. Arrangørerne må selv sørge for det.

M: Det må ikke belaste kontoret med ekstra arbejde.

H: (Om afspændingsøvelser og om afgiften, der går til instituttet.) Tove Buch Henningsen står for det.

Aage: Der er to aspekter. Det ene er, at vi har talt om det uheldige, at nogle laver arrangementer, der ikke har med analyserne

[7. juni 1977 – side 4:]

at gøre - og kobler økonomi på. Det andet er, at afgiften, der betales til instituttet, har med en bidragsordning at gøre.

Grethe: De giver det på et gavebrev, og hver gang, så skriver de et nyt gavebrev. Jeg ved, at Finn er ikke glad for det, for de er mange år forud med betalingen. Det trækker de fra i skat, men ikke mere end de har tegnet sig for i forvejen, - og nu har de tegnet sig frem til engang i firserne.

Aage: Derved drager de en økonomisk fordel af det, som svarer til skatten af det beløb. Jeg synes, det er uheldigt.

M: Er der ikke noget skattesnyderi i det?

Grethe: Nej, det går jo på et gavebrev, - og der er gjort et stykke arbejde for det.

Aage: Hårdt sat op, der er nogen, der arrangerer noget på Terrassen, som de drager økonomisk fordel af.

M: Det må da være skattepligtigt.

Grethe: Nej, ikke når de giver det på et gavebrev, som må trækkes fra i skat.

M: Kan det ikke laves på en bedre måde. Man kan ikke have sådan et arrangement. Jeg forstår det ikke, at vi får gaver langt frem i tiden.

(Herefter en lang snak om dette.)

Vi lader det køre endnu et år, men princippet er, at ingen må lave arrangementer i Klint, som de tjener på.

Aage: Jeg mener, at instituttet skal ikke tage imod betaling fra enkeltpersoner for sådanne arrangementer. Hvis nogen går hjem og har fulgt nogle råd og bliver dårlige, - så hænger vi på det som ansvarlige.

M: Det var også det, jeg måtte sige til Gedde. Han kom jo og fortalte mig, at han tog den uddannelse, og han fortalte mig, at han vist havde helbredt tyve mennesker deroppe sidste år. Og jeg sagde, ja, men der bliver ikke noget som helst i feriebyen. Det var nok det, han ville have haft. Det sagde jeg, det bliver der ikke noget af. Altså kommer der nogen, og du er i feriebyen, og de vil gerne have dig til at helbrede dem. Det er frit for dig, - det må du gøre. Men vi har jo ansvaret, hvis vi antager nogen til at være deroppe - i vores navn - og skal have en virksomhed, - lad os sige - naturlæge. Det var også derfor, at han Ben Saxes svigersøn, - vi er ikke interesseret i — Vi kan ikke påtage os. Jeg har ikke noget imod, hvis han kan helbrede nogen i feriebyen, men de skal ikke være ansat hos os.

H: Det vil sige, at vi må sige til Tove Buch Henningsen, at hun må holde op en skønne dag.

M: Jeg husker jo ikke, — men han regnede med om fem år, når sagen bliver større. Men jeg mener, - det skal vi ikke have. Vi skal ikke være centrum for en hel masse forskellige mærkelige funktioner.

Aage: Måske skal det være noget, der er gratis.

H: Nej, selv det. For - er det gratis, og en kommer til skade ved det under en eller anden øvelse.

M: Ja, så har vi ansvaret. Hun er jo ansat ved os.

(Aage henviser til gymnastik på stranden under en eller andens ledelse) - og det er jo gratis.

Grethe: Der kan komme en med et andet system, der skulle være meget bedre, og som vi lige så godt kunne prøve.

M: Ja, og så kommer der også nogle andre. Nu f.eks. Gedde. Han fik ikke sagt det, for jeg sagde med det samme, - der bliver ikke tale om nogetsomhelst med ansættelse ved feriebyen. Jeg har ikke noget imod, du helbreder nogle eller giver råd. Det må du gerne. Men sagen er helt uafhængig af dig. - Vi kan jo ikke ha-

[7. juni 1977 – side 5:]

ve noget imod, at folk hjælper hinanden. Men vi kan have noget imod at få ansvar for det. Lad os nu sige, at Gedde giver et falsk råd, - og det bliver helt forfærdeligt - og han er ansat hos os. Eller de laver noget gymnastik. De må gerne have lov til så vidt muligt på deres pladser, - men vi vil ikke have hende ansat.

H: I dette tilfælde er hun heller ikke ansat hos os. Så hvis der sker noget, så må det være under hendes ansvar.

Ib: På en måde har vi et medansvar, for vi reklamerer for det og oplyser om det.

H: Jeg kan godt se, at vi må stille efter at få dette her afviklet, og at vi så må afstå fra den slags ---

M: Vi må lave en regel for det. Men kan de ikke lave det uden noget som helst. Ja, det er rigtigt, at vi får nogle penge af hende. Men sagen skal ikke leve af det. Men så længe det kan gå uden vor medvirken, så kan de gøre det.

Aage: Samtidig med, at hun har haft sine afspændinger, har der været andre afspændingspædagoger som feriebyens gæster, som gerne ville fortælle om deres afspændingssystem.

Ib: Vi lader det køre i år, og så tager vi det op til nærmere diskussion og siger til hende,

at der ligger nogle principielle problemer i det der.

M: Og så passer vi på, at vi ikke får flere af den slags, men der er det, jeg mener, at vi må have en slags lov.

Grethe: Ja, vi kan ikke godt sige med en måneds varsel, at det må hun ikke. Og så har hun et år at afvikle det i.

M: Nej, det kan man ikke. Vi må netop sige det i vældig god tid, at det må høre op engang. Der kan komme andre med noget, der er lige så vigtigt som det, hun laver, og så må vi sige nej til dem. Når vi siger ja til nogen, må vi sige ja til dem alle.

Ib: Vi har indirekte sagt nej til en række andre ved, at hun har været der.

Aage: Skal vi ikke bede Finn om at ordne det?

Grethe: Nej, det tror jeg ikke. Det hører ind under bestyrelsen. Finns område er regnskab, og hvis vi blander ham ind i noget, som faktisk kommer ind under bestyrelsen — Det tror jeg ikke er godt.

M: Nej, det er noget, vi nemt kan ordne uden ham. - Hvis de gør sådan noget deroppe, så må det være uden nogen som helst tilladelse fra os. Vi kan ikke have noget imod, hvis en mand giver et godt råd til en anden. Og hvis vi siger, at vi får pengene for det, så er vi jo også ...

Aage: Kan hun låne terrassen til det?

Grethe: Så er vi inde i det samme. Hvis hun låner den, så kommer der en anden, som også gerne vil have et kursus der.

M: Hvor mange penge drejer det sig om?

Ib: Det drejer sig nok højst om en tre tusinde kroner.

Aage: Der er mange, der er glade for det.

M: Ja, det er jo meget godt. Vi er ikke glade for det.

H: Så er der jo også det, at afspænding kan man få mange andre steder.

M: Ja, det kan de få alle vegne. Der kan være andre ting, der måske er mere i kontakt med vort ... Men jeg mener ikke, der skal være sådan noget.

H. - skal tale med hende og aftale, at det hører op til næste år.

M: Vi må holde øje med alle disse tilsyneladende småting, inden de bliver for mange år gamle. Vi skal være helt uafhængige af disse arrangementer.

[9. juli 1977 – side 1:]

M: Angrebs- og forsvarsprincippet har været logiske foreteelser hele vejen gennem

dyreriget, - og også gennem de ufærdige menneskers område helt op til nutiden. Der har forsynet jo brugt forsvars- og angrebsprincippet. Dyrene er jo udstyret med et krigsvåben til krop. De skal jo forsvare sig. Mørket skulle jo læres. Hvordan skulle de ellers få erfaringer? - Når man tænker på begyndelsen på en spiral, - der har væsenerne - jeg'erne - ingen erfaring. Det er det, som man i biblen kalder Adam. Hvor lammet lever sammen med løven. Det er kun salighedsriget, der dér er tale om. Dyrene når så frem til menneskeformen. Mennesket er så frit. Det er ikke i en dyrekrop, altså ikke i et krigsredskab. De kan selv bestemme våben. Og så bliver der først rigtig gang i at kunne forsvare sig. Så vokser forsvaret, - vokser og vokser. Nu er forsvars- og angrebsprincippet vokset op dertil, hvor det ikke mere har sin magt. Nu er det færdigt fra forsynets side. Det rådner. Man kan ligefrem se, at det rådner. Der er ingen logik i forsvaret mere. Ja - selvfølgelig - man kan ikke pludselig afskaffe hær og flåder. Det må udleves. Men det bliver ikke formeret. For, se, drabsmetoderne bliver så voldsomme, at de kan slet ikke føre (2 utydl. ord). Hvis de får lov at bruge alt det, de nu har, så kan de jo ikke fortsætte. Og man kan også se, at det er helt ude af logik. En mand sidder og fisker, så kommer en mand og skyder ham, - og han går videre. En mand kommer rendende ind på en gade heroppe i Nykøbing og dræber en. Nogle, de slet ikke har med at gøre. Og så alt det her med kidnapping, - alt det her forfærdelige, som er helt ulogisk, - Nej, man kan se, at tiden er kommet, at det må ophøre. Derfor er det jo så, - så bliver der en mening i kristusprincippet. Han repræsenterer lige det modsatte. Det er ikke blot syv gange, man skal tilgive, men indtil halvfjerds gange syv. Det er jo parolen. Det er jo begyndt. Og man må sige, at kristusprincippet er ikke nær så langt borte, som man tror. Det vil sige, det går ikke under navnet kristendommen. Men der er en masse mennesker, der har humanitet, selvom de ikke er religiøse, - og selvom de er materialister. Man må jo regne med, hvor har de den humanitet fra? - Den er jo dels fra de erfaringer, de har fra gennemgåede lidelser, men vi må også regne med, at en hel masse mennesker har været kristne i tidligere liv, - og i hvem kristendommen er død. De har engang været kristne. Hvis der er nogen mening i reinkarnation, så er det jo de samme, der kommer tilbage. Det er jo dem, som skal begynde — som kan modtage de kosmiske analyser, - som begynder at være moderate, som er imod inhumanitet osv. De kommer jo mere frem. Men så er der hele den masse, som endnu har en vældig karma. Nu så vi jo under hitlerismen en forfærdelig masse karmaudløsning. Alle de mennesker, som kom i koncentrationslejre, - og den voldsomme pine og de lidelser, som de bragte på de mennesker. De mennesker, de laver ikke krig, når de kommer igen. - Men så er der jo alle dem, som var med til at forsvare sig. De myrdede og dræbte jo efter alle kunstens regler. Og det var jo naturligt, for det var jo forsvar. Det siger de allesammen. De skal også have karma. Forsvar og angreb, - det bliver efterhånden til forsvar allsammen. De kalder sig jo forsvarsminister, forsvarsministerium. Da jeg var barn, da var det krigsminister og krigsministerium. Vi kan jo se, - engang var det virkelig logik. Folk, der blev styret ved lov og ret, - selvom det naturligvis ikke var fuldkomment. Men nu er der slet ikke nogen mening i det. Hvad hjælper det, at de straffer dem, - at de sætter dem i

fængsel? - Det bliver de ikke bedre af.

Gedde: Men det jeg ville spørge dig om, er forholdet mellem menneskene. Jeg synes, at man skal ligefrem i dag passe på med at si-

[9. juli 1977 – side 2:]

ge, at det går én godt. Folk har en fantastisk misundelse i sig. Er det på grund af, at de savner livsindhold i form af, at de har fjernet sig fra Gud?

M: Ja, misundelse er jo en dyrisk evne. Dyrene er jo misundelige, dvs. hos dem er det jo en dyd. Hvis dyret ikke har forsvars- og angrebsanlæg, og det ikke er misundelig, - ikke er jaloux, så kunne dyret jo ikke eksistere. Det våger jo om sine domæner. Her var der en krage, der fløj imod ruden heroppe flere gange om morgenen. Den kunne se sig selv. Det var på det tidspunkt, når solen var knap nok oppe. Jeg røg op af sengen.

K: Har den også været her i år?

M: Nej, det har den ikke. Der var en morgen, jeg tænkte, nu står jeg op, - den kommer nok, - den plejede at komme ved fire-tiden. Det var lidt halvløst. Så tænkte jeg, hvis den nu kommer, - så tænder jeg pludselig lyset. Og så kan den jo ikke forstå, hvor fuglen blev af. Og den kom, og lyset blev tændt, og så er det hele jo væk. Vi har ikke hørt den siden.

Gedde: Kan man ikke tænke sig, at dette had og misundelse forstørres hos disse mennesker, fordi de mangler indhold i livet?

M: Selvfølgelig må man også regne med, at når situationen er sådan, at en masse mennesker ikke kan få det daglige brød, - og så er der andre, der har overflod. Det giver selvfølgelig onde tanker. Det må det gøre. Men, det er jo klart, alt det bliver jo rettet op. For i det kommende århundrede vil man blive nødsaget til at lave en verdensoverhøjhed. Det vil man i al fald blive nødt til at begynde at lave. Så må de lande, der vil redde sig, være nødt til at melde sig ind i "de forenede stater". Og jeg tror nok, at Amerika bliver mest fremragende. Men sådan sejrherre er der ingen, der bliver. De bliver nødt til at slå sig sammen. Russerne går det helt galt for. Der bliver revolution. Det er skrækkeligt med det voldsomme diktatur, - at folk ikke må sige, hvad de vil.

Aage: (om kirkens indstilling til krig og våben.)

M: Jo, men ser vi på korsfarerne, der myrdede og dræbte.

Aage: I de store engelske kirker hænger regimentsfaner, sværd og mindeplader for krigerne.

M: Jeg mener, at kirken har været meget med til at hjælpe til. Men vi må regne med, at det er ikke de jordiske politikere, der styrer. Det hele styres af kristusbevidstheden bagved. Der er ikke tale om, at der kun er een kristus. Der er jo tusinder af kristus'er. Vi

bliver jo allesammen kristus'er. Det er jo væsener med kosmisk bevidsthed. Og når de får kosmisk bevidsthed, og er færdige med det fysiske plan, så er deres bevidsthed smeltet sammen med de andre kosmisk bevidste væsener. Og det betyder alviden, almagt og alkærlighed. Og det er Guds bevidsthed. De er altså centre i Guds primære bevidsthed. Hvor er Guds bevidsthed ellers henne? - Hvordan kan han ellers holde den vedlige? - Altså, disse kosmisk bevidste væsener, de har i den første tid til opgave at styre de materielle verdener. De er bagved her. Det, at Kennedy skulle dø, og Hammersjöld, Bernadotte og Luther King, - det er altså noget de kunne nemlig nemt forhale krigen. Så tænker man, jamen skal de da slås ihjel. Men fra det åndelige plan ser det jo ikke så galt ud. De kommer jo ind og får det godt. Jeg er sikker på, at Kennedy ikke engang aner, at han blev skudt. Hvis de sådan dør øjeblikkelig, så er døden jo ikke noget. Men hvis de skal dø langsomt og pines, så -- . Det at dø, er jo ikke det, folk tror. Jeg mener, så ser man, at disse dér pludselig kommer væk. Det er jo den måde, at forsynet kan få dem ind på det åndelige plan. Men de er jo ikke uvirksomme. De bliver jo forberedt til senere, — de er jo

[9. juli 1977 – side 3:]

alligevel indstillet på fred og ikke på krig. Så når de fødes igen, så er de jo uddannet - eller indstillet på skabelse af en ny verden. Jo, dem der kommer til at overleve århundredskiftet, -- jeg har stadigvæk tanken, at det sker henad slutningen på århundredet. Men nogen siger firserne, - men det tror jeg, - det ved jeg ikke. Jeg har altid følt, at det vil ske ved århundredskiftet, og det tror jeg, kommer til at gælde. Efter Uri Gellers bog blev det jo standset, fordi Sadat — nej, Russerne havde besat en hel masse punkter i Ægypten, - i al hemmelighed. Men så er der en mand, der uheldigvis fortæller Sadat det. Så bliver de arresteret. Man kom dem i forkøbet - og så blev der ikke krig.

Gedde: Tror du ikke, det er de økonomiske kriser, der kommer i firserne?

M: Ja, det ser det jo meget ud til. Jeg mener også, at det økonomiske, — ja, nu har jeg ikke så meget forstand på det. Men det økonomiske er jo ude i noget forfærdeligt noget.

Gedde: Nationalbankdirektøren har sagt, at det går ad helvede til.

Ib: Det er mærkeligt nok, - vi bor i et land med det ringeste økonomiske system.

M: Ja, men det betyder jo også, at vi ikke har været store røvere. Dem, der har alle pengene, — der må jo være noget mærkværdigt ved dem.

Gedde: Den karma vi får, kan det ikke være svar på den økonomiske egoisme, vi udviser. - Folk vil ikke gå ned i løn for at skaffe arbejde.

M: Jo, der kan godt komme megen økonomisk karma. Arbejdsløshed er jo også en karma. Jeg tror ikke, de får alle de mennesker i arbejde. Hvis de var virkelig kloge nok, -

så måtte - men det vil arbejderne jo ikke selv - de måtte lave færre arbejdsdage. De, der har hele ugen i arbejde, - de måtte undvære nogle dage. Når de arbejder så længe, som de skal for at leve, så må resten gå til andre arbejdere. Men det vil de ikke, - og det vil give karma. Nu har vi lige set det med Berlingske Tidende. Det har kostet en masse penge. Nu er det jo også det, at Berlingske Tidende har fået en masse maskiner, så de kan undvære --- Men det skal jo frem. Menneskene skal ikke blive ved med at lave hårdt arbejde. Det bliver maskiner, der overtager det. Men det må jo også gradvis vokse.

Aage: (om den stigende vold i industrilandene.)

M: Ja, det er det, jeg siger, - at det hørte engang til angrebs- og forsvarsprincippet. Men nu laver man drab og mord osv. uden at der er krig, nærmest som røveri.

Gedde: Hvorfor stiger det så voldsomt i USA?

M: Ja, jeg mener, da Amerika blev beboet — en stor procent var jo bæreme herfra. Og så er det jo det, at tidligere kunne de jo slå om jorden derude i det vilde vesten. De var jo selv deres eget politi. Søgte guld og fortrængte dem, der boede der. Sådanne halvville mennesker, - det tager jo generationer for menneskene at komme ud af det.

Aage: Men det ser ud til, at de mennesker, der har høj grad af humanitet, lever i utrygge forhold alle steder.

M: Ja, det er jo rigtig nok. Sådan bliver jo verden. Selvom man nu ikke --- Når man er i sådan en verden, så er man jo underkastet dens vilkår, selvom man ikke er røver og bandit, - undersøgelse ved told- og flystationer, selvom man ikke er forbryder. Det ved de jo ikke, om man eventuelt er. Man må jo sige, at forhen var der jo regering og myndighed. Der var en vis orden, - logik, - og kongerne blev jo uddannet og indviet til at være konge. Men nu her i vesten, - ja, det er jo fuldstændig – jeg

[9. juli 1977 – side 4:]

er glad ved, at jeg kalder det djævlbevidsthed. Dengang jeg skulle skrive analyserne, var vi jo vant til at sige "det dyriske". Men jeg kom til at tænke på, at det er jo slet ikke dyrisk, for dyrene har jo slet ikke --- de har jo logik endnu. De dræber, fordi de skal have føde, - men menneskene, de dræber uden nogen som helst grund.

(M. nævner igen ham, der fisker og ham på gaden i Nykøbing)

- og sådan er det mange steder. Og der er det, vi kan se, at de principper, der engang var organiseret til at være forsvar og angreb, de flyder ud nu på alle måder uden logik - og det kan jo ikke gå. Og derfor siger jeg også, at korsfæstelsen er fuldstændig grænsen. Han er jo også den første, der siger, at man så at sige skal finde sig i alt. Men det må man være forsigtig med at sige. Så kom man jo slet ingen vegne. Men, jeg mener, det er noget, der skal vokse. Det er heller ikke meningen, at man skal aflægge hær og flåde. Men det enkelte menneske kan jo begynde. Der er også folk, der har sagt

til mig, når jeg sagde: om tre tusinde år så var -- "Der er så længe til" - ja, men I kan jo begynde med det samme.

Aage: Når, der er så megen vold og terror, så er det, fordi dem, der laver det, er forbrydere, der bliver genfødt og blandet op i andre samfund. Men hvad er så på den anden side grunden til at ---

M: Ja, og man har ikke den evne til at myrde dem og slå dem ned. Og det kan jo heller ikke hjælpe noget. Det med dødsstraf er også noget hen i vejret. En mand har dræbt en mand, — og så bliver han selv henrettet, og så har man dræbt to mennesker.

Aage: Men hvordan er den anden side af problemet, at flere og flere føler sig utrygge?

M: Ja, hvis jeg var rask, som jeg var før, eller ung - eller hvad skal jeg sige — da gik jeg jo vældige ture. Jeg skal ikke have noget af at gå ture nu. Dengang brugte jeg jo aftenerne til lange ture, en overgang gik jeg - så cyklede, - så fik jeg en bil, så kørte jeg sommetider hen med bilen, så satte jeg den, og så gik jeg lange ture gennem gaderne. Så fik jeg jo en lærestreg engang - det har jeg vist fortalt - jeg gik op ad Nørrevold - den er jo så bred - jeg kom ude fra Østerbro. Og så - derud for observatoriet er der buskads hele vejen ned. Og jeg kommer jo gående. Så kommer der fem mennesker frem og tager i mig, og en har hånden nede og skal have fat i tegnebogen. En anden råbte: "Lad vær' med at slå den mand". Og det var jo ejendommeligt nok. Jeg skulle jo have været slået ned. Jeg havde jo ingen tegnebog. Jeg havde et 8 karats guldur, som jeg havde haft i mange år. Så tog de det. "Nå, ja, De har måske mere brug for det end jeg, - så tag det bare". Det sagde jeg til ham. Men jeg tror det virkede. Jeg var i hvert fald beskyttet. Så gik han hen til de andre. De stod så og diskuterede og kiggede lidt efter mig. Så gik han hen til mig igen. Han kom meget venlig - "Nej, vi vil ikke have Deres ur. De bliver bare stående her, til vi er væk. De skal ikke gå til politiet." - ja, jeg kan ikke rigtig huske, om de sagde, at jeg skulle blive stående, eller at jeg skulle skynde mig at gå. Jeg må sige, jeg følte, at det var en advarsel. Jeg mener, at de må være påvirket af forsynet.

Aage: Det du sagde før, at hvis du var en ung mand, så ville du være mere forsigtig med, hvor du gik.

M: Jeg ville nok — ja, jeg ville ikke være bange, hvis jeg havde et lovligt ærinde. Men hvis jeg bare går tur. Så er det klart, jeg må bruge min forstand til at vide, at jeg kan risikere, at der er banditter. Det må jeg vide. Der er mange, der tror, jeg er helt anderledes end andre mennesker. "Kan De blive forkølet", siger de. Ja, når jeg bliver våd om fødderne, så bliver jeg forkølet.

Aage: (om forholdsregler i England ved besøg i kirker og museer.)

[9. juli 1977 – side 5:]

M: Det viser jo tydeligt, at man kan i virkeligheden ikke forsvare sig. Efterhånden bliver angrebsmulighederne så voldsomme, - altså, hvis man tænker sig, at de skulle bruge

alle de bomber og atomer og alt det, de har liggende, så blev der ikke noget tilbage. Det er også noget, som Guds primære bevidsthed vil ordne. Og det ser man også i bogen om Uri Geller, - lad bare Russerne lave det, det kommer ikke til at virke. Den bog tror jeg på, - men der er jo en masse fup i de bøger. Det skal man ikke tro på altsammen.

Aage: Men hvad kan alle disse mennesker lære af at leve utrygt?

M: Ja, alt hvad der er imod sandheden —, folk skal jo lære alle de forskellige arter, at man kan lyve, stjæle, bedrage og slå ihjel på. Husk på, det færdige menneske skal være i Guds billede, - og det vil altså sige, at der findes ikke noget som helst --- Hvis man tænker sig det færdige rige, eller Guds primære bevidsthed. Der er ikke tale om, at man har noget med kontrakter eller løfter. Alt er åbenlyst. Alt det, de siger, passer. Men det er jo en helt anden struktur. Selv bitte små overtrædelser - at man slår fluer ihjel - det er da klart, - det skal også væk. Det færdige menneske må ikke slå fluer ihjel. Det er man færdig med. Hvis man følger med i fjernsynet og ser billeder fra Vietnam, og vi ser de andre mennesker derovre, vi ser deres hjem, hvor skrækkeligt det hele er, - og der hvor der har været naturkatastrofer, - det hele er ødelagt, de har ikke noget hjem, - det hele er væltet rundt, - så må vi jo sige, at vi har det fint her, - og vi kommer ikke til at have det værst. Det er ikke jordens ydre karma, - den er forbi for længe siden. Den render ikke sammen med en anden klode, eller der kommer en drabelig meteor. Det kommer der ikke. Men det er dens mikro - det er en indvendig karma. Og jeg kender det jo også fra mig selv. Dengang - den periode, der var til at begynde med. Hvordan man hele tiden måtte tænke på, om man kan gøre det og gøre det. Så var der lange perioder, hvor jeg kunne føle andre menneskers sygdom. Jeg turde slet ikke gå op i sporvognen, - der var altid nogen syge. Det tog tid. Jeg måtte kæmpe med det i min bevidsthed, med at tage det væk. Jeg turde ikke se film. Da jeg så endelig nåede frem til, at nu kan jeg vist begynde, - så vænnede jeg mig til at tænke, at det bare var film - det foregår jo slet ikke. Det er jo bare noget, de laver. Men så skete der noget en dag, jeg var i biografen. Filmen var god nok, men så kom en uge-revue, og den er jo aktuel. Der var det her store hestevæddeløb i London. Der var en mand, der faldt af hesten, og en hest, der faldt og brækkede benet. Der havde jeg nær besvimet, - for det kunne jeg jo ikke sige var film. Så måtte jeg passe på, at der ikke var uge-revue. I dag er jeg meget stærk, - jeg kan næsten se, hvad det skal være. Da jeg var barn, var jeg voldsomt sensibel. Jeg kan huske, der var engang en pige i skolen, der besvimed. Da var jeg nær ved at besvime også. En gang om ugen skulle jeg til et kødudsalg og hente kød til min plejemor. Og om sommeren var der jo en skrækkelig stank. Så lod jeg gerne døren stå lidt åben, - det hjalp lidt. "Luk døren" - så var jeg lige ved at besvime. Så kom jeg hjem og var så bleg. "Hvordan er det, du ser ud. Kan du ikke tåle --- Åh, du er en værre splejs".

[20. september 1977 – side 1:]

M: --- og ser kristusbilledet, så vil de sige: Nåh, det er en ny sekt. Men hvis de læser

Det Tredie Testamente, så får de en anden tanke. Det er meget i kontakt med videnskaben, men det er meget lettere at forstå. De bruger elektroner og atomer, og jeg ved ikke alle de navne de har. Det har jeg ikke. Jeg kalder det bare bevægelseskombinationer, fortættede kombinationer for det faste. Andet behøver jeg jo ikke at bruge det til. Men så er det, at jeg viser, at de er sat logisk sammen, og jeg viser - ja, så kommer jeg frem til det, videnskaben ikke kan vise -- hvad det er, der laver bevægelsen. Det viser jeg gennem jeg'et og dets struktur. Men efter videnskaben, - så er der jo ikke nogen begyndelse, - så er det hønen og ægget. Det er det ikke hos mig. Men der er ikke noget fast punkt på det fysiske plan. Det er kun bevægelser, der skubber andre bevægelser. Folk må vænne sig til at forstå, at det faste punkt er usynligt og utilgængeligt, - det er selve jeg'et. Og det har altså den evne at være det faste punkt sammen med moderenergien, urbegæret, talentkerner. Det har jeg også skrevet tidligere, men her kommer jeg til at vise, hvordan det virker, - og der er ikke noget andet - og al bevægelse skal jo have et fast punkt.

Aage: Da vi i sin tid lavede ansvarsfordelingen, var der et bestemt område, som havde med psykologiproblemer at gøre, som Gedde blev tegnet som ansvarlig for. Er der nogen uoverensstemmelse mellem det, vi lavede dengang, og det vi har skrevet her?

Ib: der blev skrevet rådgivning vedrørende mentalhygiejniske og sociale forhold, - og det må nødvendigvis være rådgivning på basis af analyserne.

M: Psykologi og alm. videnskab må være noget for sig. Vor skole skal kun beskæftige sig med at uddanne i vort eget. Vi vil give stoffet, de skal lære. Og der er stof nok, for jeg kender det af erfaring. I to år var jeg med til at løse problemer for over 300 mennesker om året. Det var dengang jeg havde de store foredrag. Da fik jeg løst masser af problemer, - og dem skal vi kunne løse ud fra analyserne. Noget andet er selvfølgelig lægevidenskabelige forhold - folk bliver tosset, mister hukommelsen og den slags -- da må de gå til sygehusene. Og ligesådan med kræft og alt det der. Vi tager os ikke af lægevidenskab på den måde. Det vi skal have med at gøre, det er tankevirkomhed. Det er mentalitet. Sådan set er det jo psykologi, - men ud fra analyserne.

Aage: Det vil sige, når vi i øjeblikket har to undervisere, som er psykologer, så må de godt give mentalhygiejnisk bistand ud fra deres kendskab til analyserne og deres lærervirkomhed, - men ikke i kraft af, at de er psykologer.

M: Ja, nu er der det, jeg har læst noget af Rossen osv. Vi har ikke nogen anmeldelse af disse bøger. Vi har kun anmeldelse af vore egne ting. Der kan skrives en umådelig masse artikler ud fra alt mit stof, som ligger hen og ikke bliver brugt. Jeg kunne skrive en masse glimrende artikler, -- til dagliglivet. Det kan jeg ikke forlange, at andre skulle kunne lige så meget. Jeg er jo hjemme i det stof. Men de kan jo skrive mange ting, - i stedet for at skrive, at den professor han skriver det og det, - eller tage en artikel fra et blad og skrive om det - og rode sammen. Når vi har stoffet selv, så må man vænne sig

til at bruge det. Men det er jo noget, der kommer altsammen. Nu er det jo klart, -- i øjeblikket må vi jo tage dem, der kommer, psykologer og dem - det er jo soleklart. Men jeg regner med, at nu er det

[20. september 1977 – side 2:]

ved at bygges op, og vi kan kassere det, vi ikke skal bruge, og vi kan tage det, vi skal bruge. Og derfor er det godt nok, at vi oplever psykologi og sådan noget, men jeg vil sige, at det er bedst, at, vi ikke, har den viden. Det er bedst med den ungdom, vi får, som ikke er blandet ind i det nye. Undtagen det ligefrem er materialistiske ting. Da er det klart, at videnskaben ---. Men jeg mener, alt hvad der er kosmisk, alt hvad der drejer sig om fremtiden og det kosmiske, - det må være fra os. Vi giver jo ikke undervisning i maskineri og sådan noget. Det er der jo overflod af i verden. Der er ikke overflod af at skrive artikler til det daglige liv. Der mangler menneskene en kolossal masse. Alle mine foredrag er baseret på at give noget til det daglige liv. Det var altid en opmuntren til at gå hjem og gøre det og det, og mange sagde, åh vi skal hjem og prøve det der. Og så nogle dage senere sagde de - det er så svært. Men alt det, der er svært, det kan jo overvindes. Det er jo klart, at man skal træne sig op. Men det man helst skulle gøre, det er at bevirke, at de går hjem med, rigtig, lyst til at leve, til at opleve.

Aage: Ja, du skriver jo et sted, at når man vågner om morgenen, så skal man være glad ved, at man får lejlighed til at øve sig i at være kærlig endnu en dag.

M: Ja, - man må jo sige, - kærlig og kærlig. Det er ikke en viljessag at være alkærlig. Det er noget, man enten har eller - man har det ikke. Alle mennesker har jo noget alkærligt i sig. Men de kender ikke denne alkærlighed. De blander alting sammen i den enpolede kærlighed. Alt, hvad der er af eventyr og romaner, - ja, selv H.C. Andersen har jo meget -- men har jo alligevel en hel masse almen-kærlighed. Derfor er hans artikler og bøger gået over hele verden, og derfor er de - har jeg hørt - hans bøger er dem, der er mest oversat næst efter biblen. Og når man ser hans museum, så er det jo også kolossalt, de værker der er.

M: Ja, det de skal lære at forstå er alkærligheden, og den har slet intet med ægteskabet at gøre. F.eks. man tænker sig to ægtepar, - og de lever godt sammen, mand og kone, - og det gør de to andre også. Hvis de kan være venner uden, at der er tanke om seksualisme, så har man noget alkærligt. Der er det virkeligt venskab. Der er det ikke erotisk præget eller erotisk kraft i det. Selvom der nok er -- vellyst er jo seksualisme, - også det, at vi skal på WC, - og det at vi spiser mad og spiser os mæt. Alle normale funktioner er jo vellyst. Men selvfølgelig kulminerer det i det seksuelle. Men det seksuelle bliver jo ganske anderledes, for det får de jo over hele kroppen senere. Vore kønsorganer bliver jo rudimenter ligesom vore brystorganer her. Men, man kan jo ikke sige til folk, at de skal være alkærlige. Men vi skal ikke begynde at dømme folk. Vi skal fortælle, hvordan det virker. Det er det, der er meningen. Så kan folk gå hjem og kritisere det, - og de kan også leve det, - og de kan være skeptiske, -

det må de være som de vil. Men vi skal ikke skændes med dem om noget. Og vi skal ikke svovle? - Jeg siger - det gør ikke så meget, om man er uenige om analyserne, - at man ikke deler samme syn på dem. Det er meget vigtigere, at man er venner. Analyserne, - det skal nok ordne sig. Derfor er det tåbeligt, at de religiøse sekter slås indbyrdes, - ligesom landene slås med hinanden. Sådan skal vi ikke have det. Vi kan være venner både med Jehovas vidner og alle mulige andre. Deres tro må de have, som de vil. Den er de nødt til at have, som de vil. Vi giver bare vores, og kan de tage det,

[20. september 1977 – side 3:]

så er det godt, - kan de ikke tage det, så er det også godt. Vi kommer ikke med bebrejdelser om --- Livet fortæller jo selv, - analyserne fortæller jo det hele, enhver løsning. Så vores, det står frit. Når der ikke er noget medlemskort, så kan de hverken udmelde eller indmelde sig. Der er ingen, der har krav. Kan de lide det, - så er det jo godt. Kan de ikke lide det, så kan de jo bare lade være. Hvis de kan lide det, så støtter de sagen, - dem der kan lide det og forstår det, de støtter det akkurat som idag. Det er begyndelsen, - vi er begyndelsen. Den ny verdensepøke er netop os. Og alle de mange hundrede mennesker, der støtter sagen, de kommer jo ikke med nogle krav. For de kommer ikke med medlemskort, - og de kommer til min fødselsdag, glade og --- sådan må det jo være. Og hvis de bliver ked af det, så har vi ikke nogen grund til at bebrejde dem. For så er der ikke noget med, at de skal melde sig ud af sagen. Alt det, der er i foreninger og sammenslutninger, det er det, der laver spektakler. For når nogen er kommet godt ind i en sag, og de så laver noget, så skal de smides ud. Der er ikke nogen, der skal smides ud af vores. De er aldrig smidt ind. De går ind og ud af sig selv.

H: Næstekærlighed er jo i høj grad en teori for os, der lever her.

M: Ja, det er en teori. Det er det jo altsammen. Altså, alting er jo teori først. Det må jo først sættes op, så de kan se, at der er en mening i det.

H: Men så kan man altså godt øve sig i det.

M: Ja, det er jo det moseloven siger i de 10 bud. Det hedder sig jo også, at man skal tilgive ikke blot 7 gange. Der kan folk godt være med til --- de kan lægge sig efter at tilgive. Men så skal de også forstå, hvorfor de skal tilgive. For det kan jo se tosset ud. Og det gør det jo. Og derfor er det, karmaloven kommer ind og reinkarnationen. For kommer reinkarnationen ikke med, så er der ingen forklaring. Derfor er det, at ungdommen og verden er, som den er i dag. For dem, der vokser forbi den kristne og de andre religioners terminologi, de ved jo ikke, hvad der er moral. De ved jo ikke — det kan lige så godt være rigtigt at dræbe og myrde, - hvis der er fordel ved det. Der er nogen, der siger, ja men det kan da ikke være syndigt. Gud lader jo dyrene, — det viser den tåbelighed, de er inde i.

Aage: Der er altså ikke noget til hinder for, at folk får rådgivning med deres personlige

problemer indenfor instituttets rammer, hvis det blot sker på basis af analyserne?

M: Jo, det får de da rigtig nok, for det vi laver skoler og læreanstalter, - og studiekredse og alt muligt.

Aage: Jeg mener, at det skal være tilladt at komme, f.eks. til instituttets lærere med sine private personlige problemer og bede om råd og hjælp på basis af analyserne.

M: Jamen, selvfølgelig, det har de altid kunnet gøre med mig, - nu må jeg vise dem tilbage. Der ringer stadigvæk mennesker, - men jeg kan ikke sidde og tale med de mennesker mere. Men, altså tidligere sagde jeg aldrig nej. Jeg talte med dem, og hvis jeg kunne hjælpe dem, så gjorde jeg det. Og de fleste kunne jeg hjælpe, - men der var jo nogle, selvfølgelig, der ikke var til at hjælpe. Jeg viste dem altid først og fremmest til lægerne. Men når de så sagde: Ja, vi har gået til den ene læge og den anden læge, og det hjalp ikke noget. Nå, men så snakkede vi lidt sammen. Men selvfølgelig skal folk kunne komme til os og få råd og vejledning. Det er da klart. Og vi forlanger ikke, at de skal

[20. september 1977 – side 4:]

være medlem af noget. Det må stå åbent.

H: Det gælder ikke alene de, der arbejder her. Det bliver en personlig sag mellem de to.

M: Ja, jeg regner med, at alle mennesker er med i det her, i denne kristusepoke. Nu kalder jeg det kristusepoke. Men det er jo hele verdensaltets videnskab, - den hellige ånd, som det hedder. Alle mennesker er medlem. Men nu er det — f.eks. vi her, - vi er aktive i det og kender det. Alle de andre, de kommer bagefter, - de kender det ikke, men de er i det. Derfor er det, at der ikke skal medlemskort til. De er født ind i den sag. Den er i deres indre. De er allerede skabt med dobbeltpolethed. De fleste er langt fremme i deres dobbeltpolethed, selvom de ikke er hjernebevidst i det - i det seksuelle, så er alligevel al deres interesse udenfor ægteskabet, - der ikke kommer ægteskabet noget ved, - det er den modsatte pol.

H: Det er næstekærlighed.

M: Ja, - det behøver det jo ikke at være. Der er mange forbrydere, som er meget intellektuelle. Nej, - det kan godt være det modsatte. Men, som regel udvikles den modsatte pol. Men det er den, der får dem til at udvikles som djævlmennesker. Det er først der, hvor den begynder rigtigt. Hos dyrene, dér er de jo bundne. Der har de jo allesammen et krigsredskab. Deres krop er et krigsredskab. De kan kun overleve ved at forsvare sig. Nogen har det sådan, at de er camoufleret, både som bytte og som angriber. Så er der andre, krokodiller med stort gab, - listighed ... de kan kun leve ved at overvinde og ødelægge andre. Så er det, de når frem til mennesket. Der får de jo en krop, hvor de er frie. Nu kan de selv vælge det forsvar, de vil bruge. En abe kan måske finde på at kaste en kokosnød eller slå med et eller andet, - og der fortsætter så

udviklingen. De er jo dyr endnu, så de må stadigvæk gennem terrænerne, - om at overleve. De ufærdige mennesker ligger jo i krig, - den breder sig. - den er ikke mindre end på abernes tid. Og de vokser helt op — man kan kun sige, at de er djævlemennesker. Der ER djævlemennesker, så længe de kan oprette koncentrationslejre, og de kan operere friske, sunde mennesker, - selvom de ikke fejler noget, - de skærer dem op, - det gjorde de under krigen. Hitler var antikrist, og det næste bliver ikke bedre, - det der kommer nu. Men, jeg må jo sige, at der er jo en masse mennesker -- man kan måske sige, - ja, jeg tør jo ikke sige den største masse, - der har oplevet kulminationen af djævebevidsthed. F.eks. os her. Vi finder da ikke på at rende ud på gaden og dræbe mennesker. Vi kan se det på dem, der har overlevet, det, - dem der i den grad sådan én som Hitler, han var jo tydeligt en djævel, at se på. Engang imellem var han besat af ånder osv., - men alt bliver jo mobiliseret. Eet menneske kan ikke lave det. Også det gode bliver mobiliseret. Se - der er en masse mennesker i verden, som er færdige (med djævebevidsthed). De hedder ikke kristne. Det var ikke godt, hvis der ikke var andre, der var humane end dem, der er kristne. Men der er en masse mennesker, man kalder irreligiøse, - og man kalder materialister. De dyrker ikke nogen religion. De dyrker ikke nogen Gud. Men de har en glimrende humanitet. Hvad er det for en humanitet. Jamen, det er jo kristendommen fra dengang -- der er ingen tvivl om, at i tidligere liv var de kristne. De har været med i kristendommen dengang deres hjerner kunne tage dette at leve på dogmerne. Og dengang har de fået indøvet en vis humanitet. Forud for det har de så haft deres djævebevidsthed. Der fødes også en masse mennesker nu fra sidste krig. De er ik-

[20. september 1977 – side 5:]

ke krigs- og hitlersindet nu. En masse hitlerister har fået nok, - selvom der er mange i Tyskland, i dag, har jeg lige hørt. Se - Vi må regne med, at der er en masse mennesker, der ikke er religiøse i den forstand, - de er materialister, de dyrker ikke Gud, de kan ikke lide sekter, — men de kan have en stor humanitet. Humaniteten er jo begyndende alkærlighed. Det er jo begyndende udvikling. Er der en by, der kommer ud for jordskælv og katastrofer, så strømmer det jo ind med hjælp fra hele verden. Skriver de i avisen om en lille fattig familie, - ja, så får de hjælp. Der er megen humanitet i menneskene. Disse mennesker, - det er dem, der vil tage imod vore kosmiske analyser. Så vi kan få en masse tilhængere, som vi idag ikke regner med. Vi kan ikke regne med dem, der er kristne, - ja nogle, -- men de første skulle blive de sidste. Det er ikke sådan, at bogen kommer for tidligt, sådan set. Den kommer nok lige tilpas. Vi kan ikke regne med navnet, - om de er muhammedanere, jehovas vidner eller hvad de er. Et jehovas vidne kan jo også være et mægtig humant menneske. Frelsens hær kan også være det, - men at de så har den tåbelighed, at de tænker, at det er sådan og sådan --- Men man må sige, at dem, der er mest humane, det er dem, der er vokset over det -- over dogmerne. Man skal finde de mest kærlige blandt materialisterne - det skulle man ikke tro. Men selvfølgelig, - der er mange materialister, der er brutale og grimme. Men det må man lære at forstå også. Altså, alle disse irreligiøse mennesker, hvorfor er de det,

hvorfor tror de ikke på Gud, — fordi, der er ikke noget, der passer for deres forstand. Det, som siges i kirken, det er de vokset over for længe siden. Alle de religiøse sekter, - dem er de også vokset over. Jamen, så har de jo ikke noget at rette sig efter. Selv kan de ikke finde på noget. Men selv har de fået opøvet en vis humanitet. Den er automatisk. De finder, at de kan ikke stjæle, de kan ikke lyve, de er ærlige - mer eller mindre. De står jo ikke på samme trin.

(Om valg til bestyrelsen).

M: Vi kan nok regne med, at de kommer til at finde og lægge mærke til en eller anden, de mener kan være kvalificeret. Vi var så bange for i sin tid dette med stemmeret. Det skal der ikke være. Den siddende bestyrelse skal iagttage medarbejderne og finde de nye emner. For hvis det skal bestemmes af flere mennesker, så får vi sådan som vi har i politik, som vi læser det i aviserne eller ser det i fjernsynet. Alt det vrøvleri. Så står den ene og vrøvler --- Nå, - det lyder jo meget godt, synes man. Så kommer en anden til. Så synes man, at det lyder også meget godt. De står og modsiger hinanden og tror, de er så kloge allesammen. Og hvor havner de henne? - De sidder hele nætter og diskuterer, - og får ingen løsning alligevel. De må mangle meget søvn, tror jeg.

H: Hvad betyder formandsposten?

M: Ja, det betyder altså - Sagen skal jo have et centrum. Formanden er jo den, der har siddet længst. Man kan ikke tage en, der lige er kommet ind og gøre ham til formand.

H: Det er nærmest, - hvilken funktion har han?

M: Når jeg ikke er her mere, så må I jo se at finde ud af det, men I bliver jo også ked af det en dag. Der bliver jo en dag, hvor det skal træde i kraft, hvor I kommer til at tage standpunkt til det.

H: Overfor myndighederne skal der være en formand, ellers betyder det ikke noget særligt. Behøver vi en formand?

M: Jo, én af bestyrelsen skal være formand. Selv fire menne-

[20. september 1977 – side 6:]

sker kan godt blive uenige. Derfor er det godt, at der er een, hvis stemme er afgørende. Lad os nu sige, at de fire bliver højst uenige, - det skulle de jo ikke så gerne blive, for der er jo ikke noget at tage fejl af, - det er det samme hele tiden. De skal blot sørge for de samme ting. Men der er det jeg mener, - den, der har siddet længst, han må jo være den, der kan sætte de andre ind i det, han må jo være den, der er bedst inde i det, — det må man jo regne med. Han har jo siddet i tre år, - hvis det bliver fire år. Han er den ældste, - den, der er mest kendt med sagen, og det er jo rimeligt, at hans ord skal have mere magt. Ja - vi kan jo ikke lade en mand, der lige er kommet ind - dominere det hele. Det kan godt være, at han har langt større erfaringer, - det kan man ikke vide. på forhånd. Det er jo ikke noget, der er alment gældende, og man må

dømme en sag efter, hvad der er alment gældende. Alle analyserne er jo dømt efter, hvad der er alment gældende, ikke efter de sære tilfælde, der kan blive. Man kan ikke lave en varig tilstand efter særlige, afvigende eller abnorme principper. Det må være sådan, at den, der sidder længst, har den største erfaring indenfor bestyrelsen. Han kan jo godt have en større forstand. Der er jo forskel på menneskers forstand, - og erfaringsmasse. Jo, formand og formand. Det er jo bare et navn. Der må jo være én, som folk kan henvende sig til. Jeg synes ikke, de skal henvende sig til fire mennesker. Det er også det, jeg har fået lavet indenfor undervisningen. De skal ikke blive siddende, - det er ikke gavnligt. Nogle mennesker har en vældig evne til at få andre til at holde med sig, - så får de en magt. Så bryder de sig pokker om ---, så kan de lave helt om på sagen. De skal ikke have magt. Alle skal være lige. Ellers bliver det jo overklassemennesker. Og det kan de kun gøre ved ikke at lade magten vokse. Den magt, der skal til, den har de. Og de behøver ikke nogen større magt. Der er ingen grund til, at en mand sidder og får større magt - i den lille bestyrelse.

T: Det er i højere grad en forpligtelse end noget andet.

Aage: Ja, en forpligtelse til at sørge for, at bestyrelsen fungerer efter sin hensigt.

M: Ja, det skal han gøre. Men så er det, jeg mener, - hvis de tre bestyrelsesmedlemmer, f.eks. ser, at det er tosset, så skal de kunne lave det om. Så skal de sætte en anden til at være det. Jo, jeg mener, hvis man kan se, at en mand han egner sig slet ikke til det, så skal de tre have lov til eenstemmigt at vedtage det. Så skal han bytte plads og være almindeligt medlem, så længe hans tid er der. Man skal ikke sådan smide ham ud. Ja -- hvis han bliver flabet og sådan, - men det kan man ikke tænke sig, at kosmisk interesserede mennesker så var han ikke kommet ind. Nej - hvis det viser sig, at den, der skal være på formandspladsen - ham har man allerede kendt i tre år, - og viser det sig, at han duer slet ikke, så må man jo også snakke med ham. Og han vil måske også selv gerne være fri. Og det er jo det bedste.

Aage: Det vil være nyttigt, når der er en række ønsker, der står så klart nu, at de i virkeligheden bør noteres som beslutninger.

M: Ja, det er om at vi får det lavet så klart som muligt. Det er også mit ønske, at I udtaler jer og spørger, så vi får det lavet så klart som muligt.

Aage: Det ser også ud, som om der er for meget uvenskab indenfor sagen.

M: Det er der også. Ja, der er da mange ting, der ikke er, som det skal være. Det er rigtigt. Men der er ikke rigtig noget at gøre ved det, - altså i øjeblikket. Vi må se på det som et foster

[20. september 1977 – side 7:]

Vi må se på det som et hus, der bygges op. I et hus, der bygges op, er der både kalkbaljer og stiger og masser af ting. Sådan må vi næsten se på det. Det er mange ting,

der ikke er som ... , og der er mange, der har misforstået, -- de tror, de er højt udviklet med det samme, og de lader sig skille. Det skal de ikke blive ved med. Og det er jo ikke så sært, når vores førstemand lægger an som eksempel. Det er ikke for at kritisere ham. Han har været sød og rar, og han har jo også betydet meget. Men det er ikke heldigt, at man i sådan en bevægelse begynder at rende fra sit ægteskab. Jeg kan forstå, hvis der er tilfælde, hvor de virkelig ikke passer sammen, og det har jeg også været vidne til, — hvor det er det bedste, at de skilles. Så burde de skilles som venner. Men kan de være sammen, så bør de det. Jeg mener, ja, jeg mener, at de, der skal holde foredrag og gør sådan noget, de bør jo også optræde nogenlunde efter analyserne. Men - som det er, er vi nødt til at være glade ved at tage dem, der kan hjælpe til, og som har evnerne. Og så er det jo sådan, at vi skal ikke begynde at kritisere deres levevis. For ellers skulle jeg jo også forlængst have sagt til Mogens. Men jeg har ikke sagt spor til ham om det. Men jeg synes ikke om det. Men det er en sag for sig. Hvis jeg begynder at dominere med ham, så bliver han jo ked af at holde foredrag. Det er om at gøre, at han bliver ved at have lysten til at holde foredrag. At han så har fået sig en anden veninde - og Vibeke er ulykkelig. Det kommer han til at betale.

Ib: Hvis ægteskab opløses, og det er begges ønske.

M: Ja, hvis det altsammen er i venskab. Selvfølgelig skal folk ikke være trælbundne. Så meget frihed som muligt. Hvis de vil skilles, så må det være en sag, som de begge to kan være enige om. Det skal ikke være sådan, at han ikke kan holde den anden ud, og han render med andre kvinder - eller hun render med andre mænd. Så skal de ikke så gerne være i spidsen som lærere. Jeg mener, i fremtiden, også i bestyrelsen, der synes jeg, at de må vide ja, at de lever et pænt liv, men hvis de laver sådan nogle, hvis de med deres liv laver sorg og pine overfor deres familie, - dem de er bundet til, så synes jeg, - så egner de sig heller ikke til at være i spidsen. Det danner eksempler. Ja, Mogens har allerede set - ja, Gerner Larsson han måtte jo gerne have lov til — det der med kvinder. Han skal have svaret: Hvorfor må jeg ikke - Gerner Larsson havde jo andre kvinder. - Ja. Gerner Larsson havde jo mange kvinder. Nej, vi må tage dem, som de er. Nej, vi skal ikke blande os. Vi er kommet forbi det stadium, hvor man skal ..., altså, man må se sådan på det: Et lille barn, der er mindreårig og ikke myndig, det må jo rette sig efter, hvad forældrene lærer det. Men dem vi skal undervise, det er dem, der er kommet igennem deres store, mørke karma og er blevet humane, - og som gerne vil være med til at skabe lys i menneskeheden. Det er dem, vi skal have med at gøre. De er så store, at de ikke skal have at vide, at storsten kommer med det lille barn. De er vokset fra disse eventyr. De skal lære at tænke selv. Og derfor er der ingen love og principper, - det har vi ikke noget af. For det er ikke nogen forening, og så skal der ikke være nogen love. De er med så længe de gør det gode, - så længe er de aktive medlemmer. Når de skejer ud, - så er de, ja hvad er de så - passive medlemmer. Men de er medlemmer. For jeg regner med, at alle mennesker er medlemmer af det guddommelige. Det er de. Der er ingen, der er udenfor Guds skabelse. Men at de står på det og det trin i øjeblikket, det er jo et sted i skabelsen. Så når jeg siger, at de

[20. september 1977 – side 8:]

er medlemmer, så er det, fordi de er det kunstværk, Gud skaber på. Da vi ikke laver en sammenslutning eller en forening, ja, så bliver det deres egen sag, om de skejer ud. De er jo ikke knyttet til os med deres liv. De kan gøre det onde eller det gode. Men det er ikke, som dengang de var åndelige babyer, - da måtte der være en verdensgenløser. Kristus siger jo ikke, at han kommer igen. Ja, han siger nok, at han kommer igen, men han påstår så: ikke sådan og sådan. Han siger: Hvis nogen kommer og siger, at jeg er her og jeg er der, så tro det ikke osv. Og så siger han: Jeg har meget at sige jer, men I kan ikke tage det endnu. Men Faderen skal sende jer den hellige ånd. Nu tror de, at det er en mand. Men selvfølgelig er det ikke en mand. Ånd, det er jo mentalitet, - det er bevidsthed, tanker og viden. Han siger: Gud skal sende jer en hellig viden, - altså den højeste viden. Den skal lære jer det og fortælle jer og vise jer det jeg har sagt, tage at mit og give jer, som han siger. Han skal bekræfte Jesu ord, og give meget mere, som han ikke kunne fortælle dem. På den måde er Kristi genkomst. Altså, Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt. Når nu, som jeg sagde før, - de er materialister, - men hvad er det for en humanitet, de har under sig. Det er en opfyldelse af kristendommen, - mer eller mindre. Humanitet er jo netop en opfyldelse -- af det, at de vil hjælpe andre osv. - det er jo det, man kalder humanitet. At de ikke nænner at gøre det og det, - alt efter som de har den humanitet, så er de humane.

Aage: --- ret mange love og principper. Er det ikke ensbetydende med - når vi taler om struktur, at så skal der ikke lægges ret meget fast.

M: Ja, strukturen må være fast bundet.

Aage: Jo, men er det ikke nogle ganske få og grundlæggende ting, der kan ikke være så mange detaljer.

M: Nej, der skal ikke være så mange. Den skal også være enkel og ligetil. Men den skal være sådan, at den ikke kan væltes. - At den ikke kan laves om, - at de siger det betyder det, og det betyder det, - og han har ment noget andet. Sådan skal den ikke være. Der kan jo ikke være noget at tage fejl af. Der står jo, at instituttet har sine forpligtelser. Det skal nemlig sørge for, at mine ting kommer ud, - mine bøger kommer ud, og at det støtter al humanitet og hjælp. Det er det, der gør, at vi er fri for at betale skat af gaver. Og det er det, bestyrelsen skal besørge. Det er det, de skal have med at gøre.

[29. november 1977 – side 1:]

(Retssagen mod Martha).

M: Men jeg havde en god samvittighed. Det var en kvindelig dommer. Så siger hun: De har fået nogle penge forærende af --- Ja, det havde jeg jo da, - og det var på de betingelser, - eller hun sagde: det gør ikke noget, om pengene går tabt, for hun ville gå op og ned med sagen. "Vil De vedgå det?" - "Ja, det vedgår jeg hundrede procent". Så

havde jeg vundet sagen med det samme. Hun sagde også engang til mig: "Sig mig, kan man sprænge banken i Monte Carlo?" Nej, det tror jeg bestemt ikke, man kan. Det er sikkert sikret sådan, at det kan man ikke. - Ja, for der var en mand. Han påstod at han kunne sprænge banken. Hun havde en veninde, og hun kendte manden, og hun har sagt god for ham, og hun har også været nede i Monte Carlo, - Nej, Martha, det kan han ikke. Det skal du da være forsigtig med. "Så skal han sgu kun ha' 500 kr.", sagde hun så. Men tænk sig, at betale til sådan noget. Jeg kunne have rådet hende mange gange, men det ville hun ikke høre tale om. Og jeg kunne ikke godt være bekendt —. Men een gang måtte hun bøje sig. Vi sad og drak the oppe på Codan. Det var regnvejrr. Vi skulle ellers have kørt en tur. Så fortalte hun. Nu kan du stole på. Nu har jeg fået en sagfører, der kan ordne dem. Det var sagførrådet - der var en gammel sagfører, der havde snydt hende for 65.000.- Han skal nok ordne dem. Nu skal han blot have min status. Jamen Martha, hvem skal have din status? - Er det de mennesker, der skylder dig penge? - "Ja". Jamen Martha dog, du kan nok forstå, at der er noget galt. Hvis jeg låner 10 kr. af dig og ikke betaler tilbage og så forlanger, at jeg skal ha' din status. "Nu skal han fa'me ha'" - Så blev han kasseret med det samme. Jeg sagde: "Du kan nok forstå, det de er ude på at få gjort dig abnorm. Den unge sagfører, han er sikkert med i den gamle sagførers. - Det er for at de skal se, at hun har båret sig tosset ad ved at give så mange penge til manden. Det har de hørt noget om. Det er jeg sikker på, at det er sådan noget. Så blev hun klar over det, - men ellers var hun meget stædig. Jeg kunne da ofte se, at det var helt tosset. Men det ville hun ikke høre tale om. Jeg var jo nødt til at tie stille. Jeg havde jo ikke noget at beklage mig over. Hun havde mistet en halv million. Hun havde en halv million tilbage, dengang hun havde hjulpet os. Og der blev så lavet den kontrakt, vi skal betale, - 30.000 om året i renter, men hovedstolen skal ikke betales af os. Det ville hun have ophævet, for de her — de fik jo hurtigt den halve million fra hende. Og dertil kommer, at hun betalte ikke skat. Så var det, at skattevæsenet lagde sag an mod hende. Hun havde en stor ejendom inde ved Amalienborg, og så havde hun apoteket i Kolding, og så havde hun en stor ejendom i Gentofte. Hun troede, hun kunne holde studiekredse der. Men hun betalte ingen skat. Hun arvede jo altså efter sin mand nogle millioner. Han var apoteker. Det var under krigen, og han havde fået en masse medicin på sort børs - sammen med en anden apoteker. Og da han så dør, så kommer myndighederne — og der skulle hun så betale bøde, - 25.000 var der bedraget for, og så skulle de betale det dobbelte, og 10.000 i bøde. Men hun fik henstand og henstand. —

M: Men i dag har vi kun fået frigjort det, som vi har brug for i den skæbne, vi er inde i. Men når så sådan et menneske kommer ud i alkohol, - stoffer — så kommer der rod i det, - i erindringsområdet. Det er jo normalt godt nok, - men når det sådan kommer i uorden, så bliver det forfærdeligt, - der danner sig forestillinger. Det er derfor, jeg mener, folk skal være så for-

[29. november 1977 – side 2:]

sigtige med al det der meditation. Jo, folk skal også være forsigtige med hypnose. I sin tid optrådte de på markeder og forlystelser. Det er vistnok forbudt. Det er da godt, det er det. Der var jo ham Faustinas, som var en dygtig hypnotisør. Men dengang var der jo ikke nogen lov for det. Og da troede folk ikke engang på, at det passede. Han hypnotiserede en dame, - og kunne ikke få hende ud af hypnosen. Så er den jo gruelig gal. Jeg kendte jo Brinkfort. Han var meget dygtig til at hypnotisere. Han hjalp mange mennesker med sin hypnose. Han kom meget ud til mig, fordi han havde smerter, og så gik smerterne væk. Det vidste jeg jo ikke. Han har også undervist læger i hypnose. Der var på Frederiksberg en restaurant, der hed Sct. Thomas. Der kom et ungt par ind, og de satte sig ved et bord, og havde det meget godt sammen. Så kom der en mand ind, - han hed Thalmer, - han var naturlæge. Der var plads ved det bord, og så spørger han, om han må sidde der. Ja, det måtte han gerne. Da han havde siddet lidt, så gav damen sig til at hyle og skribe.

Torben: Ja, han har brugt begrebsdannelse. Han har lavet det med billeder, - det, der er så farligt at lære.

M: Lægerne kunne ikke gøre noget, og de fik så fat i Brinkfort. Han fik hende tilbage til normal tilstand. Men der var jo ingen, der kunne påstå, at det var ham. Men det var sikkert ham.

H: Hvad er det for noget, han kan lave?

M: Det er på en måde en hypnotiseren, en påvirkning. Indgyde hende ideer eller forestillinger.

Torben: Han gør det på den måde, at han ser sig gøre ting ved hende. Han forestiller sig i meget klart tankebillede, at han står som en skikkelse og rører ved hende. Det kan ved træning gøres så tydeligt, så det opleves af den anden som virkelighed. Men det er noget, man skal være forsigtig med at fortælle folk, - så begynder de på det. Det snakker jeg aldrig om.

M: Ja, det er kun alvorlige, samvittighedsfulde mennesker, der bør vide det. Men derfor er det også blevet forbudt. Da jeg var ung, var der mange, der optrådte med det. Nogle foregøglede at kunne det, og mange gange var det vist fup. Det er ikke noget, man skal bruge til underholdning. Det eneste sted det kan bruges, er i sygdomstilfælde, - at få mennesker på ret køl. Brinkfort hjalp mange med hypnose. Han kunne ikke hjælpe sig selv. Kan kom af og til ud til mig, og jeg sad og skrev på Livets Bog, og hver 14. dag skulle jeg levere til Kosmos. Livets Bog udkom jo i Kosmos. Og jeg sagde så til Brinkfort - kan vi ikke aftale en dag, De kan komme, så er der bedre tid til at snakke. Jo, - det kan vi godt, sagde han så. Men det holdt han jo aldrig - han kom uden videre. Jeg kunne godt se, at han var meget syg. Han havde gerne en lille bog med til mig eller et eller andet. Jeg snakkede jo så med ham, - og jeg vidste jo ikke, det var det, der var i vejen. Da der så var gået nogen tid, - ja, det var nok

en to-tre år, han sådan kom, - så holdt han op. Og så tænkte jeg, - nåh, nu er han måske nok. Men så har han mødt Gerner Larsson, og til ham har han sagt, at han var ked af, at han sinkede Martinus, - men han havde så skrækkelig en hovedpine. Når bare jeg kommer ud til Martinus, så går det væk, sagde han. Det skulle han jo have sagt. Men nu opdagede jeg, at han i stedet for telefonerede, - og så gik det også væk. Ja, tanken har jo ingen afstande. Men jeg var da glad ved, at det havde den virkning. Ja, - bare han hørte min stemme, - så gik det væk. Men det er jo ikke alle mennesker, det gælder. Så ville jeg også få meget at bestil-

[29. november 1977 – side 3:]

le. Det er ikke let at sige nej.

Nej, alle de mystiske ting, som jeg virkelig godt kunne lave. Det er ligesådan med musikken. Det må jeg ikke have med at gøre. Jeg skal kun have analyserne.

Torben: Er det ikke, fordi musik er en form for meditation?

M: Nej, jeg skal bruge alle mine kræfter, - det ville bare sinke mig. Når jeg sidder og skal skrive, og er inde i noget, og jeg så bruger tid til at øve mig i at spille, - så bliver jeg, -- jeg skal hele tiden være koncentreret. Da jeg havde spillet en dag, så kunne jeg ikke skrive den næste dag. Så måtte jeg holde op med det. Sådan er det også, - jeg kan ikke bevidst tage andres pine væk. Det er sådan noget, der skete. Det er også sommetider sket, når jeg talte med mennesker, der kom med et forfærdeligt problem, - så så jeg lige pludselig, hvad det var, det drejede sig om. Så kunne jeg lige sige det. Det var sådan, at det kom ved lejlighed. Det var ikke noget, jeg kunne - det var lukket af bevidst. Selvfølgelig, hvis jeg var på det åndelige plan, så havde jeg det frit. Her er det lukket af, for jeg skal holde mig til analyserne. Jeg kunne lave en masse mirakler, jeg har jo hele bevidstheden om det. Men det kan jeg ikke, fordi -- det er sikret i mig selv, før jeg blev født. Alt, hvad der kunne sinke mig og føre mig på afveje, - det er taget væk. Når bare jeg holder mig til mine analyser, - så går det hele godt. Og så er der også det, - jeg har jo ikke noget stort begær. De er jo mættet. Da jeg mærkede det med musikken, så holdt jeg op. For selvfølgelig var det analyserne, jeg ville lave. Og nu er det kun skrivningen, der holder mig oppe. Nu kan jeg også regne med, at bogen bliver færdig nu her i vinter, - og så kan det være, den er færdig til udgivelse til efteråret. Ja, nu er jeg nået langt frem. Ja, jeg ville jo gerne føje noget af det ind i den takkeskrivelse, jeg plejer at give for min fødselsdag. Men det tager så lang tid. Ja, for det er jo fra Det Tredie Testamente, men jeg må jo begrænse det meget. Og så kom der analyser, som jeg måtte igennem først, - men nu kommer takkeskrivelsen. Deri er der et stort område - det nye verdensbillede. Man ser mørkets mission og lysets mission, man ser, hvordan der slet ikke kunne være nogen kristusbevidsthed, hvis vi ikke allesammen gik igennem mørket. Hvis det blev taget væk, så var der ingen bevidsthed. Det er akkurat som man tænker sig et fotografi, - tager man skyggerne væk af et sort-hvidt film, så ville der ikke være noget billede. Der skal være to kontraster. Nu har jeg skrevet en hel

del --- så, - det er ikke takkeartiklen, der --- det er bogen, jeg har skrevet for hele --- Jeg er ked af, at den kommer så sent, men, — det tilgiver de mig nok, når de får den. Jo, så er det jo også det, jeg kan jo ikke skrive så meget. Jeg har ikke alle de kræfter, jeg havde før. Jeg kan ikke skrive så mange timer.

Torben: Er det en belastning for din krop, når du skriver?

M: Nej, det er det såmænd ikke, nej - tværtimod. Jeg tror, det er til gavn. Nej, det er sundt. Nu er jeg jo blevet rask, og alt det der er i orden. Jeg har ingen gigt, - jeg føler mig meget rask.

Torben: Da du begyndte at skrive i sin tid, var det da udmattende for dig at skrive?

M: Det var uvant til at begynde med. Men jeg havde jo masser af stof. Men selvfølgelig. Jeg har nok aldrig skrevet dansk før, - og så at skulle lave alt det der om, så det kan forstås. Egentlig er det det, der tager tid, - at få det om i tekst. For stoffet, det vælder frem som gamle erindringer. Det er ligesom jeg

[29. november 1977 – side 4:]

skulle beskrive feriebyen, eller sådan noget. Sådan ligger det i min bevidsthed. Det er noget, der er oplevet mange gange.

H: Tror du, at du også får tid til at skrive om strukturen, som vi talte om i sin tid?

M: Ja, - jo, det regner jeg da med. Og fjerde bind skal også være færdig. Fjerde bind af symbolbogen. Der er jo lavet meget. Symbolerne er jo lavet. Det skulle komme snart efter Det Tredie Testamente.

H: Du har jo lavet symbolet til strukturen.

M: Ja. Nu er det ikke sikkert, at den --- dengang var vi jo mere indviklet. Ja, symbolet kan godt bruges, men jeg mener, - styret er jo enkelt, så vi behøver ikke symbolet. Ja, - jeg har fået det mægtig godt. Selvfølgelig, jeg har ikke kræfter til at gå ture og sådan. Ja, ved Klint kunne jeg gå ned til stranden og tilbage igen. Men, - jeg må så sige, -- lægerne siger også, at det er meget ---. Jeg var jo til kontrol her i september. Det hele var i orden, og jeg skulle ikke komme før til april igen. Så der kan ikke være nogen særlig fare på færde. Nu hjælper det, at jeg har Mischa, så jeg ikke behøver at lave noget tungt arbejde. Jeg kan bare sætte mig til skrivebordet. Og det er det, jeg har ønsket længe. Legemligt arbejde har jeg ikke mange kræfter til. Nej, det kan jeg nok mærke. Jeg har, som andre gamle mennesker, det her med slim. Dengang jeg blev opereret, gjorde det ondt, når jeg hostede. Men så kom der en sygeplejerske og lærte mig, at jeg kan ånde det op. Men nu er det nemmere, - nu gør det ikke ondt. Jeg spurgte, om der ikke var noget medicin for det. Nej, det har man ikke. Undertiden er det mindre, og undertiden mere. Men det er ikke sådan, at jeg har feber. Det er jo nok en slags bronchitis. Men det er ikke som Maren Jensen. Hun har jo været meget syg og ligget i sengen. Det har jeg ikke noget af. Jeg har bare det, at sommetider er det svært

at hoste det op. Men ellers går det meget godt. Jo, og så er jeg jo samtidig kommet af med vægten. Det hjalp jo. Ellers tror jeg nok, at jeg ikke var kommet mig. Husk på, - jeg vejede lige ved 100 kilo. Nu vejer jeg 20 kilo mindre. Jeg skal veje 80, - og der er jeg så kommet ned og har været hele sommeren, - ellers kunne jeg ikke passe dette tøj. Jeg skal være afmagret lidt, til jeg skal til Klint.

M: Wilhelm Petersen, kender I ham. Han var for fed. Han faldt jo pludselig om. Han havde vist mange smerter i hjertet og arme. Ja, og Annelise Mønniche, ja hendes, det var jo lungerne. Men hun fik det på en rejse. Hun tog det mægtig fint. Jeg snakkede med hende, - inviterede hende over på Rosenberg. Vi sad i haven og snakkede og drak the. Det var hende, der var så sød og fik mig presset til at tage de her (høreapparat). Jeg var jo lidt stædig. Åh, Det syntes jeg ikke. Jeg havde jo de her briller. Men brillerne passede ikke med øjnene. Øjnene bliver jo svagere. Hun var mere ihærdig, for hun kendte jo til det. Og fik mig så til hendes læge, - og jeg fik en prop ud, - og så kom jeg på hørecentralen, og der lavede de de her ting og hørte mig, - nu har jeg det vældig godt. Det er bare sommetider bliver det lidt uklart, når de er lige ved at være afladet. Så har jeg elementer i lommen, som jeg skifter med. Men det er flot, at man sådan kan få det hele gratis. Brillerne, jeg havde, har jeg købt for mange år siden. Sommetider, når jeg var forkølet, så syntes jeg, at jeg ikke hørte så godt. Så var det en dag, jeg kom forbi et sted inde i byen, og der stod: Høreprøve gratis. Så jeg gik ind, og der blev jeg meget forbavset

[29. november 1977 – side 5:]

over den høreprøve. Det var hos Schweizisk urimport. Så købte jeg de briller, som jeg så havde, og dem brugte jeg, men der var flere år, hvor jeg ikke havde brug for dem. Men så kom en tid, hvor jeg måtte til at bruge dem, - men efterhånden passede de ikke, - og det var dyrt. 600 kr. for en reparation på dem, - og 1300 for brillerne. Det andet her er jo det rene slaraffenland, og så ovenikøbet to apparater til, at man kan lade dem op. Men dem, man køber opladet, er bedre.

H: Har du prøvet med pyramiden?

M: Nej - jeg tror nok, jeg prøvede, men den duede ikke. Der er det kun barbermaskinen. Det virker stadigvæk. — Men alt det andet. Det ved jeg ikke. Men i al fald, - den har noget med barberblade at gøre. Den er hele tiden skarp. Tidligere blev den sløv efterhånden.

T: (refererer til "Bermuda-trekanten", hvori man kommer ind på, at jorden er et levende væsen.)

M: Ja, mystikken er givet fri. Ligesom videnskaben har vokset kolossalt i dette århundrede, sådan vil mystikken komme til at vokse, - parapsykologi og sådan noget. Men nu vokser det jo under intellektuelle forhold. Det var det jo ikke tidligere. Da var det bare sådanne opskrifter, folk havde.

H: (Om en artikel i "Aktuelt". Præsident Carter har selv set en flyvende tallerken, - og frigivet hemmelige oplysninger om dette.)

M: Ja, myndighederne har holdt det hemmeligt. Men det er vel naturligt nok. Dels kendte de ikke til det, - og dels kan folk blive hysteriske, hvis myndighederne siger noget. Der var engang for mange år siden noget i radioen, der gjorde folk helt tossede. Noget af Orson Welles - om marsbeboere. Og hvad er det for noget med den trekant? - Der skal jo være en pyramide i den. Der var en, der tog ud og undersøgte det. Kølvet blev stående. De sejlede tilbage i det samme, - det stod stadigvæk stille. Der er jo både flyvere og skibe, der er forsvundet. Det skulle være en trekantet, - ikke en firkantet pyramide.

Aage: Der var noget med toppen, var den ikke flad?

H: Der var noget om nogle krystaller.

T: Ja, de danner et magnetfelt, som er årsag til uorden i maskinernes apparater.

G: Jo, også det, at det går i perioder.

T: Det samme er konstateret på modsatte side af kloden.

G: Du har jo også, Martinus, talt om kraftfelter på Island.

M: Ja, der er meget mystik på Island. Men der er jo også huldrefolk, der kommer frem. Jeg mener, at den fysiske atmosfære er så åndeliggjort, at diskarnerede islændinge vandrer rundt, - og de fysiske mennesker ser dem, - ser dem stakke hø osv. Det er mennesker, der er døde, men som lever endnu i deres bevidsthed i disse områder. Men det er ejendommeligt nok, at de kan blive materialiseret, og at de kan snakke med dem. Nu er det jo ved at forsvinde, det der. Men tidligere, - man kun godt forstå det, for bønderne på Island boede jo i lang afstand fra hinanden. Man kan forestille sig en gård i Glostrup, - og så en gård måske her. De havde jo hele kilometer land, som andre har tønder land. Mægtig store høje bjerge. Så derude boede de. De så ikke fremmede mennesker i månedsvis. Når der kom en fremmed til dem, så kom han til at ligge i mandens seng. De gjorde alt for dem. Og disse mennesker derude, de var umådelig psykiske. Det blev de efterhånden. De var clairvoyante. Og så kan man tænke sig, at når nu de her åndelige væsener stakkede hø, så kunne de clairvoyante se dem. Men ikke alene kunne de se dem, for når de kom hen til dem f.eks. - så blev de materialiseret. For de her islændin-

[29. november 1977 – side 6:]

ge, de havde også A-stoffet, - så kunne de materialiseres, - og så tror de, det er fysiske mennesker. Og der var jo flere, der spurgte mig, hvordan kan de gå ind i stenene, - i fjeldene. Jeg tænkte, - de må da være forfærdelig naive heroppe. Men jeg blev klar over, at det var virkelig sådan. Jeg fik desværre ikke set nogen, men jeg var jo ude på steder, hvor de ellers --- men jeg så ingenting. Men jeg talte med mennesker, der ...

Der var en, der havde haft en huldreveninde, og så sagde hun en skønne dag, så, nu kan vi ikke komme sammen mere. Vi kan kun komme sammen i drømme. Ja, de kunne hjælpe dem ved høbjergning, ved bryllupper og begravelse. Det var der flere, der talte om. Men nu ungdommen, der vokser op, de tror ikke på det, - og nu dør det jo også ud. Men man må jo regne med de kolossale afstande, hvor der ikke er mennesker. Store vidder. Der var jo en henrivende atmosfære. Man kan godt forstå, at der er ikke noget, der hindrer ånder. Nej, og så de her psykiske mennesker, det var de sådan indstillet på. Endnu var der mange psykiske mennesker. Det er nærmest kvinder, men også mænd. Men i gamle dage var der mange ude på landet, der var clairvoyante. De havde samkvem med disse huldrefolk, - og de er jo bare diskarnerede islændinge, som er i mellemzonen, - i dens begyndelse. De har dårligt nok sluppet den fysiske verden. De mener, at de går og stakker hø, - og så går de ind i fjeldene. Når man spørger disse huldrefolk, så siger de, - vi går da ikke ind i stenene, - vi går da hjem. Ja, nisser, det er diskarnerede væsener, som er fremme på det fysiske plan. Men det kan også være væsener fra andre kloder, og som er dematerialiserede. Det kan det godt være. Men nu efterhånden, - med den materielle atmosfære, der nu er, så kommer de ikke mere. Island bliver jo moderne, nu de er frie. Nu har de jo flyvemaskiner, der overflyver det hele, - de har veje, skoler, universiteter. Så ungdommen kommer helt bort fra det. Men i gamle dage fødtes ungdommen jo ude i alt det der - på landet. Som barn fik de jo fortalt om de her huldrefolk. Det er dejligt at komme ud i en sådan atmosfære, hvor der er ingen mennesker, hvor der er milevidt ...

G: Det har de også på Grønland. Der er nogle fjorde, hvor grønlænderne siger, at der må man ikke komme.

M: Ja, der er en masse ting, der hidtil har været mystik, men som nu vil blive kendt, efterhånden som folk udforsker det, og det bliver til videnskab, - så bliver der dannet atmosfære for det, og så kan de materialisere sig. Nu er der jo foreløbig krig og alt det der, - men sidst i næste århundrede, tror jeg, når jorden kommer lidt ilave, så kan der blive meget mere med ånder i det daglige liv. Efterhånden som menneskene når længere frem, - når de ikke skal fødes mere, så må de jo materialisere sig. Jo, det er vældigt begyndt. Det begyndte jo --- jeg mærkede den impuls i 1973, var det vistnok, i august. Det kommer altsammen her i skandinavien. Det er mærkeligt nok, jeg ser aldrig nogen andre skrive om det. Så jeg er måske nok ene om at opleve det. Ved århundredskiftet kom videnskaben rigtig frem. Og så kom i 1920 det kosmiske, da blev det givet fri. Nu er vi kommet frem til, at mystikken er givet fri. Og vi er altså inde i dommedag, og derfor kan vi vente en Hitlerkrig igen, eller noget i den stil. Men vi behøver ikke at være så bange her i Skandinavien, for her er luften den mest krigsfri, den kan være. Andre steder i verden er det meget usikkert. Og navnlig i østen. Jeg tror ikke, at jøderne nogensinde vil give den jord tilbage. Og jeg tror, at det bliver årsagen til krigen. Når I kommer tilbage i næste århundrede, så vil I være med til at lave den nye folkeret, hvor krig bliver forbudt. Krig vil bli-

[29. november 1977 – side 7:]

ve forbudt. Det må ikke finde sted. Så vidt må de mennesker komme. Ja, husk på, da er det jo de mennesker, der er kosmisk bevidste, der begynder at dominere: Det er jo moseloven, der degenererer nu. Og alt det der med abort. Sikken et hyl der blev, da hun skrev det brev. Hun havde egentlig ret, og jeg synes, at det var meget pænt, det lille brev. Der var jo 50%, der var for det. Tænke sig, — det er jo barnemord, - rent ud. Det er kvindens livmoder, - det er sådan set over hele verden en kødelig morderhule, - på en måde. Men, man kan ikke bebrejde nogen det. Folk skal opleve det, for at de skal lære, at det skal man ikke gøre. Alt det morderiske i den fysiske verden, - det er alt sammen for at man skal lære, - at blive uddannet til at kunne leve i en verden, hvor der aldrig er mord og drab, hvor der kun er kærlighed. Der kommer jo en mange millionårig tilværelse bagefter. Men hvordan skulle de blive kærlige, hvis de ikke kom til at opleve mørket. Hvis ikke de kommer til at slå ihjel, at myrde og dræbe --- Vi ser jo, at det er forsynets vilje, - at det må begynde med dyrene. Dyrene er jo bundet til at leve i drab og mord. Det er deres krop beregnet til. Det er et krigsredskab. Det er først, når mennesket når abestadiet, og kan begynde at bruge hænderne, - og kan gå oprejst. Så er det, at kroppen bliver fri. Så kan de lave de våben, de selv finder på. Og det skal jeg love for, - der er de blevet dygtige. Helt op i atom- og kerne-alderen. Men heldigvis får de jo lussinger på vejen. Ellers ville de jo være rene djævle. Men det er der jo mange af endnu, - en hel masse. Mafiaen, kidnappere, sådanne bander, - man må regne med, at de ikke har passeret kulminationen. Men derimod må man regne med, at der vil være en masse mennesker, som vil være interesseret i vort arbejde. Der regner jeg med, at de er hverken kristne eller medlemmer af religioner. Men det er simpelthen materialister. Dem, om hvem man siger, at de er materialister. Der er en masse materialister, der er humane, venlige. Og hvor har de det fra? - Det har de selvfølgelig fra dengang de var kristne, - nogle liv tilbage. Man ser, at for hver ny generation, der fødes, så er de længere og længere borte fra kristendommen. De er jo kun materialister, fordi der faktisk ikke er noget, der passer for deres forstand. For den gamle kristne terminologi kan et intellektuelt menneske ikke bygge på. Hvis den terminologi skal belyses af intelligensen, så må man komme til, at Gud er pervers. Det hele er jo fjollet. Man kan ikke komme bort fra, at Gud skaber mennesket i sit billede, - alle mennesker er under en skabelse, og de er ikke færdige. Og eet liv er jo ikke engang en tusindedel af denne skabelse. Det er så lille en del. Hvor meget kan det lære i et liv? - Og hvad betyder så også et liv. Det er ligesom en bil, de har. Den går i stykker, bliver ødelagt. Og sådan kan en krop blive ødelagt. Det er da mærkeligt, - vi kan få en ny bil, - men ikke en ny krop. Jo, - det kan vi også få. Ellers er reinkarnationen det rene vås, - det enkelte liv, mener jeg, - er det rene vås. Nogle dør, inden de bliver født, og nogle dør, når de er fem år, - ti år, - de kan dø i alle aldre. Men det bliver en slem én, - for der bliver en masse svæklinger i fremtiden. For det er jo ikke nok med, at de dræber det lille foster. For at et væsen kan fødes, så er det jo modnet til, at det skal fødes. Det har samlet kræfter. Men hvis nu det bliver standset, ødelagt, så skal det gennem mellemzonen til en anden undfangelse. Så har det mistet de første kræfter. Så har det

ingen livskræfter. Så kommer det måske igennem dér, - men da er det allerede svækket. Og hvis det skal gå til den tredje undfangelse, så kan man regne, med, at det fødes som en ren svækling.

[3. januar 1978 – side 1:]

M: Der skal være kontrast. Det kan jo ikke nytte, at bogens bogstaver har samme farve som papiret. Alle vegne ser vi kontrasterne. Og en bevidsthed må bestå på samme måde. Nu siger man så, at Gud kunne skabe -. Der har jeg brugt den metode, at Gud skaber, men i virkeligheden er det jo evige realiteter. Men for ikke at gøre det alt for svært, så har jeg hele tiden brugt dette her: Gud skaber. Og sådan er det jo også på en måde, kan man godt sige. Det er jo Guds bevidsthed, der lever, eksisterer og fungerer, - hele tiden. Og det er jo derved, at alle disse kredsløb opstår. Se, nu lærer vi jo om skabelsen i biblen, - den skabelse er jo kun en enkelt del af det, - der er jo evige skabelser. Så den Adam vi læser om der, det er jo ikke en første Adam. Den Adam er jo den, jeg regner med skal være plantevæsenet. Men den Adam, der er tale om, når en spiral begynder, det er jo "jeg'et". Det har brugt sin bevidsthed, det har kun hukommelsen om en tidligere spiral. Men det er blottet for at kunne opleve fysiske oplevelser. Så er det, at det først må opleve mineraltilværelsen, - og så bliver det så til plante, og så til dyr. Men det udgør jo livet. I sig selv er livet jo skabt. Derfor er livet i sig selv ikke evigt, men det holdes vedlige, så vi har et evigt liv. En mand har en bil hele tiden, når han fornyer den, men en enkelt bil kan ikke vare hele tiden. Han må have nye biler, - eller nye redskaber. Og det er jo ligesådan: Vi får et nyt liv, - hver reinkarnation er jo et nyt liv. Men det er jo kun så længe, at vi skal uddannes til at leve i den virkelige tilværelse. Den virkelige tilværelse er jo den åndelige tilværelse. Og det er jo den, hvor vi skal nyde godt af den fuldkommenhed, vi har oplevet. I den virkelige tilværelse er der ikke noget med politi, love og principper. Alle væsener har det i sig hele tiden, - hukommelse og alt muligt. Mennesket skal jo blive alvidende - ligesom Gud. For det er det, Gud består af. Gud består af kristusvæsener. Og hvad er så et kristusvæsen? - Et kristusvæsen er jo et væsen, der er nået frem til kosmisk bevidsthed, og som har hele viden. Men som han bliver alle væsener. Der er jo millioner. Alle bliver til kristusvæsener. Der er de så færdige til at komme over i det åndelige liv, som varer millioner af år, uden at de skal inkarnere i nogetsomhelst, - uden at de skal have fysiske kroppe. Det fysiske er jo kun noget, der til for at man i det hele taget kan lære at tænke. Man ville ikke kunne lære at tænke ved åndelig materie. Vi lærer at tænke, fordi den fysiske materie kræver logik. Hvis vi ikke tænker og handler logisk, så bliver der ballade, - ubehag. Derfor er det, vi må lære at være logiske. Og hvad er så logikken? - Det er alkærligheden. Det er det højeste, det mest fuldkomne der kan tænkes, at et menneske kan udfolde. Derfor regner jeg også med, at den største sætning i biblen er den, hvor Gud siger: "Lad os skabe et menneske i vort billede efter vor lignelse". Det er faktisk hele mysteriets løsning. Det er det, der sker. Alle bevægelser rundt om det sker med henblik på at skabe et menneske i Guds billede. Det er lige meget, om det sker i klodespiralen, eller om det sker her i vor spiral - eller i mikrospiralerne. De ender allesammen med at blive kristusvæsener. Når de så bliver til kristusvæsener, så smelter deres bevidsthed sammen, så bliver det en enhed. De forbliver ganske vist individuelle. Deres jeg kan jo ikke blandes med noget. Det

bliver ved at eksistere. Men de får en fælles magt. Og derfor er jeg'et, når det er på det åndelige plan - og når det ikke er i særlig mission, osv. - så er det eet med alle disse kristusvæsener. Og det er Guds primære bevidsthed. Og det er den, der styrer og leder verden her bagved. Derfor er det morsomt at se politikerne rundt

[3. januar 1978 – side 2:]

om sidder og snakker og snakker, - og så kan man se, at det bliver helt anderledes. Men, det der sker, er jo en undervisning. De er her for at lære, og det de skal lære, det er, at de skal lære at se, hvad djævlbevidsthed bringer. For det er jo den bevidsthed de skal af med, - det er den, de ikke skal have. Men hvordan kan man skabe en stor fuldkommen tilværelse, hvis man har djævlbevidsthed med. Hvis man kunne risikere i de højeste verdener, at der kunne opstå djævlbevidstheder, så var det jo ligesom på det fysiske plan. Men det fysiske plan er jo kun Guds smeltedigel, - og her er det, man lærer mørket at kende. Og det er derfor, at jeg i særlig grad ville vise en skitse af hele verdensbilledet før Livets Bog, som Det Tredie Testamente, fordi så får de med det samme at se, hvad det drejer sig om, - og de får at se, hvad det er, de lærer igennem Livets Bog. I Det Tredie Testamente står også om kristendommen, at den ikke er i forfald, og at den ikke er alt det, som man tror, den er. Men jeg følte, at det ikke var nok, og fik impuls til at vise, - at de må se det nye verdensbillede. Det nye verdensbillede er, at djævlbevidstheden kommer til ære og værdighed, - om jeg kan sige det sådan. Fordi, - dette fjollereri de har nu med hensyn til mørket, - det er jo helt hen i vejret. De vil se, at det er virkelige realiteter. Lige så godt, at der er fuldkomne væsener, kristusvæsener, lysets tilværelse, - lige så godt må der være en mørkets tilværelse. Ellers kunne der jo ikke blive en lysets tilværelse. Hvordan skulle man kunne få erfaringer. Der kunne aldrig blive tale om kærlighed, hvis der aldrig nogensinde var anledning til kærlighed. Hvis der ikke er to ting, der kontrasterer, så kan man ikke opleve. Det kan man tydeligt se på et fotografi, et sort-hvidt. Hvis det er under- eller overbelyst, så altsammen er uden skygger eller er helt hvidt, så er det ikke noget billede. Det skal være i harmoni. - Det som er på det åndelige plan, -- der kan man sige, jamen, der er da ikke noget mørke på det åndelige plan. Nej, ikke i praksis, men det eksisterer som visdom. Der eksisterer mørket som bevidsthed, - man kender det og ved, at det skal man ikke lave. Man har den klogskab, at man ved, at de ting skal man ikke lave. Man ved, hvordan man skal være, hvordan man skal leve. Det kunne man ikke vide, hvis man ikke havde oplevet virkningerne af mørket. Hvordan skulle man vide det. Det man fortæller, at hvis man ikke er skikkelig, så kan man komme i helvede og brænde — alt det her, som han sagde, præsten, - at det lille barn, der ikke blev døbt, det brændte i helvede. Sikke noget pladder for intellektuelle mennesker. For primitive mennesker er det jo det samme, som når man snakker med en baby i vuggen. Der kan faderen og moderen jo heller ikke sige store sandheder. Der må de også sige noget som: - hvis du ikke er rolig, så kommer bussemanden. Det nøjes de jo ikke med nu, og det gør barnet heller ikke, når det bliver ældre, - så nøjes det ikke med, at der kommer en bussemand. Og nu er menneskeheden på et stadium, hvor de ikke nøjes

med, at man fortæller dem, at der er djævle og et helvede. De vil vide hvordan, - og det er jo det, der sker. De får at se, hvordan det hele virker. Når jeg kan være så sikker, så er det dels for den måde, jeg er blevet sat ind i det på, - dels af de impulser jeg har, - og alt det går op. Jeg har ingen konkurrenter. De kan ikke komme højere end - altså - balancen, - og det er alkærligheden, - og det er den, menneskene skal nå. Men den tilværelse, man har på det fysiske plan, består jo af mange inkarnationer, og der skal en hel del inkarnationer til, naturligvis, det er jo tusinder af inkarnationer, men det er ingenting sammenlignet med den tilstand, de skal opleve uden at skulle inkar-

[3. januar 1978 – side 3:]

ner. Det kan man også se med de flyvende tallerkener, der hvor de hos Uri Geller siger, at de for 20.000 år siden lavede kultur i Alaska. Så i alle de år har de ikke været inkarneret. Og 20.000 år lader det til, er ingenting i deres tilværelse. Og det gør det faktisk heller ikke, for hvad betyder tid på det plan. Nej, men altså, - det har ikke været helt let at forme det, - for det skal jo formes sådan, at det bliver så troværdigt som muligt, - at det ikke virker som fantasi. Det skal kunne stå for god eftertænkning. Jeg viser jo grunden for det, for de kan godt blive lidt forskrækket ved, at jeg forsvare mørket og djævlévidsthed. Men det er jo en kendsgerning. Man kan ikke sige, at menneskene blot er dyriske. Dyrene er jo rene milde væsener i forhold. Dyrene er jo nødsaget til at dræbe for at leve, - oven i købet af andre væseners kroppe. Og de er jo udstyret med et krigsvåben. Deres krop er faktisk et krigsvåben. Enten er det et våben, hvorved det camouflerer sig og er usynlig, eller også er de udstyret med våben og gift, så de kan overmande. Der er også nogen, der siger: Det kan ikke være så syndigt med det onde, for man ser jo dyrene -- Gud har jo skabt dyrene. Men de ved slet ikke, hvad de taler om. Når man nu tænker sig -- lad os nu sige, at Gud skal skabe et menneske, - for det er den nemmeste måde, de kan få fat på det - lad os sige, at Gud skaber et væsen. Hvordan skal det væsen få fornemmelse, hvis ikke det bliver bragt ind i en situation, hvor det skal forsvare sig. Det er det, der sker. Hele dyretilstanden er jo en tilværelse, hvor det skal forsvare sig. Og de har ovenikøbet deres eget forsvar indbygget i deres krop. Og det sker til de når menneskekroppen, hvor de begynder at kunne gå på to ben, hvor armene bliver fri. Så kan de begynde at skabe våben selv. Så er det, aben kan tage en kokosnød, eller et ris eller noget, og menneskene begynder at lave bue og pil og begynder at lave våben. Og så er det, de begynder at udvikle sig til djævlévæsener, til den bevidsthed, som skal være modsætningen til den guddommelige bevidsthed. Det onde, der ikke er blevet til kendsgerning for dem, det kan de ikke vide noget om. At de har fået det fortalt, og at det står skrevet, det betyder ikke noget. Det ser man jo tydeligt nok. Det skal opleves. Derfor er Guddommen nødt til at lade alle væsener gennemgå denne mørkeproces. Men det er denne udtalelse, det er den, jeg mener, er foreløbig, for det er noget, der har sket i al evighed, - at denne skabelse har fundet sted. Det er ikke Gud, der står og skaber. Men jeg har hele tiden skrevet det, for det var den nemmeste måde. Så regner jeg med, at jeg senere kan skrive en artikel om, hvordan det kun var et sprogbrug. For det er jo klart, - Gud

står ikke og skaber. Se, - det er jo Guds egen bevidsthed, der opretholdes. Når man nu ser på hele udviklingen, - man ser, hvorledes menneskene udvikles helt nede fra denne primitive tilstand, - fra den dyriske tilstand, hvor man ligefrem æder hinanden og skal forsvare sig og kommer op til mennesket. Og der bliver det raffineret, der er det ikke bare med at forsvare hinanden, men der er det med at finde ud af, hvor skrækkelig nederdrægtige ting, man kan lave, hvor forfærdeligt ødelæggende man kan være. Der er logik væk. Man kan sige, at med korsfæstelsesepoken gik logikken væk fra menneskene. Da er der ikke mere logik i forsvaret og krig. Det kan man se. Der er ikke nogen logik i, at nogle mennesker anholder en flyvemaskine med 2-300 mennesker. Og alle de andre ting, man ser. Der er heller ikke nogen logik i, at menneskene har lavet våben, så de kan næsten ødelægge kloden. Hvorfor skulle de det. Hvad har de af fjender. De har ikke andet end en klat andre mennesker, - en smule af deres egne væsener. Hvorfor skal de have så kolossale ødelæggelsesvåben. Det

[3. januar 1978 – side 4:]

er også manglende logik. Nu må man så sige, at vi er i dommedagen, vi er i de såkaldte sidste tider. Jeg regner med, at Hitlerismen rigtig var begyndelsen til dommedag. Men det er jo ikke færdigt. Altså, når jeg siger, at logik gik ud af forsvar og angreb, - altså med korsfæstelsen, så er det man kan se, hvad er det Jesus bevirker. Han kommer jo lige med det modsatte af angreb og forsvar. Han siger, vi skal have det væk. Han siger i virkeligheden, at vi skal finde os i alting. Men det er jo klart, — man kan lige så godt sige, at man skal være virtuos på klaver. Det er alkærligheden, der er målet. Det er den forandring, han har iværksat, der finder sted. Nu kan man så sige, - det som Hannemann sagde en dag. Jeg sagde nemlig, at når Det Tredie Testamente kommer ud, så tror jeg nok, at vi får meget at bestille. "Nej, det tror jeg rigtignok ikke. Folk er så materialistiske". Men han har jo ikke begreb om det, han snakker om. Det er rigtigt, at der i menneskeheden er mange materialister, men man kan da ikke sige, at de, der er materialister, er djævlvæsener allesammen. Der er da en masse humane materialister. De er da ikke djævlvæsener, fordi de ikke tror på dogmerne. De tror ikke på dogmerne, fordi de er for langt fremme. Ja, jeg kan da se med mig selv, - jeg kan da forstå, at det kan ikke være rigtigt, at et barn, der ikke bliver døbt, skal brændes i helvede. Det må man da kunne forstå, at det ikke kan være rigtigt. Det er en kolossal kulturforandring. Det jeg ville sige, det er så, at alle de mennesker, der særlig kommer til at danne den nye kultur, det er materialisterne. Ikke de hårde, grimme materialister, mafiaen og alle de der. Det er dem, der ikke har overvundet djævlbevidstheden. Djævlbevidstheden skal jo kulminere. Og da kan man sige, at alle de almindelige humane mennesker, - selvom de ikke er fuldkomne, - men er kommet dertil, at de ikke kan dræbe og myrde og ikke laver bankrøveri og ikke stjæler, - der er masser af sådanne mennesker, selvom de er materialister, - masser af mennesker, der har moral. Men hvor har de den fra? - Jamen, de har jo været kristne. Det kommer fra kristendommen, men den har tabt sin terminologi, fordi den var for naiv. Men den fik alligevel nogle mennesker til at blive humane. Det er jo ikke så sært, for når man

tænker på, at de første kristne lod sig brænde, - gik ind til vilde dyr, - og alt det de led. Så er det jo ikke så mærkeligt alt det, der blev stadfæstet. Det er nu skjult for menneskene, fordi man tror ikke på kirken, det de prædiker har ingen inspiration mere, - om helvede og alt det. Og så er der også det, menneskene må forstå, hvad er et liv, - hvis ikke der er flere liv, så er reinkarnation jo det rene vås. Hvis der kun var eet liv, så skulle man jo leve det ud i eet liv, - blive færdigt menneske. Men hvem bliver færdig i eet liv. Nu begynder man at dræbe dem inde i moderlivet. Det må jeg sige, at det er kulminationen af kulturens undergang. Længere ned kan de ikke komme. At menneskene begynder at dræbe sig selv inde i moderlivet. Det er så djævelsk, som det kan være. Men det skal også vises, for det skal blive til kendsgerning, at det skal man ikke gøre. Det vil nemlig føre med sig, — altså, disse aborterede fostre, De kan ikke gå tilbage til den åndelige verden. For de er født og beredt til at gå ind i den fysiske verden. Nu bliver de så bremset, standset. Så går de hurtigt i mellemzonen tilbage til en anden undfangelse. Men der har de tabt en del kræfter. Og hvis de også bliver aborteret der, så skal de igen — de skal blive ved, til de fødes. Det kan blive aborteret sådan, at det næsten fødes åndssvagt. Betingelserne for at forbinde sig med forældrenes arvelige organer taber de. Og det betyder så, at der fødes en mas-

[3. januar 1978 – side 5:]

se svækkede mennesker. Og så er der noget helt andet, der vil gøre sig gældende. De kvinder der aborterer deres børn - og de mænd, der er far til børnene og er med til det, - de bliver selv aborterede. De kan jo ikke blive født af normale mennesker, - eller i normale ægteskaber, mener jeg. De må også blive aborterede. Ellers kan karmaen jo ikke opfyldes. Og de bliver så også svækket i kommende liv. Derfor er det, jeg siger, at det sidste stadium i kulturundergang, det er, at man dræber, allerede inden det kommer til verden. Se, det lille barn - fostret - der er jo et voksent menneske bag, som skal ud i verden, - altså en ånd. Og man lukker af for det lille barn. Det kan ikke komme ind i den fysiske verden, så kan det ikke udvikles og blive til menneske i Guds billede. Men de kan ikke lukke det helt ude. Og kan det ikke komme ind i denne verden, så kommer det på en anden klode. Det kan godt blive så galt for de aborterede, at de fødes på en helt anden klode, - hvis det bliver helt umuligt her. Men vi må jo regne med, at det er alltsammen planer i Guds skabelse. Men jeg må sige, at jeg kan ikke se, at der er noget mere afsporet end det. Jeg synes, det er værre end Herodes. Her ødelægger de selve Guds skabelsesproces. Det kan man ikke bebrejde nogen. Det skriver jeg også. For de ved jo ikke bedre. Men de vil komme til at opdage det, - til videnskab, til kendsgerninger, - at det skal man ikke gøre. Men det kan ikke ske på et øjeblik. Tiden skal vise det. Alle de mange ting, de kommer i Det Tredie Testamente. Ja, - det der med aborterne, det er nok i det 4. bind af symbolbogen. Der har jeg skrevet om undfangelse. Men dengang var det jo ikke fremme i den grad, - det med abortering efter det lovmæssige. Da var det jo illegalt. Men at det er blevet lovmæssigt, - jeg mener, at der er flere nationer, der har forbudt det igen. Måske russerne. Nej, det er ikke af humane grunde. Russerne bruger en masse på våben. De er parat til at tage

hele verden, - men de bliver sorteper. I det næste århundrede vil man arbejde på at skabe en verdensfolkeret. Denne folkeret vil forbyde krig. Men det kan den jo ikke gøre, undtagen der bliver en fælles regering. Og stormagterne vil ikke have den magt. Det er navnlig dem, der vil blive knust. Kina er jo på nakken af Rusland, - og Amerika - Amerika er jo så umådelig rig. Når man tænker sig, at de kunne føre krig i Vietnam og samtidig sende mennesker til månen. Det har kostet svimlende med summer, - og samtidig med mange andre ting. Og politik, - når vi ser på vore egne politikere - de snakker og snakker - man ser dem i fjernsynet - og der bliver ingen resultater alligevel. Men det er jo, fordi det hele skal gå i stykker. Og det gør det. De tror på bedre tider ... Hvad er det også med pengene? - Værdier farer op og ned, som om det var sæbebobler. Så længe et hus er solidt og man kan bruge det som ly mod naturen, - så må det have den samme værdi. Jeg kan forstå, hvis det er faldefærdigt. Men det er jo ikke det, der bestemmer prisen. Og der er andre ting. Vi kan f.eks. tage tøj. — Man kan bare tage børsen. Jeg må jo sige, at jeg er ikke inde i sådan noget. Det er kun, hvad jeg intuitivt kan opleve. Og der kan jeg se, at børsen, mener jeg, er det rene svindel. Det er rigtig nok, at det er et system. Men det er et system, hvorunder man kan tilegne sig en masse værdier uden at lave spor. Der er værdier, - og næste dag er det steget noget så højt —, hvad er det for værdier, der er kommet til? - Det er tænkte værdier. Så er der en anden dag, hvor der kommer en modsat tankegang. Så ryger det pludselig ned. Det er måske en mand,

[3. januar 1978 – side 6:]

der dør, en der betyder noget, eller et eller andet der sker henne i det eller det land. Så ryger det ned. Det er hele tiden beregnet på, hvad man kan presse ud af samfundet. Jeg ved godt, at der er en mening i det, men det virker jo tosset. Man låner 1.000 kr. og får udbetalt meget mindre, måske det halve, men man skal alligevel betale renter af de 1.000 kr. Ja, der er en slags mening i det, - men jeg synes, hvad er det for tosserier. Det, der er galt, - det, der er afsporing, det er det, at man er kommet ind på at handle med pengene. Penge skal kun være til som byttemiddel. Når man kan købe penge, så betyder det, at man kan købe sig fri for at arbejde. Og det er der jo millioner af mennesker, der er fri for at arbejde. Millionærerne er jo ofte dygtige mennesker, og de er jo også Guds redskaber til at samle tingene sammen. Men deres kvinder, hvad koster de ikke, - og de laver jo ingen gavn for samfundet. Nu kan vi jo tage vor egen dronning, var det ikke flere millioner, hun havde smykker på for? - Det er ganske vist nok noget, der ikke er hendes personligt, - det går vist i arv. Men alligevel. Det er ikke for at kritisere det. Vi taler jo bare om, hvor tosset det er, - hvor lidt det passer ind i tingene. Det må nødvendigvis ændres. Det kan heller ikke være rigtigt, at der er den vældige forskel på mennesker. Nogle er drabeligt højt på strå, - og andre er fattige. Det er jo, fordi det er gået efter dyriske principper: De kloge og magtfulde udnytter de mindre kloge og mindre stærke. Men de mindre kloge bliver jo ikke ved med at være mindre kloge. Der er jo meget opløsning. Men i fremtidsstaten bliver der ikke nogen overklasse. Nej, - for man vil komme frem til, at de må frembringe det, de selv koster.

Der er jo ingen mening i, at andre mennesker skal frembringe det, andre skal leve af. Nå ja, - det kan godt være, at det ikke går så hurtigt. Det gør det ikke. Men det vil være i gang. Når de skal til at rette op efter krigen — så når I kommer igen ... men I kan være glad for, at I er inde i det her. I kan være glad for, at I kan forstå tingene og er nået frem til at vide, hvad man ikke skal gøre. Så når folk siger, at det er jo forfærdeligt, hvad der skal ske, - så siger jeg, ja, men det kommer da an på, hvordan man selv er. Selvfølgelig bliver det kedeligt, når der er krig. Nu er verden jo alligevel så international, så det berører hele verden, - hvis der er krig. Og jeg tror ikke, at jøderne gi'r sig, og at der bliver fred. Jeg synes godt om Sadat. Det var meget fint gjort. For han var virkelig en fredens mand, - det kunne man mærke, da han talte der. Men jøderne kan jo heller ikke blive ved med at have sådan en klausul, at de tror, at de er Guds udvalgte folk. Ja, det var de nok engang. Men det er jo allerede forbi nu. De var Guds udvalgte folk dengang, de nåede frem til en tilstand, hvor Kristus kunne fødes, - hvor den nye verdenskultur kunne blive født. Man må sige, at det er jo ikke bare det, at Kristus fødes der, men det er den nye verdenskultur, der skal afløse al denne her mørke verdenskultur. Og det kunne jo gøres i Palæstina. Essæerne var jo nået frem til en fremskreden kærlig væremåde. Nu må vi så håbe, at vor sag klarer sig godt igennem, for det bliver deres redningsplanke. Det gør det. Også efter hvad Nostradamus siger. Han siger, det vil komme ud for megen modstand engang med katolikkerne. Han siger også, at muhammedanerne vil blive interesseret i det. De bliver jo også klogere. De trænger ind i Europa, men der standser krigen. Det ved jeg ikke, - det blander jeg mig ikke i, - men det er interessant at læse. Men det kan jo være, at det er det, der skal ske nu, at muhammedanerne trænger ind i Europa, - det ved jeg ikke. Men der bliver verdenskrig,

[3. januar 1978 – side 7:]

og jeg tror, at det er det, der i mellemøsten der bliver det udløsende. Hvad skulle det ellers være, - det er den spænding der.

Da jeg skulle skrive tak - nu her to gange - så var det så underligt, at skrive det samme. Så var det, at jeg synes, at nu skrev jeg lidt af det, som jeg arbejder med. Og denne gang kom det til at vare så længe, - for jeg kom hele tiden til ting, som jeg ikke kunne sætte ind. Så kom jeg ind på det her med mørket og lyset. Og jeg har også fået breve, - om ikke de kunne købe nogle flere af dem. Det var tegn på, at de synes om det. Ja, vi har noget at gøre. Der er meget, der afhænger af os. Nu håber jeg, vi får held med - det gør vi selvfølgelig - med vore ting, efterhånden. Det her med campingpladsen skal vi jo først have færdig. Og så er der det med pavillonerne. Men det lykkes nok alltsammen. Det har det altid gjort. Men det løser sig ikke af sig selv. Men der viser sig altid mennesker, der kommer og hjælper til.

M: Vi har kun ansvar for analyserne og bøgerne, at det bliver holdt i orden, - og oversættelser. Nogle tror, at vi skal have mennesker, der har fået en hel masse viden på universiteter. Vi skal kun regne med det, der er deres åndelige tilstand. Det er det,

det drejer sig om, og ikke om de sidder inde med en masse viden om materielle forhold. Selvfølgelig - det kommer til at udvikle sig sådan, at det bliver een videnskab. Vor tids videnskab vil ikke blive ved med at være den hovmodige stand, den er nu, - den vil også blive interesseret. Vi så den aften i TV, da der var tale om abort. Der var én læge, der var meget human. Han fortalte om de små fostre, - at de havde hænder osv. Men så var der en yngre læge, der var så vigtig. Man må jo sige, at lægerne ved meget og kan gøre meget. Men der er også meget, de ikke ved, - hvor de er lige så stupide som religiøse dogmetro mennesker. Men der er mange dejlige læger, må jeg sige. Dem, jeg har haft med at gøre, - de har været vældig flinke, - og de har også reddet mit liv. Så jeg er jo glad for, at jeg ikke på nogen måde har været imod lægerne. Jeg har altid sagt, at de var Guds redskaber. Men at de ikke ved alting, - det kan man jo ikke bebrejde dem. Men det er jo kedeligt, når de er sådan vigtige og hovmodige. —

Ib: Men såvidt jeg husker, blev der aldrig noget testamente ud af det der. Det var kun et foreløbigt materiale, som aldrig blev endeligt vedtaget.

M: Der må være et testamente for instituttet.

Ib: Ja, og det er instituttets vedtægter, og dem var vi også begyndt at arbejde på på et vist tidspunkt, og dem har jeg en række notater til.

M: Det er også rigtigt, det skal vi se og have lavet et testamente for instituttet.

Ib: Jeg tager notaterne frem og så tager vi dem op til behandling igen.

M: Ja, det vil være godt. Man kan jo aldrig vide. Vi må jo have det ind i den struktur, vi ønsker, og som det skal ind i. Ja, det handler jo også om min bisættelse. Tror du virkelig, at vi skal have Odd-Fellowpalæet, - at der kommer så mange?

Ib: Ja, det tror jeg. Jeg tror, der kommer enormt mange mennesker.

M: Navnlig hvis der går nogen tid efter, at bogen er kommet ud.

Ib: Ja, men også alligevel.

M: Hvor mange kan der være, mon 1.500?

Aage: Nu kan du bare se, hvor mange der kommer til din fødselsdag.

Ib: Hvor mange?

[3. januar 1978 – side 8:]

Aage: Mellem fire og fem hundrede. Der kommer mindst det dobbelte. 3-4 gange så mange, det tror jeg.

M: Jo, der kommer nok mange, så det behøver ikke at blive sådan en flov historie.

Ib: Det er noget, vi også skal have op til behandling igen. Der er meget deri, der nu er forældet, fordi forholdene har udviklet sig anderledes i mellemtiden.

H: arbejdes der stadigvæk på forslaget til et mausoleum.

M: Det skal vi - jeg tror på torsdag - drøfte sammen med Sam. Det ville jo også være godt, om det kom derop. Det mener jeg, at Sam vil bekoste. Og det gør jo ikke noget, at det bliver færdigt i god tid.

[31. januar 1978 – side 1:]

M: De bevægelser, vi kan se, er kun ganske lidt i forhold til, hvad hele den fysiske verden består af. Vi kan nok se et jernbanetog, der kommer, og vi kan se hverandre, - men det er i virkeligheden kun lidt. Det er jo ligesom fast, kloderne er faste og bordet her, gulvet, stene, klipper, men i virkeligheden er det jo allsammen porøst. Det er bare perspektivforholdene, der gør, at det ser sådan ud for os.

(Ib: så kan det jo være lige meget med copy-righten).

M: Ja, vi kan også i tanken tage den væg væk, men - panden render imod. Det kan man ved at dematerialisere, men så kommer man helt ud af det fysiske. Efter videnskaben selv, - så er det jo bevægelse, - vibrationer. Men de er jo så mikroskopiske. Selvom afstanden mellem partiklerne er større end partiklerne, - så er de alligevel inden i hinanden. Hvad vi jo ikke kan se perspektivisk -, det er kun kosmisk, at det kan løses. Der skrives så mange bøger i øjeblikket, - om pyramider.

Om artikler til Kosmos.

Aage: Spørgsmålet er, hvor mange artikler af Martinus får vi i Kosmos. En skønne dag er alle dine artikler jo i bogform. Og når folk så har købt alle dine bøger, - måske små artikler i store samleværker - om man så alligevel skal have dem i Kosmos.

Ib: Nej, så skal de jo ikke blive ved med at komme i Kosmos.

M: Nej, det skal de ikke. Men selvfølgelig, når sagen bliver meget større og kommer på forlag med bøgerne, så må der komme en hel masse, der kan skrive artikler. Vi kan ikke blive ved at regne med de få, der nu skriver artikler. Der vil komme mange, som gerne vil skrive. Det er der ganske vist også nu, men vi kan ikke bruge, alt det, vi får, for de er ikke rigtig hjemme i stilen.

Aage: Det lyder måske lidt barsk, men det skal bare være indtil videre, at hvis — (utydeligt), og de gerne vil bruge den i anden forbindelse, ja, så siger Instituttet selvfølgelig ja. Men man kan bare sige det på den måde, at det bør være en gave til Instituttet, når nogen skriver en artikel.

M: Jo, man må hele tiden pointere, at det er menneskene, der skal opretholde Instituttet, det er ikke Instituttet, der skal opretholde menneskene. Instituttet må bæres af mennesker, der er interesseret. Det er ikke en sekt, der skal tage indtægter og der skal opretholde sig selv, - eller et meditationscenter, der tager betaling. Det gør vi jo ikke. Vi lever på det, at mennesker er interesseret og vil støtte det. Sagen vil

senere hen få foræret mange penge. Sagen vil blive meget, meget rig. Men det er jo altid det her med begyndelsen.

M: Vi må have det hele samlet i en bog. Og vi må så også have lavet en mindre bog, vi kan give folk. Hvis nogen finder på, at der skal laves en forening. Det vil vi ikke have. Vi vil jo have forbindelse med de kredse, der opstår. Det har vi jo også med de to i Norge. De vil sikkert allesammen have en vis forbindelse med sagen, og derigennem får vi så at vide, hvad de gør. Og så må man regne med, at det er mennesker, der nogenlunde —, der ikke ligefrem er forbrydere. Vi må have et forbud imod, at der dannes foreninger, for så bliver det jo en sekt. De skal bare gå sammen. Det eneste, det drejer sig om, er deres interesse.

H: Vi kan nok ikke forhindre nogen i at danne forening. Hvis de gør det, så afskærer de sig fra samarbejdet.

M: Ja, så hører de ikke til sagen.

M: Hvordan med copy-righten efter min død?

Ib: Den sag skulle være i orden.

M: Det skal også anbringes på symbolerne. Jeg har også tænkt

[31. januar 1978 – side 2:]

på, at der er noget, vi skal have rettet ved den orange farve. Det tænkte jeg ikke på, da jeg begyndte, - og da det så bliver til lysbilleder — den gule farve går væk i den orange, og så er de begge to røde. Planteriget og dyreriget er begge to røde. Jeg måtte stå og sige, ja, den skulle egentlig være orange.

M: Lovene for instituttet, dem kan vi jo ikke røre ved. De ligger jo fast.

Ib: Nej, de ligger ikke helt fast. Der er en hel masse bestemmelser i dem, som godt kan laves om.

M: Nå nej, jeg mener det om, at det skal være selvejende.

Ib: Nej, dem skal vi ikke røre ved.

M: Men det kan I andre jo også kigge på. Det er jo det, at jeg har ikke den arbejdskraft, som jeg havde før. Men nu er der da udsigt til, at bogen bliver færdig snart. Og det er det, vi også venter på, så vi kan få et billede på, hvordan sagen bliver modtaget. Foreløbig er den jo modtaget pænt, når man tænker på den måde, den er kommet ud på. Den er næsten kommet ud "under jorden". For der har jo ikke været så meget offentlighed. De enkelte interviews, der har været, de betyder ikke så meget. Men der er jo det, som han sagde, ham fra Aktuelt. De fik så mange læserbreve. På den måde ser man, at bladene bliver pacet frem. Han sagde, at de kender ikke spor til Martinus, - så derfor ville de gerne --- Det var jo også et meget pænt interview der var, - men der

skulle have stået, at det er en selvejende institution. Han skriver jo om en pragtvilla, en patriciervilla. Og så tænker folk, - ja, den laver han godt. Ork, - det har jeg hørt så mange gange. Ja, - de kan jo ikke finde noget. Det er en selvejende institution. Vi eksisterer jo for størstedelen ved gaver. Men det er jo også det, at sagen er beregnet på, at det er menneskene, der skal ønske dens eksistens. Sagen behøver jo ikke selv at ønske sig selv. Det er altså mennesker, der ønsker at være med. Men hvis de laver det til en forening eller sådan noget, så forkalker det.

Ib: Derfor skal der måske også være, - hvad vi har været inde på tidligere - en bestemmelse i lovene, der sagde noget i retning af, at Martinus åndsvidenskabelige analyser må under ingen omstændigheder anvendes til sekt - eller foreningsdannelse.

M: Ja, det må vi have. Det ville være forfærdeligt — ja, sagen er jo engang garderet, men der kan jo opstå sådan nogle sygdomme, som vi kan undgå, hvis vi laver det forbud. Da det er sandheden, - da det er realiteter, så kan det ikke forgå. Det vil overvinde alting. Men hvis det var noget, jeg havde fundet på, - noget, jeg havde digtet, så kunne det hurtigt forgå. Men jeg skriver ikke nogetsomhelst, som jeg ikke har fået gennem det åndelige. Jeg kan læse ting og finde mange tanker, men det, som ikke er virkelige oplevelser, det kommer ikke i noget som helst. Der er jo mange ting, som jeg kan forestille mig, men som ikke behøver at komme i Livets Bog. Men alt det, som er i Livets Bog og i Symbolbogen, det er absolut kosmiske oplevelser fra kosmisk bevidsthed. Og det har jeg fuldstændig oplevet. Så derfor kan det ikke rokkes. Men det kan jo genere nogle mennesker. Sagen vil jo også blive forfulgt meget. Når man skal tro Nostradamus, — Hvad er det, der står, Muhammeds tilhængere vil trænge op i Europa, men de vil blive optaget af "troen fra Danmark", og de vil acceptere den, og det vil bevirke, at de trænger ikke længere frem, og at de vil gå tilbage igen. Jeg regner med, at Nostradamus nok skal være nogenlunde rigtigt, - det har jo - meget, af det - været rigtigt hidtil. Men der er jo mange andre spådomme, der også er fremme om det fra Danmark. Men jeg ved, at det er det. Der er ikke to Martinus'er. Der er nok mange, der har

[31. januar 1978 – side 3:]

navnet, men der er ikke flere, der har kosmisk bevidsthed, altså i den udstrækning, at de har den mission. Og hvis nogen kommer og siger, at de har kosmisk bevidsthed, så er det bedste kendetegn, at de må have en mission, - en temmelig fremragende mission. Ellers er det bare noget vrøvl. De må kunne frembringe noget, så man kan se, at det virkelig er for menneskene --- Men nu er det jo blevet kendt, det med kosmisk bevidsthed og kosmiske glimt, og jeg har jo allerede mødt nogen, der har fået kosmisk bevidsthed, -- men det gik jo galt. Jo, der var ham, der var ved det flyvende korps, — han kom ikke ret langt. Der gik et par år, så kom han og sagde, - "ja, jeg var helt tosset". Der var én, der kom på nervekliv. Han døde vistnok. Han så engle --- "Ja, jeg ser engle". Nå, - det var da ejendommeligt. Og jeg snakkede videre med ham, - og så kom vi ind på pengene. "Ja, dem har jeg afskaffet i den åndelige verden", - hvor der

aldrig har været penge. Ja, det er mærkeligt, sådan noget. De bliver så skøre. Ja, for det er jo faktisk det, der sker med stofferne, - så kommer de også ind i en fejltagtig kosmisk bevidsthed, - ja så er det bevidstheden bliver tosset, de ser syner, - de er jo ligesom babyer, de får det alt for tidligt. Så bliver der forvirring, og den kosmiske hjerne kan ikke tåle det. Og de kan også meditere, - de kan sidde og tænke glimrende, dejlige tanker, - og så kommer de på bølgelængde med det kosmiske, - det slår ned. Men så har de ikke andet, — deres væremåde er jo ikke ændret. Men nu får de jo så al den viden her i de kosmiske ting, - så nu al det, I har læst, f.eks. det gør, at I ikke bliver så forstyrret, selvom I får et kosmisk glimt. Nej, for de ting, der opstår, - det er noget, I er kendt med. Det bliver bare jeres egne oplevelser. I kommer til at fornemme det, som I selv ser det. Det er det, der sker. Men hvis I ikke har spor af idé om noget, så bliver det helt forvirrende. Så forstår I ikke, hvad det er, I oplever. Det er derfor, den kosmiske undervisning må ud først. Så er der udsagn, så menneskene kan modtage kosmisk bevidsthed. Og det vil de så også efterhånden kunne. Men nu skal vi jo se, - vi får jo vore velsignelser og vore forbandelser. Men det må vi regne med. Men jeg er ikke så bange. Så bor vi også på det bedste sted, jeg tror ikke, det bliver ordnet med jøderne, - der tror jeg ikke, at Sadat ... Men det var faktisk rørende at se ham den aften i fjernsynet. Jeg synes, det var en mægtig indsats, han gjorde. Men det går jo ikke så nemt. Og jøderne, - de er stejle.

Gedde: Men det, der er i vores love, der er jo også meget forbundet med vor struktur.

H: Derfor er det godt, at vi får talt om de ændringer, som kan komme på tale, så lovene får den rette udformning.

M: Ja, det er rigtigt. Jeg må sige, det er jo noget af en hæmning, så længe det andet ikke er færdigt. Det vil jo betyde meget, at vi ser, hvordan det bliver modtaget. Hvis det bliver modtaget overordentlig venligt, så bliver det jo ingen sag. Bliver det modtaget --- ja, der vil altid være nogen, der vil lave kritik og sige - sikke noget vås, - og sikke noget. — Men det betyder ikke noget, fordi vi kan se, hvordan verden i voldsom tiltagende fart bliver modtagelig. Der er ikke en dag, uden at der sker nye, skrækkelige ting. Kidnapping af private mennesker, - den rige mand i Tyskland. Andre rige mænd kan jo også blive kidnappet. Men så er der jo også det her med aborter. Det er jo også helt nede i mørket. Vi kan være glade for, at det ikke er på den tid, da Sodoma og Gomorrha eksisterede, for så ville der nok ske noget for at sprede --- det blev jo lavet for at

[31. januar 1978 – side 4:]

sprede de mennesker. Ja, for hvis de blev slået ihjel, - det var jo ikke meningen. Altså, at det var en bombe. Det er da klart, for når det væsen, der besøgte Abraham kunne bestemme over det, og der er ingen tvivl om, at det er flyvende tallerkner der ...

H: Når du siger - for at sprede dem. Var det ikke for at udrydde et område?

M: De boede jo i en teltby, men de var jo helt fordærvede, ligesom man kan tænke sig mennesker idag, - helt uden Gud, - mafiaen og alle disse røvere, kidnappere og al den slags — sådan var disse mennesker jo helt forfærdelige, - og så er det jo, at Abraham siger, at han syntes, det var synd. Og så var det, at han ville godt spare byen, hvis der var ti retfærdige. Men det var der jo ikke. Men videnskaben er jo også inde på, at det virker tydeligt nok, som om det var en atomekspllosion, der skete. Og de to mænd, - de to engle. Det er vel højere væsener. De blev sendt hen for at redde Loths familie. Men sønnerne ville ikke med, - de var jo med i alt det der rod. De ville have slået de to mænd ihjel. De kunne se, at det var nogle fremmede. Det må jo have været nogle ---, når Abraham kunne sige, "Jøsses, der kommer Vorherre", - som i Jeppe Aakjærs "Gammel Johannes Bibelshistorie". Den har jeg på plade. -- Der er ingen tvivl om, at der var flyvende tallerkener. Og Moses havde jo også samkvem med dem. Sinaibjerget var jo spærret.

H: Det er, som om det er én operation, der har fundet sted i jordklodens organisme.

M: Ja, det er det jo også, men der er jo det ved det, — der har været mange kulturer. Det med Alaska, — der har været mange flere. Der er jo så meget, de ikke kan løse, tyde. Der er jo ikke ret meget af de efterladenskaber, der er løst.

H: Det er også mærkeligt at forestille sig, at med den rolle, menneskene spiller i klodens organisme, - at de kun skulle have været her den korte tid.

M: Ja, at der kun skulle have været mennesker den korte tid. Nej, vi er her - jordmenneskene, det er en ganske kort tid, at menneskene er her på kloden. Det er akkurat som vore molekyler og vore celler. Deres kredsløb er jo kolossalt i forhold til vore store kredsløb. Vi kan nu opnå kosmisk bevidsthed her på kloden. Men dem, der var før os, kunne ikke. De måtte videre. For da var jorden ikke højt nok udviklet. Nu er der jo en farlig masse mennesker, der skal have karma. Der er selvfølgelig en vældig masse, jeg vil nok tro, den største masse har nok passeret djævelkulminationen. Der er jo en vældig masse mennesker, som vi kalder materialister. Det betyder da ikke, at de er nogle forfærdelige banditter. De er jo vældig humane. Men der er jo bare det, at de har ingen terminologi for deres religiøsitet. For den, biblen giver, er jo alt for naiv. Men de har en ting, vi kan se. De er humane. Der er en masse mennesker, der er flinke og humane, der ikke vil dræbe, de slår ikke ihjel, og de er ikke for krig, og mange er ovenikøbet vegetarer. Det er disse mennesker ... Men hvordan er de blevet sådan. Da er det, jeg siger, ja, men det er da gamle kristne. Det er fra tidligere liv, at de var kristne. Det er jo tydeligt, - det er samme mennesker jo. Men så er der kommet en masse ting fra andre kloder. Der er kommet en hel masse, der skal have karma sammen. De er kommet fra en klode, der er meget nær jordkloden, hvor menneskene så at sige er lige i de samme ting. De skal have karma, fordi deres klode er ikke så langt fremme, så de kan få karma. Men nu kommer den her. Den er jo begyndt med Hitler og med alt det, — det er jo dommedag. Det er jo det, der er begyndt. Og Hitler og alt det der - det er jo antikrist. Og så er der en masse, der skal have karma. Men de

kommer til at skulle fødes igen. De kan ikke følge med, når jorden får kos-

[31. januar 1978 – side 5:]

misk kultur. Den første kosmiske kultur i jordklodens historie er jo alligevel fysisk. Men den er det, som jeg skriver i det 4. kapitel. I den kultur bliver de jo efterhånden ikke født af kvinder, - og de bliver kosmisk bevidste. Men den kan de jo ikke være med i - de primitive væsener. Men vi kan være lykkelige over, at vi bor på det bedste sted. De nordiske stater og navnlig, må jeg sige, Danmark, der har disse impulser jo ramt. Det er jo mærkeligt. Jeg har aldrig hørt andre nævne de impulser, som jeg nu har nævnt, og som jeg føler voldsomt levende. Det var ved århundredskiftet, at videnskaben blev givet løs, - og den har jo også udviklet sig kolossalt i den tid. I 1920 kom så det kosmiske, - og i 1973 kom mystikken, - parapsykologi. Nu er de helt inde ved at forske i fortidsminder - pyramider og alt det der. Jeg har fået en bronzepyramide, - og det har forbedret det kolossalt.

[7. marts 1978 – side 1:]

M: Der er nok lokal logik i hændelserne i vor tid. Men i forhold til virkelig moral er det ikke logisk.

T: Det var, som Elsa Gress sagde i radioen igår: "Menneskene opfører sig ad helvede til".

M: Jeg mener, situationen er sådan, --- jeg tror ikke, det bryder ud før lidt længere hen på --- men jeg har en vældig følelse af, at så bryder det løs, så kommer der et vældigt skrald. Og det bliver ikke nemmere, end som ved den forrige krig. Men så kommer alle de, der før var så dygtige til at få andre i koncentrationslejr - de kommer selv -- bliver selv dyppet i suppen ... Jo, det er ikke, fordi man er skadefro, - men ---

Ib: Det er jo godt, at systemet er sådan.

M: Så er man jo glad ved, at der sker noget, - at der bliver lavet om. Hvis systemet ikke var sådan, så var der intet verdensalt. Hvis det virkelig var sådan, at noget kunne ske tilfældigt, - så var der ingen mening i det. Hvad er småt og stort i verdensaltet. Hvis en lille ting kan ---, så kan en stor ting lige så godt. Hvad er en lille ting for verdensaltet. Den største ting er jo også lille for verdensaltet. Men det er ejendommeligt, - folk snakker og snakker, og pludselig, så - en nat - så er der krig. Og lige så snart jøderne går i krig, så er de andre blandet i. Så går det hurtigt. Optakten til 2. verdenskrig var ikke så brat. Ja, vi stod og skulle hjem fra Klint. Det var sidst i august. Da erklærede de krig, og så gik der jo skrald i det hele. Men jeg kan huske, at den første verdenskrig kom næsten som en tyv om natten. Det kom pludselig en dag. Den tyske kejser var oppe i Norge. Han styrtede hjem. Folk stod spændt i grupper for at se, om Rusland ville mobilisere. Det gjorde de så. Det var ærkehertugen, der blev myrdet i Sarajevo. Tænk, at så lidt kunne gøre det. Dengang var folk - også her i Danmark - ved at tro, at nu ville der ikke blive krig. Der var nedrustning. Da jeg var soldat, da var der ikke noget særlig

streghed der inde, det var faktisk sådan slapt. Det var skrækkeligt. De havde disse stærke forter i Frankrig og Belgien. Det hed sig, at de var uindtagelige. Men de havde opfundet de her flammekastere, og jeg husker, aviserne var fulde af billeder med soldater dækkede af lig. Og bag soldaterne gik officererne, hvis ikke de gik frem, - så blev de skudt ned. De tyske arbejdere var jo begyndt at snakke om, at de ikke ville gå i krig. Men da krigen kom, så var de nødt til det. Men vi ser sådan en historie er nødt til at komme engang imellem. Det går jo af lave, når folk ikke kan handle logisk. Verdensaltet har jo en logik, og når tingene efterhånden kommer væk fra den, så bliver det jo skørt. Logikken skal opfyldes. Og den logik, som man skal nå frem til, er jo den, at man skal være alkærlig. Kærlighed er jo harmoni og balance. Al ukærlighed, - ondskab osv. det er jo at komme ud af balance. Det kommer jo let, bare ved at det kortslutter mellem to mennesker - bare ved en bagatel.

Man kan jo godt forstå palæstinenserne. De er kommet bort fra hus og hjem. Ingen vil hjælpe dem, - ingen hører dem. Man kan godt forstå, at de bliver desperate. Ja, jøderne vil godt have dem ind i landet, men de vil jo bestemme. Og det med kidnapping i Italien. Det er jo helt tåbeligt. Og i Amerika er der jo det med mafiaen. Man kan ikke engang være sikker, når man kører bil. De siger, at man skal have dørene låset. Jeg tror, den nye præsident, Carter, jeg tror, han er alt for god til at være præsident. Han er nok lidt naiv. Han kan jo ikke være i spidsen,

[7. marts 1978 – side 2:]

når det er vilde dyr, der skal styres. Jeg har læst i "Det bedste", at det er russerne, der står bag mordet på præsident Kennedy. Morderen, Oswald, han var jo amerikaner og havde været i den amerikanske marine. Han havde et stort had mod overklassen, - og har arbejdet sig frem til, at han ville hjælpe russerne. Ja, det kunne jo også være særlige kredse indenfor USA. Der er jo gået så mange år, og så meget er kommet frem, så man må gå ud fra, at der er noget om det.

(En snak om Glistrupaffæren.)

Man kan ikke skabe verdensaltet gennem en eksplosion. Tænk, det er der virkelig nogen, der tror. Nej, men der er masser af materialister, der er humane. Og så kan man sige, hvor har de den humanitet fra. Ja, man må jo undskylde, at de dræber dyr, for det er ikke af ondskab. Det er jo tradition. Men moral-mæssigt kan de jo være meget søde. Og hvor har de så det fra, - så må man sige, at de har jo været kristne, men er vokset fra det. Det er ikke let at tro på, at hvis et lille barn ikke kommer hen til en præst, så går det til helvede og bliver brændt, tænk at man kan være akademiker og så være så dum. Teologiske professorer må jo akceptere sådan noget. Der var jo en professor i Århus, - han eksisterer måske endnu, han kom ind på, ja, så er der jo mesteren Martinus. Han var meget fremme en tid med artikler. Han nævnte altså mit navn sammen med andre, - andre falske profeter. Der er mange ting i de religiøse bevægelser, der kan kritiseres, og som præsterne må have ret til at kritisere. Jeg

mener, at det er noget forfærdeligt svindel med ham, - hvad hedder han ...

H: Billy Graham -

M: Han er jo en forfærdelig ordfloer. Han tror jo også, at han er verdens navle. Men selvfølgelig kan han have hjulpet mange mennesker. Nej, jeg mener denne her meditationshistorie, der tager så mange penge.

Ib: Scientology.

M: Ja, - sådan et ondt ansigt. Han måtte betale penge til Ekstrabladet. Han anlagde sag mod bladet, men tabte det. Det er jo svimlende, hvad han tager ind af penge. Det er så svimlende, og det er jo ikke det, det drejer sig om. Man skulle jo netop se at komme af med pengene med tiden. Pengene er en forbandelse. Hvad er det for noget med pengene ... Dollaren går ned, og det engelske pund går ned. De stod jo så fast i min barndom. Nu farer det op og ned som en anden kakkerlak.

Ib: (om Broby Johansen, hvis eneste ubehag her i livet var, at han skulle have penge for alt det, han havde glædet sig ved at lave.)

M: Det har nok været et behageligt ubehag. Han har skrevet mange bøger.

[4. april 1978 – side 1:]

M: Nu de seks grundenergier. De kom også frem. Jeg tænkte, hvordan skal man — så tænkte jeg: spektret, det må være det bedste. Så brugte jeg spektret fra solskinet i de 7 grundenergier. Alt det andet, det kommer til mig uden sprog. Det kommer intuitivt ind i min bevidsthed, - jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det, men på en måde så er jeg bevidst i det med det samme. Det varer ikke længe, - for så er mine tanker i gang med det, og så begynder det at danne sprog. Og så må jeg mingelere med det, - hvordan kan menneskene forstå det, - og hvordan det. Der har jeg også en vis evne til intuitivt at opfange — der kan jeg godt se hele menneskehedens tanker. Det har jeg evne til at kontrollere, det kan jeg godt se. Derfor har jeg lavet analyserne ind efter menneskenes tilstand. Ja, det var en ordentlig forandring der skete.

Nej, - her er så meget snak. Men pyramiden er selvfølgelig meget — jeg mener og føler også, at det er sådan, at pyramiden er lavet af høje væsener dengang, da humanitet skulle ind i verden. Da man skulle til at tro på mildere -- da forsvar og angreb, - da det skulle til at blive mildere klima, at man begyndte at blive religiøse, da er det, at høje væsener har bygget pyramiden og vist, at dyret skulle blive til et menneske ved sfinxen. Og jeg mener, at Kheopsypyramiden er den ældste. De siger, at der er andre, der er ældre. Men det regner jeg ikke med. Jeg regner kun med den intuitive ånd. Og den tager ikke fejl.

Aage: Nu står der så meget i den bog om, at en pyramide kun virker rigtigt, hvis den har nogle bestemte mål.

M: Selvfølgelig er den bygget til at virke i en bestemt retning med den følge, at de, der er anderledes, virker ikke. Men menneskene er i stand til at digte en hel masse. Nu sådan noget -- det skal jo læses. Der er en masse humbug her i livet. Men der er også nogle ting, - og dem har han gerne fra nogle andre. - Og de store tempelhaller, de strålede, — og så var der palmer. Der var ikke ørken. Hvor længe varede synet, - det var måske ti minutter, men det var længe nok til, at man fik et vældigt indtryk. Og så næste dag, jeg kommer ud. Så så jeg, at de gravede de her store ---, de gravede dem ud af sandet.

Aage: Kunne du også i Ægypten se det med spidsen af pyramiderne?

M: Nej, det har jeg slet ikke lagt mærke til før. Nej, det var kun, da jeg så de her flammer, der steg op, han havde lavet her. Så tænkte jeg, jeg skal prøve, om jeg kan se noget her. Og det var ved højlys dag. Jeg regnede da ikke med --- Men det danner voldsomt til.

H: Medens vi sidder, skifter det så i intensitet.

M: Der er en blå flamme op fra den.

H: Er det sommetider, at det er mere og sommetider mindre -

M: Ja, alt efter koncentrationen.

H: Er det ikke sådan, at hvis vi alle koncentrerer os på det, så bliver det stærkere -

M: Jo, så bliver det meget stærkere. Det er jo klart. Tanken indvirker. Hvis man ikke er med i det, så er man imod det. Den anden clairvoyance jeg har - blander sig i det, og jeg tror nok, det er den, der giver det farverne. Ja, jeg kan se, der er meget af det andet, og jeg ser blomster og mange ting i regnbuefarver, og det blander sig ind deri. Når jeg ser lige hen over, så er der ikke noget. Men når jeg koncentrerer mig på spidsen, så er det der hele tiden. Jeg ville ønske, man kunne fotografere det. Men det er der nok ikke rigtig mulighed for. For, hvad er det for noget? Det går op i den fineste kegle. --

M: Jeg har jo faktisk lavet analyserne. De ligger jo, men det er jo dem, der skal vente. De kommer sammen med de mange spiraler. Jeg har jo lavet 18 spiraler. Ja, det er jo ikke så meget,

[4. april 1978 – side 2:]

jeg kan fortælle om spiraler, der ligger over vore spiraler. Vi begynder i et nyt kosmos i hver spiral. Men principperne er de samme. Det vil sige, de er mere åndelige. Og så kan man også vise, at hver syvende ligner vort system. De andre har lidt -- mellemsystem, alt eftersom de udvikler sig.

H: Det har trøstet mange det med hver syvende, fordi man i den syvende spiral herfra har et modsat køn af det, man har i denne spiral.

M: Nej, seksuelt, det skifter i løbet af 2 spiraler. Men det betyder ingenting, for det at man er enpolet, det er ikke meget af hele kredsløbet. Det er kun i dyreriget, at man er så at sige enpolet. For i menneskeriget og de højere riger, der er man dobbeltpolet - og i planteriget. Det er jo i planteriget, at det begynder. Så det er kun lige i dyreriget og i djævlebevidsthedsområdet, at de har denne enpolet-bevidsthed. For det fundamentale er dobbeltpoletheden. Det fundamentale er ikke, at man er mand og kvinde, han og hun, man er menneske. Det er det, der er det fundamentale. Livet, det skal skabes. Livet består jo af tanker og ideer og erfaringer osv. Det må fornyes. Jeg'et er evigt, men det må skabe livet, alt det vi oplever dagligt. Men vi har evigt liv på den måde, at det bliver holdt evigt vedlige. Vi har evigt et legeme. Vi har skabeevnen, talentkerner og skæbneelementet, og jeg'et er det faste punkt. De ting er urokelige. De har ingen analyse, det er bare, at de er til. Vi kan konstatere, at de er til på grund af alt det, der skabes. Derved bliver de til en kendsgerning. Og så kan man opleve -- nu da jeg havde den store oplevelse, da følte jeg fuldstændig lige som en røst, der siger. Se her er du, du er til uden de mange ting. Det var som det hele var guldtråde, det hele var forsvundet, værelset var forsvundet, byen, - alt. Der var kun mig. Alt var - det der. Og så havde jeg en fuldstændig — oplevelse af, at her er du i, din evige, udødelige tilstand. Men der var ikke noget — tankearter, - der var kun det, at jeg var udødelig. Det med tanker, det er noget man skaber. Livet er altså noget, man skaber. Selv Vorherre, - det er jo ham, det drejer sig om. I den sekundære bevidsthed bliver alt det ufærdige udviklet - planter, dyr, mennesker. Det er i det fysiske plan. Men der er ikke nogetsomhelst væsen på det fysiske plan, - der er der kun bevægelse. Vi tror, vi er på det fysiske plan, - vi oplever det fysiske plan, men ikke i det fysiske plan. Vi oplever det inde fra vort høje åndelige stade. Der oplever vi gennem vore sanser. Men vi er ikke på det fysiske plan. Hvordan skulle vi kunne være det, når der ikke er andet end bevægelse? - Bordet, gulvet, klipper er bevægelse, - vandet er bevægelse. Der er ikke andet end bevægelse, ja, men så kan vi jo ikke være på det fysiske plan. Men bevægelse er livets fornemste kendetegn. Vort jeg er det faste punkt. Men det er noget, om hvilket man kun kan sige, at det er noget, som ER. Bordet, klipperne, - det kalder vi faste punkter, - men det er det jo slet ikke. Hvis det bliver forstørret op i den rigtige målestok - eller kosmisk - så er det jo partikler og tomrum, - og ting der svæver, så er det stjernesystemer. Derfor er det, som jeg siger, - der er ingen død. Vi har en krop. Den er taget fra materien her. Den er lavet her. Tænk, hvis ikke det var sådan. Hvordan så med alle de mennesker, der bliver dræbt i krigen og bliver lemlæstet. Det er da glimrende, at kroppen falder af. Ikke sandt? - Hvis nu de var eet med kroppene, hvad så --- Men det er de jo ikke. Det sker altsammen udenfor. Det er sommetider, at nogen oplever en bilulykke. Men det kan også ske - hvis de er meget udviklet - og bliver advaret - at de er ude af kroppen, inden det sker, - in-

[4. april 1978 – side 3:]

den det sker, - inden bilsammenstødet. Det er der en, der fortæller i Uri Geller-bogen. Han siger: Nej, jeg oplevede ingen smerte, for jeg var ude af kroppen, inden ulykken

skete. Det er jo en kolossal revolution. Den nye verden, alt det jeg skriver, - det er kolossalt anderledes. Det tænker de jo ikke på, - men de kommer til det. Og ligesådan alt det med djævle, - det er ikke noget satanisk. Det er nok lidelse, - men lidelser er realiteter, som er nødvendige for at skabe livet. Og derfor er det, som jeg sagde før, - her på det fysiske plan, her bliver alting fornyet, - og man vokser frem til kosmisk bevidsthed, dvs. til Guds bevidsthed. Og så er man jo et organ i Guds primære bevidsthed. Hvert menneske bliver jo et kristusvæsen. Vi må regne med, at der er masser. Der er ikke bare sådan een Kristus. Nu er menneskene jo meget imponeret af, at der er en Kristus, og han er jo også meget - (utydeligt) - i forhold til menneskene. Han er jo det, menneskene skal blive. Han er jo en model for menneskene. Og sådan skal menneskene blive. Han siger også: Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Det betyder — når han skal være i Guds billede --- Den fornemste sætning i biblen, det er den, hvor de lader Gud sige: Lad os skabe et menneske i vort billede efter vor lignelse. Det mener jeg, er den fornemste sætning. Og det er det, der sker. Al bevægelse, - det er skabelse af mennesket i Guds billede. Både hos dyrene, - og vi ser tydeligt, hvordan —. Hvordan skal Gud skabe sådan et menneske? - Han er jo almægtig, alvidende og alkærlig. Jeg'erne er evige, med deres struktur, deres faste punkt, moderenergi, skæbneelement osv. Det er jo en evig realitet. Og det er ikke skabt. Derfor er det ikke tilgængeligt for sansning. Det er ikke skabt ved forudgående beregninger eller tænkning, - det er evige realiteter. Gud skaber jo ikke een Adam. Gud er jo til på den måde, at alle de mennesker, der i øjeblikket har kosmisk bevidsthed. De udgør jo Guds primære bevidsthed. Det er ved hjælp af dem, Gud styrer. De er smeltet sammen, som dråber, der udgør et hav. De er een stor enhed. De kan kun være en enhed, idet de har nøjagtig den samme viden. Det er ikke sådan, at én siger: Nej, der tager du fejl. Sådan er det jo ikke. — Nej, de er allesammen eet. Så derfor bliver de jo en kraft, sammensmeltet til enhed. Derfor har de den magt - at sådan et væsen bliver almægtig, alvis og alkærlig. Det bliver det i kraft af, at det er bundet til alle de andre. Og der kan man sige, at disse væsener danner Guds primære bevidsthed. De er Guds bevidsthedsorganer, som bærer alvidenhed, almagt og alkærlighed. Og det organ, det skal jo udvikles, og det sker gennem menneskene og gennem de levende væsener. Og så ser man tydeligt den metode, der skal til. Først er det nødt til at blive lavet sådan, at det bliver angrebet - at der bliver "banket i bordet". Der ser man også, hvor viseligt det er indrettet, - at reinkarnationen er en nødvendighed, og vi ser også, at det er evigt. Hvordan skulle planteædende dyr, - hvordan skulle mennesker, der aldrig har begået synd, - hvordan skulle de blive påvirket. Vi ser planteædende dyr, dyr, der er fredelige, - de bliver ædt af rovdyr. Hvordan skulle det gå til, hvis ikke de har levet i en tidligere tilværelse, hvor de har fået et overskud af karma? - Det får vi jo allesammen, når vi er i den periode. Der er ingen mennesker, der kommer til at betale hele deres karma indenfor én spiral. Der er kun karma til det øjeblik — lad os sige, at en mand er tilbøjelig til at dræbe, mennesker eller dyr, men når han når dertil, hvor han absolut ikke kan nænne at gøre det, så får han ikke karma længere. Men den karma, den går over i hans skæbneelement. I den nye spiral, han kommer ind i, er der

[4. april 1978 – side 4:]

modtagelighed for påvirkninger. Ellers kunne han ikke blive rørt. Og der må man regne med, at planter og dyr --- hvordan kan det være, at de skal opleve disse lidelser, - det er virkninger af noget, de har fået eftergivet tidligere. Det er nødt til at være sådan. Ellers kunne det ikke komme i gang. For der er jo ikke nogen begyndelse, - det er en evig foreteelse. Se, så begynder det med dyreriget. Og i dyreriget, der er forsvaret og angrebet den højeste logik. Og dette gælder helt op til menneskene, til djævebevidstheden, - helt op til Jesu korsfæstelse. Da bliver logikken djævelsk. Der er ikke mere logik i krig. Det kan man jo også se. Ikke engang i politik er der logik. Alting sejler, pengene sejler, - hvordan er det, det sejler. Nå ja, det var altså skabelsen. Dyrene der, de er altså bundne til, at de skal forsvare sig. Der er det lavet sådan, at de skal æde hinandens kroppe. Det er en livsbetingelse. Dette er altså mørkeprincippet. De skal have erfaringer, fordi de skal udvikles til at udgøre Guds primære bevidsthed. Og i Guds primære bevidsthed, der må de have al forstand, der må de have al overlegenhed. Der må de være færdige med at myrde og dræbe. Men de kan jo kun få viden om det der, hvor de får lejlighed til at opleve det. Og derfor bliver hele dyreriget, — der bliver det en slags oplevelse, men der er det jo lovbundet. Og dyret lider jo kun i det øjeblik, det sker. Man ser det tydeligt nok, når løver tager et dyr, så går resten af flokken bagefter roligt og græsser. Men så kommer vi frem til mennesket. Dyrene har jo en krop, der er et krigsredskab. Men når mennesket begynder som abe, og begynder at gå på to ben, og forbenene bliver frie, så begynder det selv at lave sit forsvar. Det er stadigvæk med at få lavet det onde, - at de bliver dygtiggjort i at lave det onde. Fordi, - det er jo erfaringerne fra det onde, de har brug for. Vi må huske på, at vi lever ikke i himmeriges rige her. Vi skal lære, hvad djævebevidsthed betyder - rent ud sagt. Der er nok nogle, der vil synes, at det er mærkeligt, alt det der. Men det kan ikke nytte noget - . Det er det vigtige. Men se, - så vil menneskene blive ved med at udvikle sig, - og de skal stadigvæk forsvare sig. Kristus kunne jo ikke sige til menneskene, at I skal finde Jer i alt muligt. Det sagde han jo faktisk på en måde, - at de skulle tilgive altid. Men det kunne jo ikke hjælpe. Men Moses, han sagde: øje for øje og tand for tand. Han var lovens strenge håndhæver. Men menneskene bliver ved med krig, med forsvar og angreb. Og forsvaret er deres største ulykke. På en måde er det deres største lykke, fordi de derved når frem til at lade være med at forsvare sig. Så er det, at de har nået højden, og så kan de ikke få dårlig karma. Som mennesker kan de udvikle sig, - der får de forstand, og så er det, at de udvikler alvidenheden og almægtigheden, - magten, med denne vældige intellektuelle udvikling har de nu kunnet lave atombomber. De vil ligefrem være istand til at kæmpe med en klode. Nu er det, at vi er nået frem til det stadium, som er bebudet som dommedag. Men jeg tror stadig på, at vi nok skal have lidt pusterum til det rigtig går løs, — det ser ikke så godt ud. Jeg mener, at det bliver jødedommen, der kommer til at udløse det. Jeg tror, det bliver der. Jøderne giver aldrig tabt.

Gjedde: Jeg oplever, der hvor jeg virker, at dommedag er begyndt i menneskets

forhold til hinanden.

M: Den er begyndt forlængst. Hitlertiden var jo et voldsomt bevis på det. Dommedagen er ikke begyndt før korsfæstelsen. Det var logisk. Menneskene måtte kæmpe med hinanden. Det gælder jo også i dag for mange mennesker. Man kan ikke sige idag, at de skal finde sig i al ting. Så kan de jo komme og tage ens hus.

[4. april 1978 – side 5:]

Gjedde: Jeg tænker ikke på krig. Jeg tænker også på parforholdene.

M: Ja, selvfølgelig, menneskene bliver ikke ved med at være abe. De bliver jo formet om i kraft af polerne. Polerne bliver jævnbyrdige. Det skal ikke være han og hun. Og det er jo også vældigt på vej. Vi ser ægteskaberne smuldrer. Ungdommen gifter sig ikke. De går sammen i papirløse ægteskaber. Det er altsammen, som er med i udviklingen - som noget foreløbigt. Det, der gør det, er jo den modsatte pol i manden. Den vokser frem og når også engang at få seksuel kraft, - men det bliver ikke rettet mod en kvinde. Da vil manden elske sit eget køn. Og den modsatte pol i kvinden er jo maskulin, så hun søger til kvinder. Den gammeldags dominerende pol, - det er jo det, der dør. De to modsatte poler, - det er dem, der forener sig i mennesket og gør det til menneske. Da bliver de ikke forelskede i det modsatte - der er ingen modsatte par. De er mennesker, og det seksuelle har bredt sig til at være hele kroppen. Altså de har behagsfølelser over hele systemet, tankeverdenen, og når de materialiserer kroppe, så har de den store vellystfølelse. De er så ens og kærlige overfor hinanden, - de lever så at sige i en salighedstilstand. Det kan jeg jo ikke forklare på sådan et øjeblik, - men det er altså indrettet på den måde. Der skal jo ikke avles børn. Der er ikke noget, der er udløsningsøjeblikket. Udløsningen sker i samtaler, eller nærmest i tankeoverføring. Her på det fysiske plan taler vi jo, men på det åndelige plan går tankerne direkte over i hinanden. Men - det var det jeg kom bort fra, - se Kristi korsfæstelse, da ophørte logikken, i angreb og forsvar. Da kan menneskene ikke styre deres forsvar og angreb. Hvordan styrede Hitler? - Hvad logik var der i hans planer om -- Hvad logik er der i jøderne dernede i Israel — de skulle jo kunne finde hinanden. Nej, det vil de ikke, - og det kan de heller ikke. Nu skal de så opleve det sidste, nemlig dette, at den eneste vej til fred er at tilgive. Alle er nu i krig med alle, men alle skal tilgive alle. Og så bliver der jo ikke noget at tilgive tilsidst. Så bliver det guddommeligt. Så er Guds primære bevidsthed fornyet. Se, - efterhånden som menneskene udvikles til kosmisk bevidsthed, - bliver færdige mennesker her, så vokser de jo op i den primære bevidsthed. Gud er hele tiden på højden, idet han hele tiden har den primære bevidsthed, og så har han den, der degenererer - går nedad, ind i den fysiske verden, bliver fornyet. Men det går altså i kredsløb. Derfor bliver det spiraler. På den måde er det en evig tilværelse. Ikke noget, der er begyndt ved en eksplosion. På den måde kan man påvise, hvordan evigheden går op. Det får de at se i "Det Tredie Testamente". Ja, de får det også at se i Livets Bog. Men i "Det Tredie Testamente" har jeg lavet et resume af hele forløbet, af evigheden. Så tror jeg, at de får mere interesse af at læse. I

Livets Bog er der jo så mange forskellige analyser af det ene og det andet. Der er det ikke sådan kronologisk ordnet, - selvom det nok er belyst alt sammen. Vi må jo regne med, at i de næste århundreder er de i gang med alle disse ting. Jeg tror, at stormagterne kommer i krig, sat i gang af hele jødehistorien, og at stormagterne mister deres magt, så hele verden bliver nødt til at holde sammen. De bliver nødt til at lave en fælles overhøjhed, myndighed. Og denne fælles myndighed tilsikrer, at alle lande rundt omkring bliver til eet rige. Og så bliver der ikke noget med, at nogen sidder og har olien, og andre har andre ting. Det er jo de erfaringer, de gør nu. Det hele er en undervisning. Bagved sidder høje væsener og dirigerer. Politikerne tror, det er dem,

[4. april 1978 – side 6:]

der bestemmer. De er bare en slags robotter, - men på den måde, at de får selv en mægtig undervisning. Men der er ingen grund til at være nervøs eller bange, - for der er ikke nogen død til. Men der er selvfølgelig det, at man kan være bange, hvis man skal udsættes for mange lidelser. Men det får man jo ikke, når man ikke selv bringer lidelse til andre mennesker. Og så må jeg jo også sige, at dem, der nu skal have dommedag, hvor det særligt kommer, det er fordi det er mennesker, der ikke er færdige med djævlbevidsthed. Nej, når de kan udøve tortur, - alt det, de kan gøre ved mennesker - det er jo helt forfærdeligt, det som de gør ved mennesker - piner og plager dem. Man har jo opdaget, at der er mange lande, der har tortur. Og iværksætter krige, hvor man ødelægger værdier, og man finder på de mest grusomme mordvåben. Nu har de fundet et nyt våben, der dræber mennesker uden at ødelægge ting. Men der er jo bare det, - kommer de til at gøre det. Det er jo et stort spørgsmål. De kan godt bestemme, men det er ikke altid, at det kan komme til udførelse. Nej, det er ikke for ingenting, at de flyvende tallerkener er rundt om her. Ikke for det, at jeg tror på alt det, de skriver om de flyvende tallerkener, for det er ligesom med pyramiderne, det er altid ... '(utydl.).

Aage: Har du set den nye film om flyvende tallerkener?

M: Jo, den har jeg set. Jeg synes, at det er noget af det dumme, jeg nogensinde har set. Der er vist to film.

M: Uri Geller kommer nok til at vise store mirakler. Ikke at 'det er ham, der laver dem. Men de kan laves gennem ham. Og det viser, hvad menneskene kan lave, når de når frem til at blive rigtige mennesker. Kristus siger jo: "Mig er givet al magten i himlen og på jorden". Når han siger det, - hvordan kan et enkelt lille menneske sige det? - Det kan han sige, fordi alle mennesker bliver i Guds billede. Men hvordan kan man være i Guds billede uden at være almægtig, alkærlig og alvidende? - Det var det Gud siger: Lad os lave et menneske i vort billede. Men hvis de ikke er almægtige, alkærlige og alvise, så er de jo ikke i Guds billede, - så mangler der noget. Men Kristus siger jo netop "Mig er givet al magten i himlen og på jorden" - og han viste også noget. Han gik på vandet, han stillede stormen, og han siger: "Tag din seng og gå hjem", - og han rensede

spedalske, kurerede døvstumme, — han behøvede ikke andet end tankens magt. Men man kan jo godt forstå, - nu skulle han vise det, for det kunne jo ikke hjælpe noget, at han begyndte at skrive analyser. Nej - livets mening er, at mennesker kommer til at leve i millioner af år i fuldkommen tilstand på det åndelige plan. Det åndelige plan er det rette hjemsted. Her er vi slet ikke. Vi er på det åndelige plan med vort jeg, men vi oplever, — vore organer er således, at vi oplever alting fysisk, men det går direkte til den åndelige struktur. Men det er noget, menneskene skal have tid til — at få. Men det viser en fuldstændig logisk plan, der går op i alkærligheden. Så kan man ikke forlange mere. Derfor kan jeg godt sige, at det er Kristi genkomst. Der kommer ikke én Martinus til, der kommer ikke én Livets Bog til. Men Kristi genkomst skal man heller ikke forstå sådan, at Kristus kommer igen og vil prædike. De ville jage ham ud allesammen, alle de her sekter og samfund. Han siger: Hvis nogen siger, at jeg er her og jeg er der, så tro det ikke. Der vil opstå masser af falske profeter osv. Og det siger han gentagne gange. Og så siger han derimod, at det kommer som lynet fra øst til vest. Og det er jo det åndelige. Det er tankefæren, der kommer som lynet fra øst til vest, - der lyser op. Det er hele tiden det, han mener. Hvis han kom, så behøvede han ikke at sige, at Faderen vil sende den hellig-

[4. april 1978 – side 7:]

ånd. Han kunne jo ikke sige videnskab, - hvad kendte de til videnskab dengang? Han vil sende den hellige ånd, det vil sige den højeste videnskab. Hvis han selv skulle komme med den, så ville han have sagt, at han kom igen og fortæller jer det. Men han siger, at det gør han netop ikke. Nej, det er da klart, så mange år efter. Nej, der kan han godt bruge mig, — det var ment, da han gik ind i mig. Og jeg føler ham stadigvæk. Jeg føler stadig, at lyset det er der. Det har sket mørke aftner, at jeg tror, der kommer en bil, - og så er der ikke nogen, men det lyser hen --- Og det er altså lyset, jeg føler. Jeg føler det, fordi jeg --- hvordan kan jeg lave alt det der, når andre ... hvorfor kan andre ikke lave det? - Hvorfor kan andre ikke se disse analyser. Jeg har jo ikke fået nogen uddannelse her på jorden. Men jeg har jo haft det med fra det åndelige plan, og jeg er altså udviklet til det. Det er bestemt, før jeg blev født, - min skæbne var bestemt, og vor skæbne her er også bestemt. Nu skal vi se, hvad byggefonden. - Vi skal nok komme igang. Men det er jo ikke den slags, der har så let ved at komme. Men, alligevel, der vil blive stor interesse. Der er også noget beroligende i at se, at verden er ikke så fattig på humane mennesker, som det kan se ud til. Alle de, der ikke tror på Gud, ikke tror på kirken og alt det der, de behøver ikke at være onde mennesker. De er materialister, og det er mange gange, at de er meget humane. Jeg tror, at en vældig masse materialister er humane. Men hvor har de den humanitet fra. Fra dengang de var kristne. For selvfølgelig er der masser af nutidsmennesker, der var med i kristendommen. Og i begyndelsen var kristendommen jo meget stærk. De gik ind til vilde dyr, og de lod sig korsfæste, alle apostlene undtagen Johannes blev korsfæstet. Jo, det blev stadfæstet kolossalt. Og - ligesom folk gik under jorden i sin tid under krigen - sådan kan man også sige, at kristendommen er gået under jorden. Den er der. Det kan vi se, når en by

kommer ud for en katastrofe, jordskælv eller, ja, så strømmer de til fra flere lande. Ja, det ser man jo. Man har også lagt mærke til, når der står i avisen om fattige mennesker, - så kommer der straks hjælp. Så der er megen humanitet. Men det er dem, der ikke er bundet i forudfattede meninger og sekter, - det er dem, der søger logisk oplysning om det åndelige. Det er dem, der kommer til os. Det skal nok blive en travl tid, når tiden er inde.

H: Med henblik på vor fremtid, så er der noget med strukturen, som jeg gerne vil spørge dig om. Når vi har talt om bestyrelsen og dens funktion, så har vi talt om, at når du ikke er her længere, så skulle man højst sidde fire år i bestyrelsen med påfølgende udskiftninger. Mener du, at vi skal begynde denne udskiftning nu, eller mener du, at så længe du er her, forbliver sammensætningen som nu?

M: Jeg mener ikke, at det vil være så vanskeligt at sætte det i gang, når jeg ikke er her mere, at vi behøver at have en forud øvelse i det. Men hvis jeg nærmer mig den tid, at jeg føler, at jeg skal væk, så snakker vi om det. Men jeg regner ikke med, at jeg falder om sådan pludselig. Og jeg tror ikke, at det er lige forestående. Jeg skal gerne have en hel del færdigt. Det kan godt være, at vi skal begynde at tænke på det. Og der kommer jo også en tid, hvor I bliver ældre.

H: Ja, det er en anden side. Hvis nu der er en, der er yngre og mere ihærdig, så —

M: Nå, det synes jeg ikke, at der er nogen, der kan gøre det bedre. Jeg er godt tilfreds med jer. Selvfølgelig kommer der en dag, hvor I også skal skifte. Men det er ikke sikkert, at det bliver, medens jeg er på dette plan, - da mener jeg, at vi har

[4. april 1978 – side 8:]

talt sammen. Det skal vi tale sammen om en dag. Der skal jo ikke være en stedfortræder for mig. Men der skal jo være en, der er formand, og det skal så gå rundt. Bestyrelsen skal naturligvis sørge for kontoret og instituttet og dets forpligtelser. Men vi skal ikke antage en mand, der skal være direktør, - så bliver det helt tåbeligt. Nej, det skal bare være så ligetil som muligt. Bestyrelsen har så ansvaret for, at det går ordentligt med bøgerne og instituttet, - og med at vore love bliver overholdt. Det kan da også godt være, at der skal være mere end fire eller fem i bestyrelsen, - hvor mange er vi. Vi er syv. Der skal nok ikke være flere. Så skal en være formand, på skift. Ja, det kan godt være, det er mærkeligt. Der kan komme en mand, der har en kolossal evne til at hævde sig, uden at være

[båndet vendes]

Der skal ikke være nogen standsforskel. Det er det, vi skal have ud af verden. Det vil komme ud af verden. Nu så jeg det her i TV med herskab og tjener. Ja, jeg kendte det jo fra min barndom, men sikke en delirium. De havde tøj på --- Når man så ser de unge mennesker nu ...

[25. april 1978 – side 1:]

M: Det kan vi jo se med eksport og import. Bliver der krig, så bliver der jo restriktioner med det samme. Så bliver der lukket af for benzin og visse goder. Men jeg tror stadigvæk, at det venter lidt endnu. Der er nogen, der siger i firserne, - men det ved jeg ikke. Der er sagt så meget. Jeg tror kun på de impulser, der kommer ind til mig. Men jeg må altså sige, at det er ikke nogen kosmisk analyse. Men jeg har hele tiden haft den forestilling, at det kommer ved århundredskiftet, - og den er ikke taget spor af. Den har jeg stadigvæk, og der er der jo da et stykke tid endnu. Men det bliver sikkert jøderne, der ...

G: Der er jo clairvoyante, der har talt om økonomiske katastrofer i firserne.

M: Ja, men der er jo også, - det er ikke så længe siden, der var katastrofe på Island, - og så har der været andre steder på jorden. Men jorden får ikke nogen særlig karma mere, - det er mere karma for menneskene. Jordens organisme må jo danne sig til, hvor der bliver indvendig overbalance, - eller ikke er i balance, der må den danne sig til. Jord falder sammen, og andre ting bygger op, - der skal jo være balance. Det må man regne med. Og så er det selvfølgelig klart, at det rammer ikke andre mennesker, end dem, der har den karma. Der skal nok bo nogen de steder, også de steder, hvor krigen vil rase. Nu er det jo klart, - dem der nu skal rammes, - man kan forstå, de der byggede koncentrationslejre, de der dømte og ødelagde mennesker i sidste krig. Nu er det dem, der kommer i koncentrationslejre. Og så kan vi så sige, - hvad med dem, der kom i lejrene sidste gang? - De er ikke så meget for at dømme mennesker denne gang. Det kan man stole på. Men hvad så med dem, der skal dømme denne gang? - Jo, men der bliver jo også en krig til - formindsket. Der bliver færre og færre. Men man må ikke tro, at den krig, der kommer, - at den bliver den sidste. Jeg mener, at der bliver mindst én til, - hvor man kan sige, at der er rigtig krig. Så kan der blive nogle små revolutioner eller hvad man kan kalde dem. Det første årtusinde, det vil ikke blive så fredeligt. Men så tror jeg nok, at i det næste årtusinde vil der være sket kolossale forandringer. Da er det hele internationalt. Da er der ikke nogen stormagter. Da er det hele begyndt at danne sig til, så retfærdighed kan råde. Det er tydeligt, at det kan ikke fortsætte som det gør. De kan ikke få bugt med alle disse kidnappere, - til sidst kan de jo beherske hele verden, hvis ikke der bliver --- Det er noget forfærdelig djævelsk de har fundet på der. Og så finder de på at lave nye våben. De kommer til at se, at deres største ulykke er forsvaret. Det er i dag menneskehedens største fjende. Det er jo drabeligt, at det gør meget mere skade. De er udstyret sådan, at man kunne sammenligne det med en kanon til at skyde en loppe. De er udstyret, som var det en planet, de skulle til at kæmpe med, - ikke som var det en lille gruppe mennesker, de skal slås med - for det er det jo, en lille gruppe af dem selv. Det er helt vildt. Men alt det er jo lavet for, at visdommen kan udvikles. Alle mulige erfaringer på det onde skal frem. For det er det, der er visdommen. Og det med djævelen og satan, - ja, det var sådan en, der blev uvenner med Vorherre, - en engel der blev uven, — jeg mener, hvor skulle den engel få det onde fra? - Der var jo ikke noget ondt. Men så er der igen det, at hvis der ikke var

noget ondt, så var der ingen bevidsthed. Der må være noget, på hvilket man kan se bevidstheden. Det er meget let at gennemskue. Nu sætter jeg det op hele vejen, og jeg håber, menneskene vil blive glade for det, for de får alligevel et billede at leve på, ved at se den fuldstændig gennemførte

[25. april 1978 – side 2:]

logik - i skabelse og i det hele taget. Jeg kommer jo også ind på, at der er ingen begyndelse. Der var jo ikke een Adam, - den skabelse var ikke en begyndelse. Og det begynder jo ikke med mennesket. Vi skal helt ned til minerallivsenhed. Men så fortæller jeg også om en ny spiral, - op i makrokosmos, - og ned i mikrokosmos. Så der er ingen begyndelse og ingen ende. Nu kommer der en meget mere gennemført forklaring af jeg'et, end vi har haft før. Den arbejder jeg på i øjeblikket. Jeg skal vise noget ingenting er ophav til det hele. For der er jo ikke noget, - men man kan ikke tage det væk. For kendsgerningerne viser, at virkningerne er der jo. Videnskaben siger jo selv — såvidt jeg forstår, er videnskaben inde på, at alt er bevægelse. Og dette her, bordet, er fortættede bevægelsesarter. Vi ser det jo også, hvis vi tager et hjul. Når det står stille, så er de enkelte dele tydelige. Men hvis det går rundt, så begynder der at blive en flade, og det er begyndelsen til stof. Hvis nu f.eks. dette hjul gik mange, mange tusinde gange stærkere, så kunne man røre ved det, for så fik det slet ikke tid til at lave noget - noget skrækkeligt noget. Så ville det være hårdt at røre ved. Men når man nu tænker på, at stof består af partikler og tomrum, så er disse partikler i mikrostruktur, og der er stort rum imellem partiklerne, - så går de alligevel ind i hinanden og udgør for os et fast stof. Men de i sig selv - dernede - de har de samme oplevelser som vi.

M: Vi skal se, at vore ting de bliver til nytte. Der kommer jo stadig nogen, - skoler, som vil vide, hvad det er. Der har da været nogle stykker nu.

Grethe: En skole havde gennem deres religionslærerinde bedt om at komme herud og få lidt orientering - hele klassen.

M: Selvom der ikke blev udgivet en bog, så ville det brede sig. Nu er det i Sverige, Holland, Norge og også i Amerika. Men det er altså private mennesker, og de går sammen med andre og danner små grupper. På Ceylon var der jo en, der havde studiekreds engang. Så fik han vist sukkersyge. Men han var vældig ivrig dengang. Der kommer breve fra mange mennesker. Verden er jo så åben. Blade og ting de afslører jo alting.

Grethe: Mogens fortalte, at FOF-aftenskolen i Kolding havde selv bedt ham om at komme og holde nogle forelæsninger til efteråret. Og i Esbjerg kommer det også på FOF-kursus.

M: Ja, det tyder jo på, at det får en god anbefaling. Vi trænger også til det.

Ib: Du siger jo, at det er ikke frigivet endnu.

M: Det er ikke frigivet, så længe Det Tredie Testamente --- når det går til bogtrykkeren, så er det helt — så er der ikke mere at vente på. Så er der kun at vente på, at menneskene akcepterer det.

Ib: Hvornår tror du, de gør det?

M: Ja, det gør de ikke - Ja, det er da klart, nogen gør det.

Ib: Næ, jeg tænkte, hvornår tror du, det går til bogtrykkeren?

M: Ja, det tror jeg, det gør til næste efterår. Jeg tror nok, jeg får det færdigt nu her på forsommeren. Det er da min plan, og jeg gør, hvad jeg kan for at opfylde den. Jeg længes selv efter at få det færdigt. Der er jo et tryk over en, så længe det ikke er færdigt, - og nu da det er så forsinket. Og folk er så spændte på det. Og det vil også gavne dem meget, for — de får verdensbilledet i kronologisk orden. Igennem Livets Bog får de det jo ikke lige akkurat kronologisk. De får store analyser af det ene og det andet, så de kan godt se verdensbilledet. Men her sætter jeg det sammen, så det kommer i rækkefølge. Der vil

[25. april 1978 – side 3:]

nok blive nogen skræppen op. Men de må sige, at det er logisk.

Gjedde: Du har engang sagt, at det ville komme hurtigt, tilslutningen.

M: Ja, det tror jeg også, - det har jeg også en følelse af nu. Jeg har en følelse af, at der bliver en voldsom tilgang. Så vi kan godt risikere at blive overlæsset med ---

Grethe: Ja, og der kunne jeg så tænke mig, at vi i aften blev nødt til at drøfte feriebyen. Fra pensionisternes samvirke har vi det skudsmål, at vi er meget primitive. Og det må man jo sige er rigtigt. Viola har meldt sig ind i samvirket, og fik nogle brochurer. Hun spurgte om forskellige steder i Fredericia, i Sæby og spurgte også om Klint og fik det svar, at det var meget primitivt, men omegnen var smuk. Den dag Martinus bog kommer ud, og der bliver forespørgsel om undervisning på Klint, så kan vi ikke byde dem de forhold. Vi er derfor nødt til at lave planer om Klints fremtid allerede nu, for det er for sent den dag, folk gerne vil derop, og så har vi så primitive forhold.

M: Ja, det er jo rigtig nok, men vi skulle jo se at få den byggefond.

Grethe: Ja, det skal vi samtidig. Nu kommer Finn på torsdag, og så må vi have fat i ham for at få ham til at skrive i Kosmos om det.

M: Ja, vi kan jo ikke lave noget uden penge, men vi kan lave planerne.

Grethe: Ja, vi må lave planerne, så at vi ved, hvor vi skal starte, når pengene er der.

M: Ja, det er jo også sådan, at når folk begynder at give til byggefonden, så er der mange, der spørger, hvordan skal det være. Så kan vi jo ikke godt stå og sige, ja, det ved vi ikke noget om.

Grethe: Jeg talte med Birthe, som sagde, at mange kunne lide at bo i det gamle primitive. Men da hun så havde været nede at gøre istand i svensk-afdelingen, så sagde hun, at toilet og brusebad var så ulækkert og modbydeligt, så man kunne ikke byde folk det, så hun ville tro, at de hellere måtte gå ned på campingpladsen. Nu kan det gå så længe det er de samme, der kommer år efter år, men den dag der kommer nye —

M: Nu er det jo sådan, at — da vi begyndte, da jeg var ung, da skulle det være så primitivt. Vi hentede vand ved brønde. Men nu er det jo ligesom de har det hjemme, køleskabe og el. Og sådan er det jo — men det bliver ikke så fedt i fremtiden.

Grethe: Vi kan ikke begynde at bygge, men vi kan lægge planer. Vi ved jo, at der går flere år, før planerne er realiserede. Det er for sent at lave planerne den dag, vi har pengene.

M: Ja, det er rigtig nok, vi må igang med planer. Vi kan ikke blive ved med de primitive forhold. Men vi har jo også aftalt, at vi i sommer skal — (utydl.).

Ib: Vi kan ikke lave noget nu. Det kan vi ikke, før der virkelig er penge til det. Fordi i det øjeblik vi skal til at begynde på noget i Klint, så koster det mange penge. Hvis vi skal lappe på det gamle, - og det er én af de ting, der skal undersøges.

M: Ja, jeg regner med, at der må komme støtte. Der kommer støtte til det ligesom til alt det andet, der er kommet støtte til. Hvor skulle vi få penge fra ellers? - Vi sælger ikke bøger nok. Men det kan komme dertil, at vi sælger mange bøger. Men så tager det jo tid, inden vi har penge nok. Vi må gøre, hvad vi kan, så sker det nok. Jeg føler mig ikke urolig overfor det, og det er jo heller ikke sikkert, at det bliver så voldsomt, - men vi kan regne med, at det bliver alt det, vi kan magte. Men hvis

[25. april 1978 – side 4:]

det skulle blive så voldsomt, så kan man da leje telt.

H: Man kan udvide sæsonen, og det bliver også nok det, man må gøre i en overgangsperiode, indtil vi kan bygge.

Ib: Ja, det er jo ikke sådan, at vi ikke har gjort noget ved det. Vi har faktisk spekuleret over, hvordan det skal være i feriebyen. Men vi har ikke gjort det så systematisk endnu, som vi mener, det skal gøres, og som vi også så småt er begyndt på.

(Ib viser en plan over området med pavillonerne og foredragssal, og gør rede for den. Herunder følgende udtalelser:)

Ib: Vi skal bygge nyt og i så vid udstrækning som muligt bevare det bestående. Der skal være adskillelse mellem studieområdet og beboelsesområdet. Den gamle foredragssal kan bruges mange år endnu.

M: Vi skal lave noget, der ikke kræver så meget vedligeholdelse. Derfor skal der ikke

bygges i træ, - alt det maling hvert år, det kræver en masse, både penge og arbejde.

Ib: Jeg synes ikke ubetinget, at det ikke skal være træbygninger. For hvis man laver dem rigtigt, kan de stå i flere hundrede år med minimum af vedligeholdelse. Men det må man se på. Arealets størrelse begrænser bebyggelsen.

M: Når bare det får god omtale i aviserne, så får man meget nemmere tilladelse.

Ib: Muligvis udnyttet tagetage.

(Om buste af Martinus.)

M: Ja, Robert Petersen har lavet en. Dengang han lavede den, da syntes jeg egentlig, den var meget god, - men idag synes jeg slet ikke, den ligner. Og så var der ham på Island, han kunne have lavet en meget fin buste. Han var meget dygtig, men han havde ikke tid. Han kom i tanker om det to dage før jeg skulle rejse hjem. Så fik han nogle fotografier, men det er jo ikke det samme. Han lavede en mægtig flot buste, - og han fik noget gips op. Og så kom der en dag en stor kasse, - jeg var jo meget spændt. Så var det en pæn gammel mand, men det er ikke mig - Den, der har lavet den bedste, det er Isenstein. Den er lavet i dobbelt størrelse, for han regnede med, at den skulle op at stå. Den synes jeg er god. De står oppe på loftet. Isenstein ville lave metalplader til de små firkanter, der er i hoveddøren. Men inden det skete, så blev der jo ballade med ham og Gerner Larsson. Så så jeg ikke noget til ham i mange år. Da Gerner Larsson var død, så kom han en sommer og besøgte mig. Jo, han var meget glad for mit arbejde.

(Om pyramide til mausolæum.)

T: Man kan også lave det i glas, men det er måske farligt.

M: Jeg har ønsket, at den skal være hvid, så gør det jo ikke noget, om den er kalket eller malet hvid. Og så kunne der senere blive adgang til bedre materiale, hvis man overhovedet vil gøre det. Så kan de jo gøre det. Det vil jo koste mange penge, hvis der skal laves noget ekstra, og det synes jeg ikke, er nødvendigt.

Ib: Hvis man stiler efter, at det er noget, der skal males og vedligeholdes, så kan man udmærket lave den i beton.

M: Ja, det er det, jeg mener. Hvorfor skal det netop være det dyreste dyre. Jeg har regnet med, at det kan man bygge, som man bygger andet.

Ib: Ja, men det vil også blive en ret kostbar affære at lave den i beton. Det skal armeres, have en forskalling, støbes i en dobbelt form.

M: Kan man bygge det op i sten?

Ib: Ja, men så får man alle de fuger.

M: Ja, men kan man ikke overdække det?

[25. april 1978 – side 5:]

M: Der skal være adgang fra havet. Ellers får de jo aldrig fred på Rosenberg. Jeg havde ikke forestillet mig, at det blev så voldsomt besværligt at lave. Er der noget, der er billigere end beton?

Ib: Nej, der er ikke noget, der er billigere.

M: Nå, men det er jo heller ikke lige akkurat forestående. Der er jo tale om en indsamling til formålet, - og det vil også være mere retfærdigt.

(Problem vedr. vandværket.)

(nyt bånd).

M: Der holdes Guds primære bevidsthed vedlige i kredsløbet. Når man kommer fra den fysiske verden og har hele visdommen inde i sin bevidsthed, - både som viden og som væremåde, - så er man i Guddommens primære bevidsthed. Det består bare af kosmisk bevidste væsener. Så Guddommens primære bevidsthed er på højden hele tiden. Livet er noget skabt - det er ikke i sig selv evigt. Det lyder mærkeligt, men det er det ikke. Livet er skabt, - men det holdes hele tiden vedlige gennem kredsløbet. Ja, for hvad er livet? Det er jo tanker. Tanker er jo skabte, - og har begyndelse og afslutning. Derfor, - hvor der ikke er tanker, - der er der ikke noget liv. Der er det stilstand. Livet holdes i live, - det er derfor der er bevægelse og kredsløb. Det er fornyelse af liv. Alle skabte ting må fornyes. Skabte ting kan jo ikke være evige. Hvis vore tanker var evige, hvordan skulle vi så finde på at — (utydl.). Og det er det, der er livet, - det er det, der er oplevelse. Men det skal jo holdes i live, - altså fornyes. Og det sker i kredsløbene. Der er mange ting, folk kommer til at se anderledes. Det er meget vigtigt, for det er helt fremmede mennesker, der kommer til at læse fra begyndelsen, - altså Det Tredie Testamente. Det må trykkes ligesom Livets Bog, - for det hører med til Livets Bog. Men det kan købes særskilt. Det er en introduktion til Livets Bog. Det står på den. Det Tredie Testamente, - det er jo det hele. Det Tredie Testamente kan jo ikke være i et sådant lille bind på 200 sider, - eller hvor meget det nu bliver. Der er en del, jeg har måttet tage væk. Det kan bruges til foredrag.

[23. maj 1978 – side 1:]

Om verdens internationalisering. - De får kappet - ja, - jeg kan ikke sige, at de får kappet hovedet af - de store kapper hovedet af hinanden. Så de får ingen magt. De er nødt til at slå sig sammen. Og så vil de lave en overordnet ret for hele verden. Men det vil jo også være til kolossal gavn, både for penge og forretning og alt muligt - vil det få indvirkning på.

H: Alene det, at de får kontrol med al våbenfremstilling.

M: Jo, det bliver jo også forbudt. Det vil man slet ikke spille tid på. Men der kan man så sige, at det er glimrende, at de får de erfaringer. Hvis ikke de fik dem, så --- I

realiteten er det jo sådan, at vi har den lange fysiske epoke, hvor vi inkarnerer her på jorden. Og den er der kun for at menneskene skal lære at komme til at holde af hinanden, - at holde fred, at nå til det punkt som Kristus siger, - at alle skal elske alle, - der skal alle til, - der når de til allesammen. Så behøver de ikke at fødes mere på jorden. Man har jo hidtil regnet med, at alt det onde kom fra en djævel. Men det er jo ganske almindelig erfaring. Mørket er jo erfaringer, der opleves i det daglige. Jo, visdommen, - den såkaldte hellige ånd - er jo ikke andet end erfaringer af mørket. Gør man det, så sker der det, - og gør man det, så sker der det. At man kalder det "den hellige ånd", det er, fordi det er fyldt med de højere problemer, - og det var jo det, der blev sagt, skulle komme nu. - Kristus sagde jo ikke til menneskene, at de har så og så meget karma. De har jo det med syndernes forladelse. Næh, han sagde, at djævelen skulle rigtig have magt ved dommedag - ved hans genkomst. Han kommer jo ikke igen, men hans genkomst er kristendommens opvågnen. Jeg tør nok sige, at Kristi genkomst er mine analyser, for der er ikke - og der bliver ikke noget sidestykke. Vi er de første i Kristusepoken, og denne epoke skal jo ende med, at alle elsker alle. Men det kræver jo denne forandring af menneskene, at de bliver færdige med at være han og hun, - at de bliver til mennesker.

M: Han er jo kommet, denne Simonsen. Og jeg mener også, at han har været venlig nok, men han har jo stået for det der. Og det er jo gået til på den måde, at han mente vel, at det var stort nok.

H: Ja, i starten, men så har han senere gjort opmærksom på, at det skulle være større (septicanlæg på campingpladsen). Toilet og vask afløb skulle føres samme sted, havde han sagt, - efter gældende bestemmelser. Det tvivlede Birthe på.

M: Ja, hun ringede til kommuneingeniøren, og han havde sagt, at det var rigtig nok, at det ikke var nødvendigt.

H: Jeg ringede så til Simonsen. Han bekræftede, at det var rigtig nok, men så skulle der være to opsamletanke, hvis man fører det ud hver for sig. Og det er rigtig nok. Men nu er det lavet, og vi må tage konsekvensen. Udgiften på de først oplyste 30.000 bliver 22.170, altså noget mindre. Men der er en anden ting, hvor Birthe og jeg har forskellig opfattelse. Birthe mener, at hverken Frank eller Simonsen må arbejde deroppe mere, det mener jeg ikke. Hun sagde, at hun i samtale med dig havde fået den opfattelse.

M: Jeg mener, han har jo kun givet planer, - og når han ikke skal give planer, så er der ikke så meget for ham at lave.

H: Nej, han siger selv, at hvis vi ønsker hans arbejde, så skal vi bare sige til. Men der er noget andet, som vedrører sagens struktur. Hvordan skal vi forholde os, hvis vi skal kunne sige, at han må ikke arbejde, og den eller den må ikke arbejde?

M: Ja, se, vi er nødsaget til - og må kunne sige stop og ikke

[23. maj 1978 – side 2:]

stop. Det bliver man nødsaget til. Men nu er det jo her — jeg mener jo ikke, der laves så voldsomt . Men det er jo bare det, - Birthe må respekteres, og det er det hun føler, at hun ikke er blevet. Hun har været meget ulykkelig i lang tid. Hun er en af de bedste mennesker, man kan have på Rosenberg. Jeg ønsker ikke andre på Rosenberg, - og så ønsker jeg, at man tager hende med. Og hun taler jo også med mig. Og så ønsker jeg, at der hersker harmoni imellem dem allesammen. Og ikke, at hun skal gå og være ked af det, fordi hun mener, at hun bliver ignoreret.

H: Ja, det er vanskeligt, for det, at man føler sig ignoreret, behøver jo ikke at ligge i, at man bliver det, men at man har en fornemmelse af det.

M: Ja, når der bliver sagt til hende, det har du ingen forstand på, - det siger hun, at det er sagt til hende.

H: Det er jo svært at sige, men det tror jeg nu ikke, at man siger. Men det, som gjorde mig urolig er det, at sådan en som Frank ikke må arbejde der mere.

M: Jo, det må han da godt, - men han er da også lidt hoven og vil bestemme. Jeg kan godt huske, han ville lægge to rækker sten her i haven, og det kostede —

Grethe: Ja, det var dengang vi skulle låne til terminen. Og selvfølgelig ville det se pænt ud med to rækker fliser, men vi var nødt til at sige til Frank, at det kunne vi ikke. Og overfor Frank er man nødt til halvvejs at slå i bordet, for ellers gør han, som han selv vil.

M: Ja, og det er det, jeg ikke kan lide.

Grethe: Han ville også lægge en anden skranke i kontoret, og det ville vi ikke have. I stedet lavede han køkkenborde hos Vibeke, som hun ikke havde bedt om, og som hun ikke brød sig om. Og derfor er vi nødt til at sige, at det vil vi ikke have.

M: Det er jo dejligt, at de vil arbejde, men de kommer ikke for selv at bestemme. Hvis de vil lave det, vi andre ønsker, så er det jo dejligt, Men der er jo nogen, der gerne vil hjælpe til, men som vil lave det, de selv ønsker.

H: Nej, det kan man overhovedet ikke have i sagens arbejde, at de lader deres egne ønsker gå forud for sagens ønsker. Nu kender jeg slet ikke Frank fra den side, som omtales her. Jeg kender ham kun fra det arbejde, han har lavet her, for det arbejde han har lavet på gulvet i foredragssalen, for det arbejde, han har lavet i velfærdshuset, og det er imponerende, hvad han har lavet. Og rent personlig har jeg aldrig haft vanskeligheder med ham.

M: Nej, - men han skal ikke være over Birthe. De må respektere hende. Hun er ikke noget nokkefår, der sidder på Rosenberg. Hun taler med mig, og vi taler meget sammen, og hun gør et kæmpearbejde, er vaks med mange ting og ordner en masse ting, som kvinder ellers ikke ordner, og jeg kan ikke se, hvem kvinder vi skulle ha', der

kan bo alene der og ikke rode med mandfolk. Jeg mener, at hun er god der.

H: Jeg synes også, at hun er god til arbejdet deroppe, og at vi skal gøre meget for at holde hende til det arbejde, men jeg tror nok, at det hele medfører, at vi er nødt til at lave en ændring i den del af strukturen, som er f.eks. Klintgruppens arbejde, og som nok vil smitte af på de andre gruppers arbejde. Fordi i de gruppearbejder vi har - og det har jo irriteret hende meget - der mener hun, at hun ikke kan komme tilstrækkeligt til orde. Disse grupper bør indskrænkes til at være et vist antal personer, et mindre antal end hidtil, hvor det har været sådan, at alle der deltager i arbejdet, kan deltage i gruppens møder.

M: Det behøver de da ikke.

H: Nej, det behøver de ikke. Så må vi lave en bestemmelse om,

[23. maj 1978 – side 3:]

at grupperne gøres mindre, og det er det, jeg gerne vil foreslå, og med Birthe som leder af den gruppe i Klint.

M: Ja, det kan vi også gøre.

H: Og så skal det være nogen, som Birthe har tillid til og en fra bestyrelsen, - og det bør være en anden end mig.

M: Nå, det behøver det da ikke at være.

H: Jo, det tror jeg, for jeg kan mærke, at hun ikke har rigtig tillid til mit samarbejde. Jeg synes, vi har haft et godt samarbejde, men det synes hun ikke. Det, der går frem for alt er, at vi får et gnidningsløst samarbejde.

M: Ja, det må det være.

H: Og derfor mener jeg, at en anden skal påtage sig det arbejde.

M: Ja, men det ved jeg så ikke, hvem det skal være.

H: Man kunne jo tænke sig en anden mulighed, som jeg har været inde på før, - med henblik på det systemskifte, vi skal have i bestyrelsen, at vi nu sætter det i gang, og at jeg f.eks. gik ud af bestyrelsen, og at der så kom en ind, som hun med sikkerhed kunne arbejde sammen med. Det er ikke, fordi jeg vil trække mig tilbage. Jeg vil meget gerne fortsætte med at arbejde i vor sag, men så vil jeg bare stå til disposition, og hjælpe til med, hvad der måtte forefalde. Jeg tror, det vil være en heldig løsning, - dels for at sikre et godt samarbejde på det felt, og dels at man begynder på denne udskiftning, som jo på et eller andet tidspunkt må træde i kraft. Og jeg mener, det vil være godt, at det begynder, mens du er hos os, for situationen i Klint er noget, der peger på, at her er der noget, der skal bringes i orden.

M: Ja, vi må lære af erfaringerne, også af djævlevæsener. - Det er af djævlevæsener, at

lyset er kommet. Der er ikke noget galt i, at man vedkender sig erfaringerne og taler om erfaringerne. Hun har ikke sagt noget ufordelagtigt om dig. Jeg tror nok, at Simonsen har virket lidt overlegen.

H: Jeg tror, at det i høj grad er hendes forkerte vurdering af det.

M: Det skal ikke være sådan, at hun er lukket ude.

H: Nej, men jeg er bange for, at havde det været en række andre personer, så ville hun også føle sig lukket ude. Det er derfor bedre, at hun får en lille gruppe, hvor hun føler sig sikker.

Grethe: Birthes forhold til Simonsen skyldes måske, at hun et par gange har oplevet, at det ikke var helt rigtigt, det han siger, - eller at han taler så teknisk, at hun ikke kan forstå det. Og dermed mister man jo noget af tilliden.

M: Der var også terrassen henne hos mig. Den måtte tegnes helt om. Han, der har lavet det, har jo lavet det vældig fint, men han kunne slet ikke bruge tegningerne.

H: Det er jo noget, som for os peger på, at vi ikke kan bruge ham til sådanne arbejder. Det kan vi alle og Birthe med blive enige om. Men hun giver så udtryk for, at han overhovedet ikke må være med i medarbejdet.

Grethe: Hun er godt nok klar over, at han må gøre det færdigt, som han er med i, men nye arbejder skal han ikke lave.

H: Ja, men det er også det, vi skal gøre os helt klart - rent bortset fra Simonsen, men i almindelighed. Hvordan skal vi forholde os i fremtiden. For hvis det er, at vi forholder os sådan, at vi siger, at den slags planlægning skal han ikke deltage i mere. Men hvis han kommer derop og tilbyder sin hjælp med at grave eller sætte plankeværk op eller sådan noget, så skal vi ikke sige nej. Men der siger Birthe, at det skal vi ikke have ham til. Og der er vi inde i noget meget vanskeligt, for hvis vi skal håndhæve sådan et princip, så løber vi ind i store van-

[23. maj 1978 – side 4:]

skeligheder.

Grethe: Men det er sådan med Simonsen, at han alligevel - selvom han deltager i at grave noget - i kraft af, at han mener, at have erfaringer indenfor sådan et område, alligevel på en måde drejer bestemmelserne.

H: Det har han ingen mulighed for, for han er ikke medlem af Klintgruppen, og det er det jeg understreger, at gruppen skal reduceres til en mindre i fremtiden.

Aage: Mener du, at det skal være sådan, fordi det er din erfaring?

H: Ja, det er min erfaring, at det dur ikke, at alle, der deltager i arbejdet, også deltager i gruppens arbejde.

M: Nej, det skal de heller ikke.

H: Jeg tror nok, at jeg gerne vil sige, at ligesom du har lavet det symbol over bestyrelsen, sådan må Klintgruppen og andre grupper blive et spejlbillede deraf på en vis måde. Og at Klintgruppen ligesom bestyrelsen supplerer sig selv.

M: Ja, men så må man respektere denne gruppe.

H: Ja, jeg tror det er godt, at de starter med en ret lille kreds. Jeg ved ikke, hvor mange vi skal sige, at det skal være, f.eks. Birthe sammen med John og Lilly og Klaus, de arbejder vældig godt sammen. Så hvis de fire startede.

M: Vil du så ikke være med?

H: Nej, jeg tror ikke, det vil være heldigt. Jeg vil gerne hjælpe til alt det jeg kan, men jeg tror, det går bedst uden mig.

M: Hun taler ikke nedsættende om dig.

H: Nej, og hun vil bestemt give udtryk for overfor dig, at hun ikke har noget imod mig.

M: Nej, det har hun ikke. Hun er bare blevet lidt skuffet over, - hun har følt, at hun blev ignoreret. Og alt det, hun laver for mig, når jeg er deroppe. Om vinteren sørger hun for, at alting bliver i orden. Bare fordi hun er en kvinde, så skal man jo ikke sådan, - og bare fordi han er civilingeniør, skal han ikke være overlegen.

H: Jeg er bange for, at det billede er lidt fortegnet, - at hun er alt for følsom og føler sig ignoreret på felter, hvor hun ikke bliver det.

M: Ja, nu sidder hun jo der hele vinteren, og det er jo ikke blot, fordi hun skal have en lejlighed.

H: Nej, hun fungerer godt deroppe.

M: Tegningerne til mit hus var også gale. Der måtte laves nye.

H: Ja, men det er det vi er helt enige om, at vi ikke kan bruge ham til sådanne grundlæggende arbejder.

M: Ja, det er bare det, jeg har imod ham. Hvis han vil komme og arbejde ligesom de andre, det må han gerne.

Grethe: Ja, det var jo også forkert, at der ikke blev lavet en rigtig kalkulation over byggeriet i Klint. Der blev sagt 100.000, og vi er nu på 155.000 + kloaksystemet. Så vi er snart oppe på det dobbelte. Havde vi haft Bentzens håndværkere, så havde vi fået nogle faste tilbud at rette os efter.

H: Ja, men det er også det, vi har lært af hele den situation, at det skal vi ikke påtage os. Jeg beklager det meget, for jeg gik meget ind for det, og at jeg har været meget medvirkende til den fejl, og at jeg har undervurderet vore muligheder for selv at sætte

ind. Det er jeg virkelig ked af, men nu er vi kommet så langt og må gøre det færdigt.

Aage: Jeg var deroppe for et par uger siden og mødte Frank ved byggeriet, han var meget flittig. Jeg havde indtryk af, at der var en hel masse, der begyndte, og så er der flere og flere, der holder op - og nogle få, der arbejder til den bitre ende, - og der er Frank en af dem.

[23. maj 1978 – side 5:]

M: Ja, han er meget sød og har gjort meget. Det er bare det tossede ved det, at han vil bestemme.

Aage: Jeg vil gerne nævne et andet problem. Vi har talt om, at ved samarbejdet, så skal man så vidt muligt være lige. Og der har jeg hørt, at der er nogle, der i forbindelse med Birthe kan løbe ind i det problem, at man sidder og drøfter noget i Klint, og så - når hun spiser sammen med dig - så spørger hun dig om, hvad du mener. Og næste gang, man skal drøfte problemet, så siger Birthe: Martinus mener sådan og sådan. Hun har det kort på hånden, at hun ved, hvad du mener, og så er den diskussion ligesom slut. Så er vi ikke lige i gruppen, fordi hun sidder og ved, hvad du mener, og det tror jeg nok, at nogle oplever som en vanskelighed.

Grethe: Men det kan jo ikke være anderledes. Det gælder jo også for os, som er i huset. Hver gang, der er noget, så snakker vi med Martinus om det, og får at vide, hvordan Martinus ønsker det. Det er vor pligt og opgave, vi, som er her, at vi først og fremmest underretter Martinus.

M: Jeg vil meget nødig have, at jeg ikke holdes underrettet.

H: Men alligevel kan vi løbe ind i vanskeligheder, og det er netop det, som er årsag til, at hele dette her startede, - at jeg bragte det frem i dag. Jeg har talt med Martinus - før pinse - da du tog derop. Og det resulterede i, at så ville du snakke med Birthe om det og undersøge det deroppe. Birthe har så talt med Martinus om dette samarbejdsproblem, - og de forskellige menneskers indsats. Og der har hun så i samtalen med Martinus fået det indtryk, at disse mennesker overhovedet ikke må arbejde der mere.

M: Nå nej, sådan sagde jeg det ikke. Jeg sagde, at Simonsen ikke skulle lave DET arbejde mere.

H: Ja, sådan har jeg også forstået det, og sådan sagde jeg det også til Birthe. Men så sagde hun, nej, der har du misforstået Martinus.

M: Nej, der var tale om en, der hed Torben.

H: Ja, Torben har hun også sagt, at han ikke skulle deltage i arbejdet mere.

M: Ja, skrappe mennesker kan vi undvære. Vi skal ikke have skrappe mennesker her.

H: Ja, men så er vi igen tilbage ved det problem, som jeg gerne vil have belyst lidt nærmere, hvor vi siger: det menneske må arbejde her, - det menneske må ikke. Det, de mennesker gør, de kommer her og deltager i arbejdet, og jeg vil nødig gå hen og sige: Hør Torben, vi kan ikke bruge dig mere.

M: Der er ikke noget galt i at sige, at vi er glade for dit arbejde, men vi vil gerne have, at du laver det, vi ønsker. Det har jeg oplevet flere gange i min tid, at der er nogle der godt vil hjælpe til, men de vil lave det, de selv vil. Og det skal være sådan, at jeg får at vide, hvad der sker i grupperne, og der er det Birthe er et mellemlid med telefon, - og det er da allesammen dejlige ordentlige mennesker. Hun har klaret det godt i mange år. Meget bedre end hendes mand. Det var ikke nemt at få nogen bedre, og det ville jeg heller ikke gå med til.

Ib: Jeg vil godt pege på et andet problem, som jeg har lagt mærke til ved forskellige lejligheder, der opstår, når folk taler med dig. De kommer fra dig med opfattelser, som måske ikke er helt sammenfaldende, og som i en eller anden udstrækning er farvet enten af deres egne ønsker eller af, at de måske ser tingene anderledes, end du gør, end vi andre gør.

M: Ja, det gjorde Gerner Larsson jo. Det tror jeg ikke, Birthe finder på.

[23. maj 1978 – side 6:]

H: Der er blot det konkrete eksempel her.

M: Ja, vi vedtager jo tingene her, men det deroppe med arbejdet, det plejer jeg ikke at blande mig i. Men hun er jo med i det der, og hun ønsker jo ikke, at de mennesker, der kommer deroppe, at de ignorerer hende. Hun skal jo være med i det og også være med til at lede det.

H: Jeg tror, at hendes opfattelse er meget personlig, at det ikke er en særlig objektiv opfattelse, hun har. For når det kommer dertil, at der er noget galt med Simonsen, Torben og Frank, men også - der er dårligt samarbejde med mig, og at jeg og min kone og Hakon og Aggi, at vi ligesom repræsenterer klikker, så får man indtryk af, at når alt det er hende imod, så kan det ikke være alene de andre, der er noget i vejen med. Der må også være noget i vejen hos hende selv.

M: Jo, hun siger jo også selv, at hun er ikke fejlfri. Det må man da også regne med. Men, det er rigtignok som du siger. Og derfor synes jeg, at sagen skal ind på, at alle deres møder og anliggender skal ikke ind i private hjem og familier. For hun følte sig meget pinligt berørt. Hun var jo hjemme hos dig med Simonsen, - hun sad vist og ventede en lang tid.

H: Ja, det var nu overdrevet.

M: Hun skulle jo hjem og kunne ikke vente. Man kan være private venner, - det må man holde borte fra samarbejdet.

H: Jeg tror, at hele denne begivenhed er vældig god til at stabilisere forholdet omkring vort samarbejde. Og hvis vi kan vedtage, at vi omdanner Klintgruppen, så det kun bliver få personer til at begynde med, og så senere supplerer sig op til den nødvendige størrelse. Og jeg finder det også rigtigt, at Birthe selv bestemmer, hvem der skal være i den gruppe.

M: Nå, ja, det ved jeg ikke, om hun skal. Det kan vi jo godt snakke sammen om.

H: Nå ja, men hun kan jo fremkomme med forslag.

M: Ja, hvis der er en, der er særlig pinagtig for hende, så er det jo bedre, at han ikke er med i gruppen. Men han kan godt være med i arbejdet. Det ville være en god idé

H: Og med hensyn til bestyrelsens kontakt med gruppen, - der vil jeg meget gerne trække mig - og at en anden kommer ind der.

Aage: Er det ikke overilet?

H: Jeg synes det ikke. Jeg har tænkt meget over det. Der er ikke noget personligt deri, men det er sagens tarv, vi skal lægge vægt på.

M: Når nu du er med til at lave denne gruppe.

H: Jeg tror ikke, det er heldigt, - jeg mener helt afgjort, at jeg ikke bør være med. Jeg tror nok, at Birthe ville sige, at jeg skulle være med. Men det er bedst, at en lille gruppe starter og vokser op, uden at jeg er med deri. Jeg tror, det er rigtigt.

Ib: Du tror, at Birthe føler sig trykket ved din tilstedeværelse i gruppen,

H: Ja, det gør hun.

M: Tror du det?

H: Ja, vi samarbejder dårligt - hun har set det i stjernerne.

M: Jeg er glad ved al det, du har lavet og har været glimrende ved at være i spidsen.

H: Jo, men jeg vil gerne være med stadigvæk.

M: Så skal vi jo have en til — ja, Birthe hun kan vel ikke klare det alene. Så må hun jo have nær forbindelse med os, hvis man sætter hende til at være formand for det hele. I andre har jo ikke tid til at tage jer af det. Det tror jeg ikke.

H: Det behøver ikke at være idag eller imorgen. Den situation

[23. maj 1978 – side 7:]

vi har dur ikke. Så skal vi have noget andet. Og jeg synes med tanken på Martinus symbol over bestyrelsen, at der bliver en parallel ud til alle grupper.

M: Ja, det synes jeg også. Så kan der jo ikke ske noget. Når der bliver lavet en gruppe,

Birthe er med og hun er medbestemmende, og det må de andre respektere.

H: Jo, det er ikke overilet. Jeg har tænkt meget over det, - for at udelukke det, som var personligt, - et eller andet hos mig, - såret forfængelighed eller hvad man skal kalde det.

M: Det ved jeg ikke. Jeg tror Birthe bliver meget ked af det, hvis du trækker dig tilbage, - men du kan jo altid give råd og vejledning. Hun må jo så have en vældig kontakt med os her. Der skulle gerne være én i bestyrelsen, som hun kunne holde kontakt med.

Aage: Jeg synes ikke det lyder rigtigt, at vi skal have en person i centrum i et samarbejde og pege ud, hvem vedkommende vil samarbejde med, og hvem vedkommende ikke vil samarbejde med. Det lyder umiddelbart, som om der er noget galt.

M: Ja, men når vi nu har den afdeling deroppe — hvordan er det i andre virksomheder. Det er da bestyrelsen, som må være -- den kan da ikke være uden hoved. Men den behøver ikke henvende sig til alle bestyrelsesmedlemmer. Vedkommende behøver jo ikke at arbejde deroppe, men holder forbindelsen til bestyrelsen, så man får indblik i, hvad der foregår. Hun kunne måske ringe til Grethe. Gruppen må jo have forbindelse med bestyrelsen, men skal ikke ringe til dem allesammen. Det skal være en bestemt person, der så er orienteret i det felt.

Aage: Der var vel ikke noget til hinder for, at Birthe kunne møde i bestyrelsen og gøre rede for —

Ib: Der skal vel også ske noget løbende.

H: Det passer også ind i symbolet, at der er den kontakt.

M: Ja, men det bliver noget anderledes end symbolet. For der er jo lavet meget om siden dengang - Det bliver meget mere enkelt. Naturen er i sig selv så enkel, så at der skal blive sådan en indviklet historie som her. - Det er helt unaturligt mellem os, som ved så meget. Hun er jo så alene deroppe, og kommer så pludselig sammen med -- , og de andre er vant til at omgås mange.

[8. august 1978 – side 1:]

M: De er ugudelige, og de kalder sig materialister osv., men det er ikke rigtigt. Der er to slags mennesker. Der er de mennesker, der har passeret djævelkulminationen i deres væremåde, - forestil jer sådan en mand som Hitler og alle hans tilhængere. De var inde i djævelkulminationen. Der kulminerer de i den handle måde. Mafiaen i Amerika, der er blandet med politiet, så de ikke kan få den udryddet. De kan ikke få noget i orden, - det bliver ligesom i Sodoma og Gomorrha — Se, så er der en anden slags mennesker, - det er almindelige dagligdags mennesker, som lever et normalt liv, har deres gerning og stilling, og kan ikke myrde og dræbe - og hader ikke og hævner ikke. De har passeret djævlementaliteten. De går ikke med til at lave en kidnapping, - eller det andet

forfærdelige. Hvorfor gør vi ikke det. Vi er humane. Der er masser af materialister, der er meget humane. De er ikke ugudelige, fordi de er materialister. Men det bliver de betragtet som, fordi de ikke er medlem af en religiøs sekt. Men det er de ikke, fordi den religiøse terminologi er så naiv, at intellektuelle ikke kan have med det at gøre. Ja, så er der dem, der render efter alle disse kunstige meditationer, og hvad det nu er, som kan tilfredsstille dem. Men det bliver altså materialisterne, - den store masse mennesker, der er nået frem som vi andre, - de bliver tilhængere. De andre, de får deres hårde karma. Men det går jo stærkt, for jo hårdere og jo mere brutalt det er, jo kortere bliver det. Nu er der gået mange år, hvor karmaen har været ... indtil Jesu korsfæstelse. Hvorfor skete det med Jesu korsfæstelse. Jo, Gud måtte lave det sådan, at når han nu vil lave et væsen, der skal tænke og få bevidsthed, så må det kunne gøre erfaringer. Men hvordan kan det gøre erfaringer. Så lader han det blive sådan, at betingelserne for at få erfaringerne, de er på det fysiske plan. Vi skal huske på, det er ikke et dødsrige, som man siger. De lever stadigvæk, - det er kun kroppene, der bliver skabt, redskaberne bliver skabt. Og hele det fysiske plan, — et stort, stort rum, hvor Gud skaber menneskene. Der kan de ødelægge kroppene, redskaberne, og der er det, at de som dyr er nødt til at skeje ud, - det er en livsbetingelse for dem at æde andre. De må æde hinanden for at leve. Og menneskene fortsætter, - for de skal nå --- . Det, de skal nå, er det, at de skal blive alvidende, almægtige og alkærlige. Det er det, de skal nå, og de bliver det. Kristus sagde jo også, at de skal blive kristusvæsener. Han sagde jo også: mig er givet al magt i himlen og på jorden. Det han sagde - er almagten. Og, han er modellen. Ved korsfæstelsen viste han, hvordan den nye kulturs fundament var det, at nu skulle forsvaret ophøre. Og han sagde jo ikke andet, end at de skulle ophøre med det. Han sagde: Peter, stik dit sværd i skeden. Den der ombringer ved sværd, skal selv ... Alle vegne taler om: Lad være. Man skal elske sine fjender, velsigne dem, der forbander en osv. Altså, det er den nye kultur. Det er det, jeg er kommet for at lave. Jeg er kommet til at lave det, som man kalder den hellige ånd. Ja, den har jeg ikke lavet, den er vist gennem mig. Og hvad er den hellige ånd, - det er videnskaben om alt det, der er ulogisk, alt det, der er ukærligt, dræbende, ødelæggende. Men hvordan skulle denne videnskab opstå, hvis der ikke var nogen ødelæggelse, ingen drab, ingen krig? - Så kunne der jo ikke opstå noget lys. Det evige lys, den hellige ånd er erfaringerne, - det er simpelthen en videnskab. Men nu bliver mørket også en videnskab, fordi jeg viser, hvordan mørket virker. I fremtiden vil man se på mørket som en videnskab. - Så vil man begynde at se, at det er uvidenskabeligt at forsvare sig. Man kommer ind

[8. august 1978 – side 2:]

på - nu skal man huske på, at menneskene vokser også bevidsthedsmæssigt. Det er noget af det drama, som menneskene ikke tænker på. Men det kommer. Der er en ting til, man skal huske på, - det der med Kristi korsfæstelse. Hvordan kan jeg sige alle disse ting. Jo, det kommer intuitivt til mig, og jeg ser masser af kristusvæsener er til stede ved Jesu korsfæstelse, - men de er usynlige for den store masse. Nogle enkelte

clairvoyante ser det og siger: de døde står op af graven. Men det gør de ikke. De kommer ikke op af graven. Det var store åndelige bevidstheder, der var til stede. Det var selve jordens bevidsthed. Jordens energi er kommet i svingninger. Der bliver solformørkelse, jordrustelser, - selv om videnskaben siger, at der ikke var solformørkelse, at det var noget, helt andet. Og det skal nok passe. Men selv om det ikke passer, så forandrer det ikke sagen. Fra den tid af er der ingen logik i, at man forsvarer sig. Alt forsvar har vist sig at føre til ond karma. Samtidig er det i verden sådan, heldigvis, at ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret. (Finn gør gældende, at han sommetider lider uret).

M: Nej, men nu skal du høre ... Der er ingen anden kraft end den, der udgår fra jeg'er, og som vender tilbage til jeg'et. Det kan den ikke gøre alene, - der skal være nogen til at være medier. De, der kommer og gør os ondt, dem kalder vi vore fjender. Men det er bare vore egne energier, der kommer tilbage. Derfor er det, vi skal tilgive. Men så sker der det, at når vi har skabt karma for andre, så får vi den karma. (Finn forstår det godt, men i vor verden).

M: Jo, selvfølgelig er der lov for det. Det var ligesom min plejemor, hun var en gammel kone, - og jeg kommer hjem fra skole og siger: Ih, jorden er rund. Rund, nej det er den ikke. Ja, jorden er altså rund. Nej - du kan da selv se, at den er flad. - Jo, ser du, hvis det var sådan, at nogen kunne lide uret, og gøre uret, så kunne verdensaltet ikke eksistere. Det ville være ødelagt for længe siden.

[12. september 1978 – side 1:]

M: Se i Palæstina. Se hvad de vedtager. Ingen steder bliver der fred. Lige fra Kristi korsfæstelse skete der den forandring, at forsvar og angreb blev ulogisk. Det måtte være logisk indtil da, fordi forsvaret kunne ikke undværes. Væsenerne måtte forsvare sig mod drab, overfald og mod andre væsener. Derved opstod erfaringerne om lyset. Denne samlede erfaring er den hellige ånd. Det er ren videnskab om djævlbevidsthed. Mørket er en videnskab. Man skal ikke tro, at der kommer erfaringer uden oplevelse. Hvor har Kristus sine oplevelser fra, hvorfra ved han, at man skal tilgive ikke blot syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange, - at man skal elske sine fjender, - velsigne dem, der forbander en. Det er ikke sludder og vrøvl. Det er virkelig videnskab. Men dengang han levede, var det ikke videnskab, - og det er det heller ikke endnu. Men når de tror, at jorden er blevet til ved en eksplosion, så kan man godt forstå det. Hvis det var så nemt - så kunne man også lave et leksikon ved en eksplosion i et trykkeri. --

Grethe: Finn mener, at vi ved byggeriet ikke skal bruge de penge, men bruge de renter, der er løbet på i mellemtiden. Og så skal vi låne pengene. Jeg kan ikke forstå, at det skal være det rigtige.

M: Det kan jeg heller ikke forstå, hvorfor skal vi låne, når vi har pengene?

Grethe: Hvis folk giver os penge til byggefonden - til at bygge for, så synes jeg ikke, at man i stedet for skal sætte dem hen og lade dem stå. Så sagde Finn, at den dag, vi har tilbagebetalt lånet, så har vi stadigvæk formuen.

M: Ja, på den måde får vi andre til at betale det, vi egentlig skulle betale.

Tage: Så meget rente kan det jo ikke give. Selvom man sætter en million hen, - køber obligationer for dem, halvanden million eller mere, og får en effektiv rente på en 20 %.

M: Hvordan kan man få halvanden million?

T: Kursen på obligationer ligger nede på 70-75.

M: Ja, der synes jeg — ja, jeg ved godt, der er en måde, det kan retfærdiggøres på. Men hvad er det for noget at få rente af ---

Tage: Det er en skjult forrentning.

M: Ja, det er det jeg mener, og det kan vi ikke have noget med at gøre.

Aage: Princippet i obligationer er, at man får en skattefri rente. Det er den eneste forskel frem for at sætte pengene i en bank og få en høj rente. Der er en kursgevinst, som man ikke skal betale skat af.

T: Det Finn mener er, at vi skal sætte pengene hen og få rente.

M: Ja, men nu skal han huske på, at vi er ikke en forretning, og han skal huske på, at vi er en sag i udvikling af verdenskultur. Og folk vil jo gøre, som vi gør.

Grethe: Og det er også derfor jeg siger til Finn, at hvis det er rigtigt, så er det i orden, - men man skal tænke sig om. Finn er vant til at have med forretninger at gøre og gå frem efter forretningsmæssige principper i sin varetagelse af sine kunders tarv. Men vi er ikke en forretning. Så siger han, at vi ved lånets tilbagebetaling stadig har en million. For det første er det ikke en million til den tid, - og for det andet er sagen måske gået så meget frem, at det ikke gjorde noget, om vi havde den million stående, - og at vi hellere måtte bruge den nu i øjeblikket, når vi bygger, og dermed få en billigere drift.

H: Det er min opfattelse, at med Finns forslag bliver det dy-

[12. september 1978 – side 2:]

rere at leje sig ind.

Grethe: Det sagde jeg også til ham. Hvis vi kan nøjes med at låne et mindre beløb, så skal vi svare en mindre rente, og så bliver udgiften og dermed opholdet billigere. Hvorimod med alle de mange penge i rente ved fuldt lån bliver lejen alt for høj.

M: Sagen er ikke ude på at samle penge. Den skal nok få det, den skal bruge efterhånden. Den er ikke ude på at samle en vældig formue til senere hen. Det behøver den aldeles ikke. Og det skal vi nok få at se. Se hvordan det er gået frem, uden

at bøgerne har været på forlag, - og alligevel er der små kredse over hele verden.

T: Finn arbejder på, at vi har så stor en formue i banken, at det dækker vore driftsomkostninger.

Ib: Det kan i princippet ikke være rigtigt. Driften skal til syvende og sidst dækkes af de indtægter, som driften giver. Det må i det lange løb være det eneste forsvarlige.

M: Der kan måske være nogen undskyldning for, hvad det er, vi laver. Verden vil komme til at se, at vi laver den nye verdenskultur. Det bliver vore ideer og ting, man kommer til at arbejde med. Hvis vi laver noget her, - så vil folk benytte det. Hvis vi laver forkerte ting, - det kan jeg ikke være med til. Jeg føler vældigt, at jeg skal være imod, — selvom det var ti millioner — (utydl.) - Fordi, - jeg ved, at jeg får dem et andet sted fra, - og det er jo det, de må lære allesammen, - og Finn måske også.

Ib: Det kan godt være, at vi skal diskutere det ud fra det princip, at det er forkert, at instituttets drift skal dækkes af renteindtægterne af en formue.

T: Vor renteudgift er større end vor renteindtægt, - og vi har medvind. Det er muligt, at vi ville have modvind, hvis det var omvendt. For så tjener vi penge på princippet. Det gør vi ikke i øjeblikket.

M: Vi er ikke vekselerere, og skal ikke gå ind i bankspekulationer. Det skal vi ikke. Og jeg ved bestemt, at det er ikke den måde, at vi skal have pengene på. Derfor har jeg gået med ro i sindet i de mange år, - for ellers kunne vi have begyndt for længe siden. Det kan ikke nytte, at man render foran forsynet. Det kan godt være, at det lyder mærkeligt. Men jeg ved, at der er et forsyn. Jeg får impulser, når noget skal ske. Og jeg vidste også her, at der skulle komme penge ind. I "Se og Hør", som jeg holder for at se fjernsynsprogrammer, er der en horoskophistorie, og dengang der kom det her med millionen, da stod der: økonomien, - der kommer en hel dyne. Og så står der andre småting, der passer med sagen. Nu står der f.eks. store opgaver foreligger. Nu skal man huske på, - jeg har tænkt meget på det, - at når det kommer til at passe sådan, — det ville ikke passe, hvis en mand lavede et horoskop på mig. Men nu er det jo hundreder af mennesker på den dato. Så må man jo tage fællesnævneren for dem, - og så tager de nok det bedste. Nu er det ikke for det, - jeg tror ikke på det, - men det er meget sjovt at se, - det var mærkeligt, det her med dynen.

[10. oktober 1978 – side 1:]

M: Men se, hvis nu de to millioner gik til Hannemanns fond, - så kommer der en anden, der også vil give et stort beløb. Nå ja, men så kan det gå ind på den fond. Til sidst sidder Hannemann med alle pengene, - men vi kan ikke bestemme over dem. Det bliver hans bestyrelse. Og det skal vi ikke have. Vi må kunne bestemme over det, vi skal bruge. Så det skal jeg ikke, og det kan jeg ikke finde mig i.

M: Dengang Hannemann var her med sin kone, da kunne jeg godt se, at det var rent

pro forma. Tage ville gå op og snakke med Hannemann, og det synes jeg, var en god idé. Det gjorde han så i torsdags. Hannemann var ikke særlig venlig. Tage ville så have at vide, hvordan de ville forholde sig. Jo, de havde ansøgning inde ved skattevæsenet om, hvordan det kunne ordnes. Nå, men det må de selv om. Men man har lov til at nægte at tage imod det. Jeg går ud fra, at I er også med på, at vi kan ikke sælge os selv. Hvis vi gør det der, så gør vi en skrækkelig handling for sagen.

H: Jeg tror, det er meget vigtigt, at det eksempel kommer frem nu og viser, hvordan vi skal forholde os.

M: Ja, jeg er ikke til at købe for penge. Jeg er alt for bevidst i det højeste, - det kan folk ikke forstå, og det er noget de ikke kan se, - det kan man ikke fortælle. Ellers kunne jeg godt fortælle dem en hel del. Men det kan ikke nytte noget, at man siger noget af den slags. Jeg har en magt og kanaler, som de jo slet ikke kan forstå. Og jeg vidste også, at vi nu snart skulle til at have nogle penge.

Aage: Hvordan kan det være, at vi skal gå længere end til blot at sige, at det skal være betingelsesløst. Hvis M-fonden kommer om to år, og vil give instituttet en halv million betingelsesløst, så er det mit indtryk, at du mener, at instituttet skal sige nej tak.

M: Nej, ikke hvis det er betingelsesløst. En gave, der er belagt med en betingelse, er ikke en gave. Det er en forretning. Man skal betale for den. Hvis Hannemann får de penge, så kan han og M-fondens bestyrelse dirigere vor økonomi.

H: Ja, og til hvad pengene skal bruges.

Torben: Hvis nogen kommer med penge og siger til os, at de skal bruges til den og den bygning, så er det også en betingelse.

M: Nej - det kan ikke nytte noget. Hvorfor skal han sige det? - Vi kan ikke afgive noget af vores ret.

T: Noget andet er, hvis vi siger: vi skal bruge penge til den bygning, og de så kommer og siger: værsgo her er penge til den bygning.

Aage: Det vil sige, at det er ok at give til instituttets byggefond og ikke til andre ting.

Grethe: Hvis nogen kommer med penge og siger, det er til at bygge foredragssalen om, og vi står og skal bruge penge til andet byggeri, - så skulle vi være afhængig af det.

M: Nej, hvor er vi så henne. Og vi behøver det ikke. Jeg ved, at vi behøver det ikke. Vi får pengene. Selv om vi ikke får de to millioner, så får vi andre millioner. Jeg føler, at vi ikke kan gå med til det. Men jeg tror, at han lader os få det.

Aage: Men du var før inde på, at du synes, at du skal sige nej til M-fonden under alle betingelser.

M: Hvis Hannemann ikke holder op, så vil jeg ikke have noget af ham.

Grethe: Det var også et mærkeligt træk af Hannemann at tilbyde Stidsen en post i bestyrelsen, hvis han fik de to millioner.

M: Hannemann må henvende sig her til bestyrelsen eller til mig. Vi er ikke nogen forretning, og hvis vi her i bestyrelsen -- ,

[10. oktober 1978 – side 2:]

det bliver jo værre, når jeg er væk. Det må jo laves nu, mens jeg lever.

Torben: Betingelser kan jo være mange ting, det vil sige, du afviser at modtage penge med en hvilken som helst klausul.

M: Vi skal have vor struktur færdig. Vi skal se at have det frem. Når det ikke er en gave, skal vi ikke tage imod det. Det er en handel, når de forlanger, at vi skal gøre det og gøre det. Så er det betaling for en gave. Det kan godt være en lille betaling, men det kan ikke nytte noget. Den kan betyde meget for os. Kosmisk er det ikke nogen gave. Det hører med til forretningsprincippet.

H: Der er den fare, at man fra et punkt uden for bestyrelsen vil bestemme.

M: Ja, han vil bestemme. Han tror jo, at I andre er nogle -- det er så åbenlyst, at han mener, at I er ingenting værd.

Aage: Men man kan tænke sig, at nogle giver f.eks. nye stole til foredragssalen.

M: Det må de da gerne, men hvis de vil give os penge, og selv vil bestemme, hvad de skal bruges til, - det kan vi ikke have. Det er vores arbejde at administrere. Det er ikke de fremmede. De kunne jo købe sig ind.

M: Det nærmer sig jo tiden, hvor vi skal have strukturen ud. Når nu Det Tredie Testamente bliver færdigt også. Og det breder sig jo også meget uden noget. Vi har ikke forsømt noget som helst. Hvad er det, de andre har sådan en hast med. "De laver jo ingenting i den bestyrelse", siges der. (Han kan nok bygge bro på jorden, - han kan ikke bygge bro til himlen). Han var ved min fødselsdag fuldstændig som en klovn i et cirkus. Det han sagde om kloden som levende væsen, - det var ironi. Jeg tror, de havde bestemt, at de ville komme og sige "Værsgo Martinus". Men det blev forhindret, - for Ib sagde, det ... (utyd.) Så blev de bremset, Stidsen måtte tale med Martinus selv. Så kom han og konen, - de er meget søde mennesker. Han fortalte så, at han i mange år har regnet med, at sagen skulle have hans penge. For to år siden solgte han sin forretning, og så havde han disse penge. Og så vidste han ikke rigtigt, hvordan han skulle bære sig ad. Så var det, at der i Århus var en ingeniør Echert Hansen, - jeg kender ham godt, - der var også noget kedeligt ved ham, - og så har han spurgt ham. Jo, han viste hen til Hannemann med det samme. Det var jo en hånd fra himlen til Hannemann. Jeg troede, at det var i orden, da han var her med sin kone. M-fonden er ikke en Martinus-fond, - det er en tilsnigelse. Så siger Bentzen, at der er kulturfonden. Nåh, men er der ikke noget med Hannemann, siger han så. Jo, siger jeg så, men det er

ikke direkte til sagen, det er jo også til andre mennesker. Så svarede han ikke, og jeg havde indtryk af, at det havde de ordnet. Tage talte med Hannemann den anden dag, - og fik bekræftet, at man ikke kan rokke ved hans synspunkter. Men de kan ikke tvinge mig til at modtage det.

Ib: Det plejer ellers ikke at være vanskeligt at tvinge andre til at modtage to millioner.

M: Nej, hundreder af andre ville gerne have taget imod de to millioner, men det gør jeg ikke. For jeg kan se, at det ødelægger min sag. Hannemann er fuldstændig ude på at erobre magten over sagen, og med de andre ingeniører Echert Hansen og Verner Rasmussen, - han skulle jo med i vor bestyrelse - hvad skulle vi med Verner R, det er ikke den videnskab, vi skal bruge. Han gav os oplysninger om højskoler. Det var godt. Men det skal ikke være en højskole under staten. Så skal vi jo holde os til alt det, de andre har, - og det er ikke det, vi er ude på. Vi

[10. oktober 1978 – side 3:]

skal undervise i vore ting, - i en skole for sig selv. Og det kommer alltsammen. Det er ikke forsynets mening, at M-fonden skal styre vore ting, - dem, der siger, "Nå, skal de nu også have penge til et lokum". Den dag Stidsen og Hannemann var her, sagde jeg til Hannemann, at jeg ikke var for, at vi skal modtage penge af en fond, der svarer sådan, da vi skulle bygge en campingplads med hus med brusebad, køkken og toiletter, som det forlanges af staten. Det sagde jeg ligeud. Hannemann sagde: "Det kan jeg ikke huske, at jeg sagde". Men det kan bestyrelsen.

Grethe: Ja, det kan jeg godt huske.

M: Når den venlige mand kommer og tilbyder pengene gennem M-fonden, så synes jeg ikke, at jeg kan sige - nej, det vil jeg fanden gale mig ikke. Det var jo næsten nødvendigt. Jeg sagde, nej, det vil jeg meget nødtigt. Hannemann kom næsten bedende, - når vi nu kommer og tilbyder Dem pengene, så tager De da imod dem. Det vil jeg meget nødtigt. Så skulle man tro, at det var nok. Nå, men så kan de jo give pengene til noget andet. Det kan også være, at de gør det. Jeg tror ikke, at Stidsen kan gøre det med god samvittighed, for han har jo i mange år regnet med, at de skulle gå til sagen. Men de må regne med, at vi er ikke nogen forretning, og vi er ikke almindelige. Her vil det betyde, at Hannemanns fond bliver velhavende, og får dermed en større bestemmelse over sagen her. Og så er der det ved det, at andre mennesker, der vil give penge til sagen, de tænker, hvor skal vi nu anbringe pengene. Ja, der er Hannemanns fond. Så kommer pengene dertil, og tilsidst står M-fonden med det hele. Det vil være fuldstændigt at afspore sagen, hvis jeg ikke siger nej til det der.

Gjedde: Vil Hannemann rejse sig et minde med den fond?

M: Han vil ind her, - han vil have det til at være noget for studenter og den slags ting. Det var jo det, han ville have oppe i feriebyen. Han havde jo en lille grund, - der heldigvis var for lille, ellers havde han bygget et større hus. Ja, han tror jo, at det slet

ikke kan gå uden, at videnskaben er med. Jeg sagde også til ham den anden dag: hvordan med den unge mand, de risikerer jo at ødelægge den unge mand. Og det bliver ikke til noget, kan jeg godt sige Dem. Det fører ikke til nogetsomhelst. Og hvorfor kommer den unge mand ikke og taler med mig. "Ja, han kommer nok også en dag og taler med Dem", siger han så. Nej, det bliver ikke til noget. Han kom jo op fra kælderens og sagde: "Ja, når Martinus ikke vil have med videnskaben at gøre, så bliver det jo ikke til noget". Hvad ved den hvalp om det. Og Hannemann er ude på at få Verner Rasmussen ind i bestyrelsen. Men det skal ikke finde sted, for han er ikke den mand, han var, da han var yngre. Han var en meget sød og dejlig mand, da han var ung. Nå, - men det er også ligemeget. De kommer ikke ind. Jeg mener, at I har samme mening.

Ib: Det kan der ikke være tvivl om.

M: Jeg fik lavet en kladder til et brev til Stidsen. Ib læser brevet: Kære hr. Stidsen. Jeg vil gerne hermed udtrykke en meget inderlig og varm tak, fordi De så kærligt tænkte på min mission og sag med hensyn til de 100.000 kr., som De overlod sagen til at købe inventar for. Denne Deres gave betyder en meget stor velsignelse for sagen. Den kan nu få repareret de gamle og slidte dele af dens inventar, der kan bruges, og ligeledes få udskiftet gamle og forslidte ting, der kun vil være til at kassere. At dette ikke har kunnet undgå at skabe stor glæde og opmuntring for både mig selv og mine medarbejdere, er ganske naturligt, og derfor endnu engang tak, kære hr. Stidsen. Men nu kommer her noget meget alvorligt, som jeg må gøre Dem bekendt med, kære hr. Stidsen. Det er kommet til min kundskab, at de pengemidler, De yderligere i Deres sympati for min missi-

[10. oktober 1978 – side 4:]

on og sag vil lade tilgå denne, men kun igennem det af ingeniør Hannemann i sin tid oprettede M-fond. Derved opstår der den kedelige situation, at jeg absolut ikke kan gå med til at min mission og sag, nærmere betegnet Martinus åndsvidenskabelige institut, modtager Deres for sagen så velmente gave på to millioner kroner igennem denne fond. Min mission og sag er af en sådan natur, at den absolut kun kan modtage betingelsesløse gaver. Betingede gaveydelse er i absolut forstand ikke gaver. De kræver opfyldelse af et særligt større eller mindre krav af gavemodtageren fra gavegiverens side. De hører til en vis grad ind under forretningsprincippet. Men Deres gave, hr. Stidsen, hører ikke ind under den slags gaver. Det er ikke en absolut urokelig betingelse, at den nødvendigvis skal gå gennem M-fondens forvaltning, for at De kan yde den som gave til min mission og sag, altså til Martinus åndsvidenskabelige institut. Jeg kan derfor ikke modtage Deres store og værdifulde gave, uden at svigte, ringeagt og skuffe min mangeårige, trofaste bestyrelse og andre trofaste medarbejdere og gaveydere. Jeg har aldeles ingen som helst grund til at være skeptisk overfor den. Kære hr. Stidsen, jeg kan derfor ikke modtage gaver eller bidrag fra mennesker, der ikke har den fulde tillid til, at jeg og min bestyrelse er udviklet nok til at administrere den mission, som er pålagt os af forsynet eller af Gud.

M: Den er ikke færdig, men det er det, jeg har regnet med at sige. Hvis Hannemann ikke holder op, så får han besked på, at vi modtager ikke flere penge fra ham.

Grethe: Hannemann spreder jo mistillid med det, han siger, til sagen og medarbejdere.

M: Stidsen kom jo til foredragene i Århus og var meget glad for sagen. Nu har han indpodet ham mistillid.

H: Har Stidsen selv givet udtryk for, hvorfor han vil lade det gå gennem M-fonden.

M: Nej, han siger ikke meget selv, - men princippet er jo ikke til at tage fejl af, - at Hannemann selv siger, at den bestyrelse laver jo ingenting. Det er Hannemann, der har påvirket ham. Og hvorfor skal det være en fond. Og de behøver heller ikke at lave det sådan, at de får skattelettelse-svind, - eller hvad det nu er. Lad os betale den skat, det koster. Jeg takkede jo Hannemann for denne M-fond dengang. "Åh, det er ikke noget at takke mig for, for det har jeg haft megen fordel af".

Ib: Selvfølgelig bliver der et beløb tilbage, som han selv har betalt.

M: Stidsen er tilsyneladende en meget sød og rar mand, og konen ligesådan, men han er jo imponeret af professortitlen. Han har jo solgt biler og reservedele, - han har været heldig og er dumpet ned et godt sted, - og været dygtig til at administrere det. Man skulle også tro, at han var klogere.

Ib: Stidsens skattefordel vil være den samme, om han giver pengene til instituttet eller til M-fonden.

Gedde: Har Stidsen besluttet sig til M-fonden.

Ib: Det siger Hannemann. Men der er stadig mulighed for at trække det tilbage.

M: Ja, Hannemann var jo inde på, at købet af Klintsøgård var forkert. Men der var ikke noget forkert i det. Ikke det mindste. Der var nok vanskeligheder til at begynde med. Den store hovedbygning kostede over ? tusinde i skat, og vi havde kun juli måned til at tjene penge på den, og det kunne vi ikke klare. Men der var mange velhavende mennesker, der gav penge til det. Og så var der jo det, at Ankerby købte hovedbygningen, og

[10. oktober 1978 – side 5:]

der fik vi så at sige næsten alle pengene, vi havde givet for den. Og så har vi al jorden. Senere havde vi ikke kunnet købe alle de strandgrunde, så det viste sig at være en glimrende handel. Jeg følte også dengang, at det skulle gøres. Der var en mægtig skrig og skrål. Det var helt tåbeligt, det var forfærdeligt, - og Gerner Larsson var jo med i begyndelsen, men så begyndte han også. Men det kan ikke nytte noget. Vi skal have det, - og det skulle vi altså. Ellers havde vi ikke haft alt det idag.

Ib: Det, de har opfattelsen af, er, at du ikke rigtig har været med i dispositionerne, og

at du dengang lod Gerner Larsson disponere sådan, som han mente, det skulle være. Og nu lader du os disponere sådan, som det passer os, og at du sidder deroppe og skriver og ikke rigtig følger med.

M: Sådan noget pip.

M: Hannemann har jeg da været sammen med tit, han kan da ikke sige, at jeg er senil.

Ib: Nej, de mener, at du beskæftiger dig med at skrive kosmiske analyser og ikke, med at indrette lejligheder o.l.

M: Når folk giver gaver, så skulle jeg ikke følge med i ... ja, det er nok den opfattelse, de har haft. I øjeblikket er det mit største ønske, at vi får begyndt byggeriet. Og der skal også nok komme penge. Vi skal ikke regne med, at Hannemanns penge er det eneste. Og selvom det går sådan, så spiller det ikke nogen rolle. Der kommer andre penge. I al fald skal vi ikke tage imod penge på forkert måde.

Ib: På baggrund af det, jeg sagde før, så har de også den opfattelse, at når instituttet ikke vil modtage penge gennem M-fonden, så er det ikke så meget dit ønske, så er det vores ønske, fordi de tror, det er os, der kører det hele. Og derfor er det måske også betænkeligt, at du skriver, at det vil skuffe dine medarbejdere. Det kunne understøtte deres fornemmelse af, at det er os, der bestemmer, og at Martinus blot skriver brevet.

Gedde: Det er vigtigt, at han forstår, at alle andre kan senere komme med betingelser, som vi ikke kan sige nej til.

M: Ja, så kan der komme en anden mand, der også har en masse penge, som han gerne vil give til sagen, og så opdager de - nå ja, der er Hannemanns fond, - så bliver det det samme igen, og så meget større. Til sidst bliver vi selv jaget bort fra det, - ligesom Steiner. Ja, jeg tror, det bliver til støtte for sagen, at man lader sig ikke købe for penge.

Ib: Det ville give indtryk af, at det er nødvendigt, at sagen er under administration af andre.

M: Det er klart. Vi er dygtige nok til det.

H: Jeg tror nok, det er vigtigt, at Stidsen får at vide, at selv om han giver beløbet til M-fonden betingelsesløst, så er det ikke en betingelsesløs gave hertil.

M: Ja, men jeg har jo set det papir, som M-fonden bruger ved tildeling, - Der står jeg som næsten ingenting. De kan give en masse penge til anden side, - og hvad de vil give mig, kan de også bestemme.

Ib: Det kan ikke lade sig gøre at lave en fond, der skal støtte Martinus arbejde.

M: Men hvorfor skal det være en fond? - Det behøver det ikke at være.

Gjedde: Her taler vi om penge, men hvad med ting? - Hvis nogen vil forære os et hus i

Klint og betinger sig ret til at bo der gratis i juli måned?

M: Jo, det har vi lavet. Det er særlige aftaler, vi kan lave.

(Samtale om en ejerlejlighed, vi har arvet på Borgmestervangen 12.)

[14. november 1978 – side 1:]

M: (om M-fonden). Han (Hannemann) sagde, at pengene bliver øremærket. Nå, så skulle vi bede den bestyrelse, når vi skulle have nogle penge. Jeg vil ikke tage imod det, for det vil ikke andet end lave spektakel. Hvorfor skulle bestyrelsen her ydmyges på den måde? - Det var jo noget andet, hvis jeg var gammel og et vrøg og ikke var med i sagen. Men de henvender sig ikke det mindste til mig. De fuldstændig ignorerer mig i hele sagen. Når nu Stidsen kommer til Hannemann og ved ikke rigtigt, hvordan han skal forholde sig i denne sag, så burde Hannemann sige, at De skal gå til Martinus og høre, hvad han siger. Ville det ikke være det rigtige? - Nej, de regner ikke med mig, og de regner ikke med jer. Det får Hannemann nu at vide der.

Aage: Hvad er der så sket i tiden mellem de to breve?

M: Der skete det, at han ringede til Finn Bentzen dagen efter og var næsten lettet. Jo, han er med på det. Bentzen ringede til skatterådet, - og de sagde, at Martinus Institut giver den samme lettelse som M-fonden.

Grethe: Nu skulle Stidsen så henvende sig til skattevæsenet i Århus, for det var skattevæsenet her på Frederiksberg, der var indforstået med det. Han låner os 2 millioner, og det bliver afdraget med 200.000 om året, og det giver han på et gavebrev i 10 år.

M: Det må vi passe godt på. Vi skal jo ikke have nogen form for bånd.

Aage: Jeg synes, jeg havde hørt, at Stidsen skulle ind i M-fondens bestyrelse.

M: Ja, det havde de jo fristet ham med. Han har jo været helt inde på, at pengene skulle gå her til. Det gør de jo ikke i M-fonden. Der er det sådan en nådessag. (Ib kommer) -

M: Der var ikke anden vej, jeg måtte skrive til Stidsen. Og jeg måtte også sige, at vi ville ikke have dem. Jeg har også skrevet til Hannemann. Det var meget venligt. Men han har vist en uhyre frækhed i at ignorere både bestyrelsen og mig. Det har han gjort.

H: Havde Hannemann skrevet til dig?

Grethe: Jo, Hannemann har skrevet et brev til Martinus og spurgt, hvorfor Martinus var skeptisk overfor M-fonden. Det er det, der er svar på.

Aage: Det vil sige, at Stidsen har vist Hannemann det brev.

M: Ja, det har han. Stidsen reagerede med det samme og ringede til Bentzen. Og

Bentzen sagde, at han syntes, at han var lidt lettet. Det tror jeg også. Han kunne ikke rigtig komme ud af de klør der. Men det er en frækhed af Hannemann, - se, jeg tror jo - jeg kan ikke vide det - jeg tror, de bygger på, at jeg dør, - og at det hele så falder sammen. Det er jeg sikker på, for "de gør jo ikke noget i den bestyrelse", har de sagt. Han har bildt dem ind, at jeg sidder og mediterer over analyserne. Det ved han godt er løgn. Jeg er da også med i alt det andet. Nå, men så tænkte jeg: Jeg må skrive til Stidsen, at jeg tager dem ikke. - Ellers er der ingen ende på det. Hannemann bliver jo ved, - og han har så fået sit svar i dag. Kære Hannemann. Tak for dit venlige brev af 31/10. Du skriver i dette brev, at du gerne vil vide, hvorfor jeg har den stærke mistillid til dig og din M-fond. Kære H. Jeg har hverken skrevet stærke eller mistillid. Jeg har kun skrevet skepsis. Og selvfølgelig er denne skepsis ikke baseret på noget kriminelt, hverken hos dig eller din M-fond. Du har jo været en meget god ven af min mission og sag gennem mange år, og jeg ville være meget ked af det, om nærværende brev indhold skulle bevirke, at sagen skulle komme til at miste dit ellers så kærlige venskab. Du har dannet M-fonden, som allerede

[14. november 1978 – side 2:]

har skænket bidrag til min mission og sag, og jeg føler da også her trang til at sige dig inderlig tak for denne store venlighed, kære Hannemann. Men nu kommer vi her til det, som gjorde mig skeptisk. Men måske er skeptisk ikke det helt rigtige ord. Men jeg fandt din handlemåde meget mærkelig. Du bevirkede, at en ung mand fik en særlig uddannelse. Han skulle derved blive istand til at være fortolker af mine analyser for videnskaben. Jeg mener ikke, at man behøver at hjælpe videnskaben med at forstå sproget i mine bøger. Hvis dette er nødvendigt, hvordan skal det da gå med alle de andre, der ønsker at læse mine værker. Forøvrigt mener jeg, at de af videnskabens repræsentanter, der virkelig er modne for mine analyser, nok selv skal kunne finde ind gennem disse, selvom de er formet i mit sprog. Hvilken garanti kan der være for, at denne unge mands fortolkning af mine værker kan være fuldkommen. Derefter kommer problemet Stidsen. Han ønskede at yde Martinus Institut en større økonomisk gave. Han henvendte sig derfor til dig, kære Hannemann, for at få oplysning om, hvordan han bedst kunne overføre sin store gave til instituttet. Men du rådede Stidsen til at anbringe den i M-fonden under opfattelse af, at dette ville give Stidsen større skattelettelse. Hvorfor blev Martinus instituts mulighed for skattelettelse ignoreret? - Det har nu vist sig, at instituttet har akkurat den samme lettelse som M-fonden. Til hvilken nytte så pengenes anbringelse i M-fonden? - Der var måske den mulighed tilbage, at din M-fonds bestyrelse skulle forestå udbetalingen af Stidsens gave, og disse kunne så kontrolleres af M-fondens bestyrelse. Hvorfor skulle min mission og sag være i den situation? - Kære Hannemann, hvorfor var du imod, at Stidsens gave overførtes til Martinus Institut, skønt den har den samme skattelettelse som M-fonden? - Hvad er der i vejen med instituttets bestyrelse, siden du mener, at jeg skal tage Verner Rasmussen med i denne? - Kære Hannemann, jeg er ganske vist 88 år, men jeg får endnu fuldt ud direkte de impulser fra Gud, hvorefter min mission og sag skal ledes. Og

når den tid kommer, da jeg ikke mere er på det fysiske plan, er der sørget for, at sagen gennem sine overjordiske impulser og trofaste tilhængere nok skal få alkærlighedens videnskab til at lyse og varme der, hvor menneskeheden idag vånder sig i djævebevidsthed, krig, tortur og mørke. Kære Hannemann, du har sikkert ment det godt med hensyn til dine indgreb i min mission og sag, men jeg har følt det pinligt, at du så totalt har ignoreret mig. Jeg vil stadig være glad for dit venskab, men jeg er nødt til at være med i alle spørgsmål og alt, der vedrører min mission og sag. Og hermed de kærligste hilsener.

M: Man skal også tænke på, hvor mange der får det at se.

Grethe: Det kan jo også ligge for eftertiden.

M: Det er det, jeg mener, for jeg regner med, at det går over til efterverdenen, og så skal de ikke sige, at vi lefler for at få penge. Og I andre kan jo så se, hvordan jeg handler. Jeg ønsker heller ikke andre gaver gennem Hannemanns fold. Giver man gaver, må det komme direkte fra gavegiveren til dem, der skal have gaven. Ellers kan der blive spektakler. Og selv om de påberåber sig, at pengene var øremærket. Der står jo i deres fundats, at de bestemmer udbetalingerne fra M-fonden. Men selv om de ikke kunne udbetale til andre end os, altså stidsenpengene, - så skulle vi alligevel spørge dem, om vi kunne få penge. Og det vil jeg ikke være med til.

Aage: Kombinationen af, at M-fonden vil modtage pengene og have en mand ind i bestyrelsen er da også tydelig.

M: Ja, og at de ignorerer mig. De regner med, at han er ikke

[14. november 1978 – side 3:]

noget værd. Endnu går det da. Men selvfølgelig kan jeg ikke regne med så lang tid, men selvfølgelig, så længe jeg er her, så vil jeg nok være med. Der er jo ingen mening i, at han sådan kan snakke for Stidsen, en mand, der kommer med en stor formue til sagen. Selvfølgelig måtte han sige til ham, at han skulle tale med sagens bestyrelse. Det skulle jo være lavet alt sammen sådan, at Hannemann ved min fødselsdag med 400 mennesker stå og ...

Grethe: Så kunne man i salen få indtryk af, at man kunne gå den vej med sine penge.

M: Ja, og siden skulle det så betales til M-fonden. Nej, der var ikke andet at gøre. Jeg var også klar over, at millionerne kommer alligevel. Det kan ikke nytte, man skal ikke lade sig friste. Hvor havde det været henne, hvis de fik magten. Havde de pengene, så havde de jo magten.

Ib: Så blev det højskole efter undervisningsministeriets bestemmelser.

M: Ja, det bliver jo slet ikke nogen højskole efter deres begreber. Derfor har vi ingen brug for Verner Rasmussen.

Ib: Jeg synes, der bør sidde en kopi af de breve i bestyrelsesprotokollen.

M: Ja, det kan være udmærket.

Aage: Man kan godt forestille sig, at der senere kan komme nogle penge indirekte fra en anden fond [rettes til: fond] af en eller anden art.

M: Nej, det kan vi endelig ikke have.

H: Hvis det er en eller anden fond, der stiller penge til disposition uden betingelser, så kan man vel nok tage imod det.

M: Ja, selvfølgelig kan vi det.

H: Jo, men jeg tænker på sådan noget som f.eks. Nobelprisen.

M: Nej, det skal du ikke tro. Jeg er ikke engang sikker på, at jeg ville tage imod dem. Se, hvordan de sviner med dem nu. To krigsmatadorer, der får fredsprisen (Sadat og Begin).

M: Der er heller ingen fare for, at der skal være penge til os. Det vil i al fald tage mange år.

H: Eksemplet er så belysende, idet det peger på, at det ikke er ligegyldigt, hvorfra pengene kommer.

M: Nej, det er det ikke. Vi har jo også vedtaget, - det skal vi også have ind i vore love - at vi ikke tager imod betingede gaver.

Aage: Hvis M-fonden tilbyder en gave betingelsesløst, så må vi vel tage imod det.

M: Jo, men man må være sikker på, at det er uden betingelser. Vi har jo en slags ordning med M-fonden, når vi skal bygge. Jeg var lige på nippet til at sige nej til den. Når der er en bestyrelse her, - et institut, - og jeg er ved min velmagt endnu da, så synes jeg, det er frækt, at de går helt uden om os. Det har sinket min bog meget. For det skal være så voldsomt nøjagtigt. Jeg skal passe sådan på. Det er jo ikke noget, man går hen og skriver sådan lige med det samme. Jeg har måttet skrive flere kladder for at få det rigtigt. Jeg bebrejder jo ikke nogen noget. Jeg vil også gerne beholde hans venskab, men jeg vil vide, hvad der sker. Og det skal bestyrelsen jo også vide.

H: Hvis han fortsætter, så bør han have at vide, at han sinker dig i dit skrivearbejde.

M: Ja, det får han at vide. Han skriver i et brev, at han gerne vil tale med mig. Men der er ikke noget at tale om. Det er nemt at skrive. Men han ville overtale mig og overtale mig. Men det kan ikke lade sig gøre.

Aage: De to breve er jo absolut en understregning af, at gaver skal være betingelsesløse.

M: Ja, det er det. De kan ikke komme og sige, at det var ikke

[14. november 1978 – side 4:]

Martinus mening. Nej, der må virkelig være alvor i det. Men han har været så fidel. Jeg er sikker på, — for den tale, han holdt om aftenen på min fødselsdag, - det var ironi, - det med jordkloden. Der er ikke nogen mening i at komme frem og sige — og så fortæller han, at jordkloden er et levende væsen med mavepine osv. - hvad har det med jordkloden at gøre. Jeg sad også og tænkte, bare det ikke var en fødselsdag, bare det var en almindelig aften, så var det snart ---- Så skulle jeg nok have fortalt ham om jordkloden som levende væsen, - og så kan han ikke forstå det. Han forstår ikke spiralkredsløbet, - han er så elendig til at holde tale om det åndelige.

Aage: Når han siger, at det her forstår han ikke, men det kommer du nok en dag og forklarer ham. Så siger han på en måde, at det er så svært, så det er der ingen, der forstår, heller ikke jeg. Man løfter sig selv, selvom man siger, at man ikke forstår det.

M: Han er en af dem, der forstår mindst. Mange mennesker, der hverken er lærde, professorer eller har været på universitetet, forstår sagen meget bedre. Og hvorfor skal han have den unge mand til at forklare videnskaben? - Det kan ikke forklares. Er de modne for det, så, behøver de ikke at have andre til at forklare det. Det skal de nok finde ud af selv. Man kan ikke sådan lige "jave" til at få en ung mand til at lave et kursus.

H: Er den unge mands arbejde standset?

M: Nej, - han er vist en meget sød ung mand, det tror jeg nok. Men det er også mærkeligt, at han ikke kommer til mig. Når nu de andre har støttet ham. Men han har nok fornemmet, at det er ikke efter mit ønske. Det sagde jeg allerede forrige år. Jeg sagde (til Hannemann) når nu Det Tredie Testamente bliver færdigt, så får vi nok lidt travlt. "Nej, det tror jeg ikke på. For utydeligt. Så sagde jeg det igen, da vi var sammen med Stidsen, efter at jeg har sagt det med pengene, at jeg meget nødt ville have den ordning (med M-fonden). Så sagde jeg også: det er da underligt med den unge mand, hvorfor kommer han ikke til mig — jeg sagde også det her om lokummet - ja, det hørte Stidsen. Han ville vide, hvorfor jeg ikke ville tage imod pengene. Så sagde jeg: Jeg har ikke rigtig tillid til den bestyrelse. Da vi skulle lave campingplads med brusebad og toiletter, - så får vi at høre: Nå, skal de nu også have penge til et lokum. Jeg synes jo, det er en mærkelig måde at få gaver på. Det hørte Stidsen på. "Det kan jeg ikke huske, at jeg har sagt" - Men det kan bestyrelsen. Stidsen er glad for, at han er kommet ud af det.

Aage: Det er godt, at denne beslutning er trukket frem i forbindelse med et virkelig stort beløb.

M: Nej, det er klart. Hvis det havde været et lille beløb, så havde de ikke regnet det for noget. Så ville de have sagt - ja, hvis det havde drejet sig om millioner, så havde han nok ikke sagt nej. Ja, jeg følte, at vi skulle have det. Jeg følte, at nu er tiden kommet, da vi skal til at bygge.

[9. januar 1979 – side 1:]

M: Vi kan bygge det, som vi skal bruge og det, vi har penge til. Så må det bygges sådan, at man senere kan bygge til.

(lb viser skitse).

[13. februar 1979 – side 1:]

M: Lige så vel som man nu melder folk til politiet og straffer, så vil det i fremtiden blive modsat. Det varer selvfølgelig længe. Folk ville jo sige: det mangler sgu da bare, at man skal finde sig i det og det. De skal lære at finde sig i al ting. Jeg viser også, hvordan ingen kan lide uret, og ingen kan gøre uret. Det må de jo have at se, for at der kan være logik i det. Jo, det viser jeg. Så viser jeg Mosesbegivenheden. Den har jeg ikke lagt så meget mærke til før. Det kom jeg til at se på, da jeg skulle se på noget andet. Moses siger jo: Øje for øje, og tand for tand, osv. Men så opdager jeg jo, at det er en forfærdelig moral, de har der. Hvis en mand stjæler en ko, så skal han give fire tilbage. Ja, det er forfærdeligt. Det er noget lignende den gamle knark, som nu styrer i Iran. Jeg viser så, at det er en stor verdensgenløsningsbegivenhed, der skete med Moses i ørkenen ved Sinaibjerget. Det, der står i biblen, at der var vagt om bjerget, og at der var overjordiske væsener derpå, - det må man regne med er sandhed. Det føler jeg er sandhed. Det var jo kun Moses, der kunne komme derop. Og folk hørte jo en tone, der kom ud fra bjerget. Og de hørte også, at der blev råbt på Moses, efter hvad der står i biblen. Jeg føler intuitivt med det samme, at det er rigtigt. Det der så skete der, det var jo i virkeligheden det, at menneskene blev fri til at forsvare sig - øje for øje og tand for tand. Før den tid må man regne med, at det var primitive medicinmænd, og hvad deres førere dengang sagde. Men disse væsener på Sinai bjerg, de lavede systemet, den reelle lov. Og hvad betyder så det. Så kan man tydeligt se, at det er lavet, for at de skal opleve mørket. Det blev verdens største ulykke, - det er forsvaret. Det er verdens største ulykke idag - at de bygger stærkere og stærkere forsvar, - op til forbi kernevåben - og meget længere, hvis de kan komme længere. Det fremfører jeg stærkt, at det er menneskeheden største ulykke. Ja, det er jo sådan set ikke ulykke, men det måtte laves, fordi - hvordan skulle de ellers finde på at komme ind i en kultur, hvor man skal gøre det modsatte, - hvor man skal tilgive. Nu oplever jo hele verden, at forsvaret fører til fordærv. Jeg kan ikke se, at det fører til andet end fordærv alle vegne. Det fører nok til det ene og det andet, midlertidigt, men verden er jo fordærvet idag. Hvad er det med pengesager, hvad er det med det hele, — det er da helt forfærdeligt. Og det vil altså aldeles gå i stykker. Det vil ikke kunne gå længere end en kort tid. Men ved Kristi korsfæstelse blev logikken standset - altså i forsvar og angreb. Kristus er jo kommet, fordi man skal lære at være i Guds billede. Han er jo kommet for at få en anden kultur. Det er jo ikke meningen, at menneskene skal leve som dyr, - skyde hinanden, æde hinanden. Men man ser, at dyreriget og alt det, det har været til for at det var nødvendigt, at der blev en videnskab om mørket. Hvordan skal man ellers

bekræfte lyset. Det kan man ikke på nogen måde, hvis ikke man har mørket. Mosesbegivenheden var en forstærkelse af mørket, - selvom den naturligvis hører til verdensgenløsningen. Det gør det jo altsammen. Men man kan se, - først er der lavet en begivenhed, der får menneskene til at forsvare sig, får dem til at skeje ud i alting, - i det fuldstændig tåbelige, - skaber våben, der er helt vanvittige. De har jo vå-

[13. februar 1979 – side 2:]

ben i dag, som om det var en klode, de skulle kæmpe med og ikke en lille klat mennesker af deres egen art. Det viser, hvor tosset og skørt det er. Det er det billede, der er kommet frem i verden, - i menneskeheden, - som jeg viser det nu. Det er jo ikke noget, jeg finder på. Man kan se det. Man kan se, at mosesbegivenheden er lige så stor en begivenhed ---- . Så er der Kristi genkomst. Det er jo ikke det, de tror. De tror, han kommer igen og prædiker og render fra dør til dør. Det skal man ikke tro. Han gør jo alt for at vise, at han ikke kommer. Han siger, at menneskesønnen kommer i skyerne, og at han skal lyse som lynet fra østen til vesten. Skyerne, det er ikke tegn på herlighed. Det er tegn på mørket, skyerne formørker solen. Når der ikke er skyer, så er det jo herligt solskin og lys. Menneskesønnen, det betyder ikke menneskesønnen, - det betyder kristendommen, - altså det han har lært. Kristendommen kommer, når det er mørkt, formørket af skyerne. At det kommer som lynet, det vil sige, at begivenhederne sker i kolossalt hårdt tempo i forhold til tidligere. Det er en hård udvikling, " - en hurtig udvikling. Tre tusinde år, - det er som jeg nævner - jordens kosmiske fødsel. Men så kommer de andre ting, han siger - sandhedens ånd skal faderen sende Jer. Hvad er det, faderen skal sende, hvis han kommer selv, behøver han jo ikke at sende nogen. Nej, - men der er jo slet ikke tale om det. Og der er heller ikke tale om nogen anden mand. Der er ikke tale om nogen verdensgenløser. Nu er de jo voksne. Nu kan de studere tingene. Nu kan de forstå tingene. Mange er jo langt fremme. Mange har jo overvundet djævelkulminationen og er humane. Men de skal frem til den virkelige kristendom. Men der er også tre tusinde år. Jeg vil tro om to tusinde år er menneskene kommet frem til den rigtige kultur. Dem, der ikke kan være med, der vil være en masse, der ikke kan være med, - man kan ikke regne med, at disse primitive mennesker, - Sydafrika og andre steder i Afrika, - mafiaen, hvad er det for nogle - ja, de er måske intelligente nok, - men de skal igennem nogle koncentrationslejre først, — Men der bliver jo et voldsomt ragnarok, og der bliver jo ikke nær så mange mennesker i fremtiden. Men fremtiden, - det er altså det, at menneskene bliver kristne. Men at blive kristen - det betyder ikke, at det er en sekt. Kristendommen er jo selve verdensvidenskaben. Det er videnskaben om verdensaltet. Det er jo alt det, jeg fortæller om spiralen, kredsløb osv. (Ib ankommer).

M: I øjeblikket skriver jeg om mosesbegivenheden. Det er jo en meget stor begivenhed. Det er også en verdensgenløsningsbegivenhed. Men det er meget ejendommeligt at se, at den laver lige akkurat det, som udvikler de spørgsmål, som Kristus bringer svaret på. Ja, for se, det hedder sig jo der: øje for øje og tand for tand.

Det er jo en frigivelse af forsvaret. Men det er jo gået over gevind, for - hvis en mand stjæler en okse, så skal han betale fire tilbage. Og der er dødsstraf for næsten ingen ting. Men så fører jeg det videre. Jeg viser, at det fører til, at forsvaret er blevet menneskehedens største svøbe. Man kan også sige, jamen der er også angreb, ja, det kan man ikke regne med. De bygger allesammen på forsvaret. Det er ikke mange, der bygger på angrebet. Det var i gamle dage - vikingetogter. Men i vore dage er man ikke indstillet på at angribe for at tage et andet land. Ja, russerne, de er. De har Europa i kikkerten, - men det kan de godt spare sig. Ja, det med Kristus. Moses var jo inde på det med tand for tand og de ti bud. Og det indebærer jo alt det med at forsvare sig, - og det er jo en fortsættelse af dyreriget. Men nu har det jo udviklet sig så kolossalt, - navnlig i det tyvende århundrede med videnskaben –

[13. februar 1979 – side 3:]

og med forsvaret. Forsvaret er jo så overdimensioneret, og koster en svimlende masse penge. Der er forsvar overalt, - og krig er der. Men der kommer jo et kolossalt ragnarok, noget der ligner Hitlerismen, - der kommer nok et par stykker af dem. Det vil der absolut komme. Men det nye, som Livets Bog fortolker, det er det, jeg koncentrerer i Det Tredie Testamente, verdensbilledet, den nye kultur. Og så må jeg vise, at det er kristuskulturen, der nu tager fat, - det med, at man gør det modsatte. Det bliver forbudt at afgøre stridigheder med vold. Men det bliver jo til videnskab, at der er ingen, der kan lide uret, og ingen kan gøre uret. Det kommer også frem. Men det bliver ikke lige med det samme, - heller ikke med, at de ikke må forsvare sig. Men de skal nok få det lært. For alting skriger jo ud, at det med forsvaret - det bliver værre og værre. Hvad har de fået ud af det med forsvaret. Det skulle jo være en fredelig verden allerede idag, når man tænker sig alt det, de har brugt til det formål. Men det er det i al fald ikke. Det, det drejer sig om at få vist, er at forsvaret er deres værste svøbe. Den nye verdenskultur skal nok begynde at indrette sig på det, - men ikke uden ragnarok. Efter al den ødelæggelse og nedbrydning af kultur, så vil det ikke nytte det mindste — Men det kommer til sådan en ødelæggelse, at stormagter kommer ud af balance, - mister deres magt. Måske ikke i første omgang, men i næste og i næste - indenfor de næste to tusinde år, - ja måske det første tusinde år, - da kommer kristuskulturen i gang, og den betyder jo det, som der står, at man skal elske sine fjender og velsigne dem, der forbander en. Alt det, - det er jo ikke noget vrøvl. Det er sandheden. Det er det, de ikke gør. Hvis de gjorde det, så var det løst. De snyder hinanden, hvor de kan, - alt det med penge, - snyd og svindel, - reklame.

H: Du sagde, at med kristendommens komme, da blev forsvaret ulogisk. Men så er det man må forestille sig, at før det tidspunkt var forsvaret logisk. Men det var det vel også før mosestiden?

M: Ja, men da var det heller ikke værre end, at magterne - sådan set - passede til hinanden. At det ene land nok kunne overvinde det andet. Sådan er det jo ikke idag. Hvis de kom i krig i dag, hvad kunne de ikke gøre med deres våben, - i alt fald -

ødelægge. De krige, der var før Moses og i det hele taget til Kristi korsfæstelse. Det var jo ikke værre end at de kunne se hinanden. Nu kan de ikke se hinanden, de bruger naturkræfter. De bruger helt andre midler, - de kan ikke komme længere. De er blevet til djævlemennesker. Det er magi faktisk - i virkelig forstand. Så derfor kan de ikke komme længere. Derfor må det standses. De har så stærke våben, - og så er der ingen fred. Det er ikke våbnene, der giver freden. Det er det, der gør, at de skal nok ty til Livets Bog. Den giver dem alle mulige anvisninger på, at alt det krigsvæsen fører til undergang. Og så er det, jeg henviser til naturen, - de kan bare prøve at studere naturens skabelsesprocesser. Jeg henviser til det, de kan se. Jeg henviser til, hvordan et æble fra et surt stadium bliver modent og er til at spise. Og alle mulige frugter. Det er lige meget, hvad skabelse vi ser, så har det et ufærdigt stadium. Et hus, der bygges, det er jo også i et surt stadium, så længe der ingen vinduer er i, - ingen døre —. Alting har altså et surt stadium, - og når det så er færdigt - så er det modent. Huset har vinduer og døre, - og det er lige meget, hvad mennesker skaber. Og når naturen skaber - vi kan tage vor egen krop. Er den ikke fuldkommen med øjne og øren - det er så logisk og fuldkomment. Men den er jo også alkærlig, naturen laver al ting

[13. februar 1979 – side 4:]

fuldkomment. Men hvorfor skulle menneskeheden ikke også have et surt stadium. Men det er jo en skabelse, de ikke kan overse. De kan jo ikke overse forløbet helt nede fra mineral og så op til kosmisk bevidsthed. De står et sted. De har et lille liv her. Dette lille stykke af hundrede liv, - hvad kan de se? - Hvis de lægger mærke til det, så kan de se, at mennesker fødes ufærdige - og de dør ufærdige. Men de ser godt nok, at der er nogle, der er længere fremme end andre, og at der er nogle, der er længere tilbage. Hvis vi ser afstanden fra primitive - f.eks. australnegre - og så op til de store mennesker, der har levet, Platon og hvad de hedder, - så der er syn for sagn, at Gud skaber. Derfor er det også, at jeg siger, det virkelig fundamentale i biblen, det er der, hvor Gud siger: Lad os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse. For al den bevægelse, alt det der foregår, det er menneskets udvikling til at blive til sådan et menneske. Og når det bliver til sådan et menneske, dvs. til et kristusvæsen, så er det fuldkomment, så ved det jo alt på alle leder og kanter, og så har det fået talenter, og er formet om, og skal ikke fødes - så er det jo ikke mand og kvinde, så er det efterhånden blevet til rigtige mennesker. Nu kan man jo sige, at det nok er mennesker, der er her, men med fremtrædende djævlbevidsthed hos de værste. Men heldigvis er der jo en masse mennesker, der er kommet over det stadium. Som jeg nævnte før, - alle dem vi kalder materialister, der hverken tror på Gud eller noget, - de kan være meget humane. Der er også materialister, der kan være hårde og grimme. Men vi må da regne med, at der er en masse materialister, der er meget humane. De behøver da ikke at være i en sekt. Dem i en sekt, de er ikke altid humane. Det bliver de humane materialister, der bliver de første til at modtage analyserne. De mangler nemlig noget. De dyrker ikke noget. For det, der er i de vedtagne religioner, - det er for naivt. Det er de alt for kloge til. Men når de ser, at der er en forklaring, og der er årsag og virkning, -

så bliver de modtagelige. Det ser vi jo allerede, hvordan en masse mennesker Det er jo mærkelig nok, - jeg har jo breve fra snart sagt hele verden. Det er ikke sådan, at der er studiekredse - og der er ingen bøger. Nej, - men det er folk, der skriver til os og vil have oplysning, folk der har hørt om det. Ja, på Ceylon, der var jo studiekreds, - og i Afrika, - alle vegne, mange steder fra. Canada, i Sverige er der jo megen udvikling. Og i Holland er det jo også. Og Norge er ved at komme med også. Det ser ud til at brede sig meget. Men når nu det kommer rigtigt på forlag, så kommer det rigtig til offentligheden. Og så bliver det jo spændende, hvordan vi så skal klare det. Så kan der godt blive brug for byggeriet og alt muligt.

Ib: Det kan jo godt blive i efteråret 80.

M: Ja, det kan det godt. Jeg maser på med bogen, - men vi må jo huske på, at jeg er ikke så langt fra de 90. Men, - jeg tror nu også nok, at jeg kan arbejde, når jeg er 90. Men det ved jeg jo ikke. Det håber jeg, at jeg kan, for ellers er der jo mange ting, der ikke bliver færdige. Men - jeg kan jo ikke arbejde, som jeg har kunnet. Hvis jeg lægger selve skrivningen sammen, så må jeg regne med en halv dags arbejde. Jeg må af og til hen og sidde og hvile mig. Jeg kan mærke, at jeg må passe på. Men det kendte jeg ikke rigtig til tidligere, - det med at hvile sig. Der er mange ting, jeg gerne ville, - men jeg rør ingenting, - andet end at skrive. Og jeg er glad for, at jeg fik den elektriske. Den kan viske og

[6. marts 1979 – side 1:]

Aage: — hvilken sammenhæng det hører hjemme i. Jeg synes, at det er vigtigt, at man gør opmærksom på, at dine analyser er bygget op på den måde, at når man kommer et stykke ind i en bog, så er det meningen, at man skal have læst det, der står foran, fordi tingene hænger sammen. Og det gør også, at vi kun vil udgive særtryk i det omfang, du selv har godkendt det. Vi har tidligere udgivet et særtryk af et kapitel i Livets Bog, og man må også sige, at de artikler, der er samlet i små bøger, de har på et vist tidspunkt været isolerede. Dvs. de kan godt optræde hver for sig i form af særtryk, — det er en opdeling, som man kan sige, at du på en måde har godkendt. Så det er det første, jeg vil lægge frem, at vi vil kun udgive særskrifter, som du personligt har godkendt.

M: Ja, det synes jeg også. Vi skal være lidt forsigtige med det hele. For der kan nok blive rift om tingene.

Aage: Det næste, jeg har skrevet er, at man må ikke udlevere fotokopier, som elever får til ejendom. Der er en ting, man må tænke på, at har man først udleveret fotokopier, så er der nogle, der kan fotokopiere dem. Man kan ikke helt kontrollere det. Men jo flere fotokopier der tages, jo flere bliver genkopieret, og så har man en spredning.

M: Ja, det synes jeg, at det må vi være meget strenge med. De kan jo købe tingene og læse og studere. De kan gå på biblioteket og låne bøger. Hvorfor skal de komme og

fotografer og tage aftryk?

Aage: I Sverige er man så småt inde på, at man skal betale en afgift til forfatteren, når man tager kopier af sider. Men jeg synes helt generelt, at vi må være uinteresserede i, at man river tingene ud af deres sammenhæng.

M: Ja, Livets Bog er jo opbygget således, at visse analyser har deres plads her og der, - derfor er det man siger, at der er gentagelser, fordi de er fortsat. Og hvis man tager et isoleret stykke, så er det jo ikke hele analysen. Det er ikke egnet til, at man sådan kan kopiere. Man kan selvfølgelig godt tage en enkelt kopi. Men hvorfor skal man det. Jeg synes ikke, der skal gives frihed til, at man udvider muligheden for at tage kopier. Det kan jo blive til mangfoldiggørelse.

Aage: Der er en anden ting, der er meget klar i den forbindelse. Og det er - man må godt tage kopier og uddele dem til undervisningsformål efter gældende bestemmelser, hvis den lærer, der underviser, bruger disse kopier til at give sin egen private fremstilling af det pågældende emne. Og det er netop ikke meningen her. Det er ikke meningen, at lærerne skal fordreje det lidt og lave lidt om på det.

M: Nej, nu kan man jo se ham, Gunnar Frederiksen, han har jo fundet seksten ting, der ikke passer med videnskaben, og det er jo en mærkelig måde at læse Livets Bog på. Fordi videnskaben er ikke nået frem til det stadium, jeg er nået frem til. Og så kom han også til at indrømme til sidst, at jeg havde ret. Altså, han har fundet, at det passer ikke med videnskaben, - det var det her B 12. Jeg har jo skrevet det her med at de hævder, at man kan ikke leve af at være vegetar alene. Der mangler et stof, B 12. Men det viser sig jo, at kroppen kan skabe det. Jeg ved bestemt, at menneskene kan leve vegetarisk. Jeg har mødt enkelte mennesker, der sagde - jo, vi kunne ikke tåle det, så vi måtte spise kød. Så sagde jeg - nå ja, så må De jo blive ved med at spise kød. — Der er måske enkelte mennesker, der er endnu så langt tilbage, at deres krop ikke kan tage det. Men det vegetariske er blivende menneskeføde. Det er ikke meningen, at menneskene skal blive ved at slagte og æde

[6. marts 1979 – side 2:]

dyr. Ja, han gør det jo nok i en god mening, men hvorfor kommer han med det, fordi det ikke passer med videnskabens fremstilling? - Jeg skriver jo ikke sådan som videnskaben, og jeg bruger slet ikke de metoder, de har. Jeg får det ad en helt anden metode. De får det udefra, derhenne fra og derhenne fra. Sådan har jeg det ikke. Jeg ser det med det samme. Jeg ser det åndelige.

Aage: Nu skriver han i den artikel, at videnskaben efterhånden finder ud af, at du har ret.

M: Ja, han har rettet sig. Tager snakke med ham. Og så kom der jo også det, at videnskaben efterhånden så, — det at B 12 skabes i organismen.

Aage: Jeg synes, det er en meget tynd artikel, - uden at gå i detaljer.

M: Ja, det kan jo godt virke mærkeligt, at sådan en mand, der er psykolog, - og han fortæller alt, - at han har fundet så mange steder, der ikke passer med videnskaben. Hvem siger, at det skal passe med videnskaben? - Det er da godt, at det ikke gør det. Han er jo flink nok og venlig nok, men han har troet, at det var en opgave at finde ud af, at det ikke passer med videnskaben, men det er ikke beregnet til at skulle passe med videnskaben. Jeg er fuldstændig suveræn. Jeg vil indrømme, at der kan godt være sætninger og noget, måske, som jeg ikke er så fuldkommen i at ---, men kernen i det skal nok vise sig, - og så er det ikke eet sted, men mange steder i mine ting, at analyserne bliver forklaret.

(nyt bånd)

Aage: - og så kan man tage kopier til sin nabo. Du skal lige læse de seks sider af Martinus - hvad det nu kan udvikle sig til. Det kan det selvfølgelig alligevel.

Grethe: Det er, som om man med den sætning giver lov til at kopiere.

Aage: Det er jo det, det hele drejer sig om. Al den korrespondance og uenighed, der har været, den drejer sig udelukkende om udlån, baseret på et tilfælde, hvor jeg tror en fjerdedel af en bog har været udlånt. Jeg synes selv, at det ikke er så galt, når man begrænser det og siger, at det er undtagelsesvist, at det er meget lidt, og at det er udlån. Der ligger sådan set tre begrænsninger i det.

Grethe: Kan man så ikke sige, at det hver gang er et undtagelsestilfælde.

Aage: Nej, jeg kunne da godt forestille mig - blot for at tage et tilfælde - at man har en bog, som de studerende har købt, og de gennemgår et symbol. Og så siger læreren, at nu vil han også gerne have, hvordan Martinus har forklaret det samme symbol i en anden bog, og så kan man uddele denne beskrivelse og inddrage den igen. Det kunne være et eksempel, hvor man kunne tillade sig at sige, at det er et helt separat emne, som er klart afgrænset.

M: Men det er der ingen grund til. Forklaringen i den ene bog er lige så god som i den anden. Se - jeg begyndte med symbolerne i Livets Bog, og jeg regnede med fra begyndelsen, at de skulle være i den ene bog. Så blev jeg hurtigt klar over, at det kunne slet ikke lade sig gøre. Og da vi så havde begyndt i det første bind at sætte symboler ind, så blev vi jo ved med at sætte symboler i. Og det kan godt være, at jeg ikke jeg har ikke (utydl. - måske "lige kopieret") - forklaringerne fra Livets Bog over i symbolbogen. Det tror jeg ikke. Det kan jeg ikke rigtig huske. Men selvfølgelig afviger forklaringerne da ikke i princip. Selvom de ikke skulle være lige akkurat kopier.

[6. marts 1979 – side 3:]

Ellers er det den samme forklaring alle vegne.

Grethe: Men er det ikke nok, når der står: Af samme grund bør medarbejdere undlade at kopiere.

Aage: Ja, i medarbejderkredse er bør jo det samme som skal. Så må vi gå ud fra, at det finder ikke sted.

M: Jeg synes nok, at medarbejdere, der kommer og skal holde foredrag, de kan da godt låne. Til dem kan man ikke sige: Nej, de kan ikke låne. Det er kun i almindelighed, så skal det ikke gå ulovligt ud til folk. Men medarbejdere, - det er da bedre at de har det, end de skal hen at låne det hver gang. Så det må man da give billigt, eller gratis - til medarbejdere. Der er kun tale om fremmede mennesker. Der skal da ikke være nogen, der kan komme og købe stykker af — det var ligesom Rossen, der ville tage en hel masse af Livets Bog til en bog, han selv ville udgive. Så sagde jeg: Nej, det kan du ikke. - Det var alt, hvad jeg skrev om reinkarnationen — Det kan du da ikke. Du må gerne tage citater - Jeg tror, det var op til 30 kapitler, - i en privat bog. Så var der én side, han gerne ville have. Ja, men det må du gerne tage. Men så kom han til forlaget, og så sagde de: Kan vi ikke få fat i forfatteren selv? - Vi vil hellere have det.

M: Men det er mærkeligt - for det er jo akkurat det samme som ham den tossede fra Glostrup. Han kom med en masse fra Livets Bog, som han havde skrevet af. Jeg havde aldrig set ham før. Jeg vidste ikke, at han var tosset --

M: Hvis en mand virkelig har lyst til at lave undervisning om bønnen, så kan han godt undvære de penge, der skal til for at købe "Bønnens Mysterium".

Ib: Der er måske et andet problem i det. Hvis man kommer op til undervisning i Klint, så kan man ikke have hele biblioteket med sig hjemmefra.

Grethe: Vi stillede nogle bøger til rådighed til udlån, og det skulle de betale for. Og de skal så bruges igen til næste år. Det står i programmet, hvad det er, de skal gennemgå.

Aage: Alternativet er, at vi stopper her og siger, at medarbejdere bør undlade at kopiere vore bøger med henblik på udgivelse til undervisningsformål. Uanset om det er lån eller ejendom. Og så må det medføre, at lærerne tilrettelægger deres undervisning sådan, at der ikke vil være brug for ret mange bøger. Og så kan de supplere ved at sige, at de i indexet har fundet frem til —, og så skriver de det ned, at der kan læses om samme emne i den og den bog. Og så må eleverne gøre det i forvejen, - eller bagefter. Det forudsættes ikke, at man har alle bøgerne.

M: Nej, det behøver de da ikke. Dem, der studerer det, - det lærer de kun efterhånden, - de må være flere år om at studere det. De kan ikke læse og studere alle syv bind på et år. Det må være noget, der sker ganske langsomt fra begyndelsen af. Og da mener jeg nok, at vi forlanger da ikke, at de skal købe alt sammen på een gang. De kan da købe én bog ad gangen.

Grethe: Vi har en ordning med, at de kan købe på konto, - noget ad gangen. Ikke hele

biblioteket på een gang. Og så fortrinsvis til holdere af Kosmos.

Aage: Vi kan ikke gøre noget ved, at lærere på aftenskoler, som Instituttet ikke har forbindelse med, holder kursus om parapsykologi eller okkultisme eller hvad det nu kan hedde, og så har de pillet tre sider ud her og tre sider der af Martinus' bøger, taget kopi af dem og uddelt dem til diskussionsgrundlag.

M: Jeg mener, dem der vil undervise, det er da mennesker, der har købt bøgerne. Og er der så elever, der er meget interesseret i den slags, - jeg mener virkelig, at de fleste mennesker er så godt lønnet i vore dage, — havde det været i min tid,

[6. marts 1979 – side 4:]

så havde det været --- Men idag, hvor de svømmer i penge. De unge mennesker kan købe biler. Nej, jeg synes ikke, vi skal blive ved at levere gratis til --- Når sagen bliver mere stabil og mere fast, så kan vi bedre have sådan noget. I øjeblikket er det ikke så nemt at kontrollere.

T: Det med et afgrænset særtryk, det har kun fundet sted een gang, 4. kapitel.

Aage: Det jeg sagde før, det er et andet eksempel. Det er ting, der tidligere har været separate artikler, og som nu er samlet i småbøger. Der kunne man godt tænke sig, at man engang samlede de artikler, der har noget med reinkarnation at gøre.

Ib: Nogle af de små bøger er sammensat af tre artikler.

T: Nå, men det er ikke 4. kapitel, du har tænkt på, når du skriver, at der kun vil blive udgivet særtryk af bogafsnit, hvis afgrænsning Martinus personlig har godkendt?

Aage: Jo, det er det.

T: Det vil aldrig komme til at forekomme mere.

Aage: Vi lægger netop fast, at det kan aldrig forekomme mere. Det er jo sandsynligt, at problemet vil dukke op.

M: Det kan man jo efterhånden opdage. Kan det lade sig gøre, så kan man jo gøre det, hvis det kan betale sig. Man kan ikke her bestemme, hvad man vil gøre engang i fremtiden.

Ib: Så kan det heller ikke nytte noget, at vi skriver her, at det kun kan ske efter Martinus' godkendelse.

H: Til den tid vil man oversætte sådan en bestemmelse til noget, bestyrelsen skal godkende.

M: Ja, det er klart, det synes jeg er rigtigt nok. Men jeg synes, at det her med udlevering af stoffet, det synes jeg er tåbeligt. Det blæser væk. Hvem får fat i det? - Så får andre fat i det, der slet ikke er modne for det. De kan måske skrive en vrang-artikel.

Vi skal tage vare på det. Det er ikke noget almindeligt stof. Det er stof, der er noget værd, og som folk godt vil have fat i. Det er noget, der bliver megen interesse om i fremtiden. Og derfor skal vi ikke være alt for voldsom let med at smide det på trapperne.

Aage: Vil det sige, at du kan godt forestille dig, at en fremtidig bestyrelse beslutter at lave særtryk af noget, man finder i dine bøger.

M: Ja, det kan jeg da godt forestille mig. Jeg kan da ikke forestille mig, at en bestyrelse skal sidde hele livet og ingenting kan lave. Den må jo følge med i, hvordan det går, hvad der bliver behov for. Nu er jeg jo med i øjeblikket, og jeg synes, at så længe sagen er så ustruktureret, - at vi så skal ikke være alt for villige ---. Og så er der en ting endnu: Det gælder jo om, at de får interesse for tingene, og at vigtige ting ikke er smølet ud allerede til flere forfattere, som allerede har skrevet artikler i bladene om det og det. Det kan vi risikere. De skriver jo allerede: Martinus skriver det og det. Vi skal passe på vore ting til de endeligt er udgiver. Det Tredie Testamente, f.eks.

Ib: Skal man så ikke sige, at det er indholdet i de to afsnit, bortset fra sidste sætning, der skal formuleres sådan, at de også giver mulighed for, at fremtidige bestyrelser kan tage stilling til det.

H: Det kunne der komme til at stå, hvis der står: - hvis afgrænsning bestyrelsen og Martinus personligt har godkendt. Så ville der ikke være tvivl den dag, Martinus ikke er her mere.

M: Der bliver jo lavet en struktur. Det kommer altsammen i bogen. Der kan det jo laves i. Ja. Vi kan godt sidde og lave nog her. Jeg mener, når du nu får lavet de ting samlet, så skal der jo laves en bog, hvor alt om strukturen er nedskrevet, - og-

[6. marts 1979 – side 5:]

så det religiøse princip, vort princip om, at der er ingen, der bliver medlemmer - det er altsammen frit, de kan gå ind og ud, som det passer dem. Og der kommer så også sådan noget ind.

Ib: Der er vel behov for at formulere det på nuværende tidspunkt, for det er jo et aktuelt problem.

M: Er der da så mange, der beder om at låne bøger?

T: Nej, men det er et spørgsmål om kopiering, rejst på et medarbejdermøde.

Grethe: Det er, fordi de på et weekendkursus ville lave kopier og dele ud til de deltagende elever.

M: Der synes jeg, vi blev enige om, at når bare de leverede det tilbage igen. Jo, når det bliver i sagen, så kan der ikke være noget galt i at låne dem det. De, der laver kurserne, må jo sørge for at indsamle materialet igen.

H: Idet vi dog foretrækker, at de har bøgerne.

M: Ja, det må man indpode dem. Hvis de virkelig vil studere det, så må de købe bøgerne. Og de behøver ikke købe det hele. De kan købe Logik f.eks. Der står en masse ting. Og den er netop skrevet som en begynderbog. Livets Bog, første bind, det blev den første bog. Jeg kunne godt se dengang, at den lå alt for højt for folk - ikke for det - den var så billig, og vi solgte nok. Vi har solgt flere tusinde af den. Vi trykte 2000, og de blev jo solgt for længe siden, - og den kostede også kun 9,75. Nu er det jo det, at de holder disse kursus. Betyder de noget, de kursus?

H: Jeg har indtryk af, at det er noget, man er tilfreds med og vil fortsætte med.

T: Og det vil nok få større og større udbredelse.

M: Ja, der er det jeg mener, - sagen har jo en bestyrelse. Og den har øjne og øren og forstand. Så den må jo holde øje med, hvordan og hvorledes. Jeg har den fulde tillid til - nu foreløbig er det jo jer, og jeg regner med, at forsynet nok skal sørge for, at I får en afløsning engang. I skal jo bestemme engang, hvem der skal afløse jer. Vi skal jo lave strukturen. Vi skal jo lave del, de andre bestyrelser skal rette sig efter. Jeg synes ikke, det er så galt -, de kommer til foredraget (kurset) og så får de en kopi, - ja, hvad er det de får?

Grethe: Det er noget af en bog.

M: Citater altså.

M: Hvad vil det sige at bruge sådanne stykker af en bog rundt om? - Det er godt nok for de få mennesker, der sidder der i salen. Men de (kopierne) kan komme meget længere, til mennesker der ikke forstår det. Det kan blive vrangbilleder. Der er mange ting i mine ting, der virker kolossalt mærkeligt på folk. Når f.eks. jeg siger, at i den nye kultur, der skal folk lære at finde sig i al ting. Men det siger man jo heller ikke ligeud til folk. Og det er jo det, de skal. Det er hele Kristus-bevidstheden, der kommer til at danne den nye kultur. Det er det, de kommer til at trække tov om. Men foreløbig kan de jo ikke --- det må jo gå langsomt, for det er noget, der skal udvikle sig. Det er ikke noget, man kan diktere. Man kan ikke diktere folk, at du skal tilgive ikke blot syv gange halvfjerdsindstyve gange, - at du skal elske din næste som dig selv. Man kan nok diktere det, men det kan man ikke forlange, at de skal kunne. Nej, det skal være på en helt anden måde, men det kommer jo helt af sig selv. Nu kan vi se det her, - folk spørger om nazismen, - kan det ske en gang til? - De her, der fik det forelagt i TV, - uh, hvor var de naive. De kan ikke gøre ved det, for hvor skulle de have fået den viden fra. Men de sad og snakkede i munden på hinanden og sagde de særeste ting, som slet ikke havde noget med det at gøre. Ikke for det, - for de gjorde deres bedste. Men det var slet

[6. marts 1979 – side 6:]

ikke noget, der forklarer noget som helst. Og de har ikke nogetsomhelst med Guddom eller religiøsitet, - ikke spor. Nej, det var bar snak. Ligesom når de snakker politik. Men de kommer rigtig nok til at snakke anderledes. Den nazi-historie, den står ikke alene. Der kommer noget, der ikke er mindre skrapt. Det, der skal ske, er, at folk skal se, at forsvaret er den største ulykke for menneskene. Det kan godt være, at man hjælper sig i øjeblikket. Men hvordan er verden blevet til, - hvordan har menneskene det nu? - Deres største ulykke er, at de har et skrækkeligt forsvar. De truer jo allesammen hinanden, og søger og kappes om at få det bedste forsvar, - de bedste våben. Millioner af mennesker arbejder med at fremstille våben. Og det hedder sig, at man skal stikke sværdet i skeden. Hvad er et sværd ved siden af de våben, man har idag. Om man så forstår, hvad det betyder for forsynet. Det kan man jo se. Ja, - det kan man jo nok se, for det har været fra evighed. - Ja, - man kan ikke sætte det sådan op. - Der er det jo også, - man kommer til at lave en artikel, - om det sprogbrug man har, når man siger, at det er skabt og det er skabt. Det er jo ikke skabt - det er jo udviklet -- alt det levende har været til fra begyndelsen, - eller fra begyndelsen --- der er jo ingen begyndelse. Det er det svære med det gamle sprogbrug. Altså, - det er jo det, - det holder sig vedlige ved spiralkredsløbet, - som jeg har sagt. Indenfor den er der en epoke, hvor de får al den viden, som mørket kan afføde. Hvordan skulle de få noget at vide om kærlighed, om lys og lykke om behagelighed, hvis ikke det blev en kendsgerning for dem gennem oplevelse af det onde? - Når de kommer i koncentrationslejre - og alt det der - så bliver det virkelig til en videnskab, at det onde er sådan, og vi ser hvordan kulturerne, - hvordan verden har formet sig, - hvordan den i den grad tydeligt for vore øjne former sig til at blive en international verden, - hvordan det går fra enkelte mennesker og bliver til store firmaer. Det betyder, at det går fra menneskene, og til sidst, så er det ikke store firmaer, men så er det hele menneskeheden, der er eet firma. Og før bliver der ikke balance i tingene. Det ene firma bliver jo verdensregeringen. Og det er ikke så langt væk. For man kan nok regne med, at i det kommende årtusinde - måske meget før - da vil stormagterne blive knust. De må jo knuses. Ja, for de må gøre sig til en fælles øvrighed. Se nu det fjolleri, - se hvordan de kan jonglere med olien, med alle de produkter menneskene skal leve af, alle deres fødemidler, deres klæder, - deres biler, - det er lige meget hvad. De kan jonglere med og tage priser op og ned som det passer dem. Det er camoufleret røveri. Nej, - det kan slet ikke blive andet, - det måtte blive til det, som han levede [rettes til: lavede] der - (koncentrationslejrene og krigen) - fordi forsynet er lige så interesseret i at vise den hellige ånd, som det hedder, det vil altså sige Guds bevidsthed. Der er forsynet kolossalt bevidst i at bevise menneskeheden, at den er en videnskabelig kendsgerning, - at det virkelig er det rigtige, at man skal lære at holde af sine fjender og tilgive sin næste ikke blot syv gange, men halvfjerdsindstyve, -- og alt det andet, der står der. Det er da tydeligt at se, at når menneskene får den udvikling -- hvorfor skulle de ikke få den, lige så godt som de kan få en djævleudvikling. Nu har de en djævleudvikling. Det må man sige. Alle disse her kegler i spidsbukser, de står der og skyder dem, der står her nøgne og skal skydes ned,

og de skal ind i gaskamre. Hvad er det for mennesker? - De skyder ned og torterer. Det er jo djævlbevidstheder. Men hvorfor

[6. marts 1979 – side 7:]

skulle man ikke have djævlbevidsthed. Hvis ikke man får djævlbevidsthed, kan man ikke få gudebevidsthed. Det er ikke det, at menneskene bare skal blive gode og rare mennesker. Det er jo det, de har været vant til at høre. Så skal de sidde oppe i himlen ved Guds højre hånd. Det er ikke noget at give moderne mennesker. Det er en forklaring, man giver til et toårs barn, som en far giver, når han skal fortælle lidt om livet. Så siger han også - hvis du ikke er artig, så kommer bussemanden. Når barnet bliver større, så vil det blæse bussemanden et stykke. Sådant er det gået her med helvede og helvedespræk, - at folk går til helvede og brænder i en evig ild. Det vil folk da blæse på idag. De er vokset og blevet til noget andet. De er ikke et toårs barn idag. Og derfor kunne Kristus jo ikke fortælle alt det, han ville fortælle dengang. Han vidste, at de skulle have den karma. Han sagde ikke, at det var karma. Han sagde, at djævelen ville komme til at virke kolossalt, - og så sagde han, at Kristus ville komme tilsyne i skyerne som lynet og lyse fra østen til vesten. Men Kristus, det er jo kristendommen. Altså menneskesønnen, - det er ikke ham. Det er ikke ham som person, der sidder på skyerne. Det er kristendommen. Og skyerne, det er jo det, der formørker solen. Det er udtryk for ragnarok, - for det kolde vejr, regnvejr, slud og snevejr, frost og kulde. Der bliver kristendommen lysende på mørket. Og han pointerer jo kolossalt, at han kommer ikke personligt. Han kommer ikke i fysisk form. Hvis de siger, jeg er i kamrene, at jeg er der og der, - så tro det ikke. Hvis de siger: Jeg er kristus, - så tro det ikke. For der er fyldt med falske kristus'er. Det kan altså ikke lade sig gøre at møde kristus. Kristus kommer ikke sådan. Nej, det, der kommer, det er den helligånd. Faderen skal sende den helligånd. Hvad er så den helligånd for noget? - Han er ikke en mand. Men jeg kan godt sige her mellem os, at det er Livets Bog, - og Det Tredie Testamente, og der kommer ikke andet, - og der er ikke magen til på hele jorden. Det tør jeg også nok sige. Og det er det, verden venter. Og det er det, der kommer til at gøre sig gældende nu. Og derfor får vi noget at lave. Og der skal såmænd også nok komme noget ubehageligt. Der kan godt være mennesker, der bliver gale i hovedet, når de ser, jeg taler med -- (utydeligt: det lyder som: taler med Gud skygger op ad mod mørket) - Uh, - det kan de slet ikke tage. Fordi de ikke kan tænke det. Nu er det jo også det, at der er så meget, de skal lære. De skal lære af den fysiske verden - det har videnskaben allerede dokumenteret, - at alting er bevægelse. Vibrationer og bevægelse. Jamen, de kan ikke opleve noget. En bevægelse kan da ikke opleve en anden bevægelse. Men det viser sig, at de bevægelser, der danner det fysiske plan, de viser sig, at de danner sig i skikkelser og logiske ting, kroppe o.l.

(ny side)

Bevidsthed består ikke af materie. Derfor vil man aldrig nogensinde komme til at iagttage bevidsthed. De kan opleve det i det store kosmiske øjeblik, - der kan de i et

øjeblik denne - denne atmosfære. Jeg'et kommer i en meget stor udvidet forklaring i Det Tredie Testamente. Jeg viser, at hele vor bevidsthed - intelligens, intuition, følelse og hukommelse, - at det altsammen er organer, der har deres talentkerner i jeg'et. Og derfor er det evigt. Og derfor kan det overleve alt. Men det, videnskaben har kendskab til, det er virkningerne. De kender virkningen af intelligens, af hørelse, af syn og følelse. Men de kender kun virkningerne. Og derfor kan de heller ikke forklare andet end virkninger. Men, - de har allesammen en talentkerne, som består af noget, om hvilket man kun kan sige, at det

[6. marts 1979 – side 8:]

er. Man kan ikke tage det væk. Man kan se, at løsningen ikke på det fysiske plan. Den er på et andet plan, hvor evigheden eksisterer. Jeg'et er - så at sige - en slags organisme, som er evig, - som består af disse ting, - altså urbegæret osv. - og moderenergien er med der. Det forbinder sig så med materien. Det forbinder sig med den finere, den første materie og danner de finere legemer, - og så bliver det mere grove legemer. Og til sidst kommer det ned til at kunne danne fysiske legemer, fordi det skal have fast stof, hvor det kan hugge med økser og kan save. Men det virkelige plan, hvor menneskene hører hjemme, det er et åndeligt plan. Og det er der, hvor man er færdig med reinkarnation, man er blevet alvidende, almægtig og alkærlig. Det vil de jo heller ikke tro, at mennesker kan blive, - men det bliver de altså, - men ikke på et øjeblik. Det er noget, de udvikles frem imod. Kristus siger jo selv: Mig er givet al magten i himlen og på jorden. Og han var jo modellen for menneskene. Og hvad gjorde han ikke. Han stillede stormen på søen. Man skal ikke tro, det er fup. Der er ingen tvivl om, at han stillede stormen på Genesaret sø. Og han sagde: Gå hjem, din søn er allerede rask. Og - Gå hen og vask dig i dammen, så går din spedalskhed væk. Og sådan hele vejen, - der skete det, han sagde. Og han kunne meget mere, men han havde ikke nær hele sin bevidsthed med, - ligesom vi andre heller ikke har hele vor bevidsthed med på det fysiske plan. I har et par livs erindringer, som I ikke har med her. I har kun det med, som skal til for at modtage nye ting og så jeres karma.-- Vi ser, at der ved Sinai bjerg, ved Moses, opstår kræfter. Vi har jo også hørt, at Moses tidligere har oplevet, at en tornebusk brændte. Og Paulus oplever noget på vejen til Damaskus. Og da jeg begyndte, da ser jeg disse lysende oplevelser. Der er altså højere væsener til. Sinai bjerg var besat af høje væsener, - måske af dem, der byggede pyramiderne engang. Det var i hvert fald besat af høje væsener. Disse væsener hører til Guds primære bevidsthed. Det består udelukkende af væsener, der er færdige, af kristusvæsener. De skal ikke inkarnere, men de skal i det første område -- jeg har jo vist, at der er højere -- fødsler -- de skal i de første områder skabe kultur på kloderne. Dels som Kristus'er og dels som åndelige væsener. Og vi kan godt regne med, at noget af det her med de flyvende tallerkener, - altså det som er virkelig sandt, - at det er noget med Guds primære bevidsthed. Men ikke alt det sludder, der står i deres blade, - at nogen har været oppe i deres maskine. Det er altsammen jordiske fortællinger. Man kan se, at det er lige det, de har i deres egen lille hjerne, om undersøgelser o.l. Hvis de

ellers kunne fortælle noget fabelagtigt, så kunne man bedre tro på dem. De kan slet ikke være sammen med de ægte væsener. Det kan de kun gøre i visse tilfælde, - Moses kunne jo. Men menneskene kan ikke. Der var spærret. Sinai bjerg var spærret. De ville blive dræbt, hvis de rørte ved noget af alt det. Da skete der det, at forsvaret på en måde blev givet frit. det blev givet frit på den måde, at der blev lavet den lov: Øje for øje og tand for tand osv. - Altså, en slags ligevægtig gengældelse. Men Det er jo den, der er i forvejen, som karna. Den laver jo karmaloven. Men det ved de jo ikke. Den måtte laves. Det var ikke for ingenting, at det skete (udvandringen fra Ægypten). Hvorfor skal mennesker bort fra et godt land, hvor de havde, hvad de skulle bruge - og så drage rundt 40 år i en ørken? - Hvorfor skulle de det? Det var netop for, at de skulle opleve dette, - og Moses og alt det Jer. De oplevede altså det, at de måtte gengælde.

[6. marts 1979 – side 9:]

Øje for øje og tand for tand. Ja, hvis man læser biblen, så læser man ting, der er lige så rædselsfulde, som det, man så i fjernsynet (Holocaust). Jo, jeg har en billedbibel. Man ser en landsby, der er omringet af jøder, og der er ild i den. De, der render ud, bliver jaget tilbage. Og det er lige så slemt som gaskamrene. Fordi det er en fire-fem tusind år tilbage, det forandrer ikke noget ved karmaen. Det har ingen indflydelse på karmaen. Den har ikke sådan en døgnfluetilværelse. Men, det jeg ville sige, hvorfor skulle det der ske. Se, ved at denne lov blev lavet, så kom menneskene i gang med at lave en slags retssystem, - som de så overtrådte på alle leder og kanter. Ja, - når en mand stjaler en okse, så skulle han betale fire tilbage. Og der var også noget med, at de blev gjort til slaver. Det var helt tåbeligt med kvinder. Der skulle ikke meget til, før det var dødsstraf. Moses var jo voldsom til at dømmes. Se, hvad sker der ved det. Jamen det er jo en udvikling af det onde. Det var en kolossal fortsættelse, en kolossal stimulans i at komme længere ud i mørket, - og skabe bedre våben. Vi ser, nu gik det jo nogenlunde logisk, det var under en vis styrelse, også under dyrene. Der er balance, næsten samme magtforhold. Så kommer Kristi korsfæstelse. Så ser man, hvad der sker der. Og der sker så det, at han skaber indivielsen af den nye verdenskultur. Det sker ved, at han viser, hvordan menneskene skal nå op til at blive sådan, at de kan finde sig i alting. Og under en korsfæstelse kan bede for andre, medens smerterne og lidelserne er der. Det lyder jo vældig drastisk. Nu skal vi vise, at det er ikke en døgnfluehistorie, men det er hele verdensaltets historie, vi fortæller, en verdenskultur. Denne korsfæstelse går over hele jorden. Det kommer jøderne også til at acceptere. Og det var altså beviset på slutfacit med hensyn til den udvikling, man skal have. Man skal nå frem til at kunne tilgive alt. Jeg kan godt forstå ham den nat der. For han kunne godt have blevet fri. Han havde venner nok, og det er ikke så vanskeligt at skjule sig i Jerusalems omgivelser. Der er så mange bjerge, slugter og dybe dale. Men han følte - profeterne havde jo spået det - han følte, at han måtte gøre det, og hvis han ikke havde gjort det, så havde vi såmænd ikke kendt til Kristus idag. Men han gjorde det. Og så er det de siger, at de døde kom frem fra gravene. Hvad er det for noget? - Jamen det var ikke døde, der kom frem fra gravene. Det var en hel masse kristusvæsener, der var til stede. Ligesom på Sinai bjerg.

Men folk kunne ikke se dem. Der var nogle enkelte, der var clairvoyante, de kunne se, at det var nogle, der havde levet. Og de troede, at de kom frem af gravene, for de skal jo ligge i gravene til dommedag. Nå, - hvad er der så sket. Så er der sket det, at fra den tid af --- Før Kristi tid - da må man sige, at da var kampparterne ikke så forfærdelig forskellige fra hinanden. Der var selvfølgelig nogle, der var overlegne. Men det er jo blevet helt anderledes. Hvad med Japan, da de andre havde bomber oppe i luften. Var det ligeligt forsvar eller ligelig kamp. Og hvad har de idag? - Kappes de ikke om at fremstille de mest rædselsfulde, de mest djævelske våben? - Jo. Men det er jo det, der bliver til virkelig videnskab om, hvad mørket er, og hvilke virkninger det får. Det kan man ikke undgå, hvis man vil tænke, - og hvis man selv har gennemgået tilstrækkelige lussinger. For det skal man jo også have. Man skal jo også have gennemgået koncentrationslejrene. Ellers ved man det ikke. Det kan ikke hjælpe, at man taler til dem, der er nazitilhængere. Men der er heldigvis en hel masse mennesker over hele jorden, som forlængst er kommet over de

[6. marts 1979 – side 10:]

huller i bevidstheden. Ja, de har jo noget endnu, - de er ikke færdige endnu. Men jeg regner med alle de mange mennesker, der er færdig med at dyrke sekter og samfund, - mennesker, der lever pænt human, -- de er materialister, og dyrker hverken det ene eller det andet, men de har en pæn daglig human tilværelse. Og denne humane tilværelse har de fra kristendommen. For den første kristendom, den lavede jo virkelig en mægtig stadfæstelse, idet en hel masse mennesker gik i døden, blev kastet for vilde dyr, og lod sig korsfæste. Det virkede jo kolossalt en tid, således at den ikke kunne tages væk fra verden igen, - at det ikke kunne dø væk. Nå, så er vi kommet frem til -- Kristus bebudede jo, at dommedag ville komme. Og så bebudede han jo sin genkomst. Men det er et forkert ord. Det er ligesom at sige, at han kommer igen. Det er ikke ham, der kommer. Men man kan sige, at han er Kristendommen. Han er menneskesønnen. Når han siger det, så mener han jo kristendommen. Han siger jo også: Jeg og faderen, vi er eet. Og han lader også forstå, at menneskene skal nå op til det samme. Han er altså modellen. Nu er det så, at vi er kommet dertil, at vi kan vente os ragnarok. Det lurer jo over hele verden, - i Iran, der brænder det jo for tiden. Og strejkerne også, men det er blot sådan en slags duft. Jeg ved ikke, om det venter til århundredskiftet. Det indtryk har jeg haft hele tiden. Og det har ikke forandret sig. Jeg tror ikke, det kommer før vi er kommet nærmere hen imod århundredskiftet. Men det er der jo heller ikke så længe til. Vi ser jo også, hvordan det hele går baglæns logik. Efter korsfæstelsen så er det faktisk blevet baglæns logik. Læg bare mærke til, - alt hvad de laver, det ender i ulykke. Det ender ikke i lykke. Selv deres sekter og samfund er også spektakler og skinsyge og jalousi. Selvom man nok kan sige, at der kommer noget godt ud af det. Derfor må man lære at forstå, at menneskene er i en udvikling, der ikke er indeholdt i eet liv, men det er en lang vej, der begynder med dyret. Hvorfor skal dyret leve i en tilstand, hvor de skal æde hinanden? - Deres krop er til forsvar. Det er et krigsredskab, - hos alle dyr - hvad enten det har voldsomme klør og tænder, eller det er camoufleret.

Så er det beregnet til krigsbrug. Det skal forsvare sig. Hvorfor er det så vigtigt, at de skal forsvare sig. Jamen, det er jo det, de skal lære, - at forsvare sig. Det er jo at ofre sig for alle sine omgivelser, det er jo at lære at udstråle guddommens aura. Vi må jo regne med, at selv Adam, der begynder i en spiral, krystaller og blomster, det er jo levende væsener, der har været mennesker i en anden spiral, - har været på højden og har haft kosmisk bevidsthed. Nu er denne bevidsthed visnet, og de skal have en ny bevidsthed. Nu går det frem mod en ny udvikling. Men hvad er det, det skal lære? - Nu står denne enhed der som Adam. Den har urbegæret. Der er noget, der skal påvirke den. Det betinger, at det i den grad er bange for at dø. Det er i den grad indstillet på at redde sig, - at redde sit liv. Det urbegæret. Det er ganske vist automatisk. Det vi selv bestemmer, det kalder man jo også urbegæret, men det er dog automatisk. Det ligger til alle væsener at forsvare sig mod andre. Og så er det, at det fortsætter med forsvaret, værre og værre. Så når de frem til abestadiet, til det stadium, hvor dyret kan begynde at rejse sig op, - kan begynde at anvende forbenene til hænder. Så begynder det at være med i udviklingen selv. Så begynder det selv at blive bevidst. Foreløbig er det jo kun instinkt, - og det er det også til at begynde med hos mennesket. Men da begynder det så. Det er jo hele tiden skabt til at skulle forsvare sig, - og

[6. marts 1979 – side 11:]

derfor er det om hele vejen at bygge et forsvar. Og aben finder hurtigt på at finde en kokosnød og smide i hovedet på en, - i hvert fald finder den på noget. Så går det temmelig langsomt et godt stykke tid. Men så kommer vi frem til Kristi korsfæstelse, og efter Kristi korsfæstelse så blev der ikke mere nogen logik i krigen. Så blev parterne forfærdelig uligevægtige. Den ene part himmelråbende større end den anden. Og så idag - hvad skal vi så sige idag? - Hvis der bliver krig idag, så bliver der også noget med, at nogle slår sig sammen. Kineserne var jo i gang med noget. Hvem holder ikke med kineserne? - Og russerne, - hvem hjælper russerne ikke. Det bliver fuldstændig ulogisk. Men det bliver deres undergang. Russerne kommer ud for en skrækkelig masse, ligesom sidste gang. Det forfærdelige bånd de har lagt på deres almenhed, det sprænges i stykker. Kernen i det er Livets Bog eller Det Tredie Testamente. Det der står i det, det er den nye bibel. Det er den nye verdenskultur. Det er den hellige ånd. For der står ikke andet end et forsvar, imod dette - at man skal forsvare sig. Men man forstår også, at for at der skal blive en sådan tilstand, så må menneskeheden laves om. De kan ikke blive ved at være dyr. Som pattedyr bliver de ikke gudevæsener. Sålænge de er pattedyr, sålænge de har ægteskab, så er der jalousi, og så skal de have børn, og så skal de det. Men det ser vi jo, at det også degenererer. Nu ser vi jo kun han og hun, han og hun allevegne. I den nye verdenskultur vil vi se -- vi begynder allerede at se, at han og hun går ens klædt. Og man vil mer og mer se, at de bliver samme væsen, at de bliver samme slags. Før er de jo ikke frie. De er jo først frie, når de ikke skal gifte sig ---. Men det menneskene nu kommer til at diskutere er dette, at man ikke skal straffe. Det som så er meget vigtigt at pointere, - det er jo det, -- man kan jo ikke så godt pointere de ting, der ikke er materielle. Der er ingen analyse. Det er bare. Og der er jo så det, at

når jeg siger, at der er ikke noget væsen, der kan lide uret, og der er ikke noget væsen, der kan gøre uret, - hvordan kan det finde sted? - Jeg synes, det er kolossalt genialt, at forsynet måtte lave det sådan, hvis man kunne tænke sig, at systemet måtte laves. Men systemet er sådan. Det vil altså sige, at det kan holde sig vedlige i al evighed - netop ved dette - krigen og freden. Og så er der én ting til, at det rammer dem slet ikke selv. Jeg'et kan ikke rammes. Det er ikke materie. Det overlever alting. Men det har en materie-krop - at det alligevel kan opleve med. Det er bare dets talentkerner, der ikke kan rammes. Se, der har vi så verdensbilledet, det evige verdensbillede. Og så de væsener, der bliver til kristusvæsener. Hvad med dem? - Jamen de danner jo en enhed! - Hvis vi får den samme viden, - vi her, nøjagtig den samme viden, - så siger jeg ikke: Nej, nu tager du fejl, det er ikke sådan --. Vi er så enige, så enige, så vi danner en eenhed! - Vi er en sammensmeltning. Ganske vist ikke en materiel, men vi er en enhed. Alle væsener er alvidende, almægtige og alkærlige. Ja, men det gælder jo dem allesammen. Så bliver det een almægtighed, een alvidenhed og een alkærlighed. Jamen, det er jo Gud. Så er vi jo ved Gud. Sådan når vi frem til at være med i Guds bevidsthed, - at være bevidsthedsorgan i Guds bevidsthed. Vi er lige så nødvendige for Gud, som Gud er for os. Men det tager nogen tid. Der er også tre tusinde år til.

T: Men sådan en talentkerne, som man har for at forsvare. Den skal man altså modarbejde. Den må ikke bruges.

M: Men det kommer også ud af det. Den bliver kaput tilsidst.

T: Det vil tage lang tid.

[6. marts 1979 – side 12:]

M: Jamen det har ikke noget med tid at gøre. De tre tusind år er kun et øjeblik sag. Det er jo kun til, at menneskene når deres færdiggørelse. De har haft mange, mange liv til at blive sådan. Du skal ikke tro, at mafiaen og Amin bliver kristusvæsener på tre tusinde år. Nej, det skal de over på andre kloder og blive. Kun de, der er færdige til at tage kosmisk bevidsthed, - og det er der jo mange, der kan blive. Der er da en masse kærlige, - jeg mener humane mennesker. Kærlige og kærlige, det kan man ikke sådan sige. Det er jo en tilstand, de overhovedet ikke kender. Det kommer tilsyne, naturligvis, der, hvor man hjælper en by, der er kommet ud for katastrofer, - og mennesker, der er kommet ud for katastrofer, - altså hvor man hjælper uegennyttigt. Der kommer alkærligheden tilsyne. Men det er jo den, der bliver gældende. Den fremkommer kun gennem udviklingen. Men den kærlighed menneskene har i ægteskabet, det er ikke -- (utydl.). Derfor kan dyrene elske med det samme. De behøver ikke at blive mange år for at lære at elske. Og menneskene ligesådan. Men alkærligheden, - den kommer ved udviklingen. Den er anderledes. - Har vi fået det på bånd?

T: Det var en ordentlig rejse.

M: Ja, det er ikke så sært, at det tager tid. Jeg har jo skrevet -- ja, jeg har faktisk ikke

skrevet om det fra begyndelsen, -- Jeg har skrevet en masse i al den tid, men DET skal ikke bruges. Det viste sig med det samme, at de analyser falder jo ikke ind i det. Det er ikke det, du skal vise, - det er ikke det. Og så kom jeg dertil, - det er det, du skal vise - Mosesbegivenheden og Kristusbegivenheden. Og der har vi den ny verden. Det er det, der sker i øjeblikket. Det er kulturskiftet.

H: Jeg håber, at det andet, du har skrevet, og som bliver lagt tilside, kan bruges.

M: Ja, det kan bruges til nye bøger, til symbolbøgerne, hvis jeg får lov at leve selv. De kan også bruges til artikler. Jo, jo - det har meget stor værd. Det har jeg passet meget godt på. Men det skal så bearbejdes. Det er jo klart. Det er derfor, det har været så længe. Så farer jeg på, og så har jeg jo så meget stof. Men nu er jeg heldigvis ved at kunne se enden på det.

Aage: Vi har før været inde på, at vi ikke skal have for mange regler.

Grethe: Jeg tror ikke, vi kan overlade til mennesker selv at bestemme, om de laver fotokopier eller ej.

M: Nej, det kan man ikke.

H: Det, der er skrevet her, henvender sig kun til de mennesker indenfor sagen, der underviser. Og dem kan man sige det til.

M: Hvis nogen skal have fotokopier, så mener jeg, at de skal have det herfra. Så må de sige det til os. De skal ikke kunne få det gennem andre mennesker. Ligemeget om det er Mogens Møller, eller hvem det nu er. Vi skal have besked på, hvem det er, der skal have fotokopierne, og hvad de skal bruges til. Vi MÅ være forsigtige med stoffet.

T: Hvis en lærer i en skole har brug for et stykke af Livets Bog til sin undervisning, og han tager en fotokopi. Det kan vi overhovedet slet ikke bremse på nogen vis, for vi ved det ikke.

M: Nej, det mener jeg ikke. Vi kan ikke tage, fordi en mand kommer og siger: Jeg er meget begejstret for det stykke i Livets Bog. Det kunne jeg godt tænke mig at fortælle mine elever. Det er ikke nok til, at vi så uden videre siger: Ja, vær's go, her er det.

[6. marts 1979 – side 13:]

T: Nej, men hvis han gør det uden at spørge og uden vi ved det.

M: Ja, vi kan selvfølgelig ikke have ansvar for det. Vi kan ikke have ansvar for, at dem, der køber Livets Bog, ikke overholder de betingelser. Ja, der er jo det i vore dage. De kan kopiere af. Det er ikke bare det ene eksemplar, vi eventuelt udleverer, men det kan blive tusinde, og hvad gør de ved det, hvordan behandler de så det, og hvem får det? - Jeg synes ikke, at vi kan slippe det løs sådan. Og navnlig ikke så længe vi er så spæde. Når vi engang er trumfet igennem og er så at sige anerkendt af offentligheden, så kan vi gøre meget mere. Men nu er vi jo ganske svæklinger. Vi er et lille foster i

moders liv.

H: Det vil i virkeligheden sige, at vi skal sige til de mennesker, der underviser, at de skal afstå fra at tage kopier, - at de må holde sig til bøgerne.

M: Ja, - jeg har ikke noget imod, at folk tager citater. Det må være det højeste. - Det er ikke sådan hele sider.

[27. marts 1979 – side 1:]

Gjedde: Man kan se, at hvis det fortsætter, så går det skævt, så det kan ikke ligge så langt ude i fremtiden.

M: Nej, - men jeg kan se, når man nu kender, hvordan naturen skaber og bygger i planter, i mennesker, i dyr. Så ser man på det, menneskene skaber, og så får man jo lettere ved at se, hvor det er galt. Men det er jo ikke galt på sin vis. Men med det syn, menneskene har, da er det jo galt. De tager jo ikke det åndelige med, de tager ikke det psykiske med. Og det er jo derfra, det går. For der er jo ikke noget liv på det fysiske plan. Det er jo det, de vil studse over. Men det er jo videnskabens egne erfaringer, at alting er vibrationer. Har man nogensinde set, at et jernbanetog kan opleve et andet jernbanetog. Nej, der findes ikke nogetsomhelst liv på det fysiske plan. Der findes redskaber, der er skabelse og der er materie. Men det er fra det åndelige plan, at det dirigeres. Derfor er det jo, at de fysiske kroppe ikke betyder så meget. Hvis der virkelig kun var een krop, - at der ikke var reinkarnation, så er det dog en sølle elendig skabelse, så er kroppen da en forfærdelig skrøbelig ting. Den kan forgå under fødslen. Den kan også gå i stykker i alle aldre, og der er næsten ingen, der når at leve fuldt ud. For mange går kroppen i stykker, inden de bliver gamle. Så, hvis der kun er den ene krop, hvad så med menneskene. Barnet, der dør i fødslen, hvad så med det?

(Tage: Henviser til naturens overflod, fiskenes mange æg o.l.)

M: Ja, hvorfor eksisterer dyreriget. Det er, fordi de så at sige skal æde hinanden, og deres krop er også udrustet til at være et mordvåben. Det er også et krigsredskab. Hvorfor er det det? - Det er fordi der skal skabes et bevis for, hvordan man skal handle. Og det kan man ikke lære, hvis man ikke får lov til at eksperimentere, og sætte det i gang. Og det er det, vi kalder mørket. Hvad er mørket? - Det er ikke noget djævelsk, som en præst for nogen tid siden stod og bla, bla i fjernsynet. Sikke noget bla - Mørket er en videnskab. At en mand falder og brækker benet, - det er jo ikke en heksekunst. Og alt muligt andet mørke, der sker. Det er jo årsag og virkning. Men det er jo disse erfaringer om mørket, der er viden. Det er det, der viser, at det er galt at handle sådan. Nu er det kommet dertil, at denne eksperimenteren fra forsynets side er færdig med jordens mennesker. Nu får de gennem det ragnarok, der nu kommer, - de virkninger, der nu er tilbage, - der er det så tydeligt for almindelige normale mennesker, hvor tåbeligt de handler. Og det vil blive tydeligt, at der er en åndelig verden, fordi det psykiske er givet los allerede i 73. Og nu er der jo parapsykologi - og hvad de kalder det

- det er jo vældigt i gang. Den nye kultur vil gå i retning af det modsatte af, hvad vi nu gør, for den vil rette sig efter Kristus. Nu må man forstå, det kan ikke ske med det samme. I løbet af et par hundrede år eller måske fem hundrede år, så vil der være love, - der bliver jo betingelser, at der ikke skal være straffe. For straffe er uretfærdige. Menneskene er jo ikke syndere, de kan ikke synde. Det, de laver, er, fordi de ingen forstand har. Man kan da ikke piske en for noget, han ikke har forstand på. Man kan da ikke piske et lille barn, fordi det ikke handler som et voksent menneske. Det, der er det fundamentale, det er det, at mørket bliver så vældig synligt. Det kan ikke betale sig at forsvare sig. Men så siger folk: "Det mangler sgu da bare, at man ikke må forsvare sig". Og det kan jo heller ikke tages væk nu. Og det er jo ligesom en bil, der er kommet i gang - inertien. Men Kristus har jo allerede sagt, - vi ser det i biblen, - at man skal tilgive ikke blot syv gange, men

[27. marts 1979 – side 2:]

halvfjerdsindstyve gange syv gange. Man skal elske sine fjender. Velsigne dem, der forbander en. Det står jo så klart. Der er ikke noget sted, der modsiger det. Ja, de har jo lavet den løgn, at han tog en svøbe og bankede vekselererne. Men det er så skrigende løgn, som det kan være. En mand som siger, at man skal vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre. Hvad med de vekselerere, der sad der, - vendte de den højre kind til. Nej, det bliver et vældigt opgør med menneskeheden, - det gør det. Der vil også gå nogle år. Men der vil komme ting frem, der er så himmelråbende langt borte fra deres forstand idag. For når man siger: Der er ingen, der kan lide uret, og der er ingen, der kan gøre uret. Så vil de da sige: Det er jo en kendsgerning, det kan man da se, at folk lider uret. Ja, hvor har de fået den kendsgerning fra, - hvem er årsagen, - hvor kommer det fra, - hvem bestemmer det. Men det er jo så genialt lavet, at ingen kan lide uret, og ingen kan gøre uret. Vi må jo huske på, at lyset og mørket er en evig funktion. Derfor er det, at jeg tegner det i spiraler. Hver spiral er et indhold af en kulmination af mørket og en kulmination af lyset, - og så igen en ny spiral. Det de taler om, - at verden er opstået ved en eksplosion, - og sådan noget barnesnak. Den har været til evigt, og kan aldrig nogensinde være begyndt. Og Jeg'et kan aldrig nogensinde være begyndt. Intelligens, intuition og hukommelse, - de kan aldrig nogensinde være begyndt. De er ikke i materie, de er immaterielle, men det betyder ikke, at de ikke eksisterer. Der er noget. Men at de ikke kan se det med det samme, - det betyder ikke, at verden holder op, fordi de ikke kan se det. Hvis bevidstheden, - altså hvis jeg'et ikke var beskyttet, så kunne verdensaltet ikke eksistere. Videnskaben råber nok op om, at de kan måle intelligensen hos børn, at de kan måle intelligens på mennesker, - at de kan måle det og det. Hvad er det, de måler? - Det er virkningerne. Men talentkernen. Hvad ved de om den? - Ingenting. For den er aldeles ikke fremtrædende i materie. Hvis den var det, så ville den blive opdaget meget hurtigt. Men den er evigt garanteret. Alle sanserne, de er i jeg'et. Jeg'et er en organisk struktur, men ikke i materie som alt andet. Det er den hævet over, og dermed er man nødt til at kalde det immaterielt, - eller hvad skal man kalde det, fordi det ikke er tilgængeligt for sansning. Det er hævet

over tid og rum. Men virkningerne har de. Og hvem kan benægte, at der er andet end virkninger. Hvem i alverden har set en intelligenstalentkerne? - Ja, de kan pege på en hjerne, relæstationer osv. Men, det er ikke derfra, det kommer. Det er et jeg. Det, der er fremtiden nu, er nemlig bjergprædikenen, - så at sige. Det er Kristus-bevidsthed. Men selvfølgelig vil der gå de her tre tusinde år, før menneskene er hævet op. Og når de er hævet op over mord og drab og alt det, så har de ingen brug for fysiske kroppe. Så er der tankematerien, der virker fuldstændig efter tanken. Men da er de jo nødt til at gennemgå de fysiske oplevelser, - at lære at tænke. De må lære, hvordan lovene er. Det kan man ikke lære på det åndelige plan. Hvis man har vand, kan man jo ikke forme noget. Men i tungere materie kan man skære af, skære klodser osv., - der kan man lære. På det åndelige plan behøver man kun at tænke det. En kunstner, der er ved at lave en billedstøtte, - han besætter jo denne granit med sin tanke, når han arbejder med det. Når jeg skriver mine analyser, så besætter jeg jo -- Det Tredie Testamente og Livets Bog, - og så kommer virkningerne af denne besættelse. Når ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret, så kan al straf kun være uretfærdig. Og det er det. Det er derfor, at der fra åndelig

[27. marts 1979 – side 3:]

side prædikens så meget om, at man skal tilgive ikke blot syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange. Fordi, hvis det virkelig var retfærdigt, så var det jo tåbeligt ikke at skulle tage hævn. Men vi ser jo, hvordan Mosesbegivenhederne ved Sinai bjerg sætter menneskene i gang med at skeje ud. Det er godt nok rigtigt, at der er de 10 bud. Det er jo blot en slags, - hvad skal man sige, - men, derimod, de holdt dem jo ikke. En mand, der stjal en okse, han skal give fire tilbage. Det er ikke fod for fod eller hånd for hånd.

M: Ikke blot det, vi laver - og dyrene laver. Stormene suser hen over verden. Kloderne sejler rundt. Der er ikke en eneste kraft, der ikke kommer fra et "jeg". Det kommer fra et jeg, og det går tilbage til et jeg. Det kan ikke undgå at gå tilbage til et jeg. Derfor er det sådan, at de allesammen oplever det, de selv laver. Hvordan skulle det ellers blive til, hvordan skulle de ellers selv opleve det. Hvis videnskaben går nærmere ind på det, så bliver de nødt til at erkende, at sådan er det. Og så er straf jo ikke det rigtige. Men, naturligvis, menneskene har jo været nødt til at forsvare sig, - og det er jo også meningen. De skal jo lære mørket at kende. Hvordan skulle der blive lys, hvordan skulle der blive lykke og glæde, hvis ikke der var kontrast? - Vi får akkurat det tilbage, som vi selv laver. Det behøver ikke akkurat at være bogstaveligt, men principielt er det det samme. Så når man tænker sig, at bilulykker og andre ulykker - kan være karma for kødspisning. Det vil folk også synes er mærkeligt. Men man skal se på principperne. Hvad er det, der sker, når man nu slagter dyrene. Pludselig tager man et dyr og fører det til slagting. Det kommer som en vældig overraskelse for dyret, - som en pludselig ulykke. Hvis et menneske skal have det tilbage, så må det komme til dem, - ikke som en hævnakt - det er jo ikke en hævnakt, ikke af ondskab mod dyrene. Så må det

komme til menneskene lige sådan - som en pludselig ulykke, der kommer over dem. Så bliver det det samme. På den måde kan man forstå karmaen. Men det er jo den side af bevidstheden, der vil komme frem efter ragnarok. Tidligere har det jo været den mørke side, - det var med at opleve det og med at forsvare sig. Men nu er forsvaret blevet jordmenneskenes største ulykke. Der er jo andre kloder, der er længere fremme. Men jorden er inde i en situation nu, hvor menneskenes forsvar er deres største ulykke. Det er det, ragnarok skal vise dem, således at Kristus får ret. Om så der har været en Kristus eller ikke, det er revnende ligegyldigt. Der er folk, som siger, at han har aldrig eksisteret. Det er revnende ligegyldigt, for kendsgerningerne, de ord og de ting, de eksisterer jo. Men det tager tid, - men man ser, at der er mægtig gang i det psykiske, - mange psykiske bøger bliver udgivet nu, hvor de spekulerer på og kommer ind på mange psykiske problemer. Men de er jo så barnlige, de kan jo slet ikke se disse ting. Men det er også ejendommeligt - i fjernsynet ser jeg - de sidder der og har møder og diskuterer problemer, - og ligesådan nu her Sadat og Begin og Carter. Ja, de snakker og snakker, - og så er det slet ikke dem, der dirigerer noget af det. De er fuldstændig under kontrol så at sige - af en højere magt. Det er ganske vist dem, der laver handlingerne. Men de planer, de sidder med. Det er ikke noget, de selv finder på. Det kommer i deres tanker. Forsynet sætter jo nogen ind som ham Begin. Han er jo voldsom hård. Det holder jo ikke. Tænk hvad det koster. Er det ikke 20 milliarder, - til begge parter. Det er utroligt, så rig Amerika er. Når man tænker på, at samtidig med, at de er i krig, så laver de rejse til månen. Det koster skrækkeligt med

[27. marts 1979 – side 4:]

penge, og stadigvæk øser de ud med penge. Og så er det alligevel et kedeligt land for ubemidlede at bo i. Skal man søge læge, bliver man helt ruineret.

T: Bare det, de skal begravnes. Det har de ikke råd til.

M: Det man skal se på, kernepunktet i det, det er tingene, der kommer tilbage til ophavet. Der er jo ingen ting, uden at det har et ophav. Hvor skulle det ellers komme fra? - Det er alle jeg'erne, der sætter det igang. Ingenting kan da ikke sætte noget i gang. Det, det drejer sig om, er altså ophavet. Der får det tilbage, som det sætter i gang. Hvis det sætter et mord i gang, så er det næsten en fjernsynsudsendelse eller radioudsendelse. Den virker med sine virkemidler, og så sker der det, at det kommer tilbage. Men så er der mennesker i dette væsens nærhed, der medvirker til, at der opstår splid, og så kommer de mennesker til at blive redskab for at give ham den karma tilbage. Men ved at de gør det, så har de sat en karma i gang. Den skal andre mennesker jo ikke have. Derfor er det jo ikke hævnakt i virkeligheden. Det er kun kulturudbredelse, hvis jeg kan sige det sådan. Ja, det sætter faktisk udvikling i gang. Hvis vi ikke fik vor karma tilbage, så kunne vi jo aldrig blive klare over, at vi har handlet forkert.

Ib: Det er et genialt system.

M: Ja, det er det nødt til at være. Det er ikke noget, der er skabt ved forudgående planlægning eller tænkning. Man må vænne sig til, at det er en evig realitet. Det er først nu, de begynder at få det rigtige Gudssyn. Det syn de har, det er jo så --- det er jo ikke så sært med den intelligens, de har, at kristendommens terminologi er gået ned. Men den kommer til vejrs igen. Det er jo det Livets Bog skal gøre.

Gjedde: Så vil det nok være sådan denne gang, at ingen bliver sejrherre.

M: Se, tidligere var der logik i det. Krigen var logisk, indtil Jesu korsfæstelse. Altså, hos dyrene, der ser man, at det er selvfølgelig 100 procent logisk at forsvare sig, for de kan jo ikke leve på anden måde. De skal være føde for andre, og selv skal de have andre til føde. Der ser man det er i renkultur. Der skal forsynet begynde. Det er jo skabelse af mennesket i Guds billede, og der begynder skabelsen, - med dyrene. Alle de mange, mange forskellige arter af dyr, de danner jo virkelig tankearter. De går med over i kosmiske tankeverdener, og det går med ind i kosmisk bevidsthed. Det er jo Guds bevidsthed. Altså, det der sker, - væsenerne er allerførst minerallivsenheder, - når de har gennemgået en spiral, - så har de gennemgået det hele, og så er det helt fattigt. Der har vi den rigtige Adam. Det er jo ikke en Adam, der er klar til giftermål. Og så vokser det frem til f.eks. krystaller på vinduer. Det er de første manifestationstendenser. Og så kommer vi frem til planterne og til dyrene, der lever af hinanden. Og dyrene vokser så frem til abestadiet f.eks. Der begynder den menneskelignende krop. Der begynder tendensen til at komme op på to ben, og tendens til at kunne bruge hænderne. Sådan en abe, den begynder at blive klog, - ligesom elefanten, den har sin klogskab fra brugen af snablen, som den kan lave så meget med. Aberne har så opdaget, at de kan begynde at gå oprejst og f.eks. kaste en kokosnød på en fjende. Og så vokser det videre frem til mennesket. Det laver våben. Da er kroppen ikke noget krigsredskab. Den er beregnet til at kunne blive både det ene og det andet. Med den laver de våben selv. Det er så logisk indtil Kristus' korsfæstelse. Der ser man, at krige kan -- at de

[27. marts 1979 – side 5:]

balancerer omtrent med hinanden. Det er ikke som i dag, at nogen i Tyskland kan bombardere London, - de kan bombardere steder, som de ikke kan se. Noget, de ikke kan gøre modstand imod. Det er ulogisk, - det må man sige. Det er ikke på jævnbyrdig måde. Det må man sige, at det faktisk er - logisk - indtil Kristi korsfæstelse. Selvom nogle stater og magter bliver undertvungne, kan man ikke sige, at de er uskyldige. Ved Kristi korsfæstelse ser man, - ja, det er jo navnlig først hen ved det nittende og det tyvende århundrede, at man i den grad laver forsvar - til kanoner, atom- og kernevåben og til andre skrækkelige helvedesmidler. Det gør de jo endnu. Millioner af mennesker lever af at lave krigsvåben. Og forretninger er jo også krigsvåben. Det hele er jo så skrigende ulogisk. En verden, der skal leve af at lave mordvåben, hvordan skal den være lykkelig. Det er det, den skal se. Den skal se, at den bliver aldrig nogensinde lykkelig ved forsvar. Nu er - i hvert fald en hel del af menneskene - modne til at

begynde at tænke Kristi ord efter på intellektuel form, - ikke på den gamle måde. Han kunne jo ikke forklare dem det intellektuelt, for det havde de jo ikke hjerne til at forstå det med. Han kunne kun sige, hvordan de skulle gøre. Men i dag kan man sige - i dag har jeg kunnet vise disse ting rent intellektuelt. Hvordan det udløses, hvordan det kommer tilbage, og hvordan det virker. Og vi må regne med, at jeg har ingen konkurrenter. Vi må regne med, at vi godt kan få meget travlt. Vi kan jo se allerede nu, - jeg får breve fra så mange lande over hele verden. Det er jo ikke foranlediget af forlags reklame. Det er fra mand til mand. Pludselig kommer det frem i Norge, og nu er der kommet brev fra Frankrig, - og fra de mest mærkelige steder. Ja, og så begynder folk at tale om det, - de begynder at citere noget af det, jeg har skrevet. Men når først det kommer ud, så bliver der rigtig noget.

H: Så er det, at vi gerne skulle have strukturbogen færdig.

M: Ja, det skal vi skam have.

[22. maj 1979 – side 1:]

M: Vi skal bevare manuskripterne til Livets Bog og til de andre bøger. Arkitekten var så flink, at han lavede denne box.

(Ib har snakket byggeplanerne igennem med Seest, som fandt dem i orden.)

M: Der er uoverensstemmelse mellem Laug og Birthe, og det har bevirket, at Laug helst vil være fri for at have med feriebyen at gøre. Ja, Laug vil nok hjælpe til, men han bryder sig ikke om at være forbindelsen mellem Bestyrelse og centret. Jeg har ikke snakket med Birthe om det, men så må vi jo finde en eller anden til at overtage det. Birthe har givet udtryk for, at det gik så fint i Klint - det kom som en overraskelse, at der var noget i vejen.

H. taler om sine to uheld: fingeren og en stang i ribbenet, og at det peger for mig på, at jeg ikke skal påtage mig så meget, og da samarbejdet ikke er så harmonisk, som det skal være. Så er det bedre at gøre en forandring, og derfor har jeg bedt Martinus om at blive fritaget for det.

M: Ja, det er også det bedste. Jeg har ikke talt med Birthe endnu. Men det er nu, hvem vi kan få til at tage arbejdet i stedet for Laug. Der er en ung mand deroppe, men han er så ny. Birthe laver jo mange ting, gør i orden om vinteren og tager sig af de gamle. Jeg ringede til Tage, som har snakket med hende. Hun vil måske blive sådan, at hun siger: Nå, jamen så går jeg, - og det er jo ikke det, vi ønsker. Nu er hun jo vant til det arbejde, og jeg må jo også sige, at hun stod trofast ved min side, dengang Gerner Larsson var meget imod mig. Hun har jo sit at skulle overvinde i sit temperament. Det er ikke så meget i sæsonen - det er mere om vinteren, at der skal være en leder.

Aage: Kan der ikke opstå nogle samarbejdsproblemer med Birthe?

H: Det kan godt være, at dette vil bevirke, at hun vil være mere forsigtig.

Mart.: Ja, det vil jeg tro.

Aage: (henviser til, at Birthe i lange perioder i sæsonen er sammen med Martinus, og at hun derved møder op med trumfer på hånden.)

M: Nej, det skal hun jo ikke regne med. Til at begynde med var hun så bange. Der var Skriver og ham fra Sverige, Eriks venner. De var jo hårde og rasende over, at hun skulle fortsætte. Skriver var her ved et medarbejdermøde og sagde at det går ad helvede til eller noget lignende. Det var jo, fordi han var syg for at få det. Han var ellers en dejlig mand. Men de blev så fordærvet hos Gerner Larsson. G.L. lavede jo en sammensværgelse med de mennesker. Han troede, at han kunne lægge sag an mod mig og få lavet testamentet om, selvom han var så syg. Da var hun trofast og stod ved min side. Det vil være svært, hvis vi skal ha en anden, og når jeg kommer derop, så er hun jo meget sød. Jeg kan ikke tænke mig, at jeg skal til at arbejde sammen med andre deroppe. Hun skal være der, men hun skal lære at forstå, hvordan man skal leve, for at det kan gå godt, og det vil jeg forklare hende. Jeg har allerede forklaret hende meget, for da jeg var deroppe sidste gang - hun læser meget, har masser af spørgsmål - og vi snakkede meget om det daglige liv. Hun skal på den anden side ikke være bange for, at der kommer et bestyrelsesmedlem. Et bestyrelsesmedlem er jo ikke nogen overordnet i den forstand. Vi er alle lige, og det skal hun jo føle.

H: Hun opfatter mig som en overordnet, som om jeg kontrollerer hende, og finder, at jeg ikke er helt til at stole på - det kan jeg ikke fortsætte med.

M: Det er den slags hun skal slå ud af hovedet.

H: For sagens arbejde er jeg sikker på, at det er bedre, at der i stedet for mig er en anden, som hun bedre kan korrespondere og samarbejde med.

M: Jeg må jo snakke med hende, så hun i hvert fald overfor en anden kan tage sig mere iagt.

Ib: Kan vi ikke meddele hende, at nu er det hende, der overtager de funktioner, som Henning har haft - og så se, hvordan det spænder af.

[22. maj 1979 – side 2:]

M: Henning arbejder videre med strukturen. Den skal laves til en lille bog. Når folk spørger: Hvad er det for noget? - så er det jo ikke let at sige, hvad det er. Så får de en bog. Vi har jo en masse på bånd. Jeg har jo sagt mange ting.

Jeg mener, at Birthe er mægtig flittig med rengøring og alt det.

M: Dengang de sprængte en atombombe, da begyndte de sabotage på jordkloden. Tingene kan ikke gå over i kredsløbet. Affaldet skal opbevares, fordi det ikke kan gå over i kredsløbet. Allerede der ser man en vældig brutalitet og stor naiv dum hindring. For naturligvis skal alt gå op i kredsløbet. Nu får menneskene så en mængde affald, og

det skal de så grave ned. Hvad så med fremtidens mennesker - Men, jeg tror ikke, de vil udnytte atomkraften, jeg tror de kommer fra det. Det er en vanvittig ide, at anvende sådan noget. Se nu her - i Amerika - jeg kunne ikke forstå de første dage efter ulykken - der var ingen, der snakkede om det, folk rendte om i al den radioaktivitet o.s.v. Men nu senere hører man fra sundhedsmyndigheder, at en masse mennesker ville få kræft. Der var jo en voldsom udstråling. Også andre steder, - der er jævnlige noget galt. Der er så mange sikringer, der svigter. Det viste man i TV.

[3. juli 1979 – side 1:]

M: Det problem, at mennesket skal forvandles til et andet menneske. Der skal ikke være mand og kvinde. Det er nok til, at nogle mennesker bliver tossede. Hvis man ikke kan skrive sådan noget - Hvis ikke man kan skrive om homoseksualitet, så kan man jo ikke komme videre.

Ib: Selvfølgelig skal oversætteren skrive eksakt, hvad der står, uanset om han selv mener noget andet.

M: Ja, det må man på en eller anden måde gardere sig imod.

Ib: Man må lave en kontrakt med hvert forlag, og så må man præcisere dette.

[7. august 1979 – side 1:]

M: Moses-kulturen gav nok en morallov, men den gav frihed til hævn. Øje for øje, og tand for tand, fod for fod. Det var jo hævn. Det princip har man rigtigt nok også udviklet helt op til atomkraften. Da lavede de det nummer med jordens organisme, at da de sprængte atomkernen, da lavede de en mægtig fejl i jordens organisme. De kan ikke komme af med affaldet, - der er forstoppelse. Det passer jo slet ikke med menneskenes normale energibehov, - sådanne voldsomme kræfter. Og hvad med alle de atomkraftværker, der står - under en krig - de bliver efterstræbt. Det bliver en forfærdelig tilstand, når det kommer. Der er nu et forslag om at samle affaldet, og sende det ud i rummet - men det er da farligt, hvis det vender tilbage igen. Man hører så mange dumme bemærkninger af de kloge mennesker. Det er da underligt f.eks. at verdensaltet blev til ved en eksplosion. Jeg spurgte Rossen, om det ikke var for spøg. Nej, svarede han, det er en rigtig videnskabelig antagelse. Og så var der en anden, der kom med bemærkningen: Det var måske braget. Det er ikke til at forstå, at tænkende mennesker kan være så dumme. Verden har været til i al evighed, hvordan skulle en evig realitet være blevet til? Den har aldrig nogensinde begyndt og vil aldrig nogensinde holde op. Det er en evig funktion. Det ligger deri, at menneskene forstår ikke evighedsbegrebet. I det nye, jeg skriver, har jeg analyseret det immaterielle. De taler jo om immaterielt, og så tror de, det betyder ingenting ... Det betyder ikke noget - verdensaltet holder ikke op, fordi menneskenes sanser holder op. Den fortsætter. Der ligger hele vor bevidsthed. Det, menneskene kalder intelligens og følelse og instinkt og tyngde. Det har alt sammen sin årsag i det immaterielle. Det er kun virkningerne, der

kan måles - ja, de kan måle, hvor meget intelligens en mand har. Hvad er det, de måler? - De måler virkningerne af evige talentkerner, og denne evige talentkerne er i skæbneelementet, altså i jeg'ets område - det immaterielle område, - men nu får de en analyse af Gud helt igennem. Det lyder nok mærkeligt, at man laver en analyse af Gud. Jeg sad også selv og kom til at tænke "Gud ved, om det går an" - Jeg kan jo ikke undgå at

[7. august 1979 – side 2:]

komme ind i det, - og det viser sig for mig - ja, hvis jeg havde begyndt med det, så ville de have sagt - han er tosset. Dette her kalder jeg forhåndsglimt af verdensbilledet, af livets største principper, - og så giver jeg disse principper den forklaring, som de kan tage nu. Og så skriver jeg også bagefter: "Jeg er ikke blind for, at jeg vækker en hel masse menneskers skepsis i en sådan grad, at det måske kunne blive en korsfæstelse for mig, hvis ikke Gud havde en anden mening med mig". Men når tingene kommer ud, så er jeg væk. Men I kan godt få lidt gene af det, der kan godt være mennesker, der bliver gale i hovedet, og siger, han er tosset. Men det er jeg ikke. Det er jo ting, der kommer i fremtiden. Hvorfor siger Kristus, at man skal tilgive ikke blot 7 gange --- men det er jo klart, at han vidste godt, at det kan de ikke gøre, førend de har fået deres karma. Men han sagde ikke til dem --- Han sagde bare, at djævelen skulle ... al det, der skulle spille rolle, det skulle komme, - og så skulle Kristus komme i skyerne. Og så tror folk, - "åh der kommer han lysende". Han kommer ikke på skyerne. Hvad er skyerne? - De formørker lyset, formørker solen, laver gråvej, uvej og lyn og torden og frost og kulde o.s.v., det er jo ikke udtryk for Guds herlighed. Det er udtryk for mørket. Altså kommer Kristus på mørket. Der bliver hans herlighed synlig. Men hans herlighed - det er jo Guds herlighed. Der er jo hundreder af Kristus'er - det bliver vi allesammen. Men det viser jeg også, hvordan det går til, jeg viser hvorledes jeg viser noget, de aldrig nogensinde før har set eller tænkt. Det tager sådan på mig, at jeg må hvile mig et øjeblik. Jeg må hvile meget, for min fysiske hjerne, den er jo gammel. Men kosmisk - da er den jo levende. Så hviler jeg. - Jeg har en dejlig stol og benene op, så kan jeg lige tage et kvarter, så er jeg frisk igen. Det er ikke som i gamle dage. Jeg kunne arbejde time efter time. Det tager tid, - men det SKAL frem, - men jeg har det jo godt. Jeg har jo ikke nogen skavanker, - ikke andet end trapper og sådan noget, det kan jeg jo ikke springe op og ned af. Når jeg nu sidder her, så har jeg det faktisk sådan, at jeg føler, at jeg kunne springe op som i gamle dage. Men så snart jeg skal op, så -- . Forleden aften gik jeg da en tur i tivoli, men selvfølgelig er det også højdepunktet. Jeg spurgte lægen i sin tid, hvordan det var med at gå ture. Ja, - De må godt gå, men De må ikke blive træt.

H. (henviser til Martinus udtalelse i anledning af teorien om det store bang — så kunne man lige så godt forvente, at en bog opstod som følge af en eksplosion i et bogtrykkeri.)

M: Ja, der er så mange mærkelige udtalelser af videnskabsmænd i vore dage, også om energi. De kommer med de mærkeligste, barnligste udtalelser. Det er ligesom om

kulturen er gået lidt ned. Det er den også. Det er jo det åndelige, der skal holde menneskene oppe. Og det er jo gået tabt. (Blot ikke for ham slagteren, muselmanden nede i Iran). Moses budskab var jo også noget i retning af øje for øje - tand for tand, - og det har jo ført til, at menneskene i den grad har ført krige og forsvaret sig. Det er jo ikke bare en hånd for en hånd, nej det er flere hænder for én hånd. Og nu er man så nået til atomkraften, som er en sabotage af jorden selv. Det bliver svært for menneskene med det affald, - hvordan skal de komme af med det? - Hvis vi har et par atomkraftværker, så kan de ødelægge hele Danmark. De er djævelsk og dommedagsagtigt. Det er tåbeligt at lave den slags. Der var noget i vejen med flere værker rundt om. Det er vanvittigt, råen man kan jo ikke sådan kritisere det, for det er jo Guds plan. Fordi, når mennesket skal nå frem til at være kristusvæsener, og de skal være almægtige, alvidende og alkærlige - for det er jo det, der er Guds billede, - når de skal blive så vældig udviklede, ja, så kan jeg jo godt forstå, at de skal forstå alt det, - at de skal lave det for at vide, hvad man skal gøre, og hvad man ikke skal gøre. Og derfor kan man også se nu, at nu er der lejlighed for alle mulige udskejelser og svindel. Og pengene, det er vanvittigt, som priserne stiger. Man køber hellere nyt end man reparerer. Men det får jo ende. Der kommer en tid, hvor det bliver galt med både det ene og det andet. Jeg tror, der kommer en tid, hvor biler og sommerhuse bliver til salg med så mange penge for benzin. Da jeg begyndte, var det 28 øre for en liter. I dag koster det 4 kr. Det behøves jo ikke, men det, der vil lave forandringerne, er jo det, at verden vil få en fælles overhøjhed, måske ikke lige straks en regering. Men de vil være nødsaget til for at hjælpe sig frem igen, at alle lande [sluttes sammen ??]

[7. august 1979 – side 3:]

Verden vil blive så ødelagt, at der er ingen vej — ud? (utydeligt) - Det hjælper ikke med teoretiske forklaringer. Det skal være selvoplevede kendsgerninger, at man ikke skal myrde, stjæle, lyve eller bedrage. At han siger det, at hun siger det, at kirken siger det - det er ikke nok. Og det er jo det, der sker med karmaen, - at man oplever det selv. Kristus forudsagde jo også det med karmaen, - han forudsagde også det med atomskaden. Han siger: "Ve de frugtsommelige på den tid". Hvorfor kommer han ind på det? - Han ser, at fostrene ikke er beskyttet, - at det ødelægges af atomkraften. Kristus siger jo også, at de kan nok slå legemet ihjel, men de kan ikke slå sjælen ihjel. Alle de mennesker på et hospital i Japan - jeg var derovre, - man kan ikke komme ind. Ib var der. Selv den dag i dag kan de få kræft. Men man må så huske på, at det er noget, der skal ske. Det vil hjælpe til at vise, at jeg har ret i det, jeg har skrevet

Finn: (Om tiltagende selvmord.)

M: Det, jeg har skrevet, er jo skrevet på sådan en måde, at de kan ikke komme bort fra logikken. Alt er logisk begrundet. Når jeg i detaillert analyserer Gud ud, som om det var et menneske, så vil folk synes, det er da tosset. Moses siger jo, at man ikke kan lave et billede af Gud. Men det er ikke et billede af Gud. Det er et billede af Guds væremåde, jeg laver ikke nogen tegning og siger, at dét er Gud. Men det jeg laver er det,

religionerne gør hele tiden, danner et billede af Guds væremåde. Kristus kom her til jorden for at være en færdig model af det rigtige menneske. Han viser også den magt et sådant væsen får. Han siger: Du kan gå hjem, din søn er rask. Og, du kan gå hen og bade i vandet, så er din spedalskhed væk. Han stiller stormen på søen. Det er ikke fup. Det er ting, vi allesammen får, når vi når den højde. Og jeg er ikke blind for, at jeg havde magen til, hvis det var, men det er ikke frigivet. Min bevidsthed er bundet til moralen. Det så jeg også, da jeg ville øve mig i at spille klaver, - og hvis jeg begyndte på noget andet. Jeg må holde mig til det, der er min mission. Og jeg gør det jo også. For jeg er faktisk mæt af, hvad der kan være af sådan noget (spille, male osv.), men meget glad ved at skrive. Så kommer der blot det, at jeg ikke kan skrive så meget, som jeg har kunnet. Men alligevel, jeg er jo glad hver dag. Men i min alder er de fleste forberedt på at dø. Sam inviterede mig ned at se på hans nye hus i Frankrig. Det interesserer mig ikke spor. Nu har jeg været i Japan og i Indien, i Grækenland og i Palæstina og på Island. Jeg har jo faktisk set hele den halve klode, og set midnatssol. Men jeg tør ikke forlade skrivningen. Husk på min tid løber så stærkt. Nu går jeg ind i 90'erne, - og de fleste er jo døde i min alder. Hvis folk kunne komme bort fra alt det kødæderi, så ville levealderen nok stige. Sygdomme ville svinde noget. Det er klart - menneskene lever ligesom rovdyrene - og hidsige og gal i hovedet kan de også blive. Jeg har hele vejen igennem haft evnen til at standse, og til at tage den hvile jeg skulle have. Nibelvang, som støttede mig i de første år, sagde - hvis vi havde dine evner, så arbejdede vi både nat og dag. Ja - men derfor har de netop ikke disse evner. Det er ikke en måde at bruge disse evner på. Så ødelægges redskabet. Hvis en mand har en bil, så kører han ikke både nat og dag og morgen og aften. Jeg har det jo i mig - denne måde at være på. Alt det, jeg har skrevet, det er kommet indefra i mig. Ja, naturligvis citaterne fra Kristus, dem har jeg fra bibelen. Jeg tør slet ikke skrive noget, andre har fortalt. Nu de flyvende tallerkener. Sikken masse pladder de skriver om det. Det er rigtig nok, at der fra Guds primære bevidsthed er meget stor omsorg for jorden i øjeblikket. Men de viser sig ikke. Det var også dem, der i sin tid med Moses anlagde de 10 bud på Sinai bjerg, lavede lovens tavler. Og da var bjerget jo spærret. Der var så vældige kræfter, de måtte ikke komme derhen. De kunne dø af det. Moses var jo den, der fik gennemført det med den ene Gud. I Ægypten havde de jo flere guder, en gud for hver slags bevidsthed. Kristus kom så for at starte den nye verdenskultur. Man må jo sige, at selvom der ikke er så meget med kirken, alligevel er der en masse kollektiv kærlighed. Når en by er hjemsøgt af ulykker, så kommer der hjælp fra mange lande til byen. Hvis et fattigt menneske eller en familie kommer i bladene, så strømmer der

[7. august 1979 – side 4:]

hjælp til dem. Man må sige, menneskene er villige til at hjælpe. Det er "den barmhjertige samaritan". Der er en masse mennesker, der er humane, selvom de ikke er religiøse. Men så tror folk, at når de ikke er religiøse, så er de gudløse. Jeg så et billede af en, han sidder og læser højt: Åh, jeg taler med Kristus hver uge, og nu kommer den ny lære snart. Nå ja, - men de må jo tale med den bevidsthed de har. Der

er nogle der siger - der er ikke nogen fare ved atomværker - sikke noget vrøvl at sige. Der er en skrækkelig fare, og det affald, det kan jo også bruges igen, men det kan ikke bruges alt sammen. Og kan de hylstre, de kommer det i - holde så længe de skal? - Det kan det ikke. Så går det ud i havet til skade for fremtidens mennesker. Det kommer ikke til at ske. Der bliver lavet store forandringer. Der kommer en ny drivkraft i verden. Men det kommer IKKE endnu. - Man kan komme til sagen og gerne vil være med i det. Men man kan ikke indmelde sig, og bliver man ked af det, så kan man gå ud. Der er ikke noget, der holder - men de kommer jo altid tilbage igen. Der var engang - vi lavede Kosmos til et lille blad, og dagen efter kom der henvendelse om, at hun var færdig med at være abonnent af det blad, - men et halvt år efter, så bestilte hun det igen. De kommer allesammen igen, for der er ikke nogen andre steder, de kan gå hen andet end til noget primitivt.

(Om tiggerne i Indien.)

Vi havde besøg af en dame fra Indien, de var juvelerer, så siger fru: Vores ulykke er jo, at vi er for rige. Jeg syntes nok, det var nemt at løse.

[4. september 1979 – side 1:]

Det er ikke en sag, hvor man kommer for at få en stilling. Selvfølgelig skal sagen have nogle, der skal gøre arbejdet, manuelt og på kontoret og alt det. (Per) Han kan dyrke sagen, men hans kursus, det har jeg fået foræret af Hannemann. Jeg skrev også, hvorfor har du givet det tilbage til Hannemann? - Han kommer og forærer mig det som en total gave. Tror du virkelig ikke, at Gud er med i det der? - Tror du, det er rent tilfældigt, at jeg får det tilbage? - Jeg får det tilbage, fordi det ikke er godt, at det kommer ud - (men det skriver jeg ikke) - men jeg skal nok garantere, at du får dit kursus, når tiden er inde. Men det er den ikke nu.

Ib: Han ville komme og holde tale ved din fødselsdag.

M: Det var selvfølgelig, fordi han ville beklage sig overfor de 400 mennesker. Men han er blevet fornærmet inden foredrag i Klint. Der kom pludselig afbud, at han ikke fik tid til at holde foredrag. Men i brevet står, at fra pålidelig kilde havde han fået at vide, at det var mig, der havde bevirket, at han ikke fik kurset tilbage for 3 år siden. Det er ikke mig - det er bestyrelsen, og det er da heller ikke unaturligt at jeg siger nej. Jeg lod ham få materialet en dag til kopiering, og nu forstår jeg, at han har lavet flere kopier, og sendt til forskellige. Der var jo forskellige, der spurgte, hvorfor hans kursus ikke kom ud. De har jo nok at læse. Når mit værk nu står for tur for at blive offentliggjort for verden, så er der ikke nogen mening i, at noget andet spredes ud som noget pladder. Jeg er ikke bange for konkurrence, men jeg føler, at det er ikke rigtigt. Han kan ikke leve af det kursus, - det tror han. Han er så højt oppe. Derimod har jeg fået brev fra John Engelbrecht idag. Det er så fint. Det er faktisk hans tale. Han er en meget fin mand. Han skriver også, at jeg er den eneste - selv store forfattere er gerne en sammensætning af mange andre menneskers ideer. - det finder man ikke hos mig. Det

er gennemført af mig selv hele vejen. Jeg citerer jo blot fra biblen, Jesu ord, men ellers er der ingen citater. Jeg tør slet ikke bruge andres ting. Det er kun mine egne ting, - jeg skal se, jeg må vide, at det er sådan. Det har han kunnet se. Jeg tror, han bliver en god mand i sagen. Hans artikel viser, at han har den rette indstilling. De kan komme, og de kan være med i sagen, de kan støtte sagen, de kan lade være at støtte sagen, de kan læse og lade være at læse - og har de noget, de er meget mere glade for, så kan de bare blive ved det. Og er de glade for det her, så kan de blot komme her, og er de det ikke, så kan de blot gå igen. Der er intet med at skrive ind eller ud. Det er en fri sag, som solen.

Nej han er blevet? - Så mange penge, han har fået. Så sagde jeg engang til ham, vi må se at lave en ordning. Det er ikke, fordi jeg ønsker pengene tilbage, men jeg vil være fri af det i mit regnskab - "Åh nej, nu skal jeg betale det, hvad jeg skylder" - så var jeg lige vidt. Han har aldrig betalt det tilbage. Han har fuldstændig glemt, hvad man har gjort for ham. Når man så tænker, hvordan andre mennesker kommer og støtter sagen, og er glade for sagen og læser bøgerne. Det kan man jo se ved fødselsdagen. Jeg tænkte først på, skulle man nægte ham adgang til at holde tale, men - det skal jeg ikke. Lad ham bare. Jeg har ikke noget at skjule. Han risikerer, man råber fy. Han fik for 3 år siden 25.000.- Det kalder han kostpenge og ditten og datten. Og af Hannemann har han fået 50.000, og det sagde jeg til Vera for et års tid siden. Hun kom for at låne "Nostradamus". Det var jeg ikke meget for, den er meget vanskelig at få. De ville nemlig kopiere den. Ja, men jeg skulle få den samme dag. De skulle kopiere den på fabrikken. Og så ville hun også gerne låne kursus og tage en kopi af det. Og så sagde jeg ja, det måtte hun da gerne.

[4. september 1979 – side 2:]

Han kunne godt få en kopi af sit eget kursus. Han havde jo ingen ret over den. Hun kom tilbage med det punktlig samme dag, og så siger hun, at hun skulle spørge, om han ikke måtte få sit kursus. Nå, hvad ville han så? - Så ville han sige en halv dag fra. Så følte jeg med det samme, nej, så skulle han ikke ha det. Så ville han være ruineret igen. For han kan ikke leve af det. Han vil komme i gæld igen. Der var jo meget svindel. Han fik penge af svenskere for at studere på universitetet, og så fik han mig narret i et fup også. For han siger til mig: Der er et par mennesker, de vil så gerne hjælpe mig med et beløb, så jeg kan tage et kursus på universitetet. Det var da meget rart, sagde jeg så. Per: Det ville være dejligt, hvis du skrev en tak til dem. Så skrev jeg (M:) et takkebrev til dem, og det lod han så mangfoldiggøre og sendte det ud. Så fik han en masse indsamlet. Nogle gav 100 kr. om måneden. Det kunne nemt have gået ud over kulturfonden. Og så siger han, at jeg har forbudt ham. Jeg har ikke forbudt ham noget. Det er da klart, han må gerne få penge til at studere for. Jeg er ikke ude på at forbyde noget som helst. Sådan da. Der er visse ting i sagen - det må jeg holde, men andre menneskers ... Instituttet får ansvaret med at holde det gående, - det bliver det øverste center for hele verden for udgivelsen af Livets Bog. Det bliver mægtig stort

med tiden, men det tager jo sin tid. Verden er ude for forfærdelig uro for tiden. Der er ingen steder, hvor der faktisk er noget fornuft. Politik er langt fra fornuft: Priserne, lønningerne, hvor går det hen. - Det fører lige til ragnarok. Det bliver forfærdeligt - der skal skarp lud til skurvede hoveder. Man skal ikke være bange, man får jo ikke andet end det, der er ens skæbne. Vi kan ikke bo noget bedre sted i verden. Det blev jo sagt til mig (under 2. verdenskrig): De må da se at flygte. Her kommer de en dag og tager det hele. Nej, det gør de ikke. Jeg flytter ikke. Her bliver jeg. Det kan de ikke forstå. Jeg har jo nogle evner, de andre ikke har, og derfor kan de ikke rigtig fatte det. Det er svært for folk at fatte, at nogle har evner, de ikke selv har. Men det har jeg altså, og de er trådt meget frem nu, i de sidste analyser, hvor jeg siger rent ud, hvad det er. Jeg siger også i mit foredrag, at mit værk er Det Tredie Testamente, det er talsmanden den hellige ånd. Det er det. Og det føler jeg, at det SKAL siges, for ellers kan de lave det til hvad som helst. Men nu er det sagt, og det bliver sagt i bogen.

Aage: Der blev sagt på fødselsdagen, at Danmark er et så materialistisk land, at her kunne du få lov til at arbejde i fred.

M: Det kan godt være, at jeg har sagt det, - det ved jeg ikke - men det kan man da godt sige. - Men jeg ved bare, at Skandinavien er det bedste sted. Vi er da også til dato blevet fri for al det myrderi, selvom der nok er en hel del, så er det da ikke sådan, som nede hos ham slagteren dernede i mellemøsten.

H: (spørgsmål om fremgangsmåden ved valg af talere til fødselsdagen.)

M: Nej, vi skal ikke have det sådan, som det var i år. Det er ikke os, der skal sidde og spørge efter, hvem der vil tale. (under festen). Men der plejer jo at være så mange. Jeg er ikke bange for Per, jeg ved, at hvis han siger noget, så bliver der en jammer over, at han ikke er i sagen. Men han kan arbejde (i - med) sagen, så meget han vil, men han kan ikke få sit kursus, før jeg har skrevet i det også, men han har jo skrevet en vældig masse, som jeg ikke har skrevet under på, og jeg har ikke tid eller kræfter til at læse det. Derfor skal I også ... der kan ikke være nogensomhelst garanti for det kursus. Og det vil de gøre mig til, hvis det kom ud.

H: Men hvis det kursus kommer ud, så skal det vel komme til udtryk, at det kun er en vis del, du har udtalt dig om?

M: Ja, det skal bekendtgøres, at jeg garanterer ikke for det. Jeg ved

[4. september 1979 – side 3:]

ikke, hvad han har skrevet, siden han ikke er her mere. De ville jo ha, at jeg skulle læse det, og Hannemann var jo også så naiv og dum, - når De skal spise (kunne man læse det op). Det var en køn en. De har ingen ide om, hvor hårdt det kan være, at forme det sådan, at det bliver forståeligt.

H: Det er jo også lidt naivt at forestille sig, at du skulle have tid til at beskæftige dig

med dit eget og så samtidig arbejde med en andens stof.

M: Ja, hvorfor arbejder han ikke, tager en stilling, og så arbejder med sagen. I andre har jo allesammen en stilling. Men det er en fornærmelse. Han er jo så stor så stor. Du kan da gøre ligesom Rolf, lave foredrag og lave studiekreds. "Det er alt for småt". Nå ja, men når man ikke vil ... Jeg mener, alt det store, der er sket, det er begyndt småt. Kristus er begyndt meget småt i krybben. Og hvis jeg og mit arbejde skal kaldes stort, så må man sige, at jeg også er begyndt i krybben. Koen stod lige på den anden side af køkkenet - der var ikke noget komfur. Der var en skorsten og en gryde - og en bageovn. Der var en håndskrevet kopi af Cyprianus.

(Om mausolæum): M: Der må gerne være en pyramide, gerne en lille én - i stedet for en gravsten. Men de kan ikke finde ud af hvilket stof, der skal bruges til en helt dækkende pyramide.

H: Vi talte om ved en senere lejlighed, at det kunne være en mindre pyramide inde i en større bygning, så at pyramiden kun er over selve kisten. Et gennemsigtigt materiale - og man kan gå uden om. (Der tales om stor udvendig pyramide).

M: Man skal ikke lave det for min skyld. Jeg vil bare ikke have, at der bliver lavet en figur af mig, der skal stå og prange. Det bryder jeg mig ikke om. Der må gerne være en pyramide. Den skal ikke være så stor. Det er jo mit tegn på alle bøgerne. Det synes jeg, er meget passende.

Ib: Det kunne man jo lave til at begynde med, og så en gang ad åre finde frem til, hvordan det skal gøres.

M: Ja, det må historien vise, hvis man senere vil lave noget, så må de gøre det. Det skal ikke være på opfordring herfra os. Så tror de med det samme, nå ja, de tror godt om dem selv. Det kan blive galt nok i forvejen, - med alt det jeg har skrevet. Men jeg synes, det kan blive dejligt dernede. Der kan planeres og være pænt - i stedet for en gravsten, så er der denne pyramide oven på kisten. Den kan laves hvid.

Ib: Ja, f.ex. i sådan materiale, som man laver glasfiberbåde af.

M: Den kan måske også laves af glas. Der skal selvfølgelig være et hegn omkring. Det må være lukket, så folk ikke traver ind.

Aage - (om mausolæer anbragt i kirker).

M: Hovedsagen er, at jeg kommer i sådan et kammer. Og jeg kan ikke lide, at man skulle finde på at lave en buste af mig - i hel figur.

H: Hvis man forestiller sig et kammer som det rum, kisten i midten og omkring kisten en pyramide. Enten i gennemsigtigt materiale eller i hvidt uigennemsigtigt glas.

M: Ja, jeg er ikke ude efter, at det skal være noget pralende, og jeg vil være meget glad ved en lille pyramide i stedet for en gravsten. Hvad er det med at udstille min krop -

Hvis jeg var et fysisk pragteksemplar, men det er jeg jo ikke. Jeg er jo ikke beregnet på at skulle være en topfigur i sport el.lign. - Det vil jo være fint, at de kan gå ind i huset. Jeg tror, jeg skal tænke lidt på det. Og så er der jo også det - som de siger - med at holde ting frisk. På den måde, jeg gerne vil ha det, kan videnskaben jo ikke endnu. Men vi beskytter jo med det her formalin, - og så kan jo resten bevares frisk. Når der i Klint bliver skole og center, - så er det jo meget dejligt, at de også kan gå ned og se graven. (H.C. Andersens grav).

Aage om Herlufholms kiste - Herluf Trolles kiste -

M: Det, jeg ønsker, er et kammer, hvor kisten kan stå, og hvor folk kan

[4. september 1979 – side 4:]

gå ind (Tutankhamons maske). Jo, jeg synes nok, den skal være hvid - man skal ikke se kisten.

Aage: (forslag om en pyramide, der hænger ned fra loftet -)

M: Jeg synes, det vil blive lidt unaturligt. Det skal være en pyramide med 4 sider, ikke tre sider. Ja - med pyramide over kisten og det hele i ét rum, - det bliver nok det billigste. Ideen er god. (Der er tale om at nøjes med en pyramide over kisten - uden hus.)

M: Det er nok det billigste. Det er bedre, at sagen vokser, end jeg får en pyramide - for de samme penge.

M: Hus med adgang fra havet - beskyttet mod hærværk - (havsiden)

Ib: Vi må håbe, du ved i god tid, når tiden er inde -

M: Ja, det går jeg ud fra. Det sker ikke nu - tværtimod, - så har jeg det bedre nu.

Aage: (om Mølle og bogen om bøn.)

M: Ja, det bliver bedre, når man har strukturbogen, så kan de se det hele. Den mangler vi jo meget.

M: Der skal ikke være nogen mand på Rosenberg, (om fiskerhuset til Lars). De har lavet meget godt arbejde. (Det er uheldigt, at de er begyndt at fælde træer, uden at tale om det). Sagen stilles i bero indtil videre.

[10. oktober 1979 – side 2:]

(Der vises en tegning af forslag til mausolæum).

M: Jeg ønsker en pyramide i stedet for en buste af mig eller en gravsten - om det så er en lille. Det er mit ønske, at det bliver et gravkammer, og at jeg bliver balsameret.

Ib: Hvis man laver en af den størrelse, så er jeg overbevist om, at den kan laves i

glasfiber, armeret plast.

M: Det er ikke mit ønske, at man laver sådan en stor pyramide - (alm. snak) Jeg tror, det vil være en god idé, hvis det kan laves med en pyramide over kisten inde i et rum. Hvis de laver det - det må de selv om. (Samme mål som Kheopspyramiden).

H: Skal der ikke være nogen form for dekoration i bygningen, f.eks. ikke nogen af dine symboler?

M: Det skulle vel ikke være nødvendigt. Ja, det kunne jo godt være, at der skulle være et hovedsymbol - som i hallen. Vinduer? Ikke alt for højt tal. Der må laves en mur om, indgang fra havet. Det får vi nok lov til, - men ikke uden strabadser, (om opbevaring på Vestre Kirkegårds nordre kapel).

[27. november 1979 – side 1:]

M: (Om Landsys bog:) Alle kan jo skrive, hvad de mener. Det kan han jo også. Men han skal ikke skrive det (bogen: Mine 9 liv) - og så være min medarbejder. Tænke sig, at Gunnar Frederiksen kan acceptere sådan noget, - at de ikke kan se --- Hvis han havde skrevet, at jeg har lavet et symbol - som jeg kunne tænke mig, at mine ni liv har været. Så ville der ikke være noget i vejen med det. Det må vi tage os i agt for, vi kan ikke have sådan noget svindel.

Grethe: (det er ikke muligt at efterforske)

M: Han har ingen børn haft i alle disse liv. Og så kommer den brøler, at der er 1400 år mellem to liv. Se, - det er da noget, man kan sige sig selv. Hvordan kan et barn, der har levet for 1400 år siden, hvordan kan det være udviklet til at leve som et moderne menneske? - Det er så kolossalt et slip - det har ikke de fornødne talenter. Han har ingen anelse om, hvad han skriver. Han har benyttet noget af mit. Han skriver, at bogen dækker sult- og mættelsesprincippet. De må gerne tage citater, men de skulle da gerne skrive, hvor de har det fra. Det skal jeg også ha sagt til ham, - jeg er ved at skrive et brev til ham.

(bånd 45)

Aage: Det vi sagde dengang var, at hvis nogen indtalte for at hjælpe enkeltpersoner, så kunne vi ikke gøre noget ved det.

M: Ja, men det kunne jo blive en camouflage. Det må jo være beskyttet. Man kan ikke efterlave et billede og så udgive det.

Ib: Nej, men hvis en enkeltperson sætter sig hen og tegner et symbol af, og hænger det op på sin egen væg - det har han lov til.

M: Ja, det er klart. Men det er ikke det, der sker. Han må ikke sætte maskinen i gang og trykke.

[27. november 1979 – siderne 2-3-4 mangler:]

[27. november 1979 – side 5:]

M: De har jo levet før, - de kommer jo fra salighedsriget. Det er små mikrovæsener - de kommer fra mange kloder. Nu har vi jo en masse mikrovæsener her, mange, mange slags. Det er jo liv til en masse kloder, de kommer ikke til at være ude på een klode, de kommer ud over mange slags kloder. Alle de mange slags dyr, insekter og hvad det nu er, - de kommer fra andre kloder, hvor de har været. Men fælles for dem er jo grundenergiene. Men ikke kroppen sådan, men fælles for dem er, at de alle bliver kosmiske til sidst med en menneskelig krop. Men det er ting, jeg nok helst skal lade være med at fortælle. For så vil folk nok smide det hele væk. Men hvordan skulle de ellers være evige? - Nej, men det er jo klart. Vi bliver jo ikke til edderkopper eller lignende. Vi bliver til klodedannelser. Nu har vi jo ikke her i vort system - det kan jeg ikke vise eksempler på - vi har jo ikke mikrokloder. Men der findes masser af mikrokloder i universet, hvordan kloder er begyndt. - Det materiale har vi ikke - de kloder vi ser, er jo temmelig makrokosmiske. Vi begynder ikke med at være en jordklode. Den har været igennem mange stadier, før den har nået det, den er nu. Men de stadier skal man kunne se - det skal være logisk, ellers er det noget humbug. Men alt det kan jeg ikke nå at skildre - og det skal jeg heller ikke nå. -

M: Nej - der er jo så meget, men jeg har gennemgået en masse materiale med Det Tredie Testamente. En masse, som ikke skal bruges, - for det ligger alt for højt oppe. Men noget af det kan jo godt bruges til artikler og til studie og undervisning af fremskredne. Men det kan jo også ligge og gemmes. Jorden er i en fremragende inkarnation, nu da den skal have kosmisk bevidsthed. Ligesom vore nuværende mennesker er fremragende, selvom de nu skal have et ragnarok. Men det er jo den højeste visdom, de højeste erfaringer, de kan få - det er netop mørket. Det er det sidste. Efter disse erfaringer, de får efter det - det er det, der kaldes den hellige ånd. De erfaringer viser jo hele vejen, at man ikke skal myrde, slå ihjel, at man skal elske sin næste o.s.v. Det viser alle de erfaringer. Vi bliver ikke til edderkopper, - men vi har måske været det, da vi begyndte.

Tage: Jordkloden er i en fysisk inkarnation og må have gået igennem den åndelige verden.

M: Ja, der kommer skam en mangemilionsårig periode, hvor den ikke eksisterer på det fysiske plan. Men den kan jo danne åndelige planer, dens bevidsthed er jo åndelige planer. Det, vi kalder åndelige planer, det er jo jordens mentalitet. Den åndelige verden er jo ikke materiel, den fysiske verden er materiel, derfor er det jo, at vi mærker tingene. Men jorden har jo også bevidsthed, - og vi har også bevidsthed. Hvor skulle vore mikrovæsener -- de dør jo også, - de går også ind i væseners mentale område, - det behøver ikke være vore egne. Selvfølgelig har jorden sine inkarnationer. Men der er vi jo så mikrokosmiske, så det er så ufatteligt for mennesker. Vi er jo ikke vant til at springe lige fra nadverens sakramenter og så op til ? — Der er jo så mange

mærkelige ting - hvorfor eksisterer dyreriget? - Det forklarer jeg nu også. Hvert eneste væsen er fredløs, er bestemt til at kunne være føde for andre væsener, og det skal også selv undertiden have andre væsener til føde. Det lever jo en forfærdelig tilværelse. Der begynder det - det er jo meningen, at mennesket skal blive til guder, til guddom, at de skal blive alvidende, almægtige og alkærlige. Det er jo også noget, de vil studse over. De tror, det er overdrevet. Men det er det ikke. Kristus har jo vist det. Han siger: Mig er givet al magten i himlen og på jorden. Jeg og Faderen, vi er eet. Så siger han til jøderne, der bebrejder ham, at han sagde, at han var Guds søn. Så sagde han til dem, - hvad er det, kender I ikke jeres love. Har I ikke set, at der står i jeres love, at i er alle guder? - Det er kun så småt - jeg har jo det hele - det er løsningen. Alt det mørke, det må løses. Fordi: Hvem er Gud og hvad er Gud? - Han skal jo holde sin bevidsthed vedlige. Hvis man regner med, at Gud har bevidsthed, ja, men så skal den skabes. Men, hvor er Guds bevidsthed henne? - Vi er Guds bevidsthedsorganer. Kristusvæsener er Guds livsor-

[27. november 1979 – side 6:]

ganer i hans primære bevidsthed. Så har Gud en sekundær bevidsthed. Men det er der, hvor alt det ufærdige er. Alle ufærdige ting, ragnarok og mørket - det er jo en læreanstalt, kan man godt sige. Der lærer vi den tilværelse, som vi skal kunne leve med oppe i det virkelige højeste lys - sådan som jeg kom ind på ved de lysfænomener, der var ved min oplevelse, - det som jeg selv så, - det gyldne lys. Det er udtryk for en sfære - Guds egen sfære - hvortil alle kristusvæsener er nået. Alle bliver kristusvæsener, og det betyder, at de får den samme viden. Men når du nu tænker dig - hvis vi her har nøjagtig den samme viden, jamen hvad så - så er der jo ingen forskel på os. Vi har vort eget jeg - men hvad så - Vi danner en bevidsthedssfære - fælles viden, en fælles almægtighed, en fælles alkærlighed. Det er Guds bevidsthed. Der kan man se, hvordan man er smeltet sammen med Gud på en måde, som jordens mennesker aldrig nogensinde har drømt om. De er altså bevidsthedsorganer i Guds bevidsthed, og det er dem, der gør Gud almægtig, alvis og alkærlig. Men så har Gud jo sin sekundære bevidsthed. Den opstår jo på grund af --- Se, når nu man er blevet kristusvæsen, så lever man - jeg kan ikke sige, hvor lang tid - en millionårig tilværelse, - ikke en med dag og nat, med tid, med at man skal fødes, - det er et umådeligt tidsrum, og dette tidsrum, denne sfære, det er det Kristus kalder himmeriges rige, det er det, han kalder Guds rige. Men menneskene er jo vant til --- ja ja, himmeriges rige, det er bare sådan noget (med palmer), men det er virkelig sådan, at man kan rent intellektuelt vise, hvordan det fører til sådan noget, - til sådan et plan. Men, se, dette plan, det er altså Guds bevidsthed. Og den er skabt, og derfor må den forgå. Men - derfor er det, der er kredsløb. Se, disse - når de nu har oplevet den lange periode, hvor de lever i den højeste, den fuldkomne tilværelse, som de har, så degenererer de jo igen. Vi ser her alle væsener på vej opad. Det er udvikling. Der er det, Gud siger: Lad os skabe et menneske i vort billede - ja, det er udvikling. Den foregår lige nede fra mineraltilværelsen, lige fra frostblomster på ruden. Der kan vi tydeligt se planteriget.

Jeg har taget billeder af sådanne og koloreret dem. Så blev det fuldstændig, planter med grene og blade. Denne guddommelige bevidsthed, den er permanent og evig, fordi efterhånden som folk her fra spiralen (hvor vi er) vokser op og bliver kristusvæsener. - Ja, men så er de jo på det høje plan, - og de andre degenererer. - Så hele tiden er Gud på det højeste. Og hele tiden er der nogle, der er ved at blive udviklet. På denne måde holdes Guds bevidsthed vedlige. Hvordan skal den ellers holdes vedlige? - Der er jo ikke noget der kan eksistere uden at holdes vedlige - Det har man ingen eksempler på. Når vi skal forske og iagttage, så må vi jo holde os til det, der sker, og ikke til noget, der aldrig sker. Det ville da være underligt, når man kan bevise med det, der sker. Og derved kan jeg vise, at hele verdensaltet går op. Guds bevidsthed er verdensaltet. Det er hans fysiske krop, altså det fysiske verdensalt. Men har han også bevidsthed? - Han har den primære bevidsthed og den sekundære. Den sekundære er den fysiske. Og så kommer der nogle åndelige sfærer, f.eks. forgårdssfæren, hvor man kommer, når man er død, og hvor man bliver forberedt, - og der er dyrene også, - og efterhånden som de får højere bevidsthed, så kommer de ind på et højere og højere lys - de kommer op til kristusprincippet. Så behøver de ikke at fødes mere. Så er de udlært. Så er der ikke noget med, at de dræber eller myrder eller noget som helst. På denne måde er Gud i min bevidsthed. Jeg føler, at min bevidsthed er eet med Gud. Jeg føler det - oplever det fuldstændig sådan. Og det går op. Det at sige, at der er en Gud til, og at han er sådan og sådan. Det er jo ikke noget. Det er ikke nogen viden. Det er det, man fortæller barnebevidsthed. Det er det, man fortæller mennesket. Mennesket begynder jo i dyreriget, og det vil sige, de begynder i instinktplanet, - instinktbevidsthed. Hele dette plan, der er automatik. Det er jo dette plan, der gør, at fuglene kan passere over jordkloden i trækk, og det, at dyrene spiser og æder det, de skal, og lever på den måde, der passer for dem. Det er instinktplanet. Og der er mennesket jo med. Og derfor er det, at jeg kan vise ud fra dyreriget - der ser man dyrets idealer. Dyrets idealer, det er egoisme. Det er at kunne myrde, dræbe, overleve og overvinde sit bytte og at kunne.

[27. november 1979 – side 7:]

forsvare sig. Det et dyrets principper. Og så ser vi, hvordan mennesket i samme grad, som de har det, i samme grad er de jo ikke færdige med dyreriget. Og det er det, vi ser nu. Vi kan jo bare se på ham --- ja, vi kommer jo ind på et stadium, som jeg er nødsaget til at kalde djævlbevidsthed. Og det er lige akkurat kontrasten til det rige, som jeg sagde før, til kristusbevidstheden. Der må være en kontrast. Ellers bliver der jo en skævhed. Og det er det, vi ser. Det er jo djævlværk al det atom --- alle de djævlapparater de laver til at myrde, - bomber der kan nå målet selv. Alt det der forfærdelige. Men I kan godt se, - I kan da godt mærke og se, hvordan der er logik i alt det her. Hvis man vil have et verdensbillede, der er logik i, så må man --- Men selvfølgelig må man være trænet i det. Selvfølgelig må man jo have interesse og ligefrem længes efter de ting. For har man ikke det - så er det noget vås. Masser vil sige "sikke noget vrøvl". Så er det, det går i kredsløb. Alt det, der ikke er færdigt, kalder jeg

Guds sekundære bevidsthed. Menneskene er her for at blive trænet op og færdige, for at få denne Guds ånd, hellige ånd, Guds bevidsthed. Så er det, vi bliver kristusvæsener. Så er det først, det virkelige liv leves. Hvad beskæftiger de sig med på dette plan? Ja, det er jo klart, tænke sig på, hvad de beskæftiger sig med. Tænk på alle disse mange dyrearter, der er på jorden. Insekter, dyrearter, plantearter, alt, det er jo tankearter, som vokser op og som - kommer til udvikling på de højere planer. Der er der jo ingen tyngde. Der kan man lave de skønneste ting med tanken, fordi de har lært det på jorden. Der er de almægtige. De kan stille stormen på søen, - og de kan også lave et vældigt hav. Alting lystre jo, fordi tankematerie, det er jo ikke materie, sådan som det fysiske. Det er en materie, som lystre tanken. Det er derfor, vi ikke kan lære noget på tankeplanet. Man kan ikke udvikle sig på de åndelige planer. Nej, fordi materien lystre tanken. På jorden er vi nødt til at bruge midler og redskaber og sprængstoffer, men på det åndelige plan --- men så kræves det, for at vi kan benytte det åndelige plan, så kræves det, at vi har lært at tænke, og det kan vi kun lære på det jordiske fysiske plan. Så har vi lært, hvordan man kan tegne en hund, et hus, - en arkitekt kan lave det, andre kan lave det. Se, på det åndelige plan kan de bare tænke det. Det er det, der begynder at gøre sig gældende her, når vi kan skrive, - men på det astrale plan kan vi se det, vi vil skrive, som billeder. Sådan er der vældig mening i det hele. Det er derfor, jeg skriver Det Tredie Testamente, det er for at få de ting mere frem, end jeg har tidligere. Og det er navnlig rigtig kommet frem nu, efter at jeg er kommet op i årene. Så er det ligesom givet mere frit. Livets Bog skulle jo laves først. Den er faktisk det virkelige for menneskene, og symbolbogen er jo hjælpemiddel dertil. Så alt det andet, jeg nu laver, det er jo også noget, der kommer til at støtte. Nu er det jo så, at jeg er kommet i sådan en situation, med at få de høje analyser der anbragt. Før var det jo meningen, at jeg ville skrive en bog og kalde den "Det Tredie Testamente". Men så fik jeg en impuls om, at hele Livets Bog skal hedde "Det Tredie Testamente". Så er der jo den intellektuelle behandling af de store analyser med dyreriget, de højere planer, himmeriges rige, - ikke som dogmer - . I Livets Bog har jeg ikke skrevet så meget om Kristi genkomst. Men her har jeg også vist "Kristi genkomst", fordi jeg måtte jo vise, at han kommer ikke som en prædikant. De tror jo, han kommer som en prædikant og prædiker her og der, og nogen tror — Åh, de er så hellige ... se nu stjernen i øst, - teosofferne der laver det her ?pynt? fyrretyve lande var med i den bevægelse. Så en dag siger han, ja - det passer ikke - jeg er slet ikke den, jeg kan slet ikke stå mål med det. Det var en slem dag for Anni Beasant. Hun blev sindssyg. Hun var en gammel dame, måske i min alder. Jeg vil også nok sige, at hvis nogen skulle komme og sige, at mit var løgn alltsammen.- Så ville der nok --- sindssyge. Men det kan der heldigvis ikke komme. Men hendes, det var bare noget, hun sagde, - der var ikke noget virkeligt bagved. Men her er der meget store spådomme. Nostradamus kan man ikke komme udenom, det

[27. november 1979 – side 8:]

passer så glimrende med hans spådomme. Og der var en Lama i Tibet, der sagde til Haslund Christensen: I dit land er der en dreng, han bliver en stor lærer for verden, -

men han ved det bare ikke endnu. H.Chr. var med Svend Hedin på opdagelsesrejse i Tibet. Nostradamus siger, at troen skal udgå fra Danmark, - og han fører det igennem hele vejen. Og alt det, han har sagt, er jo gået i opfyldelse. Nu er vi inde på den tid, hvor det går mod ragnarok. Han, der har oversat bogen ... Han skriver, at troen vil blive en helt anden, at menneskene vil stå frit overfor troen. Men han skriver også, hvordan den vil komme ud for forfølgelser. Og skriver også netop, hvordan araberne vil nå helt op til Frankrig, - næsten op til troens fædreland - altså til Danmark. Det vil altså ikke berøre Danmark. Angrebet vil blive opløst på grund af den nye tro. Slagteren dernede i Iran har erklæret Amerika hellig krig. Hvordan det ender dernede? Ja - det kan måske ende i en verdenskrig. Det tror jeg ikke, at det gør. Jeg tror, der går en tid endnu. Jeg har altid haft opfattelsen af, at det vil ske omkring århundredskiftet. Lidt før - måske lidt senere - snarere lidt senere. Jeg mener, at der er ting endnu, der skal ske, inden det. Det har været rigtigt hidtil (Nostradamus' profetier), dog mener jeg, der er en fejl. Der er et sted i profetierne noget med en lampe. Fortolkeren tror, at det betyder, at familien skal søge sammen igen, børn til forældre og alt det der. Det gør de ikke. Men fortolkningen i øvrigt ser ud til at passe. Jo, - jeg er ikke i tvivl om, at vores arbejde kommer til at spille en rolle. De har jo ikke noget at rette sig efter - ja, der er naturligvis ortodokse mennesker, katolikker ... paven i polen - (den høje hat og det hvide tøj virkede jo meget stærkt), (det skaber en kunstig autoritet - havde han været i blå jakkesæt, så ---)

M: (om arbejde i gruber under jorden efter kul.)

(Om ligeløn): - så ville man undgå strejker, - men arbejderne vil jo ikke. Ellers ville mange komme i arbejde — men de bliver nødt til det. Så var der tanken om at producere sig ud af vanskelighederne ... Bibelens udtryk "I dit ansigts sved skal du æde dit brød" er af mange opfattet som en straf - men det er det jo ikke, det er simpelthen en nødvendighed i udviklingen. Og "Kvinden skal føde sine børn med smerte" - de har jo hele tiden troet, at det var synderne, - de forstod ikke, at det var mangel på udvikling. Derfor er det også, at man i den nye verdenskultur vil være fri af tugthuse og arrester og politi. Det vil blive noget helt andet, når først man forstår, at alt det man kalder forbrydelse, bare er mangel på udvikling. Et barn på 3 år kan jo ikke være som et barn på 10 år, - man straffer jo ikke et 3-årigt barn, fordi det ikke er som en 10-årig. Det er i realiteten det, man gør.

[8. januar 1980 – side 1:]

M: Kristus gør jo alt for at få menneskene frem til at forstå, at han kommer ikke selv. Det siger han jo direkte. Han siger: "Faderen skal sende talsmanden, den hellige ånd". Og ånd kan kun være bevidsthed. Bevidsthed er jo erfaring, viden, tanker. Det er, hvad han skal sende. Ånden selv kalder han jo sandheden. Og hvis nogen kommer og siger: "Jeg er Kristus", så tro det endelig ikke. Falske profeter vil opstå, og de vil lave store tegn og underlige gerninger. Og det vrimler det jo med. Nu kan man se, at han har lagt sig voldsomt tilrette, denne Landsy, en pæn og nydelig ung mand og begavet. Først bilder han læseren ind, at han har kosmisk klarsyn. Så digter han ind nogle år, som er helt fjollet. Så begynder han allerede med min tekst i hans bog. Han har afdækket sult- og mættelsesprincippet, fuldstændig mine ord. Og så henviser han til åndsvidenskaben, - han nævner ikke mig som kilden. Han har indrettet et lokale, malet det og lavet det fint og med lokaler ved siden af, hvor man kunne drikke the. Han inviterede os - ja, jeg skulle jo ikke nyde noget. Men Tage og Sysen de var henne og se det, - og han fortæller så dem, at han skriver en bog om sine ni liv. De fatter ikke det urigtige deri, og da de fortalte mig det, sagde jeg straks: "Så er vi færdige med ham". Han kan ikke skrive en bog om sine ni liv, og hvor der er 1400 år imellem nogle af reinkarnationerne. Når man læser, så ser man, at det er fuldstændig opdigtet. Det siger anmelderen også. Han nævner ikke noget om, hvad han oplever mellem livene på det åndelige plan, -

og heller ikke noget om de byer eller steder, han var. Det skal ikke kunne efterforskes. Sådant en svindler kan man ikke have med at gøre. Jeg har skrevet meget pænt til ham. Han må gøre, hvad han vil, han må også gerne citere mig på den rigtige måde, men han kan ikke være medarbejder hos mig. Så tror folk jo, at jeg lægger navn til det, at jeg bekræfter hans kosmiske indsigt. Det kan jeg ikke. Men jeg skrev så til ham: du skal arbejde selvstændigt, - ikke sammen med os, du skal arbejde alene. Nu fik jeg så bogen sendt, og så kunne jeg jo rigtig se, hvor tosset manden er. Jeg har skrevet til ham: du er meget selvbevidst, og du har en fremragende udviklet intelligens, du kan jo udmærket hjælpe menneskeheden - (han vil jo hjælpe menneskeheden til en bedre moral) i særdeleshed med en urokkelig sandhedskærlighed. Det skrev jeg og dermed færdig. Når han vil sprede løgn og skidt, så må han arbejde alene. Det er ikke en måde at komme til mig på, at man stiller op, laver foredragssal med videre, og så inviterer han G. Frederiksen og Mogens Møller. De var jo naive nok til at rende på den, og skulle være med til at holde foredrag. Det kan I jo godt gøre, men så skal I ikke regne med at være mine medarbejdere. Det vil være at svine vor sag til. Hvis jeg kunne se, at han virkelig havde kosmisk indsigt. Og havde han det - så skal han arbejde selv. Så havde han ikke behov at tale med andre, - med kosmiske evner så kan han få al den viden, han skal bruge. Det er ikke sikkert, at det er så høj en viden, men den viden han skal bruge, - den kan han få hjælp til. Han er nok blevet lidt forskrækket. Han skriver jo i bogen, at han har ikke mere hukommelse end andre mennesker, - det er da en

mærkelig måde - at han så kan få sådan en viden. Og så det, at han er aldeles uvidende om, at et barn, der har levet for 1400 år siden, - hvordan kan det have talenter til at fødes idag? - Det vil nærmest være at betragte som et sindssygt barn - det er ikke engang værdig til at fødes i urskoven. Han har været forskellige ting. I to - eller tre liv har han været forsker - åndsforsker - så er det da mærkeligt, at han ikke er blevet noget mere idag. Men i anmeldelsen har han fået sandheden. Jeg er ikke skadefro, men jeg synes, at det er synd for ham. Men hvordan skal man bære sig ad? - Man kan ikke lade sådan noget vokse. Men jeg har ikke bebrejdet ham noget som helst.

M: Det er for at skabe mørket lige så kolossalt fuldkomment, som lyset skal skabes fuldkomment. Lyset kan ikke blive mere fuldkomment, end mørket kan blive ufuldkomment. Det er viden om mørkets ufuldkommenhed, der er den hellige ånd. Men hvordan kan denne ufuldkommenhed komme frem (blive til viden) uden ved erfaringer. Vi kan ikke få nogensomhelst viden uden

[8. januar 1980 – side 2:]

erfaringer. Altså må mørket manifesteres i verden. Og det manifesteres i al evighed. På den måde opstår spiralerne. På den måde kan man vise, at hele livet går op i evigheden.

Ib: om lokalplanen.

H. (viser en skitse af kisten på en sokkel i rummet - mausolæet.) Pyramiden har Kheopspyramidens vinkler (M: ja, det synes jeg den skal have) om kælder og kuppel. Indtryk af, hvordan den ser ud udefra. Dørene er for smalle. Afskårne hjørner.

M: Det tror jeg ikke, vi skal have. Den skal være en ren firkant - ellers ligner det et cirkustelt. Det firkantede siger mere. Skitse af, hvordan det ser ud, når man står ved indgangsdøren.

M: ja, det synes jeg nok er pænt. Det synes jeg er meget smukt. Navnlig når pyramiden er af glas, så de kan se kisten. Hvidt klæde over kisten?

M: Nej, hvis det er en pæn kiste, så synes jeg, at det er nok. (om belysning - kun elektrisk) (måske skal kuplen være lidt højere).

M: Indefra synes jeg det er meget fint. Hjørnerne skal forsvinde. Hvad med kuplen? Kan det gå op i en spids? (Martinus tegner et forslag: f.eks. en række vinduer i nordgavlen).

M: Skal det være fuldstændig hermetisk lukket? - Skal der ikke være noget luft-træk? - (Jo, kælder med apparat til luft- og temperaturkontrol - både inde i og udenfor pyramiden for at undgå kondensvand) (Skal der være en eller 2-3 døre?) (Aage: skal der være en halvæg?) (Alm. snak)

M: Der kommer jo ikke noget videre støv (Kælderen er nødvendig)

M: Det indvendige synes jeg er meget godt. (Om taget, tegltag kræver 2 tag med den hældning)

M: Jeg synes, kuplen er glimrende, men den skulle ikke være stort højere, end den er. Det udvendige ser lidt mærkeligt ud - helst et skråt tag.

(Ib taler om kupler til tag af plexiglas i ca. 1 m i diameter - vi prøver at lave et nyt forslag) (spm. bl.a. om tagdækning - kobber?) (Det er bedst med dagslys). Seest har lavet et forslag - en stor tegning, men den er på 9 meter, og jeg bryder mig ikke om sådan en drabelig stor en. De tror jo, det er mig, der ønsker, det. Jeg ønsker ikke det, men jeg vil gerne have, at det er et pænt sted. Der er jo mange, der vil besøge det.

(Der er 4'1/2 m til kuplens top indvendig)

M: Det er jo ikke så galt --- Der har vi det. På jorden skal man tegne det. Det er ikke som på det åndelige plan: det man tænker - det står der. Det, man ikke har lært at tænke - det kan man ikke lave. Når en kunstner har lært at skabe, så kan han på det åndelige plan tænke, - og så står det der. Det er det, der er livet på de højere planer, at man ikke skal stå og rode i fysisk materie. Men jo mere tankemateriale vi får -- hele universet skal vi jo være alvidende om til syvende og sidst. På det åndelige plan skal vi jo ikke arbejde for at leve. Vi er jo evigt levende. Men her må vi arbejde for at lave noget fysisk. Men det er jo kun for at vi kan træne os op til at kunne tænke tingene. Alt det, vi så har lært, - det kan vi jo tænke. På det kosmiske plan - imellem livene, der har vi jo de første prøver på det, fordi vi kan ikke tænke andet imellem to liv, end hvad den bevidsthed vi har fået kan præstere til dato i vor fysiske udvikling. Men efterhånden så kommer vi jo på et højere plan. Der er jo flere miljøer. Til sidst kommer vi til det kosmiske plan. Det er det højeste. Men så er mennesket jo også alvidende, almægtig og alkærlig. Og da smelter de jo sammen til en enhed. DER er der ikke ulykkelige mennesker. Der er jo ikke kærlighed i den forstand (jordisk forstand). Men hvad er der så? - Ja, det er jo det, de smelter jo sammen til Guds bevidsthed, til en enhed. Men deres jeg er der stadigvæk, - for det skal jo stadigvæk igen engang ned og forny sig. Men i hver spiral oplever vi jo en Gudsbevidsthed. Det oplever vi jo, når vi bliver færdigskabt til et kristusvæsen. Og så skal man jo ikke inkarnere mere, for så er der jo ikke mere at lære. Så er vi skabt til at leve i en tilværelse, hvor vi hele tiden (virker således), at det vi ønsker, det står der. Så kan vi med den bevidsthed, vi har fået udviklet lave alt det, vi ønsker. Vi har vor viden fra den spiral, vi er kommet fra, - det er det, Kristus kalder Guds rige. Folk tror bare, at det er

[8. januar 1980 – side 3:]

bare ... men det er en virkelighed, hvor man lever en livstilstand, men naturligvis uden at spise og drikke. Man kan faktisk ikke beskrive det rigtigt med jordisk materiale. Det overgår alt, hvad man kan sige. Det vil sige, de lavere miljøer - dem kan man nok beskrive - Valhal med mjød og flæsk og valkyrier. Men når man kommer op i de store højder, helt op i genihøjden, hvor mennesket er alvidende og alkærlig - der er de jo

ikke mand og kvinde mere - de er kristusvæsener. Kristusviden, det bliver ikke en ny religion. Kristendommen (den egentlige) er ikke en religion, det er verdensvidenskab om hele verdensaltet. Men her måtte det blive en religion til at begynde med, - til mennesker, der kun havde instinkt. Derfor kunne de ikke få det forklaret intellektuelt. Men nu er mennesket udviklet i intelligens, og de er også begyndt at kunne få intuition, så nu kan de begynde at tænke tingene igennem selv. Men de er ikke erfarne nok - de har erfaret en masse ting, - men nu kommer dommedagen, der gengiver alle myrderierne over det hele, alt det onde. Det gode ved det er jo, at det er redskaberne, der får påvirkningen. Jeg'et og de højere lag - de er jo udenfor. De overlever jo det hele. Det er rigtig nok, at smerter er ubehagelige, men de kan jo gå ud af kroppen nårsomhelst. Så er de jo fri af smerter. Og det er også ofte det, der er redningen. Lad os sige, at en soldat — han bliver skudt med det samme. Det kan være hans redning. Så er han på det åndelige plan. Dét gode er der jo ved krigen og alt det der skrækkelige, - bare de kan nå at dø. Men det kan de kun efter deres karma. De skal jo have deres karma. Hvorfor skal de det? - Det er jo erfaringer, og de kan ikke opnå erfaringer uden gennem lidelser. Hvis de ikke får lidelser, så hjælper det jo ikke noget. Så bliver erfaringen ikke nogen erfaring. Og derfor er det nødvendigt, at der er et dyrerige. Jeg giver jo en analyse af dyreriget - hvorfor eksisterer dyreriget? - Hvad nytte er det til, hvert dyr er fredløst og er kun til for at skulle ædes af andre, - og selv skal leve af andre. Det er da mærkeligt - det er da en mærkelig logik - når man så ser naturen på andre måder er så kolossalt fuldkommen. Så er det, jeg kan føre det videre, hvordan det udvikler sig, og vise - hvor skulle man få erfaringerne fra. Hvordan skulle der opstå en ny bevidsthed. Hele kristusbevidstheden beror jo på, at man kender mørket. Derfor gør man (som kristusvæsen) ikke de ting. På det åndelige plan eksisterer mørket kun som en teori, det eksisterer som en viden i bevidstheden, som videnskab, ikke som praktisk udfoldelse. Det kan man kun på det fysiske plan. Og derfor er det jeg siger: I realiteten er der ikke nogetsomhelst liv på det fysiske plan, - der er vore redskaber, vore kroppe. Men så kan man sige, ja, men de består jo af levende væsener. Men deres kroppe-jeg'er er jo heller ikke på det fysiske plan, de har også åndelig bevidsthed. Hvis der var liv på det fysiske plan, så var lidelserne - så var helvede en virkelig realitet. Men nu er det ikke realistisk for det virkeligt levende. Det virkeligt levende overlever alting. Men det er ikke fri for lidelserne, for så ville det være fri for erfaringer. Man kan kun få gode erfaringer, når man har tilstrækkelig intelligens og tilstrækkelige erfaringer til at skabe gode erfaringer. Der skal jo erfaringer til at skabe gode erfaringer. Det skal der ikke til for at få dårlige erfaringer. Det er sådanne ting, man ikke er vant til at (tænke) - men jeg synes, det er meget vigtigt (Det er jo også det, de begynder at se - sådan en mand som A.P. Møller, han begynder at lave - og at han begynder at se, at der er noget. Verden trænger jo til det — når man ser al det krig og rod, der er. Rusland i Afghanistan, Iran. Det er jo hedenskab. Han har haft nogle syner, men det er nok ret simple siden ... Det er en slags diktatur. Minareterne og bøn - det er vist noget, de skal). Med den nye kultur, kristendommen, og gennem mine analyser bliver det altsammen frit. Nu er de voksne. De skal ikke have en ny kristus,

ikke en ny barnepige. Nu kan de selv tænke. Nu er de så dygtige til at tænke - så i det onde kan de jo tænke kolossalt. Men derved får de jo nogle erfaringer, der viser en helt anden tilværelse, der er meget bedre. Så læser man, hvordan man skal skabe det gode. Og det er jo det,

[8. januar 1980 – side 4:]

menneskene skal til. De ved jo ingenting. De har jo ikke den rette indstilling til noget af det. Det her med, at man kommer i helvede — og — ja, det er jo glimrende. Man må jo huske på, at hele kristendommen verden over, - og at det religiøse princip verden over, - det er baseret på instinktet. Det har ikke med intelligens at gøre. Det er automatik. Primitive mennesker de får jo hurtigt en følelse af, at der må være nogle magter, der er større, men de magter kan de jo ikke selv forestille sig. Og så er det jo, at deres medicinmænd, stammehøvdinge, verdens lærere og profeter, de kommer for at støtte disse menneskers forestillinger. De kan jo ikke begynde at fortælle dem noget videnskabeligt. De har jo ikke nogen intelligens. Nu kan menneskene — Nu har de en vældig intelligens. Og nu kan de begynde at ødelægge jordkloden med det. Dengang de sprængte den første atomkærne, da begyndte de at ødelægge da kom de på afveje. Alt det med atomværker, der er de fuldstændig på afveje. Hvad skal de gøre, hvis der bliver krig, - hvad skal de gøre med alle de atomværker? - Men jeg tror ikke, de får rigtig magt med atomværkerne. Der sker nok noget - der kommer nok nogle ulykker. De kan ikke engang holde dem vedlige. Men de holder det bare hemmeligt, når der er noget. De har vandkraft, tænk hvad de kunne få ud af det, hvis de virkelig ville. Her i Danmark har vi megen blæst. Tænk, hvad de kunne lave, hvis de lavede de rigtige ting. - Men det vil de ikke rigtig tænke på. Det er ikke så sjovt at tænke på det. De vil ind i det udviklede. Men det er jo godt, fordi de skal jo ind i at tænke forkert. De kunne sagtens fremskaffe elektricitet ved andre kræfter.

[29. januar 1980 – starter på side 4:]

M: -- og en hel del passer til symbolbogen, hvor jeg har to bind, der er tomme, og hvor jeg har 4. bind der har jeg symbol og stof færdigt. Det skal jeg have fat på bagefter. Jeg regner med, at det 4. bind hurtigt kan blive færdigt efter det andet. Men, altså, først skal Livets Bog ud, og så kommer alt det andet stof i symbolbøgerne. Der var to store afdelinger - (i det, han arbejdede på) - det indeholder en hel historie om Kristi genkomst, for menneskene tror jo, han kommer som en person. Alt det har jeg måttet fuldstændig forklare. Og det kommer så først i Livets Bog, - jeg har godt nok skrevet i Livets Bog om Kristi genkomst. Men det kan godt være, det bliver taget væk.

M: Borgen har skrevet til mig, han vil gerne komme ud og snakke med mig. Og så har jeg skrevet tilbage, at det ville jeg være meget taknemmelig for, - og at situationen har ændret sig noget, idet det viser sig, at det stof, jeg har lavet kvalitetsmæssigt og på anden måde, da egner det sig til at være i hovedværkerne. Livets Bog kommer ud og så symbolbøgerne - jeg regner med 6 bind, og det egner sig vældigt til at komme i

symbolbogen, - og så kan der evt. komme nogle flere symboler: men det kommer jo bagefter. Der vil nok gå en tre måneder - måske lidt mindre - så vil han gerne komme herud. Jeg tror, han selv er meget interesseret. Han skriver ikke "hr. Martinus", han skriver "kære Martinus".

Jeg skal jo også tale i radioen. Jeg fik et brev, om jeg kunne tænke mig at holde foredrag 4 lørdag-morgener "Ved dagens begyndelse". Ikke noget kirkeligt - det er det de andre dage i ugen. Så har jeg ringet ham op for at få at vide, hvordan det foregår. For jeg er jo ikke lige akkurat oplagt til at stå foran en mikrofon. Han sagde: vi kan komme ud til Dem, og det kan jo også blive optaget her inde på instituttet. De kan skrive et manuskript, og De kan læse det op, og De kan også tale det. Der vil nok gå et par måneder, inden det kan blive udsendt, men han ville godt have nogle optagelser på forhånd. Han hedder Friis, tror jeg.

Aage: Det vil sige - den bog, som skulle ud som Det Tredie Testamente, den kommer ikke ud -

M: Nej, nu er det hele "Det Tredie Testamente". Livets Bog bliver trykt som Det Tredie Testamente, og der kommer på omslagets 2 sider symbolerne "Lyset" og "Mørket".

Aage: Du har jo også talt om dit værk som Det Tredie Testamente for mange år siden.

[29. januar 1980 – side 5:]

M: Ja, for det har jo ligget i bevidstheden. Det er jo skabt, før jeg begyndte, før jeg kom i fysisk organisme, var det jo aftalt.

Aage: Det bliver altså ikke noget, der kommer ekstra i Livets Bog, -

M: Nej, første bind er jo ikke så tyk som de andre, og det kan så lige passe. Det drejer sig om måske 20-30 sider, mere er det ikke. Men så er der en hel del til symbolbogen. Men Livets Bog bliver meget, meget mere værd, fordi analyserne er lagt op i et langt større --- det er udvidet meget mere. Meget mere end jeg nogensinde havde tænkt mig. Så er der selvfølgelig det ved det, at der er mange, der har ventet den bog, der skal komme. Og der er det jeg mener, at det stof kan vi lave i et hæfte eller en lille bog, - og de, der har de gamle "Livets Bog" kan få dette hefte tilsendt. De kan købe det.

H: Tror du, Borgen ville være indstillet på det, - og evt. at vi trykker heftet separat?

M: Nej, det ved jeg ikke. Han vil nok se på stoffet. Han vil nok have nogle konsulenter, eller også læser han det selv.

M: Han er jo meget interesseret. Jeg ved ikke --- sådan en bog vil koste mange penge, og så kan det jo godt være, han vil have en slags garanti. Men jeg regner med, at vi kun trykker det første bind til at begynde med. Vi behøver ikke trykke alle bind. Vi trykker et bind ad gangen. Så ser han, hvordan salget går. Går det godt, så bliver det jo ingen sag. Så kan folk jo også få bedre råd, med eet bind ad gangen. Det er jo let - det skal

bare fotograferes af.

T: Skal det ikke skrives om med moderne små bogstaver?

M: Nej, det er da ikke nødvendigt. Nu bruger jeg en kugle med bare store bogstaver. Endnu er mine øjne gode nok. Jeg kan godt se det. Tage Buch og Sysse kan skrive det rent og læse korrektur. Det andet stof kommer så til symbolbogen, men der skal jeg først have det færdigt, som ligger og venter til 4. bind. Der er symboler til - om spisning o.s.v. - viser de forskellige maver. Jeg fik en impuls forleden aften, jeg gik og tænkte, at det bliver noget underligt noget med den bog der. Men på denne måde kan det ske. Stoffet kommer jo ud, de går ikke glip af stoffet. Nu kan det jo godt være, at nogen tænker: "Nu har vi købt Livets Bog, den kan vi ikke købe en gang til". Men det behøver de ikke. Jeg må snakke med Borgen om, at der må laves et hefte eller en mindre bog.

(Aage vil lave index)

M: Ja, det er jo et fint index, der er lavet.

(Om Borgens udgivelse)

M: Pengene dertil er jeg ikke bange for - de er til stede. Planen er nu, at de skal frem. Borgen vil nok forlange en økonomisk garanti. Nu er der jo det, at jeg er blevet meget kendt, og det er også nok det, der trækker ham. Jeg tror også, han læser det. Jeg lagde mærke til, at han ikke er ren forretningsmand, for så havde han jo nok skrevet "hr. Martinus" og alt det der. Men han skrev kære Martinus og snakkede lige ud af --- Jeg tror, han er en meget rar mand. -

T: (om Kollerød-morderen) - Thorsens bog. Han tror, at Kristus var en horebuk. Om drejebogen i Ekstrabladet --- Aage viser Martinus Henning Haslund Christensens bog Zajagan.

M: Jeg har ikke læst bogen. Jeg har kun læst det stykke i bogen om en lama, der sagde, der er en lille dreng i dit land, som vil blive en stor lærer, men det ved han bare ikke noget om (evt. Jabonah).

M: Jeg må kun det åndelige - moralen. Jeg må ikke dreje ud til siderne. Hvis jeg er på det åndelige plan, så har jeg jo hele min bevidsthed. Men jeg var jo 30 år, inden jeg vidste besked om nogetsomhelst. Da vidste jeg ikke, at jeg havde den viden, men jeg havde jo det, at jeg var bundet til Kristus hele tiden, - hvad han ville gøre. I de senere år har jeg fået indtryk, at jeg skal sige, at jeg er den, at det er mig, - der er ... Nu er jeg jo ikke ude for at prale, og jeg siger jo ikke noget om mig selv, men jeg skal sige, at det er den ny verdenskultur. Det er den hellige

[29. januar 1980 – side 6:]

ånd. Og det har jeg skrevet, det står allerede skrevet, det er det de får at læse i de nye ting. Og der viser jeg, hvorfor jeg kalder det Det Tredie Testamente, jeg viser, hvordan

det er i familie med de 2 testamenter, det gamle og det ny testamente, så vil det være mere rigtigt at kalde det Det Tredie Testamente. Det vil lyde så mærkeligt at kalde den "Talsmanden den hellige ånd". Men i biblen står det jo tydeligt nok, at Kristus gør alt muligt for, at de ikke skal tro, at han kommer igen som en person. Han kan sikkert ikke engang manifestere sig fysisk mere. Han er sikkert ovre i den højere verden. Jeg skal ikke være en ny Kristus, og menneskene skal ikke have en ny Kristus. For nu begynder menneskene at have intelligens og intuition, og lidelsen skal nok skaffe dem deres følelse. Man kan ligne det ved: Kristusprincippet er jo det samme som forældreprincippet. Det er det samme princip, der får forældrene til at sørge for deres børn. Og man kan også se - ligne det. Vi kan sige, at da Kristus levede, da var almenheden dér — de kunne hverken læse eller skrive. Der var selvfølgelig nogle, der kunne, men den store part, - i Ægypten - var jo næsten slaver. En konge, Salomon, han kunne jo befale, at barnet dræbes. Dengang var de endnu instinktvæsener. De havde evne til at fornemme, at der måtte være noget bag lyn og torden. Og så var det, de fik lavet Tor og Hammeren. Det skyldes jo også mennesker, der har levet på jorden engang, som fører for menneskene. De skriftkloge ville jo ikke kendes ved ham. De fattige, almenhed, de havde instinkt på det åndelige plan. Det lille 3-årige barn, har også kun instinkt. Moderen og faderen må fortælle barnet om noget i barnesprog. Og kristendommen, - menneskene var endnu instinktvæsener. De kunne ikke forstå den højintellektuelle forklaring, som kommer nu. Og derfor måtte det være symbolsk. Kristus måtte tale i lignelser. Disciplene kunne ikke engang forstå, hvad han mente med lignelsen om sædemanden. Han siger også: jeg har så meget at sige, men I kan ikke tage det. I kan ikke lære det. Det kunne de ikke. Men han vidste udmærket, at der måtte komme - at de måtte igennem mørket, gennem erfaringszonen, altså karma. Han fortæller jo også - at djævlens skal rase, at der vil gå rygter om krige osv. så kommer det nye. Og han siger også, at han kommer i sin herlighed på himlens skyer. Skyerne, det er jo ragnarok, skyerne formørker solen, laver uvejr, storm, cykloner, oversvømmelser osv. Det er ikke tegn på herlighed. Herlighed, det er den åndelige viden. Så Kristus som person sætter han ud af sagaen - ikke kristendommen - men som en person, der kommer her på jorden. Han fortæller jo, at hvis nogen kommer og siger, at jeg er her, og jeg er der, - så tro det ikke. Falske profeter vil opstå, og de vil lave tegn og underlige gerninger. Og hvis nogen siger, jeg er i kamrene -- ja, der er mange måder, han fortæller, at han ikke kommer igen.

M: Jeg egner mig ikke til at tale i radio. Han sagde: skidt med det, så tar vi det bare om. Det kan jo ikke nytte, jeg kommer i radioen og står og hoster -

De skal ikke tro, han (Jesus) kommer og prædiker - der er mange, der tror, de bliver hans favoritter. De så jo, hvordan han blev født i fattigdom i Palæstina - Så var der en eller anden - Bessant og — de skulle lave det her store, store — 41 lande var på vej til at tage imod ham –

Aage: Jesus sagde vist først ved nadveren til sine disciple, hvem han var -

M: Ja, nu var det jo dengang med overklasse, med herrer --- Jeg siger jo blot, at jeg er, hvad andre bliver, og at jeg har været, hvad andre er. Det er ikke noget, der er særligt for et enkelt menneske, men jeg har nået det stadium, og derfor er jeg udvalgt til .., det har vist sig, jeg kunne klare disse ting, jeg kunne give de forklaringer. Og det må være, fordi, - dem har jeg ikke lært her på jorden. Det kunne jeg ikke, for der var ikke nogen kosmisk bevidsthed her på jorden. Så derfor har jeg levet på andre planer. Men det er noget, jeg ikke må sige, for jeg må ikke vende tingene (opmærksomheden) hen på mig selv. Jeg må ikke lave mirakler. Der er så meget, jeg må holde mig fra. Jeg må ikke spille. Jeg skal holde mig til det, og der må jeg altså sige, at jeg har aldrig mødt nogle grænser. Til at begynde med tænkte jeg, du godeste, nu går det [der mangler noget i den skriftlige kopi til sidst]

[29. januar 1980 – side 7:]

da jeg så begyndte på skrivemaskinen, begyndte jeg at kunne se det hele. Der bliver ikke nogen ny verdenslærer, det bliver en ny verdenskultur, - altså, det med at forsvare sig, det er færdigt. Det har jo en inert, - det løber jo. Sådant vil også mørket have inert. Man må regne med de første fem hundrede år, da må det være --- man kan ikke pludselig sige, at nu skal I finde jer i al ting. I må ikke forsvare jer, I skal tilgive alt. Det kan man jo ikke sige til menneskene. Nej, derfor kan det jo ikke begynde sådan. Men det kan begynde sådan, at først og fremmest må man vide, at der findes ingen synd i verden, og der findes altså heller ikke nogen forbryder. Så er straf altså uretfærdigt. Hvad kan man så gøre? - Ja, hvad gør man ved små børn? - Dem sætter man i gangstol, når de ikke kan gå. Hvad gør man for menneskene? - Når nu man indfører en kristen verdenskultur, - altså, det bliver ikke religion mere, kristendommen bliver ikke en religion, - det er videnskab. Det er ikke mig, der skal søge videnskaben, det er videnskaben, der skal søge mine eller vore ting. Det vil så være sådan. Der vil stadigvæk være mennesker, der er forbrydere, kidnappere osv. Der vil blive en hel masse. Men det vil jo komme til at blive i lukkede rum. Altså kulturcentre, som ikke er fængsler, og som ikke er nedværdigende, og hvor de kan leve et normalt liv, hvor de kan være gift, de kan dyrke musik og hvad de vil og kunst ... Det er ikke noget fængsel. Men det er bare det, at de ikke kan komme sammen med andre mennesker, fordi de er farlige. Og derinde får de så den rigtige kyndige behandling og bliver præsenteret for det, at de ikke kan komme ud i den ydre verden. Nej, det kan I jo ikke, for I kan ikke lade være med at myrde og dræbe og sådan noget. I stedet for fængsler får man kulturcentre, hvor man har styr på dem, som ikke kan være imellem dem, som kan leve ordentligt.

Aage: Men der er altså nogen, der passer på de ikke går ud -

M: Ja, der må være nogen. Husk på, det er ikke det menneskelige, der udgør en fare, det er det dyriske i dem. Man kan jo ikke have dyrene i Zoologisk have løse. Dem må man også passe på. Og det er det dyriske i menneskene, man spærre inde.

Aage: Skal tyve, mordere og spritbilister til at gå sammen?

M: Næh, man må inddele de forskellige mennesker, alt efter den dyriske tilstand, de repræsenterer. Voldtægtsforbrydere - de kan jo være rare mennesker på én måde, de har bare fået den tossede idé med, at de skal have vellystfornemmelse ved mord og drab. - På denne måde vil det begynde. Verden vil blive slået i en fuldstændig forfærdelig tilstand, og de vil først og fremmest opdage, at der må være en international overhøjhed, for før kan det ikke hjælpe, de kan slet ikke få verden i orden. Men I må forstå, der må gå nogen tid, det kan ikke ske sådan på et øjeblik. Det, der kommer, er en verdensvidenskab, ikke en ny religion, det er kristendommens fortsættelse. Men den var nødt til at være begrænset som en religion, da det kun var instinktvæsener. Mennesker, der ikke har nogensomhelst intelligensevne, - men de må hænge på ligesom barnet på faderen og moderen, sådan må instinktmennesket religiøst set hænge på den, der kan fortælle om Gud. Men det er jo forbi nu. Den store masse vil ikke høre om ordet "Gud", men det er, fordi de har misforstået det. Det kommer de til at forstå, at de ikke kan være foruden. Jeg ved jo ikke, om jeg får lov til at fortælle det i radioen. Der er 4 foredrag, og der er kun 9 minutter. Men jeg har lavet det, har skrevet det. Der kan jeg på de 4 foredrag sige hele verdensbilledet. Det første omhandler: hvordan kan det være, at menneskene myrder og dræber og fører krig, og koncentrationslejre, hvordan kan det være, de er sådan. Kan det være meningen, kan det være endemålet? - Jeg kommer også ind på dyrene. De er fredløse. Hvert dyr er født til at blive ædt. De har lige akkurat fået noget, så de kan forsvare sig, så meget, at de kan forsvare artens beståen, afkom osv. Det bliver ædt af andre væsener, og det skal æde andre væsener. Det er det store princip i dyreriget. Kan det være målet? - Hvad er meningen med det? - Så kan de sige: "Skal der være mening med det"? - Ja, hvordan er det med vor krop, hvordan er den bygget op? Kan vi finde nogen steder,

[29. januar 1980 – side 8:]

hvor der ikke er mening? Er der ikke mening i opbygningen af blomster, vindruer, æbler --- Der, hvor en skabelse er gjort færdig, der ender det altid med at være til velsignelse. Men den har sure stadier. Skal man bygge et hus, så er der en periode med åbne døre, baljer og tømmer. Når huset er færdigt, så er der planeret og blomster og vinduer ... og sådan er det med al skabelse. Sådan er det også med mennesker, de er også under skabelse, men det er ikke eet-liv-skabelse. Det er mange liv. Det, de når gennem de mange liv, det er kristusbevidstheden. Den er jo modellen. Han siger jo selv "Mig er givet al magten i himlen og på jorden", og han demonstrerer selv. Det med, at han stiller stormen på Geneserat sø, det er ikke noget fup. Det kan de sagtens gøre. Og ligesådan - han siger til en mand "Du kan gå hen og vaske dit ansigt - så går det spedalske væk". Og han siger til en mand: "Du kan godt gå hjem, din søn er allerede rask". Han har altså magtet det, det, det er ikke fup. Det han taler om himmeriges rige, Guds rige, - det er heller ikke fup. Det viser jeg altså sammen, det kan intellektuelt føres frem. Se, i det nye viser jeg, at menneskene føres frem til kristusbevidsthed. Vi må

regne med, at Kristus, det er ikke sådan et (bestemt) væsen, det er noget, alle mennesker bliver. Hvad var han her for? - Var han ikke her for at være modellen? - Hvis han ikke skulle være model, hvad skulle han så? - Korsfæstelsen det var højdepunktet i at vise, at man skal elske sin næste som sig selv, og tilgive dem, som korsfæstede ham. Det var jo en demonstration. Det var ikke, fordi han havde det til gode, den straf, men det var fordi, det var profeteret, at han skulle gøre det. Han søgte at følge profetierne, også det med at ride på æslet. Det var ham vældigt imod. De regnede jo med, at han skulle frelse dem fra romerne. De var jo besat af romerne. Og det var derfor, Judas var så hurtig i vendingen. Han troede jo, at Kristus slog romerne til jorden lige med det samme. Da han så det, der skete, så var det jo, at han blev forfærdet og blev helt ulykkelig. Men det har menneskene så levet på i 2000 år snart. Men alt det, det bliver rensat ud. Og så er der det, der nu vil ske. I stedet for, at man nu har dyrket krigen og skabt mordvåben og forsvar i over 2000 år, - foruden i dyreriget - hvad er der kommet ud af det? - Skulle menneskene ikke have været kristusvæsener nu, - men de er blevet til djævlé. Det vil altså sige, de er blevet eksperter i mørket, - det vil altså sige, at de ved, at disse handlinger, de ender med dette her, - og det er jo de erfaringer, der bliver til den hellige ånd. Nemlig de erfaringer man får ved at slå andre ihjel, ved at være ond og gal og alt det der. Det kommer tilbage til én. Og man opdager, - at det ikke kan betale sig at være sådan. Den rigtige måde, det er at være i harmoni med alle andre - som solen der skinner og befordre liv. Derfor er hele mørket til, for at det skal præges. Mørket er ikke noget praktisk på det åndelige plan. Men der er det erindring, - der er det videnskab, der har de det i bevidstheden. Men jorden - alle fysiske verdener er kun til for at være værksteder, atelier for skabelsen af mennesket i Guds billede. Derfor er det også jeg siger, den eneste sætning i biblen, der rigtig er noget værd, det er der, hvor Gud siger: lad os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse. Men så er den jo tværet ud med symbolske forklaringer og pladder, - men alligevel, en kendsgerning er det - lad os gøre et menneske i vort billede. Men Guds billede, hvad er det? - Hvis ikke det er alvidende, almægtigt og alkærligt, så er det ikke Guds billede. Det kan det ikke være. Derfor er det, jeg forklarer, hvordan udviklingen finder sted igennem mørket, - hvorfor mørket eksisterer, hvorfor i alverden eksisterer dyrene? - Jamen de eksisterer jo, for de skal nemlig blive til en guddom. De er jo også mennesker. Vi har jo selv været dyr. Og de skal blive til en guddom, altså til kristusvæsen. Der har jeg så ført dem frem til kristusvæsener. Og hvad så med sådan et kristusvæsen, når det nu er blevet alvidende, almægtigt og alkærligt? - Hvad så med det. Ja, men så er de jo sammen med alle de mange andre kristusvæsener, der allerede for længst er blevet det. Det plan, hvor de har hjemsted, så at sige, det er ikke et materielt plan sådan set. De er alle så lig hinanden, at der ikke kan komme en eneste fejltagelse. Der er ikke noget med, at de siger: Nej, der tager du fejl. Sådan er det ikke. Nej! Men når vi er så lig hinanden, så er vi som ting, der passer sammen. Det bliver en enhed - til en stor enhed.

[29. januar 1980 – side 9:]

Denne enhed er jo en koncentration af alvidenhed, almægtighed og alkærlighed, fordi - det har de hver især. Det har de fået gennem mørket, hvor skulle de ellers have det fra, hvordan skulle de blive alvidende og alkærlige uden at gå gennem mørket? - Det kommer ikke af ingenting. Nå, nu er de kommet op, og nu er de på det plan. Og det plan, hvor de er samlet, der er de indhyllet i, hvad jeg kalder "det gyldne lys". Det har jeg fået forklaring på senere, nu da jeg koncentrerede mig på det. For det tænkte jeg ikke så meget på - og så den himmel, der blev klarere og klarere. Det er så forklaret nu. Og se, det er altså Guddommen. Kristusvæsener er livsorganer, bevidsthedsorganer i Guds bevidsthed. Men Guds bevidsthed er ikke en bevidsthed i den forstand, som vi --- - Man kan sige, at viden er bevidsthed, det er blodomløbet. Guds bevidsthed er ikke sådan en organisme med blodomløb, fordøjelse og — man skal ikke spise og drikke o.l. --- men det er sådan, at når jeg'et tænker, så står det. Det er så fin en materie, at man må kalde det immaterielt. Men det betyder ikke, at det er tomrum. Verden hører ikke op med at eksistere, fordi sanserne ikke kan tage det. Jeget er hævet over sanserne. Det er det, som bestemmer. Der er jo noget, der bestemmer. Man kan ikke tage jeget væk. For gør man det, så er der kun vibrationer tilbage. Hele verden, alt omkring, bøgerne her, - det er jo forskellige tæthedsgrader af svingninger og bevægelse. Hvis man tænker sig et cykelhjul. Hvis det holder stille, så kan man stikke fingeren ind i det. Men kommer det i fart, så bliver det synligt - (? en transpotens?) - Men kommer det op på en kolossal hastighed, måske 1000 gange mere end det er, - så kan man tage på det som stof. Det kan man ikke nu, for det er for langsomt, så slår man fingrene. Men her kan man gøre det (på bordet). For her er bevægelsen - i mindre - i millimeter - det fortsætter ned i dybet. Men det ligger jo sådan, at det er svært for mennesker at tænke i de baner. Men sådan bliver det ikke ved med at være, det bliver meget lettere efterhånden. Men man skal jo trænes op. Men så var der det - når man bliver kristusvæsen, altså bevidsthedsorganer i Guds bevidsthed. Og Gud må jo opretholde sin bevidsthed, fordi bevidsthed, det er jo noget, der skabes. Og hvad der skabes, det kan ikke holde sig, det skal fornyes. Det degenererer, forsvinder, opløst, og går over i kredsløbet, og over i et nyt. Og derfor er det, der er kredsløb. Og når man så tænker sig væsener, der er på højde med Kristus, de danner altså det rige, som Kristus kalder Guds rige eller himmeriges rige. Det er ikke et fup-rige. Eller noget fantastisk, religiøst, fanatisk. Det er en virkelig realitet. Dette Guds rige er jo hjemstedet for kristusvæsener, - og den del, hvor kristusvæsenerne er, det er det, jeg kalder Guds primære bevidsthed. Det er der, Gud tænker og skaber hele verdensaltet. Men for at kunne gøre det, må han have alle de fysiske kloder og verdener osv., der holder han sine livs-, sine bevidsthedsenheder i live. Og når de så har udfoldet sig heroppe som alvidende, alkærlige og almægtige - så degenererer de, og kommer igen ned til en ny spiral, (det går nærmere opad) - til en ny spiral, hvor de begynder i et nyt mørke, men i en ny variation. Det, der på symbolet er vist som det fuldkomne menneskerige, visdomsriget og den guddommelige verden og salighedsriget, - det er nemlig det, som Kristus kalder Guds rige. Det er ikke et fup-rige eller et drømmerige, - det er virkelig et

rige, der eksisterer, man kan jo næsten ikke kalde det andet end Guds rige. Og det eksisterer ikke som noget fast. Lige så snart disse væsener tænker, så står det der i denne fine - denne fine - ikke fysiske materie. Der er ikke nogetsomhelst tomrum i verdensaltet. Det findes ikke. Når nu man tænker sig disse væsener i den høje verden, - og så ind i et nyt mørke og så lærer påny en ny guddommelig helligånd eller videnskab, der passer i en højere spiral. Der er således kredsløb. På denne måde eksisterer kristusvæsener, de udlever millionårige tilværelser i dette rige. De skal jo ikke reinkarnere. Men så er det jo, de skal nedad. Når det er udlevet, så skal de nedad, så kommer de til at længes efter modsætningen. Sådan er Gud på højden hele tiden. Men hvad så? - Så begynder en ny spiral - og sådan i det uendelige. Og sådan har jeg konstateret, at evigheden — at verden ikke er skabt ved en eksplosion, men vi kan se, hvordan det hele fortsætter, - som en evig oplevelse. Det er

[29. januar 1980 – side 10:]

det, der kommer i radioen, jeg ved ikke — det må de tage. Men nu står det skrevet, - det er nok måske bedre, end jeg kan sige det. Det hele bliver styret af forsynet. Det har taget en forfærdelig tid med der bog. Sådan har det jo aldrig været med de andre bind. Hver gang, så kommer - jeg ind på store analyser, - som slet ikke passer til den bog, og så begynder jeg på en anden analyse, - så bliver den også for stor. - Jeg har sådan en masse stof liggende. Måske kan jeg nå at skrive det 4. bind færdig, og måske kan jeg så - nogle andre jo godt - stoffet kan godt reguleres - nogle andre kan måske godt skrive dette stof - for sig selv. Sådan ligger landet hos mig.

[26. februar 1980 – side 1:]

M: Sådanne voldsomme kræfter. De er ikke beregnet til mennesker. De har ikke brug for sådanne kræfter. De har jo millioner - milliarder - af hestekræfter mere, end de skal bruge. Så - hvis ikke det på en eller anden måde bliver bremsset op af højere magter, så vil jorden blive ødelagt ---

Ib: Der er jo også noget, der tyder på, at de bliver bremsset op, fordi der er jo enorme folkestemninger imod atomkraftværker -

M: Ja, men alligevel synes jeg, der er mange, der er for det. Men tænke sig så en krig. De skal blot ramme sådanne værker. At de ikke tænker på det. Det er jo at ramme en ny atombombe.

M: Nu er jeg jo ved at have sluttet Livets Bog, så den kan komme i trykken, - det bliver nok foreløbig det første bind. Tage og Syssen har lovet at skrive det rent - den prolog, der skal være foran. Strukturen må vi så endelig se at få ordnet. For det er om at gøre, at der er noget. Så kom jeg en dag til at tænke på - det har vi jo før talt om - det her med afstemning. Nu er det sådan med strukturen her og med instituttet, - det er jo ikke sådan, som man tænker sig en forretning. Der skal man spekulere på, hvem man skal handle med og hvor og hvordan. Her er der jo en struktur, der er ens hele tiden:

Bøgerne skal holdes vedlige, og der er en vis del - tilstande - som man skal holde, og det bliver jo det samme det ene år efter det andet. Holde bygninger vedlige, og også sørge for - med det juridiske. Jeg ved jo ikke om - når jeg nu dør - om det skal overføres juridisk. Der skal jeg have talt med en advokat.

Ib: Det tror jeg ikke - der er statutter, og denne bestyrelse er valgt i overensstemmelse med statutterne.

M: Nej, der er jo lavet love for det. Så er der jo det andet, - det er jo mere det er ikke alt det, vi troede førhen. Næ, for der er jo ikke nogen indmeldelse. Der bliver kun dem, der skal bindes til sagen, - der skal arbejde, - kontoret, bestyrelsen. Der skal ikke være én, der skal være overordnet. Bestyrelsen skal være en enhed, og jeg mener, vi skal kalde den et råd. Sagens råd. - Dens styring - det er jo det, der bliver lavet som struktur. Dette råd skal holde det gående, holde øje med tingene, og de skal også have forstand på, hvordan man skal ---

H: Du har tidligere sagt, at der skal være hoved og krop.

M: Ja, selvfølgelig skal rådet være, jeg mener, der bliver ikke alt for mange. Dette råd skal ikke vælges, som vi tænkte tidligere. Dette råd skal selv vælge. Vi har talt om 4 - men måske 5 - så skal én være på prøve det første år - men jeg har også tænkt på, måske var det godt, at der var 2 på prøve. De andre er jo gamle i gårde, og det er jo dem, der skal holde øje med sagen, - og holde øje med, hvem de kan tænke sig, der skal ind i bestyrelsen. Så skal I jo også tænke på, hvem der skal afløse jer, og så kommer I til at kende forskellige personer, og der kommer I så til at forstå: han der, han kan vist bruges. I kommer til at kende dem, og så kan de komme ind som prøve, og så er de der et år. - Man kan også nøjes med een. Han er på prøve et år, og er han så tilfredsstillende, ja, så går han ind som medlem. Og så er der en, der går af. Der bliver ikke noget med at antage --- Der bliver jo i store træk det, at folk kommer til af sig selv og vil hjælpe til. Det er det, det er beregnet på, at folk kommer frivilligt. De skal ikke ansættes eller afskediges. De er med, hvis de er i kontakt med sagen. Bliver de gale i hovedet, så er de ikke med. Det kan stå i strukturen, - der skal jo laves en lille bog, hvor det hele står, og også hvad dens åndelige mål er.

H: (om sammentrækning af det allerede udarbejdede materiale og sende det ud.)

M: Hvem er det, du sender det ud til?

H: til os her.

M: Nå, nej, det skal ikke sendes ud til andre.

M: Det skal jo laves sådan, at der er det bedst mulige venskab (i samarbejdet).

[26. februar 1980 – side 2:]

Ib: (om formandsskabet på omgang en gang om året.)

M: Ja, det var det, jeg var inde på, at det skal gå på omgang. For sådan en mand, han kan sidde og have et voldsomt publikumstække - det er ikke, fordi jeg tænker på jer, - men I skal jo afløses engang. - Der er mennesker, der kan vinde alle mennesker, de kan sidde og blive matadorer, og bestemme alting - og få magt. Det skal de ikke have. Det skal være fælles altsammen. Første år er de på prøve, og så ind i bestyrelsen. Og så går der én af. Men, når der kun er fire, så er der to perioder.

H: (om muligheden for at sige fra til formandspost -)

M: Derfor er der den prøvetid. Så kan enten han selv eller bestyrelsen sige, at han ikke egner sig rigtig godt. Hvis det er en, der bliver besværet med, der vil kommandere, så skal man ikke have sådan en. Når de ved, at de ikke er holdt fast ved kontrakter, så er de jo nemme at have med at gøre.

H: (om at meddele, at en på prøve ikke dur.)

M: Ja, og der er det jo, at overfor sådan én er der jo tre andre.

Aage: (sammenligner med pavevalg.)

M: Jeg har ikke tænkt nogetsomhelst på paver. Nej, men det vigtige punkt er jo det: magtpunktet - afgørelsespunktet. At det ikke er noget bristefærdigt. At det er fast, og det kan det jo blive når det er eenstemmigt. Men så ved jeg ikke, om man skal tage fem. Den, der nu er på prøve, han skal jo ikke stemme det første år. Der skal jo ikke stemmes. Der skal være enighed. Det betyder ikke noget om han, der er på prøve, er uenig med bestyrelsen. Og hvis der er en af de tre, der siger: det vil jeg ikke være med til. Ja, så må han jo gå. De tre mennesker må kunne se, om hans forlangender er i kontakt med sagen, og hvis de tre er enige om, at det er det ikke, ja, så må han gå. Og hvis de mener, han kan tales til rette, så er det jo godt. Men man må i forvejen passe på ikke at få sådan en ind. I omgås jo mange mennesker, så man opdager hurtigt, - der er vist en mand, der kan bruges. Og så skal vi også komme ind på noget. Vi skal ikke altid gøre noget, fordi det er et venskab. Bestyrelsen kan være meget god ven med en mand, - (og de skal have en ny i bestyrelsen) - så kan den mand måske blive underlig, hvis bestyrelsen ikke vælger ham. Men det må man se bort fra. Man må virkelig se, om han kan eller ikke. (om tidligere dispositioner).

M: Jeg har jo altid det, at jeg hele tiden er bevidst i, at forsynet er med. Jeg føler, at jeg gør det, forsynet ønsker. Jeg har ikke ønsker selv. Jeg har kun ønsket om, at vi gør det helt rigtige. Man tænker hele tiden på forsynet, når der er noget -- når der er et eller andet, er det jo alligevel forsynet, der styrer bag os. Jeg tænker mange gange om dagen på forsynet, der styrer bag os. Det har jo også været bag ved mig, har jeg set, at jeg er blevet ført og blevet beskyttet på alle leder og kanter. Det er jo næsten utroligt, hvis man skriver det op. For det er så tydeligt at se, at der er en intelligent beskyttelse, jeg har fået, fra det usynlige - Når man tænker på, da jeg kom til Japan. Der var ikke nogen til at tage imod mig. Men da havde forsynet lavet det, at en præst - en

sømandspræst - han har engang talt med en søkaptajn i Belgien. Kaptajnen har talt om mig. Der er så gået nogle år. Så sker der det, at denne præst kan komme til at være i --- , og han har adgang til den danske ambassade. Og han kommer til at høre, at dette her selskab derude, de spørger ambassaden, om de kan få en dansk mand til at være tolk, der kommer en af deres landsmænd. "Nej, det kan afvises med det samme". Så tænker præsten, nu kommer Martinus der, og så står han der og kan ikke tale med nogen. Så finder han på at gå ned på flyvepladsen, og da jeg kommer med flyveren om aftenen kl. 8, det var allerede ved at blive mørkt, og jeg skulle til at --- jeg så godt, der sad en mand derovre, - jeg kunne se, at det ikke var en japaner. Det er nok tolken, tænkte jeg. De havde skrevet, at de havde en tolk. Jeg --- Jeg skulle til nogle kontorer og det der. Så kommer jeg hen, så siger han: "Er det ikke hr. Martinus?" - "Jo, det er det" -- "Ja, siger han, jeg er gået herved, for der er ingen tolk. Jeg har hørt at De, at — utydeligt). Og så gik jeg herved, for jeg var klar over, De ville komme i forlegenhed.

[26. februar 1980 – side 3:]

Vi ventede, at de skulle komme fra --- med jernbane og hente mig ved flyvemaskinen. Der kom den ene japaner efter den anden. Vi troede hver gang, at det måtte være Dem. Men så blev vi klar over, - der kommer ikke nogen. Så siger han "Der er ikke andet for. Jeg må have Dem ind på et hotel. Men jeg synes ikke, det skal være et "indfødt hotel". Nej, det vil jeg helst være fri for. Og så kom vi til det store flotte hotel "New Grand". Det var fyldt med amerikanere, og det var et dyrt hotel. De havde et lille værelse med toilet og det hele, og det fik vi at leje. Og så sad han og snakkede med mig, han var meget interesseret i åndelige ting. Vi snakkede længe, jeg tror nok, det blev midnat. Og så sagde han: Så kommer jeg i morgen tidlig og hjælper Dem. Så ringer vi ud til selskabet, at De er kommet. Og så kom han også næste dag og hjalp mig, og vi ringede ud til selskabet og de sagde: Jamen vi har ringet ud til flyselskabet, og de har sagt, at der ikke var nogen Martinus. De havde spurgt efter Martinus. Og der var ikke nogen. Sagen var, at dengang jeg bestilte billetten sagde jeg, at jeg hedder Martinus Thomsen, men jeg bliver kaldt Martinus. De vil spørge efter Martinus. De må endelig pointere det. Og jeg synes også, at hun gjorde det. Men det var altså ikke pointeret.

[s. 2]

(ret utydl.) M: Men det er også, fordi jeg hele tiden er i kontakt med forsynet. Jeg har jo en helt anden bevidsthed bag min organisme, så jeg hele tiden får svar på det, jeg skal have svar på. Men det er jo begrænset. Jeg kan ikke bruge min kosmiske bevidsthed til andet end det, jeg skal bruge den til her. Jeg kan ikke begynde at lave mirakler. Men det gælder også alle jer andre. I har heller ikke hele jeres bevidsthed --- utydeligt --- Menneskene har meget mere bevidsthed, end der er fremme, de er kun fremme med det, de skal have karma på.

Jeg har nemt ved at gå ud af kroppen, men det må jeg lade være med. Nu da jeg er blevet gammel, så sker det mægtig tit, skillerummet er meget tyndt, så jeg ser masser

af billeder, planter og blomster og dejlige ting, der vokser op og vugger. Men det er meget vigtigt, at vi får ordnet det sådan, at der er en plan, og det skulle ikke være vanskeligt for os. Det er ikke svært for os at blive enige. (Om antallet af medlemmer i rådet). Jeg mener, at I bliver jo ved, så længe I kan, for I er jo dem, der er inde i sagen, og I bliver ved så længe, I er friske, jeg mener ikke, at I skal trække jer tilbage. Selvfølgelig, når der kommer en tid, hvor I har lyst til det, - det er jo klart. Men det skal helst ikke være på een gang. 2 på prøve --- foreløbig regner jeg ikke med, at de skal have løn, senere kommer det jo nok engang, når sagen bliver velhavende, så regner jeg med, at de nok skal have betaling. Men foreløbig regner jeg med, at det ikke ændres.

Ib: Når bestyrelsesarbejdet kræver nogle timer om ugen, så er der heller ikke nogen grund til at betale nogen for det.

Aage: Det skal nok være personer bosiddende i Danmark.

M: Ja, det behøver ikke absolut at være danskere, - hvis manden har den rigtige ånd, - men han skal selvfølgelig ikke bo i Australien.

M: Jeg har ikke stærkt begær efter at være kendt - men jeg har et stærkt begær efter at gøre min pligt, og det beder jeg om, at jeg får lov til at gøre.

M: Jeg kan jo mærke, kræfterne svinder. Hvis jeg sidder i en lav stol, så er det svært at komme op - Kaukasus - engang center. Det kan jo godt være, at der til den tid ikke er så mange mennesker, som der er nu. En hel masse vil forlade jorden nu. Den skal jo ind i en Kristus-kultur. Det er åndeligt, at jeg har set, at der vil det trække hen, at der vil verdenscentret blive. Men det kan jeg ikke analysere på. Jeg må jo holde mig til det, der skal bruges her. 3000 år skal jorden have, for at blive en kristen verden. Og så har den kosmisk bevidsthed. Jeg regner med, at der foreløbig vil gå 1500 år - for når nu ragnarok får raset ud, så vil der jo - så vil det ende med, at der bliver en international regering. Man vender ikke tilbage til de nationale forhold - det bliver der megen

[26. februar 1980 – side 4:]

kamp om, men når først de får lavet en international overhøjhed, så går det bedre. Og det er nødvendigt for at kunne ordne det, for hvis man bliver ved med at have privat ejendom her og der, så kan man ikke lave noget. Det er privatejets onde, der gør det så svært. Nogle ejer al den olie, som andre har brug for - og det er jo slet ikke deres ejendom. Det er alle menneskers ejendom, - og sådan er det med en masse andre ting også. Kristus har indviet kristendommen, men selvfølgelig kan den ikke bryde igennem, før de har fået den karma, der kommer, og som vi allerede har haft med hitlerismen. Menneskene skal se, at ved straf, angreb og forsvar vinder man ikke noget. Verden ville være fuld af kristusvæsener, hvis forsvar kunne hjælpe. - Men det er rene djævløse. Man kan nok sige, det er en ren djævleverden, som med ham dernede (i Iran). Det er vanvittigt som de bærer sig ad. Kristus siger jo også: "Jeg har så meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu", - og så fortæller han, at djævløsen skal rase, men han fortæller

dem ikke hvorfor. Han vidste jo udmærket, at de skal have alle disse erfaringer om mørket, - at det at forsvare sig, det ikke at tilgive, er forfærdelig tåbeligt. Det kan man blot ikke pludselig sige til dem, - at de kan gøre, hvad de vil. Husk på, hvor stor en procent af menneskene, der er som dyr, og dem kan man være meget mere nødsaget til at indhegne - som dyrene i en zoologisk have. De er meget farligere end dem. De er kommet så vidt, at de kan ødelægge jorden. Atomhistorien er en sygdom i jorden, men, den skal nok få rettet det op. Kristendommen vil efter ragnarok komme frem til, at ingen kan lide uret eller gøre uret. Det ved man jo ikke nu - de ved jo ingenting. Det kan man påvise ved, at der kan ikke komme nogen kraft undtagen fra et jeg. Det levende væsen er det eneste, der kan lave energi. En død ting kan ikke rokke noget. Al energi i verden, klodernes bevægelse, storme - det udgår fra jeger og går til jeger igen. Videnskaben vil efterforske disse ting. Hvordan skulle verden bestå, hvis det ikke var sådan, hvis energi løb løbsk og ikke kom tilbage, - men de er jo i den grad organiserede. Og at det sådan kan udfolde sig — f.eks. en mand begår et mord, - og det er jo en særlig handling, særlige svingninger. Men de følger manden. Så kommer han senere i berøring med nogen, der udløser den karma. Men de, der gør det, er ikke skyld i det. Han er selv skyld i at få den karma. Havde han ikke gjort det, så kunne de ikke gøre ham noget. De, der gør det, udløser så en årsag, der bliver deres karma. Men jeg synes, at det er umådelig genialt, at hele dette store område - alle disse mord og drab, - at der er ikke en eneste, der kan lide uret. Det er jo klart. Hvis det ikke var sådan, så var alt ødelagt forlængst. Nu har de lavet noget - hele atomhistorien, som de skal lære en masse af. For det første skal de se, at affaldet går ud af kredsløbet. Alt skal gå i kredsløb. Selv på lossepladser går det i kredsløb. Alt er inde i et væsen. Vi er jo i et makrovæsen, - og alt det, der ligger på marken, i husene, lossepladser, snavs, - det er inde i et væsen. Havet der bølger og skummer, det er blodlegemer. Alt udgår fra jeger. Og så er der jo det der, - de skaber bevidsthed, - for uden bevidsthed ville der ikke være noget. Men bevidsthed kan ikke skabes uden i kraft af lys og mørke. Bevidsthed kan ikke skabes uden smerte ..." Hvis ikke der var noget, der vækkede, så var der ingen, der oplevede noget. Oplevelserne her på det fysiske plan er udelukkende beregnet på, at her har vi lidelser. !

Andre steder er der ikke lidelser - ikke noget særligt, - ja, der kan være mentale lidelser i forgårdsområdet. Men alle lidelser foregår her på det fysiske plan. Og så må man sige, at der er ikke nogetsomhelst levende på det fysiske plan. - Der vil de jo sige, at jeg er tosset - Men det er der ikke. Det, der er her, det er skabt af det åndelige, af det psykiske, noget der ikke er fysisk. Det kan man også se på et lig. Hvor er det henne, når det ligger der på gulvet. Det har øjne og øren, det har det hele. Hvor er det henne? - Det er jo besættelsen af åndelig kraft, der mangler. Det fysiske plan består af grove materier, af grove svingninger. Der lærer menneskene at

tænke. Det lærer de ikke på det åndelige plan. De er her på det fysiske plan for at lære at tænke. De har deres jeg og deres grundenergier, og de kan dirigere. Men hvis ikke der

[26. februar 1980 – side 5:]

er noget stof, så kan de jo ikke lave noget. Hver gang de har gennemgået et spiralkredsløb, så har de jo opbrugt - så at sige - alle deres evner, både åndeligt og fysisk. Så er det, det begynder igen i en højere spiral. Og så er det igen på det fysiske plan. Se, disse briller, hvornår blev de et par. Det blev de efterhånden, som man fik dem lavet i fysisk materie. Stole, huse --- Så har vi dem med i vor åndelige bevidsthed, i vor erindring - og så på det åndelige plan kan vi tænke det, - tænke alt det, vi har lært. Derfor bliver livet så dejligt på det åndelige plan. Der skal man ikke arbejde - med drivkraft. Nej, man har lært det hele. Materien (i den åndelige sfære) er jo så fin, men den fortættes ved tanke. Når man tænker en hund, så bliver en hund straks materialiseret. Men man må have --- lært at tænke en hund. Hvis man ikke har det, så kan man ikke tænke en hund. Det, man ikke kan tænke, det kan man ikke lave på det åndelige plan. Altså må man herved og lære at tænke. Her kan tingene ikke blive til uden at man først tænker det.

H: Skal man kende hunden helt anatomisk?

M: På det åndelige plan, der sker alting ved tænkning. Det gør det også her, men her bliver det ikke synligt uden gennem materien.

Ib: Skal man kende alle organerne?

M: Man kan kun skabe det, man har kendskab til. Vi skal også tænke her, vore tanker hjælper ikke, hvis vi ikke har en fysisk krop, - og derved lærer vi materiens modstand, hvordan vi skal lave et bord, - hvorfor vi ikke skal slå ihjel. Det fysiske plan er kun til for at vi skal lære at tænke. Og når vi så dør, så har vi erindringerne med. Og der, hvor vi kan tænke fuldkomment, der kan vi sætte fuldkomment materialiserede ting frem på det åndelige plan. Vi kan materialisere vore venner, altså tilsyneladende. Lige så tydeligt, som erindringerne er, - så står de der. Jeg oplever det allerede nu. Masser planter kommer frem, og jeg kan fuldstændig tvære dem ud og lave dem om til helt andre. Afstanden til det åndelige er så tynd hos mig nu. Om en 1000 år, - efterhånden vil folk - som de studerer det, vil de få intuition. Den vil hjælpe dem vældigt til at få intelligens. Men nu foreløbig kommer ragnarok. Da vil de forstå, at man skal ikke fængsle folk. Det er skadeligt at fængsle folk. De er jo ikke syndere, de er bare ikke udviklet nok. Når de slår andre mennesker ihjel, så er det, fordi de er ikke udviklet nok.

Der er ingen kærlighed. Der skal være alkærlighed. Det er det, der præger kærlige mennesker. Det er ikke det, at det er han- eller hunvæsen. Men det er væsener i Guds billede. Hvis de ikke er i Guds billede, så er de jo ikke alvidende og alkærlige og almægtige. Det bliver vi allesammen. Og Kristus var den fuldkomne model. Han siger: "Mig er givet al magten i himlen og på jorden". Man skal ikke tro, at han stod og blærede sig. Han sagde: "Jeg og faderen, vi er eet", Og det har jeg sagt mange gange, for jeg er eet med de guddommelige analyser. Det betyder ikke, at jeg er herre over verden. Det er ikke det. Men jeg er eet med Gud i viden om tingene. Det er I andre på

vej til at blive. Det bliver I gennem disse ting - og erfaringerne. Hvad er det så for erfaringer, man får her? Det er de erfaringer, som viser, at forsvarsprincippet er lige --- ?? - Derfor er det ikke så mærkeligt, at han siger, at man skal tilgive ikke blot 7 gange, men indtil 70 gange — Alle vegne siger han "Elsker dem, der forbander eder, gør godt mod dem, der hader og forfølger eder". Det er jo fuldstændig højvidenskabelige ting. Folk tror, det er tåbeligt, "for hvis vi gør det, så bliver vi slået ihjel". Ja, det gør de. Men til sidst så kan man ikke blive det. Når man først frem til, at man ikke vil det, så får man også tilgivet den karma, man har. Jeg regner med en 1500 år. De første år vil gå med at udvikle kristendommen. Ligesom tiden forud er gået med at udvikle krig og våben. Nu vil man udvikle mennesker til (at handle næstekærligt).

Mennesker, der er farlige for deres omgivelser, dem sætter man jo i fængsel. Men det vil man ikke i den nye verdensstat. Der bygger man kulturcentre, hvor de kan leve et normalt liv, men under kontrol, så de ikke kan komme til at gøre skade på andre. Men de kan gifte sig,

[26. februar 1980 – side 6:]

gå i biograf, blive undervist, læse aviser, bøger og blade. Men de kan ikke komme ud af det lukkede område. Og det er da den rigtige måde. De er som de er, fordi de ikke er udviklet nok. Og sådan bliver det over det hele. Så efterhånden vil de sige, "hvorfor kan vi ikke komme ud til dem der"? - Det er, fordi I er farlige for dem. I kan jo ikke lade være at gøre sådan noget. Så efterhånden - de får jo også psykologisk assistance, lægevidenskaben vil jo blive (bestå af) kosmisk bevidste. Så derfor vil det komme - måske vil det gå meget hurtigere. Jeg regner med en 500-1000-1500 år. Da vil der blive udfoldet vældig energi for at føre kristendommen igennem. Og kristendommen vil ikke blive en religion, det er en videnskab. Den vil ikke komme frem som en religion. Ikke noget med at de skal have bønnemøder eller sådan noget. Det bliver med at være kærlige mod dyr og mennesker. Det er den rigtige indstilling. - utydeligt stk. -

De kan jo læse de analyser, jeg har skrevet. De skal bare tænke, hvad de har lyst til. Der er ikke spor tvang her. Der er ikke noget med love eller bud, der skal holdes. Vi skal ikke prædike love og 10 bud og sådan noget. Det har vi jo fået. Vi behøver ikke lave nye 10 bud, der behøver ikke at være en ny kristus. Menneskene er kloge nok til at læse tingene - og erfare. De er så fabelagtig dygtige, men det er ikke på det kosmiske område. De skal ind på de kosmiske, de åndelige ting. Men foreløbig er de bundne ved deres dyriske polttilstand. Men den er jo i vældig opløsning hos menneskene, så de bliver mennesker - jævnbyrdige - han og hun - væsener. Så er der ikke noget med skinsyge, så elsker de alle andre. Ligesom nu manden elsker kvinden, og kvinden elsker manden, sådan bliver det, at alle elsker alle, senere hen. Deres kønsorganer bliver rudimenter, ligesom vore bryster! Ja, jeg tror nok, der er en del, der vil modtage det med stor glæde, hidtil har det jo vakt opmærksomhed, - jeg får jo breve, og nu er det jo kommet til radioen. - Det kommer nok også til fjernsynet. Nu er det jo spændende, når Livets Bog kommer ud. Den vil nogen forskellige så begynde at læse.

H: Du vil nok få en invitation fra TV. Vil du tage imod den?

M: Ja, det tror jeg nok. Der er symbolerne. Ham manden, der var ude at optage til radioen. - han stillede mikrofoner rundt på puder, og jeg er jo ikke vant til det. Men jeg holdt alligevel en tale. "Ja, men det duer da ikke, jeg tror vi skal ..." (utydeligt) "Oh, der er allerede til to udsendelser". Der var kun to tilbage, og så gik vi igang med det. Jeg sagde "Jamen det duer da ikke" - "Jo, De er netop glimrende, for De taler spontant, ikke efter manuskript, og det vil være glimrende til fjernsyn, med Deres symboler". Vi sad jo hernede. Jeg tror ikke - på en måde - at jeg har lov til at sige nej. Det er min pligt, hvis jeg kunne gøre et stort fremstød. Der er jo mange, der ser sådan en udsendelse, og så er det jo synd, hvis jeg forsømmer det. Hvis jeg har det, som jeg har det nu, så vil jeg godt.

H: Men så skal det nok forme sig således, at du sidder alene, at der ikke er personer med andre synspunkter.

M: Nej, det vil jeg ikke, - men så vil de måske nok ikke have det. De skal jo altid have en videnskabs stilling. Det gjorde de også --- Ja, det kunne være sygdom, at jeg havde den viden, han skulle jo sige noget. Det er der vist ikke mange, der tror på. De er vant til at opfatte det som sygdom, når man ser syner. Ham, der optog på bånd, han havde så mange spørgsmål. Hvor har De fået alle de penge fra? - Jo, der kommer støtte fra mange mennesker. Han var en meget rar mand. Jeg tænker på, hvad er det for betalinger. Jeg får 1800 for de par minutter. Hvad får de ikke alle disse ministre. Han sagde også, jeg ville få 2000, men de har --- det er nok, fordi jeg ikke er trænet (utydeligt).

18/3-80 - 18/4-80 – intet

[13. maj 1980 – side 1:]

Vedr. et testamente.

Det har vi aldrig set.

M: Nej, men jeg har talt med Eigil Hansen --- utydl. Det er jo klart. Da Gerner Larsson begyndte at rakke mig til, 20 år - mindst 20 år før jeg holdt mine største foredrag - at jeg var senil, han ville have skubbet mig ud. Det kunne ikke gå hurtigt nok. Han troede jo, at han skulle være min efterfølger.

Grethe: Der må ligge et eksemplar på notarial-kontoret i Nygade. Der kommer alle testamenter ind.

M: Eigil Hansen kan huske, og jeg kan også huske, at vi to gange var hos notarius publicus. Men jeg kan ikke huske, hvad det var, vi var deroppe med. Men jeg er klar over, at det var testamentet, det må have fået fart på, da Gerner Larsson ville have mig ud af bestyrelsen. Man kan fuldstændig se en plan, hvordan han har arbejdet på at fortælle de værste ting om mig. Begyndte dengang jeg havde 600 mennesker til

foredrag. De var også lidt forbavset. Der var nogen, der hørte på en vej oppe i Klint, der stod han og talte med en dame, der var gift med en mand fra Belgien. - En ældre dame - da sagde han "Jeg skal ikke regne med Martinus, han er senil". Så sad der nogle på en bænk, - det tænkte han ikke på, de sad og hørte det. Gunnar Frederiksen har sendt et brev, han er ikke bitter, han er ked af det, men --- Nej, jeg kan ikke se, han har grund til at være bitter, men når man så hører, at sønnen siger, ja, nu mangler vi bare, at den gamle skal væk, så vi kan komme til. Den gamle, det er mig. Sønnen er jo død nu, men når den metode var i tankerne, - og så det jo også ud til for faderens vedkommende. Han har travlt med at komme herover, bygger stort sommerhus og brede sig. Så det er ikke uden grund, at jeg ikke vil have ham ind i sagen. Men han kan jo holde alle de foredrag, han vil uden for. Jeg har selvfølgelig ikke noget mod ham personligt, - det har jeg ikke, ud over det, at han ikke kan være med på den måde. De skal ikke gå og vente på, at jeg skal dø, det er ikke den slags medarbejdere, jeg ønsker. Jeg tror da ikke, at jeg bliver sådan, at jeg generer folk. Jo, så skrev han skam også, at det ikke var utænkeligt, at han flyttede tilbage til konen. Han skrev med det samme og takkede, skrev meget pænt, og at han var ikke spor bitter. Han tror måske, det er fordi han er gået fra konen. Men det kan jeg ikke blande mig i. Folks private liv må de jo have. Men vi skal være på vagt overfor dem, der vil brase ind i sagen. Se, han har jo før prøvet på at lave en politik på det 4. kapitel, som det vil tage mindst 2-300 år - inden det bliver færdigt. Det er helt hen i vejret. Skrive en bog uden at sige nogetsomhelst til mig. Var han kommet her og havde snakket med mig, så ---

[13. maj 1980 – side 2:]

M: Nej, for jeg kommer ikke med noget, uden vi kan godt snakke om det. Men når jeg endelig har bestemt, så er det fra forsynet bestemt. Der er ingen, der kan påvise, at jeg endnu har lavet noget, der er (utydl.). Det er for sagen, man kommer ind - det er ikke for forretning, for at arbejde sig op. Nu er det så i orden. Nu kan han bare holde foredrag. Jeg går ud fra, at han går tilbage til konen. Såvidt jeg ved, er hun ulykkelig over det. Datteren har spurgt efter, hvordan det var, - om det var på grund af, at han var gået fra konen. Det er det ikke, - hvis to mennesker ikke kan forliges, har det skidt sammen, så må de jo gå fra hinanden. Jeg har jo før haft med sådan en masse ægteskaber at gøre, så jeg ved, at der er mennesker, der ikke kan leve sammen, de må gå fra hinanden. Vi kan jo ikke bestemme, at de skal være sammen. Vi kan jo højst give dem råd, når vi engang når så vidt, så vi har en god orden, hvor vi kan give råd. Det får vi med tiden. Det er jo ingen indmeldelse eller udmeldelse, så vi kan ikke komme og jage dem ud eller jage dem ind. Her i sagen har vi brug for dem, der deltager i administrationen, og sagen skal jo have sin egen skole og sine egne repræsentanter, den vil jo få forskellige afdelinger, efterhånden som den vokser. Men i øjeblikket har vi ikke brug for nogen, der kommer rendende. Han behøver ikke komme her ind for at holde foredrag, - det kan han gøre udenfor. Men nu er det heldigvis i orden, - i god orden. Men jeg synes, I skal vide, sådan en tone, - det bryder jeg mig ikke om. Når man hører sådan en tone, så er det jo ikke dem, man ønsker at få til medarbejdere. Han

ligefrem venter - det ser næsten ud til det. Hvorfor kommer han ikke og taler med mig og siger, jeg kunne få lyst til at være med i sagen. Så vil jeg gå fra skolen deroppe. Men nej. Han farer ned og snakker med Rossen. Jeg er et gammelt fjols, som han ikke behøver --.

(Henning havde besøg af ham i Klint, og da sagde han, at han nok havde forsømt at kontakte dig - fordi han ikke ville trænge sig på.)

M: Ja, det lyder så pænt. Men jeg er ikke sådan. Vigtige ting kan jeg nok tage imod. Men jeg kan jo ikke tage imod alle mennesker, der kommer og søger råd, - om de skal gøre det eller det. Det er så vigtigt, at jeg får Livets Bog ud nu snart, og der har jeg noget at arbejde med endnu, så det er meget vigtigt.

Henning: Han sagde også, at denne oplevelse havde betydet meget for ham, hans bæger var blevet lidt større.

M: Ja, hans brev var også meget pænt skrevet. Og det er jo også det, at vil han holde foredrag for sagen, så må han gøre det, - han må jo være glad for sagen. Han behøver ikke være glad for mig.

(H: det tror jeg nu nok han er).

M: Ja, da jeg for mange år siden holdt foredrag i provinsen og rejste rundt, da blev jeg 2 gange i Århus inviteret hjem til middag hos ham, og jeg må sige, de havde det mest skønne familieliv. De to børn var jo ikke så store dengang. Og de var jo sådan i den grad med i analyserne. Og vi havde det mægtig sjovt. Jeg fik et godt indtryk. Derfor blev jeg meget overrasket, da jeg hører han maser sig herind, bygger sommerhus - og jeg har ikke hørt det mindste til det, - at han går fra sin skole, sit embede. Men nu er det så i orden. Jeg følte, at det er bedst, at han ikke (utydl.). Jeg har en bestemt evne til at føle visse ting, og det må jeg jo benytte mig af.

Aage: G.F. har talt med Ib, Henning og Aage. Han kommer til Aage i morgen.

M: Ja, du kan godt sige, at jeg har ikke noget imod ham, tværtimod, de har behandlet mig pænt, og jeg var til middag hos dem. Men der er visse ting, jeg må tage stilling til i den sag, jeg har et ansvar og en samvittighed, og selv om man er venner, så må man se bort fra venskabet. Pligten må gå forud for det. Derfor er det også -- der skal ikke dannes klikker.

[13. maj 1980 – side 3:]

Der er virksomheder, hvor der er klikedannelser, og det er noget højst uheldigt noget. Der skal helst være en åbenhed og enhed mellem allesammen. Og, når det drejer sig om sagen, så er der ingen, der behøver at holde sig tilbage for at komme i snak med mig. Jeg river jo ikke hovedet af folk. Nej, jeg tror snarere, at når han ikke er kommet til mig, så er det fordi, han har haft en anelse om, at jeg nok ville råde ham fra det. Efter hans karakter at dømme, så tror jeg det snarere. Jeg tør jo ikke sige det bestemt. Jeg

synes jo også, der skal meget til at gå fra en kone, når hun er ulykkelig, og børnene var jo heller ikke glade for det. Men han sagde, at det var ikke utænkeligt, at de kom tilbage. Han sagde til mig forrige sommer deroppe, - så traf jeg ham en dag, og så spurgte jeg ham, hvordan går det til, at du er kommet over til sagen her? - Er der nogen i sagen, der har snakket til dig? - Ja, Rossen, sagde han. Nåh, og så sagde jeg ikke mere. Jeg vidste jo ikke noget. Men vi talte om hans kone. Nåh, I kommer nok snart sammen igen, sagde jeg. Ja, det var altså hende, der skulle tage initiativet. Nå, men det er jo deres egen sag. Det kan vi ikke lave om på. Selvom jeg har fået mange lavet om. - Ja, den gang jeg (talte med) mange mennesker, da var der mange ægteskaber, jeg fik samlet igen. Men det begyndte gerne med, at fruene kom, og siger en hel masse. Ja, det er meget godt, men kan jeg ikke komme til at tale med Deres mand også. Nej, det går bestemt ikke, det vil han ikke være med til. Men De forstår jo nok, at jeg kan jo ikke give Dem et virkeligt råd bare efter det, De siger. Det er ikke, fordi jeg tror, De lyver, men jeg skulle jo gerne høre --- Så i de fleste tilfælde lykkedes det, og manden kom også. Og jeg havde dem så hver for sig. Og så var der det gode ved mig - det ejendommelige, at de havde tillid til mig. De sagde ting til mig, som de ikke sagde til konen. Så fik jeg opdaget, hvad der var i vejen med dem. Tænk, de skjulte det for hinanden, så fik jeg dem så sammen igen og sagde, tror I ikke det og det ... Så sagde de - ja, det er da rigtigt. Det er mærkeligt, at vi ikke selv kom ind på det. Men der var også par, hvor det ikke kunne lade sig gøre. Det var bedst at råde dem til at lade være. Jeg fik et vældigt indblik i en masse mennesker. Jeg kan huske, at der var to år, jeg havde 300 hvert år. Gerne en 2 eller 3 stk., så kunne der være en dag, der ingen var. Det var om eftermiddagen. Jeg stod jo op kl. 4 og skrev, jeg kunne jo nå sådan en masse. Det er bare en brøkdelt, jeg kan nå i dag. 4 timers søvn. Det er heller ikke mere, men nu fordelt på mange gange. Jeg falder let i søvn, hjertet bliver træt. Jeg kan mærke, at når jeg har arbejdet et stykke tid, så kan hjertet blive træt, så falder man i søvn. Men jeg er klar nok, heldigvis. Det var værre, hvis det var galt med det. Der indtræffer tilfælde, hvor der er ting, jeg ikke kan huske. Det kan være navne. Jeg kan næsten se mennesket, men hvad var det dog, det hed. Så, når jeg slipper det, nogle minutter efter, så kan jeg erindre det. Men ellers, når jeg skriver og arbejder med mine åndelige ting, der er der ikke noget ... Det er en helt anden bevidsthed.

Rolf: om sin foredragsrejse.

M: Ja, det må være mærkeligt for dem, at Mogens nu er væk. Jeg hørte Vibeke råbe dernede. Hun ringede først til mig. Men jeg sad og drak te, og var lidt længe om at komme ind til telefonen. Så har hun allerede sluppet, og havde ringet, efter ambulancen, og det var jo godt. Og så kom hun tilbage: Ja, Mogens kan ikke få vejret. Og han sad med lukkede øjne og stønnede. Mischa var så oppe, men så faldt han sammen.

Aage: (om Ben Saxes artikel om Mogens i Psykisk Forum.)

M: Han havde lige fået en invitation til Island. Han var meget glad. Men så nogle få

dage efter der var det så, han blev syg. Han har jo haft det længe. Han var jo overanstrengt. Han holdt jo mange foredrag uden for - også hos spiritister. Og det er jo meget godt, når bare de er modtagelige.

M: Eigil Hansen, han er jo en ærlig mand, sørgede jo for at skrive i protokollen. Og pludselig - så går der en lang tid - og jeg syntes, det er da mærkeligt, at vi ikke har nogen bestyrelsesmøder. - Så siger jeg til

[13. maj 1980 – side 4:]

Eigil hansen: det er længe siden, vi har haft bestyrelsesmøde. Ja, det havde vi da i aftes. Ja, vi har haft et til, ved du ikke det? - siger han så. Nej, det ved jeg da ikke. Men Erik siger, at du har sagt, at det kan vi godt holde alene, du bryder dig ikke om at være med. Selvfølgelig skal jeg da være med i det. Det er da helt skørt. Tænk, sådan en frækhed. Og da så det ud til, at han var begyndt at lave en propaganda imod mig. I 20 år mindst havde han rakket mig til, og sagde både det ene og det andet.

M: Ja, der stod i de første love, at han skulle være præsident engang. Det blev lavet om. Det var lavet så fornemt, der skulle selvfølgelig stå præsident og alt det dér. Og det har jeg udkastet til, og der står jo beskrevet, at han skal eftertage — det er jo det, han --- det er jo originalen der - hvis han får tilladelse til - så er det jo altså den, hvor det står — så kan han --- Når nu det ordinære er væk, hvor det er lavet om --- Lad os nu sige, at han regner med at leve nu, og jeg dør, så står han med et testamente, hvor det står, at han skal være min arvtager. Det, der er lavet, hvor han ikke skal være det, det har jeg. Det må stå hos notarius. Det ved Eigil Hansen også. Han er jo meget sød, så han ved jo også, at det er diskuteret. Og jeg ved også, at vi var hos Notarius Publicus og skrev under på det. Han skrev garanteret, at jeg er normal. Lad os nu sige, at det var gået, som Gerner Larsson tænkte sig, han havde jo denne voldsomme sygdom - jeg vil sige, det var en sygdom - det var optimisme. Jeg skulle selvfølgelig dø, naturligvis, og så dør jeg jo desværre ikke, og han blev mere syg. Men han begyndte at arbejde med - og tror, han kunne skabe et misforhold mellem mig og tilhængerne. Og hvordan ville han have båret sig ad med at fortsætte sagen? - Men situationen ville så have været sådan i dag, at han stod med et testamente som viser, at han skal være min efterfølger. Men nu har Vorherre lavet hans efterfølgelse. Den er nærmest gået i luften. Nej, jeg følte også hans forfærdelige uforskammethed. Nu kan jeg selvfølgelig ikke sige, at han har taget det, men det ser jo sådan ud.

Grethe: (Om Mogens begravelse - vore omkostninger.)

M: Det kan ikke være andet. Førrådelse er førrådelse, og det er det simpleste, der eksisterer. Hvem er det, der siger sådan noget?

Aage: (om et brev, han havde fået fra Sørensen i Århus.)

M: Nå ja, han har så travlt med at forhaste sig med at skrive. Der var en fødselsdag, jeg havde. Så var jeg kommet ud fra fødselsdagen og op i en vogn, der holdt der. Så kom

der nogle mennesker, og så skyndte de sig tilbage igen. Og så siger jeg, jeg synes, der kom nogle mennesker, hvorfor kom de ikke frem. Nå, så tænkte jeg ikke mere over det. Så en dag får jeg et brev fra denne Sørensen, hvor jeg bliver i den grad skældt ud. Ja, jeg var så stor på den, at jeg ikke kunne hilse på dem. Så jeg skrev også tilbage: Jeg syntes nok, der var nogen, der nærmede sig min vogn, men de rendte tilbage igen, og jeg kunne ikke se, hvem det var, og jeg spurgte også om, hvorfor de ikke kom frem. Og nu var jeg jo meget træt, jeg er oppe i en høj alder - oven på sådan en dag. Jeg aner ikke det mindste om, hvem det var, - han mener, jeg var hoven og vigtig, og ikke ville hilse på ham. Jeg skrev også, at det kunne jeg slet ikke forstå. Jo, han skulle nok sørge for --- Han er tosset. Så skrev jeg et normalt brev til ham om, at jeg ikke forstår, hvad han er ude på, - jeg havde ikke set, at han var på vej, og jeg hilser på alle de mennesker, som jeg kommer i berøring med. Og jeg kan jo næsten aldrig komme ud af salen. De bliver ved med at --- Nå ja, så skrev han også tilbage, og bad om undskyldning. At skrive sådan et sjofelt brev. Men det kommer sig nok af --- nu er han jo bankbud, så de har det nok ikke så storartet. Jeg har også engang været der og spise til middag, når jeg holdt foredrag i Århus, men de havde givet mig 1000 kr. nogen tid i forvejen, og jeg tænkte deri det ligger - så skulle jeg næsten komme springende ud af vognen. Han har set sådan på det, at han har givet mig 1000 kr., og så kan jeg ikke engang hilse på ham. Så fik jeg rigtignok at vide, at det var, fordi jeg var storsnudet.

[13. maj 1980 – side 5:]

Aage: (om paneldiskussionen vedr. bisættelse - men Sørensen blev ved at spørge. Han skrev så og mener, at han ikke fik alt besvaret. Var uforskammet og bad undskyld.)

Rolf: om stiftelsen i Stockholm.

[24. juni 1980 – side 1:]

M:- Jeg mener, at G.F. kan holde foredrag, hvor han vil. Jeg har ikke noget imod, han holder foredrag. Det er ikke det, - men det er hans væsen. Jeg har en indre oplevelse af, at han ikke skal ind i sagen.

W: (om Ålborg og Hernings invitation til G.F.)

M: Hvis de synes om hans foredrag, kan de jo invitere ham. Vi bestemmer ikke over, hvad de ønsker. Hvis de ønsker det, - det må de selv om. Så må de tage risikoen, hvis han fortæller dem noget, der afviger fra analyserne. Han skal ikke sælge bøger.

M: Jeg regner da med, at vi kan finde nogen, der kan holde foredrag.

W: Så skal vi altså meddele, at vi ikke har nogen foredragsholder i øjeblikket?

M: Man kan holde foredrag frit. Vi er ikke nogen sekt, ikke sammenslutning. Det er noget, folk kan læse. Og hvis de er i en sekt, og holder meget af det, og befinder sig godt og er tilfredse. Ja men, så kan de jo bare blive der.

M: Jeg vil ikke sige, at de ikke skal støtte G.F. Han kan jo godt han er jo heller ikke helt dum. De kan udmærket tage imod hans foredrag. Jeg har ikke noget imod Frederiksen. De har været søde mod mig. Og der er slet ikke tale om, at der er nogen bitterhed eller lignende. Men jeg har mine principper, at jeg må følge de impulser, jeg får indefra. Jeg kan ikke gå imod det, og han har ikke båret sig rigtigt ad.

(nyt bånd)

Det skal ikke være en højskole i den forstand. Det skal være en skole i vores kosmologi. De unge mennesker, der nu arbejder med det kan nå at vokse frem og blive lærere til den tid, vi får en skole. G.F. troede nok, at det skulle ske nu, og så maser han på. Hvorfor siger han sin gode stilling op. Det er rarere ikke at have nogen over sig. Det må være sådan noget, der gør sig gældende. Vi havde tidligere talt om, at de, der underviste på aftenskoler, ikke skulle undervise hos os. Men jeg synes ikke, vi skal lave sådan noget. Så ville vi være som så mange andre. Vi har råd til at lade dem tale. Dem i Herning kan fuldstændig selv bestemme, om de vil have hans foredrag.

Ib: De skal blot vide, at de ikke kommer i et modsætningsforhold til Instituttet ved at lade ham holde foredrag.

M: Nej, han gør det blot på eget ansvar. Det eneste, vi skal værne, er hvem der kommer ind i sagen her, som vi skal arbejde sammen med. Selvom G.F. var min bedste ven, måtte jeg gøre det samme. Venskab kan ikke gøre det. Det må være kvalifikationer. Jeg kan åndeligt se, at han ikke skal indenfor dørene her, men han må holde alle de foredrag, han vil, også dem M.M. har holdt. Nu er det så nyt for os. Vi har ikke noget fortilfælde. Efterhånden kommer der en struktur. Vi skal ikke have noget imod mennesker, men vi skal bestemme sagens struktur. Vi kan sige: I kan vælge, hvem som helst til at holde foredrag. M.M. døde, men vi har ikke nogen, der er parat til at tage hans arbejde op. Men vi går ud fra, at der findes andre mennesker, der kan holde foredrag, og synes de godt om G.F.s foredrag, så må de endelig gå til dem. De kommer ikke i konflikt mod os ved at gøre det. Vores opgave er, at analyserne bliver så rene og klare som muligt, og at vi herfra gør det så rigtigt som muligt. G.F. kan holde foredrag, hvor han vil, blot ikke her på instituttet. Tingene kommer ikke frem, førend det er Guds vilje - der foreligger nogen forsinkelse.

(G.F. har skrevet et brev til Martinus, hvori han meddeler, at han var meget ked af det, men at han ikke er bitter, og at det ikke er utænkeligt, at han flytter sammen med Ingeborg.)

Alt det har jeg ikke sagt noget imod. Det er jo med i tiden - i folks udvikling, og det kan vi ikke blande os i. Fra min side er der ikke det mindste fjendskab imod ham. Der er kun

[24. juni 1980 – side 2:]

en analyse af hans væsen. Han vil lave noget, som jeg føler, at han ikke skal. Og det kan

føre til meget mere, hvis han får indpas her. Han har før villet lave et politisk parti på det 4. kapitel, hvis indhold først kan bruges om flere hundrede år. Det blev selvfølgelig en fiasko. Det snakkede han ikke med mig om. Jeg fik sendt bogen, da hele fiaskoen var overstået. Hvad vil han nu her. Han vil spille en drabelig rolle, bygger et sommerhus, hvor han samler en masse mennesker. Men han er ikke kvalificeret til det, man kan ikke stole på hans fortællinger. Ude i livet er han sin egen herre. Der kan han gøre og sige, hvad han vil. Vi er ikke det mindste uvenner med ham. Han tror måske, at det er, fordi han er rendt fra konen. Det er det ikke - selvom hun var meget ked af det. Jeg forstår ikke, han forlader en stilling, ovenikøbet for tidligt, før pensionsalderen. Alle mennesker må modtage sagen, som det passer dem. Vi kan ikke diktere dem, at de skal acceptere os. De, der er imod det, må være det - det er de nødt til, når de ikke har anden forstand.

M.M. skulle have snakket om det i tide. Men M.M. var et godt menneske, men meget veg. Dengang vi begyndte med medarbejdermøderne her, - det var Gerner Larsson rasende imod, det er en sammensværgelse, sagde han. Det sagde han til M.M. Men M. sagde ikke noget. Han burde have sagt nej - jeg var med til det, så det er ikke nogen sammensværgelse. Tænk på, hvad de to, Vibeke og Mogens har gjort. De var med i begyndelsen. De fik så lidt. Vi kunne ikke lønne dem. Skattevæsenet ville ikke tro, at de kunne leve for så lidt. Eigil Hansen måtte bekræfte, at det var rigtigt. M. har jo også gjort det godt og vundet mange tilhørere. Der er blot det ved det, at han ikke er i renkultur. Hans foredrag er gode, men han blander så meget deri. Man skal holde foredrag over alt det, der støtter moralen og verdensbilledets struktur. Alt det andet er der nok til at holde foredrag over. Det skal vi ikke blande op i vort. Vi skal holde det rent. Folk kan læse vore bøger - eller lade være, akkurat som de kan nyde solen eller gå i skygge. Det er ikke nogen religion. Menneskene skal ikke have en religion mere. Det er de vokset fra. Det var nødvendigt, da de ikke havde intelligens nok til at analysere. Da var det deres instinkt, der sagde dem, at der var højere magter. I deres primitivitet dannede de deres guder. Men verdensgenløsningsprincippet - der også danner forældreprincippet - og som danner kristusprincippet. Da menneskene var nået et vist stadium, kom kristus, men han kom ikke for at fortælle dem en videnskab. Den måtte han love dem senere. Han sagde: Faderen skal sende talsmanden den hellige ånd. Den skal lære jer alt det, jeg har sagt. Han skal tage af mit og give jer. Alt, hvad faderen har, det er mit. Jeg har mange gange på talerstolen sagt - jeg og faderen vi er eet - jeg mener ikke, at jeg er Vorherre selv. Men jeg mener dermed, at mine analyser er med Guds væremåde, med Guds vilje. Man kan ikke sige noget højere end dette, at man skal tilgive ikke blot 7 gange, men indtil 70 x 7 gange. Man skal altid gøre det. Videnskaben er jo begyndt at vide, at alt er svingninger og alt går i kredsløb. Men først og fremmest skal de vide, at al kraft - al den bevægelse der er i verden (ikke blot vore egne) - træernes blade, havets bølger, alt det, der vokser, de kommer fra jeger. Kloder, der bevæger sig, alt udgår fra jeger. De kan ikke udgå fra nogle døde ting. Ingen energi kan gå i lige linje. Derfor kommer det tilbage til sit ophav. Men i denne

energiudfoldelse skaber menneskene livet. Livet er noget, der skabes. Livet i sig selv er ikke evigt, men det holdes evigt fornyet. Livet er ikke en evig fortsættelse af det samme, det er opdelt i afdelinger. Vi har en afdeling, hvor den forudgående spirals erfaringer degenererer, og hvor vi lærer. Vi kommer til en ny spiral, frostblomsterne på ruden, og så frem til instinktplanet. Dertil hører også dyrene og menneskene - de er ikke færdige med instinktplanet - det religiøse princip er levninger af instinktplanet. Kristus kunne ikke lære menneskene intellektualitet. Ligesom det 3-årige barn tror på faderen, faderen finder billeder, lignelser --- "hvis du ikke er rar, så kommer bussemanden" --- det kan barnet forstå. Når præsten

[24. juni 1980 – side 3:]

siger til os - det var, da jeg gik til præst - Det er forfærdeligt med det lille barn, der blev født og ikke blev døbt. Det gik jo lige til helvede. Det er akkurat det samme som "Så kommer bussemanden". Det er, fordi mennesket er på samme stadium med instinktet. Men Jesus måtte så udsætte det. Han siger: Jeg har så meget at sige jer, men I kan ikke bære det. Han siger ikke: Så skal jeg komme senere. Han siger: Faderen skal sende talsmanden, den hellige ånd. Den skal fortælle jer det, som I ikke forstår idag.

Spm: Hvad skal de i Klint sige i anledning af G.F. De vil ønske at vide, hvad årsagen er til vor disposition.

M: Vi har ikke andre gaver at give dem, end at de kan holde foredrag. De kan ikke blande sig i analysernes fortolkning. I er mine hjælpere til analysernes fortolkning. Så kan vi ikke optage mennesker, der ikke forstår analyserne.

Aage: Jeg har sagt til G.F. Du - Martinus - mener, at det er uheldigt, hvis nogen, der er medarbejder i sagen, er det - ikke fordi de vil hjælpe sagen, men fordi de gerne vil spille en rolle. Jeg nævnte også andre ting og sagde så til ham, at så må han gøre op med sig selv, hvilke af de ting, der siger ham noget. Og da er hans reaktion den, at hvis nogen tror, at jeg vil spille en rolle, så er de forkert på den.

M: I er jo vokset ind i sagen af jer selv på grund af jeres interesse, og fordi jeg kunne se, at jeg kunne stole på, at analyserne var fundament for jer. Men F. - jeg troede meget godt om ham dengang jeg holdt foredrag i provinsen. Da kom jeg 2 gange til middag hos ham. De havde det mægtig godt, et fint familieliv, og børnene var ikke så store dengang, så de var ligesådan indstillet. Så hører jeg nu mange år efter, nu han er gammel og hører ikke rigtig noget til mig. Så laver han det nummer og spekulerer i at sige sin stilling fra, for nu skal der laves en skole her, og så skal han naturligvis blære sig på, at han er den, der bliver valgt. Men det er ikke den slags lærere, vi skal have. Vi skal helst have nogen, der ikke er akademikere. Det får vi ikke brug for. Naturligvis kan der godt være akademikere, der kan bruges. Vi skal ikke være bange for det. Men hovedsagelig skal vi have vore egne lærere, som vi selv uddanner.

Aage: Det, der er sagen er, at G.F. har urene motiver, og at han vil have sagen til at

udvikle sig hurtigere, end forsynet, og det kan man ikke forklare G.F., men G.F. bekræfter, at han ønsker en hurtigere udvikling af sagen.

M: Ja, han tror, at når han kommer til, så skal det rigtig vokse. De tror, at der ikke sker noget. De har ikke den fornødne tålmodighed, og det viser, hvor lidt de kender til det. Man må kunne sige det, så de kan forstå det.

Ib: Jeg har sagt til nogle, at Martinus har vurderet denne sag, og der er dybere liggende årsager til, at det er bedre, at G.F. udøver sin virksomhed udenfor end indenfor instituttet, og det har Martinus en særlig evne til at vurdere, men det kan han ikke gøre nærmere rede for.

M: Det er også rigtigt.

Aage: Det er skrevet til G.F., at det er til størst gavn for sagen og for G.F. selv, at han arbejder for sig selv.

M: Ja, det er det absolut. Jeg ser, at det hverken er til gavn for ham eller sagen at lade ham komme ind i sagen. Mennesker, der har den indstilling: Bare væk med den gamle, så vi kan komme til, for bestyrelsen snakker jo bare.

M: Man kan sige, at der bliver størst nytte ved, at han bliver udenfor sagen, både for ham og for sagen. Det er mit syn på det. Der er ikke tale om ondskab, bitterhed eller fornærmelse. Han kan holde foredrag, hvor han vil, også i Mogens Møllers fodspor.

M: Man kunne også skrive et stykke i Kosmos, - at der er visse mennesker, der er bedre til at være udenfor sagen. Nu er det jo det, - hvad er det at være indenfor. Det er jo kun de mennesker, der skal befordre administrationen og så selvfølgelig, når vi danner en skole. Men der kan

[24. juni 1980 – side 4:]

kan man ikke komme rendende og bestemme, at man vil være der eller der. Det må vi selv bestemme. Vi skal selv bestemme, hvem vi vil have til medarbejdere, - det er ikke alene os, der bestemmer, det skal også være med Guds vilje. - Og der følte jeg med det samme, at ham skulle man passe på.

M: Man må i fremtiden være meget opmærksom på, hvem man vælger til bestyrelsen.

Ib: (om lokalplanen.)

Ib: (om sekt- og foreningsdannelse skal nævnes i loven.)

M: Det religiøse kan vi da ikke tage væk. Det bliver ikke nogen religion, det er en videnskab.

T: Det er en præcision overfor myndighederne, at det ikke er en forening - ingen generalforsamling.

M: Ja, det kan godt være, det har en betydning. Men så vil de sige, hvad er det så for noget.

Ib: Der står, det er en selvejende institution.

M: Ja, og der står også, hvad formål det har, - men om det kan gavne, at der står, at der på ingen måde kan dannes sekt eller sammenslutning eller forening eller noget. - - Det kunne jo godt være en gang. For der er jo visse ting, den godt kan lave forening med, - bare ikke med analyserne.

Ib: Ja, det er også bare det.

M: Så det skal man nok måske ikke skrive, - ja, hvis jeg vidste, at det kunne gavne.

H: Ja, hvis det overfor myndighederne havde nogensomhelst positiv betydning, men det tror jeg ikke.

M: Det ved jeg ikke, - de ville måske hellere have, at der skulle være noget - sådan noget, - ja, jeg regner med — politi har jo svært ved at holde orden, så man kunne godt tænke sig, at de var mere indstillet på, at det skal være religiøst, - at der skulle laves sekt og samfund. Når verden er så fuld af vold - det vokser jo kolossalt, det med vold. -

Ib: Myndighederne er jo bange for disse religiøse sekter, der lokker penge ud af folk.

M: Ja, det er også rigtigt. Han er jo forfærdelig, denne --- Det var måske bedst at skrive det. Hvis det nu står i strukturen. Er det ikke nok? - Men så er der det ved det, hvad siger skattevæsenet. Det, der skal give os skattefri. Der skal ikke laves nogen sekt, ikke nogen forening. Hvad skal pengene så gå til? - Så kommer det til at se ud, som om - det var til privat.

Aage: Der er ingen medlemmer, der kan stemme om, hvad pengene skal bruges til.

Ib: I det øjeblik det er en selvejende institution, - det er jo det.

M: Ja, der står jo, at det skal udbrede sagen, åndsvidenskaben. Men de, der skal give tilladelse til denne fri arveafgift, de tænker, ja, hvad er det for noget, det er hverken sekt eller forening, eller samfund.

Ib: Jeg tror, de er mere bange for sekter, men vi kunne jo høre juristen ad.

M: Det, der er tale om, det er åndsvidenskab. Den skal udbrede åndsvidenskab. Det kan godt være, folk tror, det er storhedsvanvid at sige åndsvidenskab. Men det er meget mere rimeligt at sige, at den almindelige videnskab er det. Den har ganske vist mange, mange fine ting, det må man sige, den har. Men i forhold til kosmisk viden, da er den meget spagfærdig. At tro, at jorden er blevet til ved en eksplosion, alt det, de tror om solen, alt det de tror, det er så forfærdeligt.

Ib: Vi kunne evt. spørge juristen ad, om det har en eller anden betydning.

M: Ja, det vil sige, han ved det måske heller ikke. Jeg tror snarere - hvis vi undlader at skrive det - skal det stå der.

Ib: Nej, jeg stiller spørgsmålet, om det kunne være nyttigt at have det.

M: Det står ikke i forvejen - så skal vi ikke have det. Jeg føler, det skal vi ikke røre. Det er også rart at have sin frihed, hvis der skal

[24. juni 1980 – side 5:]

laves et eller andet. Ikke fordi jeg tror --- der skal ikke laves en religiøs sekt. Men det kan godt være, vi skal lave en forening for et eller andet, f.eks. Bisættelse. Alt det materielle, det må jo laves i forening.

Ib: Men det er ikke det samme.

M: Det er jo noget, folk kan melde sig ind til. Hvis ikke det bliver en forening, så bliver det dyrere. Der er ikke noget galt i, at vi laver det til forening. Men det åndelige, det må være frit, for det drejer sig om menneskets udvikling.

Ib: Selvfølgelig skal man kunne lave en forening over bisættelse.

M: Men der er det jeg mener, skal vi så ikke hellere lade være med at nævne noget. Vi har jo lov til at lave bisættelsesforening.

W: En sådan forening har ikke noget med instituttet at gøre, bortset fra, at vi er interesseret i det, men det har ikke forbindelse med vore love.

M: Det kommer i strukturen, og de vil også gennem instituttet få adgang til bisættelse, det skal ske gennem instituttet, vil jeg tro.

Grethe: Jeg tror nok, det er det Finn arbejder med, og da regner han med, at det er flere end dem, der er interesseret i Martinus arbejde, der vil med i foreningen.

M: Nå ja, skal hver enkelt bare tilslutte sig. Det behøver vi ikke beskæftige os med.

[nyt bånd]

(Martinus vil læse Finn B.s forslag nærmere igennem. Der er ingen arveafgift i forbindelse med forfatterrettigheden, idet det er overdraget instituttet i levende live.)

H: skal tale med Glibe.

M: (Om Hannemanns holdning til den frie vilje.) De forstår ikke den frie vilje. De ved ikke, hvad der er vilje og ikke-vilje.

M: Finn skal ikke overtage regnskabet. Jeg er begejstret for det arbejde han laver. Men ingen skal selv bestemme, hvad de vil lave eller, hvor de vil virke. En revisor kan ikke være medlem af en bestyrelse. Vi må blot sørge for, at bøgerne bliver trykt ordentligt, at der virkelig er et skelet i sagen, og at det hele går efter principperne, - efter

analyserne. Der er ikke nogen ansættelser. Jeg mener, bestyrelsen vælger de nye. Jeg regner med, at I går ikke fra på een gang. Det kan godt være, vi ikke skal være så mange. I øjeblikket er vi 8 - der er tale om 4.

M: Bestyrelsen holder øje med de forskellige medarbejdere for at se, hvem de kunne regne med som nyt medlem. Så er han prøvem medlem et år, næste år er han i bestyrelsen og det 4. år er han formand. Det skal hedde rådet. Efterhånden vil sagen ligge i sit leje. Strukturen bliver det samme. Naturligvis vil der med årene være ting, den skal rette sig efter. Rådet må holde øje med, hvem det kan tænkes at egne sig til at gå ind i rådet. Der skal ikke være stemmeret, vælgere e.l. Rådet skal optage de nye. Tidligere tænkte vi på eenstemmighed, men det vil give vetoret til en eller flere. Så må flertallet være gældende. Måske 5 medlemmer. Det skal ikke præciseres, at bestyrelsen er mere end andre, eller at de er en overklasse.

Finn skal ikke have for meget magt. Han skal ha sit arbejde udenfor - som revisor, men ikke på Grethes plads. Han skal ikke tro, at han, fordi han ordner gavebreve og testamenter, har en fortrinsret, men det skal han vide, at det er noget, han gør af sig selv uden at forlange det mindste. Forstår han ikke det, må han læse gavekultur.

(Protokollens indhold oplæses for denne dag.)

Slut.

[5. august 1980 – side 1:]

M: Det er ikke os, de skal tjene, det er faktisk dem selv. Sagen er til for dem selv, og det er dem selv, der skal holde den gående. Det er ikke os, der skal - sådan set -- men selvfølgelig. Sagen skal have en ledelse. Men sagen er uden indmeldelse og uden udmeldelse. De er frit stillede, dem der kommer her. Og de er også frit stillede — den lærdom de får, kan de gå ud og holde foredrag om, og de kan selv lave studiekredse. Men så er det, at det går hen og bliver lidt indviklet med de her --- spørger Willy, om han har studiekredse.

W: Nej, jeg er lidt i tvivl om det.

M: Når man ser, hvor mange mennesker, der kommer til fødselsdagen, så ser det ud til, at jeg begynder at blive berømt. Vi kan godt regne med, at der kommer mange mennesker og melder sig til. Men - disse punkter her, — hvor det er vanskeligt at lave, uden at komme til at lave forfordeling, - det må vi være lidt forsigtige med. Jeg synes godt, at vi kan sige, at to mennesker, f.eks. - flere bliver der ikke, der kunne holde foredrag, f.eks. Willy og Bertil.

Ib: Man kan jo tage stilling til det i hvert enkelt tilfælde.

M: Ja, for vi må vide, hvem det er. Det må være en, der betyder noget, for det kan jo ikke hjælpe noget, at vi har en, der ingenting betyder. Men når nu - f.eks. det er en, der har været (er) i bestyrelsen, så kan man jo ikke sige, at han ikke betyder noget. Willy og

Bertil kan holde foredrag, hvis der er plads til det. (Det kan man ikke sige om Erik). Hvis vi finder en dygtig foredragsholder, ja - så er det jo klart, hvis der er plads. Ellers tager vi ham ikke. Det er noget, vi ikke skal reklamere med. Og hvis nogen gør - så må vi sige: ja, men det er mennesker, der er i studie --- vi ikke forlange, at de skal gå ud og holde foredrag ude, når der er plads her.

W: Skal der i fremtiden være studiekredse her på instituttet?

M: Ja, det er noget, bestyrelsen bestemmer. Det må være - efter som tingene danner sig til. Det kan vi ikke så godt sige noget om i dag. Vi ved ikke, hvilke omvæltninger, der kan komme. Der kommer en stor omvæltning. Nu må vi jo regne med, at sagen har været et foster, og det er gået sådan, som det bedst kunne. Men det kommer nu dertil, at vi må holde strenge regler og være meget bestemte overfor de forskellige ting, vi bestemmer. For ellers flyder det ud, og så bliver der spektakler. Hvorfor skal han det, og hvorfor skal hun det. Princippet er, at alle kan komme og høre foredrag, og hvis de mener, de er dygtige nok, kan de gå ud og holde studiekredse hjemme i deres eget hjem - eller de kan, hvis de vil videre - leje salen - en sal. Hvis de ikke gider leje en sal, så er de jo ikke meget værd - hvis alle andre skal betale for dem. Dem, der virkelig er glade for sagen, de går ikke af vejen for at leje en sal af og til. Og den skulle jo betale sig, fordi de skal tage betaling for det. Og hvis han er dygtig nok, så skal foredragene nok betale sig. Derfor mener jeg ikke, at der skal være nogen henvisning til, at de

[5. august 1980 – side 2:]

kan komme her. Vi får sikkert nok at gøre her, og vi får sikkert også nok brug for vore lokaler, - på helt andre måder, end vi har nu. Der kan komme mange ting, vi skal tage stilling til, når nu Livets Bog nu rigtig kommer ud - jeg regner med, den kommer ud i sommer. Det arbejder jeg vældigt på. Derfor har jeg ikke kunnet gøre så meget ved strukturen, men den kan I nok lave selv, ved at vi snakker sammen om det. Vi lader Bertil og Willy - hvis de får tid - holde foredrag. Jeg tror, vi får brug for lokalerne på mange måder. Det er også muligt, at vi kommer til at bygge om. Der kan ske så mange ting. Når der møder så mange mennesker op, så kan man ikke sige andet, end der må være en virkelig sikker interesse. Der kommer nok 1100.

H: Hvordan skal vi forholde os med uafsluttede arbejder?

M: Der er jo bare det, at jeg kan ødelægge dem, klippe dem i stykker. Der er jo mange ting, mange symboler, jeg ikke når at få lavet, - der er 100 symboler, og en vældig stor analyse af spiralerne, det kan jeg jo ikke ...

Ib: Vi har været inde på, at vi skal tilintetgøre de ufærdige symboler.

M: Ja, det tror jeg nok, vil være klogest. Ja, for jeg kan jo ikke være sikker på, - jeg kan nok være sikker på jer - men hvordan kan jeg være sikker på - om 50 år.

Rolf og Micha: Nogle har fotograferet dem af, f.eks. Per Bruus Jensen. Man kan ikke

hindre nogen i at beskrive dem.

H: Det er nok - for at undgå plagiat - nødvendigt at arkivere originalerne.

M: Der er jo ingen, der kan kommentere analyserne. Jeg har jo lavet symbolerne før analyserne.

Rolf: Per har holdt foredrag om de mange spiraler. Der brugte han et andet symbol.

M: Ja, jeg har jo talt om de mange spiraler. Men det var jo meningen, at jeg ville fortælle ... men der er 24 spiraler, - og så får jeg impulsen, at jeg skulle holde mig til det andet. Det, som mennesker kan forstå. Det kan jo ikke nytte noget at lave noget, folk ikke kan forstå. Det ligger jo sådan, at man helst vil lave det størst muligt. Det har ligget brak nu i mange år, det med spiralerne. Ikke desto mindre så har Mogens Møller - de har fået fat i en del af det. Hvordan de forklarer det, det ved jeg ikke. Dengang jeg tegnede det, da holdt jeg foredrag om symbolerne, og det er det eneste, de har. Jeg ved ikke, hvordan de har fået fat i lysbilleder. Nå, men der ligger ikke nogen særlig forklaring af mig til de nye symboler, og derfor er det, jeg mener, at hvis de får ret til at fortsætte, hvad bliver der så ud af det. Alle tror jo, at de ved meget mere, end de ved. Heldigvis ikke alle, men der er altid nogle, - de ved det hele. Og de kan nemt lave det færdigt - og hvad bliver der så ud af det?

Aage: Selvom symbolerne ligger i et arkiv, så er de udtryk for, at du kunne have bragt meget mere, end end du kunne nå i dette liv.

M: Ja, - selvom det nok har varet længe at lave det, så er det ikke så forfærdelig meget, - jeg kunne jo skrive langt ind i den næste spiral. Det kan de ikke rigtig forstå. Nej, for så skulle jeg begynde helt nede i mikroverdenen, i mineralerne, - det er jo begyndelsen til en spiral - og så fortsætte osv. Men der er jo en masse ting, jeg ville have fortalt om spiralerne. Jeg havde jo materiale helt op til 24 spiraler, og en spiral er jo et område, indenfor hvilket

[5. august 1980 – side 3:]

man oplever kulminationen af mørket og bagefter kulminationen af lyset. Så begynder en ny spiral. Vi har nok et evigt liv, men det er ikke sådan evigt uafbrudt. Det er opdelt i disse spiralafdelinger. Sådan er det opdelt. Nu ved jeg ikke, hvor meget I har forstand på det. Det er min mening, så vidt jeg har kræfter - det er min hensigt og meget store ønske på lørdag aften - at fortælle verdensbilledet, så meget af det som det kan lade sig gøre på den tid, jeg har - og føler, jeg kan. De kender mine analyser hist og her og ved meget god besked. Men det samlede virkelige verdensalt det er det, jeg er ved at lave nu for tiden. Det har de ikke rigtig fået, og de kan ikke rigtig selv. Man må have dyrene med. Hvorfor er dyrene til? - Tror man virkelig, de er til blot for at æde hinanden? - Man ser aldrig noget af det, der er færdigt i naturen, uden at det har et kærligt formål. Skulle så ikke dyreriget være noget, der har et kærligt formål? - Jo, det er det jo netop. Det er jo mennesker på det stadium. Men på det stadium er de netop

tvunget til at æde hinanden, tvunget til mørket. Hvordan skal de ellers komme til at opleve noget lys. Det skal indprentes i levende væsener, - mørkets erfaringer. Uden mørkets erfaringer er der ikke noget lys. Det er ikke noget, der begynder - det er jo evige gentagelser. Men i begyndelsen på en spiral. Der ser man, at begyndelsen er det, — da er det jo væsener, der har udlevet foregående spiral. Men de har jo bag sig salighedsriget. Skæbneelementet er jo ført videre frem. Det er i selve jeget, for det, vi kalder hørelsen, synet, lugten og smagen, - det er virkninger af noget, som de absolut ikke kan iagttage. Det er virkninger af noget immaterielt. Men jeg forklarer, at det er bare ikke immaterielt. Verdensaltet består af et område, der består af materie, men det er meget lille - og så har det et vældigt område, der består af ånd. - Det er altså det fine stof.

(båndet gik itu, og er samlet her)

Deri har vi vore astrale legemer, astrale åndelige syner. Så består verdensaltet af et element, der ligger over det. Og det kalder jeg guldglorien. Det er det allerhøjeste, og deri ligger skæbneelementet. Og skæbneelementet, det betyder urbegæret. Det er det, der får folk til at være bange - får dem til at passe på deres legeme. Og så kommer moderenergien, den kommer med energierne hørelsen, lugten og smagen og alt det der og så kommer de energier, der danner bevidsthed, men det er altså talentkernerne. De er immaterielle. De ligger i et felt, der er utilgængeligt. - De er aldrig nogensinde skabt. De har evigt været til, men det er virkningerne af dem ... Når en læge undersøger hørelsen, - og øjet. - Det er altså apparater. Men det er ikke øret, der hører, eller øjet der ser, huden kan ikke føle. Men det er ingen steder synligt. Det har ingen synlighed. Vi må regne med, der er ingen tomhed i verdensaltet. Der er denne guldglorie, som jeg kalder det, og som jeg har oplevet det. Her har jeg oplevet, jeg var i det allerhøjeste - udenfor al skabelse. Og det har jeg sidenhen fået impulser om, at jeg skal forklare, det er altså jeget i alle levende væsener. Det er det faste punkt. For der er absolut ingen bevægelse. Disse talentkerner berører åndsområder, der begynder manifestation - det sætter de materielle ting i svingninger. De materielle ting bliver i så tætte svingninger, at de bliver tætte. Ligesom egerne i et hjul: når de står stille, så kan man stikke fingeren ind. Når de går rundt, så danner

[5. august 1980 – side 4:]

de en flade, og hvis de går voldsomt rundt - jo hurtigere de går rundt, des fastere bliver den flade. Til sidst kan det gå så hurtigt, at man kan sætte fingeren på, uden at det gør noget. Men så skal det jo være meget tæt i egerne. Alt - se bordpladen - alt det, der er til her fysisk, det er svingninger. Disse svingninger går så langt ned, at de til sidst er udenfor sansningerne. Men - her danner de materie - Her er det så, at vi skal have en fysisk krop, fordi ved at arbejde med materien, - den gør nemlig modstand - der skal vi selv finde ud af, hvordan vi former det og hvordan. - Og der er det jo først lavet sådan, først og fremmest er det indsat sådan, at dyrene --- og ligesådan nede i mikrovæsenerne. De må sørge for deres liv - for at få føde, for at forsvare sig - for

deres afkom. For der skal nye kroppe til efterhånden. Det, som gør sig gældende - der hos dyrene - det er for at få liv i det. For hvis de ikke var forfulgt, og hvis der ikke var dette urbegær. Så ville det hele jo være standset. Men nu er vi altså - det hele, det er svingninger. Og de har denne angst for døden - dette med, at de skal passe på deres krop. Og vi jo også - at alle dyr er bange for at dø, de forsvarer sig. Menneskene også. Undtagen dem, der begår selvmord. Men det er jo dem, der er kommet ud af kurs. Så kommer vi igennem dyreriget. Hvorfor er der så mange slags dyr. Jamen det er jo, fordi de kan danne bevidsthed. Hvad bliver der ikke af bevidsthed ud af disse mangfoldige former. En edderkop gør sine erfaringer. En løve, en flodhest, en fisk i vandet gør sine erfaringer. En krokodille gør sine. Der bliver jo en viden af en anden verden igennem alle de erfaringer, som opsummerer sig. Så kommer vi frem til menneskene. Dyrene kan ikke være andet. De skal være krigere. De har en krop, hvormed de kan forsvare sig, og de kan angribe, så de er nødt til at være krigere. Det eneste behagelige, de har, - det er deres afkom og deres parringsakt - og det er den eneste måde, Gud er tilstede i dyreriget ... Så kommer vi til menneskeriget. Da begynder dyrene at benytte forpoterne, abeskikkelse. Denne abekrop - den er begyndelsen til en vidunderlig krop. Vi har en fri krop. Vi kan nu stå på to ben. De andre to lemmer kan vi bruge til en hel masse ting. Det har givet os vor forstand. Ligesom snablen er med til at gøre elefanten klog. Elefanter er jo meget kloge. I Indien kan de bruge dem som barnepiger. Jo, altså, se ... Så er det jo sådan. Nu har menneskene fri vilje til — d.v.s. urbegæret gør sig stadig gældende, det skal søge kosten, stadig opretholde livet. Men nu kan de lave deres våben. Nu er kroppen ikke noget livsvåben, men med kroppen kan de lave våben, og det er den dygtighed, de også har skullet igennem. Nu har de i tusinder af år kriget med hinanden. Først havde de jo instinkt, og da kunne de jo ikke lave så meget. Og det viste sig også, at det er instinkt, der holder folk nede på kirken, hele kirkeområdet over hele verden er kun instinktplan. Derfor er det troen, der gælder der. Hvis det var intelligens, hvis det var videnskab, så ville kirken jo være af stor værdi idag. Men det er den jo ikke. Det er grundenergiene, der taber sig - det har jeg vist på billederne. Så er det følelser, der skal udvikle sig. Hvordan kan følelse udvikle sig, uden ved at de får opdaget, at det gør ondt - og det gør godt. Menneskene lever så og parrer sig - det er også en skole. De lærer, at de skal føje sig efter hinanden. Og det er også en vis

[5. august 1980 – side 5:]

form for Guds nærværelse med ægteskabet, så længe det er lykkeligt. Men efterhånden bliver de jo eksperter i at gøre det, dyret ikke kunne gøre. Og nu har de frie hænder, de har hjerne, og er nået så vældig frem i udviklingen - og på en vældig kort tid, så at sige - at de er nået frem til, at de er blevet til skade for jorden indvendig. Jorden er jo et levende væsen, en levende organisme, i hvilken vi er mikrovæsener, akkurat som vi har mikrovæsener i os. Men nu er menneskene blevet ved med at lave våben. De har i den grad lavet våben, værre og værre våben, mere og mere dødbringende, og så har de fundet på at sprænge noget af jordens organer. De

sprænger atomkerner. De havde ikke regnet med, at det er et livsorgan for jorden. Jordens livskraft er jo millioner gange større, end kraften hos mikrovæsenerne. Vores livskraft er jo større end vore cellers kraft. Den er millioner gange større end kraften i en celle. Hvad har en celle, hvad har et blodlegeme i forhold til vor livskraft. Nu har mennesket sprængt atomkernen, og derved bryder der jo en kolossal kraft ud. Den vældige sky, som vi har set så meget på billeder, og det er ikke bare det, - men så sker der sygdom i jordens indre. Hvad er det for en sygdom. Det er kræft. Det viser sig at den er kræftbefordrende. - Der er også andre ting, der skaber kræft. Men radioaktivitet er kræftbefordrende, og det er ikke rigtigt, at de tror, at de kender rummet. De kender ikke alle de materier, der er i rummet. Der er en masse materie i rummet, der er skadelig. Og der er en masse radioaktivitet, der måske ikke er oppe i den størrelse, som de kender, men som de ikke kan iagttage, men som kan lave sygdom. Hvorfor er kræften blevet uhelbredelig? - Nej, men derfor er det, der kommer ragnarok. Hvorfor kommer der ragnarok. Jorden begynder at søge lægedom for sig selv. Det er da klart, når den begynder at opdage sygdom. Ragnarok kommer også, fordi man skal have erfaringer. Så begynder menneskene her i ragnarok, når nu byerne ligger i ruiner, og alting er ødelagt, alle gode ting, de har fået lavet er sprængt i luften, - deres politik bliver helt hen i vejret - det bliver en ødelæggelse så forfærdelig. Så begynder de at tænke, hvordan kan det være? - Så begynder de at spekulere i, hvor kan det være. De har jo set, at alt, hvad naturen frembringer og gør færdigt, det er fuldstændig fuldkomment. Al den mad, vi har på bordet, den laver naturen. Og det, den selv laver færdig - f.eks. bananer. Jeg mener ikke, at der er noget tilberedt kost, der smager bedre end bananer. Og æbler og pærer, blommer og vindruer og alle store frugter, man har i de varme lande. Det viser sig, at det, naturen laver færdigt, det er altid til lykke for andre væsener - det ender som kærlighed. Men der er jo hundreder af ting, der ikke er færdige endnu. Det viser sig som ufærdigt. Hvad vil det sige, at det er ufærdigt? - Det vil sige, det er generende - det laver ravage. Hvad er det, menneskene gør. Laver de ikke ravage, - var det ikke det, Kristus forudsagde samtidig med genkomsten - Så skulle menneskene opleve rygter om krige, og krige, og der skulle være jordskælv her og der, og han kommer også ind på denne her sygdom. Han siger: Ve dem, der er frugtsommelige i de dage. Hvorfor siger han det? - Hvad har det med det at gøre? - Hvorfor er de værre stillet end mændene? - Fordi deres foster bliver vanskabt inden i dem selv ... Det er jo ejendommeligt at se, der kommer en lille ting - der bliver her røbet en lille ting, som dem, der skal have med det at gøre,

[5. august 1980 – side 6:]

senere kan opdage. Når jeg nu siger disse ting, så vil de jo forbande mig mange - alle dem, der nu er blevet eksperter i --- Men det er noget, de må absolut holde op med. Atomkraften. Endnu er der ingenting på jorden. For jorden den er i kosmisk bevidsthed. Endnu er det kun noget, der hører med til dens reaktioner. Det, de har lavet af svineri og alt det der - denne opbygning igen, det er noget, som menneskene ikke vil få så vanskeligt ved at gøre. Fordi, - de har jo ikke mistet hele forstanden. De

har jo stadigvæk deres store bevidsthed. Det kommer de nemt over. Men så, hvad sker der så - så sker der det, som også allerede er begyndt. Man begynder at se alle de politiske fejltagelser, man begynder at se alle børsspekulationer som råddenskab - hele denne dyrkelse af pengene. Man ser, det er helt vanvittigt. Nogle drukner i frådseri, og andre får ikke det daglige brød. Der er tusinder af mennesker, der ikke bliver mætte. Der er dage, hvor de ikke får noget at spise. Jorden er så skrækkeligt ude, - - så man kan næsten ikke finde noget sted, hvor der ikke er noget galt. Ja, det kan man jo godt. Sagen er jo den, der er jo heldigvis en hel masse mennesker, som allerede er kristne mennesker. Men de har ikke navn af det. For det er død for længe siden. De dyrker ikke kristen terminologi, den er de blevet færdige med for længe siden. Men de dyrker heller ikke nogle andre ting. De er bare i det daglige liv venlige og fredelige, humane og gode. Hvad er det for mennesker, hvor har de det fra? - Det har de selvfølgelig fra kristendommen. Altså vor befolkning. Jeg vil ikke regne med de andre fra Lemurien og Atlantis, - de har jo en anden verdenskultur. Men, altså, vor befolkning, der nu er på jorden. Der er Kristus jo konge. Han kom for 2000 år siden for at indvie en ny kultur for menneskene. Det færdige menneskes kultur, og han var model for Guds skabelse. Han ikke blot kom for at fortælle visse sandheder, men han skulle også korsfæstes. Hvorfor skulle han korsfæstes? - Det var ikke for at fri andre for deres straf, men han skulle komme for at vise, at dertil skal kærligheden være, at han beder for sine værste "fjender", - dem som giver ham den største lidelse. Midt i denne lidelse kunne han bede. "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gør". Det var det, han viste på korset, og det var en kolossal fest, en stor, stor fest, der var en masse åndelige væsener til stede, kristusvæsener til stede. Man må forstå, at kristusvæsener, der er mennesker, der er blevet færdige mennesker. Der er mange kristusvæsener. Og der var der mange kristusvæsener til stede. Det kommer til syne ved, at der står, at - ja, der var jo også en solformørkelse, som ikke hørte hjemme på den rigtige måde. - og så står der, at de døde kom ud af gravene, og man så dem i Jerusalem o.s.v., - og der bemærker jeg så, at de døde kom i ud af gravene. Men det var kristusvæsener, der var til stede, og som blev set af clairvoyante mennesker, og de kunne se, at det var nogle, som var døde. Disse clairvoyante mennesker sagde så, at de kom fra gravene, for det hedder sig jo hos jøderne, at de skal være i gravene til dommedag - såvidt jeg ved. Det har - sådan set - været en kolossal fest. Men selvfølgelig kunne Kristus kun give denne lærdom til mennesker, der ikke kunne læse og skrive, - mennesker, der ligesom dyrene skulle have det på instinktmåden. Det gik jo til på den måde, at menneskene begyndte at få instinktmæssige anelser om, at der må være nogle højere magter. Der må være Gud eller Guder. Det var allerede begyndt at udbrede sig. Og så var det - med Moses fik de den ene Gud, og

[5. august 1980 – side 7:]

Kristus kom og styrkede dem i, at det var denne ene Gud. De skulle jo have noget - skulle have en hjælp. Kristusprincippet er det samme som forældreprincippet. Kristus måtte sige til menneskene, ligesom en far må sige til et 2-års barn: "Når du ikke er sød,

så kommer bussemanden". Ja, sådan sagde han det jo ikke, men det var jo i kristendommen, at man lovede det her med helvede. Når man ikke er god, så kommer man i helvede og svovlpølen osv. Ja, han sagde jo godt nok, at de ville komme i vanskeligheder. Så skete der det - der var blevet en hel masse mennesker, der var så langt fremme, at de med det samme næsten gik op til det åndelige plan. - De gik ind til de vilde dyr - de ville ikke sige nej til kristendommen, - de kunne være blevet fri, men så — de var kommet langt frem. Men så er der en masse andre mennesker, der efterhånden har lært kristendommen, i sin tid med nogle år har de lært, at man ikke skal stjæle, lyve og ikke bedrage - og det var de jo begyndt med med de 10 bud. Men da Kristus kom, så blev det jo mere aktuelt. Så må man regne med, at så var de kristne mennesker i nogle liv. Men så efterhånden som de fik forstand, intelligens, og videnskab begyndte at opstå, men også mere følsomme, mere humane, - så kan de jo slet ikke tage det her med helvede. Så dyrker de ingenting, og så kalder vi dem i dag ateister, gudløse. Men det betyder ikke, at de er inhumane. De lever faktisk - jeg har set enkelte mennesker, der lever næsten efter Livets Bog - uden at have læst den. Det er jo dem, der har læst Livets Bog, der kommer til at føre an --- Hele den store mængde, der lever i mørket - der kan man nævne mafiaen, og man kan nævne hele underverdenen - alle de, der lever i forbryderverdenen, - disse forfærdelig onde mennesker. Det er dem, der kommer til at opleve ragnaroks forfærdelige begivenheder. Det er dem, der kommer til at leve i koncentrationslejre, - og så kan man jo sige - jamen jøderne, de har da ikke --- jo, det har de. De fik al deres (utydl.) - det er meget værre det, de har lavet. For der er jo erfaring for, at de for 4000 år siden, eller hvor meget det nu er, - da omringede de jo landsbyer, som de overfaldt og stak ild i dem, og de, der ville flygte, dem skød de ned med deres våben. Det er lige så slemt som at gå ind i gaskamrene. Det er det, der kommer tilbage med det, der skete i gaskamrene. At der er så mange år imellem, det betyder ingenting. Karmaen har en lang kø. Det kan ikke laves på eet år eller et liv - alt det. Jo, de gjorde jo forfærdelige ting, jøderne, de havde jo også slaver - i stedet for tjenestefolk. Så er vi altså kommet der til ragnarok. Vi har allerede fået noget i hitlerismen. Der kommer jo meget meget mere omkring ved århundredeskiftet - det bliver meget slemt. Og hvad er der så? - Jo, så er det, menneskene kommer til at sige, - det siger de allerede i dag: Hvordan kan det være, at det er sådan? - Der kan da ikke være nogle højere magter, der kan ønske, at menneskene skal lide så forfærdeligt. Men så er det, det bliver de belært om --- så er det nu, at talsmanden den hellige ånd kommer, det, tør jeg nok sige, at det er det, der er kommet igennem mig. Det er altså videnskaben om mørket. Det er det, der er det, der er årsagen til det altsammen - det er jo det, at de har handlet imod loven, imod de 10 bud, at de har dræbt og myrdet, - det får de tilbage. Så kommer jo også det frem, at ikke noget som helst menneske kan lide uret, - det bliver en videnskab, og ingen kan gøre uret - det bliver en videnskab. Det er godt nok kun mig, der siger det, men det bliver en videnskab, - det er nødt til at blive en videnskab. Men så vil man se, at så er det da tåbeligt, at man har straffeanstalter og tugthuse. Ja, det er

[5. august 1980 – side 8:]

tåbeligt, men det er jo bare uvidenhed. Så begynder den nye kristne verdenskultur. Det vil altså sige, at de mennesker, der er farlige, er forbrydere, som voldtager og stjæler og røver og plyndrer o.s.v., de bliver sorteret fra allesammen. Og de kommer ind i passende centre, hvor de får lov til at leve et rigtigt normalt liv, - de bliver ikke kaldt forbrydere, det er bare yngre sjæle. De er bare børn. Og der får de så en tilværelse, hvor så vidt muligt de kan leve normalt. De kan blive gift, - de kan have biograf og teater og ditten og datten. Der bliver mange slags centre, for der er jo mange slags forbrydere - og eftersom de er farligere, så bliver de jo mindre kultiverede. De, - som jeg nævnte først - der er kristne og humane, det bliver dem, der skal styre verden. Det er dem, der i dag ikke er regnet for ret meget. Jeg vil ikke sige, det er de religiøse sekter, for det er det ikke. Om dem har jeg skrevet, at de skal ikke blive bange. De skal blot blive der, hvor de er. Den nye verdensepoke, den kristne, den fordrer ikke, at de skal komme løbende. Hvis de har det godt, og har stor inspiration ved at være, hvor de er, så skal de blive der. Og de skal ikke være bange for, at de er på det forkerte, for de skal nok nå frem til det andet senere. Så bliver det lov og kultur, at der er ingen straffeanstalt, der er ingen forbrydere, der er ikke nogetsomhelst ondt, alt er organiseret således, at hver er på sin plads og får den udvikling og de erfaringer, de skal have igennem disse centre, - og de, der er frie og ufarlige, de danner i den frie verden. Så udvikler de sig. Hvad så? - Så er der beregnet reinkarnationen, dvs. tilværelsen mellem inkarnationerne, som de allerede har oplevet i mange liv. Det er en hvileplads - det er faktisk en slags paradis, de kommer ind i, fordi der findes ikke noget ondt. Der kommer de i en forgård, - de lavere planer de kan ikke tåle lyset. Det er dem, der myrder og dræber osv., forbryderne og alle dem. De kommer i en lavere forgård, og der er de jo også så at sige (hjemmehørende?). Der kan de ikke gøre fortræd. Der kommer de til at slippe de fysiske vaner. Det er derfra, man har besættelser, - de er næsten fysiske stadigvæk. Det er derfor drankere vil besætte levende drankere. Og voldtægtsforbrydere vil besætte --- ja, i det hele taget besætter de levende væsener, som har de samme skavanker, som de selv har, - så kan de nyde det på den måde. Men efter det ene liv efter det andet bliver de jo fri af det. Så når de frem til om nogle tusinde år til kristusbevidsthed, til at være færdige mennesker. Så kommer de til det rigtige rige, det virkelige hjemsted for mennesket, for væsenerne. Det er det Kristus kalder "Mit rige er ikke af denne verden". Folk tror, det bare er noget fupsnak. Men det er virkelig et stort rige, som består kun af kristusvæsener. Og de har både almagt, alviden og alkærlighed. Men da de er så ens og har samme viden, så danner de en enhed. Denne, enhed er Guds primære bevidsthed. For den arbejder sammen som en helhed. Og derfra udgår alt planmæssigt til jorden og verden. Det udgår derfra. Kristusvæsenerne er livsorganerne for Guds almagt. Så er de der i det rige i millioner af år. Det er en lang tid. Den fysiske tilværelse er kun en mindre tid. Jeg plejer at regne en sjattedel af den tid, lykketiden varer. Der er de så i det rigtige menneskerige, som symbolerne viser, der er de den første tid med til at skabe kultur på kloderne. Og derfor var Kristus ligeså med til at skabe kultur her på jorden. Men når de så kom ind

på det næste princip i det åndelige plan, så kan de ikke materialisere sig

[5. august 1980 – side 9:]

mere på det materielle plan. Så kan de ikke gå ned i den hårde materie mere. Men så har de adgang over det hele i visdomsriget og ind i salighedsriget, hvor de kan opleve alle deres erindringer gennem hele spiralen. Der er deres virkelige hjemsted. Og det er ligesom lignelsen om den fortabte søn, den fortæller jo faktisk, lige ud om sønnen, der åd sammen med svinene, han ville hjem til faderen. Og så er der historien om sønnen, broderen, han var jo ude i marken. Han kommer hjem og ser, der er fest for ham, der kommer hjem. - "Nu har jeg været hjemme hos dig hele tiden, og jeg - og så laver du ikke nogen fest for mig, men du laver stor fest for ham, der rejste hjemmefra". Så ved man, så er han parat til at gå ind i en ny spiral. Det var egentlig det, jeg ville fortælle om på lørdag aften, men der kommer nok måske noget mere. Men jeg ved ikke, hvad de vil sige til det. Når de så har gennemløbet dette kredsløbsrige, ja, så bliver de jo dominerende i salighedsriget, dvs. hukommelsesriget. Så har de hukommelse for alle disse tidligere oplevelser. Alle disse mærkværdigheder, som dyreriget repræsenterer. Alle de erfaringer, som udgår fra dyreriget, de eksisterer jo også i erindringernes verden. Så der er kolossale oplevelser, uden at de har nogensomhelst krop til det. De tænker bare, så kommer det frem. Men så er det så, at de bliver træt, for det bliver de også mæt af. Så begynder en ny spiral, og det vil sige, de begynder at længes efter det brutale, nu efter de har været i så stor velfærd, så længes de efter det brutale. De længes i al fald efter modsætningen. Nu er mineralet jo ikke så slemt, det åndelige, det er jo nærmest halvåndeligt. Det ligger jo og kan fordampe, kan krystallisere - det er en slags begyndende materialisationer. Hvis man tager saften af visse planter og lægger det på en plade og lader det krystallisere, så kan man næsten se planten. Og på vinduerne kan man undertiden se fremmede plantearter, som ikke er på jorden.

Der begynder så den nye spiral, og så går den videre. Men det kommer ind i planteriget, og der er det stadigvæk. Sådant en plante, der er derude, den kan udmærket have mennesket i erindringen. Den har jo været menneske engang. På sit åndelige plan, der har den sit virkelige hjem. Foreløbig er den ude for at begynde at få fysisk dagsbevidsthed. Men den er jo meget lille. Den lukker sig med solen (med solens nedgang?). Vi ser planterne åbne sig og lukke sig, ser hvordan planten vokser frem. Men vi ser, at den når frem til at blive dræbende. Den begynder også at fange. Begynder det dræbende princip - og så er vi inde i en ny spiral. Så er vi der, hvor vi kan selv se vor egen spiral. Og i denne spiral vil menneskene dannes igen. men i en ny variation. Jeg bliver ikke den samme - jeg bliver ikke Martinus, - og I bliver ikke --- sådan er det ikke. Gentagelse kan ikke finde sted. Det må blive anderledes, og så begynder en ny spiral, og så har vi den evige tilværelse. Så ser vi, at evigheden er gjort levende i form af tid og rum. Og menneskene må regne med - videnskaben må regne med, at de ikke kan blive ved med at veje og måle. Den bevidsthed, der kun kan veje og måle, den kan ikke opnå ret meget. Det skal være en bevidsthed, der kan arbejde i

tomrum, - der kan opleve der, hvor det ikke er materielt.

Rolf 1) spørger om insekter - 2) kan vi korrespondere med deres baner som fuldkomne mennesker?

M: 1) ja, de har jo også deres verden på det åndelige plan.

[5. august 1980 – side 10:]

M: 2) Nej, det kan man jo ikke. Det har jo ingen begyndelse eller ende. Selvfølgelig er der grænser for, hvor langt man kan nå med sin bevidsthed. De er jo ikke nået frem til menneskebevidsthed endnu. De har jo en krop, hvormed de skal dræbe.

Rolf: Når vi er kristusvæsener, kan vi så korrespondere med alle kristusvæsener?

M: Kristusvæsener kan fremkalde alle de erfaringer, som er sket med dyret. Det er kosmisk bevidsthed.

Rolf: Hvordan er kommunikationen mellem de forskellige kristusvæsener?

M: De står ikke og snakker med hinanden. Det mærker man ikke noget til. Tankerne går direkte ind i hinanden, som var det vore egne tanker.

H: Vil vi som kristusvæsener kunne korrespondere med insektkristusvæsener?

M: Man skal huske på, at de danner jo en enhed, de er absolut ens. Der er ingen dyr i himmeriges rige. Der findes ingen planter. Der er ånd. Og denne ånd er en materie, ved hvilken man materialiserer sig.

H: Vil du i salighedsriget, hvor du genkalder dig dit liv i spiralen, vil du der kunne vide, hvordan et insekt har levet?

M: Ja, det kan du tro, man kan, - hvis det er det, et menneske vil vide. Jeg har aldrig nogensinde mødt nogen grænse for min bevidsthed. Jeg har tit tænkt: Ih, hvordan skal du løse denne gåde. Nå, så tænkte jeg, du må prøve på det. Når jeg så begyndte på skrivemaskinen, så gik det så let. Så gik det hele op for mig. Selvfølgelig må jeg ofte spekulere meget også. Og man må også bruge sin fantasi og fornuft. I salighedsriget er det kun ens egne oplevelser, man kan genkalde sig. Men det er også så mange, - man må huske på - det er hele verdensaltet. Vi har idag et billede af verdensaltet i vor erindring. Det billede har vi med ind på det åndelige plan. Men, se der er vi alene i det billede. Der er ikke nogen andre. Men ikke desto mindre kan vi opleve, at vi har bestyrelsesmøde her, og at vi snakker - det kan vi til den tid huske meget mere, end vi kan nu. Derinde fremkalder man automatisk billederne. Jo, du kan tro - der er ikke mangel på underholdning.

Rolf: henviser til symbolet om udviklingsbanerne, og de ender alle sammen i det fuldkomne menneskerige.

M: Ja, der er kun een løsning. Mennesket i Guds billede har tre store egenskaber. De er

almægtige, alvidende og alkærlige. De danner allesammen Guds bevidsthed. De danner Guds primære bevidsthed. Derimod danner alle de ufærdige mennesker, dyrene og planterne og alt det, de danner Guddommens sekundære bevidsthed. Sådan må man regne med.

Rolf: Om alvidenhed - det må gælde for hele spiralen.

M: Ja, men den har jo også alting.

Rolf: Men der er jo højere spiraler.

M: Ja, men det danner jo ingen bevidsthed - for de lavere væsener. Kan du se noget - du kan ikke engang se denne spiral til ende.

Rolf: Nej, men hvad lægger man i selve begrebet "alvidenhed".

M: Ja, men det er det. Der findes ikke noget højere - man ved alting. Man er i Guds bevidsthed. Hvor er Gud henne? - Gud må forny sin bevidsthed på den måde, - og det er ikke for ingenting, at det danner spiralkredsløb. For når nu i hukommelsesriget det begynder at svækkes, at man længes op imod en ny spiral - jamen så begynder man jo at vokse ind i

[5. august 1980 – side 11:]

i sin bevidsthed på den måde, - og det er ikke for ingenting, at det danner spiralkredsløb. For når nu i hukommelsesriget, at det begynder at svækkes, at man længes op imod en ny spiral, - og erindringen har man tilbage. Den er stadig den åndelige side ved én. Man kan også godt sige, det lille barn som fødes, det lille spædbarn som ligger i vuggen, det har erindringen om sin vågne tilværelse fra sidste liv. Det kan somme tider give sig til at grine, så hele kroppen ryster. Det kender ikke noget til livet her ... Du må jo regne med, at den danner en hel bevidsthed, den har adgang til alt, al viden er i disse væsener. De danner tilsammen Guds bevidsthed. Men hvordan kan han være almægtig, alvidende — det skal skabes. Det skal opleves. Man kan ikke have en viden, man ikke har oplevet. Hvordan skal man få viden, hvis man ikke oplever noget? - Hvordan skal mørket blive kendt, hvis ikke det var til at opleve mørket. - Så ville der ikke være nogetsomhelst lys. Det, man kalder den hellige ånd, er ikke andet end forklaringer af mørket. Og det bliver altså fortællingen om lyset. Hvad der sker, når man ikke gør det mørke. Det er altså i Guds bevidsthed, - når de ved alting, så er de jo umådelig ens. Der er ikke noget med, at den ene siger "Nå, nej, det passer ikke - for det er sådan og sådan - jeg har oplevet det sådan". Det er der slet ikke noget om. Det er allesammen i balance af: alkærligheden, og det er i balance af alvidenhed og af almagt. Der kan slet ikke blive det mindste ondt, - der er kun lys. Der er de vældige fremkaldelser af materialisationer af oplevelser. Man kan fremkalde et stort bjerglandskab, der går kilometervis ud i rummet.

Rolf: Når man søger alvidenhed, almægtighed - det hele ...

M: Det har alt det, der er. Der er ikke andet. Så bliver det en ny spiral. Det er de samme principper - i nye variationer.

H: det er nok det, at almindelig menneskelig nysgerrighed ikke gør sig gældende.

M: Ja, der er jo så meget, de ikke ved.

H: Hvis jeg spørger helt naivt: Hvis jeg træder på en myre. Kan jeg så senere engang i tilværelsen møde den og sige: "Hej myre, hvordan er du kommet igennem alle disse tilværelser, hvordan har et myreliv været, hvordan er man fra at være myre blevet det, du er nu?"

M: Ja, det kommer du da igennem.

H: Det vil jeg kunne opleve?

M: Ja absolut, der er ikke noget, der er skjult. Hvor skulle det blive af? - Der bliver ikke noget til, uden at der er grund for det.

Rolf: Når man siger alvidende, så er det jo det hele, så er det navnløst.

M: Ja, men jeg kan ikke manifestere det hele, for jeg er i et tilværelsesplan, hvor det ikke kan og ikke må manifesteres. Og det er allerede bestemt, inden jeg blev født, derfor er jeg begrænset. Hvis jeg tog fat på det, brugte min vilje, så kunne jeg måske tvinge det frem igen, men så ville jeg hurtigt blive sat af. Jeg har ikke det begær efter at skulle lave mirakler, eller efter at blive, berømt. Hvis jeg havde sådanne begær, så ville jeg ikke være betroet det, jeg er betroet. Så kunne jeg have skrevet bøger, der ville vække vældig opmærksomhed. Det har jeg ikke. Jeg har ikke nævnt mig selv noget videre, andet end her til sidst. Der må jeg sige, at bogen er talsmanden. Det har jeg stærke impulser om, at det skal jeg sige. For ellers bliver der spektakler om det også. Det, at jeg selv har sagt det — det vil de nok tvivle på nu med det samme, men de kommer til at erkende det.

Micha: Laver du et tillæg?

[5. august 1980 – side 12:]

M: Det bliver et tillæg. Jeg havde først tænkt, det skulle blive en prolog, men det er bedre, det kommer bag i bogen. Derfor kalder jeg det et tillæg. Der er ikke noget galt i, at man laver et tillæg, - med analyser, man senere ser, der kan være meget gavnlige. Det er navnlig det, at jeg er kommet mere i tanker om kristusprincippet. De tror jo allesammen, at Kristus han kommer rendende her som en fysisk person. Men det gør han bare slet ikke. Derfor har jeg vist, hvad hans ord betyder. Når han siger, når alt det her mørke kommer, så skal de se menneskesønnen i skyerne med stor kraft og herlighed. Så tror folk - uh - og skyerne og alt det der. Men skyerne har ikke noget med det at gøre. Det er jo ragnarok. Skyerne formørker jo solen og lyset. Laver store katastrofer. Så - skyerne de er betegnelsen for mørket i den fortælling. Kristi genkomst

er ikke, at man ser Kristus. Det er, at man ser den nye verdensimpuls. Kristi genkomst bliver altså en verdensvidenskab. Det bliver ikke nogen religion. Menneskene får ikke mere nogen religion. Nu bliver det den virkelige videnskab. Menneskene i dag vil nok grine og pege fingre ad det. Men de kan ikke komme frem i videnskab, uden at de skal igennem mine analyser. Men det kan de ikke rigtig komme igennem endnu. Ja, nu kan man jo ikke sige noget, for bøgerne er jo ikke kommet ud endnu, - men så vil det jo vise sig hvordan. Men det, der er kommet ud hidtil. Det har vist sig at være godt. Jeg har ikke fået nogen særlig ond kritik. Jeg har fået af Hohlenberg i sin tid. Det var, da første bind af Livets Bog kom ud. Og da skrev han en anmeldelse og rakkede Livets Bog til - det fjerde kapitel - Det kunne han slet ikke se, han er så dum. Han har skrevet en bog om Nostradamus senere, og den er heller ikke nær på højde med Billenstein.

[nyt bånd]

H: Vi skal tilbage til behandling af lovene. - Finns forslag om lovene og strukturen - vejledning af studiekredsledere.

- Brev fra Seest om mausolæum.

- Om foredragsholdere i Klint.

M: Når bare analyserne bliver forklaret rigtigt, så gør det ikke så meget, hvordan det ser ud med studielokaler - eller vi vil bygge en bygning. Ellers skulle vi jo have monopol på at sige, at bygningen den må ikke blive på den måde - på den måde. Det synes jeg ikke, vi skal have. Jeg synes, de skal have lov til at bygge, som de ville. Moden på byggeri forvandles jo også.

[9. september 1980 – side 1:]

M: Enhver kan jo holde foredrag. Derfor er det vigtigt, at vi hele tiden ved, at vores er i renkultur, - at det ikke er en sammenblanding. Og derfor var det, jeg mente, at vi måske nu her kunne begynde at holde et foredrag om måneden. Foreløbig et foredrag. Og så skal vi lave en annonce. Der skal ikke spares på den. Og der skal navnet "Martinus" stå meget tydeligt, - og så kommer emnet. Og så må vi se, hvad der så kommer. Når det går op for folk, at den ægte Martinuskosmologi er for sig selv og eksisterer, - at de andre render både med det ene og det andet ... Det er jo rigtigt, at enhver kan lave studiekreds, kan læse bogen og lave en hjemmestudiekreds, sådan er det nødt til at være, og det er jo også udmærket. For nu har vi jo fået de her eksempler med Landsy og med Frederiksen - og nu Rossen - laver en levevej og så har vi underskud her. Jeg mener, hvis det var sådan, at det betød noget for dem, så ville de støtte det her i stedet for. Men det har de jo ikke. Vi har jo underskud her på vore foredrag. Vi kan jo ikke hamle op med de honorarer, som aftenskolen giver. Det kan vi ikke. Hvad skal vi så gøre? - Men vi kan jo ikke sige, at vi lever af foredragene. Det var noget andet, hvis det var vor store indtægt. Men det er det jo ikke. Så vi har råd til at eksperimentere. Vores arbejde bliver stadig mere og mere kendt, og jeg tror, at selve

instituttet må trække dem til, der virkelig har interesse, det må trække dem mere end til aftenskolerne. Mon ikke? - Vi kan jo også helt holde op med at holde foredrag.

Grethe: Det tror jeg ikke, vi skal, for så er det, som om vi melder helt pas og overlader det til andre.

M: Det skal vi jo ikke gøre, for efterhånden er det jo os, der tiltrækker. Når vi når frem - når Livets Bog kommer ud, det kommer nok til foråret, - ikke her til efteråret. Så vil jeg tro, - vi kan drøfte det i løbet af vinteren og det kommende forår. Den vil naturligvis give nogle interesserede. Hvor mange, det kan man ikke vide noget om, men i al fald nogen vil der komme. Og så er det klart, så opdages det, at centret er her for denne kosmologi. Nu ved folk jo ikke det ene og det andet, de snakker om folk, der bliver smidt ud, - og nu Rossen her, der føler sig smidt ud. Det er han slet ikke, han har fået den levevej, han selv har valgt sig. Han har jo fået sig en glimrende levevej. Jeg fik to kataloger sendt af de her aftenskoler. Der er både Frederiksens ansigt, - og Rossen har jo et stort program om Livets Bog - og så er det, jeg mener. De må være der, hvor de har deres interesser. Vi har ikke interesse i at have mennesker, der ikke er interesseret i sagen. Når nu han var knyttet til sagen, Rossen, så laver han en stor historie, og han kan ikke sige det fra. Det mener jeg, det kunne han nok. Jeg forstår jo, at det er hans økonomi, - og der er ikke noget at sige til det. Men han kunne jo komme og snakke med os og sige sådan og sådan ligger det. Så er det jo klart, at jeg gerne ville være med til, at han kunne tjene det. Men han går helt uden om og ignorerer mig fuldstændig, - det gør Frederiksen også - ligesom han gjorde for mange år siden. Da lavede han jo politik på det 4. kapitel, som det varer flere hundrede år, inden det bliver moden til politik. Men det kan han ikke se. Nu skal han til at prøve at lave et eller andet? - historie her med sagen, - altså, da han hører, at her skal være en skole. Så siger han sit eget embede fra, og han forlader også konen. Men det må han jo selv om. Det kommer ikke os ved. Det må han jo selv om. Der er jo ikke sket andet, end at jeg siger til dem: I kan jo bare blive ved at holde foredrag.

[9. september 1980 – side 2:]

Jeg har jo også sagt - ?? - de foredrag Mogens holdt. De kan jo udmærket blive ved at gøre, som de vil. Men vi må have nogle her, der virkelig er til at stole på. Her er en slags nærkontakt. Der må være en slags nærkontakt mellem dem, der styrer sagen, - og ikke med hvemsomhelst, der kommer rendende. Se, Landsy, Kosmos center, skriver han. Han har ikke spor ordentlig studium. Han har købt Livets bøger, og nu siger han i et stykke i UFO-bladet, - det er såmænd meget pænt skrevet, men han slører noget ovenpå, så det ikke skal ses, at det er mit, - men jeg kender jo godt mine egne ting. Det er ikke sådan nogle, vi skal samle på hos os. Og hvis vi ikke fra begyndelsen af, har en bestemt regel, så kan I jo ikke styre det - vort primære princip er bøgerne. Vi må regne med, at sagen efterhånden kan leve af bøgerne. Og vi vil selvfølgelig også få støtte af mange. Sagen er jo ikke nået frem til sit stadium endnu. Nu render de andre og kan tjene penge. Det er udmærket - der er jo mennesker, der får noget at vide om os. Det

har jeg slet ikke noget imod. Til Rossen har jeg også skrevet, at det er bedre for ham at holde sig til den kreds, han nu har lavet. Det er meget bedre, han bliver i det. Han har jo sagt fra i sommer, og det måtte han jo vide i forvejen. Hvorfor kommer han ikke og snakker med mig? - Det eneste jeg opdager er, at han bliver så elskværdig, så elskværdig. Så er jeg klar over, der er noget - et eller andet. Så blev jeg hurtigt klar over - han har jo altid været elskværdig, det er ikke nær sådan. Men så forstår jeg, denne ekstra elskværdighed, denne forandring. Det er, fordi han regner med, at jeg ikke skulle tage det så alvorligt, at han laver sig en levevej udenom. Det er der heller ikke noget i vejen for. Der er ikke noget i vejen med vort venskab. Men vi må have et virkeligt system. De, der skal styre sagen skal ikke være en samling mennesker, der kommer rendende her. Her må det være i absolut renkultur. Lærerne her, det må blive de unge mennesker, som nu studerer kosmologien, blandt dem må der jo blive nogle, der kan blive lærere, - når tiden kommer. Det varer nok en 6-7 år, inden den skole bliver færdig. De har jo troet — i hvert fald Frederiksen har troet — at det er noget, der kommer pludseligt. I andre har jeres levevej ved siden af - det har Rossen også sådan set - men Frederiksen sagde sin levevej fra. Den sladder, der er opstået, den betyder jo ingenting, for den er jo falsk. Jeg har ikke sagt et eneste ondt ord til Landsy. Jeg skrev bare til ham, du må hellere arbejde for dig selv, - og ud over det har jeg ikke sagt noget. Og til Rossen, - han skrev jo et kærligt brev til mig - og det var også det, jeg undrede mig over. Så skrev jeg et kærligt brev tilbage til ham, at jeg forstår ham udmærket, men når han nu skal være knyttet til aftenskolen, - og det er jo under kommunen - Se, hvis jeg ville være med til det, så kunne vi få en højskole nårsomhelst, men det vil vi ikke. Vi vil ikke stå under - vores ting skal ikke være afhængig af, hvad de mener. Disse aftenskoler har jo betingelser, som skal opfyldes, - der kan man heller ikke tale om alting, - såvidt jeg ved. Så var det jo camoufleret. Så - det synes jeg ikke, vi kan autorisere. De kan frit gå ud og lave, hvad de vil, - det må de selv om. Men dem, som er her. De må jo være knyttet til os. Hvad ved vi om Frederiksen - hvad ved vi om Landsy. Han kan sige sådan en løgn - skrive sådan en løgn - digte 9 liv. Man kan se, det er digt, - at det ikke har noget med virkeligheden at gøre, det kan man mærke - og så de 1400 år, der går imellem liv. De er for dumme til at lyve. De afslører sig selv.

[9. september 1980 – side 3:]

Jeg tror, teosofferne mener noget i den retning. Men det er jo soleklart, sådan er udviklingen jo ikke. Et barn der fødes i dag, - og som ikke har levet siden langt før Gorm den gamle, - langt tilbage i vikingetidens menneske - hvordan kan det lære at leve her - det kan det jo ikke. Og han er temmelig godt begavet. Vore lærere, det bliver nogle vi selv uddanner. Og når vi alligevel ikke kan få en ordentlig indtægt. Det kan vi slet ikke nu. Vi kan jo ikke hamle op med aftenskolerne. Så dem kan vi ikke regne med. Vi må regne med det, vi kan sælge, og så disse dejlige bidrag vi får. Og der bliver heller ikke nogle særlige økonomiske vanskeligheder. Men så har vi tid til at indrette vore foredrag så folk er sikre på, at der får man det rimeligt. Det kan man ikke ved aftenskolerne, for der kan hvem som helst blive foredragsholder. Hvad skal vi så gøre?

- Jeg mener ikke, vi skal slippe at holde foredrag, jeg mener, vi må holde et foredrag foreløbig - så kan vi se - hvis der kommer et halvt hundrede mennesker - så er det jo udmærket - 40-50 mennesker - så er det altid en begyndelse, men at der kommer 15-20 mennesker, det dur jo ikke noget. De kommer til aftenskolen, så er der måske fulde sale, - så kommer de til os, til en stor sal, men ingen mennesker. Jeg mener, at det har skadet sagen, at vi har holdt disse foredrag sidste vinter, - det var ved at begynde at give tilslutning. Men skal vi have tilslutning, så må det være til ægte foredrag. Så må det være foredrag ud fra mine bøger, der er så meget stof. Og man kan tage det direkte fra Livets Bog. Jeg sad den anden aften og fandt så mange emner frem, og dem der skal holde foredrag vil jeg jo gerne hjælpe. Og også at vi kan holde foredrag med symbolerne. Og de er jo ikke så vanskelige at få trykt, for det er jo ikke så store bøger. Og der er stof nok, og der er jo de tre, der er færdige, og det fjerde bliver også færdigt kort efter, at Livets Bog er kommet ud. Der er symboler og det hele sådan set, - der skal skrives en forklaring - Nu ved jeg ikke, hvad I kan foreslå. Vi kan jo godt tage Rossen, - måske, - jeg ved ikke, om han kunne holde foredrag her i vinter. Vi kunne måske have Frederiksen — men hvad, han er jo ved at få en hel masse ting ud — og når de ikke kan samle mennesker — og det er måske også sådan - det har det været, at der er mange, der ikke vil ud til et privat hus. Der var heller ikke noget i vejen for, at vi kan holde foredrag ude i byen, - hvis det kom an på det. Men vi må se, hvordan det kan byde sig. Men foreløbig, så må vi have lavet strukturen, og hvordan vi skal arbejde, - ja, og lovene.

Willy: Skal der fastsættes dato for foredrag?

Grethe: Det skal vel være i oktober.

M: Ja, det er den bedste tid. Dengang jeg selv holdt foredrag, da troede jeg også, det var godt at begynde i september. Men det viste sig, at i september var folk ikke færdige med at holde ferie, navnlig hvis det var godt vejr. Så vi vænnede os til at begynde først i oktober. Men så skal vi ikke spare på reklamen, vi må selv lave den. Det gjorde jeg selv, dengang jeg selv holdt foredrag. Vi havde en ven ved Politiken, han ordnede det så for alle tre blade, Der var 3 blade, Berlingske Tidende, Politiken og Dagens Nyheder, og da stod det der, hvor biograferne står, - og der stod navnet Martinus. Og det er det, det drejer sig om. Folk følger (søger?) det her navn Martinus. Derfor er det, jeg mener, at annoncen skal i særlig grad udtrykke navnet Martinus. Og så kommer foredraget, og der kan også være en bemærkning om, at

[9. september 1980 – side 4:]

det ikke hører under aftenskole-foredragene,

Willy: - at det er den eneste autoriserede undervisning ...

M: Ja, det synes jeg, at det ville være et godt ord.

H: Men hvem skal holde foredragene?

M: Ja, det er nemlig det. Hvem vil? - Jeg er da ikke bange for at holde et, men det kan jo ikke hjælpe noget, at der er fuld sal den ene gang, og så — Det vil vare en 40 minutter, og jeg kunne sige en masse ting, - jeg kunne få en masse mennesker til at komme, men det tør jeg jo ikke, for jeg har jo så meget andet, jeg skal lave. Hvis jeg ikke havde det, så gjorde jeg det. Jeg har noget, der skal ind i Livets Bog, og det må jeg lave færdigt. Og det er ikke helt let, for det er store analyser. Men det bliver færdigt, så vi må snart have fat i Borgen. Den kommer ikke ud her til foråret, men så måske til efteråret, - 1. bind i det mindste. Og det vil også gribe om sig, så kommer det til pressen. Vi må jo huske på, at det ikke har været ved pressen. De enkelte interviews vi har haft, de betyder jo ikke noget. Når så der kommer en ny bog, så er hele pressen parat. Så er der jo det, hvad de skriver, - om de skriver godt eller ondt, så er det reklame alligevel. Og skriver de ondt, så narrer de sig selv, for bogen er et forsvar for deres egen væremåde. Der er mange, der har sagt til mig, når der har været interviews med lidt ironi --- selvom det bliver sagt, at et foredrag er dårligt, så kommer der mange. Og mange kender jo journalisterne. De ved jo, at man ikke altid kan stole på dem. En journalist kan jo ikke forstå alting, selvom han kan forstå mange ting.

Aage: Er beslutningen om Svend Åge helt magen til beslutningen om Gunnar F., forstået således, at Sv.Å. aldrig mere kan holde foredrag på instituttet eller centret?

M: Jeg kan ikke sige aldrig mere. Jeg kan ikke se ind i folks fremtid, jeg ved jo ikke, om Frederiksen kan forandre sig. Rossen er jo meget glad for sagen - jeg mener ikke, Frederiksen har sådan en tillid til sagen, som Rossen har. Men vi kan ikke tage stilling til den ene og ikke til den anden. Der må være en regel. Det kan ikke gå efter venskab. Fordi man er ven med én, så kan man ikke foretrække ham, - fremfor en der er mere dygtig.

Aage: Med hensyn til G. F. - så mener du, at der er noget ved hans mentalitet, som ikke rigtig passer ind i sagen?

M: Ja, det mener jeg --- (utydl.). Nu har han heller ikke så mange år tilbage. Han er også oppe i årene. Ja, han er jo førtidspensioneret.

Aage: Jeg har hørt, at Sv.Å. vil holde op med undervisning andetsteds, for at koncentrere sig om undervisning inden for sagen.

M: Jo, det er der heller ikke noget i vejen for, hvis man kan være sikker på — Men har man én gang set, at de sparker til sagen for at tjene penge. - Han skal redde sin økonomi. Det er der ikke noget at sige til. Men der er det, jeg mener, når man er så nær knyttet til sagen og til mig - så bør man komme og sige, hvordan man har ... Uden videre så får jeg at se, at han har opreklameret sig med mægtigt program om mine ting - længe før jeg selv kommer gående med det, - så at sige. Så synes jeg ikke, at de har den rigtige indstilling. Her er det pengene, der spiller en rolle. Man skal ikke dyrke sagen for pengenes skyld, - for at redde sin økonomi. Det er ikke en forretning, vi driver. Men han har jo fået et hus, - og han fik jo et sommerhus meget billigt - det har

han solgt. Det tyder også på, at hans interesse for sagen er bleget. Hvorfor sælger han et hus, han har i selve

[9. september 1980 – side 5:]

feriebyen. Ja, det gør han, fordi han kan få et andet hus, - og det vil jeg også nok gå med til. Eller rettere sagt - det har han jo ret til at gøre. Men så har jeg ret til at sige, hvordan jeg ser på det. De mennesker, der er i nærkontakt til sagen - I er jo nærmere knyttet til den end mange andre. Inderkreds - det lyder så - klikeagtigt. Ja, jeg mener vi skal sige nærkontakt. Alle de, der skal arbejde med administrationen, dem, der skal arbejde her på instituttet, og dem der er med i bestyrelsen, - de mennesker, de er forskelligt og anderledes stillet overfor sagen, end alle de mange mennesker, der læser og laver kontaktovre i Sverige - og i Czekoslovakiet, hvad de også er begyndt med der, - under jorden, - og hvad de nu laver i Holland. De har frit spillerum, der må det være forsynet - der bestemmer forsynet. Vi kan ikke spænde over hele jorden. Nu er det ikke nogen religion mere. Det er en viden, de får, som er lovet dem fra biblen, - ikke en religion. De er vokset fra religion, - det er fordi, de kan ikke tro mere, fordi de har fået intelligens. Intelligensen træder til. De vil analysere ud, - det skal være logisk. Og når de er længere fremme, har de jo nået humanitet også. Så får de intuition, og så får de meget mere evne til at se, hvad der er rigtigt. Men de andre der, - de har hverken — ja, de har nok intelligens, men det de laver hvordan de laver penge. Der tror jeg nok, at Rossen er mere dybtgående. Jeg har ikke noget imod Rossen, han er meget sød, - men han er ikke anderledes, end at han kan lave det nummer, efter at han har været knyttet til sagen i så mange år, lige fra han var dreng. Hans far var også knyttet til sagen. Da han var barn, skrev han en artikel, som blev akcepteret i skolen, og derfor fik jeg det indtryk, at han var meget begavet og interesseret. Men, jeg kunne også mærke på ham, da han kom her, at der var tanker i ham om at komme til at spille en rolle her, fordi han var psykolog. Det har ikke noget at sige, om de er psykologer, det er lige meget om det er professor Hannemann, — ja, han er forresten død. Han sad i sin vogn og var død. Det er forfærdeligt, at sådan en kører bil, synes jeg. Tænk, han kunne lige så let have kørt på nogen.

Ib: Det var mens vognen holdt stille.

M: Ja, han havde sagt, at han ville, køre en tur, og at han ville have en madpakke med og køre ud til Furesøen og sidde. Jeg tror, at der er sket noget med Hannemann. Han var helt forvandlet, da han holdt foredrag (ved fødselsdagen). Jeg kunne se, han var forvandlet. Og foredraget var mægtig godt. Og så kom han hen til mig bagefter, og da fik jeg et knus så hjerteligt og så langvarigt, så jeg kunne mærke, at der var noget, han ville gøre godt. Nu er det jo det, at jeg ikke ville have den bog, - hvad er det den hedder - "Festskriftet" - nej, den ville jeg ikke have. Og ham fyren der, Engelbrecht, efter den artikel han har skrevet, da var det sådan tilsyneladende, som om han skal bestemme, hvad af mit, der er videnskab og hvad der ikke er. Derfor bryder jeg mig ikke om det, så kan han ha det for sig selv. Og det har selvfølgelig Verner Rasmussen og Hannemann -

de har eftersat hans artikel, før det gik til mig. Men hans artikel indeholder nogen kritik af mig. Fordi han skrev - han nævner en hel masse slumkvarterer og sådan noget. Han nævner også Kristiania. "Hvad med Martinus", siger han så. Er det meningen, at vi skal rode med sådan noget. Jeg har slet ikke den opgave. Jeg har ikke nogen opgave med at skulle --- jeg har den opgave at

[9. september 1980 – side 6:]

skulle skrive, hvordan folk skal leve. Vi skal skabe viden og danne verdenskultur. Der må I vide, at I er også med. I er valgt til bestyrelsen, - det er ikke uden forsynets vilje, at I er med i bestyrelsen, og I får også et stort ansvar. I får det fortsatte ansvar, når jeg ikke er her mere. Så er det jer, det kommer an på. Og det er altså en ny verdenskultur i hele mit arbejde. Der ligger en ny verdenskultur, og det kommende årtusinde vil bringe kristendommen frem til politik, således at det bliver international politik, og således at man bygger kulturen op efter kristendommen. Det vil altså sige, man afskaffer straf, fordi mine ting indeholder analysen om, at ingen kan lide uret, og ingen kan gøre uret. Det er videnskaben ikke så langt fra, for de ved jo godt, at alting går i kredsløb. Men det, jeg fortæller er, at der er ingen energi i verden, som ikke udgår fra "jeger". Så er det jo lige meget, om det er havets bølger, om det er skyer, der går hen over himlen, - eller hvad det er. Al energi udgår fra "jeger". Hvor skulle de ellers komme fra? - Alt det øvrige i verden, det er energi. Energi, der udgår fra "jeger", går i kredsløb, går tilbage til "jeget". Men når jeget sender energi ud, så er det, fordi det skaber handlinger, - det udtrykker tanker. Disse handlinger er der love for, og dem er det sørget for, at de skal være logiske, og derfor er det, at de får lejlighed til at gennemgå det fysiske plan. Der lærer de logik. Det fysiske plan er aldeles ikke menneskets livs-hjemsted, her er man kun for at lære at handle rigtigt. Og det viser sig også, at hvor man ikke handler rigtigt, der får man ubehageligheder. Og derfor er det tilsidst, at menneskene havner ud i så meget, at der bliver et ragnarok, som det kaldes. Der er de nået dertil, hvor de næsten ikke kan komme længere, hvor den ny verdenskultur kan dannes. Og vi er midt i denne forandring i hele menneskeheds historie, - der er aldrig nogensinde i menneskets historie sket en sådan forandring som det, der nu sker. Der har hele tiden nok været forandringer af kulturer, men de har brugt de samme midler: krig, det vil altså sige forsvar og angreb. Og det resulterer i krig - ikke i fred, - det kan det ikke. Er der fred, så er det som dressur, - man kan tvinge dyr til at gøre, som man vil. Men det er ikke med god vilje, at de gør det. Når elefanter i cirkus kan køre på cykel, så kan jeg ikke tro, at det er med --- ligesådan, at de dresserer dyr til at lave så meget - der er nogle dyr, der er glade ved det. Hunde - kan man se - er glade ved at springe rundt, når de har lært det. Papegøjer er sikkert også glade ved at snakke og skvadre. Jeg husker engang én i fjernsynet, den sang: "Der er et yndigt land". Det er denne nye kultur. Der er ikke skrevet så meget tidligere. Det er det, jeg arbejder med nu - for at Livets Bog kan slutte med det der. Jeg har tidligere troet, at det skulle være en prolog, men nu tror jeg nok, at jeg laver det som en slutning. Ja, det er ikke til at vide, - efterhånden som man kommer frem, så ser man, hvad der er bedre. Hele tiden ser man efter det, der er det

bedste. Hvis jeg så ser noget, der er endnu bedre, - ja, hvorfor skulle jeg så ikke gøre det. Jeg er ligeglad med, hvad folk siger. Jeg har hele tiden syntes, at det med prologen ikke var godt. Hvorfor skulle de største analyser være foran det hele. Det var, fordi jeg mente, at det var dem, der skulle vække menneskene, - men nu, da jeg ser, at tingene kan godt vække menneskene, - det viser sig i Sverige og i Danmark, - og når der her i Danmark kommer 1200 mennesker til min fødselsdag, så viser det, at der da må være nogen, der interesserer sig. Det vi-

[9. september 1980 – side 7:]

ser sig, at det kommer frem helt uden pressen. Og hvad sker der så, når pressen begynder at skrive? - De skriver både halløj og alt muligt. De vil nok lave grin med, at jordkloden er levende, - men det er jo bare, at de blotter deres dumhed. (Ja, du sagde i lørdags, at kloden er levende). Ja, - det var nogle værre betingelser. Jeg sad ligesom nu her. Og jeg måtte tale ti minutter, og så skulle jeg selv se på klokken. Og jeg skulle sidde sådan med hænderne, os jeg måtte ikke røre mig - og jeg har alt for meget overskud af energi. Jeg sagde, det er da tosset det her, det dur da ikke det må da tages om. "Det havde han taget væk". "Nu er der allerede de to første foredrag", sagde han - "Nu er der kun to tilbage" - og det må jeg så sige, de blev bedre. Jeg fik jo sagt det med atombomben, - og det med at det ikke går over i kredsløbet. De siger nu ikke allesammen, at det er noget vrøvl. -

H: Hvis Rossen ophører med aftenskolen og udtrykker ønsket om igen at arbejde i sagen —

M: Nej, der er jo det, at vi skal tilgive, men hvis han skal have alt det der for at leve, så kan han ikke, — I andre har jeres levevej og bruger jeres fritid. Men hvis han ikke kan være med uden at det går ud over hans levevej, så er det, jeg mener, at han hellere må beholde den levevej. Han siger, at dette skulle være det sidste år med aftenskole, men sådan noget kan jeg jo ikke bare lige tro på. Det kan mange sige. Jeg har hørt så mange løgne, så det er helt forfærdeligt, - masser af den slags løgne. Men det kan godt være, at det er Rossens hensigt, men da jeg ikke taler med ham. - Når man taler med ham, så kan man mærke, om det er ægte. Han kunne jo have kommet til mig og sagt, at det er galt med min økonomi, - heller ikke det gjorde han. Hvorfor sagde han den plads fra. Han havde jo en stor stilling nede i Ringsted som overlærer. Vi har jo besøgt ham på skolen. Hvorfor er han gået over i en stilling, hvor han ikke kan betale husleje - og det ene og det andet. Han havde jo stort flot hus at bo i, - og en flot skole, og han havde jo lærere under sig.

Ib: Det var han ked af at have.

M: Det har han nok ikke kunnet klare, det er nok sagen. Han har også lavet flere fejl i foredragene. Men det er jo klart. Det må man undskylde. Det kan enhver jo komme til at gøre.

W: Vi får et problem med Gunnar F., hvis Sv.Å. kommer tilbage.

M: Ja, men han er så fuld af en hel masse andet. Han læser bøger. Han fortæller, at planter næsten har menneskebevidsthed. Han var så begejstret for en bog, en professor havde skrevet om planten, og deri fortælles vidt og bredt, hvordan planten kan mærke, når nogen havde gjort planter fortræd, - og at planten, ligesom et menneske, kunne være bange for morderen.

Aage: Vi har talt om, at Gunnar F. har en forkert mentalitet. og at han aldrig skal have lejlighed til at holde foredrag, og derfor kan vi godt lade det ude af betragtning.

M: Jeg kunne godt tænke mig, at Rossen kommer og gerne vil holde foredrag. Hvis han virkelig så vil gå ind på ---

M: Det med at udgive og befordre på den rette måde, det er en administration, og det er et ansvar. Men når det er kun det, at de vil holde foredrag og studiekreds, hvorfor skal de så ind her. Det kan de jo bare holde uden videre. De vil

[9. september 1980 – side 8:]

have en slags stempel herfra, at de hører til her, - og det er der jo millioner andre, der ikke får. Det behøver de ikke have, for det vil vise sig, hvor meget de læser, og hvor meget de sætter sig ind i stoffet. Det bliver det stempel, de skal bære. Man må jo regne med, at sagen kommer til at være en skole. Og der mener jeg ikke, at han skal være lærer. Jeg mener ikke, at akademikere og den slags skal — de har jo alt for meget bygget ind, - det her med universiteter og sådan noget. Man kan jo se Hannemann, han læste et stykke op af mit. "Hvis jeg læser det op for videnskaben, så er der ikke en sjæl, der kan forstå det". Nu ser han, at der er 1200 mennesker her. Det mener jeg, at han er blevet kolossalt overrasket over. Der mener jeg, at han kan se, at jeg har ret - jeg behøver ikke at have nogen til at fortælle, hvad der er videnskab, - der ikke er videnskab. Sådan en tosset idé. Han var i hvert fald forvandlet, inden han døde. Og det tyder også på, - hvorfor vil han sidde ved Furesøen og tænke. Han plejede jo at være på fabrikken hver dag. Han er jo gået fra som --- men han er jo medejer. Men den dag gik han åbenbart ikke på kontoret. Jeg tror, han er kommet til at tænke meget over mit foredrag, og jeg tror også, han blev glad. Hans foredrag var jo storartet, - i forhold til det, han holdt tidligere. Men jeg synes, det var glimrende denne gang og alvorligt. Oe så kom han med det her med tolerance, og det kunne jo være, at han mener, at det er intolerance, jeg udfolder. Men det er det absolut ikke. Det kan det ikke være, fordi jeg opfordrer dem jo til, at de kan bare fortsætte med at holde foredrag. De kan bare blive ved. Jeg har jo ikke eneret. Det er jo ikke mine analyser. De er aldrig blevet skabt. De er formet af mig nu her til dansk sprog, men ideerne er evige realiteter, og talentkernerne for grundenergiene, de er jo i "jeget", de er utilgængelige for tænkning, og de er immaterielle. Og der har jeg fundet frem til at kalde det ved stof (?) [ved stof (?): rettes til: ved det ord], for det er så tit, vi skal frem til det immaterielle, så har jeg bestemt mig til at kalde det immaterielt, - for ikke at skrive yderligere

forklaringer, det er for meget at skrive. Det vigtigste af al ting er ikke materie, og det fysiske er ikke engang --- det er svingninger, men det er fortættede svingninger. Men det er svært for mennesker at komme over i et helt andet bevidsthedsmilieu. -

W: D.v.s. at hvis de kun vil holde foredrag og studiegrupper, så skal de ikke tilknyttes instituttet? - Vil det sige, man er mest interesseret i de mennesker, der har et administrativt arbejde ved siden af?

M: Næ, selvfølgelig skal folk - der kan være masser af mennesker, der ... Selvfølgelig mennesker, der er selvstændige, - professorer, direktører - de skal jo have adgang. Vi skal jo ikke se på det. Alle mennesker skal have adgang. Her er der kommet et tilfælde, hvor de begynder at komme her, fordi de vil være med, fordi de ser, at der er muligvis berømmelse ved alle disse nye ting. Og når Rossen for nogen tid siden skrev til mig, om han ikke måtte sætte -- det var det vigtigste af det, jeg havde skrevet om reinkarnation - det var en hel masse stykker, - jeg kan ikke huske, hvor mange det var, - en 30 sider af Livets Bog - om han måtte sætte dem i en privat bog. Han ville udgive en privat bog. Hvordan kan man spørge et andet menneske om sådan noget - at spørge et andet menneske, om man må bruge hans materiale, når han selv skal udsende det, - om han kan bruge det i en privat bog. Så sagde jeg: "Det kan du da ikke, Rossen - du må godt tage

[9. september 1980 – side 9:]

citater, men du må ikke tage sådan store sider af bogen, - det kan du da ikke gøre". Det var akkurat det samme som den tossede mand fra Tåstrup, - han kom jo også med Livets Bog. Ja, så var der en side. Den ville han meget gerne have lov til at tage. Jo, men det kan du så også få lov til. Så kom han til forlæggeren. Så ser de de her citater. "Kan vi ikke få forfatteren selv"? - Nej, det er godt beskyttet, på en måde. Men vi skal også gøre noget for at beskytte. Så det viser også noget med Rossen, der ikke er færdigt. Jeg kunne da ikke tænke mig at gå hen til en forfatter og sige: "må jeg have lov til at sætte det i min bog". Noget han ikke engang selv har fået udgivet. Ja, det er nok udgivet i Sverige og i Island noget af det. Ja, vi har også udgivet noget af det her. Og det var jo også det, jeg sagde til Vera, Bruus Jensens veninde, da hun kom for at låne Nostradamus og hans kursus. Så sagde jeg, ja, jeg er meget ked af at komme af med Nostradamus, for den er ikke nem at få fat i, - men jeg skulle få den tilbage samme dag. De skulle ud på fabrikken, og der kunne de kopiere den, og hun ville også låne kursus. Så skulle jeg få det tilbage samme dag. Hun kom også tilbage med det samme dag. Men så skulle hun spørge, om han måtte få lov til at få kurset. Nej, det kan han ikke få endnu, ikke foreløbig. Hvordan det da kunne være. Jeg mener, det haster jo ikke. Mit eget skal jo ud. Hvorfor haster det så meget med andres. Om jeg tror, at hans vil være en konkurrent til mit. Nej, det er jeg ikke så bange for, men jeg føler, at han ikke skal have det nu. Jeg føler ikke, at han ikke skal have det mere, men han skal ikke have det nu. Det er ikke tiden. Hun havde næsten en tåre i øjnene, hun er så sød, men hun forstod det så. Så har han jo selv forsøgt at få --- han har sagt farvel til sagen. Nu er

han jo gift og har kone og barn. (Om Engelbrecht, der er gift med Per Bruus' tidligere kone) - og så mener jeg også, hvad er det for en person, at han skal være så højt udviklet, at han skulle kunne bedømme mit, om mit er videnskab, hvad der er videnskab af mit, og hvad der ikke er videnskab. Det var faktisk det, der var kernen i det. Sikke en naivitet at komme med. Det er da klart, at mit skal ikke bedømmes af sådan en opkomling, selvom — jeg tror, han er et pænt og godt menneske, den unge mand, men han bliver jo forført af sådan nogle. Derfor sagde jeg også til Hannemann: De risikerer jo at ødelægge manden. Det sagde jeg til ham. Det hørte Stidsen på. Den var dengang jeg også sagde, - lod ham forstå, hvorfor vi ikke skulle have hans krav. Han siger: Når vi kommer med det sådan og det er lagt frem, så tager De imod det. Det gør jeg meget nødigt, sagde jeg. Jeg kunne ikke lide at sige - det gør jeg ikke, - for Stidsen sad der. Men jeg sagde: "det gør jeg meget nødigt". Jeg troede jo, det var nok. Men det var ikke nok. Så var det, jeg mærkede, at de fortsatte. Så skrev jeg direkte til Stidsen, at instituttet ikke kunne modtage det, hvis det skulle gå gennem Hannemanns fond. Men hvis han alligevel ville støtte sagen med denne venlighed, så kunne han henvende sig til instituttet. Det gjorde han med det samme. Han henvendte sig til revisoren, og samme dag fik vi brev, hvor han bestilte sommerhus på Klint. Og jeg mener ikke, han har fortrudt det. Det var det, jeg også sagde dengang, - så siger han, hvorfor vil De ikke have det? - Nej, sagde jeg så, for jeg har mærket den tone, der er i Deres bestyrelse, - du hørte det jo, - jeg kan ikke huske det ordret, - men han -såede: Nå, skal de nu også ha' til et lokum? - Og så syntes jeg, at den tone bryder jeg mig ikke om at have med at gøre. "Det kan jeg ikke

[9. september 1980 – side 10:]

huske, jeg har sagt". Nej, det kan bestyrelsen. (Jo. Grethe var med og bekræfter, at hun kan huske det.) Jeg havde jo allerede sagt, at jeg ikke ville modtage det, - så kommer de og spørger, hvorfor jeg ikke ville modtage det, - og troede, at de skulle få mig til at -- - Nej, det er ligemeget, om det er millioner eller hvad det er. Man skal ikke have noget falsk. Man må gå den vej, Gud anviser. Når man kan se. Noget andet er det med de mennesker, der ikke kan se, men de må jo gå falsk så. Når jeg ser tilbage på mine mange år, så har det vist sig at være rigtigt alt det, der er sket. Der er høvlspåner, og det bliver der jo alle vegne, når der skal skabes noget. Men der er ikke nogle store udskejelser eller noget som helst. (Rossen). Men det er jo det, han undskylder sig med, at han kan ikke sige det fra. Det var allerede her i foråret tidligt. Selvfølgelig kan han sige det fra. Men han kunne ikke sige det fra på grund af sin økonomi. Men det sagde han bare ikke. Og så bliver der sådan noget uærligt med i sagen. Men, ellers, Rossen er jo en meget sød mand. Han har jo kone og børn, og når de nu har så meget at skulle gøre, så kan de jo heller ikke stille sig til rådighed i den grad for sagen. De må da vide, hvor meget tid, de har til at hjælpe sagen. Sagen forlanger jo ikke noget, det er fuldstændig frivilligt at komme og hjælpe i sagen, men vil de være med sagen, så må de være med til at udføre sagen. Nå, men vi skal jo videre. Jeg mener ikke, at jeg har gjort noget forkert ved Rossen. Han har fået sig en god levevej, og de betaler jo godt.

H: (om betydningen af, at vi gennem disse eksempler lærer, hvordan vi skal forholde os)

M: Der vil komme så mange rendende. Navnlige nu, når den bliver mere kendt, så vil der komme en masse rendende, som tror, at de kan svinge sig op ved hjælp af sagen, og der må man være klar over - hvad er det for sagen? - Der er ikke nogen tvivl.

Frederiksen har en god stilling som mangeårig lærer i Århus. Hvis han ville lave noget for sagen, så var det jo bedre, om han lavede det derovre, - studiegrupper eller noget. Næ, ork nej, -- så var han også i modsætning. Når jeg havde sagt noget, - det ene og det andet. Nå, ja -- ligesådan med Landsy. Nåh, ja, men han kunne jo forandre sig. Det er ikke et synspunkt, man kan anlægge på sådan en løgner. En mand, der lyver sådan på det åndelige, en sådan mand kan man jo slet ikke bruge. Og forsynet skal nok finde Landsy ved lejlighed, hvis han ikke --- Jeg har læst de ting, han har skrevet der i UFO-bladet. Sam holder jo de blade, og så får jeg dem at læse bagefter, og så læser jeg jo alt det fup. Det er jo sådan en masse fup. Og der skriver Landsy så et stykke, og det skal være videnskab. Og jeg har jo ikke noget imod ham. Til ham har jeg kun skrevet, at det er meget bedre, at du kun arbejder for dig selv. Og det er det samme, jeg siger til de andre. Jeg har da lov til at bestemme, hvem jeg skal arbejde sammen med. Det var ikke godt, hvis jeg ikke havde det, og det må bestyrelsen jo også have, den samme ret. Selvom I er venner med nogen - nu var du (H) jo ven med denne Simonsen, men han var jo ikke en mand for sagen. Han kom jo også ind. Jeg tror nok, at Simonsen er en god mand, men jeg tror ikke, han er god for sagen. Nej, det var han ikke. Og han ville også overtage forretningen med at betale.

Grethe: Ja, han mente, at betalingen skulle gå over ham, men jeg sagde til Birthe, at det må gå over os.

M: Ja, han var meget sød og flink mod mig også, men man skal passe på. Selvfølgelig kan man være venner med dem, men

[9. september 1980 – side 11:]

man skal passe på. Venskab kan ikke bestemme de åndelige ting, undtagen det virkeligt er i de ting. Og derfor kunne jeg ikke synes om Simonsens deltagelse. Hvis sådan nogle får magt -- hvis vi får fyldt sagen med sådan nogle, så slår de sig sammen og forvirrer de andre mennesker. Nu kan man se, hvor mange mennesker, der er gået til Mogens foredrag, de blev forvirret over Frederiksen. Jeg talte med lodsinden i går. "Hvordan er det med Frederiksen? de er så kede af det allesammen, at han ikke holder foredrag". Nå ja, men det skal de ikke være ked af, for han kan jo udmærket holde foredrag. Han er ikke forbudt at holde foredrag. Jeg har bare sagt, at han skal holde foredrag for sig selv. Han skal lave sin egen virksomhed. Der er grænser for, hvor mange der kan være i nærkontakt med os. Vi kan ikke have en hel masse mennesker, der blot laver foredrag. Dem vi skal have i inderkredsen - nu holder jeg ikke af det navn - men i nærkontakt, det må være mennesker, der virkelig har noget at gøre med

nærkontakt, og som også af hjertet ønsker at støtte sagen. Men de andre, de vil med, fordi det er en reklame, hvis de vil holde foredrag. Så mener de, at kommer foran de andre. Og ingen skal have sådan en støtte, at de går foran de andre. Så kunne vi få nok at gøre. Vi kan jo ikke vide -- jeg har ikke hørt dem holde foredrag. Det sorterer ikke under os. Sagen er skabt og bøgerne er kommet ud, så er de givet til verden, til samfundene. Hvordan samfundet så behandler denne gave. Det må forsynet om. Det er en sag mellem forsynet og dem. Og naturligvis også fra bestyrelsen fra oven. Det er klart, at jeg er ikke færdig med det, fordi jeg dør. Fordi jeg kommer af med denne krop, så har jeg meget mere råderum. Nu er kroppen sådan en stor hæmning på en måde, og de ting, jeg skal lave, dem kan jeg lave med kroppen. Men jeg har ikke over to timers arbejde i dag, mere kan jeg ikke overkomme. Så derfor tager det tid. Men der er heller ikke mange 90-årige, der er i stand til ... Jeg har ikke noget hverken imod Frederiksen eller Rossen. Tværtimod synes jeg, at han er en rar mand, og jeg har to gange været til middag hos ham, dengang jeg rejste rundt og holdt foredrag. Og der havde de et mægtig fint familieliv, og et pænt hus med have at bo i. Og børnene - da var de ikke helt voksne - de var vældig interesseret. Men drengen han blev til en mærkelig fyr. Og så er det også det med Frederiksen. Jeg hører, at den dreng han siger: ja, nu mangler vi bare, at den gamle han skal forsvinde. Det kan drengen ikke sige, uden at det må være en tone i hjemmet. Der kan man se, hvorfor skal jeg forsvinde. Det er jo mig, der er sagen. Og det ville jeg også sige til Frederiksen, hvis det var, han kom, men han er jo ikke kommet til mig. Nej, det er tydeligt nok. Det er interesse i at skulle spille en rolle. Men sådan skal sagen ikke være. Men nu er det jo i orden, og så kan vi se. Med Rossen -- jeg ved ikke, hvordan det går med ham. Det må I så, - hvis jeg ikke er her. Så bliver det jo jer, der kommer til at tage ansvaret.

W: Men du mener altså ikke, at han skal være lærer -

M: Det kan jeg ikke sige i dag, det må I kunne afgøre. Til den tid kan jeg måske nok indpode jer, hvad I skal. Han kan da også forandre sig meget. Nu får han jo også trænet sig i at holde foredrag. Og så er der jo også det, at der får de publikum, fordi det er gennem stat og kommune, det store apparat. Det kan vi jo ikke hamle op med. Kristus og hans dis-

[9. september 1980 – side 12:]

ciple, de var jo heller ikke ude for store honorarer. Det var også gaver. Hvad var det, Kristus sagde til den rige mand? - Han havde jo to (formål ??) ved siden af. Den unge mand, der kom til Kristus, han var meget rig, men han var ikke lykkelig. Hvad skal jeg gøre for at blive lykkelig? - Du skal tage og sælge alt, hvad du har og give det til de fattige. Så kan du komme og hjælpe mig. Så gik han bare og var ked af det. Så formuen var den store interesse hos ham. Man skal ikke tage dem fra deres interesse, når de ikke af sig selv ---

Ib: Hvor meget af det, du har sagt, har du skrevet til Rossen?

M: Jeg har skrevet til Rossen, og det er kærligt. Lige så kærligt som hans. Jeg har indrømmet, at jeg forstår ham godt, - at han har vanskeligheder. Og han har også svaret meget kærligt tilbage. Jeg skrev også, at vores venskab er uændret fra min side. Og det har han også skrevet tilbage. Det er ikke på grund af venskab. Han har været meget sød og venlig. Men det er ikke det, det drejer sig om. Her drejer det sig om en handling. Man skal kunne se, at det virkelig er deres lyst, og at de har interesse. Og det kan meget godt være en Interesse, for en mand, der er i økonomiske vanskeligheder -- så er det ikke sagen, de skal dyrke, så er det et andet sted.

W: Men du har skrevet til ham om, at hans interesse for aftenskolen er større?

M: Ja, ellers gjorde han det ikke. Der er andre mennesker, der går i døden for sådan en sag. Der var masser af mennesker, der gik i døden, da romerne ville have, at de skulle fornægte Kristus. Men han forlader sagen for en smule økonomi. Og det har jeg også tilgivet ham. Han kan jo gøre, som han vil.

R: Var en af årsagerne ikke den, at der ikke skulle holdes foredrag på instituttet?

M: Nej, det skal der selvfølgelig ikke, når det giver underskud. Så er det jo det rene galskab.

R: Men var det så ikke det, - han var ligesom arbejdsløs.

M: Han har en stor stilling som skolelærer. Og han kunne komme og snakke med mig. Når vi er i nærkontakt, kan man så ikke komme og snakke med hinanden.

W: Aftenskolen har han haft siden 78.

M: Frederiksen kunne også have kommet og snakke med mig, så var det blevet meget anderledes - en anden løsning. Men når jeg hører, at man ønsker, at den gamle skal væk. Hvad er det for en indstilling. Det er en rigtig slagterindstilling. Men han kan ikke slagte sagen, det skal han ikke tro. De tænker ikke på, hvor langt min bevidsthed rækker, så ville de blive bange. Nå, men jeg har ikke nogen onde tanker imod dem. Jeg forstår godt, at de gør det, de gør, men jeg kan tie stille af den grund. Det var noget andet, hvis jeg sagde -- hvis jeg f.eks. lavede det tåbelige nummer at forbyde folk at holde foredrag om mine ting, så ... Det har jeg da ikke ret til. Forsynet har sendt mig, at jeg skal forklare det. Der føler jeg, at det er min opgave, at jeg skal forklare det, og at jeg skal være med til, at det bliver rigtigt fordelt, at der bliver den rigtige forståelse af - hvordan det skal bringes frem. Der ligger vort felt, og der er det, at I er med til, og det er det, I skal fortsætte med. Hvis der kommer en mand og tilbyder millioner, men så i baghånden har et eller andet, så skal jeg ikke tage imod det. Vi har jo også vedtaget, at vi kun modtager betingelsesløse gaver. Og det gik jo også meget godt med Stidsen. Men jeg vidste jo også godt, at når forsynet vil give det, så får vi det. Jeg følte, at jeg

[9. september 1980 – side 13:]

skulle sige det. Jeg var ikke bange. Sagen går ikke ned, selvom den mistede de

millioner. Men det er jo forsynets tilskikkelse, at det hele med Stidsen er gået, som det er. Og det med Sam, jeg regner med, at det er med forsynets styrelse, - at disse mennesker er kommet til at hjælpe sagen under årene. Nu er det, at sagen skal fødes, nu begynder det, at den skal frem for offentlighedens søgelys, frem for journalister. Lige så snart Livets Bog kommer ud, så kommer vi til at høre både forbandelser og velsignelser. Så kommer vi til at høre de dumme skrige op og råbe og vræle deres tossetheder ud. Vi kommer til at høre de andre synge lovsange. Men det må --- Dem, der kritiserer, de kommer til at opdage, at de brænder sig selv. For der er jo et forsvar for dem også, Livets Bog - mit arbejde - er et universalt defensorat for menneskene. De ti bud blev lavet, for at der skulle være noget, man kunne rette sig efter. Det skulle være muligt at sige, hvad der er forkert, og hvad der ikke er forkert. Og der er det jo, de ti bud ser man tydeligt nok, (at det er Kristus --- han holder meget mere af - der er slet ikke nogen særlig form for ---) ja, han siger selvfølgelig, at de skal holde loven, men der er ikke noget særligt om --- ja, han siger det sådan lidt mere bredt, at man skal tilgive, ikke blot syv gange, men 70 x 7 gange skal man tilgive. Det er det samme som, at man skal tilgive al ting. Han siger: man skal elske sine fjender, - velsigne dem, der forbander én og gøre godt mod dem, der hader én. Han siger det ikke som lovmæssige ting, - for det sker ikke mere. Menneskene er nu på et stadium, hvor de har intelligens - og begynder med intuition. Altså de mennesker, der --- Men for at være interesseret i vor sag, må de have noget kærlighed og venlighed over for deres næste. Det må de have noget af. Ellers får de jo heller ikke interesse for de åndelige ting. Men har de det, og de har lidt intelligens og de går op i det, så får de også af og til intuition. Det hjælper dem. Og der er der heldigvis en hel masse mennesker, der er en kolossal masse mennesker, der er på det stadium. Men de er gudløse. De tilhører ikke nogen sekt eller samfund, for det er de vokset fra for længe siden. Men af naturen har de fået deres karma så vidt, at de f.eks. lever et nogenlunde pænt liv. Når vi ikke går hen og laver indbrud og ikke stjæler. Hvorfor gør vi ikke det, - og overfalder mennesker. Fordi vi engang har været kristne - ialfald menneskene. Jeg har fået mit på et andet plan, jeg har det altsammen med fra et andet plan, - jeg kan ikke have fået det på jorden. Der havde de det jo ikke. Det kommer indefra altsammen. Kun har jeg ramt Kristus, på mange steder passer det med Kristus, og der har jeg så noteret det. Så jeg kan sige med stor autoritet, at jeg har ikke været - ikke har lært mit på jorden. Jeg havde det allerede før jeg blev født. Men det kan ikke bære -- Det passer ikke godt for en fysisk inkarnation. Derfor er der ikke lukket op for det, mens jeg var barn. Der blev først lukket op for det, da jeg var 30 år. Og da var det også kendt, hvordan min struktur var, - jeg mener, fra disse åndelige -- men de vidste det jo i forvejen, fordi det er altsammen lavet på et plan, før jeg blev født. Og jeg har også været med i det altsammen og indviet i dem på et tidligere plan. Det er altsammen intuition, der er kommet. Jeg måtte ikke selv søge oplysningerne. Men de er kommet efterhånden. Fordi det er kommet til mig, at jeg skal fortælle nu, at det er Det Tredie Testamente, at det er Talsmanden Den Hellige Ånd. Jeg var ikke så meget indstillet på at sige det, fordi -- men det skal jeg, det har jeg gjort. Og det kan

[9. september 1980 – side 14:]

nok skræmme adskillige, - men det er der ikke noget at gøre ved. Det har jeg også skrevet. Det vil nok skabe --- så stor, så det kunne blive til en korsfæstelse af mig, hvis ikke Gud havde en anden plan med mig. Men nu har Gud den plan, at jeg kan forsvinde. Men I andre kan godt komme ud for ubehageligheder. Men ikke så meget nu, senere hen, - det bliver andre mennesker siden hen, - når I er født igen. I slipper jo ikke med et liv. Nej, der er lang vej til det rigtige livshjemsted. Når man bliver kristusvæsen, så er der jo et område, der er det virkelige livshjemsted. Og det er de områder, jeg på symbolerne kalder den guddommelige verden og salighedsriget, jo også det rigtige menneskeriges højeste plan. Det er det, Kristus kalder himmeriges rige. Det er det, der er hjemstedet for kristusvæsener, når de er nået op og er færdige med at inkarnere. Kun er der et område, hvor de endnu inkarnerer på jorden. Der, hvor de er med til at danne kulturer. Kulturer må jo dannes på de højere planer. Men så kommer vi nok til det her, at det er et millionårigt rige. - Det kan man ikke sådan sige. Det består ikke af stof eller materie og der er ikke nogen dyr. Der findes ingen dyr, der findes ikke nogen ufærdige væsener. Der er kun total fuldkomne væsener. Hvad er der så? De er på en måde sammenføjjet - ikke ved lim eller noget jordisk stof - men som en slags atmosfære. Og der danner de så guddommen. De er allesammen alvidende, almægtige og alkærlige. Det er deres bevidsthed, allesammen. Når alle disse væsener er sammen så bliver det jo een stor almægtighed, een stor alvidenhed, een stor alkærlighed. Og den er holdt sammen ved det, jeg kalder guldglorien, som jeg også oplevede. Da vidste jeg jo ikke, hvad det var. Og denne guldglorie, det er jeg'et. Det er det, der er jeg'et i alle levende væsener, og det er det virkelig levende i det levende, som jeg kalder det. Og der er virkelig alle grundenergiernes hjemsted, altså talentkernerne. Det er der ingen mennesker, der kan se. Den er usynlig. Men det, menneskene arbejder med - ørelæger, øjenlæger og alt muligt - det, de arbejder med er virkninger af -- der er ingen, der kan arbejde med andet end virkningerne. Det, der ikke er virkninger, kan man jo ikke arbejde med. Det må være noget, der bevæger sig, der må være noget, der gør modstand. Ellers kan vi jo ikke opleve. Absolut stilhed. Hvis man er i et rum, hvor der er absolut stilhed, - så sker der jo ingenting. Det kommer jo alltsammen her i slutningen.

M: Jeg mener, det institut, der bliver lavet. Det skal de naturligvis have --- det må jo blive i samarbejde med os. Efter vore bestemmelser. Det kan ikke nytte noget at lave et institut, der også viser alt muligt andet, - der viser det modsatte f.eks.

W: Jo, det kunne de godt gøre.

Grethe: Men så kunne de ikke kalde det Martinus Institut.

M: Ja, men det er jo det, jeg ikke vil have.

W: Men hvordan kan vi forhindre det?

M: Men det må ikke blive sekt eller samfund (sammenligning med transcendental

meditation)

W: Navnet Martinus Institut kan ikke beskyttes i andre lande.

lb: Hvis f.eks. Landsy rejser til U.S.A. Han kan lave et Martinus Institut, uden at vi kan forhindre det.

M: Jeg mener, det kan gå hurtigere, end vi tænker os. Så vil de andre falde fra som bare ---

W: Juridisk kan de oprette et institut, uden at vi kan forhindre det.

[9. september 1980 – side 15:]

M: Er vi ikke copyrightet nok?

W: Jo, copyrightet, men ikke navnet.

M: Alle de filialer, man har i andre lande, er de beskyttet?

Aage: Nej, men så skal man betale en afgift i hvert eneste land.

H: Vi har tidligere været inde på, at vi ikke herfra kan styre filialer o.l.

M: Nej, det kan vi ikke. Der var engang vi troede at vi skulle dirigere det altsammen. Det kan vi jo slet ikke. Nej, vi må jo bare se at holde vort eget general-institut. Det må vi passe på. De vil jo nok rundt om henvende sig til vort institut, når det drejer sig om spørgsmål. Og så må vi jo lade dem, - ligesom de har lov til at læse og danne studiekredse, så har de også lov til at bygge et hus, hvor de kan holde deres kredse. Og det vil også være mere i kontakt med kærlighedens love, at de må. Hvis de afsporer, - det har vi ikke noget med at gøre. Det er ikke vores skyld.

W: Du mener heller ikke, at navnet skal beskyttes i andre lande?

M: Hvis man søger tilladelse, skal man naturligvis have det oversatte navn. Hvad hedder Martinus åndsvidenskabelige institut på engelsk?

W: Spiritual science Institute.

T: Selvom der skulle komme oversættelser, der ikke helt var i overensstemmelse, så vil man jo ligesom med biblen søge tilbage til kilden for at finde det rigtige.

M: Måske kan vi hindre dette, at de tager navnet. Nu ham med Kosmos Center. Det er udelukkende, fordi han vil --- det er så frækt, da han ved, at vi har det navn. Det er jo også noget underligt noget, - at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres. Landsy kan gøre, hvad han vil, og jeg har heller ikke sagt nogetsomhelst. Jeg har kun skrevet, at jeg ser det er bedst, - at du må hellere arbejde for dig selv. Du skal ikke arbejde sammen med mig, du må arbejde for dig selv. Og det er der ikke noget ondt i. Rossen, han kan arbejde med analyserne alt det han vil og i studiekredse. Det jeg har peget på, det er jo det, at han har optrådt som om, han

var lykkelig og glad ved at være i sagens nærkontakt.

W: Men du var selv inde på, at vi skulle gøre forskel på deres undervisning og vor.

M: Ja, det byder jo sig selv. Skolens lærere. Dem, der er oplært på skolen. Vi må se i fremtiden - i dag kan vi jo ikke regne med noget. Men i fremtiden så bliver der jo en hel -- så går de jo ud som vore egne lærere. Så må alle de andre blive opdaget som falske. Det er jo klart, at man må foretrække skolens egne lærere rundt om.

Ib: Er det ikke sådan, at vi ikke kan beskytte det?

M: Jeg tror, de virkeligt ærlige vil henvende sig til os, men nu har vi set eksempler på, at de ikke henvender sig, skønt de allerede er ---

Rolf: Man siger hermed, at kun de, der er uddannet her.

M: Det siger vi slet ikke.

R: Idet vi sælger bøgerne, så kan disse 7 bind komme til et meget modent menneske, som sidder helt alene og kan blive fremragende fortolkere. Så vi kan jo ikke sige, at de, der er uddannet hos os er de mest fremragende og dygtigste.

M: Nej, det siger vi, jo slet ikke noget om. Det er kun i dette her specielle tilfælde, hvor de begynder inde i selve centret, hvor der begynder at blive ukrudt. Det må vi plukke væk. Med sådanne mærkelige ideer: Nu er det bare, at den gamle skal

[9. september 1980 – side 16:]

væk, så vi kan komme til. Er det sådan nogle, vi skal have til at være i centrum?

(nyt bånd)

M: Efter at de er kommet ud af den forrige spiral, så har de jo ikke noget andet - de har længsel efter at komme frem. Men hvis ikke de har - en karma, så nogen kunne overfalde dem, så kunne der jo ikke ske noget. Hvad skulle påvirke dem? - Den karma har de fået fra det forrige liv. F.eks. alle de planteædende dyr. Hvordan skal de have en karma, at de skal være føde for rovdyr? - Det kan de jo kun have, fordi - da de var mennesker, da de var oppe i den højde og fik tilgivelse --- da nåede de allesammen frem til at have et overskud. De bliver allesammen fuldkomne mennesker, længe før de får betalt al den karma, der skal til. Den karma bliver til talentkerner, og det er den, der gør, at livet kan begynde i en ny spiral. Ellers kan det jo umuligt begynde. Noget, der ikke har karma tilgode, kan man jo ikke [??] dyrene. Hvis planteædende dyr ikke havde karma tilgode, hvordan kunne de --- så var de beskyttet imod rovdyrene. Deri ligger det. Og hvor skulle den karma blive af, når et menneske har lavet karma, og det --- nu for eksempel [??] - der får de slet ikke den karma tilgode, men den eksisterer. Den er lavet. Så er det, den går over til at lave talent hos det væsen. Og det kan ikke begynde som menneske. Det begynder altså dernede. Når det kan begynde at få karma i dyreriget - planteriget kan man ikke regne med, plantelegemet er beregnet på at

skulle ødelægges, og der er lysten så stor til det mørke - men, - altså, derfor er det sådan. - Hvad var det, vi kom fra?

Rolf: Vi talte om, om der skulle være autoriserede foredragsholdere.

M: Ja,- men det kan vi jo ikke gennemføre, og det er heller ikke det, jeg er ude på. Jeg er ude på, at bestyrelsen, at det, der er i centret i sagen, det skal være meget, meget påpasselig. Det skal være meget omhyggelig. For der er en vældig trang til at søge ind — de vil have noget af den glans over sig, som sagens center har, og derfor er han rendt fra sit skolevæsen. Havde sagen ikke været, så skulle han nok ha blevet ved sit skolevæsen, Frederiksen. Og der er også andre --- de søger, fordi de regner med en berømmelse.

R: Det at bøjerne kommer ud, det gør jo, at der kan findes mennesker med meget store talenter for kosmiske ting.

M: Ja, de kommer frem.

R: Det er det, jeg mener. Hvis man så monopoliserer undervisningen.

M: Vi må naturligvis organisere undervisningen. Det kan ikke sådan flyde.

Aage: Vi garanterer kun for, at den undervisning, der kommer fra Martinus Institut, er i renkultur, og at den ikke er blandet sammen med alt andet.

M: Ja, det er rigtigt.

M: På grund af, at de 10 bud er blevet lavet i sin tid, derved kan de nu forstå, hvorfor de får al den karma. For nu er det jo sådan, mine analyser, det er det, der er udgivet som "Talsmanden den hellige And". Den hellige ånd - det er altså videnskaben, og den højeste bevidsthedstilstand. Og den er så til rådighed. Hvorfor kommer den samtidig med karma? - Hvorfor siger Kristus: Når I hører om krige og rygter om krige, og bror imod bror og børn imod forældre, der slår dem ihjel. Alt det, han siger. Han siger: det er ikke godt for de

[9. september 1980 – side 17:]

kvinder, der er frugtsommelige. Hvorfor kommer det samtidigt med det? - Fordi da kommer de spørgsmål, som Livets Bog besvarer. I verden er ragnarok godtnok begyndt med hitlerismen. Men det er ikke enden på det. Vent bare og se. Der kommer forfærdelige tider.

H: Så kommer vi tilbage til §3 - formålet igen. Der skulle så undervisningen med.

Ib: læser §3.

[16. september 1980 – side 1:]

M: Uden at man får et ord at vide om det, så er de inde i en hel anden stor

virksomhed. Sådan er det jo med Rossen og Frederiksen. Jeg kan ikke forstå, - jeg kendte ham og har været til middag hos ham to gange i sin tid, da jeg holdt foredrag. Hvorfor i alverden kommer han ikke til mig og snakker om --- og Rossen, hvorfor kommer han ikke til mig? - Jeg vil fuldstændig forstå hans økonomi, - og så ville jeg sige: bare du ser og får den i orden, så kan du bare komme tilbage. Når de ikke kommer og snakker med mig - jeg bliver fuldstændig ignoreret. Det synes jeg ikke, er rigtigt. Så kan jeg ikke stole på dem. De regner med, at jeg er en gammel nokkehovede, der ingenting ved, - det må de jo gøre. Men så må de arbejde selv. De kan arbejde lige så meget de vil, det kan jeg ikke forhindre - det kan jeg ikke. Og nu er der det, jeg gerne ville spørge: Mener I, at det er noget, der er senilt ved mig, at jeg har gjort det ved Rossen -

Alle: nej.

M: For du spurgte mig jo om, om jeg kan afstå vetoretten. Den kan jeg ikke afstå, for jeg ejer ikke vetoret. Det er noget, der er medfødt i mig. Den dag forsynet trækker sine impulser tilbage fra mig, så kan jeg afgive vetoretten. Jeg kan ikke afgive mine impulser til andre. Hvis jeg afgiver min vetoret til jer, - derfor får I ikke mine impulser. Det er ikke en vetoret i den forstand, som man har i forretningslivet, det er det ikke. Det er noget medfødt. Jeg er indviet i det, ovenikøbet af Kristus selv er jeg indviet i det, og med en stor ildåb bagefter. Det kan jeg ikke fysisk sige ---, det må jeg være trofast overfor, så længe forsynet giver mig min bevidsthed. Jeg vil indrømme, der er selvfølgelig ting. For det første er jeg meget træt. Jeg kan ikke sådan følge med. For det andet, så går det nogenlunde. Jeg kan da skrive, og jeg kan da følge med nogenlunde, men hørelsen er jo ikke det samme, som den var. Men analyseringen og det, det er klart nok. Så kom jeg til at tænke på, det kan måske se mærkeligt ud, at jeg gør disse ting. Det er ting, jeg er meget ked af at skulle gøre, for jeg er meget ked af at gøre andre mennesker ked af det. Men der er een ting, man må huske på. Denne sag, den er større end venskab. Det kan ikke hjælpe noget, at nogen kommer og er ven med en af jer, og I så lader ham få en eller anden fordel her i instituttet, fordi I er venner. En fordel, som han slet ikke kan bestride, - som er til skade for sagen. Der er det - jeg mener, det kan et venskab ---. Sådan må det ikke være. Hvis venskabet går i stykker, så må det gå i stykker. G.F. er jo sur på mig, det forstår jeg, - det tror jeg ikke Rossen er.

Ib: Jeg var sammen med Rossen lørdag aften, - og det er han fuldstændig indforstået med.

M: Ja, alle kommer tilbage til sagen, før eller senere, for "der kan ingen komme til faderen uden ved mig", det kan jeg også sige, uden at det er senilitet. For de kan ikke komme til disse ting, uden at de må holde de analyser. Og dem har jeg ikke fundet på, det er evige realiteter. De er aldrig nogensinde lavet ved forudgående tænkning. Det er verdensaltets opretholdelse, og verdensaltet er en realitet som er udenfor al bevidsthedserkendelse. Men man kan erkende dets virkninger, man kan se, hvordan det arbejder, og man kan komme så langt, at man kan se flere spiralkredsløb, som jeg

også har gjort. Men tage det væk, - det kan man ikke. Der er øjenlæger, der er hørelæger og der er alle slags læger. De tror, de kender ørerne, de kender øjnene, — hvad er det, de kender? - De kender de fysiske apparater og deres virkninger. Men de kender ikke den kraft, der ser. Hvad er det, der bruger øjnene, hvad

[16. september 1980 – side 2:]

er det, der bruger ørerne. Det har de ikke nogen ide om. Det er jo "jeg'et", skæbneelementet. Nå, men, de kan bare fortsætte, for hvis de ikke holder tingene, så bliver de sat af af forsynet.

Aage: Der er en enkelt ting, jeg har lidt svært ved at forstå. Det er, at der er en række personer, f.eks. Sv. Å. Rossen og Gunnar Frederiksen, som gerne har villet tale med dig, men de har ligesom haft indtryk af, at —

M: Tro endelig ikke på det. Det er god snak. De ved udmærket, at jeg er til at tale med. Jeg er ikke fremmed for Frederiksen. Hvis han virkelig kommer og vil tale med mig, så kan jeg da ikke vise en mand af, der har været venlig mod mig. Da jeg holdt foredrag i Århus, har jeg 2 gange været til middag hos dem. Så vil jeg aldrig finde på at sige, at han ikke kan komme og tale med mig.

Aage: Nej, men der er andre, der har sagt til dem, at du skal helst ikke forstyrres, og så er der nogle, der holder sig tilbage, og andre ikke.

M: Ja, men når det drejer sig om så vigtig en sag. Det er ikke nok, at nogen siger, at jeg ikke vil forstyrres. Hvis han har sådan en dyb sag. Det drejer sig om at sige sin stilling fra, og det drejer sig om for ham, at han har megen lyst til at lave de der ting. Så er det nærmest det, at han er bange for, at jeg måske vil være imod det. Men hvis han kom og talte venligt med mig og siger sådan og sådan, - så er jeg tilbøjelig til at gøre, hvad jeg kan, for at de kan få deres ønsker opfyldt. Det må alle bekende. Og hvis Rossen var kommet og havde sagt, at det var galt med hans økonomi, og at han ikke rigtig kunne klare, og at der var disse aftenskoler. Jeg kendte jo ikke noget til aftenskoler dengang. Nu kender jeg det bedre. Hvis han fortalte, at der er disse aftenskoler, og der kan han undervise i disse ting, og der kan han få så og så meget, og så kan han klare sine ting. Så måtte jeg sige, ja, hvis du selv mener det, så kan du gøre det og se at komme ud af din gæld. Og så kan du tage fat igen. Det ville være den rigtige måde.

H: Når han har ordnet sin økonomi, så kan han komme tilbage.

M: Det må I bestemme, for jeg ved jo ikke, hvor længe jeg ... Men til den tid, da er der jo ikke tale om noget --- for når vi først får en højskole, så er det jo klart, at så ved folk, at der er den rene lære. Det ved de ikke om aftenskoler, hvor alle forskellige kan give sig til at være lærer der. Hvad ved de? - Vi kan bare tage Mogens. Han var en sød mand. Han begyndte på en tid, hvor han ikke kunne have så meget. Så han måtte betale med mange ting. (?) Men det gjorde heller ikke noget til at begynde med. Han måtte jo blande mange ting i sine foredrag, han talte meget om kunst. Det er også

meget godt. Men nu må vi jo huske på: når først det bliver til en virkelig — til det faste punkt for verdenskulturen, for det bliver det, så må der være helt andre instrukser, der må holdes. Og derfor er det også, at de kan ikke komme rendende og fedte sig ind hos nogen, der har magt. Som nu Landsy. Han kom jo også, og han lavede jo en stor bog. Jeg blev helt imponeret. Det var helt inde i det nye år. Jeg havde været sammen med ham, og da virkede han meget pæn. Og så inviterede han os ind, han havde lavet et fint lokale, han havde lejet, med kafferum ved siden af. Tage og Sysen de tog derind - jeg tager ikke ind til sådan noget - og de kom henrykte tilbage og fortæller, at han taler om sine ni liv. Hvad er det for noget, ni liv? - Ja, han oplever ni liv. Færdig med ham, hvis han siger det, så skal han ikke arbejde sammen med

[16. september 1980 – side 3:]

os. Det er der ingen mennesker, der kan, - andre end - så skal de være særlig uddannede og på særligt høje planer og ikke på fysisk plan. Og så er der det med 1400 år imellem (to inkarnationer). Så kan man lige med det samme fornemme, at det er noget, han har digtet, - noget han laver. Når man læser det ægte, så føler man det. Det var der også en, der skrev i avisen, at når man læser sådan noget åndeligt noget, så plejer man at føle. Her føler man, at det er bare noget, han sætter sammen. Nå, men det tror jeg også, at det er. Men det må han jo om. Jeg er ikke uvenner med nogen, jeg har kun skrevet, at de bør arbejde for sig selv. Hvad er det så, de vil? - De får venligt at vide, at de kan gøre lige det, de vil, de kan holde foredrag, de kan lave studiekredse. Hvad er det så, de vil? - Hvad har jeg gjort dem? - Jeg må vel nok bestemme, hvem der skal være med her. Men det må jeg altså ikke for de mennesker. Men han var allerede sådan, Frederiksen, at man kunne mærke, at der ville blive spektakler med ham. Når jeg snakkede om ham Landsy, at han var en ren svindler. "Nå, han er jo, en ung mand. Han kan jo forandre sig, og han - bla, bla, bla". Sådan en svindler kan vi da ikke begynde med ... Han har nok købt bøgerne, men man kan ikke sådan læse dem, og lave det til en livsstilling. Man kan nok læse stykker og holde foredrag. Men man må da være ærlig. Han kalder det "kosmisk center", - så det skal forvirre. Nej, vi behøver ikke være bange for dem, for de er under kontrol af forsynet. Deres tid kommer. Og det kan jo også være, at livet kan lave dem bedre, kan lave dem om. Men hvordan kan man holde foredrag om en mand, om hvem han siger, at han ikke er den mand, han giver sig ud for at være?

Ib: Det var ikke Rossen, tværtimod så sagde han, at den troede han i hvert fald ikke på.

M: Nej, vi må tænke på, at et menneske, der i sin ungdom og barndom ikke havde den mindste følelse med et dyr, der skal slagtes, - de får det ikke, når de bliver voksne så nemt. Han er jo alligevel kommet frem til, at det var bedre at være psykolog eller lærer end at være slagter, men det behøver ikke at være af hjertet, at han er kommet til den opfattelse. - Nu har han opdaget, at det var udmærket at komme herover og dominere i en skole. Han har hørt, at Rossen har fortalt, at her skal bygges en skole. Det var jo dengang, det skete. Jeg sagde engang til Rossen, at nu skal vi snart til at tænke på en

skole. "Uh ja, så håber jeg, at jeg kommer i betragtning". Ja, det kunne du da selvfølgelig, sikkert, sagde jeg så. Og da er det så, at Frederiksen får at vide, at her skal bygges en skole. Han får travlt med at tænke på det. Men han kommer ikke til at skulle være noget her. Det håber jeg, at I sørger for. Vi skal ikke have sådan en gammel psykolog. Da er han jo også oppe i pensionsalderen. Det skal være unge mennesker, der selv er uddannet her. De unge mennesker kan nå at blive uddannet til at være lærere, til skolen bliver færdig. Men jeg tror nok, at det vil tage en fem, seks, syv år. Nu foreløbig varer det et stykke tid med kommunen.

Ib: Jeg har talt med dem, og de har ikke rigtig gjort noget ved det endnu.

M: Hvis videnskaben vil kaste sig over "Livets Bog", vil de komme til at opdage, hvordan det går op altsammen. De virkeligt ædle, modne videnskabsmænd, Forholdet bliver jo sådan, verdenspolitikken bliver jo sådan --- men det tager jo - de første fem hundrede år går inden - da vil jeg regne med, at vi når frem til, at der allerede er lavet skillerum, - eller, hvad skal jeg sige - centre, hvor de farlige - i ste-

[16. september 1980 – side 4:]

det for tugthus og fængsler og alt det der, - det er noget, der hører fortiden til, det er en fornødelse, det vil være noget, man vrænger næse ad ligesom man nu gør af menneskeædere i urskoven. Det er lige så naivt - næsten, at man piner og plager folk, fordi de ikke er udviklet nok. Man må beskytte sig mod, at de ikke er udviklet nok, at de er farlige, mordere, de røver, plyndrer og stjæler og de lyver. Det skal rettes. For i dag er verden, menneskeheden fuldstændig det samme som dyrene i zoologisk have uden gitter. Man har tugthus, man har ditten og datten, men hvad betyder det. De bliver endnu værre ulve og bjørne og værre røvere. Der er ingen, der bliver meget gode af at være i tugthus, og de kan ikke få arbejde — Men det kan vi ikke stille noget op med her i bestyrelsen.

M: Det fjerde kapitel, det er slutkulturen på det fysiske plan. Derfra kan menneskene materialisere og dematerialisere sig, og derfra hører de ikke hjemme på det fysiske plan. Men der vil være et vældigt samkvem mellem ånder og dem på det fysiske plan, som jo også er højt udviklet. I dag kan ånder ikke vise sig, uden at folk bliver forskrækket. Hvis der pludselig viste sig ånder her --- (utydeligt). Jeg tror ikke, jeg ville blive forskrækket, men jeg tror nok, at man ville få et chok. Det vil altså komme i det kommende årtusinde. Det er den største forandring, der nogensinde har været i menneskeheden historie. Der kan ikke blive nogen større. Vi kan se den er begyndt. Hvorfor kommer Kristus på jorden og bliver en model for en hel ny menneskehed? - Han viser, hvordan man skal tilgive sine fjender, og hvordan man eventuelt skal tage en korsfæstelse. Han viser hele den nye kultur, han siger, man skal elske sine fjender og dem, der forbander én, o.s.v. Det er realiteter, som er kommet frem, men selvfølgelig må man forstå, - ser vi på verden i dag, så selvbevidste, så kloge og så egoistiske. Men der bliver jo en masse dræbt, byer bliver skudt i sænk, der bliver langt færre

mennesker. Det er jo det. Vi bliver centrum i det nye. Det er os, der skal skabe det nye, det er os, der skal komme med det, at de skal være i centre i stedet for at være i fængsler og tugthuse, og man ser jo også, tendensen er begyndt nogle steder. Det drejer sig om den lange tid. Det er det med den lange tid, at vi kan ligge døde. - Hvordan kan det blive forklaret? - Det er da soleklart, at de skal have mange liv for at nå frem til den tilstand, som det fjerde kapitel viser. Der har vi den fuldstændige balance, da går alle ting fuldstændig op. Der er ingen rige og der er ingen fattige, der er ingen, der ejer noget. Menneskene tilsammen ejer hele verden. De har ikke sådan et stykke jord - de ejer hele verden, og de er heller ikke interesseret i at være landbrugere eller slagtere, eller bager. Det sker altsammen automatisk med maskiner, dataanlæg og computere og sådan noget. Og så er der selvfølgelig en hel del mennesker endnu, der ikke lige akkurat er færdige til den kosmiske bevidsthed, der har nogle liv tilbage endnu. Så der bliver jo noget ... Men hvis man læser det i fjerde kapitel, så vil man se, at der er balance. Og det er så porten ind til den nye verden. Så der vil man få, - ligesom man i dag laver våben og arbejder voldsomt på at fremstille drabsmidler o.s.v., sådan vil man i fremtiden arbejde kolossalt på at arbejde frem til at gøre menneskene begejstret for kristusbevidstheden. Der bliver jo en masse omvæltning ved den lidelse, de kommer igennem. I kan tro, at der er mange gennem ragnarok, gennem hitlertiden, koncentrationslejrene, - I kan tro, dem der kommer tilbage fra de pinsler, de

[16. september 1980 – side 5:]

fornemmer, - de er ikke ude for at pine andre mennesker. De ved, hvor skrækkeligt det er. Og det bliver meget værre i det nye her. Det bliver så slemt, at man fra oven - ved kristusvæsener - må træde til. Det med atombomberne, det er jo et forfærdeligt skridt, de har taget. Det er en sygdom i jorden. Denne vældige kraft, som de har opdaget, folder sig ud i atomkernen. Det er jo jordens livskraft. Og det er klart. Sådan en celle som et menneske, der råder over sådan en gigantisk kraft. Og hvad skal sådan et menneske --- De har jo millioner og atter millioner hestekræfter mere, end de skal bruge. Og dem kan de ikke garantere --- det koster meget mere at holde styr på --- Nu skal de grave affaldet ned. De har standset noget af jordens kredsløb, og det er jo klart, at, det er en vis sygdom i jordens organisme. Men det betyder ikke så meget nu. Det er noget, der er let lægeligt. Men bliver de ved, så bliver det forfærdeligt. Men der bliver jo sørget for, at de ikke kommer til at sprænge alle de atomværker, de laver.

R: Ud for kysten ved Californien har de smidt atomaffald ud, og det er et vulkansk sted. Og det forudses, at der kommer vulkanske udbrud.

M: Videnskaben er vældig dygtig på det tekniske, - når jeg ser, hvad der er sket i min tid, hvordan det var primitivt i gamle dage, underklassen var undergivet overklassen, - hvem ville dengang have troet, at der kommer en dag, hvor en mand kan stå og tale med hele verden gennem et apparat?

R: eller fjernsynsprogram fra månen.

M: Nej, hvem ville have troet det. Der er så mange ting, som man i min tid havde regnet for umulige ting, som hører til de daglige ting, og som børn bliver vænnet til. Men, altså, det er fremtiden. Denne ragnarok bliver ikke rar. Det kan godt være, den varer nogle år, men det tror jeg ikke, fordi jo værre eksplosioner, jo hurtigere går det. Om det er nogen trøst, det er et spørgsmål. Men det interessante er alligevel, når man sådan ser ind i fremtiden og ser, hvordan forsynet arbejder, hvor meget der skal til, for at menneskene skal blive til kristusvæsener. Han er lige kommet, og der har ikke været sådan et kristusvæsen på jorden før. De tidligere mennesker, på Atlantis og hvad det nu var, de havde psykiske - det er ting, man kan øve op, ting man kan lave. Det kommer af sig selv med udviklingen. Men folk har fundet på, at de kan få kunstigt klarsyn, f.eks. Rudolf Steiner. Han så akaciekroniken. Det er et meget flot ord for salighedsriget - det er bare hukommelsesriget. Og derom skriver han mange bøger, - der prales jo med så mange bøger, han har skrevet. Men han, hvad gjorde han? - Han fik den største skuffelse. Han fik jo kræft og kunne ikke tage imod mennesker. Hans meget fine tempel brændte to måneder efter, at det var indviet. Han troede en overgang, at han skulle afskaffe teosofien, og at han skulle komme frem. Men han er jo stor nok til at se ... han var jo også naiv nok til at lade dem lave en forening med bestyrelse. Så smed de ham ud. Men han var en dygtig mand. Og den magi, han beherskede. Det var ikke sort magi, sådan set, han havde fået det på kunstig måde. Og derfor kunne han også se, at teosofien var forkert. Han kunne også se, at han selv var forkert på det. Han kunne se, at det var i Danmark, at der skulle ske noget. Og det kom til at passe. Fremtiden bliver ganske anderledes. Hvad de så finder på ... der kan komme helt andre ting end biler. Fremtiden vil blive meget bedre, for verden vil blive så rig, når de kommer bort fra alt det tåbelige nu.

[16. september 1980 – side 6:]

Nu er det jo sådan, at en hel masse mennesker er eksperter i at få pengene til sig, at få dem fra de mindre kloge, alle disse multimillionærer. Men det er ikke for at kritisere dem, at jeg siger det. Men det er jo ting, der skal ske. For hvis ikke pengene var bundet hos alle disse multimillionærer, så var de jo spredt ude hos folk, og så var der mange, der ikke fik den karma, de skulle have ved at være fattige. Så var Indiens fattige befolkning ikke sådan, og så var alle de mange andre, der sulter --- det er jo helt forfærdeligt i Indien, der er dage, hvor mennesker ikke får mad. Jeg har set så mange tiggere, - og de får ikke mad. De bliver aldrig mætte. Og så er der mennesker, der har millioner gange mere, end de kan bruge, der frådser. Men alt det, det bliver også reguleret. Der bliver jo en verdensregering, et verdenscenter. Der bliver ikke noget tale om, at de lokale riger får ejendomsret - måske ikke lige straks. Der vil blive måske mange tovtrækkerier bagefter, for folk hænger jo ved deres nationalitet. Men efter sådan et ragnarok. Man kan være overbevist om, at meget vil ske. Og jordskælv, siger Kristus, vil komme her og der. Og det er jo rimeligt nok, at der vil komme jordskælv. For det kan godt være, at den olie, man har fjernet - at det ikke er helt heldigt. Det er jo hele have, man opøser.

W: Men på den anden side, man må jo have energiforsyninger.

M: Ja, det er der nok af, hvis bare de vil bruge hjernen til det rigtige. Der er hele vandforsyningen. Den kunne ordne det hele. Havet har jo kolossale kræfter. 15 meter høje bølger. Skulle de ikke kunne tæmme dem? - Når de kan hente olie op fra havbunden, mægtig dybt nede, - så kan de også lave mange andre ting. Så er der jo også vindkraft. Hvis de vil udnytte det, - men det vil de ikke. For det er ikke moderne. Det er meget sjovere det her med atomerne.

Ib: Pumper man ikke vand ned der, hvor man tager olien op?

M: Jo, det kan godt være, men mon det kan svare til det, de bruger? - Nej, det er bare lapperi. Der er jo vand og der er vind, som de kunne bruge. Der er solstof. Når man tænker på den kolossale varme, der er ved ækvator, hvorfor skulle man ikke kunne anvende den? - Hvorfor skulle man ikke tage op --- der skal ikke så meget til at varme op et sted, hvor der er 30-40-50 grader, eller hvor meget det nu er. Der kunne de lave masser af ting.

M: Det man ikke har modsætning til, kan man ikke sanse. Men så vil de sige, hvad så? - Ja, der vil jo gå lang tid, før de når frem til 4. kapitel, men al den tid, de nu er her på det fysiske plan. Der oplever de jo at dø, som man siger. Hvad er det at dø? - Det er kun at blive fri af den fysiske krop. Blive fri af krigsredskabet, og så komme ind og opleve virkningerne af det gode, man har lavet. Man får først følt virkningerne, der forhindrer én i at se det gode i forgården. Der får man at se hvorfor — og bliver ført frem til det stadium, hvor de har lavet lidt godt. Det gode, de så har lavet, - at de har hjulpet et fattigt menneske, hjulpet en ulykkelig mand, været sød mod en lille hund - det har genklang inde på det åndelige plan. For sådan et menneske, det kan være en bispe, der er ond imod mennesker, men god mod en lille hund, han får ikke karma derinde, men han bliver ved med at være i denne tilstand, til han opdager, at han ikke kommer ud af den, at han må ændre sig. Så bliver han bange, og begynder at bede om hjælp. Så kan skytsenglene hjælpe ham, så er han modtagelig, og så fortæller de ham hvorfor, og så fører de ham til lyset. Nu kan du se ind i det lys, du har

[16. september 1980 – side 7:]

givet den lille hund. Sådan skal du behandle dine medmennesker. Skærsilden er næsten et fysisk område. Og derfra kan de besætte, de, der har hang til spiritus og seksuelle udskejelser --- men det, skal de jo slippe fra, og se ind i den åndelige verden, der er deres højeste lys. De kan ikke se en højere verden, det ville forårsage kortslutning. Man kan ikke modtage lyset, så længe man har alle de dyriske tanker. Ånderne kan lave om på deres tankeverden og vise dem, at de kan se sådan og sådan. De ved ikke af, at det er åndernes bevidsthed, der laver det. Sådan ligger landet, det er så levende for mig at se. Det bliver en streng tid, men dem, der arbejder med lyset, - de kan være glade. De er jo himmelråbende langt borte fra ragnarok. De mennesker må regne med, at de godt kan blive ramt af ragnarok. Den, der springer ud i vandet for

at redde en fra at drukne, kan selv drukne. De mennesker, som skal svare på alle de spørgsmål, som ragnarok sender, og allerede har begyndt at sende, - folk spørger jo: hvad skal der ske? - der må ske noget - de kan allesammen mærke, at der er noget galt. Og så er man nødt til - ligesom missionærer, der rejser ned til vilde mennesker - og sådan vil "troen fra Danmark", som Nostradamus siger, den vil komme ud for vældig svære ting nede i syden. Katolikkerne vil yde en vældig kamp imod den, men de går jo selv til grunde senere. Men de får en pave, der retter kirken meget op - men med hans død, så dør også den kirke. Men "Troen fra Danmark" - den sejrer, og det er os. Og det er med at være klar over, hvad det er, vi arbejder med, hvad det betyder for menneskene, - at det ikke bare er en sekt, vi er ved at lave, nogle drømmebilleder, men at det er en virkelig realitet. Og jeg har også gjort alt muligt for at vise det. Så det bliver svært at finde noget, der ikke er logisk. Jeg har jo ikke kunnet sætte en analyse op, uden at jeg forklarer årsagen. Det arbejde, vi har, det er det største i verden. Aftenskolerne er også godt. Der bliver forkyndt en masse, der ellers ikke ville blive forkyndt. Det er også en forbedring af myndighedernes holdning, at de giver adgang til undervisning. Der skal stå, at vi ikke skal danne sekter. Vi kan ikke hindre andre i at gøre det, men så er de ikke i kontakt med sagen. Det kan man se ved at læse sagens bøger.

[30. september 1980 – side 1:]

Livets Bog udgives som den er - uden efterskrift. Så kommer symbolbøgerne i gang igen, og der er også nogle symboler, der ikke er forklaret, som jeg også kan få i. Jeg regner jo med at leve et par år endnu. Det ved jeg ikke, om jeg gør. Masser af det stof kan bringes senere, det kan gå i symbolbøgerne. Der er jo to bind, der er helt tomme. Så bliver de fyldt op - man kan også lave 7 bind, om det skal være. Så kommer det i brug altsammen. Jeg vil jo gerne overleve og se bøgerne blive lavet, - og gerne se, hvordan strukturen bliver - og så har jeg ikke noget imod at gå bort. Det regner jeg også med, jeg får lov til, men så må man jo se at leve op til - jeg kan se, det vil tage forfærdelig tid at få lavet tingene. Men der er så meget stof der er rigeligt - det er så store analyser, der bliver arbejdet med, - så det er slet ikke sikkert, at det er godt, at de får dem.

I symbolbogen 4. del mangler lidt. Det er vigtigt. Det er undervisningsstof. Det er om mad og også om det seksuelle med samleje, - og fødsel og kromosomer og gener, en hel masse - som jeg ser lidt anderledes på en videnskaben. Men så er der frit spil i to store bind, og der er jo ingen, der siger de behøver at være på 100 sider, det er de normalt, men de kan jo godt blive tykkere. Stidsen vil nok kautionere for udgivelsen af Livets Bog. Det er jo ikke en helt ny bog. Bogen er jo trykt og udgivet og på forlag i Sverige. Jeg har tænkt at tage Torell med til forhandling med Borgen.

Symbolbøgerne bliver jo spændende, der kommer meget nyt stof.

[14. oktober 1980 – side 1:]

Borgen vil lade høre fra sig i november. Han havde fået hele produktionen forevist, og han tog alle bøgerne med sig.

M: Ja, han har godt af at se, hvad det er. Nu kan vi så se, hvordan han bedømmer dem. Hvis han bedømmer dem dårligt, så er han jo næsten den første.

G: Nej, han kan måske være betænkelig ved at gå i gang med det. Han spurgte, hvornår første bind var udkommet. Det var i 32, og så sagde han, at det kan jo snart blive 50 år siden, at første bind udkom.

M: Ja, men det betyder jo ikke, at det er kommet ud til den store offentlighed. (Om indbindingen).

M: Så havde jeg fået foræret en bog, hvor der lige var netop det rigtige bind. Så det bliver jo nemt. Han mener nok, at vi skal sælge nogle herfra instituttet, men det skal være til samme pris. Hvis vi er billige, så kommer de jo her.

M: Jeg synes jo ikke, at man gør noget ved H.C. Andersens gravsted. Han har en almindelig grav på Assistens Kirkegård. Jeg var helt forbavset. Første gang jeg boede derovre på Nørrebros runddel, da så jeg det inde på kirkegården. Jeg syntes den var lidt forfalden. En mand, der er kendt over hele verden - selv i Kina og Japan. Når man kommer ind på museet, så er alle reoler fyldt med hans oversættelser.

H: Det vil nok være noget andet i dit tilfælde.

M: Nu er det jo det, det er sket i gamle dage. Han er nok født igen. Han har måske set sit eget gravsted. Ja, han døde i 75.

Ib: Men også med henblik på en senere tid kunne det være af interesse at vide, hvilke bisættelsesformer, du ville foretrække.

M: Jo, det er rigtig nok. Jo, der er der det med en pyramide. Men jeg kan jo ikke selv -- det vil koste mange penge. Det vil se alt for begærligt ud. Jeg synes, det vil være godt, om vi kan få lov til at have gravstedet på villa Rosenberg.

M: Der har jo været flere hold mennesker (her på jorden). Et menneske er her jo ikke så forfærdelig længe. Ligesom vore celler, de må jo også gå videre. Der kommer det ene hold jordmennesker efter det andet. Nu har man det med Atlantis og Lemurien, men det er jo ingenting. Der har været mange flere kulturer, og jeg mener, pyramiden er bygget før Atlantis, det tror jeg. Den er mere end 80.000 år. Jeg har fået den impuls, at den er skabt med den første humanitet i verden, som symbol på, at mennesket er både dyr og menneske, - sammen med sfinxen. Selve alderen har jeg ikke fået tal på, men at den er meget, meget gammel. Den er over 80.000 år gammel. Den er fremstillet ved magiske, åndelige kræfter. Blokkene er taget fra bjergene ved siden af. Arkitekten har her lavet model af kanalerne. Jeg går ud fra, at det er taget altsammen derfra. Da jeg så pyramiden i et åndebillede, da så jeg, at der ikke var ørken, der var

palmer, tempelhallerne funkede og strålede. Pyramiderne var skinnende blanke, som om de var lavet af porcelæn, og - det er ikke noget, jeg ved, - det er noget, jeg er kommet ind på - jeg tror, at toppen var af guld. Overklassen ejede hele verden, resten var trælle. Men de havde ikke blot værdier, de havde åndelige kosmiske evner, i al fald visse åndelige væsener havde deres gang på jorden, - det har de ikke nu. I al fald så er det hemmeligt. Da jorden var tyndt befolket i fortiden, besøgte åndelige væsener jorden meget, materialiserede sig fysisk, var med til bl.a. at bygge pyramiden. Men det var langt senere, på et tidspunkt, hvor de første mennesker var begyndt at komme ind på det humane.

[14. oktober 1980 – side 2:]

Før da havde alting været dyrisk, brutalt, - man måtte forsvare sig. Dyrene åd hinanden, også mennesker åd hinanden. Man måtte komme et godt stykke frem i udviklingen til en menneskehed, som var nået forbi abemenneskestadiet, nået frem til at begynde at få fornemmelsen af, at der er et forsyn til. Begyndende humanitet. Så er det, at det bliver statueret, gældende for hele verden. Den var jo ikke så befolket. Og der er det så, at det er pointeret, at Gud er et treenigt princip, og at mennesket er et dyr, en dyrekrop med menneskehoved, og det kan jo ikke sige andet, end at menneskeheden er på vej: Det skal være et billede af mennesket, menneskets åndelige struktur.

(Om suppleanter:) suppleanterne er ikke medbestemmende. Det er alene medlemmerne, og det er dem alene, der skal bestemme deres efterfølgere, og de skal iagttage, hvem det er, der kan være med i bestyrelsen. Det skal ikke være nogen, der er alt for ærgerrige. Der skal ikke være stemmeret udefra. Så vil vi have de spektakler, som vi har i politik.

R: Suppleanterne skal deltage i arbejdet, men ikke være medbestemmende.

M: Ja, i den første periode er de prøvemedlemmer. Jo, for vi kan godt få en forkert mand eller kvinde ind, og så må man ha det sådan, at man kan fjerne dem.

Ib: I skitsen er prøvetiden 1 år og højst to år.

M: Det er en løs tilknytning, ikke en kontraktmæssig.

(Herefter følger drøftelse af rådets sammensætning med henblik på udfærdigelse af lovene), herunder bl.a.

Ib: synes du, det er for meget, at et bestyrelsesmedlem sidder i 12 år?

M: Ja, det er det. En meget dygtig mand kan få en farlig magt på tolv år, og det er det, vi skal forhindre, - der er ingen, der skal ha magt. Det hele er jo allerede bestemt. Det har en evig struktur. Så der er ikke noget med, at bestyrelsen skal spekulere på, hvordan skal vi nu lave det, - og lave det. Strukturen vil være ens på det felt, for så vidt der ikke kommer helt andre betingelser, - verden bliver international, men til den tid

kan det jo laves alligevel. Instituttets bestyrelse må være et absolut fast punkt, og heri må der ikke opstå kludder og heller ikke splid og tvivl om den enes og den andens position. Det må man sørge for, at bestyrelsen er fuldstændig immun overfor den slags. For ellers kan den jo ikke passe sagen. En sag, der skal lære menneskene at finde sig i alting, den må ikke sidde og have spektakler selv. Det med de, der skal være på prøve, - det er ikke så meget med at prøve, men vi skal jo bare have et navn. Inden de kommer ind, så ved bestyrelsen allerede, hvordan de er. De undersøger i forvejen, lægger mærke til, om de kan anvendes. Ikke for at gøre dem fortræd. Men vi skal bruge et dygtigt, et solidt menneske her, og derfor er det naturligt, at bestyrelsens samlede hjerne søger emnerne rundt om sig.

M: Formandsposten er ikke en speciel ærespost. Alle poster er æresposter.

Ib: Man behøver vel ikke at blive formand, fordi man er medlem af bestyrelsen.

M: Det er nærmest for at gardere, at der ikke bliver bølger i et roligt hav. Der skal være samme ret til dem allesammen. Selvfølgelig kan der godt opstå det, at en eller anden -- (utydl.). Men det kan de andre hurtigt opdage, for de har jo ret til at stemme ham væk. Det skal de altså stemme om, det er ikke sådan, at een kan sige, han skal ud. De skal alle væ-

[14. oktober 1980 – side 3:]

re enige. Hvis en bliver formand 1½ år på grund af dødsfald, det må man tage med. Vi må også lave lidt, så hvert medlem har noget at holde sig til, - at et medlem ikke kan begynde at plage en eller anden. De må hver især have en vis rettighed, så der ikke bliver noget med, at den og den bliver gnaven på den og den. I det hele taget må man regne med, at man må slet ikke blive gnaven. Noget andet er, - der bliver jo også verdenspoliti, men det kommer jo ikke så hurtigt for os. Vores begynder, når jeg falder fra. Den nye bestyrelse, I vælger, den begynder med det.

[nyt bånd] - Fortsættelse af bestyrelsens sammensætning.

M: Jeg synes ikke, det er så vanskeligt. Altså, der er 5 medlemmer, og når ikke der er en der går, og ikke nogen der dør, så går det af sig selv. Lad os så sige, at vi kommer dertil, at den første har været sin tid. Så går han af, og så rykker de andre frem, og så skal der vælges en ny. Men hvis formanden dør efter et halvt år, så skal den næste rykke op, og han er også den, der er bedst kvalificeret. Der er så ½ eller ¼ år. Der mener jeg, vi skal vente med at tage en ny stedfortræder. For hvis vi tager en ny, så bliver der nogle måneder mere, så bliver der kludder i hans stilling. Derfor må vi vente med at tage en ny prøvemand, indtil den anden må forlade sin post, for at erstatte ham der døde, og så går det, men ellers så går det ikke.

W: Man kan evt. tage en, som er gået af i forvejen som suppleant.

M: Det her med at tage personer, osv., det er lidt vanskeligt, det er det, der skal være

meget stor menneskekundskab til. Det håber jeg, bestyrelsen lærer og forstår. Vi skal ikke tage nogen, der har været i bestyrelsen. Det hele er beregnet på bestemte tidsrum. Så er det, der kan ske en forvandling i det tidsrum. En mand kan gå, når han har været i ½ år. Formanden siger, jeg er træt og syg. Nå, så rykker den næste op som formand, og så rykker de næste frem, og så bliver der et halvt år, hvor der mangler en prøvemand, for han rykker jo også frem. Hvis vi så tager en ny med det samme. Så får han en ekstra prøvetid, som han ikke har tilgode. Vi skal vente med den nye prøvetid, til der er balance.

M: I vor sag må der ikke være noget, der kan bedømmes som uretfærdigt. Der må være den rigtige adgang for alle, hvad enten det er dødsfald, eller hvad der sker. Så derfor er det, når nu der er tale om skiftningen af bestyrelsesmedlemmer, så må --- det er jo centrum, det er sagens faste punkt, og det er faktisk det fornemste i hele verden, når det engang bliver - når så vidt, at det bliver en verdens --- (utydl.). Så derfor må tingene være temmelig nøjagtige, selvom det måske kan se mærkeligt ud. Der kan opstå mange situationer, hvor man må tage stilling. Derfor er det så vigtigt, at der er faste rammer.

[18. november 1980 – side 1:]

M: Jeg blev meget overrasket over alle de penge, der skal til (ved udgivelsen af bogen). Der er ikke noget til forfatteren, og oven i købet skal der støtte til. Men det er selvfølgelig rigtig nok, hvad han siger. Nu får vi et brev fra ham. Han ville lave et sæt, sådan som jeg ville have det, det dyre sæt. Og så ville han lave en billig bog. Men den er næsten lige så pæn, synes jeg. (Ib sammenligner med Gerners bog). Jeg synes, det er mærkeligt. Man kunne forstå det, hvis bogen skulle laves lige fra begyndelsen. Men bogen er jo færdig på alle leder og kanter, så de bare kan fotografere af. Men det er alt det med ... boghandlerne skal have 40 %.

Ib: - laver en udregning, som giver ca. 70 kr. i fremstillingsudgifter pr. bind. Indbinding ca. 20 kr. - så er der 50 kr. tilbage til papir, trykning og administrationsomkostninger. Det normale er, at salgsprisen er ca. 3 gange fremstillingsomkostningerne.

Grethe: 165 kr. uindbunden og 245 kr. indbunden, heri indbinding 19 kr. x 4, - uden forfatterhonorar.

M: Forfatterhonoraret kan vi godt sige farvel til. Det er jo, ikke pengene, vi er ude efter. For mig er det vigtigst, at den kommer ud. Og jeg sagde også med det samme, at så kan de lave en billig bog. Ja - det forandrer ikke sagen, sagde han så - det forstår jeg ikke.

Ib: Jo, det er rigtigt. En billig udgave koster tilsvarende mindre, og hvis der skal forfatterhonorar på den også, - det var det, han mente, at det forandrer ikke sagen.

M: Vi skal jo have et brev fra ham, og så vidt jeg forstår, vil han lave en udgave, som jeg ønskede - den indbundne, - og desuden en billig udgave, men hvad vil det så betyde?

Ib: Det vil betyde, at den billige udgave koster 165 kr., - uden forfatterhonorar. Men i den rigtige udgave 245 kr. Han regner med, at hvis instituttet på et år kan sælge 100 bøger, så vil han kunne sælge 300 - med hele det apparat han har sat i gang. Og 300 eksemplarer om året er ikke noget et forlag normalt går ind i.

M: Jeg tror, han meget gerne vil udgive værket. Men han er jo bundet af alle de mange mærkværdigheder i forretningslivet. Jeg har fået den tanke - hvorfor ikke lave bogen i det billige format til at begynde med, - han kunne spare at lave den dyre udgave. Og de fleste kan få råd til at købe den billige udgave. Jeg synes, det er en tåbelig ide, at boghandleren skal have de 40 %. De skal blot tage den ned fra hylden - og de får den bragt.

Grethe: Vi giver kun 25 % til boghandlere.

M: Hvorfor skal de have den største procent? De har det mindste arbejde, - men de har kunderne. De skulle også have en biografi af mig, - det er ikke så forfærdeligt, - og han skulle også have et par billeder. Han kan lave det hurtigt - på en måned. Han regner med efteråret. Men jeg kan ikke regne med efteråret, - med den alder jeg har, står jeg jo i kø foran døden. Det er jeg ikke ked af, men jeg er ked af, hvis jeg ikke kunne lave det. Jeg vil da gerne se tingene blive lavet. Men det kan godt være, at der skal skaffes en kaution.

Tage: Det var det Finn sagde, vi behøver ikke opsøge kautionister. Vi har selv værdier til formålet.

G: Det var ikke en kaution. Det er et tilskud. Og Thorell talte om evt. Hannemanns fond.

M: Ja, det skal vi klare selv. Hvis det viser sig senere, at der vil være behov for det dyre bind, så kan vi altid lave det.

[18. november 1980 – side 2:]

Grethe: Han tænkte nok, at hvis vi ventede til efteråret, så havde vi mulighed for at sælge en del af det lager, vi har. Noget andet er, hvis vi siger, det lægger vi bare tilside.

M: Ja, vi kan holde op med at sælge dem, - der kommer en gang, når vi har en skole, der kan de måske blive brugt. Af den grund behøver han ikke at vente til efteråret. Jeg kom også til at tænke på, at måske vi kunne henvende os til Hälsans Förlag, til Kahlén. Men han har måske de samme betingelser.

Ib: Ja, det vil jeg tro, - han får dem nok trykt i byen.

M: Tilsyneladende er der meget større interesse i Sverige, og det er jo fordi - Danmark er et lille bitte land. Det er jo bymennesker næsten allesammen, - men Sverige har et stort landområde, og landbrugere er jo mere alvorlige. Det er også derfor, at der er så mange svenskere, der laver hjemme-studiekredse. Vi skal jo også have en opgørelse

derfra, hvordan det går, for de sælger jo bare los.

Grethe: Jeg har også skrevet til Sigge, at vi skal have en klaring på det. Hvis vore bøger går op i pris, så må de jo også forhøje priserne i Sverige, og lade forfatterhonorar indgå deri til Martinus Institut.

M: Ja, vi må have overhøjhed over disse ting. Det er jo skænket til sagen. Så vi må være dem, der har den største ret til at modtage det beløb. I Sverige har de jo et institut, det vil sige, jeg ved ikke, om de kan holde foredrag. Det er vist bare en stor lejlighed. Der sælges mange bøger i Sverige. Men jeg synes ikke om, at vi skal vente helt til efteråret, fordi vi har nogle enkelte bøger tilbage. Jeg synes, vi skal nøjes med den billige udgave.

(side 2: mere om udgivelsen.)

M: Han kan kun få tilladelse til det bestemte antal ad gangen. Han vil også udgive de mindre bøger. (Om symbolerne). Lyset skal på forsiden og mørket på bagsiden. Det er bogens to kernepunkter. Det er sådan, de skal leve, og det viser, hvordan de lever forkert. Jo, den skal have billederne på. Bogen skal ud. Så må vi finde en vej for, hvordan det kan lade sig gøre. Han blev også lidt stum. Jeg talte også lidt om dommedagen, der kommer. At der bliver brug for bogen. Han er ikke helt uimodtagelig for det. Han aner, der er højere kræfter. (Om oversættelser).

Ib: Han udtrykte sig sådan: at når man overgiver en bog til oversættelse, så overgiver man den i Guds hånd. Og dermed mente han, at det har man ingen indflydelse på selv. Og så spurgte vi, om hvad der skete, når man alligevel ønskede at have indflydelse på det. Og da kunne man betinge sig, at man godkender oversættelsen, inden det bliver udgivet. Det tager man meget let på. Et udenlandsk forlag er jo ikke interesseret i at sende en dårlig oversættelse ud. Men en oversættelse kan jo godt være meget dårlig, og der kan gå lang tid, inden der er nogen, der opdager det. Han vil ikke udgive oversættelser. Der refereres til en årlig Frankfurter bogmesse, hvor der udstilles 260.000 forskellige bøger, og så virker man som agent, hvorefter det udenlandske forlag sørger for oversætter. Det forudsætter tilladelse herfra.

Aage: Når nu nogen køber sådan en bog med "Lyset" for og "Mørket" bag, og der er ikke nogen forklaring på symbolerne.

M: Det behøver ikke være en ret stor forklaring, for der kan henvises til fortsættelserne. Det kommer jo i bøgerne. Der kommer jo en forklaring. Der kan henvises til, at de er fra det og det sted i værkerne. Jeg mener jo heller ikke, at de skal uden nogensomhelst forklaring.

[18. november 1980 – side 3:]

Der kan jo henvises til der, hvor de bliver forklaret.

Aage: Forklaringen på disse symboler findes ikke i Livets Bog. De er i symbolbog II.

M: Nej, men det er jo også så tydeligt. Jo, det er der, der må være forklaringer. Der er jo vist både reinkarnation, og der er vist forskelligt, og det fuldkomne menneske. Men nu må vi jo huske på, at det er først nu, at jeg er kommet ind på, at de skal på siden. For i symbolbogen er der stor forklaring til de symboler.

Aage: Man kunne også tænke sig, at man fik et lille hefte med den fulde forklaring på de to symboler.

M: Jo, det er også rigtigt.

Ib: Jeg synes ikke, at det gør noget, at der er en meget kort forklaring her, og med en henvisning til, hvor de er skildret.

M: (Henviser til "Det Bedste", der har billede på forsiden.) Der er aldrig nogen forklaring. Det er ikke det, jeg efterligner. Når der ikke har været tale om en forklaring, så skyldes det det, at jeg først nu er kommet ind på, at de skal være på bindet. Men selvfølgelig regner jeg jo med, at der skal være nogen forklaring. Men det må der jo kunne laves plads til. Det kan jo skrives med små typer, og så henvises til, hvor de forklares - i hvilket bind. Men når de kommer ud på bogen, da er de de bedste. Det kan ikke hjælpe noget, at vi sætter verdensbilledet og alle de der. På det ene vises der jo det her med at tilgive, - og hvad de fører til op gennem reinkarnationene op til bedre liv, mens det andet viser, at livet "står stille", - de to spyd i hjertet. Og ødelæggelser og brand omkring. Det er fuldstændig plet på bogens to store fundamentale punkter. Den er lavet for at vise menneskene, hvad deres liv fører til med at bruge våben - med forsvar og angreb, - det fører til bagsiden. Og det er jo det, der er en kendsgerning. Hvordan skal ragnarok ellers opstå. Det opstår nemlig ved, at man forsvare sig. Hvis menneskene ikke forsvarede sig, og hvis de tilgav. Selvfølgelig - det er det, de skal lære. Derfor må vi gå igennem dyreriget og være svin og æsel og kamel, og hvordan det nu er. Ja, når der er så mange dyr, så har det med kosmisk bevidsthed at gøre senere hen. Man kan udvide sin bevidsthed. Jeg kan sætte mig ind i en kamels oplevelse. Hvis jeg skulle skrive det, så kunne jeg godt skrive, hvordan en kamel fornemmer. Eller hvordan en gris fornemmer. Men det hører jo ikke hjemme her. Nej, det kan ikke hjælpe noget, så længe folk - de æder dem. Nej, det vil jeg ikke, for jeg har været som alle andre mennesker, og har gået gennem dyreriget. Og i det hele taget, hvordan skulle en ting komme i gang efter en spiral. Når den har været gennem en spiral, og den har gennemlevet sin hukommelse. Det er jo salighedsriget. Når denne hukommelse er ved at uddø - så er det, den står som denne Adam, der skal skabes påny. Da er det, - det begynder så i frost og kulde - i følelsen - i mineralriget. Der kan man se, at der begynder at danne sig planter. Jeg har koloreret nogle frostblomster på et fotografi, og der kunne man se, at det var fuldstændig planter. Det kan man jo også se, hvis man tager saften af nogle planter. Så har jeg læst, at så kan man se planten.

Aage: Det gør antroposofferne.

M: Så er det, man kommer frem til — hvis ikke det blev lavet sådan, at de skulle

forsvare deres liv, hvad skulle så få en ting til at vokse. Der, hvor de ikke har bevidsthed. Der, hvor

[18. november 1980 – side 4:]

de skal skabes til at have bevidsthed. Der må være noget ... og der er det, at urbegæret får dem til at være bange for at miste livet. Videnskaben har jo ikke nogen ide om, hvorfor dyreriget eksisterer. Dyreriget eksisterer absolut ikke, for at det skal være æde for menneskene. At de gør det, hører jo med til de fejltagelser, som de skal gøre, - de eksperimenter de skal gøre i den skole, og se hvad der virker. Og dyrene, kan man se, de lider ikke så meget. De har ikke bevidsthedslidelse. Den er ikke så stor. De har en skræk-fornemmelse, en chokfornemmelse. Man kan se det. Jeg har jo set film, hvor løver har overfaldet zebraer, og flokken flygter, men straks efter - så går de og æder. Hvis det var mennesker --- . Men så er der een ting, man må lægge mærke til. Hvorfor har dyrene et krigsvåben, alle dyrekroppe er krigsvåben? - Nogle har skrækkelige tænder, løver og rovdyr har jo vældige kræfter. En løve kan jo næsten springe over et stort hegn med en ko. - Og de kan være camoufleret. Byttet kan springe lige ind i dem - eller også er de selv beskyttet. De er allesammen udstyret som krigere. De har allesammen krigsvåben som krop. Så vokser de frem til menneskelig skikkelse, abeskikkelse - hunde ændres også over til aber. De får oprejst gang, og så bliver forpoterne til hænder. En abe kan måske tage en kokosnød — den begynder at gøre erfaringer. Men det er stadigvæk sådan, at de skal angribes. Hvis ikke de blev angrebet gennem alle de mange liv, som der skal til, så lærte de ikke mørket at kende, men så var der heller ikke noget lys. Derfor er dyreriget til. Det er ikke til for bare at være føde. Men nu er det, at menneskene har fundet på at bruge det som føde. Jeg blev overrasket over, at der i biblen står, at Gud havde lavet grønne planter til dyrene at æde - jeg husker det ikke ordret. Der står ingen steder, at dyrene (menneskene) skal æde kød. Men dyrene skal æde kød - de skal igennem denne epoke. Når man betænker — men det er det, der er så langt borte fra menneskenes forstand. Når man betænker, at hele skabelsesprocessen er jo det, at menneskene skal nå op - - så begynder det som abemenneske. Så er kroppen blevet fri for at være et krigsvåben. Så kan kroppen blive noget helt andet. Så kan det blive et forsvarsvåben. Og der begynder forsvaret, - men alle forsvar er gerne angreb. Og så er det det, at de får en fuldkommen djævlbevidsthed. Det lyder jo skrækkeligt. Men vi må regne med, det er en overjordisk plan, - det er en verdensplan, det er en plan med verden, - det er ikke en plan med et lille bagatelområde. Vi må regne med, den er til. Så må man tage de ting, man kan se, hvad der sker. Og der sker jo det, at dyrene er født til at æde hinanden i stor udstrækning, og til at forsvare hinanden og til at slå. Det fortsætter så, der hvor det når at blive abe, og aben begynder som menneske. Så er abens krop ikke noget krigsvåben. Det kan bruges som våben, men det kan også bruges til det modsatte. Og der hvor den kan begynde at bruge kroppen til de to ting, der kan den begynde at få de rigtige erfaringer. Der kan den begynde at se, at det var tosset, det jeg lavede der, og det var godt, det jeg lavede der. Det står jo også, at ved at spise af

kundskabens træ - kundskabens træ det er jo det daglige liv. Der vil man få øjnene op, og ligesom Gud kende forskel på godt og ondt. Og det er jo det, der er meningen. Jo mere udviklet et menneske er, jo mere vælger det jo at gøre det rigtige. Og der står menneskene på forskellige trin. Vi ser ingen mennesker her på vort plan der er født færdige. Et barn, der kommer til verden har mange anlæg, der er meget ufærdige. Og når det dør, er der og-

[18. november 1980 – side 5:]

så mange anlæg, der er ufærdige. Og derfor er det nødt til at fødes igen. Og så er der en anden ting også, - det er det, hvad er en fysisk krop værd, hvis man kun har een fysisk krop, og man skal have den store udvikling, som de råber op om, — men det er jo, fordi de er primitive - hvad med en fysisk krop, som kan ødelægges ved fødslen, bare der, hvor den skal frem og fødes, - der kan den blive helt ødelagt. Hvis doktoren eller jordemoderen sløser med vejrtrækningen og alt det der. En fysisk krop er jo så skør — der er millioner af kroppe. Hvor mange bliver gamle mennesker. Hvor stor en procent, det ved jeg ikke - det kan jeg ikke beskæftige mig med - men det er jo en vældig procent, der dør længe før de bliver gamle. Det må man regne. Når man nu på grund af sansbegrænsning tror, at der er kun det ene liv, hvad betyder så den krop. Når det fødes til verden for at skulle blive til et fuldkomment menneske, og det skal lære at være god og kærlig og så videre, --- når kroppen kan ødelægges ved fødslen. Det kan ødelægges, når barnet er 10 år, når et menneske er 30. Hvad bliver det menneske til, hvordan kan det nå at blive frelst, som det hedder. Et barn der dør ved fødslen, får jo ikke den adgang til oplevelser, som et andet menneske har, - hvis der kun er eet liv. Men det er selvfølgelig også så klart nu. Det er ikke så vanskeligt for mennesker at forstå, - reinkarnationen. Jeg har ikke mødt sådan særlige vanskeligheder eller protester mod reinkarnationen. De har bare spurgt - hvordan kan det lade sig gøre. Derfor er det nødvendigt, at der er en krop. Og derfor er det, jeg siger: Kroppen er ikke det levende væsen (Kroppen Er Ikke Det Levende Væsen). Vi har aldrig set hinanden. Vi har set det redskab vi bruger. Vi har set vort bevidsthedsredskab. Det er skabt, og det er tids- og rumdimensionelt, og kun det tids- og rumdimensionelle er tilgængeligt for sansning. Jeget i sig selv er det faste punkt. Det er det levende i det levende væsen. Og jeget - der er alle organerne beskyttet. Der er skæbneelementet, og der er hørelsen, lugten og smagen, synet osv., der er det højeste - selve talentkernerne. Det er opbevaret der, evige realiteter. Det, at det er evigt, det betyder ikke, at det er fremmed - betyder ikke, at der er perioder, hvor der er andre ting. Men det ER der. "Jeget" i sig selv er hævet over alt synligt, og det er det jo nødt til at være. Det er ikke noget, der er lavet efter en forudgående tegning. Det er ikke et ingeniørarbejde, selvom det nok er vældig fint. Det er noget, der har været til i al evighed. Og derfor har verdensaltet også været til i al evighed, fordi verdensaltet i sig selv ER et levende væsen. Og det har aldrig nogensinde været begyndt. Hvordan i alverden kan man få den forestilling, at det er begyndt. Hvad kan man sætte i stedet, hvis man tager verdensaltet væk. Og det er derfor også, at det kommer til mig, at jeg

ser spiraludviklingen, og det er jo de samme principper, vi ser i reinkarnationen, og vi ser nøjagtig det samme i mange andre ting. Det store spiralkredsløb, den ene spiral efter den anden, det er jo faktisk det, vi ser i jordlivene. Et jordliv består jo af lys og mørke. Altså menneskene lever i mørket, indtil de når op til at være færdige. Et spiralkredsløb er det område af tid, hvor man kan kulminere i mørkets gerning og væremåde, og man kan kulminere i lysets væremåde. Så begynder et nyt spiralkredsløb. Når jeg siger spiralkredsløb - så er det, fordi det er højere. Det er ikke sådan, at det er en cirkel, at jeg bliver Martinus igen, og I bliver dem, I er nu. Det bliver vi aldrig. En ting kan ikke gentage sig. Ja - det kan gentage sig - så det næsten kan se ud som om. –

[18. november 1980 – side 6:]

Der kan fødes tvillinger, der er så lig hinanden. Men i realiteten er de højst forskellige. Spiralerne er nødt til at være højere og højere. Og det ene liv er nødsaget til at være længere fremme end det forrige. Og sådan er det hele vejen. Hele verden er i fremdrift. Og dermed er verdensaltet fuldstændig logisk forklaret og går op. Evigheden er jo tids- og rumdimensionel, for den er jo optaget. Der findes ikke noget, der ikke er optaget. Der er skabelsesprocesser ude i rummet, det vi kalder tomrummet, - der er store skabelsesprocesser, som vi jo slet ikke kan se. Og der er materier helt ned i uendeligheden i finhed. Vi kommer ned til mikrokosmos. Man har fine apparater, og kigger og kigger, - og så tror man, at man ser det mindste af det mindste. Men de er jo lige så store som kloderne i verdensrummet, - for det er jo kun lige perspektivisk. Og vi er stillet i forhold til det, hvor vi er i det perspektiviske forhold, akkurat som når vi står ved en stor bred vej. Den må absolut se ud for os, som om den bliver til ingenting derude. Og sådan er det også, når vi ser på selve livet. Så ender det også som mikrokosmos. Den er også akkurat ligesom vejen. Men det holder ikke op. Der er verdener nede i tæpperne og i gulvet - der lever væsener. For os er det ikke noget. Sådan en bordplade, - den består også af et himmelrum, men her kan man sige, at det er ubeboede verdener, for de er døde. Der er ikke liv i en bordplade. Der er masser af ubeboede - men det er verdener, der bliver til noget engang, når dette træ går over i kredsløbet, og der bliver det forvandlet og kommer over i nye processer. Og der er det så, man kan se, at med atombomben har man lavet noget forkert, idet man er kommet ned på en tilstand, hvor man tager tingene ud af kredsløbet. Nu kan de ikke få det ind i kredsløbet igen. Det skal være i kredsløbet. Alle vores lossepladser - og hvad det nu er - de er beregnet til at gå over i kredsløbet. Hvor skulle det ellers, det kan jo ikke ligge der til evig tid. Al ting er jo illusorisk, - det er nødt til at være det. Hvis det var fast og urokkeligt, hvordan skulle det så lade sig gøre at forandre tingene. Og der er det så - det fysiske plan er det plan, hvorpå vi skal lære at tænke. Når man har gennemløbet en spiral, så har vi udtænkt - og så har vi været på det højeste fuldkomne, oppe på højde med Guddommen. Ja, vi har sådan set været Guddommen - Kristusvæsener i deres eget rige er jo Guds bevidsthed. Når Pilatus siger: Du er altså en konge. Så svarer Jesus: Ja, men mit rige er ikke af denne verden. Det rige han taler om der, det er ikke et fup-

rige. Det er ikke bare en åndelig verden. Nej, det er det rige, som er alle levende væseners virkelige hjemsted. Den fysiske verden er ikke noget hjemsted, hvor man har sorger og bekymringer, og hvor det hele går i stykker. Der er man i en rumdragt, der kan tåle det hele, men vi står levende bagved. Men vi oplever smerter og lidelser, vi oplever behag og ubehag. Det har vi kroppen til. Det er ikke al ondskab, at vi oplever lidelserne. Men fordi vi oplever modsætningen. Derved oplever vi at få en bevidsthed, hvor vi kan være totalt fuldkomne, og vi totalt kan lave det fuldkomne for os selv og for vore omgivelser. Der er jo millioner og atter millioner af verdener, der udgøres af kristusvæsener, - og når de udgør kristusvæsener, så er de oppe på den højeste fuldkommenhed. Og når de er oppe på den højeste fuldkommenhed, så er de jo i Guds billede. Og når de er i Guds billede, så er de både almægtig, alvis og alkærlig. Ellers er de ikke i Guds billede. Det står jo også udtrykkeligt i biblen, at de skal ... De skal nå Guds billede, før har de ikke nået kulminationen. Det er derfor Kristus kan gå på vandet,

[18. november 1980 – side 7:]

og det er derfor han kan sige: "gå hjem, din søn er allerede rask". Og alt det — det var kun småting, han lavede i forhold til, hvad han kunne gøre. Og jeg ved, at bagved mig er der også kræfter, men jeg er bundet hertil, for jeg ved, at det vil ødelægge hele min sag, hvis jeg begynder at lave mirakler. Men sommetider er der noget, der er brudt igennem. Men det skal jeg jo ikke bruge. Jeg har hjulpet mange med deres sygdom, alle de mange, der kom til mig, men det var ikke mirakelmæssigt. Det var ikke sådan, at jeg sagde: "Bliv rask", og så blev de raske. Det er bundet hos mig for tiden. Jeg kan ikke studere mig selv. Eller rettere sagt, det skal jeg ikke gøre - hverken mig selv eller andre private. Jeg skal holde mig fuldstændig til moralen, holde mig til verdensbilledets analyse. Der er jeg bundet, og der har jeg været bundet, og der holder jeg mig bundet. Jeg blander mig ikke ind i alt andet, og jeg læser ikke bøger eller får viden fra bøger, for jeg tror ikke på noget af de andre. Ja - jeg tror på det, jeg kan se, der passer. Men masser af ting kan jeg se, er det rene nonsens. Navnlig det, de i øjeblikket skriver om flyvende tallerkener. Det er helt hen i vejret - meget af det i al fald. Så verdensbilledet er fuldstændig klarlagt for mig, og det går op, og der er ikke nogetsomhelst deri man kan pege på, der er forfærdelig --- Jeg kan pege på mørket, dets kulmination. Men det er jo ikke det onde, som mennesket kalder det. Det er en velsignelse i renhed. Det er en realitet, en ting, ved hvilken man skal skabe en større ting. Ligesom man skal bruge et stykke træ til at skabe bordet. Sådan skal man bruge mørket til at skabe lyset. Det er en realitet, der skal til for at man kan opleve lyset. Hvordan i alverden skulle der kunne være lys i verden, hvis der ikke var en modsætning. Hvordan kan vi se noget, der ikke har en modsætning. Hvis alting var nøjagtig ens, hvis bordpladen var hvid, hvis væggene var hvide, alt var hvidt, så kunne man jo ikke se noget. Men alle vegne er der kontraster, er der grænser. I virkeligheden er det ganske enkelt. Det er bare det, at det er nyt. De kan ikke forstå, at man kan vide det. Den eneste måde jeg kan vise det på, er at stille det logisk op. Mit er lavet således, at det kan efterforskes af videnskaben. Men

det skal selvfølgelig være en videnskab, der er voksen til det. Ellers finder de mange fejl i mit, og tror det er dem, der har ret. Men sådan er det ikke med Kristi-ord, med dogmerne - det kan man ikke efterforske. Nej, der siger man bare du skal være sådan og sådan - det er ikke blot syv gange, men 70 x 7 gange. Men hvorfor er det sådan? - Det står ingen steder. Ja, der står, at så kommer man til det onde. - med helvede, svovlpøl og alt det der. Det bruger forældrene jo også til børnene, når de er så små, at de ikke forstår noget. En mor kan jo ikke snakke med et toårs barn om krigen nede i østen, - eller verdenspolitik. De kan sige, at hvis du ikke er rar, så kommer bussemanden. Det kan barnet forstå. Og det er akkurat det samme, man har sagt til menneskene --- At hvis præsten siger, at det er skrækkeligt, hvis det lille barn ikke bliver døbt - det går lige til helvede. Det er jo akkurat det samme. Men det er jo også det samme princip, det er jo også kristusprincippet, der forandrer menneskene. Jeg taler ud fra kristusprincippet. Jeg taler til hele menneskeheden, der skal blive voksen, - der heller ikke forstår det virkelige liv. Det gælder alle vegne og er fuldstændig det samme. De samme principper går igen. Kristus-

[18. november 1980 – side 8:]

princippet, det er ikke bare for at minde voksne mennesker — Det er også forældrene. Forældrene, de er skytsengle for deres børn, og de skal helst opdrage dem og udvise kærlighed overfor børnene. "Den som elsker sin søn tugter ham tidligt". Det betyder ikke, at Kristus mener, at der skal bruges et spanskrør. Det tror jeg bestemt ikke. Men der er mange måder at tugte på. Og nu er der jo Borgen. Jeg sagde en lille smule, og jeg tror, han blev helt stum. Han sad lige så stille, og jeg tænkte, nu siger han nok det hele fra. Jeg sagde altså her: Ja, Bogen den skal altså ud. - Nu havde jeg siddet som den gamle olding hele tiden, og ikke sagt noget. Han kender mig jo ikke. Så han har ikke troet, at jeg snakkede op. Pludselig så vågner min bevidsthed op, og jeg siger: Jamen, Bogen den skal altså ud, og så må vi finde en måde, hvorpå det kan lade sig gøre. For alverden vil få brug for den nu i den forfærdelige tid, der er i anmarch, omkring ved århundredskiftet. Så vil jeg regne med, at det er vældigt fremme. Da vil der blive en frygtelig tid for menneskeheden, og da har de ikke noget til at forklare sig hvorfor. Dette er lavet for at menneskene har noget at ty til, når de nu kommer ud for alle de erfaringer med nedskudte byer og huse og ødelagte mennesker og millioner af lig. Hvor får de en forklaring, hvor er der en forklaring på alt det. Det er der i Livets Bog. Der er det hele sagt, - også i det følgende, i symbolbøgerne - de er jo lavet for at støtte Livets Bog. Det kan jeg sige med fuldstændig myndighed, at det er "Talsmanden den hellige ånd", - det er ikke mig, der er talsmanden. Den hellige ånd er videnskaben om verdensaltet. Og videnskaben om verdensaltet, det er Kristendommen i sin højeste fremtræden. Og Kristus er jo et væsen af den højeste slags. Det kan godt være, at han ikke er nået op til den anden --- Der er jo et højere plan, hvor man ikke mere materialiserer sig. Men Kristus kunne lade sig føde i fysisk krop endnu. Se - Han indviede faktisk - da han fødtes og hvad han gjorde, det var faktisk, at han indviede det rige, som nu skal begynde at tage form. De enkelte facitter han sagde - for han sagde jo

kun facitter. "Ikke blot 7 gange, men 7 x 70 gange - og elsker eders fjender, velsigner dem, der forbander eder, gør godt mod dem, der hader eder osv." Sådan siger han det. Men se, det er jo det, der bliver lov og ret. D.v.s. det er det jo nødt til at blive, men selvfølgelig kan man ikke pludselig diktere folk: Du skal tilgive, du skal finde dig i alt muligt. Videnskaben skal frem til at forstå, at menneskene kan ikke opleve noget, de ikke selv er årsag til. De ved jo godt - jeg tror nok, at videnskaben er hjemme i, at alt er bevægelse. Men de skal lære at forstå, at ingen energi kan gå i lige linie, og der er ikke nogensomhelst energi, der ikke udgår fra et jeger. Havets vældige bølger, jordskælv, skyer, der driver frem, hele rummeligheden af bevægelse af stjerner. Hele den bevægelse udgår fra "jeger". Hvor skulle det ellers komme fra? - En bevægelse kan ikke formere sig. Den vandrer, og den udgår fra et fast punkt. Og det er sådan, at den udgår fra alle jeger. Alle "jeger" er livets faste punkt. Den nye verdensepoke, det kommende årtusinde, da vil man udvikle kristusprincippet. Da vil man komme ind på at lave det hele om. I stedet for forsvar og angreb - det bliver forbudt - da bliver forbudt - da bliver det tilgivelse. Så vil man sige, jamen det kan man da ikke gøre - Så vil folk blive slået ihjel osv. Nej, fordi, man må jo så i stedet for at sætte dem i tugthuse og straffeanstalter og indelukke dem, må man sætte dem i andre rum, sætte dem i andre centre, hvor de kan få det normale liv, som de har til gode, og hvor de ikke kan komme til at udfolde det

[18. november 1980 – side 9:]

anormale liv, f.ex. deres drab og mord og snylteri og alt det, man kalder det onde, - alle dem, der er så farlige, at de ødelægger deres næste. Det er dem, man idag lukker inde i tugthuse, dem man i dag idømmer straffe osv. Det vil man komme bort fra, fordi man vil vide, at når alle mennesker selv er årsag til deres egen skæbne, så kan man jo ikke straffe andre mennesker, fordi en "lider uret", nej, det kan man ikke. Disse andre mennesker, der laver denne skæbne, de bliver smittet af den energi, han har sendt ud, og da de har ladet sig smitte af den, så er de gået ind i karmaen. Og jeg må sige, det er jo dog en kolossal genialitet, at igennem sådan et virvar af mord og drab og helvede - at der ikke er et eneste væsen, - ikke engang en flue, der mister vingen - (utydl.) - (der lider uden selv at være årsag). Men hvis ikke verden var sådan, så kunne den ikke bestå. Så måtte den ødelægge sig selv. Men det kan den ikke. Nu er der blevet lidt sygdom i jorden, men den betyder ikke så meget endnu. Den sygdom har menneskene lavet, da de sprængte atomkernen. Da har de lukket op for noget, - man kan sige, det er jordens livskraft. Det er jo klart, at jorden har en livskraft, der ved siden af menneskenes livskraft må være som en atomkraft, for jorden er så meget kæmpemæssigt større. Og når man lukker op for dens livskraft, og der kommer denne kolossale sky, - og det kan de mikrovæsener, som menneskene er, disse bitte små væsener, - det kan de ikke magte. Og nu vil de lave drivkraft af det, men der bliver sådan et overskud af kraft, at den kan de næsten ikke lukke inde, - det vil de opdage. Og det koster næsten mere at holde den kraft bunden, end det de vinder ved at bruge den som energikilde. Der opstår revner i materialet, de bruger. Men så også det, at de

opfører atomværker, når de ved, hvor forfærdeligt det vil være, hvis et atomværk rammes af skydevåben. Det må da være ligesom en atombombe, når man nu har læst om det, der skete på 3-mileøen i Amerika, og revnerne, det kan ikke holde mål med disse åndelige kræfter. For det er jo ånd, alle disse kræfter. De er ikke beregnet til ---

[nyt bånd]

Men hvad har det ikke ødelagt af mennesker, og hvad ødelægger det ikke af kraft. Så mange mennesker, der dør af kræft, og hvor kræft breder sig alle vegne, alene fra atomkraften. Jorden er blevet syg. De har skabt en sygdom i jorden, men det skal jorden nok — det ordnes hurtigt. Nu her, med ragnarok. Jorden er jo på vej til kosmisk bevidsthed. Og også alt det, de snakker om, at det ødelægger vandet og alt det svineri der er. Det betyder ikke noget endnu, det er noget jorden meget let kan blive helbredt fra. Men hvis de bliver ved med at gøre det, så vil menneskene uddø. Så vil alting blive ødelagt. Luften også. Ja, det skulle være taget på bånd. Nå, det er det. Det er også udmærket. Jo mere det bliver fortalt, jo bedre er det. Jo, når jeg sidder her med jer. Jeres kræfter hjælper mig. Den kosmiske side bliver jo aldrig gammel. Lige så snart jeg drejer ind på den, så mærker jeg ikke, at jeg er gammel. Så kan jeg tale fuldstændig --- Men det skal jeg ikke så gerne gøre, fordi hjertet og alt det der - bagefter så kan det godt være til skade. Kroppen og alt det der - den skal holde til meget, men nu har jeg jo haft en krop, hvor der er indbygget til at gøre de ting. Men jeg har ikke ret mange kræfter mere. Derfor er det, at jeg vil jo gerne se at bøgerne kommer ud. Jeg er ikke bange for at dø. Jeg har sådan en tillid til jer, og jeg forstår, at I vil gøre alt, hvad I kan, for at det skal fortsætte. Og at I vil sørge for, at dem, der skal

[18. november 1980 – side 10:]

være jeres efterfølgere, at de vil være værdige til at være det. Det må prøves. Derfor er det, at vi laver det sådan, at de skal være på prøve. I bliver jo det faste punkt. Og det I er det faste punkt for, det er intet mindre end verdenskulturen.

Ib: Og det kan jo godt virke lidt skræmmende.

M: Nu får I jo al den teori, og I har bøgerne, - det vokser I jo ind i. Det er jo klart. Man kan jo ikke springe frem i sin udvikling. Det skal man heller ikke prøve på. Man må tage det gradvis. Man gør den erfaring og opdager, det var jo tåbeligt. Eller man ved i forvejen, at det skal du ikke gøre. Det er om at gøre at lytte til erfaringerne. Og det er om at gøre, ikke at få sin krop i nogen affekt - bitterhed eller vrede eller had. Det modarbejder folk i alderdom. Når jeg er blevet så gammel, som jeg er, så skyldes det naturligvis, at jeg har levet nogenlunde sundt, og at jeg aldrig er blevet gal eller bitter eller vred på nogen. Jeg har en meget stor kærlighed til alle, men den kan jeg jo ikke vise. Da jeg var 12 år eller 13, så blev jeg ofte mødt med onde øjne. Jeg havde det jo medfødt med at elske alle. Så jeg var mere venlig end en mand må være i den alder. Så begyndte jeg at tænke, hvordan kan det da være, at jeg får sådan nogle onde øjne, når jeg hilser så pænt, og måske vil omfavne dem. Hvordan kan det være? - Det står jo i

biblen.

(Ib: Det har de andre nok ikke læst). -

Så blev jeg klar over, at de måtte tro, at jeg må være noget abnorm. Det er nok noget jeg måtte bekæmpe. Så har jeg måttet bekæmpe det i mange år, indtil --- ja, det må jeg også bekæmpe idag. Men dengang jeg fik min åndelige bevidsthed, så var det noget af det første --- Da jeg hurtigt fik at vide, at det var forkert at spise kød, - og det var jeg også imod, men det hed sig jo, at man kan ikke leve uden at spise kød. Og jeg spiste i et pensionat, hvor jeg fik koteletter så store som bogen der. Hun blev helt ulykkelig, da jeg pludselig — det tog et halvt år. Det var jo i marts måned, at jeg havde mine oplevelser, så fra marts og til juleaften, da var jeg ikke helt vegetar. Jeg spiste ikke kød og suppe. Jeg fik derimod smørrebrød og spejlæg og brød og mælk og den slags. Men så besluttede jeg juleaften - da spiste jeg hos Nibelvangs familie - og da tænkte jeg, at nu skulle det være slut, og det sluttede med klipfisk. Nu må man jo regne med, at det er ikke klipfisk i den forstand, man almindeligvis får det. Nej, det er klipfisk, der i den grad er gjort blød og afsaltet og behagelig. Det skulle være så godt. Det er det sidste, jeg har fået. Så har jeg været vegetar siden. Ja, jeg har spist mælk og smør, fordi det vidste jeg, at det skulle spises. Det var det mindste onde, hvis det blev spist. Hvis smør ligger og rådner og bliver fordærvet ... Jeg har drukket meget mælk, også som mejerist. Ja, mejeristerne de drak bajere, men jeg drak mælk. Jeg var jo godt klar over, at når man drikker mælk, så er man med til at holde køer. Men på den anden side. Jeg har jo skrevet den bog om den ideelle føde, og da var der mange, der blev vegetarer. Og hvis det ikke var, at mælken var til stede, ville jeg jo aldrig være med til at ... (betinge?) at de skulle gøre køerne noget. Men med mælken sker der jo ikke noget - karmamæssigt - for den skal jo netop optages som næring. Det mikroliv, som er i mælken, udvikles netop ved, at man optager det som næring.

Aage: Der er jo en ubehagelig side ved det problem. Dels er der jo tyrene, som bliver slået ihjel. Men de køer, som mælken kommer fra, - der er mange af dem, der bliver spærret inde og har

[18. november 1980 – side 11:]

det forfærdeligt.

M: Ja, jeg har selv været med til at passe køer, jeg har tit tænkt på, når jeg så sådan 30 køer, der stod i en lang række. Koen står ved et bindsel. Den kan lige nå at æde. Den kan stå en hel vinter sådan. Så i maj måned, når de kom ud, så sprang de omkring af glæde - de var helt tossede. Man kunne se, de var lykkelige. Men i dag har de da bedre stalde?

Aage: Der er mange steder - det gælder også grise - de ligger hele deres liv med en kæde omkring halsen. - Og fjerkræ, der altid lever i lys og i bure.

M: Ja, det er faktisk en djævelsk indstilling, for det er fuldstændig livsødelæggende. Og

det er ikke nødvendigt. Der er ingen undskyldning for det.

Aage: [om arbejdere ved samleband.] Kan det være karma ved alt, de har været med til at spærre dyr inde?

M: Ja, det kan godt være med til karmaen. Når man nu f.eks. tænker sig - det var jeg også selv chokeret over, da jeg første gang oplevede det - at biluheld kunne være karma for animalsk kost. Det lyder jo tosset for et uvidende menneske. Vi skal se på principperne. Det er ikke en fotografisk nøjagtig gentagelse, men det, der giver karma, er det samme princip. Se nu. Et dyr bliver ført til slagtebænken. Det går og har det godt, men så en dag bliver det pludseligt ført til slagtebænken, - og det mærker psykisk, at der er noget galt. Det kommer som en pludselig ulykke, - så bliver det dræbt. Hvad sker der ved en bilulykke. Det kommer som en pludselig ulykke for menneskene - det er akkurat det samme. Så ved mange bilulykker bliver karma udløst for kødspisning. Et menneske, der er vegetar, er ikke så udsat, kan man måske sige, for biluheld. Vi har jo vore beskyttede og vore ubeskyttede sider. Hvis menneskene kunne se det, så kunne de jo sagtens beskytte sig. Hvis de så en aura, der viste, at de var ubeskyttet for biler. Men det behøver man ikke, for man kan studere det og få det ind i bevidstheden. Så ville de lade være med de ting. Og ligesådan med drikkeri. Men man må jo forstå, at når det er så vanskeligt at få dem til at lade være med at ryge og drikke - og tage stoffer, så er det, fordi de SKAL igennem. De mennesker skal have disse oplevelser, for at blive fuldkommen senere. Man kan ikke have, at et Kristusvæsen pludselig begynder at tage stoffer. Et Kristusvæsen på sin egen plads, i sit eget rige, må være fuldkommen, og der må man forstå, at der er et sådant rige. Der er jo millioner af kristusvæsener - de har deres eget rige, - de er ens allesammen. De har den samme viden. De er en hel samling af det samme. Det vil altså sige, at de bliver til en enhed. De er alle almægtige, alvidende og alkærlige. Så denne eenhed er en sammenhængen af den samlede almægtighed, den samlede alviden og den samlede alkærlighed. Ja, men så har vi jo Gud. Det rige er der. Det er jo en bevidsthed, der består af Kristusjeger, og den er føjet sammen - ikke ved fysiske ting - men ved åndelige auramæssige forhold - sådan er de blevet til en eenhed. Og derfor er Gud alle vegne. Denne Kristusbevidsthed er her i stuen, og den er også alle andre steder, selvom der ikke er nogen fysisk til stede. Og det rige, - det er det himmeriges rige. Og det kan man altså vise, jeg viser helt, hvordan det bliver til. Det viser sig jo, at der er den tilstand i gang med, at væsenerne skal først lære alt det onde at kende og blive til en djævel, og der se, at denne djævlbevidsthed fører til en forfærdelig tilstand, og fører til, at lader han være med det, så får han en lysets tilstand. Det er ting, der virkelig er kendsgerninger. Så bliver der

[18. november 1980 – side 12:]

selvfølgelig en samling væsener, der har denne fuldkommenhed. Denne samling væsener er Guddommens primære bevidsthed. Hvem andre skulle det være? - Hvor er almægtigheden henne. Hvem andre skal være bevidstheden? - Gud er ikke sådan et

væsen, der sidder et sted henne på en stol og kigger på sine ting. Nej - det er vi allesammen med til at være. Så derfor er det, at Kristus siger, at han er eet med Gud. "Jeg og Faderen, vi er eet". Han siger også: "Vi er Guder". Jøderne angreb ham, fordi han sagde, at han var Guds søn. Så sagde han til dem: "Har I ikke læst jeres lov? - Har I ikke set "Vi er alle guder" ". Så måtte de tie stille. Og det er vi jo. Hvorfor i alverden skal vi have alle disse erfaringer. Og der vil jeg sige: På de kommende årtusinder, da vil jeg regne med, at i sidste ende på det årtusinde, da er det rigtige menneskerige færdigt, altså det jordiske. Det, som jeg har skrevet i det 4. kapitel. Det er porten til det rigtige menneskerige. Der bliver menneskene færdige. Der får de deres kosmiske bevidsthed. Der fødes de ikke ind i det. De materialiseres ind i det, pludselig kommer de tilsyne ved materialisation, og de går også væk ved materialisation. Og det kan de gøre masser af gange, så længe de er i det første store kristusområde. Når de forlader det, så kan de ikke materialisere sig på det jordiske plan. Der er der ingen søvn. Der er heller ingen dyr, der er ingen planter, ingen fugle. Men - hvad er der så? - Så må der da være kedeligt. Nej, hvert enkelt menneske kan med sin tanke lave, hvad det skal være. Bjergkæder med evig sne. Jordiske floder - Himmelleger. Det kan med sin bevidsthed fremtrylle det hele. Og der sker der ingen skader. Det er en 2-3 gange hævet over den fysiske materie. Den er så fin — den er kun tilstede, når de begynder at tænke det. Jeg har allerede her --- jeg ser så mange billeder. Så vokser der de skønneste blomster op fra gulvet. De samme som jeg ser ude i naturen, og de svajer i vinden. Så kommer der lyngblomster. Hele bordet er besat med lyngblomster. Nu jeg er kommet op i årene og er kommet til enden af mine ting, så er det ligesom jeg har fået mere frigivelse. Det må jeg jo have. For sådan var det ikke før - det var nok lidt. Da har det været lukket. En dag Micha gav mig fodterapi, siger jeg til ham: Kan du ikke se det blomsterflor ved siden af dig? - Men lige så snart jeg tager tanken fra, så er det væk. Ellers var det jo kedeligt. Om natten, når jeg kommer i seng, - når jeg ikke er alt for søvnig - for så falder jeg i søvn med det samme - En aften var stuen fuldstændig oplyst, - ligesom man kan tænke sig stuen her. Nej, jeg havde ikke glemt at slukke lyset. Min alderdom ligger i, at jeg ikke har fysiske kræfter - og jeg har heller ikke kræfter til at sidde og skrive hele dagen. Sidste år vil jeg tro, at jeg ikke har haft en arbejdsdag på over to timer. Når jeg slår ind på kosmisk bevidsthed, så falder jeg i søvn. Men om eftermiddagen. Jeg måtte så sove for at hvile hjernen, for ellers kunne jeg risikere at tage skade på hjernen. Så hviler jeg hjernen. Jeg kan så nemt blunde, og så har jeg det godt efter middagsmaden, efter kl. 2. Så har jeg det nogenlunde og kan arbejde noget, skrive og sådan noget. Nu har jeg alt det med symbolbogen, der skal laves færdig. Men så hjælper det mig noget, at Sysen og Tage --- Men ellers må jeg sige, når jeg sidder her, så er der ikke noget i vejen med kroppen. Jeg har ingen sygdom, har ikke vanskeligheder med vejrtrækningen. Der er altså det, naturligvis, at jeg bliver hurtigt forpustet. Lige så snart jeg skal op af en trappe, så bliver jeg forpustet. Men jeg har ikke direkte åndenød. Men jeg har jo også så meget, jeg skal have lavet endnu. –

[25. november 1980 – side 1:]

M: Jeg kan ikke huske, at jeg har levet uden at have med Kristus at gøre. Lige fra jeg var lille bitte har jeg bedt til Gud, og jeg beder mange gange til Gud. Også når vi sidder her. Det at bede til Gud, det er jo ikke at skulle ligge på knæ. Det er bare at sende tanken op. Hver gang jeg mærker noget ubehag, så tænker jeg på Gud. Og det sker jo tit, at man tænker ubehageligt, - der går strømninger igennem én. Hver gang jeg skal tage en beslutning, der virkelig gælder, så retter jeg også tanken til Gud. Jeg gør aldrig noget af mig selv alene. Men jeg har en kolossal evne til at føle den guddommelige medvind. Jeg føler en vældig medvind, når der er noget, jeg skal. Er der noget, jeg ikke skal, så føler jeg modvind. Så kan jeg mærke, det rykker i mig. Nej, jeg er også under den højeste kontrol, selvom jeg måske ikke behøver at være det.

Grethe: Det er også medvind, vi føler nu, når Stidsen vil give os 80.000 om året.

M: Ja, der kan du se. Der var for mange år siden et mediumovre i Århus. Hun hørte jo også om mig, at jeg blev hjulpet. "Pengene render til den mand". Hun var jaloux. Ja, Stidsen er en dejlig mand. Men det er tydeligt at se, at der er en plan. Som nu den skrivemaskine. Jeg bliver hjulpet alle vegne. Og der kommer de mennesker til mig, som skal bruges. Og dem, der ikke skal bruges, de falder jo fra. Når tiden er inde, kommer pengene. Nu er tiden inde, hvor vi skal bruge penge. Vi skal bygge, og vi skal det, og nu her med bogen. Der skal også penge til, det kan man være sikker på. Der er en plan. Det er ikke noget, jeg bilder folk ind. Jeg har altid følt, at det kommer, når det skal. Og det gør det nu, da sagen er ved at blive stor. Den første tid måtte jeg rende på lånekontoen, hver gang — (utydl.). Det er også ejendommeligt, at man bliver 30 år, og ikke aner det mindste om, at man får sådan en mission. Men det var også vanskeligt at modtage den. Jeg må sige, at jeg blev meget bange. Jeg kunne næsten ikke tro andet, end at jeg var ved at blive tosset. Jeg havde jo ikke evne til at tænke andet, end hvad I andre tænker, måske ikke engang så meget. Og så lige — inden for 10 minutter måske — får jeg en bevidsthed, der afslører, hvad jeg kommer til. Det første jeg ville gøre efter det vældige lys, det var jo at jeg ville tage den bog, den teosofiske bog og se, om der stod noget deri. Så er der en hånd med det samme. Jeg kan ikke komme derhen. Og så følte jeg - du skal ikke læse den. Og så - inden jeg havde sluppet, så vidste jeg, at det var --- (utydl.) eller sådan, (måske — at det var et nyt liv, eller sådan). - At det var noget, der skulle ske. Og så opdagede jeg så, at alle andre gåder - de løste sig så let, f.eks. det med kødspisning. Det havde jeg været meget imod, men ---

[16. december 1980 – side 1:]

Parolen siger jo, at man skal tilgive alle. Men, det kan man jo ikke begynde en kultur med. "Det manglede sgu da bare, at vi skal tilgive ...", og det er da klart, det kan de heller ikke. Men det er det, der er punktet, den fuldstændige afskaffelse af hævn, og afskaffelse af våben. Det bliver fuldstændig forbudt, - efterhånden. Men det er jo klart, at der skal diskuteres længe om det. Men så vil folk sige: "Men det kan man da ikke undvære". Jo, det kan man undvære - fordi, man må lave en adskillelse. Man må lave

et kulturmiljø for de mennesker, der står sådan og sådan, og som ikke kan være i en normal kultur. Der må man lave en kultur, som passer for deres lavere trin, således at de også kan føle livet normalt. Og så må de under kontrol. De kan ikke komme til at lave deres mord og drab og seksuelle perversiteter og alt det der, - alt det man nu straffer for. Det er jo alle disse væsener, der kommer til at --- Men dem bliver der ikke så mange af i den nye verdenspøke. Dem, der ikke kan blive bedre ved ragnarok, de fødes jo ikke på jorden mere, for de kan ikke komme i kontakt med det plan. Jorden bliver løftet op i et højere plan, - i kontakt med kristusbevidstheden. Der bliver jo en masse, som bliver omvendt. Men der er jo også en masse, der er så langt nede, at de er ikke stort bedre endnu. Og de må så fortsætte på en klode, hvor de kan opleve ragnarok. Jorden vil blive mindre befolket efter ragnarok, og der vil også blive færre, efterhånden som de hører op med at føde børn. Polforvandlingen vil jo udvide sig, og færre og færre bliver gift. Og hen imod det nye verdensrige vil der blive mindre og mindre ægteskaber, og der vil blive mindre og mindre af papirløse ægteskaber, fordi manden og kvinden vil blive meget ens. Til sidst vil vi se underholdning, hvor det er næsten to mænd, - de er nok mænd, men de er jo både kvinde og mand, to mennesker, - ja, det er det rigtige ord. Alle disse to-polede mennesker, de bygger ikke huse. Nej, de bygger store paladser, hvor de har fælles arrangementer, fælles spisning, - underholdning, biografer - det bliver fælles, - og meget billigere. Bortset fra, at der bliver ikke noget hårdt arbejde, fordi man får lavet maskiner, der kan lave det hele - datamaskiner - computere, - der er opfindelser på vej, som man slet ikke fatter idag. Menneskene får deres arv til jorden. Den får de ikke udleveret sådan, at nu får du det stykke jord, og så får du det stykke jord. Sådan kan det ikke gå til. Men det bliver fælles administreret af en fælles øvrighed. Så bliver det regnet ud, hvor meget ethvert menneskes liv koster, hvor meget der skal til, for at det kan leve ordentligt. Og så får det et kort, der lyder på det. Og så er der en levestandard, - som går op til den eller den højde, så man kan leve langt over, hvad de bedst stillede - ikke bare millionærer - lever idag. Så der er ikke nogen mangel på noget. Lad os sige, at de vil have to biler. Der er ingen mangel på noget. Jorden er så umådelig velhavende. Og der er ingen penge. Der er kun arbejdskortet, og det kan man ikke sælge. Det er ligesom et pas. Det gælder kun den pågældende person. Og så al den svindel med --- . Der bliver ingen strejker. Markerne bliver ikke dyrket for dyrene, men dyrket for menneskefoder. Der vil også komme plantearter, som man ikke kender idag, til føde for mennesker. Denne levestandard vil være sådan, at alle faktisk lever som millionærer. Så kan man sige - hvis nu en mand vil have to biler, - hvis de har biler til den tid, - det tvivler jeg noget på. Men hvis nu man tænker, at en mand efter levestandarden har to biler og gerne vil have én til. Ja, det kan han nemt få. Så ved arbejdsmyndighederne, hvor meget en bil koster. Den koster må-

[16. december 1980 – side 2:]

ske tre eller to arbejdstimer. Så skal han bare arbejde de timer. Og dem der arbejder over [over: rettes til: ved] det, de har jo også deres ønskeseddel. De grove former for

arbejde, som man har idag, - dem siger man farvel til. Det bliver kun, hvad der er meget nemt at have med at gøre. Man kan faktisk ikke overdrive det. Og så når menneskene, frem til det rige, der er skildret i det fjerde kapitel. I det rige begynder de første at "komme til verden" uden fødsel, ved materialisation. Og der ser man så ånder og mennesker sidde ved bord sammen og snakke sammen. Der går den fysiske verden meget ind i den åndelige verden. Og der får de kosmisk bevidsthed. I det fremskredne rige er der næsten ingen byer, - og dyrene forsvinder jo også til kloder, hvor de hører hjemme. I hvert fald er der ikke dræbende dyr. Men der bliver en vældig forvandling, den største der overhovedet kan times menneskene. Det er, at al våbenfabrikation, al krig, al hævn forsvinder. Hvorfor kan man ikke lige så godt lave det modsatte, - altså en tilgivelseskultur, som man kan lave en "ikke-tilgivelseskultur". Og det er jo klart, man kan lige så godt lave en åndelig verden, som man kan lave en djævleverden. Man MÅ lave dem begge to, for ellers kan man ikke opleve noget. For hvis man ikke selvoplever det mørke, så har man det ikke rigtigt. Så længe man kun har andre, der har fortalt det, så er man jo ikke nået langt. Der er jo tusinder af mennesker, som er meget humane, det vil sige, de er ikke færdige. Der er det med at drikke spiritus, dette med at ryge tobak, og alt det - det tager sin tid. Men de bliver vænnet af med alle disse unoder. Og til den tid - Hvorfor dør menneskene nu - til den tid bliver de allesammen oppe i årene, fordi de kommer til at leve sundt. For i de fællesspisninger, fællespaladser, der bliver kosten jo kun lavet i overensstemmelse med den højeste sundhed. Den er jo bygget efter de højeste åndelige erfaringer. De mennesker, som er nået frem til ikke at stjæle, ikke at myrde, ikke at gå i krig og ikke at lave onde handlinger, - de behøver ikke at være bange for ragnarok. Det betyder ikke, at de ikke kan rammes af døden, - for det er jo en fødsel, og den kan være den eneste redning for dem. For når ragnarok raser, husene bryder sammen, der kommer vulkanske udbrud, og alting ramler, så kan de jo ikke reddes på anden vis, - dem der ikke skal have karmaen. Der er jo så mange, der bor ved siden af hinanden. Den ene skal have en forfærdelig karma, de andre har ingen karma tilgode. Så kunne det jo blive en uretfærdig skæbne. Men da er det jo - som hele tiden - at døden er en lige så god redning, som den er en afslutning på livet. Lad os f.eks. sige, at en mand kommer ind og skal være soldat, og han er fuldstændig imod dette at dræbe, men han tvinges til at være med. Så er det meget ofte, at han bliver skudt, for at redde ham. For ved at han bliver skudt, så er han inde i en højere verden, hvor han ikke skal dræbe. Og sådan en mand, der kommer ind på den måde, han kommer jo mægtig i lyset på det andet plan. Så derfor vil en masse mennesker blive reddet ved ragnarok ved, at de dør. Det lyder jo mærkeligt. Der er så meget, der danner skepsis, men jeg er nødt til at sige det, for det er jo sådan. Det er jo soleklart, at de, der ikke har karma tilgode, skal heller ikke have det. Men hvordan skal man skille dem ud fra hinanden. De bor i byer, - det vil man ikke i fremtidsstaten. Der bor man ikke i byer, man vil bo i store paladser med store skove og parker omkring sig, og det vil jo ikke virke som byer med gader og med slumkvarterer. De vil være indrettet med den højeste fuldkommenhed.

[16. december 1980 – side 3:]

De vil alle være store kunstnere. De er jo allesammen kristusvæsener, altså dem, der har nået at få kosmisk bevidsthed. Så er der jo alle dem, der ikke har nået det, men de er jo på vej til det. Men det må jo være nemt at være på vej til det, når de er omgivet af en hel masse høje væsener, - pludselig ser dem komme frem, og de ser, de kan materialisere og dematerialisere sig. Så forsvinder den skepsis, der kan holde dem psykisk tilbage. Det er jo denne vældige skepsis, der er skyld i, at menneskene ikke kan lave mirakler, og sådan noget. Det vil sige, det er en del af skylden. For selvom de ikke var skeptiske, så var de ikke udviklet til at kunne lave det endnu. Men det er en stor hindring for dem, der begynder at kunne lave mirakler. Der er jo det, at de ikke kan tro på det. Der er det, Kristus siger: "Det var din tro, der hjalp dig". Hele tiden maner han til tro. Han måtte jo vide dét, for han vidste jo, at han kunne gøre det. Han havde ingen skepsis. Derfor vidste han, at havet ville lystre ham, - at han kunne ophæve tyngdekraften. Det er jo klart, at "jeget", i menneskene, når det får hele sin magt, så er det jo herre over al bevægelse. Derfra kommer al bevægelse i livet, og derfra kan man forklare alle miraklerne. "Jeget" i de levende væsener har jo al magten, - men der hvor de er blevet kristusvæsener --- nu det der i det fjerde kapitel, dette rige, det er så at sige porten ind til det rigtige rige, til det åndelige rige. Før man når ind i det rige, kommer man godtnok ind på det åndelige plan imellem livene, men det er jo mindre udviklede terræner på det åndelige plan, hvor man er for at opleve hvile og styrke sig. Men tilsidst skal man jo ikke fødes igen. Så skal man ind på det virkelige åndelige plan. Og der får man en millionårig tilværelse, hvis man kan sige det med tal. Og der er jo alle de væsener, der er blevet kristusvæsener. Men når de ikke har nogle særlige kroppe - det er noget, der bliver til ved tanken - så er det jeget. Deres jeg - det er ikke noget, der er skilt. Der er ikke noget skillerum mellem vore jeger - sådan set. Der er det, at vi er centre i det. Men på det plan er det ligesom auraerne kommer til at hænge sammen. De har jo allesammen almagt, alvidenhed og alkærlighed. Der bliver således een almagt, alviden og alkærlighed - det danner de allesammen. Og det er Guddommen. Og derfor er Gud allestedsnærværende. Menneskene, de er jo allerede hjerneceller her, men bliver altså Guddommens bevidsthedsceller. Så bliver de der i lange, lange tider, og så skal de igen igennem salighedsriget, og skal fødes i en ny spiral. Og så vokser de så, - hver spiral oplever de mørkets kulmination, og så oplever de lysets kulmination, og så går de ind i en ny spiral igen. Og på den måde er alting taget i brug. Evigheden eksisterer ikke som et tomt rum, hvor der ikke er noget. Så - der er ikke plads til en eksplosion til at skabe kloder med. Nej, rummet er opfyldt. Man kan også tænke sig — jeg tænkte som barn - Hvad mon det er for noget, - hele verden? - Men det er altså en evig realitet, et evigt levende væsen. Og dette levende væsen er hele tiden alvidende, almægtig og alkærlig, fordi det har kun væsener i sig, der har denne højde. De vokser jo op og får denne alviden osv. når de bliver kristusvæsener, og så danner de Guds bevidsthed, indtil de begynder at degenerere. Og derfor er det, at det er kredsløb. Så Gud er altid på højde. Det er ikke som vi andre. Vi har en tid, hvor vi skal være væk, hvor vi skal ned for at lære igen. Men Guds bevidsthed fungerer

fuldkommen 100 procent ustandseligt. Og derfor er det ligemeget, hvor man beder til Gud. For Gud er allevegne, - i alle mennesker, i alle planter,

[16. december 1980 – side 4:]

i al ting. Har vi det på bånd? - Ja, for det er om at gøre. Jeg får jo ikke skrevet så meget nu mere. Jeg kan ikke rigtig se, men det jeg siger, det kan jo bruges. Så skal det jo rettes, for talen er jo ikke det samme. Jeg er begyndt at øve mig lidt på at tale til bånd. Men det er så svært for mig. Jeg kan nemt gøre det, når der er mennesker tilstede.

"Det er mærkeligt. Da De talte, så forstod jeg det så mægtig godt. Det var så klart. Nu kan jeg ikke huske spor af det". Så siger jeg: "Vær bare rolig. Når De een gang har fået det ind, så kommer det som intuition ved lejlighed." Jo, der skal nogen til at hjælpe til. Der skal ligesom en kontakt til udefra også. Jeg kan bedst, når der er nogen, der hører det. Så bliver der mere disciplin i talen. Når man er alene, så bliver disciplinen ikke så god. Derfor taler jeg jo, når jeg er sammen med jer andre. Men, - der er skrevet så meget, så det er ikke det, der mangler. Men der er mange ting, der ikke er sagt.

[6. januar 1981 – side 1:]

M: Jeg har fået en ny maskine. Men nu må man jo sige, at den vil være til nytte for instituttet bagefter. Maskinen har en plade, hvorpå man kan se, hvad man har skrevet. Jeg kunne slet ikke se mere, jeg måtte holde op med at skrive. Så siger Rolf - jeg har set en maskine, - der er en plade, du må kunne se på. Så tænkte jeg, nåh ja, det kunne da godt være. Den har godt nok kostet over 100.000. -, men jeg regner med, at det er det værd. Symbolbogen skal jeg skrive færdig. Der er flere symboler, jeg skal skrive færdig, der ikke er beskrevet. Og der er også andre ting. Så - hvis ikke jeg får en maskine, så jeg kan se, så vil der ikke blive lavet mere. Jeg har også prøvet på at tale ind. Men det ligger ikke for mig. Jeg kan ikke blive inspireret til at tale på bånd. Altså var jeg standset. Men så har de opmuntret mig rundt omkring. Jeg synes jo nok, at det var mange penge. Men jeg har jo fået en masse foræret, personligt - men alt er jo gået ind i sagen. Og så mener jeg ikke, at jeg har lavet noget galt. Jeg har fået den dejligste maskine, og jeg er begyndt at lave lidt. Mischa hjælper til. Han er meget hurtig til at lære det. De, der leverede maskinen, er villige til at undervise i det. Den har sådan en masse fordele, men jeg skal bare bruge mit til at skrive. Man kan gøre det skrevne helt fejlfrit, slette linier ud og skrive nye ud. Når man har skrevet hele pladen, og ser der er ingen fejl, så kan man bare trykke på en knap og overføre det til papir. Jeg var meget ked af det, og prøvede på alle leder og kanter, men jeg kunne ikke se. Bogstaverne på valsen var for langt nede, men her er de oppe i lyset. Ham, der kom med maskinen, var imponeret. Jeg var den ældste abonnent, de havde. De ville gerne fotografere mig ved maskinen. Nå ja, det måtte de da gerne. Jeg kan jo ikke regne med så lang tid, - men det jeg har at skrive -- jeg mener, det er da vigtigt, at jeg får sluttet af med flere symboler. Jeg kan naturligvis ikke skrive lange forklaringer om hvert symbol, men jeg kan jo skrive om principperne for hvert symbol. Og så kan man ud fra Livets Bog og de andre værker forstå principperne. Jeg regner med at få lavet de ting færdige, Livets Bog og de ting. Det er derfor, jeg bliver holdt levende. Jeg kan jo mærke, at jeg på alle måder bliver hjulpet af forsynet. Jeg har jo ikke spor sygdom. Jeg har bare det, at jeg ikke kan tåle at bevæge mig ret meget. Jeg må lave meget lidt arbejde. Når jeg besøger folk - det her med trapperne, så får jeg det, at jeg skal ånde stærkt. Det bliver en slags åndenød. Ikke den rigtige åndenød. Men jeg føler - med hensyn til kræfter - der lever jeg ikke 10 år endnu. Men nu har jeg snart levet det halve af det næste år. I februar. Men et år er jo ingen verdens ting nu mere - sådan set - i min bevidsthed. Har man haft 90 af dem, så er et år ikke meget. Når jeg sidder her i stolen, så er det, som om jeg kunne springe op som jeg plejer. Men når jeg så skal til at op, så mærker jeg del. Og folk siger: Ah hvor ser du godt ud. Jeg har jo ingen fornemmelse af sygdom. Der er ikke noget, der ikke fungerer ordentligt. Operationerne har jo været meget heldige, både kræft og prostata.

lb: Hvis man nu siger, at der normalt skal være syv medlemmer, og at de syv ikke må gå længere ned end fem, så skal der vælges nye medlemmer ind. Så kan vi fastholde, at

der skal være mindst fem medlemmer. På den måde kan systemet, så vidt jeg kan se, fungere.

M: Ja, det var jo udmærket. Men de to der, hvordan var det, du sagde med dem?

[6. januar 1981 – side 2:]

Ib: Hvis vi siger, at der normalt er syv medlemmer i bestyrelsen, og hvis det kommer ned på fem, ved at to fragår, så skal der vælges nye ind. Og der må ikke være mere end højst ni. Vi er kørt frem og tilbage omkring antallet. Vi har været inde på, om der ikke skulle være mere end fem til daglig. Men hvis der kun var fem, så risikerede man, at man kom ned på tre, hvis nogen fik forfald. Og det har vi været enige om, at det var egentlig for lidt til at tage beslutninger.

M: Ja, der må ikke være mindre end fem. Det er godt nok, som du siger, at der kan være sådan to i reserve, altså syv.

Ib: De to er der automatisk, for de er i prøveperioden.

M: Hvis de kun var fem, så skulle den femte være prøve - det første år. Med syv vil der altså være fem, der er ordinære medlemmer.

M: Sagen er jo alligevel en fundamental sag, så der må være et fast punkt bag den. Det må være solidt. At der er syv - det er jo også det hellige tal.- Det har man jo brugt i mange tilfælde, og det tror jeg også er det helt rigtige. Det ER meget vigtigt med bestyrelsen. Den HAR en kolossal post. Den skal garantere, at instituttet, at bøgerne og det hele - det går sin gang som det skal. Og det MÅ den altså gøre. Men for at man kan have en virkelig arbejdsdygtig bestyrelse, så er det godt at have de to i reserve. Men de to i reserve de skal vi ['vi' rettes til 'så'], hvad skal man sige, de er ikke med til at bestemme, før de bliver medlemmer. Husk på, vi skulle gerne lære dem at kende. Det skulle vi jo helst, inden de kommer ind. Og det er jo ikke godt, hvis en kværlant skal have ret til at stemme. Det kan jo betyde noget, hvis de er venner med den ene eller den anden. Det gælder om, at de ikke har evne til det. Hvis man giver dem magt (de to på prøve), - men hvorfor skal så mange have magt. Så bliver der så mange diskussioner. Fem er godt, men de to skal ikke have magt, for de skal træne sig, de skal lære. Og de har godt af at være i sagen i de år, de er på prøve, inden de får magt. Og hvis de så har tilbøjeligheder til, - de mener, at de er så kloge, at de er alt for kloge - det er jo ikke altid, man kan se det, før man har dem her. Når de ingen magt har, så er det så nemt, så kan de ikke lave spektakler. Men har de ret til at være bestyrelsesmedlemmer, så begynder de at brovte og være med - jeg mener - i de værste tilfælde. Og sådan nogle skal man jo ikke gerne have ind. Sagen skal helst være kendt med dem, de vælger. Man lægger mærke til og finder ud af, hvem der skal være i bestyrelsen næste gang. Men jeg synes jo ikke, at de to skal ...

Aage: Kan man ikke sige, at man er på prøve, indtil der bliver en ordinær post i bestyrelsen, så kan man supplere op efter behov. Det vil sige, at der før den ordinære periode ligger en prøvetid af ukendt længde.

Ib: Det gør jo ikke noget, at alle ikke bliver formand.

M: Jeg mener, at systemet ikke er fuldkomment, hvis ikke alle når at blive formand. Ellers bliver der nogen forskel, og det er nok til, at nogen, der har lidt ærgerrighed, føler sig generet over, at nu skal han der være formand, det kunne lige så godt være mig.

Ib: Så burde man ikke være i bestyrelsen.

M: Ja, det er da klart. Men der er det, at man kan risikere at få den situation. Og så er det bedre, at det ikke kan lade sig gøre.

M: Hvordan med de fire. Da gik det jo meget fint. Man kan jo tage det dobbelte tal, da må det jo blive det samme.

Ib: Hvis bare antallet passer med antal år, så passer det hele tiden - antallet af ordinære medlemmer.

[6. januar 1981 – side 3:]

M: Det må jo også gå eftersom man er ansat. Den, der er først ansat må også først blive formand, for at der ikke skal blive kludder.

Ib: Men man kan næsten ikke forhindre, at der bliver kludder i det, for hvis nu der er en, der går af i utide, dør eller flytter, - så er der uorden i systemet.

M: Så må den ene af prøvemændene gå i stedet, - og så skal en ny ind.

[Willy viser en tegning.]

M: Man må have det sådan, at man kan hjælpe sig - det kan man med de syv.

Ib: Hvis en står for at skulle være formand og så træder ud af bestyrelsen.

Willy: Så kan den, der er formand, blive et år mere.

M: Det kan man heller ikke, fordi det kan også skabe noget.

H: [Henviser til, at forhenværende bestyrelsesmedlemmer kan udfylde et temporært vakuum.]

M: Jo, det kunne man gøre, hvis der er mulighed for det.

H: Det mener jeg, der er, fordi de har været i bestyrelsen vil altid være villige til at hjælpe til.

M: Men så skal de have at vide, at det kun er i den manglende periode.

W: Man kan også lade et af de siddende bestyrelsesmedlemmer sidde et år længere.

M: Nej, det bliver også galt, for så får han et fortrin, som de andre ikke får. Vi må undgå alt det, der i dag laver ballade. Det var en god ide, at man tager den, der har været formand før, hvis det er muligt. Men nu kunne der jo opstå den mulighed, at han er død - ja, så skal man måske længere tilbage i tiden, og han egner sig måske slet ikke i dag til at være formand. Man kunne jo også lave det sådan, at hvis formanden dør, så kan man bare lade dem rykke frem - allesammen. Og så tager man en ny mand ind bagi. De to på prøve er det altså et år.

Ib: Hvis man siger, at der er syv, hvoraf der er to på prøve.

Aage: Man kunne da godt have fem personer, som har en valgperiode på fem år, og to på prøve af en ukendt længde, som rykker ind. Og sker der noget helt unormalt, så tager man dem, der tidligere har været det. Med samme antal medlemmer som år, så har man et grundprincip, der holder. Princippet med at have nogen på prøve er vel det, at der er den mulighed, at de ikke er egnede.

M: Jeg mener, at det er ikke det, at jeg tror, de er underbegavet, jeg mener heller ikke, at det er, fordi der er så meget at lære. Men når de er på prøve, så er det mere det, - hvordan arbejder de sammen med de andre, - er de egnede til at være i spidsen for denne sag. For dem, der skal være i spidsen for denne sag, de må være herre over sig selv, de må have overvundet nogle af deres skavanker. Man kan ikke komme og blive bitter, vred og gal i hovedet på den plads. Det må ikke finde sted, det må man have bag sig.

Aage: Man risikerer, at det er nogen, der taler hele tiden, eller aldrig siger noget.

M: Ja, men det er det, man skal prøve. De er jo på prøve, og da må de vide, at vi har ingen forpligtelse til at tage dem. Det skal vise sig.

W: Skal de så have besked, når året er gået, om vi vil have dem?

Ib: Så får de bekræftet deres valg, eller også må de gå ud.

M: Det er klart, de bliver ikke afvist - undtagen de har lavet ballade af en eller anden slags. Har de det, så er det

[6. januar 1981 – side 4:]

klart, at der er grundlag for at sige, at det kan vi ikke have inden for sagen. Og har de været rolige - og måske nok sådan lidt selvbevidste, men det er ikke sådan, at de er blevet vrantne eller bitre. Sådan nogle kan vi ikke have. For der er der jo også bogen, der skal vise dem, hvordan de skal være. Det er derfor, de er på prøve. Det er nok en bestyrelse, men det er ikke en bestyrelse som i en forening. Fordi sagen er jo automatisk. Den er én gang automatisk. Selvfølgelig må den rette sig efter konjunkturer, efter hvorledes tingene tilbyder sig. En almindelig bestyrelse skal

spekulere i renter og salg osv. Her er der nogle særlige betingelser, der skal holdes. Og det er det bestyrelsen skal sørge for, at disse betingelser ikke bliver fordrejet. Altså alle betingelser for bøgernes udgivelse, betingelse for bøgernes opretholdelse, og deres fortsatte fremtid. Det har bestyrelsen ansvar for. Myndighederne forlanger jo, at der skal være en bestyrelse for sådan en selvejende institution, derfor kan man godt sige rådet. Jeg synes nok, det ville være godt, at det blev kaldt rådet. Det kan man jo godt kalde det, og derfor kan det jo godt være en bestyrelse - man kan også godt kalde det bestyrelse. Men hovedsagen er, hvad denne bestyrelse skal lave. Det er ikke en bestyrelse for en eller anden fabrik eller forretning. Det er det ikke. Det er en bestyrelse for opretholdelse af bøgernes udgivelse, de forpligtelser, som nu én gang er lavet med bøgernes udgivelse, deres fremstilling, deres copyright. Det er ikke, fordi der bliver så meget. Der kan nok blive det, at sagen sælger bøger, så der bliver jo også et kontor, naturligvis, men der bliver ikke i stor stil det, at sagen skal være en forretning. For så kunne vi jo selv have udgivet bøgerne, og det var jo det, jeg ikke ville have. Mange sagde, at vi selv kunne lave et forlag. Og det kunne vi naturligvis også. Men så skulle vi selv til at ansætte folk, - og så bliver der strejker og lønforhøjelser og alt det der. Vi skal have så lidt med det at gøre som muligt. Men selve centrum, bøgerne, det er jo det vigtigste. Bestyrelsen er jo så at sige i stedet for mig. Nu er jeg garanti for bøgerne og for analyserne. Nu overgår det altså til bestyrelsen, som om det var deres værk, der kommer ud. De holder øje med, at der ikke er nogen, der forvansker dem eller stjæler fra dem. De holder øje med, at det går sin ordentlige gang, at de bliver ordentligt berettet. Det skal bestyrelsen sørge for. De er værkets vogtere. De er det faste punkt for det hele. Og de er det faste punkt for selve instituttet. Og i det hele taget det faste punkt for sagen for hele verden. Men på den anden side, så har vi ikke noget med at have herredømme over nogen. De må selv dyrke bøgerne, som de vil. Men de må ikke lave sekt, og de må ikke lave forening. For så er det jo ligesom de andre. Det er sådanne betingelser, der kommer til at stå i strukturen.

Rolf: [henviser til Livets Bog I om sekter osv.]

M: I bogen står det jo godt nok, men der er det så som så, om de kan opfylde det. Men når det står som en betingelse, så kan man henvende sig til dem og sige, det har de ikke lov til. Hvis nogen laver en sekt eller forening, så har man lov til at åbenbare, at det har de ikke lov til, så er man ikke i overensstemmelse med sagen.

Aage henviser til paragraffen i lovene om dette.

M: Det skal bare være sådan, at bestyrelsen kan gribe ind, påtale, at det har man ikke ret til, - at de ikke har ret til at bruge det til en sekt. Jeg ved ikke, hvordan man, -- det har man måske ikke ret til. Men en sådan forening kan ikke

[6. januar 1981 – side 5:]

vokse. For de fleste vil jo helst være fri for det. Det er jo det, de i dag er ked af. De vil ikke ind i en sekt. Og det er også det - det er ikke egnet (beregnet til) til dannelse af

sekt. Det er noget, det enkelte menneske skal bruge i sit eget liv, - det er det faktisk. En sekt vil lave love og give pokker i, hvad der står i bogen. Så laver de love, der passer ind i deres kram. Der er altid nogen, der er meget talende. Man skal simpelthen følge bøgerne. Der skal ikke laves almindelig højskole på det. Skal der laves skole, så må det være skole - grundet på det. Nu er det jo det, at vi har begrænset magt. Men vi kan jo udtrykke, hvad der er i kontakt med os. Og det, der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lyster denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der virker i sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der.

M: Vi må have verdenskontrollen. Vi må have retten her. Forlæggerne må henvende sig her. Jeg mener ikke, at folk ude i livet skal have ret til -- de må alle henvende sig her angående udgivelse af bøger. Det må man også holde regnskab til.

H: Hvordan forholder Borgen sig til problemet oversættelser?

M: Ja, han tilbyder jo i sit brev, at han gerne vil overtage agenturet for de andre bøger til udlandet. Og det kan jo godt være, at det er klogt at lade ham gøre det. Vi andre kan jo ikke sådan, - vi har jo ikke sådanne forbindelser.

H: Men hvordan skal vi så sikre os, at det bliver korrekte oversættelser?

M: Ja, det sagde han jo selv den dag, han var her, at det må man overlade til Gud. Det betyder, at der åbenbart ikke er nogen garanti for, at man kan få det fuldstændig korrekt oversat, undtagen man selv ligefrem har nogen. Men hvis bøgerne går til forlagene, - så har forlagene oversættere til den ene og den anden slags litteratur.

[Rolf taler om en oversætterfejl i The ideal food.]

M: Vi må regne med, at de første bøger til udlandet må komme med fejl og misforståelser i oversættelsen. Men jeg mener, det vil ikke gøre så meget, det vil ikke tage interessen fra bogen. Så galt bliver det ikke. At der er nogle fejl hist og her. Det bliver jo rettet i andre oplag, - man vil opdage det.

H: Når jeg omtalte det, så var det i relation til det, du sagde om bestyrelsens ansvar, og bestyrelsen har altså et ansvar overfor udgivelsen af bøgerne, så derfor bliver ansvaret noget forflygtiget, når fremmede forlag oversætter.

M: Ja, men testamentet siger, at bestyrelsen har al ret over bøgerne.

H: Det vil sige, at konstaterer man fejl i oversættelser, så er vi berettiget til at skride ind overfor det.

M: Ja, så har vi lov til det.

Ib: Det kommer an på, hvilken kontrakt man har lavet med det forlag, og det er derfor,

man skal have fat i ...

M: Det er nok det, man ikke kan få. Jeg tror ikke i første omgang. Lad os nu sige, at det bliver en bog, der bliver vældig efterspurgt, og de får voldsomt travlt med at lave det, så tror jeg ikke, at forlæggere er interesseret i at vente i årevis på oversættelsen.

Ib: Men det bestemmer Institutet i virkeligheden.

M: De kan hurtigt oversættes. De kan oversættes til den ene slags, - nogen til mere materialistiske ting, og nogen til –

[6. januar 1981 – side 6:]

[nyt bånd.]

Rolf: [om Winthers oversættelser til engelsk.]

Ib: De dur ikke til umiddelbar udgivelse.

M: Hovedsagen er at få det oversat til engelsk. Winthers oversættelser er jo ikke færdige. Hvad er det, der mangler i denne oversættelse?

Ib: Den er oversat af en, der ikke forstod analyserne, og som ikke var interesseret i det. Han har kun oversat sproget, og det er jo ikke nok.

M: Er der så ret meget ved sådan en oversættelse?

Ib: Ja, jeg er overbevist om, at den giver et fint sprogligt grundlag for oversættelse.

M: Jeg ved ikke, hvordan det vil gå, men jeg tror i første omgang, at vi må finde os i, at forlæggerne selv lader dem oversætte. Lad os sige, at der kommer 10 forlæggere fra forskellige lande og vil have bogen oversat hurtigst muligt. Kan vi gøre noget?

Ib: Vi kan gøre to ting efter min opfattelse. Den ene ting er, at vi kan forlange, at den der skal oversætte tingene - han for det første læser hele værket, inden han begynder at oversætte. Det er efter min opfattelse næsten en nødvendighed. For det andet kunne man forlange ---

M: Det er jo også bare det. Det er jo ikke så galt, selvom det i første omgang --- Der kommer så meget ud, at folk opdager, at det er meget værd. Og så er det jo, at når de nye udgaver bliver reviderede udgaver.

[nyt bånd]

Jeg ønsker ikke at få Ben Saxe til det.

H: Man må kunne sikre sig, at en oversætter ikke fordrejer indholdet eller udelader passager deri.

M: Ja, det er jo klart. Men det er allsammen noget, man kan komme frem til, når det sker.

Ib: Man kunne gennemdrøfte hele oversættelsesproblematikken med en, der skal oversætte.

M: Jeg er godt klar over de forpligtelser, men jeg er også godt klar over, at det ikke er sikkert, at disse forpligtelser bliver opfyldt. Hvis der nu bliver efterspørgsel, så får de mægtig travlt med at få det ud; så venter de ikke på noget. Jacobsens bog, den har de taget stykker ud af, og sat andre ind. Det er naturligvis fordi, ---

Ib: Men instituttet bestemmer jo, hvad der skal ske i en sådan sag.

M: Ja, og hvis nu Borgen skal lave det, så går det igennem ham.

Ib: Hvis jeg opfatter Borgens rolle rigtigt i den sag efter den samtale, vi havde, så betyder det at være agent, at skaffe kontakt med andre forlag, som kunne være interesseret, og så kunne man måske med hans mellemkomst forhandle med disse forlag. Jeg er overbevist om, at der i hvert enkelt tilfælde skal skrives en kontrakt mellem instituttet og det udenlandske forlag, det er helt sikkert.

M: Lad os nu sige, at han har agenturet. Det betyder da ikke, at han - han ejer jo ikke bøgerne.

Ib: Nej, han har ikke myndighed til at lave kontrakter med udenlandske forlag.

Rolf: Man vil nok efterhånden komme i kontakt med åndeligt interesserede i andre lande.

Ib: Så vil de også være interesseret i at lave oversættelser tilstrækkeligt godt og komme her og drøfte problemer med os.

M: I første omgang bliver det selvfølgelig klarlagt, hvor oversættelserne ikke er fuldkomne. Og da er det, jeg mener, vi må regne med, at oversættelserne ikke bliver helt fuldkomne i

[6. januar 1981 – side 7:]

første omgang. Så er det, vi får materialet til næste udgivelse, at vi kan rette.

H: Så får vi en reaktion fra de mennesker, der læser det, og som finder, at noget er uforståeligt.

M: Ja, jeg mener også, at der er mange, der kan se, at det er oversættelsen, der er noget galt med.

Ib: Spørgsmålet er, hvad skal vi stille efter i disse situationer. For vi kan jo på den ene side bare lade stå til og sige, - det må de selv om.

M: Nej, vi skal da være glade for dem, der kommer med rettelser, og som siger, at der er fejl der og der. Så får vi jo meget lettere ved at finde det materiale, der skal rettes.

Ib: Men hvis vi bare lader stå til, og lader fremmede forlag oversætte sådan, som de nu

synes. Så vil det hele formentlig blive oversat sådan, som Niels Olav Jacobsens bog er blevet oversat.

M: Ja, det er rigtig nok, men den vakte alligevel vældig opsigt, og det vil Livets Bog jo også gøre. Men det skal ikke være så elendigt oversat, så den ikke vækker opsigt, så de ikke finder ud af, at det er en god bog.

H: Nej, men man kan tænke sig, at den, der oversætter, er meget begejstret for f.eks. Rosenkreuzer, og så når han oversætter, så siger han: "Nej, der er noget her, - det laver vi lige lidt anderledes". Det er sådan noget, vi skal hindre.

Ib: Det er sådan nogle, de vil sætte til at oversætte, for de har jo ikke andre. Og for dem er det forretning, - det er noget, der skal ske hurtigt.

M: Ja, men se hvor hurtigt Niels Olav Jacobsens bog kom ud på 19 sprog - på 3 år, og deraf forstår man jo, at disse oversættere er trænede. Men naturligvis, det er jo ikke så let. Men det kommer vi til at tale om senere. Vi må hellere se lidt på lovene. Fem ordinære medlemmer og to på prøve.

Ib: Når man kommer længere hen, så er de ikke på prøve længere. Så er de ordinære medlemmer.

M: Ja, ja.

H: Så er der gået nogen af.

Ib: Nej,

M: Det vil altså sige, det bliver de efter det første år. Hvordan, skal de være i syv år?

Ib: Nej. Fem års valgperiode har vi talt om.

Aage: Man har fem medlemmer, og de er der fem år hver, og den ældste, som er formand, han afdør hvert år. Og det betyder, at de to, der er på prøve, er det højst to år. Og sker der noget uforudset, død, flytning e.l., så bliver det kortere end de to år.

Ib: Det indebærer, at den samlede tid i bestyrelsen bliver længere end de fem år, fordi nu ligger prøvetiden forud for de fem år.

M: Jamen bliver det ikke syv år så?

Aage: Ja, men de to år er man ikke ordinært medlem.

W: Er du klar over det?

M: Nej, det er jeg ikke. Det bliver jo syv år med syv mennesker.

Rolf: Jo, men de to er på prøve, og de har ikke stemmeret, de har ikke magt.

M: Nej, det er heller ikke, fordi det er så meget med magtsspørgsmål. Det har jo de fem. Man må jo regne med, at de to hører med til bestyrelsen, men de er altså kun på

prøve.

W: Hvis nogen dør, så når de ikke at være inde i fulde syv år.

M: Nej, det må de så være belavet på. Det må så stå i strukturen. Og det må jo også være beregnet på, at de skal være for-

[6. januar 1981 – side 8:]

mand en gang. Hvis en formand dør før tiden, så bliver der måske kludder i ordningen.

Aage: Hvis det er formanden, der dør, så træder den forrige formand ind, og på den måde bliver alle formand i eet år.

M: Ja, det er det der, hvis man kan få fat i den forrige.

W: Man kan også sige, at den næste bliver et halvt år længere.

M: Det bliver ikke let at tage en mand, der ikke er formand. Så vil de andre jo gøre vrøvl.

W: Man kunne også lade den næste blive formand, så han f.eks. er det halvandet år.

M: Ja, så er der altså en, der ikke får sin prøvetid helt ud. Nej, det skulle jo heller ikke gøre noget. Det er jo ikke en svendeprøve.

Ib: Hvis det nu er en, man ikke skal have, - som ikke egner sig.

W: Så må man sikre sig, at de er mindst eet år på prøve.

Ib: Jeg har skrevet denne tilføjelse, at man kan være på prøve i et højst to år. Jeg har skrevet her, kommer antallet af ordinære medlemmer ned under fem, uden at prøvemedlemmer kan indvælges, indgår sidst afgangede medlemmer automatisk, indtil prøvemedlemmer indvælges på ordinær vis. Og de afgangede bestyrelsesmedlemmer er så ikke mere afgangede, end at de til stadighed er til rådighed til dette her. Der har man sikkerhedsnettet. Og hvis man så skriver, at prøveåret skal være mindst eet og normalt højst to år.

H: Man kan også tænke sig den mulighed, at den, der rykker op som formand, siger, må jeg ikke godt være fri, for jeg egner mig ikke til det.

M: Ja, det kan han godt sige.

M: Jeg tror, at var det så ikke bedre alligevel, at den nye formand kommer ud af dem, der er inde i sagen (i bestyrelsen).

Ib: Jeg mener også, at afgangede bestyrelsesmedlemmer indgår som ordinære medlemmer, ikke som formand.

M: Nej, jeg tror ikke, vi skal tage nogen, der har været, - og måske er han fornærmet, - bitter, fordi han skal gå af. Man kan vente sig alt muligt.

H: Kan man virkelig have valgt så langt ved siden af i sin tid?

M: Åh, du må forstå, folk kan være primitive, når det gælder sådan noget som ærgerrighed. Men det skal jo være personer i sagen, som man kender som egnede. Men vi kan jo ikke garantere. Men vi må jo huske på, at vi får også hjælp. Man må regne med, at forsynet har en, der skal være det. Vi andre skal danne grundlag for, at der kan være fast form. Når vi her på det fysiske plan danner en adgang, et system, så skal forsynet nok finde en, der kan passe ind i det. Men - jeg synes ikke om det, at den gamle formand skal gå ind igen. Det tror jeg ikke er godt. For så kan han sige - hvad er det for et fjollet system. Jeg kunne lige så godt være blevet, da jeg var derinde.

Rolf: Det er blot, fordi der er opstået en særlig situation.

M: Folk vil sige, at det er ikke logisk. Er det noget det er, så er det ulogisk.

Rolf: Men hvad skal man så gøre, hvis der opstår sygdom?

M: Ja, så mener jeg, at det trækker op af sig selv. Så rykker næstformanden op, - og de andre rykker bagefter.

Aage: Et af de problemer, som jeg kan se er, at de personer, der har været med til at træffe en beslutning, de går fuldhjertet ind for det. Men hvis en mand har været udenfor be-

[6. januar 1981 – side 9:]

styrelsen og kommer tilbage, så kan man ikke forvente, at han går lige så stærkt ind for de beslutninger, der er truffet, som de der sidder der i forvejen.

M: Nej, det gør han ikke. Han vil ligesom føle, at han har mere magt, fordi vi har været nødt til at tage ham.

Rolf: Så kommer man ikke udenom, at nogle kommer ind i bestyrelsen med kortere prøvetid.

M: Nej, men det gør da ikke noget, fordi det er jo i stor udstrækning en talemåde. Det er naturligt for, at man kan lære ham at kende. Det er ikke, fordi han skal øve sig op i nogle vanskelige problemer, i drabelige maskiner, at han skal lære at passe osv. Det er mere for, at de, der er i bestyrelsen, skal lære ham at kende, - at de kan være sammen med dem. For så kan de jo hurtigt opdage, at de egner sig ikke - eller også egner de sig godt. Det er nærmest for, at man kan opdage, om de egner sig til det.

Rolf: Hen hvis det nu sker, at han må rykke ind øjeblikkelig.

H: I den situation, så skal der være en særlig slem ballade, - hvis den pågældende laver en slem ballade, så vil strukturen vise, at det kan man ikke have her. Det kan man skrive i strukturen. Det er jo allsammen ulønnet. Det er kun dem, der har lyst til det. Jeg synes, at systemet fungerer udmærket. Hvis det at være formand var en større

eksamen, man skal kunne tage, så var det noget andet. Men det er det jo ikke. De er mennesker som vi andre. Men det er meget vigtigt, at bestyrelsen lærer at kende, hvem der skal være deres efterfølger. Og det lærer de at kende ved at tage to mænd ind. De er med i bestyrelsen, og de er med til at sige det ene og det andet, uden at de har stemmeret. Jeg mener ikke, at de skal have magt til at stemme. Bestyrelsen lærer dem at kende. De skal have det år til at lære dem at kende - eller to år. Vil der være nogle særlige vanskeligheder i det? - Det er rigtig nok, at der kan opstå det, at en mand måske skal rejse, flytte eller dø. Ja, så rykker de frem. Så siger man, så får han kun en kortere prøvetid. Ja, men det er jo ikke en læretid. Det gør ikke noget, at han rykker frem, blot vi i forvejen ved, om han dur.

Rolf: Du var lidt skeptisk før overfor, at et medlem skulle få magt.

M: Jo, bestyrelsen har magt over hele instituttet, den har magt over bøgerne. Den har det store ansvar for, at bøger og det hele går ligesom - jeg har nu. Man skal ikke benytte sig af de gamle, der er gået ud. Der er jo to prøvemedlemmer.

H: henviser til, at vi tidligere har talt om muligheden for at vælge et tidligere medlem ind igen.

M: Ja, det var under vore tidligere spekulationer. Det kan vi ikke. Det må vi se bort fra. Dem, der har været i bestyrelsen, skal ikke ind igen. Det mest korrekte og det mest enkle, det er jo det, at vi ser ikke på dem, at de skal ind og ha en stor lære, at der er så vanskelige problemer. De skal bare lære, at der er så vanskelige problemer. De skal bare lære den samvittighed og alvor, man skal have overfor bøgerne, overfor instituttet, overfor hele sagen. De er hele sagens centrum. Og de må vide, at det de gør, - at det er dem, der har ansvaret. Og derfor er det så at jeg mener, at der ikke kan blive noget særligt vrøvl. Der er altså 7. Der er 5, der har magten. For at der hele tiden kan være fem, så har man to i reserve. Man kan også sige, at det er reserve, men det er bedre at kalde dem prøve. Så har man disse to. Og så er det lige meget hvad der sker. Formanden kan dø før tiden. Nå ja, men så har vi jo reserven, der går ind med det samme, og så skal vi se at finde en ny, der kommer bagved den anden prøve.

[6. januar 1981 – side 10:]

De kan jo også kaldes bestyrelsesmedhjælpere. Men prøve er det nemmeste, så ved de selv, at de er på prøve. Jeg tror, at vi her har noget - en fuldstændig automatik. Hvis det var en anden virksomhed, hvor formanden skulle have ansvaret for en masse punkter, der skal holdes. Ja, så er det jo klart --- men her er der ikke det. Her er tingene det samme og det samme og det samme. Og prøve-menneskene, de skal ikke kunne noget særligt udover, at de skal være ærlige og sandfærdige mennesker. Mennesker, der ikke har ærgerrighed. Det skal ikke være mennesker, der skal ønske at komme ovenpå. Det lægger man mærke til imellem publikum, ved foredrag og alt det der. Der går så højst syv år - det er den længste periode. Men så sker der det, at formanden på en eller anden måde, - han skal rejse bort. Han vil til Amerika eller Australien, eller at

han gerne vil til sagen et andet sted. Ja, det kan også godt være, at han egner sig godt. Hvis bestyrelsen synes, at han egner sig godt, så er det også bedre at sende ham sådan et sted hen, hvor han kan fungere. Så siger han altså fra, og så kommer den næste ind med det samme.

Ib: Man kan skrive her: Rådet vælger en formand blandt sine medlemmer, normalt efter anciennitet.

M: Her skal vi jo ikke tale om anciennitet eller sådan noget. En mand kan jo være ganske glimrende, selvom han ikke har anciennitet.

Ib: Anciennitet betyder den, der har været der længst. Der ligger ikke andet i det.

M: Ja, men det er da også det, der kommer til at passe. Man må regne med, at mennesker, der er på den post, det er da mennesker, som vi ikke behøver at være bange for. Man må jo sørge for, at man indvælger mennesker, der ikke får tossede ideer. Den prøve er jo kun noget - for at de kan være der og arbejde sammen med de andre og vænne sig til, hvordan bestyrelsen skal leve. Så derfor synes jeg, det bliver det enkleste. Så bliver der altså syv. Og syv er jo også et meget fint tal. Det er jo fuldautomatisk. Det man skal passe på - det er jo det i sådan en situation, hvor prøvemanden ikke når at være der et år, før han optages som medlem, så skal man sørge for, inden de kommer ind, at de virkelig er mennesker, man kan stole på. Det må man prøve på, inden man vælger dem ind som prøve. Det kunne jo også være, at der opstår en situation, hvor formanden dør, og den næste egner sig ikke -- man må sørge for ved optagelse af prøvemænd, at de egner sig.

Ib: Det kan man gøre, hvis man skriver en prøvetid på normalt et, højst to år.

M: Vi må jo regne med - fremover - for det behøver ikke at være lige straks - men senere hen i århundredet, da bliver det jo galt, det med sygdom og alt det tåbelige. Men det kan vi jo ikke gøre noget ved.

Aage: Vi har været inde på, at det ikke er effektiviteten, men at det er vigtigere, at vi holder fast ved nogle principper, hvor man ikke skal få magt.

M: Vi skal regne med, at det er mennesker, hvor vi ikke behøver at regne med anciennitet og alt det der. Det er mennesker, der er kommet så langt frem, at man virkelig kan stole på dem, og det skal også være mennesker, der kan rykke frem som formand i en given situation. (altså som ikke undslår sig).

W: Kan man komme uden om at blive formand?

M: Næh, automatisk skal de jo - det bliver der jo ikke. For vi må jo afgøre det, medens de er på prøve.

W: Jeg mener, hvis de ønsker det.

M: Nåh ja, hvis de ikke ønsker det. Det er jo klart. Vi

[6. januar 1981 – side 11:]

tvinger jo ikke nogen.

Aage: Så kan ordningen komme ud af trit.

M: Denne prøvetid er ikke det fundamentale. Det er ikke så absolut voldsomt nødvendigt, at det skal være et år. Det er afhængigt af, om der er tid til det. Dør der en formand, eller to, så er der ikke tid til, at de prøvemænd sidder deres tid ud. Så må de rykke frem, og så tager vi ny. Men det kunne ikke gå an, hvis ikke vi passer på, at de mennesker virkelig er ordentlige mennesker, - altså udviklede mennesker, - som bestyrelsen selv er, og opfylde de betingelser vi må repræsentere overfor den øvrige verden.

Aage: Hvis hver tredje person ikke ønsker at være formand, så ---

M: Ja, så skal der være fri vilje ligesom alle andre steder. For hvis han ikke ønsker det, så bliver han en dårlig formand.

Rolf: Så indebærer det, at man kan blive formand mere end et år. -

Tage: Hvad indebærer det at være formand?

M: Hvordan kan de blive formand mere end et år. Nej - det kan, man ikke.

Ib: Hvis man kun har fem medlemmer, og der er nogen, der ikke ønsker at være formand. Så er der nogle andre, der må være det i længere tid.

M: Ja, men der er alligevel det ved det. Man kan nok sige, som man siger idag: Ja - men han skal være sin tid ud. Det skal man ikke sige. Det er bedre at få en ny med det samme. For når han er ked af at være det, så dur han ikke. Så er det bare at sige - så kan du være fri.

Ib: Hvis man siger her, at valgperioden for formanden er et år, og han kan ikke blive formand 2 år i træk, men at man skal tilstræbe så få genvalg af formand som muligt.

M: Jeg mener, at selv prøvemændene er faktisk modne nok til, at de kan være formand.

W: Man bør skifte formand på en bestemt dato.

M: Husk på, I er jo ikke en bande røvere. Det er jo klart, at hvis formanden går af, så er det i al venlighed, og vi må da ordne alting i al venlighed. Hvis en formand siger, at han er syg og træt og gerne vil være fri, så skal vi være venlige og forstå ham. Og så beder vi den næste rykke frem og så har vi gerne ude - en anden mand i baghånden og spørger, om han kan tænke sig at komme ind.

[nyt bånd]

M: Man må vælge nogen, der har det samme sindelag og er med på sagens fremtid.

H: Jeg har forstået det sådan, at ved en formands for tidlige bortgang - et halvt år før tiden, så rykker den næste ind og kommer så til at sidde i halvandet år.

M: Det kan jeg ikke se, at han kommer til.

H: Jo, hvis man sætter skiftet til en bestemt dato.

M: Nå, har man tænkt sig en bestemt dato? - Det synes jeg ikke, man skal. Datoen må være, når man trænger til en formand, og ikke på en dato. Det må være, når vi har brug for det. Det behøver ikke altid at være den første januar. Han kan dø når som helst. Man må til enhver tid rykke ind, og så sidder han kun eet år.

Tage: Så kan vi ikke holde et bestemt system.

M: Et bestemt system? - Det er meget bestemt.

Aage: Hvis en formand dør et halvt år før udløb af hans periode, og man kun skal være formand et år, så mangler vi et halvt år. Så kommer der én, der gerne vil være fri, - så mangler vi halvandet år. Næste gang der er en, der gerne vil være fri, så mangler vi to et halvt år, - hvis man skifter

[6. januar 1981 – side 12:]

efter datoen. Og så ender det med, at en mand, der lige er kommet ind, skal være formand med det samme.

W: Vi skal jo ikke skifte efter dato.

Aage: Men det gør man efter det andet system. Så rykker man tilbage hele tiden, - i forhold til det tidspunkt, de kommer ind i bestyrelsen.

M: Nej, dato, nej, det er dette år, det er den tid, bestyrelsen skal have, det er ikke hvad datoer, der eksisterer. Hvis nu formanden dør, så rykker den næste ind. Han er jo moden til det, - og det er de allesammen. Så går prøvemanden ind. Han kommer måske ind et år før han skulle. Men vi skal jo huske på, - de er jo kun på prøve. Det er ikke, fordi de skal lære at blive gode og kærlige. De er inde for at blive trænet op i bestyrelsen, i situationen, og hvordan man styrer sagen. Men jeg kan ikke se andet, - at hvis man skal holde sig til datoer, så bliver der en forfærdelig masse kludder. Men det kan der ikke blive, når det retter sig efter bestyrelsens tid - den, den har til rådighed. Den er ikke afhængig af, at det skal være den eller den dato. Formanden dør, så rykker den næste ind, ligemeget om han kun har været på den post i nogle måneder. De, der rykker ind, har jo altid været der et stykke tid. Medmindre der skulle blive en hel epidemi, så må man finde på andre.

Ib: Så kunne man vælge tre prøvemedlemmer.

M: Det skal man ikke. Det er udmærket med syv mennesker, og de er der højst syv år, og der er ikke nogen, der kommer igen. Der er jo en hel stab at tage af, hvis formand

og næstformand skulle dø. Vi kan altid tage nogen udefra. Det er det, jeg regner med, at man skal holde øje med mennesker, som man kan bruge til efterfølgere. Og så skal man ikke være afhængig af tiden. Nej, vi er afhængig af den tid, der skal til, for at det kan ske, det som vi siger her. Så kan det gå automatisk. Så bliver der ikke nogen spektakler med, at han kom ind før mig - og han før mig. Så har de samme ret allesammen. Det bliver ligeligt fordelt allesammen. Det er helt retfærdigt. Ellers kunne de blive gal over, at formand - nu kommer der en ny formand, nu rykker han op. Hvis de andre så ikke skulle rykke op også -- men nu rykker de alle op sammen. De får en fordel allesammen. Og det er det, det gælder om, for ellers bliver der bare brok i det.

Aage: [kommer med et hypotetisk eksempel.]

M: Ja, men sådan kan man jo ødelægge alting. Sådan kan der jo opstå en situation. Men det kan der faktisk ikke. Hvis det var, at prøvemændene skulle lære noget, så kunne det ikke gå, men de skal ikke ind for at lære noget. De kommer ind for at vænne sig til bestyrelsesarbejdet, den form og den atmosfære, man skal leve i som bestyrelsesmedlem.

Ib: Men vi er også garderet, hvis vi siger, at prøvemedlemmer kommer ind med en prøvetid normalt på mindst et år.

M: Vi skal ikke regne med, at prøvemændene er nogle tugthuskandidater.

Ib: Man skal tilstræbe så få genvalg af formand som muligt, så har man garderet sig mod de tilfælde, som Aage siger der.

Aage: Jeg vil godt fremdrage endnu et problem - det er ikke for at sabotere det. Men når nu der er én, der vil være fri for at være formand, så betyder det, at en anden bliver formand et år for tidligt. Skal han så ud, eller skal han efter at have været formand være almindeligt medlem?

M: Jamen der er ingen, der kan blive formand for tidligt. De er værdige til at være formand, lige så snart den anden dør.

[6. januar 1981 – side 13:]

Hvis ikke vi har det, så er det jo klart, så skal man have helt andre regler. Men det skal vi forstå, at hans efterfølger er klar med det samme, hvis formanden dør.

W: Men Aage mener, at så er han kun fire år i bestyrelsen.

Aage: Du har engang været inde på, at når man har været formand, så skal man ikke være almindeligt medlem bagefter, så skal man gå ud.

M: Jeg mener, det er en struktur, man må indvi dem i. Hvis man ikke gør det, så risikerer man, at de kan blive vrantne. Men nu er det jo det, det er ikke i særlig grad mennesker, der kan blive vrantne, at vi skal have ind.

Rolf: Han kan jo bare sikre sig, at den ordinære tid er fem år, som aktivt medlem.

M: Man skal ikke garantere. Her i en sag som denne skal folk ikke have store begær eller forlangender osv. De må rette sig efter sagen, - og det gør de da, hvis de synes om sagen. Og når sagen er sådan, så må de få at vide i forvejen -- det retter sig jo altsammen efter -- går det hele, som det skal, så bliver du formand. Men det er muligt, at der sker de og de ting, og så rykker du jo frem. Hvad gør det, at han kun er medlem i fire år. Det er jo ikke en præsidentpost eller kongepost. Det er ikke en bestyrelse i almindelig forstand. Det er egentlig meget mere end bestyrelse. Den udfolder et særligt sindelag. Med den atmosfære skal de garantere, at instituttets eksistens - det bliver selvfølgelig centret - at centrets eksistens -- (utydl.).

Rolf: Men der var jo en grund til, at vi sagde fem år, at det var en tid, hvor man kunne få arbejdsro. Man risikerer kun at arbejde sammen i fire eller tre år.

M: Ja, men der er jo det ved det. Er der ikke hundreder af andre ting, hvor mennesker må bøje sig for de ting. Når nu det er den bedste måde. Vi kan godt lave det på den anden måde, men så bliver der spektakler. Disse mennesker må i forvejen være indstillet på, at den kan dø og den kan gå ud, og den kan ditten og den kan datten. Så du kan risikere at blive formand om tre år. Men der må vi jo vide, at dem vi tager som prøver, at de eventuelt kan blive formand. For det kan ikke nytte, at vi får nogen, vi skal lære moral. Så er det for sent.

Ib: Gjorde det noget, at man, hvis man blev formand efter tredje år, at man sad som almindeligt medlem de sidste to år (skal være et år).

M: Men det er ikke sikkert, at han vil gå over til at blive prøvemand. Lige så snart man kommer ind på det, så bliver der straks --- Man kan være overbevist om, at så snart man har været formand - ikke alle - dem, som vi vælger, - det skulle helst være sådan, at det er helt ligegyldigt, men det kan vi risikere fra nogen, der bliver gal i hovedet. "Tror I, at I kan byde mig, at jeg efter at have været formand ... ".

Tage: Hvis manden ikke ønsker at fortsætte som almindeligt medlem, så kan han jo bare gå.

M: Ja, det er det, jeg mener. Vi må have et system, som vi kan garantere. De skal ikke komme og dirigere en høj sag som denne. Dette her er det eneste rigtige, der er til, jeg mener, hvis vi tager de rigtige mennesker. Får vi ikke fat i de rigtige mennesker, så bliver alting jo tosset. Det ligger til bestyrelsen, at de må undersøge under deres tid, der må de så spejle og holde øje med - Og det opdages jo nok, hvor der er nogen, de kunne tænke sig, at de kan egne sig. Og det er jo også sådan, at hvis der kommer sådan nogle ind, der ikke egner sig, ja, så må man jo på en pæn måde få dem ud. Men sådan en vil heller ikke holde af at blive derinde. Han kan ikke

[6. januar 1981 – side 14:]

tage den atmosfære. Nu er det jo ikke jer, der bliver ved altid. I skal jo også afgang, men det er om at gøre, at den nye bestyrelse bliver en sådan, der kan fortsætte jeres ting. Det kan jo godt være, at en person siger, at han ikke vil være formand. Ja, så kan han jo helt blive fri, så kan han gå af. Så kan den anden rykke op. I skal forstå, det er ikke kvalitetskarakter, der mangler, - det skal de have allesammen. Derfor er det, jeg siger - i de fire mennesker, der har vi den samme værdi. Det skal vi helst have, og derfor er det, vi kan spille bold med dem på denne måde.

Rolf: Når det er, som du siger, at vi ikke mangler kvalitet, så skulle de negative indstillinger ikke kunne opstå, som du påpegede, - at hvis de har været formand en gang, så tåler de ikke at være almindeligt medlem.

M: Der er allerede en ny ansat, så får vi tre ekstra. Han kan jo udmærket hjælpe bestyrelsen, men han behøver ikke at have nogen titel eller være bundet. Han kan da udmærket blive ved med at hjælpe bestyrelsen.

[27. januar 1981 – side 1:]

M: Det, det drejer sig om. Menneskenes forvandling, deres væremåde. Det, der piner menneskene er jo, at de har så skrækelige skæbner, at der er så meget mørke i verden. Så det, det drejer sig om, er at de får at vide, hvad der er skyld i alt det der. Det er lige ved at de tror, at hele det mørke er målet med Guds skabelse. Men, det er let at vise, at det er det ikke.

W: Nu skal lovene gøres færdige, men er det ikke nødvendigt, at vi arbejder med strukturen.

M: Jo, det er det jo også.

M: Så jeg cyklede lange ture, og de så mig i Nyhavn, og de så mig alle steder. Så kan jeg godt forstå, at de tænkte. Der var en, der sagde til Gerner Larsson: "Jeg så Martinus i Nyhavn, hvad vil han i Nyhavn?". Han troede, at når han var i Nyhavn, så var jeg i samme ærinde. Jeg har været i Nyhavn en gang. Det var dengang, jeg var marinesoldat. Og så den første gang, vi skulle i land. Så, ork ja, marinesoldaterne, de skulle ned i Nyhavn, og jeg skulle så med. Jeg var jo ikke klar over, hvad det var for noget. Jeg har aldrig været i en værre pesthule end det. Så det var den eneste gang, jeg har været i Nyhavn. Men jeg vil sige, at jeg har meget tit cyklet gennem Nyhavn, eller vandret med cyklen, for der var så mange sjove ting at opleve der. Der kom en dame en dag springende ud i vandet. Så råbte hun om hjælp, og der stod folk og grinede, og jeg tænkte, hvordan kan det da være, at de ikke hjælper hende. Så kom der en cyklende. Han smed jakken og han ud og være redningsmand, og op med hende, og han kørte så afsted igen. Nå, sagde politiet, da de kom. Nåh, det er hende, ja hun springer sgu altid i vandet, når det er galt med kæresten. Så var det en aften, da der var mørkelagt. Jeg kom gående. Så er der på et hjørne et sted, hvor der er en trappe.

Så kommer der en med en lille cykelprås, en cykellampe. "Hvor er jeg henne?". Så går han ned ad trappen og lige ud i vandet. Jeg blev helt forskrækket, for jeg regnede jo med, at han ville stoppe. Jeg tænkte da ikke på, at manden ville rave ud i vandet. Så råbte han jo. han blev helt ædru. Så kom politiet og fiskede ham op. "Ja, nu skal De med en ambulance". Nej, nej, han ville ikke på hospitalet. Ja, men vi kan ikke et sende Dem hjem i det våde tøj her i det kolde vejr. Det var vistnok en vinteraften. Så han måtte vær's go -- Så konen fik at vide den næste dag, at han var hoppet i og var samlet op. -- "Hvor er jeg henne?". Så var der også en gang, jeg kom forbi. Da var der slagsmål. Og der var en masse mennesker rundt omkring. Folk de står og nyder det i stedet for at hjælpe. Og hvis der er nogen, der vil blande sig, så råber de "Lad vær' med det, lad vær' med det". Jeg stod lidt langt udenfor med min cykel. Lige på een gang, så vender den ene rundt og smækker tilskuerne. De fik, alle de han kunne ramme. Ja, det er en værre bule. Der kommer mange svenskere, når de har mange penge. Så læser man i avisen, at de bliver rullet. Og så får pigen dem med hjem, han skal med hjem, så henne i en port, der har hun sine kammerater. Der bliver han rullet, og de tager hans penge.

M: -- og sørger for, at bestyrelsen laver det den skal. Det mener jeg er formandsposten. De andre hjælper så til så godt de kan. Jeg synes, det er godt med fem medlemmer, - det er den længste tid. Her har vi et fast grundlag, og det må holdes. Inden de går ind, må de jo orienteres meget om, at de ikke så godt kan gå ud igen. De må gå tingene (tiden) igennem. Og dem, der ikke tør gøre det, de egner sig ikke. De må hellere lade være.

[27. januar 1981 – side 2:]

W: Kan et bestyrelsesmedlem være medlem af en frimurerloge?

M: Jeg tror ikke, man kan lægge sådan bånd på nogen. Vi er jo ikke ude på at skabe diktatur. Men der er jo bare det, bestyrelsen kan jo selv se, om han er en mand, der regner med os, at det ikke er en mand, der blæser sig med urkæden og alt det der, statussymboler, frimurer, det er lige det de skal med det samme, når de får en post, lidt over, så skal de straks være frimurer. Men, altså forbyde det, -- men, naturligvis, kan vi ikke have, at de er formand for en eller anden sekt. De kan ikke være formand for nogen religiøs sekt eller noget religiøst. De må give deres kraft til sagen her.

H: Jeg tror ikke, bestyrelsen ville vælge sådanne mennesker.

M: Nej, men nu taler vi om det. Vi må ha' en bestemmelse, at det ikke kan lade sig gøre. Det kunne jo være en Jehovas Vidne, der har omvendt sig, og så var han så rar og så venlig og så videre, - så har han alligevel den gamle vane.

H: Er det noget, der skal stå i lovene eller i strukturen?

M: Ja, der skal stå, at vi kan ikke tage folk, der er medlemmer af nogen sekt eller filosofiske systemer, -- ja, religioner kan vi ikke - det ved jeg ikke, om vi kan sige --- vi kan ikke sige, at han ikke må være Buddhist, og vi kan ikke sige, at han ikke må være

ditten og datten. Det er jo noget, vi regner med falder af - ligesom sne der tører. Sådan skulle det jo tøj (utydeligt) -- katolik. Jeg mener ikke, han er et dårligt menneske, fordi han er katolik, --- men han har måske prøvet før. Husk på, at han skal igennem fire stadier.

Ib: Det ville være underligt, hvis vi i lovene skulle skrive, at hverken Buddhister, katolikker osv. kan være medlem.

M: Nej, at de er medlem --- vi akcepterer jo religionerne. Det er bare et stykke af vores fortid. At de er primitive og uudviklede, det kan de jo ikke gøre ved. Det er jo netop det hele sagen går ud på - at vise folk, at det er helt tåbeligt at straffe og lave tugthuse og alt det. Det er jo opdragelse og humanitet, menneskene skal have. Det er ikke straf og tortur. Det kan man ikke lave dem om på. Der kan man lave en hel masse mennesker til at være en slags dresserede dyr. I gamle dage, da de hverken kunne læse og skrive. Da var de faktisk dresserede dyr, som herskerne kunne regere over. De kunne jo bestemme, at han der skulle ha' dødsdom med det samme. De kunne slå dem ihjel, når det passede dem. Og der var jo ikke så meget med retsvæsen og sådan noget. Salomon gav jo ordre til, at det lille barn skulle flækkes, og det viste jo, at det havde han jo magt til. Der var ikke så meget politi, som der er i dag, - og der var heller ikke fjernsyn. Nej, altså, vi må give al mulig frihed. Men det er jo klart. Når de har givet noget af deres magt til noget andet, så kan vi jo ikke tage dem til os. Det må jo være dem, der har lyst til at bruge deres bevidsthed og evner til os, til sagen, det er dem, vi skal have fat i. De andre, det er nogen, der må komme efterhånden. Det må indgå i lovene på en eller anden måde, for ellers kunne man sige, "Det står ikke i lovene". Og der kan godt komme sådan en indviklet situation. Men det må jo sagtens kunne skrives, at de ikke kan være bundet til nogle religiøse systemer. Jeg mener, de kan godt være medlemmer af ... , det er kun indenfor os. Der kan de ikke få en overordnet post. Hvis de er katolikker eller Jehovas vidne stadigvæk - selvom det nok er på retur - så er de jo ikke med os. Så vælger man dem ikke. Så vælger man nogen, der er meget længere fremme, og de er nogen, der kommer langt bagude i rækkerne.

Aage: Det vil sige, de må ikke have tillidsposter i andre reli-

[27. januar 1981 – side 3:]

giøse samfund - det kan være et uskyldigt menighedsrådsmedlem.

Ib. Nå, det er nok usandsynligt, at det ville forekomme.

M: Lad os sige, der kommer sådan en ind i sagen, og han dominerer vældigt, for at vi skal blive interesseret i hans sag. Han er medlem af et eller andet, og så dominerer han drabeligt. Der skal ikke være nogen i bestyrelsen, som bringer deres sympati for det ene og det andet. Man har sine ting at gå efter. Men om vi skal sætte nogle ting op.

Ib: Det ville jo være kildent at skrive det.

M: Ja, det er ikke så godt at skrive det. At de er religiøse, det kan vi ikke sige noget om. Dem må vi tage imod allesammen. Vi er jo bare vejen fremad. Og vi forklarer jo, at de er bare yngre, -- at de kommer bagefter. Men dem, som er bestyrelsesmedlemmer - de skal leve efter sagen, - de skal være i renkultur. Det må være deres liv. Hvis ikke det er deres liv, og de synes - ja, det er bare noget, der er sjovt at være med der, - det dur ikke. Men der er det jeg mener, at det er sikret på den måde, at da de nu har en prøvetid. -

W: Man kunne indføje i det første stykke med myndig, uberygtet og vederhæftige personer, at de skal have deres hovedinteresse i sagen.

M: Nej hovedinteresse, nej det kan vi heller ikke skrive -- lad os sige - et stort geni, kan godt være meget interesseret i vore analyser, og det skal jo ikke være en hindring, at han laver nyttige opfindelser.

Ib: Der er så mange andre, vi ikke kan have, f.eks. kan vi ikke have et fremstående medlem af Glistrups parti, eller formanden for konservativ vælgerforening.

M: Nej, vi kan ikke have nogen politikere, der skriger op.

H: Det forekommer mig, at det hører hjemme i strukturredegørelsen.

M: Ja, der hører det hjemme. I strukturen, der kan vi skrive det helt fuldstændigt.

M: Det drejer sig jo ikke om, om han er konservativ eller andet, - det må han godt være. Det er dem, der er i bestyrelsen. Det er dem, vi skal passe på, at de har deres hovedinteresse her - og ikke i politik. Gunnar Frederiksen prøvede jo at skabe politik på det fjerde kapitel, som er flere hundrede år frem i tiden. Han er så naiv. Og så snakker han ikke med mig om det. Og så får jeg en bog, han sender den, da fiaskoen er overstået. Nu er jeg klar over, det er samme fiasko han skal til at lave, da han hører, at vi skal have skole. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det er det, han har regnet med - (utydl.) - og det bliver det også, når sønnen siger: "Nu er det bare, at den gamle skal forsvinde". Er det en måde - hvad har han med sagen at gøre? - Jeg har da kun behandlet ham meget pænt. Han kan jo bare holde foredrag. Det kan man ikke forhindre, - det må de gøre. Bestyrelsen må være mennesker, folk ser op til. Det må være mennesker, (utydl.), der ikke har hundrede børn på plejehjem. Jo, sådan noget kan man komme til at opleve i fremtiden. Der er mennesker, der laver masser af børn - alle dem, der render fra den ene kvinde til den anden. Ork, I ved ikke -- staten kommer til at ha' en masse børnehjem. Det er da tydeligt at se. Hvad er det for mennesker. De har mistet evnen til at være forældre. Deres seksuelle tilstand er jo fordoblet. Det er også noget, der har med dobbeltpolethed at gøre, at de bliver så utro. Den får den normale ægteskabelige sympati til at degenerere, - og de har stadig den fornemmelse, at de skal være sammen med kvinder, og derfor er det, at der bliver disse her papirløse ægteskaber. Og det er egentlig en god løsning nok,

[27. januar 1981 – side 4:]

på én måde, hvis de ville lade være med at avle børn. Men det fordrer, at man skal være engel, man skal være beskyttelse for børnene. De skal være beskyttelsesvæsener for de børn, de sætter i verden. Derfor er der to forældre alle vegne, hvor der fødes et barn, - og hvorfor er der det? - Fordi der skal være nogen til at tage --, også hos dyrene, - der skal være nogen til at hjælpe dem. Og derfor må man forstå, at der er en masse mennesker, der er enlige. Ja, de har det, at de er sammen med en kvinde et stykke tid, og så render de til en ny, og mange gange så får de lavet et barn med den kvinde - og så med en anden kvinde. Se nu ham der, der skriver om den hellige ånd. Han har allerede to koner og to børn, han er kommet fra. Hvordan er det gået til, det ved jeg ikke. Så bliver han gift med Vera, som Bruus Jensen kendte, og så er de allerede rendt fra hinanden for længe siden. Hun siger jo, at han er ikke til at holde ud. Og han sidder oppe på den hellige ånd.

Ib: Den hellige ånd kan måske bedre holde ham ud.

M: Jeg mener, der må være noget galt med manden. For det betyder jo netop, at man er til at være hos. Han skriver om intuitionen, og der tror han, at alting er intuition. Alle de store mennesker, der har levet, berømte mennesker, det mener han er intuition. Selvfølgelig har de haft noget, men der er også noget, der hedder inspiration - og den kan få mennesker langt frem. Der skal noget til - før de får den rigtige intuition. Der skal polforvandlingen være nået noget frem. Og det er den jo også hos mange mennesker. Det betyder ikke, at den feminine pol er vågnet til, at de vil være sammen med deres eget køn. Den kan være vågnet meget sent hos mennesker - de kan være dobbeltpolet længe før den vågner. Og de kan også have det til, at den vågner alt for tidligt. Det afhænger jo meget af, om de er forførte, at børn bliver forført til at have samleje. Så, det må man regne med, at staten kommer til at lave hjem for børn. Ja, for hvem skal ellers? - Børn kan jo ikke sådan flakke rundt, som de gjorde i Rusland efter krigen. Da var der store børnegrupper, der ingen forældre havde. De havde mistet dem i krigen. Så begyndte disse børn at overfalde folk og plyndre dem, for de skulle jo have noget at leve af. Men så må man alligevel respektere russerne. De fik lavet anstalter og skoler og fik fanget børnene, så de kom under ordnede forhold. Men hvis her bliver en masse børn, der hverken får en ordentlig far eller mor, fordi moren er forlængst gået kaput, fordi hun har haft flere mænd og sorger og bekymringer over det, - og faren, han svæver vildt op i det høje paradys med andre kvinder, - så, hvem skal tage sig af de børn? - Og de børn, de bliver jo ligesådan - det er naturligt, at det bliver sådan. Det bliver ikke godt, før menneskene lader være med deres p-piller og alt det der. Det er på grund af p-piller og disse midler, ved hvilke de søger at undgå at få børn. Der bliver en tosset verden med det der. At de bliver homoseksuelle betyder jo, at den feminine pol i manden vokser frem - og vokser frem til et sted, hvor den begynder at få bevidsthed. Og denne bevidsthedsseksualitet trænger jo ikke til en kvinde, den trænger jo til en mand. Derfor er det, de kommer til at elske deres eget køn. Ligesådan med kvinderne. Så sker der ikke noget med p-pillerne. Når først de opdager, at de kan

få udløsning på den måde. Det bliver jo en slags massage på kroppen. Nå, men vi skulle se på vore love. Men det må man regne med, at der bliver en masse børn, som staten skal tage sig af.

Ib: Men det skal ikke være en opgave for os, at få dem.

[27. januar 1981 – side 5:]

M: Hvis sagen bliver så velhavende, at den kan gøre det. Det er noget andet - sagen skal jo ikke være bange for at hjælpe til, hvis den kan. Sagen bliver meget velhavende engang.

[nyt bånd]

M: Af de mennesker vi kommer i berøring med og lærer at kende - ud af dem er det jo ikke vanskeligt at se, hvem der er sådan fredelige. De behøver ikke at have så drabelig en forstand. Når bare de forstår at holde af sagen. Det de skal lave i sagen, det kræver ikke det samme som det kræver at lære at skrive på den maskine, jeg nu har. Jeg kan skrive på den. Men det er kun en biting af, hvad den kan. Den kan indstilles, så man kan tale med Grønland. –

[10. februar 1981 – side 1:]

M: Der må en slags juridisk bånd til formændene.

W: Man kan ikke sige juridisk bånd. Det må være ansvarsfølelse.

H: Jeg mener, det er udtrykt i lovenes første stykke. Af det fremgår, at der altid skal være fem medlemmer.

M: Ja, jeg mener, at dem I får ind må I meget nøje undersøge, og ikke vælge den første den bedste, selvom det er et meget venligt menneske, - det kan ikke gøre det. Det må være et meget venligt menneske, som kan have pladsen uden at blive vred. I kommer jo til at sætte den nye bestyrelse ind. Når en af jer går af, så skal der jo en ny til.

Ib: Nej, ikke nødvendigvis, for der sidder i øjeblikket i hvert fald syv.

M: Sålænge der er syv, så behøver det jo ikke, men når I kommer dertil, at der mangler en ny, så må I begynde med detteher prøvemedlem. Så rykker han jo frem, når en efter anden går. Nu kan det jo være, at en af jer går af, og så vælges en af jer til at være formand. Men jeg mener ikke, det skal være en betingelse, at så skal han kun være det et år. Han må gå af, når det passer ham. Så må de følgende rette sig efter det, indtil vi kommer frem til det helt nye. Ja, for ellers kunne det jo også blive sådan, at så skulle en af jer tvinges til at gå ud. Det er først, når I er fem, at vi får brug for prøvemedlemmer. Men jeg mener, at I bliver ved så længe I kan, for I er jo dem, der bedst er inde i sagen, og som bedst kan sætte den nye bestyrelse i sin rigtige funktion. Og så får I også forsynets hjælp. Men selvfølgelig har I allesammen ret til at være formand, inden I går af.

Ib: Men det skal vi også have ind i et bestemt system.

M: Ja, så længe I er i systemet, --- (utydl.). Det er kun, når I går af, så må vi i samme grad rette det nye ind, alt efter denne afgang.

H: Det behøver vel ikke at stå så detaillert i lovene, hvordan overgangsbestemmelserne skal være.

M: Jo, jeg tror nok, at det skal stå, nej, det må hellere stå – så står det der. Så kan der ikke blive nogen diskussion. Det er ikke, fordi jeg regner med, at I kommer op at skændes om det.

Ib: Jo, overgangsordningen kan godt blive 30-40 år.

M: Så længe I eksisterer, som er sammen med mig, jer, som har lært sagens begyndelse, og alt det der, skulle I ikke være dem, der bedst kan være det, så længe I kan og vil det. Det mener jeg, dem smider man da ikke ud. Hvis jeg stadig levede, så ville jeg da beholde jer, så behøver dette nye ikke at gælde undtagen når I mangler en mand. Når der så kommer to prøvemænd, så betyder det ikke, at de kan komme til, før I går af, og I behøver ikke at gå af på grund af, at der er gået et år. Selvom de har været et år, så kan de ikke komme og sige: Nu er det os. Der skal være garanti imod det. Ellers kan de sige: "Nu er det vores tur, nu er det os, og han har været med i mange år." Der er ingen mening i det.

Ib: Jeg har skrevet, at den bestyrelse, der sidder ved din død, de bestemmer hver enkelt selv sit afgangstidspunkt. Så ligger det fast.

T: Når der kun er fem tilbage, og de selv kan bestemme deres afgang, og så tager man to prøvemedlemmer ind. De kommer til at sidde en lang årrække som prøvemedlemmer.

M: Så må man udsætte det med prøvehistorien, til det bliver muligt. Men derfor kan de jo godt være der, som en slags ---

[10. februar 1981 – side 2:]

Ib: Det normale vil nok være, at hver enkelt forudser sin afgang i god tid i forvejen, og så vil man på det grundlag indvælge prøvemedlemmer.

M: Når I begynder at gå af, så er det jeg mener, at det vil være godt for jer, der er rigtig for sagen, at I i god tid siger op.

Ib: Ja, lad os sige, at man siger op to år i forvejen, så kan man vælge prøvemedlemmer ind – eller et år i forvejen.

W: Når skal man vælge prøvemedlemmer.

Ib: Når man kommer ned til fem, vil jeg mene, og der er én, der har annonceret sin afgang om et år.

M: Bestyrelsen er jo den højeste myndighed indenfor sagen. Og det er jo det, det drejer sig om. Et skib kan jo ikke sejle sin egen sø. Sagen ejer jo også bøgerne. Det er en stor værdi. Sådan set kan der jo nok blive noget. Det kan jo godt være, at sagen --- det tror jeg ikke på – at den med tiden laver sit eget bogtrykkeri for hele verden. Så skal den blive meget stor. Men det bliver ikke foreløbig. Forløbig så går det gennem boghandelen og forlag og sådan noget. Tiden ud i fremtiden – det kan jeg jo ikke – det må fremtiden vise. Der må også blive en forandring med Klint. Vi kan ikke blive ved med at holde det som sommerhusterræn. Der kommer noget med krigen og ragnarok. Nu blev det jo lavet om, ork jo, der er jo ikke noget, der hedder sognerådsformand. Nu bliver de jo amtmænd, nu bliver de så store kapaciteter. Da vi begyndte, da var det jo en meget fattig kommune, Højby kommune, og da kunne vi bygge som vi ville. Men nu forstår jeg, at der er en forfærdelig redelighed med, - at man skal det, og man skal det. Vi kan jo ikke engang lave en skole på det område, vi har. Så skal vi have en særlig tilladelse, eller også skal vi købe ny jord. Men det kan jo godt være, at Klintsøgård bliver ledig. Så er den jo til at bygge ud igen – der er jo meget mark foran den. Den nye sommerby, der er bygget – de bor jo nede i engen. Jeg tænkte dengang, uha, hvordan kan de være der. Men det går jo meget godt.

Ib: I det øjeblik der kommer træer, så forsvinder dette her mosekonebryg.

M: Ja, der var jo det ejendommelige ved det – sådan en sommeraften, når der var mosekonebryg. Det lignede fuldstændig søen, når det var mørkt. Fuldstændig som søen var der, den der havde ligget der engang, - det vil sige, at den gik igen.

H: Men, Martinus, det er sikkert, at den skole skal ligge i Klint? - Det er ikke sådan, at man eventuelt på et andet tidspunkt vil lave den et andet sted?

M: Ja, tænk nu, hvis det – det er ikke sikkert, det sker – det kunne jo tænkes, hvis sagen fik foræret et gods med store arealer og plantager, - så er det jo klart, at det nok ville være på en måde godt at flytte sagen derhen. Men det er jo sådan noget. Det ved jeg ikke bestemt. Men det kunne jo tænkes. For disse store herregårde er jo på retur. De er ikke gode som private. Der er jo store skatter på dem. Men som en skole, der må de jo kunne bruges. Men ellers ved jeg jo ikke. Det kan også godt være sådan, at sagen måske kommer til at købe noget nyt jord til en skole. Lad os nu sige, at det var i nærheden af feriebyen. Hvor skulle det så være? – Jeg kunne godt tænke, at det stadigvæk er ved Klint. Der er jo en stor mark ved Jach Larsen. Jeg ved ikke, om det er for fugtigt.

Ib: I det øjeblik man dræner de områder og beplanter, så forsvinger de ulemper.

M: Men jeg kan ikke rigtig forstå, om det ikke skal ændre sig med Klintsøgård. Mon det sådan kan blive ved med i flere år at –

[10. februar 1981 – side 3:]

Ib: Det er da ikke sikkert.

H: Når jeg spørger, så er det, fordi det er rart at få din udtalelse om det. For vi kan være sikre på, at hvis vi fik sådan et tilbud – med et gods til disposition, - til meget fordelagtige vilkår. Så ville der rejse sig et meget stort ramaskrig fra alle dem, der vil hævde, at Martinus har altid holdt på, at Klint er stedet, hvor det skal være – et ganske særligt sted.

M: Jah, det har jeg godt nok. Men det kan jo ikke hjælpe. Det skal jo også en gang være derovre – hvad var det, det hed – i Rusland, - i Kaukasus, men det varer jo længe.

Rolf: Men der bor jo mange mennesker i København om vinteren og om foråret. Skal man have en skole, må det jo også være der, hvor menneskene er.

M: Jo, jo. Hvis der bliver en stor kultur, så vil folk jo flytte derop. Så vil de jo bygge huse deroppe. Så vil det blive en stor by.

Rolf: Jo, men menneskene har jo arbejde.

M: Ja, men hvordan er andre byer blevet til?

T: Hvad med LO-skolen i Helsingør?

R: Ja, der bor de en kort periode, og så rejser de derfra igen.

T: Jo, men det vil de også komme til her.

H: Jeg forstår, hvad Rolf tænker på, en skole, hvor man tager hen, i nærheden af en storby. Men den skole, vi hidtil har tænkt på, det bliver et sted, hvor folk kan bo.

M: Ja, det bliver en international skole, hvortil folk kan komme fra hele verden. Der er jo det ved det, at det er ikke noget, der sker øjeblikkeligt. Så der bliver tid til det.

Ib: Man kan jo også sagtens undervise i København. Det kan man gøre mange steder.

M: Jo, men det skulle jo gerne være sådan, at den kunne holdes igang om vinteren. En skole behøver ikke være afhængig af beboere. På andre skoler kommer eleverne jo langvejs fra.

H: På LO-skolen bor man i en særlig fløj og får undervisning i de forskellige lokaliteter.

M: Ja, så kan de komme og bo der, det er på den måde, jeg mener ---

Rolf: Jeg mener, de mennesker, som har et arbejde, og som også gerne skulle gå til undervisning.

M: Ja, det kan de jo så gøre om sommeren. Og så er der jo det, at sagen kan også have en filial herinde. Nu ved jeg ikke, -- der er selvfølgelig store klausuler på stedet her – (bl.snak) – Det fik jeg lov til – at bygge to garager. De har været meget søde i kommunen. Men der stod, at jeg skulle være villig til at tage dem ned, hvis det blev forlangt. Naboen blev så gal, da han så, vi byggede garagen. Men kommunen tog heldigvis ikke hensyn til det. (en del snak om denne garage).

H: Jeg tror nok, at der bliver mulighed for de udvidelser i Klint.

M: Ja, når tiden er inde, så skal de nok komme. Og det kan også være, at der bliver noget land ledigt deroppe, - noget vi kan bruge. Det skal man ikke bekymre sig så meget for. Det ligger ikke lige for. Der skal nok komme noget, når vi når frem til skolen. Måske Klintsøgård bliver fri. Men den bliver dyr at købe. Men det er jo alting.

W: Ja, vi kom fra formandsposten.

H: Ja, men det vil jo være naturligt, at Grethe forsætter i den administrationspost.

M: Jo, jeg mener, de to damer må fortsætte, så længe de vil. De var jo med fra de første år og fik så lille bitte løn. De

[10. februar 1981 – side 4:]

Har været trofaste hele tiden.

H: Det var som om du mente, at så ville Grethe ikke have tid til at beskæftige sig med det derinde.

M: Ja, jeg ved jo ikke. Er det ikke sådan, at når de er med i bestyrelsen, så må de vel ikke have lønnet arbejde her?

T: Jo, hvorfor ikke. Det står der ikke noget om.

Ib: De må bare ikke være lønnet som bestyrelsesmedlem.

M: Nå, så er det godt.

W: Men nu noget andet. Hvis der nu kommer en ny mand eller kvinde ind i bestyrelsen, skal vedkommende så skiftes ud om fem år – eller syv år?

M: Jeg tror ikke, vi tager nogen kvinder foreløbig. Jeg ser godt nok, at nu sidder der kvinder et ene og det andet sted, men jeg føler, at de er ikke modne til det. I hvert fald skal vi meget længere frem. Ja, det vil jo sige, - så må de kende den kvinde godt. Nej, det kan ikke nægtes, at de i det lange – i deres liv har været vant til at tjene børn og passe børn. En man føler mere på sådan en post, - men selvfølgelig skal de frem til at blive maskuline, - men det kommer til at ske på andre måder med den forandring verden får i kultur. Men – selvfølgelig, det skal jo heller ikke være sådan, at det er forbudt kvinder at deltage. Det er ikke let for mig at se. Det må den bestyrelse, der sidder, vurdere og kende den kvinde godt. Og det skal heller ikke være en kvinde, én går ind for, fordi han er forelsket i hende. Man må sige, at vi helst tager mænd – det vil ikke sige, at vi forbyder kvinder at deltage, men foreløbig tager vi helst mænd ind. Det er jo en meget alvorlig sag. Men selvfølgelig er der mange kvinder, der er meget følsomme, men det kan være, at de er for følsomme. En mand er bedre vant til det. Han har hele tiden været den, der skulle kæmpe for familien og føden, økonomien.

W: Det jeg mener er, hvis der kommer en ny, og der stadig er en del af os tilbage. Skal

den nye så skiftes ud efter fem år? –

M: Ja, det skal han, for ellers kan vi risikere at få en mand, der i den grad kan indsnige sig hos en masse mennesker, og så bliver det jo en kapacitet, der kan dominere. Har han siddet en 20-30 år, så får han jo en tusind mennesker bag sig og dermed en magt, som sagen ikke kan bruge. Sagen skal være fri og uafhængig. Ikke afhængig af nogen magt anden end den, som den i sig selv giver.

Ib: Det du talte om før vedr. Grethe, mente du så, at Grethe skal være formand for rådet efter dig i en lang årrække, - eller var det om kontoret?

M: Det er naturligvis afhængigt af, hvad hun selv vil. Hun er jo så godt inde i tingene, så det ville jo være tosset, om vi fik et nyt menneske der. Så længe I er samlet i rådet, så har vi jo ikke det nye system igang.

[ny båndside]

M: Formandsposten, det er jo normalt sådan et navn, men der skal jo være én, som man kan spørge, én som samler trådene. Det kan jo ikke sådan flyde – hver især kan jo være ligeglad – der må være en slags samling. Kun hvis Grethe selv finder på, at hun vil gå af, så må I tale sammen om den nye formand. Jeg regner jo med, at hun også nu er en slags formand. Det er jo hende, jeg snakker med, - og det er hende, der kommer op og siger det og det, og der er brev fra den og den, så det er jo hende, jeg har daglig forbindelse med. Udadtil kræves der jo en formand, én, der skal sørge for, at tingene bliver gjort og holdt. Ansvarer må ligge på én. Har vi ikke det, så sejler det jo hver sin vej. Og det er jo godt, så længe hun passer kontoret, og når hun siger det fra, så skal der jo et nyt menneske til. Det skulle jo helst være en indenfor sagen.

[10. februar 1981 – side 5:]

W: Jeg tror ikke, Finn Bentzen vil have det job.

M: Nej, han har jo folk til at gøre det. Han ville holde en dame her, og så skulle han gå derhjemme, og så skulle de ordne resten. Det var han vældig inde på og troede det. Men der sagde jeg – Nej, de skal ikke væk, hvordan det så end går. De skal bive her, for de har jo været med til at få sagen til at vokse. Tænk på, hvilken løn de gik for dengang – ligesom Mogens Møller og Vibeke også. Nej, og – har været trofast al den tid. Så kan man ikke pludselig sige, væk med jer. Nej, de må de være med til selv at bestemme.

H: Det skal udtrykkes i overgangsbestemmelserne, hvordan vi forholder os med formandsposten.

M: Jo, det mener jeg, at de tre ældste skal skrive under. Der er jo fem – de tre har været længst. Der er jo ingen mening i, at fem skal skrive under.

H: Der er nok juridiske bestemmelser om, at formanden skal skrive under, - og derfor er det nødvendigt at vide, hvem det er, såfremt formandsposten skal gå på tur mellem

de gamle medlemmer.

M: Hvorfor skulle det det? – Nej, det der var tale om før, var stillingen på kontoret. Hun vil nok fortsætte her. Hun har samme ret som I andre til at gå, når hun vil.

H: Så skal det stå i lovene i overgangsbestemmelserne, at Grethe er formand, så længe hun ønsker at være det.

M: Ja, der må jo stå noget. Ja, jeg mener, hvis hun ønsker det. Hun er jo ikke nogen vanskelig person, så vi behøver ikke lave om på det.

H: Ja, vi ser hende meget gerne som formand.

M: I bestemmer alle, hvornår I vil holde op. Men den, der får den tanke, at han vil gå af, han må sige til i god tid – måske et års tid i forvejen.

W: Hvad så med formandsposten, hvis det er Grethe, der går?

M: Ja, så må I selv tale om det, så længe det ikke er det nye system. Der skal jo ikke optages en ny, fordi en af jer går, for vi er jo nok i forvejen. Så taler I sammen om det. Hvis Grethe ikke ønsker at være formand, så kan det gå på to af jer. Det kan I blive enige om. Jeg kan ikke sidde og sige – det skal være den eller den. Det må I blive enige om. Og det er også bedst, at der er to, - en formand og en næstformand. Så er der altid en tilstede ved møderne. Efterhånden som I går af, så vil det nye system gå igang, - det skal ligesom svejses ind. Jo, det er godt nok, det er om at gøre, at vi har lavet en ordning, for ellers kan der blive så meget diskussion om det der.

Ib: Når vi skal have formand og næstformand i overgangsperioden, så skal vi vel også have det, når systemet kører normalt?

M: Ja, det byder jo sig selv. Det må være den næstældste.

W: Så er det med tegningsreglerne også ordnet.

T: Det skal nok blive stående, som det står.

M: Er det ikke sådan, at to kan skrive under?

Ib: Formanden og en til, eller tre medlemmer.

M: Hvis en har en opfattelse og tre andre en anden, - så er hans mening kaput. Når han ikke kan finde flertal, så må man bøje sig, - og så skulle der ikke være noget at skændes om.

Ib: Hvis jeg har et synspunkt, der afviger fra fire andre, så kan jeg jo godt alligevel være enig i, at det, de fire andre mener, skal gennemføres.

M: De skal jo være af sådan en åndelig karat, at det er den slags, de let kan acceptere, - uden at blive sur og gnaven. Det er jo det, hele sagen drejer sig om. Det er det, man skal lære menneskene – ikke at blive sur og gnaven. Selvfølgelig kan man ikke altid

have den samme mening som andre. Jeg har jo

[10. februar 1981 – side 6:]

en helt anden mening end mange andre mennesker. Men det bevirker jo ikke, at jeg ser ondt til de mennesker (Vi kommer til stk. 3).

M: Det er ikke magtsyge, men det er det, at jeg i mit indre føler, at jeg ikke bare fysisk – – hvis det kun var det fysiske, så havde jeg givet det væk for længe siden. Men jeg er forbundet med en åndelig autoritet, som bestemmer det hele. Og den tør jeg ikke svigte, så længe jeg ikke får impuls til det, og så længe jeg er nogenlunde – ikke er senil. Jeg kan jo godt følge med, selvom jeg nok skal have lidt mere forklaring. Og jeg kan da også nok finde på ideerne. Så jeg føler, at tiden ikke er kommet. Hvis det var sådan, at jeg følte, at jeg ikke var sikker, så turde jeg slet ikke fortsætte. Men jeg føler mig sikker nok endnu. Og så har jeg jo også jeres støtte, - har jer at snakke med (protokol).

M: Ja, det forlanger myndighederne også. Jeg ved fra Eigil Hansen, at vi må endelig føre protokollen. Der kan komme en dag. Og hvis vi ikke har nogetsomhelst at vise, så tror de, det er svindel. (tegningsregler).

M: Ja, det er godt nok. Når det drejer sig om pantebreve o.l., så må formanden være med. (Der henvises til de hidtil gældende regler).

M: Det skal vi ikke lave om på. (stk. 2 om at give medarbejder tegningsfuldmagt – det er, som det står i øjeblikket).

M: Ja, til hvad?

W: F.eks. hvis Bertil skal hente penge.

M: Nåh ja, det er selvfølgelig klart. (Regnskab og revision).

M: Det var én, der sagde – ”Ja, vi ved ikke, hvad de penge går til”. Tror De da, det går til humbug – så blev han alligevel bange. Gerner Larsson gjorde jo alt muligt for at skabe mistanke til mig. Og de var jo naive nok. Det er sådanne mærkelige naive mennesker. – Hun ville have, at vi skulle synge. Nej – der skal ikke synges. (lovændringer) –

M: Hvad laver så den bevidsthed? – Jo, disse væsener, der er færdige, disse kristusvæsener, de har en millionårig tilværelse. Det er en betegnelse, jeg siger. Det kan godt være, at det er to millioner. Det er en umådelig lang tilværelse. Men alvidenheden, almægtigheden – det er skabte ting. Altså kan de ikke være evige. De må degenerere. Og dem, der kom op først, de begynder så at degenerere, og så kommer de andre. Men her på toppen er det kun væsener kulminerende i almægtighed, alviden og alkærlighed. Her er det væsener, der begynder at gå opad og her – der går de nedad. Det er Guds primære bevidsthed. Guds sekundære bevidsthed indeholder så alle dem, der er på vej, - under udvikling op imod fuldkommenheden. Og Guds primære bevidsthed, det er alle dem, der er i fuldkommenheden. De danner altså

et rige, som Kristus kalder ”Mit rige er ikke af denne verden”, - og det må man også sige, at det ikke er. Nu må man forstå, - at her har vi virkelig Guddommen. Men i denne Guddom er de jo bevidsthedsorganer. De er jo hans almagtsorganer, alvidsomsorganer, alkærlighedsorganer. Men man må forstå, at denne krop, den er ikke med tarme og kød og blod – den skal ikke spise. Det er fuldstændig tanke, - men alligevel et fast opbygget noget. Det er det, jeg på symbolerne kalder Den guddommelige Verden, - der har jeg placeret dem. Men nu fortæller jeg det jo fra en helt højere måde. I denne verden – med almægtighed, alviden og alkærlighed, så må man forstå, at man ser de skønneste vidundere, - de mest geniale tilstande – af ting, af kunstværker, af fryd og gammen, - noget man slet ikke kan forestille sig – noget man til en jordisk bevidsthed slet ikke kan fortælle. For der er ingen bogstaver, - ingen ord for det.

[10. februar 1981 – side 7:]

For sådan er det. Men – som jeg sagde før – den er ikke evig. Altså – Guds bevidsthed, på toppen, - ja, det andet er også evigt – men Guds bevidsthed her på toppen. Han har hele tiden alle de bevidstheder, der er på toppen, - færdige væsener i Guds billede. Men der kommer en dag, da de degenererer, for det er skabte ting, der må have en afslutning. Det bliver slidt, og derfor degenererer det, - og der kommer nyt op lige så hurtigt. Så Gud står hele tiden - og Gud er alle vegne - her i denne stue og ude ved havet, - alle vegne. Men så kommer det andet. Hvordan får disse væsener denne bevidsthed? - Jamen, det får de her igennem mørket. Hvorfor i alverden skal de være i dyreriget, - i det mest forfærdelige mørke. De har en krop der er et krigsvåben. De skal passe på, for de skal være føde for hinanden. De bliver efterstræbt af hinanden for at være føde. Værre kan det ikke være. Men nu er der det gode ved det, at det kun er på det fysiske plan. Og de kroppe, man har på det fysiske plan, det er jo bare redskaber. De er knyttet til jeg’et. Jeg’et kan bruge fysiske organismer, - og det må bruge dem, fordi - efterhånden som de har brugt den forrige kristusbevidsthed, almagtsbevidstheden, så kommer vi til den Adam, som står i Biblen. Der står ikke noget om, at han har til været til før. Det ved de ikke noget om, - men det er ikke den første Adam. Så kommer vi ned til mineralriget, - det bliver så til planteriget, og det bliver til dyreriget. Men menneskene her kommer jo til et nyt spiralkredsløb, - og det bliver kloder. Nu er det jo desværre sådan, at her i denne egn af himmelrummet kan man ikke vise, - der er ikke rigtig nogen mikrokloder. Der er egne i verden, hvor der er små mikrokloder. Menneskene bliver ikke til store Venus’er, - det gør de ikke. Se, når man nu tænker sig - dette er jo lige akkurat modsætningen til alt det rædselsfulde mørke, som menneskene laver - til dette helvede. Nu er der en mand, der har dræbt tretten kvinder, - efter hvad de siger. Og han er jo ikke alene, - der har været flere sådanne mordere. Og hvad gør de ikke i krigene. Hvilket lands grænser er ikke lavet ved magt, ved en overlegen krigsmagt. Det gælder nok alle lande, man kender. Hvorfor alt dette mørke? - Hvis ikke man fik oplevet mørket - så kunne man jo ikke få nogen erfaring om mørket. Og man skal ha’ erfaring. Men mørket er ikke mørke i sig selv. Det er

fejltagelser. Det er ikke synder. Når man skal lære så gør man fejl. Og det lærer jeg også med den ny skrivemaskine. Og fejl kan være ubehagelige. Så derfor bliver verden - altså spiralens sekundære bevidsthed - styrket af vismænd, profeter og verdenslærere, - og så erfaringerne. De laver fejltagelser, de kender ikke den lov, - den væremåde, som skal til, for at de kan være almægtige, alkærlige og alvidende. Derfor er det, de tager stoffer og tror, de kan få en højere viden ud af det. Det er ikke andet end pjat og sygdom, de får ud af det. Hele vejen bliver det befordret af kristendommen, at man ikke må sætte sig op imod det mørke.

[24. februar 1981 – side 1:]

Ib: Herudover skal der i rådet sidde to afløsere.

M: Ja, det vil sige, så tror man, det er nogen, der skal afløse ved fødselsdage, eller fridage.

Ib: Det fremgår af de senere paragraffer, at det er kun medlemmerne, der kan deltage i beslutningerne.

Aage: Så skal der vælges mellem de to.

Ib: Jo, men det er det, Martinus siger. Der skal ikke vælges. Det skal være sådan, at de automatisk indgår. Kun i ekstreme tilfælde sker der noget andet.

M: Vi skal være så højt udviklede i dette her, at vi ikke skal handle sådan, pointere. Når det ligger automatisk, så er det en selvfølge, at de går efter. Men hvis vi lever i et plan, hvor vi er nødt til at have bånd på dem, så man er i det almindelige plan - der er man nødt til at have bånd og tøjler, - ligesom man har bidsler på en hest. Man kan ikke stole på menneskene. De gør det ene og det andet. Men her skulle vi være sådan fremme, at sådan to prøvemennesker kan man stole helt på. Og de skal naturligvis også kunne stole på bestyrelsen. Og derfor skal det også være sådan med deres afløsning, at der ikke skulle kunne blive noget som helst, der kan spekuleres eller laves tvivl om. For så kunne der være en, der siger: "Ja, jeg har ret til at blive formand". Der skal ikke være noget med, at han kan sige, at han har ret til at blive formand. Det er noget, man frivilligt må gå ind til, og det betyder jo også, at han må have en livsstilling. Det skal ikke være lønnet. Så bliver det eftertraktet, og så bliver der nogle, der snakker og fedter sig ind.

Ib: Der står, at alle fem er ulønnede. Kan nogen så komme i tanker om, at afløsere er lønnede? - Nej. Og genvalg kan ikke finde sted.

M: Nej, ikke når det er fem år, det synes jeg ikke. [Enighed om den første paragraf].

M: Vi må vente lidt med at finde et navn på afløserne. Jeg er ikke tilfreds med det navn. Vi må finde et navn, der kan passe bedre. [Der foreslås suppleanter].

Ib: Så skal vi til bagefter at skrive, at de to afløsere godt kan deltage i rådets møder.

M: Men de skal jo ikke have stemmeret. Bestyrelsen må jo med god samvittighed finde ud af, om de kan tænke sig den eller den som afløser, og ikke tage en vildt fremmed ind. Og det må være nogen, der har været i sagen. Ikke nogen, der lige er kommet ind. For de, der lige er kommet ind, kan være helt beruset af det. [Ib skriver siden om til næste gang].

M: Det er indpodet mig så kolossalt, at jeg skal sige det - at det er en ny verdenskultur. Og mine analyser har jeg tænkt på flere gange. Og de er urokkelige. Livet er således. Kan man tænke sig en højere bestemmelse? - Jeg viser, at mørket er også Guds manifestation. Og mørket er lige så intellektuelt at analysere ud som alt andet. Og Gud kan man også -- Jeg har allerede analyseret Gud ud, - at Guds almene bevidsthed er rumdimensionel. (De vil jo korse sig, at jeg vover at skrive sådan noget om Gud). Men hvis Guds almene bevidsthed og almægtighed og alvidenhed ikke var rumdimensionel, så var der jo ingen bevidsthed. Bevidsthed kan jo ikke eksistere uden at være - . Den kan ikke være evig. Gud har ikke evig bevidsthed. Altså, han HAR evig bevidsthed, men det er ved, at den holdes vedlige. Og det er ligesådan med de levende væsener. De har evig bevidsthed, fordi den holdes vedlige. Jeget i sig selv er ganske vist den ene. Men hvad kan det hjælpe? - Det kan ikke vise noget liv, hvis ikke der er kroppe. Og det har altså disse or-

[24. februar 1981 – side 2:]

ganismer. Og nu er menneskene på det fysiske plan for at lære at tænke. De kan ikke lære at tænke på det kosmiske plan. De åndelige materier er så lette. Vi kan jo bare se hende konen i Rusland, der blev verdensberømt på at kunne flytte tændstikker og sådanne ting bare med sin tanke. Hvad skulle vi gøre her på det fysiske plan, - hvad kan vi gøre med vor tanke? - Nej, derfor har vi fået en krop, der udvikler kræfter, og derved kan vi lave tanker. Alt det, vi laver, det er tanker. Vi må forstå, at det er ikke for bordets eller for husets skyld, at vi laver dem. Det er en langt højere plan. Fordi - alle disse tankearter, vi oplever i det ene liv efter det andet, de ophober sig som erindringer, som kopier. På det åndelige plan er materien så let, at når vi husker på en ting, så har vi erindring om det, vi har lavet, og så kan vi lave det i åndelig materie lige så tit, vi vil. Vi kan f.eks. på det åndelige plan forme dette bestyrelsesmøde lige så tit, vi vil, og vi kan huske hver en ting. Det kan man på det åndelige plan, fordi materien er så let så let. Derfor kan vi ikke lære at tænke på det åndelige plan, fordi her lyster materien tanken - hvert mindste pust. Så kan man jo ikke komme til at lave noget - et eller andet. Se her, med den fysiske krop og den fysiske materie. Der er der modstand. Må ikke kunstneren hugge i marmor og sten for at få figuren frem. Må ikke folk bruge maskiner, hvorved de formerer deres kraft. Vi får den første kraft gennem vor hjerne til at gøre det nødvendige. Men det vil ikke være ret meget, vi kunne lave med vor tankekraft, hvis ikke den kunne udvides til, at vi kunne manifestere vore tanker. Det man laver med maskinerne rundt omkring i verden, det er ganske rigtigt for at opretholde vore fysiske liv. Men det er jo slet ikke det, der er målet. Der er jo et langt

større mål. Når vi er på det åndelige plan, så har vi jo hele det område af kopier af alt det, vi har oplevet, og kan trække det frem nårsomhelst. Hvis jeg er på det åndelige plan, så kan jeg når som helst trække mit hjem frem eller de steder, jeg ønsker at se, hvor jeg har været, - de tankearter, jeg har lavet. Det kan jeg trække frem øjeblikkelig. Der jeg har været - i Indien, i Japan. Jeg kan trække det frem øjeblikkelig. Det kan I andre også gøre. Og det kan menneskene gøre, når de er på planet mellem de fysiske liv. Det er jo hvileplanet. På forsiden af Livets Bog har jeg jo sat de to symboler, Lyset og Mørket. Det gav anledning til, at jeg kan vise, at de er bærepillerne i det hele. På den ene side har vi mørket, på den anden side har vi lyset. Og det er jo det, det drejer sig om. Og så kan jeg ikke nøjes med at skrive bare en lille forklaring til billederne. Det kan jeg ikke nøjes med. Jeg må skrive - fordi, de får første bind af Livets Bog. Der får de lokale felter. Der får de ikke verdensbilledet. Og de tror måske, det er --- Derimod bind --- . Og der kan godt gå nogen tid inden de andre bind kommer. Og derfor vil jeg have, at det skal med. Det kommer som et tillæg bagi. Det kan vi sagtens lave, siger Borgen. Og det arbejder jeg med i øjeblikket på den nye maskine. Den er Mischa så dygtig til at hjælpe mig med. Han var inde at få et kursus. Så han hjælper mig meget. I øjeblikket laver jeg hele verdensbilledet, mørke og lys. Det får de. Det er ikke, fordi det fylder så meget. Det er jo ganske vist i miniature næsten. Det drejer sig om nogle få sider. Men de får det hele, og så får de at se, hvordan Guds bevidsthed kan analyseres ud. Den kan fuldstændig analyseres ud intellektuelt. Og vi ser --- hvorfor skal menneskene gennem alt det mørke? - Hvorfor skal de have hele den udvikling? - Hvorfor skal dyrene have en tilværelse, hvor de kun

[24. februar 1981 – side 3:]

lever for at blive ædt af hinanden? - Det er da tydeligt, at det kan ikke være løsningen, at dyrene kun er til for at æde hinanden. Men så kan man se, - hvis ikke det var sådan - - Det er altså gennem urbegæret, at de har lært, at de skal forsvare sig, at være bange. Urbegæret er jo porten fra "jeget". Jeget er jo et element. Det er ikke sådan, at de har hver sit "jeg". Det er et element, der går igennem det hele. Men - vi har vor egen struktur til dette jeg. Noget går gennem os og noget gennem andre. Og dette "jeg" er samlet. Og det væsenerne skal udvikles til, det er altså kristusprincippet. De skal udvikles til at blive en kristus. Kristus kom til verden for at vise, hvordan det færdige menneske i Guds billede skulle være. Og han kunne ikke forklare dem det, fordi det kunne de ikke forstå dengang. Derfor var det, det blev lovet dem, at det skulle blive forklaret dem af videnskaben senere, - af den hellige ånd. Og hvad andet kan være den hellige ånd end en forklaring af Guds bevidsthed, - at vise, at mørket er ikke det onde, man i virkeligheden tror. Det er ganske vist smerte og lidelse, men det er ikke noget ondt. Det er en absolut nødvendighed for, at man i det hele taget kan få bevidsthed - og kende forskel på ondt og godt. Og der er der så denne skabelse af mennesket -- Det er ejendommeligt nok, for de lader jo også biblen sige "Lad os skabe et menneske i vort billede efter vor lignelse". Og der tænker folk ikke på Guds billede. Guds billede, det betyder altså, at man bliver almægtig, alvidende og alkærlig. Og det kan jeg så

bekræfte på den måde, at de bliver allesammen til kristusvæsener. Og i øjeblikket -- der er jo milliarder, - der er en masse, der i øjeblikket er kristusvæsener. Og de har jo allesammen den samme bevidsthed. De er almægtige, alvise og alkærlige. Og denne samme bevidsthed hører til det samme højeste plan af bevidsthed. Disse kristusvæseners bevidstheder er jo nøjagtig det samme. Det er ikke sådan, at en siger: "Nej, det passer ikke, - det er sådan og sådan" - Det forekommer slet ikke. Men derimod er de så lig hinanden, så de danner een stor almægtighed, een stor alvidenhed, een stor alkærlighed. Ja, men hvad finder vi så? - Den er sat sammen af noget -- der er ikke materie, - men den er sat sammen ved --- og det jeg har set, at den er et kolossalt lysocean, en guldglorie. Nu ser vi så, - det er Guddommens bevidsthed. I Guds primære bevidsthed, i Guds færdige bevidsthed, der er kristusvæsener bevidsthedsorganer - vi er alle bevidsthedsorganer - men i Guds primære bevidsthed, der er kristusvæsenerne nødt til at være almægtige, alvidende og alkærlige, fordi de er Guds organer for almagt, alviden og alkærlighed. Og det kalder jeg Guds primære bevidsthed. Og en bevidsthed skal holdes ved lige, den er rum- og tidsdimensionel. Og så viser jeg hvordan, - så er det, jeg kommer frem til menneskene. De kan jo sige: Jamen, når der er sådan en evig skabelse, hvorfor ser vi så aldrig nogen kristusvæsener? - Nej, det gør vi ikke, for kristusvæsener har ikke nogen plads på jorden. Det er ikke deres hjemsted, og de har ikke nogen fysiske kroppe. De behøver ikke at have arme og ben at gå på. De har - det er deres tankelegeme, de har et tankesystem, og der er det så, de kan skabe i den åndelige materie på det plan, hvor de hører hjemme. Der er det, at vi allesammen havner. Kristus skulle komme til jorden i skyerne og med megen kraft og herlighed. Kan man sige, der er større herlighed til end det, at vi bliver almægtige i Guds almægtige bevidsthed? - Hvor i alverden skulle Gud ellers få sin bevidsthed til at være almægtig? - Hvordan skulle han kunne få det uden erfaring? - Hvordan kan man

[24. februar 1981 – side 4:]

få bevidsthed, uden at man må erfare? - Hvordan kan man vide, at noget er godt, hvis man ikke oplever, at noget er ondt? - Hvordan kan man læse en hvid skrift på en hvid tavle? - Der skal være kontrast for at sanse. Og derfor er det så, at Guds bevidsthed holder sig selv vedlige. Det bliver et stort spørgsmål: Hvordan holder Gud sin bevidsthed vedlige? - Det gør han jo netop gennem denne mægtige skabelse fra mineral, gennem plante, dyr, - menneskene hører jo til dyrene, men det vokser de ud af, og så kommer de ind i det rigtige menneskerige og i den guddommelige verden, som det er vist på symbolerne, og i de tilværelser er det, at de er Guds primære bevidsthed, hvor Gud er almægtig, alvidende og alkærlig. Men så er det, jeg kommer frem til menneskene. De kan jo ikke forstå denne store skabelse. De siger - hvordan kan det være, vi aldrig ser kristusvæsener? - Nej, de hører jo ikke til det plan. Det fysiske plan er ikke noget livsplan, det er ikke et hjemstedsplan. Det er et kunstplan. Det er her, vi lærer at tænke. Og det er derfor, at vi her har myrderierne, det onde, og her er det, at alle modsætninger til lyset kan finde sted. Og det kan finde sted derved,

at vi har fysiske kroppe, som kan fornyes, som kan smides væk. Man dør jo ikke, som folk tror, - i ragnarok. For mange gange er det, at man bliver reddet. Lad os sige, at der sker et jordskælv, - eller et vulkanudbrud. Mange dør øjeblikkelig uden at vide, at de dør. Så er de inde på det åndelige plan, så er de reddet, i stedet for, at de skal ligge mellem murbrokker i lang tid, - hvad der jo er nogle mennesker, der gør, som har den skæbne. - Og soldater, der er ked af at være soldat, og som ikke vil være det, men som bliver det alligevel. Det er meget ofte, at de bliver skudt, men så er de inde på et højt åndeligt plan med det samme. Så er de fri. De kan ikke blive fri på anden måde. Menneskene skal vænne sig til, at døden er ikke noget, man skal være bange for. Det er jo guddommeligt. Og her er det så, at jeg fortæller menneskene, på deres spørgsmål "Hvorfor ser vi aldrig kristusvæsener?" - Nej, det gør vi ikke, fordi de er færdige for længe siden. De er jo ikke her for at lære. De har jo lært det. De er i Guds primære bevidsthed. Her er alle de mennesker - og dyrene også. Det begynder jo med dyrene. Dyrene er jo vordende mennesker, og der - hos dyrene - lærer de det første. Der er dyrene nødt til at leve af hinanden. Der er de første former for det, der skal få mørket til at vokse frem. Der er det gode ved det hos dyrene, at de har ikke det store tankemateriale. Jeg har jo lagt mærke til, når jeg har set film - når løven tager en zebra. Lidt efter går dyrene og gnaver igen. Menneskene går jo og er bange, de går jo i mange måneder eller år og er bange. Dyrene er færdige med det med det samme. Dyrene har også et lille paradys, men de kommer tilbage med det samme. De har jo ikke meget at være der for. Men så, igennem dyreriget, der får de også en lille smule forstand. De vokser frem, de udvikles. Man har jo set, hvordan heste har levet som sumpdyr og så kommer til at leve på stepper og skal løbe - og så udvikles hove. Og sådan er det hele vejen. Hunde bliver til aber. Når man rigtig går op i det, kan man se, hvordan det altsammen harmonerer. Og så er målet, - det er at nå frem til at få den oprejste gang. Så bliver forbenene til hænder. Så begynder bevidstheden rigtig at udvikles. I abetilværelsen begynder den menneskelige udvikling med den oprejste krop. Men her er kroppen ikke mere et krigsredskab. Her har de hænderne fri, og så kan de selv skabe deres krigsvåben. Men det kunne de ikke som dyr. Der har de

[24. februar 1981 – side 5:]

kroppen. Løven har sine tænder, og de andre dyr, der har farve ligesom omgivelserne. Og de har allesammen deres særlige forsvar. Men det har menneskene ikke. Menneskene er frie, de kan selv vælge deres forsvarsredskaber. Aben kan måske finde på at tage en kokosnød og smide efter en anden abe. Og det vokser frem til bue og pil - og videre og videre, det her med at forsvare sig. Urbegæret virker stadig. Fordi - de SKAL lære at kende, at mørket ikke er den rigtige levevej. De skal lære at kende, at få en tilværelse, som de kan have glæde af på det guddommelige plan. Det er det, som Kristus kalder "Mit rige er ikke af denne verden". Det er det rige, der består af kristusvæsener. Det er ikke et fuprige, - som sekter og samfundene har. De har jo deres saligheds- og fupriger og alt det der. Men det er et virkeligt intellektuelt rige, der eksisterer som den højeste eksistens. Og verden beherskes af denne samlede almagts-

og alvidensbevidsthed. Men menneskene bliver ved med at forsvare sig. For de ved jo ikke bedre. De bliver jo overfaldet og overfaldet, og må forsvare sig og forsvare sig. Det gælder også de primitive naturmennesker. Men da begynder de at tænke, at der må være noget højere til. De begynder at dyrke feticher - begynder at dyrke noget - de begynder at få anelse om --- her får de medicinmænd. Det er jo en slags verdenslære for dem. Og vi kommer frem til Moses og dermed til de 10 bud. Og det er det sidste. Kristus er absolut ikke med Moses i de ti bud. Han er fuldstændig modsætning til de ti bud. Ja, der er mange punkter, hvor Moses kommer ind på noget, han er blevet Kristus - [mon ikke: hvor han er i overensstemmelse med Kristus]. Men moselovene, eller jødelovene - med hånd for hånd og øje for øje - det er jo hævn. Og menneskene har fortsat denne væremåde, og nu er de nået så vidt, at de er begyndt at brække jorden i stykker. Længere kan de jo ikke komme. De har brækket jorden i stykker. Det kan man påvise ved, at de har standset kredsløbet. Nu er der en masse materiale, der ikke kan gå over i kredsløbet. Det er en sygdom. Hvad sker der med mennesket, hvis det ikke kan komme af med sit affald? - Selv den værste kloak skal gå over i kredsløbet, - selvom der er mange mennesker, der henter senge og henter skabe --- og møddinger, de går over i kredsløb. Og derfor er verden meget optaget af en hel masse - jeg vil ikke sige, at det her om flyvende tallerkener, man læser om, - men den er optaget vældigt med kristusvæsener, usynlige, i den åndelige bevidsthed. Den arbejder med vor jord. Ellers bliver menneskene ødelagt. For de har lavet så mange grimme ting, og sat så meget igang, så --- men det menneskene skal vide også, det er jo det, --- det er jo klart, de kan ikke se kristusvæsener. De er ikke her. Men de kan heller ikke forstå reinkarnationen. Og så er det, jeg siger, - det er jo soleklart, - hvad er et jordeliv i denne gigantiske skabelse. Hvad kan et menneske se i et enkelt jordeliv. De kan se, at der er ingen, der er færdige. Mennesker fødes, - de er ikke færdige, - og de dør. Men så er det jo, at Kristus kom til verden. Og han kom også med reinkarnationen, men det kunne han jo ikke fortælle dem. Han afslørede den til Nikodemus, - men ellers -- ja, så har de andre måske slettet det. Der er jo slettet meget i det Kristus sagde. Men han sagde jo selv: Jeg har så meget at fortælle jer, men I kan ikke tage det nu. Men talsmanden, den hellige ånd, eller faderen skal sende talsmanden den hellige ånd, den skal lære jer det, jeg har sagt, den skal tage af mit og give jer, osv., osv. Og det ER Livets Bog, det ER det, Kristus havde at sige til menneskene. Hvad skulle det være ellers? - Sagde han ikke: Det er ikke

[24. februar 1981 – side 6:]

blot 7 gange, men det er indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, at man skal tilgive sin næste. Sagde han ikke, man skal elske sine fjender, velsigne dem, der forbander en, gøre godt mod den, der gør en skade osv. Og siger han ikke, I må ikke sætte Jer op imod det onde. Hvis en giver jer et slag på den højre kind, så vend den venstre til - eller sådan noget lignende. Det er jo imod moseloven, også det, at elske sin næste og alt det. Det er altsammen en helt ny tilstand, - en helt ny væremåde. Det er det menneskene kommer til i det kommende årtusinde - der kommer de til at overgå til

den kristne væremåde. Men selvfølgelig bliver der mange år, - der går jo ca. et tusind år, inden man når frem til det verdensbillede, jeg har vist i det fjerde kapitel. Da er de praktisk i balance. Da har hver især fået sin arveret til jorden. Så er det jeg siger til menneskene - det er jo klart, at de ikke kan forstå en så gigantisk tilværelse, som de er inde i. Men det gør ikke noget, - den kan ikke laves som en fortsat løbende - fordi kroppene er bygget op af levende væsener. Men det betyder ikke andet end, at de lever ikke på det fysiske plan. De har også skeletter og kroppe. Det er deres kroppe, der er på det fysiske plan. Deres "jeg" er i sikkerhed på det åndelige plan. Det kan ikke rammes. De overlever al ting. Men de oplever smerterne og lidelserne. Og hvad oplever de med det. Det bliver til en så voldsom selvfølgelighed, en så ganske kolossal videnskabelig kendsgerning, at man KAN ikke fjerne det onde ved forsvar, man kan ikke fjerne det onde med det onde, man kan ikke fjerne ukrudt ved at så det. Det kan man jo ikke. Og det er derfor, at det er blevet så tosset. Men så er det, at menneskene skal opdage --- det har videnskaben ikke opdaget endnu, skønt de ved godt, at alting går i kredsløb. Videnskaben må opdage, at der kommer ingensomhelst kraft ind i verden, - i verdensrummet, uden at det er fra "jeger". Så er det fra makrokosmos, klodejeget, så er det fra mellemkosmos, vore jeger, så er det fra mikrokosmos. Al bevægelse, vind og storm og bølger - det er altsammen udgået fra eksisterende "jeger". Hvor skulle det ellers udgå fra? - Det kan ikke opstå af sig selv. Og disse bevægelser former sig i logisk skabelse. Og denne logiske skabelse - den danner kristusvæsener, den skaber almagt, alviden og alkærlighed. Og derfor må man se, at Gud har en primær bevidsthed. På det fysiske plan - der er menneskene slet ikke hjemme. Der har de en krop, hvor de lærer at tænke. Hvad er det, de lærer at tænke? - De lærer at tænke, hvordan de egentlig skal leve. Hvad de skal undgå. Alle vegne, om det er forsvar, eller hvad de laver, så er det det onde. Og de lærer tilsidt at tænke det gode. Og derfor kommer ragnarok. Men nu er det jo sådan, at Kristus kom for to tusinde år siden, og da indviede han den ny verdensepoke, som nu skal til at begynde at tage fat. Og den indviede han ved at være Guds model, for at vise menneskene, hvordan det færdige menneske skal være. Han viste, at det ikke skal gå af vejen for en korsfæstelse. Det var jo det, at han havde det meget svært den nat, den fredag nat, da han skulle korsfæstes dagen efter. Da var det meget svært for ham, fordi han vidste jo, at han ikke havde gjort noget, at han godt kunne blive fri. Men han vidste, at blev han fri, så var hans mission mislykket. Der kom så også svar fra himlen, at han skulle gøre det. Og så gjorde han det, - og så tog han korsfæstelsen. Og dermed blev han kendt over hele verden. Var hans død ukendt, så havde menneskene ikke lært at kende ham. Og han sagde så det, der er pillerne i den ny verdensepoke, nemlig det, at man skal tilgive. Nu vil folk så sige: men vi kan da ikke sige til folk: I skal

[24. februar 1981 – side 7:]

bare tilgive alle mennesker. Nej, det kan man ikke. Det er der heller ikke nogen, der siger, at de skal gøre det. Men de kan lave en helt anden måde at beskytte sig på. De er så kloge og så dygtige nu og har så mange apparater, at de kan lave, hvad det skal

være. De kan lave det sådan, at --- når nu efter ragnarok, så er der en masse mørke væsener, der er fjernet. -- De kan lave det sådan, at de bygger nogle kulturcentre, kalder jeg det. Og de mennesker, der nu er farlige - det vil sige, de er altså dyr endnu, og det er de dyriske egenskaber, der er det samme som det onde i menneskene. Der er jo mange mennesker, der har fået aflagt meget af det onde, af det dyriske, men det, der er tilbage, det er jalousi, og det er havesyge, og det er alt det, der er ideelt hos dyrene, - det, som menneskene ikke er færdige med, - det danner det onde hos menneskene. Men den ny verdenspøke vil komme ind på at skabe valg for de almindelige mennesker, der ikke er farlige, der ikke er forbrydere, der ikke vil stjæle, lyve eller bedrage. Men der vil være kontrol med - lige fra fødslen - hvor de hører hjemme. Hvis de er farlige væsener -- nu er der en mand, der har dræbt tolv kvinder eller hvor meget det nu er. Sådan findes der også mennesker, - og alle de drab og mord, der finder sted. Se - verden vil nå frem til at forstå, at når ingen kan lide uret, og ingen kan gøre uret, jamen så er det jo helt tåbeligt at straffe. Så er der jo ingen synder til. Der findes jo ingen synd. Hvad er så det? - Det er fejltagelser. Den eneste årsag er, at de er uvidende. Så vil folk sige, ja, det er løgn. De ved godt, at de ikke må slå ihjel. Ja, det ved de med den fysiske forstand. De ved det ikke med hjertet. De ved det ikke kosmisk, at de ikke må. De tror, det er indbildninger. "Det mangler sgu bare. Han skal straffes". Men det er altså fuldstændig en fejltagelse. For de er selv skyld i det. Der kan ikke ramme dem noget, de ikke selv er skyld i. Alle energier går tilbage og rammer dets eget ophav. Og så bliver de selv ramt af deres egen skæbne. Den får de så tilbage. Og, - hvis det der sker er noget ondt, så kalder de det deres fjender. Er det noget godt, så er det deres venner. Men de er selv årsag til det. Men så er der jo dem, der giver dem denne oplevelse. Så får de lavet skæbne til sig selv. og deraf kan man se, at det er sådan en genial skabelse i hele dette virvar af mord og drab og krig. Der er det sådan, at der er ikke et eneste lille væsen, der lider uret. Det lyder helt fantastisk for menneskene, men det ER sådan. Og hvis det ikke var sådan, så kunne verdensaltet ikke bestå, så var der ikke noget verdensalt, intet liv. Og så er der jo een ting til. Al denne skabelse, hele denne bevidsthedstilstand, - når det altsammen er tids- og rumdimensionelt, - det er skabt logisk, - alt det skabte i naturen, man ser, som er færdigt, det er altsammen til glæde og velsignelse. Er ikke de modne frugter, - æbler, pærer, - alt der er færdigt - det er til velsignelse. Men der er jo en masse skabelser, der ikke er færdige. Derfor kan de jo ikke være til velsignelse endnu, på den måde, de er skabt. Når æbler ikke er modne, så er de sure, og når frugter ikke er modne, så er de ikke til at spise. Og når en bygning ikke er færdig, - ingen vinduer og døre, - så kan man ikke bruge den. Når det ikke er færdigt, ja, så er det klart, så er det ufuldkomment. Og da menneskene ikke er færdigskabte, - derfor er de sure - om man kan sige det sådan. Men de er på vej til at blive færdigskabte, - men de skal også have det at vide, for nu kan de forstå det. Nu begynder de at have intelligens og intellektualitet til at kunne forstå det. Og nu er det manifesteret i mi-

[24. februar 1981 – side 8:]

ne værker. Der står alt, hvad jeg --- og min analyseevne er stadig til, - men kroppen kan ikke holde så meget til det. Så kommer jeg frem til at vise, at det man nu har set, - det jeg har fortalt, - det er kun en lille smule af hele verdensaltet. Det kan gå ned til at blive et lille mikroskopisk punktum. Fordi, forud for spiralkredsløbet, - det vil sige et afsnit indenfor hvilket jeg oplever kulminationen af mørket og den heraf følgende guddommelige væremåde, lysets kulmination. Efter disse to oplevelser har det oplevet et kredsløb. Så begynder det et nyt kredsløb. Og sådan hele vejen, et nyt på et højere plan. Vi lever inde i kredsløb - solene, mælkevejen - der er foran os. Så har vi væsener, der er inde i os - organer og celler. Vi danner store kredsløb for dem, og vi har kredsløb nedad i mikrokosmos, - det fortsætter langt ned, selv om vi synes, der ikke er noget. Så er evigheden også forklaret. Så går det op i evigheden. Det er ingen evighed - der er tomt. Der er hele tiden skabelse. Hvis der var tomheder, så var der jo dødt kød i Guds bevidsthedsfelt. Det kan man regne med, at der ikke er. Det går op i evigheden. Man kan regne i spiraler, - det har jeg allerede lavet tendenser til, men det når jeg altså ikke, - men jeg har peget frem på det, så menneskene kan få det at se. Jeg har lavet op til 18 spiralkredsløb, men det fortsætter i det uendelige. Når menneskene nu udvikler sig her, og de bliver mere og mere til kristusvæsener, ja, men så bliver de Guds primære bevidsthed. Så er Guds bevidsthed på højden hele tiden. Og der er kristusvæsenerne så i himmeriges rige, i Guds rige, og så degenererer de senere hen. Men han har jo hele tiden de nye. Så Guds bevidsthed er hele tiden i kulmination. Så kan man ikke komme længere. Og jeg kan ikke se, at der er mere. Men jeg kan så fortælle noget om dette guddommelige rige med kristusvæsener. Folk ville sige: Jamen, det må da være en kedelig tilværelse, hvad laver disse kristusvæsener? - Men så kan jeg fortælle: Nej, det er det ikke. De har almagtsbevidsthed. De taler, og så sker det med det samme, de byder, og så står det der. De kan lave, hvad det skal være. De har den største underholdning, - der overhovedet kan tænkes. De største kunstværker. Ting, vi slet ikke kan forklare eller fatte. Det ligger for langt fra menneskers bevidsthed. Men det er ikke sådan, at det er ingenting værd. Guds tanker. Gud sidder ikke og keder sig. Hvordan skulle han ellers få udviklet sin bevidsthed? - Det er tydeligt at se, at det er til nytte. Der bliver mørket udviklet, og så bliver lysets bevidsthed til. Så har vi et verdensbillede, de virkelig kan forstå - efterhånden. De kan i hvert fald se, at det er logisk. Så siger jeg også: Hvis der er nogen, der er så skeptiske, at de tror - ja, det er en god fantasi. Så kan de jo bruge det som filosofi. Men de skal nok få at se, at det passer. (Vi standsede sidst ved næstformanden).

M: Men jeg synes, at det er godt, at I får sådan en lille dosis.

H: Vi har det på bånd.

M: Det: er glimrende. Så går det ikke tabt. Det er bare om at skrive det op. Når jeg nu er sammen med jer, og I skal fortsætte, så synes jeg, at det er om at gøre, at I får at

vide, hvordan. Så det er altså verdensbilledet i miniature. Det mener jeg er en god forklaring på lyset og mørket. Så kommer der en lille ekstra forklaring til selve billederne.

Ib: (om overgangsproblemer.)

[24. februar 1981 – side 9:]

M: Der kan jo godt komme en masse nye mennesker nu, når bogen kommer ud.

M: Jeg har måttet indskrænke det meget. Hvis jeg havde været yngre og fortsatte med at skrive, så blev der skrevet en stor bog om de højeste verdener, det som Kristus kalder "Himmeriges rige". Folk tror jo nærmest, at det er sådan noget religiøst sludder. Men det er et virkeligt intellektuelt rige. Det har han også sagt til Pilatus: "Mit rige er ikke af denne verden", og det er jo så kolossalt sandt, fordi - der er ingen stof, der er ingen materie, - men der er noget. Fordi jeget tænker - og så bliver det til. Den fysiske materie er noget for sig - for der lærer vi at tænke. Hvis ikke man kunne lave de her ting, så kunne man ikke ... det er alle vore tanker, det er ting, vi har lavet. Ting, vi aldrig har lavet, det har vi jo ingen tanker om. Man kan ikke lave tanker - udvikle sig på det åndelige plan - Det kan man ikke. Fordi, den materie, der er, den lyster tanken. Det er det, Uri Geller kunne bruge, - og den her kone i Rusland, der kan fjerne små ting med tankerne. Så har hun nok en to-tre hundrede hjerteslag, tror jeg. Det må være skrækkeligt. Men, se, denne kraft uden den fysiske legeme, med den kan man lave tingene, men så skal man jo have modellen. Og det er den, man får som erindring. Der har man jo modellen. Så alt, vi kan erindre, det kan vi gøre synligt i den åndelige verden. Derfor er den åndelige verden ikke kedelig. Det er ikke sådan en ubeboet verden. For de mennesker, der bebor den, de kan ikke lade være med at tænke. Det er jo hvile og underholdning, kan man sige. Men, naturligvis, de mennesker, der dør tidligt, eller som tager stoffer, de når jo ikke at få megen glæde af deres diskarnation. Nej, de bliver jo i forgården det meste af ---. Og den er næsten, som om den er fysisk. Det er også dem, der søger at besætte fysiske mennesker. De vil søge at komme tilbage til det fysiske plan, og de søger at få drikke og stoffer og sager. Det kan de nyde sammen med - de kan nyde spiritus sammen med drankere og ved at besætte drankere. Og seksuelt lige sådan. Det kan også godt være, at disse her seksuelle mord er en besættelse, - en mand, der har myrdet en masse kvinder. Han havde kone og børn og villa, - men han ser ikke rar ud. Men det er altså en sygdom.

M: [Fra Ms hjemsted] De bygger huse og udstykker. Jeg drev på disse store marker med køerne, og havde det glimrende dejlige sommerdage. Nu bygger de huse. Også omkring mit hjem. Det er ligesom det gør ondt i en at se det. Men man har det heldigvis i sin erindring. På det åndelige plan, der kan man jo genskabe det fuldstændigt. Mørket er jo kun en lille ting i forhold til det vældige lys. Det er sådan en læretid. Mørket er jo så koncentreret. Så i alle de andre riger, der har man jo ikke sådanne lidelser, men navnlig imellem livene, når de kommer lidt længere frem i

udviklingen og bliver humane, så kan de opleve mange dejlige ting på de åndelige planer. Store kunstværker. Derinde behøver en kunstner ikke at stå og male på et lærred. Han kan tænke tanken, så kommer billedet. Det kommer også med reinkarnation. Det er ikke bare, at de skal vente, til de bliver en kristus. Det, de kan lave nu, - det udviklingstrin de har, det kan de altså lave. Så det skal nok blive meget morsomt, når man ikke er bundet i forgården.

H: Men det kan da ikke være blot til fornøjelse for en selv, man vil da gerne vise det til andre.

M: Jo, men det kan da mere andre. Hvad mener du om at stå og være vidne til, at en kunstner laver billede med bjerge, og

[24. februar 1981 – side 10:]

som går mange mil ud i landskabet. Helt som i naturen. Og så et øjeblik, så er det væk. Ja, men sådan er det hele tiden med det, de tænker. Tilsyneladende er der ingenting. Og så er det sådan, at de kommer tilsyne. Pludselig har de en krop, næste øjeblik, så er den væk. Det må være mægtig --- men, der må være megen fup, - de skriver jo forfærdelig meget om disse flyvende tallerkener, - og så ved de ingen verdens ting. Jeg tror lidt på Uri Gellers, - for de havde jo deres filosofi, som var nogenlunde i retning af, hvad jeg siger. De venter jo også på en bog. Og nu skal det vise sig ---, - jeg kan ikke se, hvad det skal være for en bog, hvis ikke det skulle være det, der er sagt af Kristus, - det stof, som han ikke kunne give menneskene. Det er jo det, der er manifesteret nu, - og meget mere til, end det han kunne have givet.

W: Hvorfor skulle de bede så meget for at undgå krig mellem Ægypten og Israel?

M: Ja, men de var jo heller ikke færdigt udviklede. Man kunne se, - der var mange spørgsmål, jeg så, som de slet ikke kunne besvare. Men de var færdige med at inkarnere. De var selvfølgelig fra en anden verden. Måske er de fra en verden, hvor man ikke inkarnerer så meget i det fysiske, der kan jo være meget forskel. Det har jeg ikke haft tid til at --- Men jeg hører jo så meget, - alle de bøger, der kommer ud om de flyvende tallerkener. Sam holder jo de bøger, og så kommer de over - og jeg kigger lidt i dem, og bliver helt forbavset over, hvad de kan finde på. De opfører sig meget jordisk - de tager en mand op i maskinen og undersøger akkurat som en doktor her. At de væsener, som er gloende, - at de skal tage mennesker op og skal undersøge, - det ved de jo forlængst. Nej, men det er, fordi de tjener penge på sådan en bog. Og så er der nogle, der siger, at de har talt med sådan et rum-menneske, og pludselig så er han væk. Det er utroligt, som menneskene kan finde på at lyve. Nu har de skrevet om det i mange år, og de kommer ikke spor længere. De ved ingen verdens ting. Kernen i det er jo kristusprincippet. De har jo en masse i rummet. Men de viser sig ikke synlige. Det kan være ved særlige lejligheder, men ellers er de ikke synlige. Men det, at grønne mænd kommer ned, - og det de siger, det tror jeg ikke et lod på. For det hører ingen steder hjemme.

H: De, der i den åndelige verden kommer og ser store kunstværker, det må være nogle, der har ønske om det.

M: Ja, du må forstå, at når man kommer ind i den verden, så er det jo ikke en verden, hvor man skal til at arbejde for føden. Man skal hverken spise eller drikke. Ja, det skal man i forgården. Der har man den indbildning. Det har man jo ikke inde på det virkelige åndelige plan. Og der skal man altså ikke arbejde for føden, og ditten og datten. Der er det underholdning. Og nogen er interesseret i kunst. Nå ja, så kommer de til det plan. De kan selvfølgelig godt se en mand male med pensel, tilsyneladende, men det gør han ikke. Lad os sige, han har malet nogle billeder fra Schweitz. Så ser man disse billeder med evig sne, alper, det ser man fuldstændig fremad i rummet, som om man kunne løbe helt langt derud til. Og biler og mennesker bevæger sig.

H: Der er altså særlige felter. Hvis man interesserer sig for historie.

M: Lad os sige et menneske her på jorden, der forsker historie, og som er langt fremme i det, de har jo store evner til at vise alt det på det åndelige plan, fordi de har tankerne som erindring. Vi har jo vor bevidsthed, - det er erindringer

[24. februar 1981 – side 11:]

om det, vi har lært på det fysiske plan. Vi kan ikke lære på andre planer end det fysiske.

H: Men er de istand til at få korrigeret deres opfattelse? - Lad os sige, at de havde en opfattelse af, hvordan tilværelsen var for 1000 år siden, - og hvis det så er forkert. Kan de så kontakte nogen?

M: Nej, det kan de ikke på det åndelige plan. Så behøver de jo ikke at komme på jorden.

H: Men kan de ikke kontakte nogen, som kan vise dem, hvordan det var?

M: Nej - ja, hvis de får højt indviede kristusvæsener til det men det gør de jo ikke, for det er ikke meningen. Der er lukket af. Der kan kun komme det lys, der hører det udviklingstrin til. Der kan ikke komme lys fra højere planer. De får det lys, som hører dette trin til. Det kan også være trin, hvor der er meget med krige, for dem der elsker krige, generaler og lignende, der viser, hvordan store hærførere - alt efter hvilke erindringer de har. Det er akkurat som at komme til valhal, hvor de spiser flæsk og drikker mjød.

T: Kan man ikke gå tilbage i sine liv?

M: Jo, de kan godt gå et par inkarnationer tilbage. Vor fysiske verden bremser horisonten. Når de går ind på det åndelige plan, så er det meget normalt, at de kan se deres tidligere liv, og jo mere udviklet de er, jo længere kan de se tilbage i tiden. Men det kan de ikke her. Og det er jo, fordi den åndelige materie lystre tanken. Den er så let, at tanken laver det.

T: Men hvis det kun er deres egne oplevelser, så er det et meget lokalt sted, de har opholdt sig for 1000 år siden, f.ex. Hvis nogen har studeret historie, kan de så ikke få en vis idé om ...

M: De får ingen vis idé om det. De får ikke nogen undervisning på det åndelige plan. Det åndelige plan er til for at vise --- Ja, de kan komme op i et plan, hvor de forlængst har lært den historie, - men så har de den jo i erindringerne. Men har de ikke lært det, så har de den ikke. Det, de ikke har lært på det fysiske plan, det har de ikke.

T: Hvad er så det Rudolf Steiner kaldte for Akacie-kroniken?

M: Ja, det kaldte han den, men jeg giver ikke så meget for denne Akacie-kronik. Det er jo det at kunne se tilbage i tiden, og se frem i tiden. Han har jo taget stoffer, bl.a. Det hed sig jo, at han var indviet i hvid magi. Men der er ikke nogen hvid magi. Magi er magi, men man kan bruge den både til hvid og sort. Men jeg mener, han var en dejlig mand. Han blev jo så skuffet. Han lavede jo også noget, der var forkert. Han var også gift med en mærkelig kone. Hun var så lynende gal engang, hun var på besøg her. Der var engang, at Løw absolut ville have, at fru Steiner skulle besøge Danmark. Det var dengang, jeg i sin tid kom hos Løw. "Jeg tror, hun gerne vil tale med Dem. De skulle tage og tale med fru Steiner. Hun kommer her til byen og besøger antroposofferne". "Ja, men hun vil ikke tale med mig". "Vil hun ikke, - hvor kan De vide det?" - "Det kan jeg se på billedet". De havde et billede hængende. Og der kunne jeg se på det ansigt -- jeg så så mange ting. Så jeg vidste bestemt, at hun ville være imod mig. Nå, men det sagde jeg jo ikke noget om. Nå, så kom hun, og hun blev indlogeret hos nogle bekendte i en stor villa ude i Charlottenlund. Løw og hans kone havde været gæst hos Steiner i tre år, så de var jo gammelkendte med hinanden. Så sagde de til mig: "Jamen vil De

[24. februar 1981 – side 12:]

da ikke gå med. Så kan De stå ude i skoven og vente, så vi kan kalde på Dem". - "Ja, det skal jeg gerne. Men De må være klar over: hun vil ikke tale med mig". - "Ja, det kan De da ikke vide" - han var så sikker på det. Nå, de var jo vist hen til et værelse, og hun kommer ind som en anden dronning. Løw hilste jo så på hende, og han fortalte om mig. Om hun ikke havde lyst til at snakke med mig. Nej, det havde hun ikke. Ja, men sådan og sådan. Nej, der er så mange. Der er en i London, og der er en i Sydney, og der er en i Paris. Der er så mange som Martinus. "Ja, men det kan De da ikke vide, når De ikke kender Martinus". "Jo, min mand har lavet det, der behøves. Min mand har gjort det og det. Løw sagde - hun kunne da godt have sagt Steiner. Og hun var rød i hovedet og blev helt lynende gal. Løw blev jo så skuffet. Han troede jo, hun var en fin, dannet dame, og så var hun en rappenskralde. Det kunne jeg godt have sagt, da jeg så billedet. Nå ja, men hun ville jo ikke tale med mig. Og så kom han tilbage sammen med ham, der var med, - en der havde været dommer i Tyskland i 15 år, og som kom sammen med Løw. Han var også glad for mit arbejde. Så var der megen snak blandt antroposofferne, og jeg tror nok, at hun var meget ked af, at hun havde optrådt sådan.

Men, der var jo ikke noget at gøre, nej, hendes mand havde lavet det hele. Men hendes mand havde allerede sagt til Løw, at det ville ske i Danmark. Det havde han åbenbart ikke sagt til hende. Der tabte Løw helt -- jeg har da også nogle skriftlige ting, som han skrev på den tid, - han tabte helt -- og så siger han, - det var da meget, at De kunne se det. Nåh, når man ved det, så er det ikke så mærkeligt. Løw havde jo en prædikant, Asbjørn Lund, han var meget dygtig til at holde tale, siger de. Han var stærkt homoseksuel. Men han levede pænt og holdt foredrag i Jylland og i kredsene rundt om. Det var jo de kredse, jeg fik efterhånden. Men så var det, at Løw ville ha', at han skulle fortælle om mig i kredsene. Det sagde han så, det vil jeg ikke, for nu har jeg lært antroposofien, og den er jeg meget glad ved. Jeg tror, at Martinus er meget ærlig. Men jeg har nu lært det andet, og det vil jeg hellere holde mig til. Løw havde jo disciple. Det var heller ikke sådan udvalgte mennesker. Jo, da Løw fik at vide af Steiner, at det ville komme i Danmark, og at det var dejligt, hvis der var en til at tage sig af ham for at støtte ham, når han kom. Det havde Løw taget til sig som et bud til ham. Og det var det jo også. Det var jo ham, der gjorde det. Og jeg kom jo også, som han sagde - mellem 28 og 30. Det passer jo også godt. Der er jo ikke kommet nogen hos teosofferne, eller hos andre. Så var det jo, at Løw havde forberedt sig med nogle unge mænd. De troede jo hver især, at det var dem, der skulle blive det store --- Nå, men Løw kom jo sammen med dem, og så var der en, der var førstedisciplen. De var jo med den første aften, jeg var derude. Der var jeg først i hans herreværelse, og der viste jeg så de lysbilleder, jeg havde færdige, - jeg kunne lige vise verdensbilledet. Løw var meget begejstret, og de andre var vist også meget begejstret. Så var vi inde ved et vældigt kaffebord bagefter. Han havde inviteret sådan en masse mennesker. Og så sagde han: "Har De ikke lyst til at komme næste søndag. Vi er sammen hver søndag, og så vil vi gerne, at De var med". - "Jo tak, det vil jeg da meget gerne". Jeg ville jo gerne være sammen med dem. Jeg troede ikke, det var sådan nogle som --- Så i mellemtiden havde Løw haft et vældigt mas med denne førstedisciplen. Han havde sagt til Løw - måske efter anden søndag - Det er ikke Martinus, der skal lave det, det er jo os, der skal lave det".

[24. februar 1981 – side 13:]

"Ja, men kan De da lave det, Martinus laver?" - "Nej, det --- " - "Ja, men jeg kan da heller ikke lave det", sagde Løw. "Så må det jo være Martinus. Men De kan jo bare gå. Jeg kan forstå, at De forstår ingenting af det". Det var efter den anden søndag, for den næste søndag var der også et vældigt kaffebord. Løw inviterede jo en stor kreds, Og så havde de spørgsmål. Først var jeg jo i herreværelset, og der fik Løw nogle forklaringer. Så var vi inde ved det her kaffebord, og der var jo fyldt med en masse antroposoffer. Og de kom så med spørgsmål, - meget pænt. Steiner siger sådan og sådan, nu er det morsomt at høre, hvad De siger til det. Så sagde jeg min forklaring, og jeg var glad ved at høre dem sige, at det var da meget nemmere at forstå end Steiners. Så begyndte han at galpe, denne førstedisciplen, nej, det passer ikke, for Steiner siger sådan. Nå, så kom det næste. "Nej, det kan ikke passe, for ... ". Så siger fruene "Vil De ikke tie stille.

Det er Martinus, vi gerne vil høre. Det er ikke Dem". Nå, så måtte han lukke munden. Så bagefter - så var Løw og hans disciple og jeg, vi var så tilbage i hans herreværelse, alene. Løws skrivebord stod ved vinduet. Han sad ved skrivebordet, og jeg skulle sidde i stolen på den anden side. De andre sad i lænestole rundt om. Så sad ham den gale i en stol lige overfor. Han var så rød i hovedet som ... han var så rasende. Jeg tænkte, hvad er det dog, han er så rasende over. Nå ja, Løw spurgte og lod som ingenting, og jeg svarede ham. Så blev vi færdige med det, og så forsvandt de, og jeg blev alene med Løw og fru. Så sagde jeg til dem: "Se, jeg vil meget gerne være sammen med Dem alene, men jeg bryder mig ikke om at komme her om søndagen mere". "Det kan jeg da godt forstå", sagde fru - "ved De hvad han var vred over? - De sad på den stol, hvor han plejede at sidde". - Så blev han ekspert med biodynamisk gødning. De fik en gård oppe i nordsjælland, tror jeg, der blev han vist bestyrer eller sådan noget. Oprindeligt var han vist bogtrykker. Jeg glemmer ikke, at han sad der og var så rød i ansigtet. Jeg var lykkelig, da jeg slap væk. Først var han gal over, at hun havde bremset ham. Tænk at han forsøgte at gøre mit til fup - Nej, for Steiner han siger sådan og sådan --- Det gjorde han en 2 - 3 gange, og det blev lidt for meget. "Vil De ikke tage og tie stille. Det er Martinus, vi gerne vil høre, det er da ikke Dem". - Ja, fru Løw forstod mig vældigt godt sammen med manden - til at begynde med var hun ikke så forstående, men han forklarede hende det. Men børnene ville ikke. Men de var meget søde og dannede imod mig. Flinke og høflige. Men det var jo Steiner, det gjaldt. Det var ikke sådan en fattigper, som kom udefra. De tror, at det var fup. De var jo imponerede af dette Dornach og alt det. Det var jo ellers brændt, og en stor betonbygning var rejst i stedet for. Men Steiner havde jo selv fuldstændig forladt det hele. Da de fik lavet en forening, så smed de ham ud. Han var også en skuffet mand. Og Løw sagde også, at han var meget syg af kræft. Den sidste månedstid kunne man ikke komme til ham. Han har selv troet --- han var jo først teosof. Og da teosofferne begyndte at dyrke Krishnamurti, og kom frem med, at han skulle være det, da kunne Steiner se, at det passede ikke. Så gik han fra teosofien og startede antroposofien, og da kom han til at tro, at det måtte blive det, der kunne redde verden. Men så blev han alligevel klar over, at det er det ikke. Hans syner viste ham, at det ville komme fra Danmark.

Aage: Var der ikke en dame, der gjorde reklame for Krishnamurti?

[24. februar 1981 – side 14:]

M: Jo, det var Annie Besant. Hun blev sindssyg. Hun adopterede jo Krishnamurti og en lillebror, han havde. De to drenge hørte til Brahminerne. Det teosofiske samfund var jo en vældig flot historie derovre. Hun blev så forelsket i den dreng. Og han blev så indpodet af hende og en, der hed Leadbetter. Drengen var jo meget smuk, han kom tidligt på en talerstol. Anna Ørnsholt oplevede jo det hele. Hun fortalte mig så det hele. Jo også - ssh, ssh, - det er mesteren der taler. - Og så var det jo noget, de havde indpodet drengen. Jo, og han blev jo så også troende på det, indtil han blev voksen. Så havde de jo voldsomme fester i Holland. Der havde de sommerhistorie. Der var der en

greve, der forærede dem et slot. Og de fik foræret mange penge. Dernede i Indien i Adyar, der var der en vældig bygning med tre etager, der også var foræret af en eller anden. Jo de har fået mange penge foræret. Der var meget smukt og dejligt dernede. Dejlige huse, og hovedbygningen var jo meget fin også. Men det er jo for nedadgående. Så var der jo det, Anna fortalte, at hun var tilstede, da de blev kaldt sammen den 28. december. Der er jo ikke vinter der i Indien, der er solskin og varme. Der er to store Bunyatræer, som sender rod fra oven og ned. De dækker et kolossalt areal og danner en slags skygge. Og under disse træer holdt de deres store møder. Og så kom den dag, hvor han ville erklære sig. Og der var jo masser af mennesker mødt op. Og der kom han så frem til, at han måtte forklare dem, - hvordan han nu sagde det, - at han ikke kunne stå mål med det. Det var ikke rigtigt, at han var den, de havde givet ham ud for at være. Da sagde Anna, at Leadbetter så så ond ud. De må være blevet forfærdelig skuffede. Tænke sig - et helt liv. Annie Besant havde lavet en mægtig reklame for ham. Der var jo 40 stater, der var medlem af den forening, hun havde lavet, Stjernen i Øst. Det var til fordel for verdenslæreren, der kom. Og så får hun at vide af ham selv, at han ikke er den, - og så var det forbi.

W: Har du ikke skrevet til Krishnamurti?

M: Jo, jeg har sendt. Det var noget, jeg skulle. Nibelvang havde sendt noget. Det var jeg ikke så meget for. Han havde det med at tro, at alverden ville bøjse sig for det hele. Dengang de havde den fest i Holland, da var jeg kommet et stykke frem med mine analyser, og så regnede han med, - jo, hun skal have det at vide. Han var jo blevet arbejdsløs, og det var småt med penge. Jeg kunne ikke rigtig lide det der. Han skrev fire sider, og det blev oversat til engelsk af en dame på Gl. Kongevej. Hun hed Schjødt, og jeg tror, hun er kendt den dag i dag. Hun havde ikke tid, - hun arbejdede for verdenslæreren, så hun havde ikke tid til at oversætte. Nå, men han sendte det så på dansk, for han regnede med, at der var nok af danske dernede, så hun ville nok få det oversat. Men hun svarede ikke noget. Hun svarede gennem et foredrag, og der svarede hun, så man ikke kan tage fejl: "Nej, kongen har befalet" - det var det her med Krishnamurti. Hun var jo en glimrende taler. Jeg så hende engang i Odd Fellow Palæet og hørte hende tale. Det var sådan en lille kvinde med et meget maskulint ansigt. Senere fik jeg en impuls, at jeg skulle sende et brev, og der skulle jeg skrive --- at de impulser, jeg skulle manifestere, de ville udgå fra Danmark - og sådan og sådan. Og jeg måtte ikke skrive noget navn. Jeg skulle lave et tegn, og det var et hjerte med forskelligt --- jeg tror, jeg har en kopi af det. Det skulle jeg så sende, og det gjorde jeg så. Om de har fået det eller ikke fået det --- det ved jeg ikke. Men der var ikke noget fornærmende. Det var kun, at det blev fortalt, at ud fra Danmark vil-

[24. februar 1981 – side 15:]

le denne impuls udgå. Men han har aldrig villet tage til Danmark. Han er kommet til Sverige et par gange. Ja, han lever endnu. Jeg tror nok, han er yngre end mig. Han er helt hvidhåret. Jeg så ham jo, da jeg var i Indien. Det var jo meningen - Anna kendte

ham jo godt - det var jo meningen, at vi skulle bo på en skole, hvor han var på besøg. Han boede jo i Amerika. Han kommer til Adya hver jul, - ikke til teosofferne, - der var han hos en mand med en stor villa. Hver morgen holdt han så spørgetime. Så var jeg interesseret i at høre det. Men han rejste, dagen før jeg skulle komme. Jeg tænkte, det ville være rart at få en samtale med ham. Nå, men så var jeg med hende på det store hus hos rigmanden, og hvor der var en stor sal. Han kommer ind i indisk tøj og sætter sig på sædvanlig måde. Kold var han. Der sad så på gulvet en hel masse indere. De var hårde ved ham med spørgsmål. Så siger han pludselig: "Nu har jeg sagt det i tyve år, og I spørger stadig". Hvad er det dog, han siger. Hans nerver må være ødelagt. Han sagde lige så galt. Det var jo ikke flatterende for ham. Men i Sverige, hvor han også var, sagde de, at han var højst urimelig. Men han får jo fuldt hus, for han er jo berømt. Han har sikkert haft nogle kosmiske glimt. Han er også indpodet så meget af antroposofferne. Man har ikke indtryk af, at hans bøger har gjort så stor virkning. Den gamle dame var jo oppe i firserne, da det skete. Og hun havde nu i alle de år propageret, ork, at han var sådan og sådan, stor, og havde skrevet bøger om teosofien og dens fremtid, - og så blev der ikke noget af det. Hun blev også sindssyg. Det kunne hun ikke tage. Og det kan man da godt forstå. Men tænke sig at blive så suggereret selvbevidst i en løgn. Det ved hun jo ikke, at det er en løgn. Men det var det jo. Hun havde ingen bevis for, at der var sandhed i det. Men hun har elsket drengen. Faderen, han ville have drengene tilbage, da han opdagede det med teosofien. Der blev retssag om det. Det gik til højesteret, men hun klarede det selv ved højesteret i London og vandt sagen. Så hun beholdt drengene. Den anden dreng døde. Han skulle lede verdenspolitikken, og Krishnamurti skulle lede det åndelige. Men det kom heller ikke til at passe. Men verdensgenløbere kommer ikke med stort rabalder i forvejen. Nej, de kommer ikke med trommer og piber. Det skulle man tro, at de havde lært af Kristus. Men det havde de åbenbart ikke. Men hun skrev en bog om Kristus. Den var mægtig god. Det var sådan en forberedelse til Krishnamurti. Hun havde børn selv og var skilt fra en mand. Hun var journalist, tror jeg. Og så kom hun til at læse "Den hemmelige lære", som Blavatsky havde skrevet, og så blev hun meget begejstret og skulle anmelde den. Og så blev hun så gode venner med madame Blavatsky, og så blev hun straks præsident for hele samfundet. Og så var det, at hun lavede alt det der, - ja, tænke sig at lave sådan et bedrag. Selvfølgelig var det ikke bevidst, men det var jo et selvbedrag. Det kan jo opstå, når man er så --- . Gerner Larsson var jo inde på det samme. Da jeg holdt mine store foredrag med den største tilslutning, begynder han at rakke mig til -- at de ikke kan stole på mig, og at jeg er sådan og sådan. Det var da også sindssygt. Det hjalp jo heller ikke. Han blev selv syg. Der er jo det - synden mod den helligånd. Den kan ikke tilgives. Annie Besant - hun blev sindssyg. Hun vidste ikke, hvad der var nat og dag. Da jeg var i Indien, var jeg inde at se hendes værelse. Det var temmelig simpelt. Hun har siddet på en sofa, der gik ind under et bord. Ved siden af var der et kæmpeværelse. Det var Krishnamurtis. Det var tomt. Han var der selvfølgelig ikke, men der var et

[24. februar 1981 – side 16:]

kæmpebillede af ham, hvor han var i flot indisk dragt. Der var skønt dernede. Jeg holdt jo foredrag for præsidenten og de mere prominente. Der var marmorgulve i hele paladset. De tog jo skoene af. "Det behøver De ikke", sagde de til mig. Men jeg tog jo skoene af alligevel, for jeg ville jo ikke stå der som en ... Jeg stod så på marmorgulvet i bare strømpebukker. Anni havde en pind i hånden, og hun var lige så hurtig til at fortælle lysbilleder, som jeg kunne fortælle. Og de her indfødte de var så spændt, for de havde ikke set symboler før, - de havde jo ikke fået det grafisk før - og de kom så og trykkede mig i hænderne. Det er vist ikke noget, de bruger. Og præsidenten holdt en pæn indledende tale: Denne mand har haft nogle vidunderlige oplevelser, og han vil gerne fortælle os noget.

København d. 3. december 1985

Kære venner i rådet.

Jeg må desværre komme med endnu en problemstilling til jer, blandt de mange der er i forvejen, og formodentlig venter.

Efter det sidste rådsmøde står det klart for mig, at jeg ikke kan eller vil påtage mig nogen delagtighed i ansvaret for Vinterskolens fortsættelse. Jeg overlader dette ansvar helt og fuldt i jeres hænder.

Jeg føler ikke det er ansvarligt, at blandt sagens mange flittige venner skabe forhåbninger om dette projekts fremtid, så længe rådets indstilling og holdning til projektet, og problemløsninger i forbindelse med projektets realisering, er sådan som det nu engang er og har været. Jeg vil ikke have på min samvittighed, at Harald (om rådet nu vælger ham) mister sit gode job for et så usikkert projekt som dette ifølge min opfattelse bliver, når det ikke får fuld opbakning fra rådet.

Jeg føler ikke, at ønsket om helårsskolen er tilstrækkelig stærk i rådet lige nu, så jeg vil derfor foreslå rådet at vi sletter Vinterskole-programmet ud af det program vi er ved at færdiggøre.

I hvert tilfælde frasiger jeg mig helt ansvaret for Vinterskoleprogrammets gennemførelse.

Materialet, ideerne ligger der jo nu, og skulle rådet, på et eller andet tidspunkt få lyst til at realisere helårsskolen, så er det jo bare at gå i gang. I mit sind er der ikke nogen tvivl om at der kan skabes en helårsskole på Martinus Center den dag rådets ønske er tilstrækkeligt stærkt, men jeg hverken kan eller vil skabe en skole imod rådets vilje.

I det program vi nu laver får Vinterskole-projektet ellers stor plads, men som sagt, jeg tør ikke påtage mig ansvaret at føre det ud i livet, under de nuværende forhold.

Jeg har jo også lade fremkomme at mit fortsatte arbejde på Instituttet i høj grad er draget i tvivl - ikke mindst af mig selv - og det medvirker selvfølgelig til, at jeg ikke vil overgive et job i nogle nye hænder, som jeg frygter er

forbundet med alt for store problemer.

Med hensyn til mit fortsatte virke på Instituttet, i rådet, vil jeg bede om at få en pause på tre år, som Grethe så venligt mente, var en bedre løsning end et definitivt udtræde. Det vil kunne give mig perspektiv og tid til eftertanke, og så får I også tid til at snakke om andet end Vinterskolen ...

Jeg fortsætter ikke med undervisningsarbejdet efter sommersæsonen. Det vil sige, at jeg heller ikke regner med at stå på Instituttets lønningsliste efter august måned. Så nu

må I blande kortene på en ny måde, held og lykke med det.

Der er mange samvirkende faktorer til min beslutning. Det er ikke prisspørgsmålet alene. Jeg har brug for en hvilepause rent personligt. Jeg har ikke noget overskud at give af mere. Derfor, om ikke rådet ønsker andet foreslår jeg at vi nøjes med at udende et sommerprogram for 1986, indtil rådet tager stilling til den fremtidige kurs.

For tilsidst at klargøre hvad rådet nu må tage stilling til, ud fra de præmisser

der nu foreligger, skal jeg blot nævne nogle vigtige punkter:

- Skal Vinterskoleprogrammet med i programmet? - Hvem tager ansvar for det videre forløb af projektet, hvis det offentliggøres?
- Skal Vinterskolen ikke med i programmet, må Per kontaktes straks, da han er i gang med sætningen nu. Skal det ikke med må programmet nemlig omredigeres, og en del nye tekster skrives.
- Kongresinformationen går ud af programmet, da rådet heller ikke her har tilkendegivet sin holdning, hverken med hensyn til den seneste kongres forløb, og eventuelle ønsker med hensyn til næste år. For så vidt ikke rådet kan fremskaffe materiale, samt nogle klare retningslinier for, hvordan denne opgave ønskes realiseret, går den ud af programmet. Jeg skal lige tilføje, at min fortsatte medvirken også her hører op.
- Rådet må også med tanke på kommende sommerprogrammer og undervisningsaktiviteter, finde en ansvarlig der kan påtage sig denne opgave.

Med kærlig hilsen

Rolf Elving